

Giới thiệu Thịnh Thế Hắc Liên Hoa

Hán Việt: Thịnh thế hắc liên hoa

Tên tiếng Trung: 盛世黑莲花

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, hệ thống, xuyên nhanh, cổ đại, hiện đại, sủng, HE

Độ dài: 111 chương

Edit + Beta: Dương Gia Uy Vũ

Nào, hãy ngâm nga cùng ta: "Ta thân mình mảnh mai, tư thái nhẹ nhàng, giọng nói ngân nga như hoàng ảnh, dung mạo tuyệt sắc như kinh hồng chiếu ảnh."

Ta là một Bạch Liên Hoa dung tư tuyệt luân, không ai sánh bằng.

Trải qua muôn vàn thế giới, đi qua ngàn vạn biển người, ta sẽ luôn tìm được người, dẫn dụ người, phá hủy người.

Người yêu đầu ới, hãy lớn mạnh lên trong bóng đêm, đến khi gặp lại nhau, người phải giẫm thế này dưới chân."

Lâm Văn mặt đầy mộng bức*: Làm ơn cầm cái miệng thối của mi lại giữm!

Thời điểm mờ mắt ra lần nữa, cô đã đứng giữa ngàn vạn biển người, tìm thấy một nam nhân mặt mũi anh tuấn.

Chỉ thấy hấn cong môi cười một tiếng, tựa như trăm hoa đua nở.

Bảo kiếm trong tay ra khỏi vỏ, Lâm Văn đã bị thọt chết.

Hệ thống: Ký chủ, chào mừng cô đến với hệ thống lật xe.:-)

* Kinh hồng chiếu ảnh: trích từ bài "Thâm viên (I)" của Lục Du, nôm na là ví von một người con gái đã từng tồn tại trong lòng.

** Về mặt mộng bức: biểu cảm kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (1)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Thời điểm Lâm Văn té ngã trên mặt đất, hoàn toàn không ngờ rằng mình sẽ chết.

Cô vừa mới kiếm lời được một số tiền lớn, mua một căn phòng mới ở trung tâm thành phố, quen được một người đàn ông trung thực, rửa tay gác kiếm không làm chuyện lừa gạt nữa, chuẩn bị kết hôn sinh con.

Chẳng qua chỉ ăn bữa tối dưới ánh nến cùng chồng sắp cưới thôi, vậy mà cô liền treo.

Why???

"Cả ngày đánh ghen, bị ghen nỏ. Ông chồng sắp cưới trung thực kia của cô là đồng nghiệp của cô đó."

Ai? Ai đang nói chuyện trong đầu cô?

"Kí chủ số 888, xin chào, xét thấy kiểu chết thất khiếu đổ máu của cô ưu tú như thế, bản hệ thống quyết định chọn cô trở thành kí chủ mới."

"Sau đây mới cô tuyên đọc lời thề cùng ta: Ta thân kiều thể nhuyễn, tư thái nhẹ nhàng, giọng nói như hoàng oanh hót vang, dung mạo như kinh hồng chiếu ảnh. Ta là thịnh thế bạch liên hoa trên đời này không gì sánh bằng. Trải qua muôn vàn thế giới, đi qua ngàn vạn biển người, tìm thấy người, dẫn dụ người, phá hủy người. A, người yêu của ta ới, hãy trưởng thành trong bóng đêm lạc lối, đến khi gặp lại nhau lần nữa, người phải giẫm thế giới này dưới chân!"

Lâm Văn về mặt mộng bức: "Làm ơn cầm cái miệng thối của mi lại giữm!"

"Tốt lắm, ta đã nghe cô dùng niệm lực đọc lại một lần, khế ước đã đạt thành. Hệ thống lật xe khởi động!"

Đáng tiếc cho cô trong lòng đang điên cuồng la hét, nhưng căn bản không có ai nghe thấy, cả người đã mất đi ý thức.

Đến khi cô mở mắt ra lần nữa, xung quanh vốn yên tĩnh như chết, lập tức tràn ngập vô số tiếng ồn ào.

Cô đứng giữa đám người náo nhiệt, cất bước đi động theo biển người.

Tất cả mọi người đều mặc đồ cổ trang mang mặt nạ, đầu đường cuối ngõ đều treo đèn màu, tựa như đang ăn mừng ngày lễ gì đó.

Trên mặt của cô cũng đang mang mặt nạ, không thấy rõ người tới, không nhìn thấy đường đi, hết thấy đều mộng lung, tựa như đang ngắm hoa giữa màn sương.

Bỗng nhiên cô va phải lồng ngực của một người, lồng ngực của người kia rộng lớn mà ấm áp.

"Bắt được tý rồi." Giọng nói khàn khàn trầm thấp, tựa như tiếng va chạm ưu nhã do đồ sứ tinh mỹ phát ra, khiến người ta say mê sa vào.

Trước mắt Lâm Văn sáng tỏ, mặt nạ trên mặt bị lấy đi, đồng thời cô cũng nhìn thấy được gương mặt của đối phương.

Thanh lãnh như ngọc, lộng lẫy vô song.

Đôi mắt đen kịt kia, tựa như dạ minh châu cất giấu ngàn năm dưới đáy biển.

Khóe môi hơi cong lên, khiến gương mặt cũng nhiễm ý cười, làm Lâm Văn cũng cười khẽ theo hân.

Một tiếng "Keng" khẽ vang lên, bảo kiếm ra khỏi vỏ, ngay sau đó Lâm Văn cảm thấy đầu quả tim đau nhức, thanh kiếm kia đã trực tiếp cắm vào ngực cô.

"Tiểu tỷ tỷ, ta tìm được tỷ rồi. Tỷ vẫn luôn dạy ta sống lương thiện, con sâu con kiến còn muốn sống cho qua ngày, thời điểm chúng ta vì mục đích của mình mà bắt đắ dĩ phải sát sinh, phải nhớ kỹ một kích mất mạng, đâm thẳng vào tim, như vậy con mồi sẽ không cảm thấy đau khổ, sẽ chết ngay lập tức."

"Ta vẫn luôn là một đứa bé thông minh, học gì cũng nhanh, tỷ xem có phải tỷ không hề cảm thấy đau đớn gì thì đã chết hay không?"

Trên gương mặt tuấn tú vô song của nam nhân, nụ cười càng ngày càng xán lạn.

Một tay hân ôm lấy vòng eo đã mềm xuống của Lâm Văn, trực tiếp ôm cô bay lên.

Gió đêm thổi qua, cô chết không nhắm mắt, máu tươi từ ngực từng giọt chảy xuống.

Cảm giác cuối cùng mà Lâm Văn cảm nhận được, chính là nam nhân cúi người xuống khẽ hôn lên môi cô, chậm rãi mà nhỏ bé, tựa như đang che chở cho một loại bảo vật hiếm thấy.

Nhưng bờ môi nam nhân lại lạnh như thể, so với trái tim cô còn muốn lạnh hơn.

Hình ảnh yên lặng dừng lại, cả người Lâm Văn như bị hút ra, cô giống như cá nằm trên thớt, há to miệng hô hấp, chờ đợi một đao lăng trì cuối cùng.

Hệ thống: "Hi hi, đây là tràng cảnh đợi chết của kí chủ số 887, ta ném cô đến vài giây trước khi cô ấy chết, trải nghiệm ban đầu của cô thế nào?"

Giọng nói gây phiền lòng kia lại vang lên lần nữa.

Lâm Văn: "Cút, ta muốn xuống xe."

Hệ thống: "Bỏn hệ thống không cung cấp dịch vụ xuống xe, chỉ có trừng phạt lật xe."

Lâm Văn: "Trừng phạt lật xe là cái gì?"

Hệ thống: "Mang theo ký ức kiếp này của cô vào Luân Hồi, mười kiếp không thể thoát thân, không được sửa đổi số mệnh, vĩnh viễn bị người khác ức hiếp."

Lâm Văn: "Con mẹ nó."

Hệ thống: "Ta là hệ thống tới từ cổ đại, không hiểu ngôn ngữ hiện đại của mấy người."

Lâm Văn: "Con nương nó."

Đối mặt với hệ thống bá đạo không cần mặt mũi như vậy, Lâm Văn hoàn toàn bị ép leo lên thuyền giặc, không xuống được.

Hệ thống: "Xin kí chủ chuẩn bị kỹ lưỡng, sau đây sẽ chính thức tiến vào thế giới thứ nhất, xin hãy chăm sóc tốt cho tiểu bằng hữu "Bạo Ngược"."

Trong lòng Lâm Văn giờ ngón giữa với nó, tiểu bằng hữu "Bạo Ngược" và hệ thống lật xe này đều tới vội vàng đến không kịp chuẩn bị.

Lâm Văn đứng cạnh hồ, xoắn khăn vắt trong tay, ánh mắt yên lặng nhìn tiểu nam hài đang đứng trong nước.

Tiểu nam hài tên là Lâm Trí, là đệ đệ trên danh nghĩa của cô, trên thực tế lại không có chút quan hệ máu mủ nào.

Giờ phút này Lâm Trí đang cầm cây xiên cá trong tay, ống quần vén đến đầu gối, tập trung tinh thần nhìn về phía mặt hồ.

Nước hồ trong vắt, thỉnh thoảng có mấy con cá bơi qua chân hân, có lẽ là do hân đứng đó quá lâu không nhúc nhích, khiến đám tiểu gia hỏa này cho rằng hân là cây rêu trong hồ, những con cá kia đều nhiều lần bơi sát chân hân.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn nín thở, càng thêm siết chặt chiếc khăn trong tay.

Khó có thể hình dung, Lâm Trí chẳng qua chỉ mới bảy tám tuổi, tuổi nhỏ đã có sự bình tĩnh như thế, có thể đứng trong nước lâu như vậy.

Chỉ thấy hân ngừng thở, dường như cảm thấy thời cơ đã đến, xiên cá trong tay bỗng nhiên đâm xuống hồ, hồ nước trong veo nhiễm một mảng đỏ tươi, hiển nhiên đã một kích tất trúng.

"Đinh --"

Hệ thống: "Thường ngày sát sinh [1/1], xin kí chủ không ngừng cố gắng, nuôi dưỡng tiểu bạo ngược, ta xem trọng cô."

Lâm Văn: "Mi có thể cút."

Từ sau khi cô bị hệ thống lật xe này trời chật, hầu như ăn uống không trôi, đêm không thể say giấc.

Hết lần này tới lần khác, thiết lập của hệ thống này đặc biệt biến thái. Sau khi tìm được mục tiêu, phải bồi dưỡng hần thành thiếu niên tốt tam quan ngay thẳng, nhưng lại còn thêm một tiền tố, tâm ngoan thủ lạt.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi cái thiết lập mâu thuẫn này từ đâu ra, cũng may là kiếp trước Lâm Văn gạt người không chớp mắt, mới có thể dùng vô số lý do đường hoàng, dẫn dắt tam quan ngay thẳng của tiểu chính thái bước lên con đường tiền đồ tươi sáng.

Đương nhiên hệ thống cũng có yêu cầu với Lâm Văn, bạch liên hoa vạn năm.

Vì không dễ thiết lập sụp đổ, cô thật sự đã bỏ hết cả tiền vốn.

"Tỷ tỷ, bắt được cá rồi."

Lâm Trí giờ xiên cá lên chậm rãi chạy lên bờ, không hề để ý dùng chân đất giẫm lên đá vụn, lòng bàn chân sẽ bị đứt.

"Đệ đệ giỏi quá, chúng ta có thể quay về uống canh cá rồi."

Lâm Văn ngược mặt lên, lợi dụng đầy đủ dụng mạo tinh xảo của mình, lộ ra một nụ cười phong cách bạch liên hoa.

Hệ thống: "Kí chủ, câu trả lời này của cô chưa đủ bạch liên hoa, đánh giá kém!"

Luôn có người xem náo nhiệt còn chê chuyện chưa đủ lớn tồn tại!

"Nhưng Ngư Ngư thật đáng thương quá, sao có thể ăn Ngư Ngư đây!" Cô bày ra gương mặt bạch liên hoa bi thương tiêu chuẩn.

"A Trí, đệ phải nhớ kỹ. Con sâu con kiến còn muốn sống cho qua ngày, thời điểm chúng ta vì mục đích của mình mà bắt dặc dĩ phải sát sinh, phải nhớ kỹ một kích mắt mạng, đâm thẳng vào tim, như vậy con mồi sẽ không cảm thấy đau khổ, sẽ chết ngay lập tức."

Cô ngồi xuống, cố gắng xem nhẹ con cá máu me đầm đìa trên xiên cá, cực kỳ nghiêm túc nói với hần.

Khăn gấm nắm trong tay nửa ngày rốt cuộc cũng có đất dụng võ, tí mi lau đi mồ hôi trên trán hần.

Hệ thống: "Kí chủ nói ra lời thoại quy định kinh điển, thưởng một đóa hoa hồng, xem như cổ vũ."

Âm thanh trong đầu kết thúc, ngay tại sau lưng cách đó không xa, Lâm Văn nhìn thấy một đóa hoa hồng nhỏ nở rộ.

Ha ha, đập con mẹ nó phần thưởng đi.

"Tỷ tỷ, lời tỷ nói đệ đều nhớ rất rõ ràng. Tỷ đã nói lúc chúng ta muốn sát sinh ăn thịt, phải chọn lựa những con lớn lên béo khỏe, còn nhỏ gầy thì phải để bọn nó từ từ lớn lên. Mặc dù chúng ta sát sinh, nhưng ăn thịt vẫn có nguyên tắc, có điểm mấu chốt."

Lâm Trí ngẩng đầu lên, điều chỉnh tư thế để cô lau mồ hôi dễ dàng hơn, còn gương khỏe miệng cười ngượng ngùng với cô.

Hần có một gương mặt tinh xảo như búp bê, đặc biệt là đôi mắt đen tuyền kia, tựa như ai thả vào đó hai trái nho tím vừa tròn vừa lớn.

Tiểu đệ để lợi hại của ta, loại lời buồn nôn này, ta thuận miệng soạn lời thoại mà người cũng tin!

Người như vậy, sẽ bị người ta tùy tiện hại chết đấy có biết không hả?

Hệ thống: "Dưới sự dạy bảo ân cần của kí chủ, mục tiêu đã học được cách đáp lời thoại kinh điển, thưởng một đóa hoa cúc, xem như cổ vũ."

Thế là ngay bên cạnh đóa hoa hồng nhỏ, lại có thêm một đóa hoa vàng lạng yên nở rộ.

"Tỷ tỷ, bên kia có hai đóa hoa kia, đệ cài lên cho tỷ."

Sau khi Lâm Trí nhìn thấy hai đóa hoa kia, lập tức chạy tới hái xuống, cẩn thận từng li từng tí cài lên bên tai cô.

Thiếu nữ mười một mười hai tuổi, chính là thời điểm vừa ngây ngô vừa thành thực.

Cộng thêm Lâm Văn có một khuôn mặt xuất chúng, cho dù chỉ mới tuổi này, cũng lộ ra vốn liếng mê người.

Không đợi trưởng thành cũng biết, cô chính là một mỹ nhân bại hoại.

"Tiểu tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp."

Nam hài từ cười đến ngọt ngào, lỗ tai trắng nõn lộ chút phấn hồng, như thẹn thùng lại như kích động.

Hần ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Lâm Văn, mặt mày cong cong, lộ ra sự vui vẻ vô cùng.

Hệ thống: "Hần rất thích cô."

Lâm Văn: "Ta biết, có điều ta vẫn cảm thấy từ khi vừa đến thế giới này, ta chẳng có gì khác biệt với con cá chết trên xiên cá trong tay hần cả."

Hệ thống: "Vẫn có nha. Canh cá có xương nhỏ, còn nấu canh người đều là xương lớn, dễ gỡ."

Lâm Văn: "Ừm"

Lâm Văn: "Không đúng, mi chờ đã! Nấu canh? Trước đó 887 đã bị nấu à? Sau này ta xuống ngựa xong cũng sẽ bị nấu canh uống?"

Lâm Văn: "Xxx ba ba mi, đừng có mà giả chết!"

"Tỷ tỷ, đệ muốn uống canh cá, sau khi về phủ bảo đầu bếp nấu canh nha?"

"Không, đệ uống đi, ta uống canh đậu hũ." Lâm Văn có hơi run chân.

"Tỷ tỷ, sáng nay tỷ muốn uống canh cá nên chúng ta mới đến đây bắt cá, sao giờ lại không muốn uống? Ngã bệnh rồi sao?"

"Không, ta, ta vẫn muốn uống."

Đối diện với khuôn mặt lo lắng của Lâm Trí, Lâm Văn khóc không ra nước mắt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (2)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn và Lâm Trí là một đôi cô nhi, chỉ bởi vì có tướng mạo tính xảo, được thiếu phu nhân của Lâm Hầu phủ nhặt về làm con của mình.

Thiếu phu nhân không sinh ra, nhưng đối đãi với bọn họ như con ruột.

Lúc Lâm Văn đến thế giới này, đã trở thành cô nương của Lâm Hầu phủ, thời điểm cô vào phủ, trong ngực đã ôm Lâm Trí không rõ lai lịch.

Tựa như cô sống sót trên đời này chỉ bởi vì hắn.

Lâm Hầu phủ là một nơi cực kỳ mâu thuẫn, Lâm Văn có bàn tay vàng do hệ thống mở ra, có thể thấy được cả tòa phủ đệ đều bị một cỗ âm khí vây quanh.

Nhưng hết lần này tới lần khác bởi vì trước đó các tổ tiên của Lâm Hầu phủ đã làm rất nhiều chuyện tốt, để lại rất nhiều phúc khí cho đời sau, cho nên phúc khí này và âm khí tương khắc, xuất hiện trạng thái giằng co.

"Tỷ tỷ, đệ không muốn quay về, vừa về đến thân thể của đệ đã cảm thấy không thoải mái."

Lâm Trí ngồi trong xe ngựa, hắn vốn còn đang hi hi ha ha, ngay lúc xe ngựa tới gần Hầu phủ, mặt mũi liền tràn đầy phiền chán, trực tiếp lăn vào trong ngực của cô nũng nịu.

"Đệ đệ ngoan, nơi này là nhà của chúng ta, nhất định phải về."

Lâm Văn tròn tròn mắt bịa đặt nói, trên thực tế cô cũng cảm thấy khó chịu.

Lâm Hầu phủ này chắc chắn có ai đó làm điều ác, mới có oán khí tận trời như thế, nếu không phải tổ tông để lại phúc khí đủ thâm hậu, chỉ sợ nơi này đã sớm trở thành tràng cảnh Tu La.

"Vậy tỷ tỷ ôm đệ một cái, xoa xoa ngực cho đệ đi."

Lâm Trí bắt lấy tay cô ấn vào lồng ngực hắn, Lâm Văn thuận thế chậm rãi xoa nắn cho hắn.

Lúc hắn vẫn còn là một đứa bé nhỏ, tương đối nhạy cảm với ác ý của người khác, cho nên khi sống tại Lâm Hầu phủ tội nghiệt ngất trời này, thường xuyên khóc thét lên.

Bà từ nha hoàn hầu hạ hắn, thấy hắn nhỏ tuổi, lại không phải bỏ ra từ trong bụng phu nhân, nửa đêm thường xuyên nhét bông vào lỗ tai, không để ý đến hắn.

Để mặc một đứa bé nho nhỏ nằm trong tả lót khóc rống như thế, dù là khóc đến khàn cả giọng, khóc hết nước mắt, cũng không có ai để ý tới.

Sau đó Lâm Văn biết được, liền chủ động nói với thiếu phu nhân muốn ở cùng với đệ đệ, mỗi ngày chỉ cần hắn khóc la, lập tức xuống giường ôm hắn, vỗ vỗ ngực của hắn.

Bảy tám năm đều vỗ như thế, sớm đã trở thành thói quen.

Tuy Lâm Trí đã sớm qua khỏi độ tuổi muốn người khác dỗ dành, nhưng tính cách thích kẻ cận Lâm Văn đã sớm dưỡng thành từ lâu.

"Tỷ tỷ, tỷ thật tốt. Tỷ là tỷ tỷ tốt nhất trên đời, A Trí muốn vĩnh viễn ở bên cạnh tỷ, đợi A Trí trưởng thành, sẽ bảo vệ tỷ tỷ."

Lâm Trí quán lấy tay cô, si ngốc nũng nịu.

Giọng trẻ con non nớt, cực kỳ dễ nghe, cộng thêm miệng của tiểu oa nhi này từ trước đến nay đều rất ngọt, không chút keo kiệt tuôn ra vô số lời khen ngợi dành cho Lâm Văn.

Lâm Văn sờ đầu hắn, nụ cười trên mặt càng lộ vẻ dịu dàng.

Hệ thống: "Tốt quá, sau này kí chủ cô chắc chắn sẽ là một hiền thê lương mẫu."

Lâm Văn: "Là hiền thê lương mẫu bị chặt thành tám khúc à? Lòng ta đang rỉ máu đây, ta nuôi không phải là đệ đệ, mà là hung thủ giết mình đó được không?"

Hệ thống lẩn mất, từ lúc Lâm Văn đi vào thế giới này, luôn mang một vẻ mặt sống không còn gì hối tiếc.

Tuy tiến độ hoàn thành nhiệm vụ không tệ, nhưng phải thay đổi tâm tính bi quan này, nếu không sẽ phải chịu thêm uất ức.

Hai tỷ đệ dắt tay đi tới, nha hoàn bà từ đã sớm chờ ở đó, thấy bọn họ đi tới, hết như ong vỡ tổ ùa lên, vô cùng quan tâm.

Lâm Văn ngoài mặt tươi cười, trả lời từng người.

So với cuộc sống như cô đại khi cô vừa tới lúc ấy, bây giờ rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Đây là do cô mượn tay thiếu phu nhân, liên tục đổi ba lượt người hầu hạ, mới có cảnh tượng như vậy.

"Văn Văn về rồi à." Một giọng nam nhu hòa vang lên, dường như sợ kinh động đến bọn họ.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, bước chân Lâm Văn hơi ngừng lại, Lâm Trí vẫn luôn níu lấy cô đột nhiên siết chặt tay, lưng cứng đờ, tựa như bị dọa sợ.

"Cha." Lâm Văn ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, lạnh giọng gọi một câu, ngược lại dịu dàng đưa tay ra phía sau lưng Lâm Trí, nhẹ nhàng thuận khí cho hắn.

"Lâm Trí làm sao vậy?"

Nam nhân thấy cô vẫn luôn thả lỏng chú ý về phía Lâm Trí, không khỏi nhú chặt mày, giọng nói cũng trở nên hùng hổ dọa người.

Lâm Văn ngẩng đầu quét mắt nhìn gã một cái, nam nhân chừng ba mươi tuổi, có điều thân thể yếu đuối, vẫn luôn có vẻ bệnh.

Nhìn sắc mặt trắng bệch, giống như bị hút khô tinh khí, bước chân phù phiếm.

Lúc mới gặp gã, đều sẽ cảm thấy đáng tiếc thay gã.

Nam nhân này phong độ nhẹ nhàng, nếu không phải có tàng bệnh khí này, nhất định có thể rong ruổi quan trường, đền đáp quốc gia.

Nhưng sau khi Lâm Văn hiểu rõ bản chất của gã, cảm thấy bệnh này của gã chính là do phạm phải nghiệp chướng.

Nam nhân này từ nhỏ thân thể đã không tốt, tinh khí bị hút khô cũng là thật, chẳng qua nguyên nhân không phải do sinh bệnh, mà là do y thích chơi/ làm thiếu nữ.

Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi xinh đẹp tươi mới, chính là thời điểm tốt để nghỉ thân, tựa như quả đào xanh tươi đầu cành, kiên nhẫn chờ đợi đến lúc chín muồi nhất định sẽ thơm ngọt ngon miệng.

Thế nhưng vị Lâm đại gia này ghét bỏ nữ nhân lớn lên quá già, ý vào thân phận của mình, bí mật để sai bọn sai vật để gã chơi đùa không ít thiếu nữ xinh đẹp.

Lúc trước khi Lâm Văn và Lâm Trí vào phủ, gã ghét bỏ đủ đường, có điều thê tử thích, gã cũng không động vào cô, nhà mẹ đẻ của thê tử lợi hại, cho nên cũng tùy ý.

Bây giờ đã mấy năm trôi qua, gã chợt phát hiện nữ nhi trên danh nghĩa của mình lại nỡ mạo như vậy, hoàn toàn không giống với loại trước kia gã hay đùa bỡn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô nương được Hầu phủ nuôi lớn chính là quý giá, trước đó gã đã từng nắm tay Lâm Văn, da mịn thịt mềm, tựa như sữa bò, hận không thể lập tức cắn một cái.

Cho nên Lâm đại gia nổi lên tà tâm, nhớ thương Lâm Văn.

"Cha, A Trí vừa bắt cá về, con định dẫn đệ ấy về thay y phục."

Lâm Văn tránh khỏi ánh mắt buồn nôn thêm thường nhỏ dãi kia, kéo tay Lâm Trí muốn rời khỏi.

"Tiểu tử chết tiệt này suốt ngày không làm nên chuyện gì, đường đường là công tử Hầu phủ, làm gì có đạo lý xuống nước, tự đứng lại để tỷ tỷ lo lắng, xem ta có giáo huấn nó hay không!"

Tính tình của Lâm đại gia chẳng hiểu ra sao, thậm chí còn kéo một thân bệnh tật bước nhanh tới, trực tiếp kéo tay hai người bọn họ.

Mu bàn tay Lâm Văn chạm phải lòng bàn tay của nam nhân, trên tay của gã rịn mồ hôi, nhom nhóp bắt lấy tay cô.

Cũng không rõ nam nhân có phải cố ý hay không, ngón tay còn thừa cơ khảy qua khe hở tay của cô một chút.

Lâm Văn cũng không phải đồ ngu, đương nhiên biết gã lên con không phải là vì muốn giáo huấn Lâm Trí, mà là muốn sờ tay của cô.

"Cha, ngài muốn giáo huấn con thế nào?"

Lâm Trí nâng một tay khác lên, bắt lấy cổ tay gã.

Nhưng hắn chẳng qua chỉ là một đứa bé, không có bao nhiêu khí lực.

Nhưng từ nhỏ hắn đã được Lâm Văn bồi luyện một thân bản lĩnh sát sinh, Lâm Văn vì đa dạng hóa giáo dục sát sinh cho hắn, không chỉ có một chiêu moi tim nhâm chán này, còn bảo hệ thống cho cô một quyển sách, « Một trăm loại phương pháp sát sinh ».

Nghe như các loại phương pháp rất lợi hại, nhưng Lâm Văn không biết là, trong quyển sách kia đại đa số đều dạy nhược điểm trí mạng của cơ thể người.

Sức lực của Lâm Trí tất nhiên không bằng Lâm đại gia, nhưng hắn sờ đến mạch môn của Lâm đại gia, bấm xuống một cái.

Lâm đại gia vốn dĩ ốm đau bệnh tật, hai mắt khẽ đảo trực tiếp ngất đi.

Một đám người hầu hạ quanh gã đều giật mình vì sự choáng váng này của gã, vội vàng ba chân bốn cẳng ùa lên, khiến gã đi.

Về phần hai vị tiểu tử tông này, bọn họ nhân tự nhiên không dám động đến, chỉ có bẩm báo cho Thiếu phu nhân.

"A Trí, A Trí."

Lâm Văn bị hấn kéo tay chạy về phía trước, tay của hấn vẫn luôn nắm lấy tay cô, ngay cả khi Lâm Văn gọi hấn, hấn cũng không đáp lại.

"A Trí, đệ sao vậy? Tỷ tỷ không chạy nổi nữa!"

Lâm Văn cao giọng bảo dừng, hấn mới ngừng lại.

Lâm Trí quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen thẫm chứa đựng mấy phần cảm xúc cô nhìn không thấu.

Ánh mắt vốn trong veo, lập tức trở nên lạnh lẽo như mũi kiếm, mũi kiếm hướng về phía cô, chỉ cần ra lệnh một tiếng, vạn tên cùng bắn, đưa cô vào chỗ chết.

Lâm Văn: "Hệ thống, hệ thống! Ta cảm thấy mục tiêu không thích hợp, hấn vẫn còn là con nít mà, sao lại nhìn ta như vậy chứ?"

Hệ thống khoan thai đến chậm: "À, đại khái là đói bụng, muốn nấu cô thành canh sớm một chút chẳng?"

Lâm Văn: "Đại gia mi, hấn mới bảy tuổi, sao có thể lật xe sớm như vậy, ít nhất ta còn có thể làm tiểu thư khuê các thêm mấy năm nữa mới đúng!"

Hệ thống: "Xin ký chủ dùng từ văn minh. Lật xe thì lật thôi, trước đó đã có 887 người, thêm cô nữa cũng không nhiều, thiếu cô cũng chẳng ít."

Lâm Văn: "Xxx ba ba mi!"

"Tỷ tỷ, người tỷ quan tâm nhất là A Trí đúng không?" Hấn mím môi, cười hỏi.

Lúc cúi đầu, mấy phần phức tạp trong ánh mắt đều rút đi.

"Đương nhiên, tỷ tỷ là người thân cận nhất của đệ mà." Lâm Văn cúi người ghé sát bên tai hấn: "So với bất kỳ kẻ nào trong phủ này cũng đều thân cận hơn."

"Ừm"

Hấn ngừng đầu đưa tay bắt lấy tay Lâm Văn, hơi dùng sức lau sạch, tựa như muốn lau sạch sẽ nơi mà Lâm đại gia vừa mới sờ qua vậy.

Lâm Văn dờ khóc dờ cười, nhìn dáng vẻ thâm hề hề của hấn, giống như hấn mới là người bị khi dễ không bằng.

Hệ thống: "Kiểm tra đo lường cho thấy tình cảm của mục tiêu không ổn định, mới kí chủ tiếp nhận nhiệm vụ mới."

Hệ thống: "Nhiệm vụ: Vô ý dẫn dụ Lâm đại gia, khiến cho hấn ta muốn ngừng mà không được mới thôi. Trước mắt độ thiện cảm là 60%, mời kí chủ tiếp tục cố gắng."

Lâm Văn: "Hệ thống, ta có thể chọn tự sát không?"

Hệ thống: "Có thể, mười kiếp luân hồi làm trâu làm ngựa đang chờ cô, hy vọng kí chủ chết vui vẻ.-:-)"

Cô cúi đầu nhìn Lâm Trí, hấn lau nghiêm túc lại dùng sức như vậy, làm tay của cô đỏ lên một mảng cũng không thêm để ý.

Một lòng chỉ muốn thanh trừ sạch sẽ dấu vết dơ bẩn mà nam nhân kia để lại.

Hai người bọn họ đứng tại chỗ, cách đó không xa chính là cửa lớn Hầu phủ, hiển nhiên vừa rồi Lâm Trí lời kéo cô là muốn chạy trốn ra ngoài.

Ánh mắt Lâm Văn tối xuống, rõ ràng tên oắt con này là một tay cô nuôi đến bảy tuổi, vì sao lại càng ngày càng trở nên xa lạ.

Cô chỉ muốn dưỡng thành một đệ đệ cừu non siêu đáng yêu, chứ không muốn một con sói đệ đệ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (3)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lúc Lâm đại gia tỉnh lại, liền phái người mời tỷ đệ hai người qua.

Lâm thiếu phu nhân cũng ở đây, năng dàng vẻ phong lưu, mị nhãn như tơ.

Bởi vì phu quân nhà mình quanh năm ốm yếu, cho nên kiêng kị không thường mặc các loại y phục đồ tím điểm lệ, nhưng dù chỉ là một màu vàng nhạt, giờ tay nhắc chân đều mang hương vị mê người.

Đáng tiếc loại hình nương tử kiểu điểm này, là loại Lâm đại gia không thích nhất, gã chỉ thích loại tiểu cô nương ngây ngô kia.

Tình cảm vợ chồng mong manh, dẫn đến việc hai người này ở cùng một chỗ cũng lộ ra bầu không khí nhạt nhẽo.

"Cha, nương." Hai tỷ đệ vẫn nắm tay đi đến, ngoan ngoãn chào hỏi xong thì đứng ở một bên, cũng không nói nhiều.

"Lâm Trí đã lớn vậy rồi, thường xuyên lôi kéo tay tỷ tỷ còn ra thể thống gì nữa. Tiên sinh ở học đường đã dạy con như thế à?"

Lâm đại gia chú ý tới trạng thái thân mật của hai người bọn họ trước nhất, lập tức chống thân thể cao giọng răn dạy, chỉ có điều vừa dứt lời đã rước lấy một trận ho khan.

Dáng vẻ tái nhợt lung lay sắp đổ, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay nhân gian.

"Đại gia dưỡng thân thể cho tốt rồi nói sau, Trí Nhi còn nhỏ tuổi, hai tỷ đệ tình cảm tốt đẹp cũng là chuyện thường tình. Chưa kể năm nay nó mới tám tuổi, năm đó đêm trước khi ta xuất giá, còn quần bên người huynh trưởng nữa kia."

Lâm thiếu phu nhân là dạng người tính tình thẳng thắn, nàng không ưa tác phong xử sự của Lâm đại gia, hai phu thê mặc dù không cùng phòng, nhưng những chuyện bí mật xấu xa kia của Lâm đại gia, nàng người này thể từ vẫn rất rõ ràng.

"Trí Nhi, con bồi lễ với cha đi. Tuy tuổi con còn nhỏ, nhưng có đôi khi không bớt lo được mà, thật là làm cho nương lo lắng quá. Thân thể cha con không tốt, chuyện này mọi người trong phủ đều biết được, sao con còn đẩy vào chàng ấy chứ. Chàng ấy tựa như búp bê vậy, đụng một cái sẽ vỡ ngay đấy!"

Không thể không nói, cái miệng này của Lâm thiếu phu nhân quả nhiên khó lường.

Một câu nói kia vừa nói ra, liền khiến Lâm đại gia tức giận đến suýt chút nữa lại ngất đi.

"Cha, hài nhi bất hiếu, không nên đụng phải ngài. Chẳng qua là ngài chạm vào tỷ tỷ trước, nắm tay tỷ ấy đến phát đau. Từ nhỏ con đã được tiên sinh dạy bảo, phải tôn kính phụ mẫu, bảo vệ tỷ muội. Lúc ấy tình thế cấp bách, Trí Nhi cảm thấy ngài là nam tử lại là người lớn, tỷ tỷ là nữ tử yếu ớt còn là trẻ con, sợ ngài đã thương tỷ ấy nên mới không nhịn được xuất thủ. Nếu ngài đã thương tỷ tỷ, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe. Khẩn cầu cha nể tình tấm lòng hiếu thảo của con, có thể tha thứ cho con."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trí nghiêm túc, vừa nói vừa rút tay ra khỏi tay Lâm Văn, hướng về phía Lâm đại gia đang ở trên giường hành lễ.

"Nàng, nàng dạy nhi từ giờ quá nhi, ăn ốc nói mò liền vu hãm ta, đến tận cùng có để nhất gia chi chủ như ta đây vào mắt hay không!"

Sắc mặt của Lâm đại gia càng trắng hơn, gãi giầy dựa muốn đứng dậy, nhưng bây giờ gãi lại ốm yếu, ngay cả sức lực mắng chửi người cũng không có, sao có thể trực tiếp đứng dậy.

Lâm thiếu phu nhân mỉm cười, trong mắt lóe lên một chút mỉa mai, chỉ thoáng qua liền mất.

"Đại gia, chàng suy nghĩ nhiều rồi, đại phu mới khám bệnh còn nói chàng là ưu tư thành bệnh. Đừng luôn nghĩ những chuyện không đâu nữa, bình thường rèn luyện nhiều hơn, bớt chơi trò bịp bợm lại. Ta và bọn nhỏ không khuấy rầy chàng nghĩ ngơi nữa."

Nàng nói xong lời này, mỗi tay kéo một đứa bé đi khỏi, căn bản ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lâm Văn: "Hệ thống, ta rất thích thiết lập của mẹ ta nha, sao ta lại không xuyên thành nàng ta chứ."

Hệ thống: "Nàng ta không phải Bạch Liên Hoa, không phù hợp với số liệu thẩm mỹ."

Lâm Văn: "A, số liệu của bọn mi mất mù tâm mù rồi, yên tâm, ta vẫn sẽ yêu mến người bệnh tàn tật là mi."

Hệ thống: "..."

Sau này cánh cửa kí chủ cứng cáp rồi, mỗi ngày đều đem năng lượng bạc bèo lấy cho nó.

"Tuổi của các con cũng lớn dần, nương cũng không thể bảo vệ mãi được. Trong cái phủ này còn nhiều yêu ma quỷ quái, thượng bất chính hạ tác loạn, các con đều là những đứa trẻ thông minh, phải học được cách tự bảo vệ mình."

Lâm thiếu phu nhân lần lượt sờ lên đầu của bọn họ, ngữ khí mang theo vài phần âm đạm.

"Thật sự không biết lúc trước ôm các con vào phủ, là cứu được các con, hay là hại các con nữa."

Nàng thở dài một tiếng, dẫn một đám nha hoàn bà từ rời đi.

Dù nàng không có sự sùng ái của Lâm đại gia, thế nhưng vẫn là một sự tồn tại cực kỳ chói mắt trong phủ này.

Lâm Hưu phủ vĩnh viễn không có kỵ trước mặt hai đứa trẻ như bọn họ, bày ra sự âm u và dơ bẩn của nơi này.

Lâm đại gia bị bệnh liệt giường, nhưng cũng đã với tay đến trước mặt bọn họ, hai tỷ đệ chuyển ra khỏi viện từ lúc đầu, Lâm Trí đến tiền viện, Lâm Văn thì đến góc tây nam.

Trạch viện góc tây nam của hậu viện này cũng coi như rộng rãi, thu dọn một chút cũng có thể trở thành khuê phòng tiểu thư, chỉ có điều khoảng cách đến viện từ của Lâm thiếu phu nhân xa xôi, ngược lại cách nơi chốn bí mật của Lâm đại gia rất gần.

Buổi tối trước khi dời qua, Lâm Trí mất đó hồng ôm lấy gối đầu nhỏ của mình, chui lên giường Lâm Văn, không chịu xuống dưới.

"Đệ cũng đã lớn như vậy rồi, còn ngủ cùng tỷ tỷ, xấu hổ không?"

Lâm Văn đưa tay luôn vào trong chăn véo lỗ tai hắn, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

"Có gì phải xấu hổ chứ, tỷ đệ ngủ cùng một chỗ, thiên kinh địa nghĩa. Huống hồ tỷ tỷ cũng đã nói chúng ta là người thân cận nhất, vốn nên cùng giường chung gối, ngủ chung mới đúng."

Hắn nằm trong chăn, giọng điệu hơi buồn bực, đồng thời sống chết không chịu ra, giống như nếu Lâm Văn không ngủ chung với hắn, hắn sẽ tự làm mình ngạt chết.

Lâm Văn: "Sao ta cứ cảm thấy hắn có điểm lạ? Bé trai bảy tám tuổi người ta chê mèo chê chó, nhảy lên nóc nhà lật ngói, không gì không làm được. Đệ đệ này của ta mỗi ngày cứ đánh trong chăn của ta là sao đây hả?"

Hệ thống: "Chắc hắn là tỷ không đi."

Lâm Văn: "Tỷ không còn không tiếc lấy ta nấu canh uống? Ta tình nguyện hắn cách ta xa một chút còn hơn."

Hệ thống: "Yêu cô liền muốn ăn thịt của cô gặm xương cốt của cô, không có bệnh."

Lâm Văn: "..."

Cô cảm thấy năng lượng bạc bẽo của mình đã ảnh hưởng đến hệ thống.

"Đệ tên nhóc này nói bậy bạ gì đó, hai từ kia là dùng để hình dung vợ chồng. Cùng giường thì có thể, nhưng phải đắp chăn riêng."

Lâm Văn phản phô nha hoàn trải thêm một cái mền gấm lên, không cho hấn cơ hội tranh luận, kết quả là khiến hấn tức giận đến chồng mông lên đưa lưng về phía cô ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Văn là bị nóng tỉnh lại, cô cảm thấy trên thân giống như đang dán một cái lò lửa lớn, còn là đang đốt đến cực kỳ tràn đầy củi lửa.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô vừa mở mắt đã nhìn thấy Lâm Trí đang quần lấy cô giống như con bạch tuộc, vùi đầu ngay lồng ngực của cô, còn đang nhò giọng ngáy khò khò.

Trên trán cô nháy ra gân xanh, sự kiên nhẫn cũng sắp bị mất sạch sẽ.

Lâm Văn: "Hệ thống, ta muốn nắn người, ngực của ta đang phát triển, hùnh hài tử này cứ đè ép như vậy, đáng đắp còn lớn được chấc?"

Hệ thống: "Không sao, đệ đệ cô không chê cô đâu!"

Kết quả lúc cô xách Lâm Trí lên, hấn vẫn đang chảy nước miếng, làm áo trong trước ngực cô đều bị dính ướt.

"Ty ty, ngủ thêm chút nữa đi."

Hấn vẫn muốn lộn ngược lại lên giường, Lâm Văn sai người đến mặc quần áo giúp hấn, cô đưa tay nhận lấy một cái khăn gấm ngấm nước lạnh từ nha hoàn, trực tiếp đắp lên mặt của hấn.

Chuyện hai ty đệ tách ra ở riêng chỉ là một điểm báo, Lâm Văn có thể cảm nhận được rất rõ, sự tình đã bắt đầu trở nên mất khống chế.

Đầu tiên là người hầu trong viện của cô, có mấy người tâm tư trở nên táo bạo.

Lâm đại gia liên tiếp sai người tặng đồ cho cô, đồ trang sức đồ ăn đều có, thậm chí còn đưa qua hai cái vòng lục lạc nhỏ bằng vàng khắc hoa, nhẹ nhàng lay động, tiếng chuông dao động thanh thúy kia liên vang vọng khắp căn phòng.

Phía trên lục lạc có một nút buộc màu đỏ sậm, có vẻ là để buộc trên cổ chân.

Càng làm cho Lâm Văn không thể nào chấp nhận được, chính là cô thấy được vài sợi âm khí trên hai cái lục lạc vàng này, rõ ràng đã từng được người chết mang qua.

Mỗi lần lục lạc lay động, cô âm khí này càng trở nên âm đậm, chắc hấn đã có không ít thiếu nữ cùng lứa với cô, đã mang theo thứ này bị Lâm đại gia giày vò đến chết.

Lâm Văn chỉ sai người thu lại, nếu như bị Lâm Trí thấy được, sẽ gây ra một trận phong ba, hiện giờ vẫn chưa phải lúc vạch mặt.

Tiếng nước "Ào ào" vang lên, cách bình phong, lờ mờ có thể nhìn thấy có người đang tắm rửa phía sau.

Lâm đại gia tay chống quai trượng, đâm thủng một lỗ trên cửa sổ, gần như mài mẻ nhìn chăm chú cảnh tượng bên trong.

Đáng tiếc bức tranh mỹ nhân tắm rửa mà gã nhìn thấy đều mơ hồ, bởi vì bình phong kia rất dày nặng, Lâm Văn lại tắm rửa mà không đốt đèn, khiến hai mắt gã căn bản không thấy được rõ ràng.

Hệ thống: "Kí chủ của ta thật lợi hại, bởi nhọ việc tắm rửa ngoại trừ cô ra chắc chẳng còn ai khác."

Lâm Văn: "A, là ta có biện pháp đối phó với biến thái. Độ hảo cảm của Lâm đại gia là bao nhiêu rồi?"

Hệ thống: "Tám mươi phần trăm, cô cũng không câu dẫn hấn ta, hấn ta chỉ dựa vào ý nghĩ dâm dục của mình mà tăng nhiều như vậy, thật đúng là xứng với hai chữ "Dâm tặc"."

Lâm Văn: "Tranh thủ thời gian tăng tới một trăm, ta phải xử lý hấn ta, nhịn không được nữa rồi."

Cô và hệ thống nói chuyện tào lao không mục đích, lúc đứng dậy từ trong thùng tắm, cố ý làm tiếng nước lớn hơn.

"Bộp" một tiếng, một vật bay đến cạnh bệ cửa sổ, còn có mấy giọt nước văng tung tóe.

Lâm đại gia bỗng dung tìm đập gia tốc, may là ánh trăng đêm nay rất sáng, thứ bị ném ra không phải là cái gì khác, mà chính là một cái yếm màu hồng cánh sen.

Hoa văn trên cái yếm loáng thoáng lộ ra, một đóa hoa sen tươi đẹp màu hồng đang nửa hé mở, phía dưới là rễ cây và lá sen màu xanh biếc.

Hoa sen và sắc thái này, đều khiến Lâm đại gia kích động không thôi, gã nghĩ tới môi son non mềm của Lâm Văn, cùng với thân thể đang phát dục, chắc hấn cũng như đóa hoa trên cái yếm này, nửa khép nửa mở, chính là thời điểm tốt nhất để chơi.

"Ai đang ở đó?" Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Lâm đại gia đang hăng hái tinh thần, còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên thấy một bóng đen lao tới cực kỳ nhanh.

Đùi bỗng nhiên đau xót, đã bị thứ gì đó sắc nhọn đâm vào.

"A --" Gã kêu ra tiếng ngay tại chỗ, lại vội vàng muốn ngậm miệng lại.

Gã đã mua chuộc nha hoàn của viện từ này, lén lút đến đây, nếu như bây giờ gọi người khác tới, như vậy đến lúc đó người mất mặt tuyệt đối sẽ là gã.

Một phụ thân vậy mà lén lút đến viện từ của nữ nhi, nhìn lên nữ nhi tắm rửa, chuyện này mà truyền đi gã có thể không cần sống nữa.

Lâm Trí ổn định hô hấp, trong tay hắn đang nắm lấy một cây trâm vàng.

Đêm nay ánh trăng rất sáng, lúc Lâm đại gia ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mắt là tên ranh con đang đồ ngầu mắt nhìn gã, trong tay đang nắm lấy trâm vàng dính máu.

Rõ ràng là đó chính là thứ vừa mới đâm vào đùi gã kia.

"Tiểu súc sinh, ngươi muốn làm cái gì?" Lâm đại gia thấp giọng gầm nhẹ.

Lại cứ vào lúc này, gã bị kích thích một lần như thế, trong đầu còn dừng lại trên cái yếm màu hồng cánh sen trên bệ cửa sổ kia, thân thể trở nên rục rịch ngóc đầu dậy.

Mặc dù Lâm Trí còn nhỏ tuổi, nhưng lại không hề có chút sợ hãi nào.

Ánh mắt hắn đảo qua cặp mắt đang sợ hãi của Lâm đại gia, yết hầu nhô ra, lồng ngực rung động, cùng với thứ đồ đang phồng lên giữa hai chân gã...

Mỗi một chỗ đều là nhược điểm trí mạng của nam nhân, trong đầu Lâm Trí đã phác họa ra vô số loại phương thức có thể giết chết gã.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (4)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Đinh -- "

Hệ thống: "Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của Lâm đại gia đã đầy, từ đây sẽ đối với cô tiểu yêu tinh này muốn ngừng mà không được."

Lâm Văn không thêm tán dóc với hệ thống, nhanh chóng đứng lên mặc y phục.

Lâm đại gia quả nhiên là một tên biến thái, cô chẳng qua chỉ tiện tay vớt một cái yếm từ trong nước ra mà thôi, gã liền kích động đến nổi lấp đầy độ hảo cảm.

"A Trí." Cô vội vàng gọi tên Lâm Trí.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng ra đây!" Lâm Trí quát lên bảo cô ngừng lại.

Lâm Văn đã chạy đến cửa, lại không dám đẩy cửa ra ngoài.

Cô nghe được tiếng kêu đau đớn của Lâm đại gia ở ngoài phòng, nghĩ tới biểu hiện lạnh lùng sát sinh như vậy của Lâm Trí, Lâm Văn cũng có hơi chột dạ.

Lâm Văn: "Hệ thống, số liệu này của bọn mi có phải biến thái không vậy? Hiện nay là thời đại hòa bình, mi muốn ta nuôi ra một tên bạo ngược, sẽ không bị bắt đấy chứ?"

Hệ thống vậy mà ám ức nói: "Nhóm đồng nghiệp của ta đại đa số đều là hệ thống tốt, chỉ có ta là lật xe thôi. Xe này tạm thời không phải ta lái, mục tiêu chính là loại người như thế này, cô bảo ta làm sao bây giờ, ta cũng rất tuyệt vọng mà..."

Nếu như bây giờ hệ thống là đứa bé, Lâm Văn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nó níu ống tay áo của mình, thút tha thút thít.

"Tiểu tạp chủng, lúc trước không nên để ngươi vào phủ, ngươi lại còn muốn giết cha à?" Lâm đại gia giờ chỉ có thể nằm trên mặt đất thờ dốt, nhưng chưa từng dừng lại việc quát mắng hắn.

"Cha à, cha vẫn nên bớt nói lại thì hơn, trâm vàng trong tay của con không có mất đâu."

Giọng điệu của Lâm Trí đã hoàn toàn trở nên lạnh lẽo, mặc dù còn kèm theo vài phần non nớt, nhưng bởi vì hắn đã đề thấp tiếng nói, ngược lại còn nghe ra được mấy phần ý tứ uy hiếp.

Lâm đại gia vốn là người miệng cọt gan thò, bé trai đứng dưới ánh trăng khuôn mặt thanh lãnh, trâm vàng trong tay dính máu, giống như La Sát chuyển thể, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến gã quy thiên.

"Ta mặc kệ ngươi chơi hay làm dạng thiếu nữ gì, nhưng ngươi không được động đến tỷ tỷ của ta."

Lâm Trí đi tới, một cước giẫm lên mu bàn chân Lâm đại gia.

Lâm đại gia này vốn dĩ đã bị bệnh liệt giường, hết lần này tới lần khác bởi vì trong lòng khó nhịn, chống quai trọng còn muốn đến nhìn trộm nữ nhi tắm rửa.

Bây giờ đối mặt với một đứa bé như Lâm Trí, gã cũng không phải là đối thủ.

Huống hồ Lâm Trí trời sinh khí lực lớn, căn bản không giống đứa bé.

"Nghe đây, nếu ngươi dám động vào tỷ ấy, ta sẽ phé bỏ ngươi. Tỷ ấy là tỷ tỷ mà ta thích nhất, ngươi lại dám nhìn trộm tỷ ấy."

Hắn hầu như ghé sát vào bên tai Lâm đại gia nói ra mấy câu, vừa dứt lời, trâm vàng trong tay đột nhiên đâm xuống, trâm nhọn dường như sắp chọc thủng mắt gã.

Lâm đại gia ngay cả chớp mắt cũng không dám, sợ động một chút, tròng mắt trái của mình sẽ khó giữ được.

"Được, ta không động vào con bé, ta cũng không dám nữa, cũng sẽ không tới viện từ này nữa. Chúng ta có chuyện gì từ từ rồi nói..."

Gã lập tức sợ sệt cầu xin tha thứ.

Lâm Trí buông lỏng lực kiềm chế gã ra, Lâm đại gia vừa định thở phào một hơi, không ngờ phần gáy liền gặp một đòn nặng.

"Bốp" một tiếng, gã trực tiếp ngất đi.

Ngay sau đó, một tiếng vang giòn "Răng rắc" phát ra, Lâm Trí đã giẫm lên cổ chân gã.

Nếu Lâm đại gia hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ sợ đã sớm kêu to ra tiếng, bất quá hiện tại gã đã bất tỉnh nhân sự, bởi vì kịch liệt đau nhức nên chỉ co quắp một chút.

Bên ngoài đã khôi phục yên tĩnh, Lâm Văn ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe thấy, vội vàng mò miệng gọi hắn.

"A Trí, đệ không sao chứ?"

Bên ngoài yên lặng một lát, mới truyền đến tiếng của Lâm Trí.

"Tỷ tỷ, hắn ta ngất đi rồi, ngày mai đệ sẽ quay lại thăm tỷ. Đồ hắn tặng tỷ cũng đừng nhận nữa, cũng đừng để cho người khác thu lại, bởi vì đệ sẽ đau lòng."

Hắn nói xong câu đó, liền rời đi.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến thanh âm sột soạt, có tiếng nha hoàn kinh hô, chắc là tiến đến nhắc Lâm đại gia đi.

Sau khi Lâm Văn bình tĩnh lại, mới phát giác cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hệ thống: "Cô nuôi Bạo Ngục không tệ nha, ngay cả Lâm đại gia đưa đồ cho cô, hắn cũng biết."

Lâm Văn cười lạnh nói: "Mì đến tốt cùng là hệ thống của ai hả? Tại sao hắn lại biết chuyện trong phòng của ta? Tiểu biến thái là dựa theo biện pháp của mì nuôi lớn, liên quan cái rắm gì đến ta!"

Hệ thống chơi xỏ lá nói: "Quản ai nuôi làm gì, đến lúc đó hắn cũng chỉ ăn thịt của cô."

Từ ngày đó trở đi, Lâm đại gia quả thật không dám lộ diện trước mặt Lâm Văn nữa.

Bởi vì đã xoát đầy độ hảo cảm của gã, Lâm Văn không chút do dự dọn dẹp trạch viện của mình một lần, mấy nha hoàn bị mua chuộc kia, hết thảy cô đều lấy cớ phạm sai lầm đưa đến trước mặt Lâm thiếu phu nhân.

Không cần cô nhiều lời, Lâm thiếu phu nhân đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bán hết ra ngoài ngay tại chỗ.

Lâm Trí càng dính lấy cô, cô đi chỗ nào cũng muốn đi theo.

Thậm chí hắn còn học chơi xấu, nhiệm vụ sát sinh mỗi ngày phải hoàn thành, hắn đều muốn có thưởng.

"Tỷ tỷ, đệ giúp tỷ giết một con côn trùng, tỷ phải ôm đệ một cái mới được."

Lâm Văn thấy đáng vẻ ngẩng gương mặt tinh xảo lên, giang hai cánh tay chờ cô ôm của hắn, cô cũng có chút mệt mỏi.

"Đệ đã lớn vậy rồi, vẫn còn muốn ôm một cái hôn hôn nâng lên cao sao?"

Lâm Văn không còn cách nào, qua loa ôm một hồi.

Nào biết được tiểu gia hỏa này ôm lấy cô liền không buông tay, trực tiếp dùng hai tay siết chặt eo của cô.

"Thì sao chứ?"

Lâm Trí dính nhau chỉ trong chốc lát mới nói: "Đồ hắn tặng cho tỷ đâu?"

Đệ đệ lợi hại của ta, đến bây giờ vẫn còn nhớ tới đồ tên biến thái kia tặng cơ đấy.

"Đốt rồi, đồ bản như vậy đương nhiên ta sẽ không giữ lại."

Lâm Trí nghe cô nói như vậy, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ vui mừng, hắn vui đầu vào ngực Lâm Văn, dùng sức cọ xát.

"Tỷ tỷ, đốt rồi thì tốt. Nếu tỷ thích những thứ lật vật như lục lạc này, sau này đệ sẽ làm cho tỷ, mang trên tay, buộc trên chân, thắt trên lưng, đeo trên cổ... Chi cần tỷ muốn, chỗ nào đệ cũng có thể làm ra đưa cho tỷ!"

Lâm Văn kinh hãi chột hệ thống: "Con hàng này đang làm gì thế? Ta không có dạy hắn những thứ này mà, ta là thiếu nữ ngoan có tam quan bình thường, những thứ ngón ngang này hắn học được ở đâu vậy hả!"

Hệ thống hừ nhẹ: "Cô nên thỏa mãn đi, hắn còn chưa nói chọc thủng một cái lỗ trên ngực, đeo lên cho cô đi là may rồi."

Lâm Văn: "..."

Tha thứ cho cô, không thể tưởng tượng nổi cái hình ảnh kia.

Lâm đại gia thành thật, không có nghĩa là hai người bọn họ có thể sống yên ổn trong phủ.

Tướng mạo tư thái của hai tỷ đệ đều là nhất đẳng, Lâm Văn phát hiện Lâm Hưu gia bình thường luôn xuất quỷ nhập thần lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện, mà lại thường hay đến chỗ Lâm Trí.

Cô bỗng nhớ tới Lâm thiếu phu nhân trước đó có nói, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Làm cha của Lâm đại gia, vị Lâm Hầu gia này cũng có một số đam mê đặc thù, chỉ có điều ông ta cáo già, so với Lâm đại gia càng có thủ đoạn hơn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Trí đã liên tiếp ba ngày không đến thăm cô, đây là một chuyện cực kỳ khác thường.

Hệ thống: "Đình -- Kiểm tra đo lường được cảm xúc của mục tiêu đang dao động kịch liệt."

Lâm Văn nhú mày: "Hắn sao rồi?"

Hệ thống: "Đình -- Kiểm tra đo lường được mục tiêu đã mở ra cánh cổng thế giới mới!"

Lâm Văn: "Hệ thống, hắn đang ở đâu? Mi đừng làm ta sợ, mở ra cánh cổng gì?"

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Tóm lại không phải là cánh cổng cô thích!"

Nói thật, bây giờ cô tự sát còn kịp không?

Lâm Văn vẫn đứng ngoài cửa viện chờ hắn, Lâm Trí được người khác nâng về.

Hắn đỏ bừng cả khuôn mặt, trong miệng đang râm rì nói gì đó.

"A Trí." Lâm Văn đột nhiên giật mình, đến gần mấy bước đã nghe được mùi rượu.

"Văn Văn à, hôm nay dẫn nó đi thấy chút việc đời, nam nhân của Lâm Hầu phủ chúng ta cũng không thể lớn lên hèn nhát được."

Lâm Hầu gia mặc một thân áo gấm đen như mực đi đến trước mặt cô, trên mặt là đáng vẻ hòa ái dễ gần, ông ta đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng vì được bảo dưỡng nên ngược lại nhìn vẫn rất tốt.

Trong cử chỉ luôn có một vẻ tiên phong đạo cốt, thế nhưng khi ông ta vẫn chưa xích lại gần, Lâm Văn đã nhìn thấy trên người ông ta có một vòng âm khí nồng nặc.

Trên tay của ông ta nhất định đã dính đầy mạng người, mang một đũa bé tám tuổi như Lâm Trí đi uống rượu, còn uống say, cũng đủ để thấy lão già này biến thái đến cỡ nào.

"Hầu gia, A Trí vẫn luôn là đứa bé ngoan, ngài muốn để ấy thành tài, cũng không thể để hắn mới tám tuổi đã uống rượu được. Thân thể này của đệ ấy cũng không chịu nổi đâu phải không?"

Lâm Văn ngoài cười nhưng trong không cười, hệ thống quy định cô là Bạch Liên Hoa trước mặt mục tiêu, còn đối với người khác thì không cần bản khuôn như vậy.

"Văn Văn của chúng ta là gan ngược lại rất lớn, cha ngươi không có tiền đồ còn khen ngươi yếu ớt, có tri thức hiểu lễ nghĩa, rất hiểu chuyện. Theo bản hầu thấy, nó muốn ngươi làm bảo bối của nó, còn kém xa lắm đây!"

Lâm Hầu gia cười mà không cười, đi đến trước mặt của cô, đưa tay sờ sau gáy cô.

Trên ngón tay nam nhân có vết chai, động tác chậm rãi, hầu như làm rơi hết cả da gà cô vừa nổi lên.

Lâm Văn xoay người, tránh khỏi vuốt ve của ông ta.

"Thì ra Hầu gia là đến trút giận thay cho đại gia, nếu ta đắc tội cha, nhận lỗi với hắn là được, sao ngài phải ra tay với một đứa bé như A Trí chứ!"

Cô ngẩng đầu, trong lời nói lộ ra sự cứng rắn, thần sắc cũng mang theo vài phần cảm xúc phần nộ lộ ra bên ngoài.

Lâm Hầu gia sờ lên sợi râu dài trên cằm, nhẹ nhàng nheo mắt lại.

"Nếu ngươi là bé trai, đối với lời mời lần này của ngươi, bản hầu nhất định sẽ vui vẻ nhận."

Ông ta tiến lại gần, trầm thấp giọng nói một câu, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô, liền cao giọng cười lớn rồi đi.

Toàn bộ thân thể Lâm Văn đều cứng đờ, Lâm Hầu phủ này đúng là sự tồn tại như ma quỷ, Hầu gia thích đùa bốn bé trai, đại gia thích đùa bốn bé gái.

Hai người bọn họ cũng coi như là vẫn bồi được nuôi lớn trong phủ, nói bọn hắn không cần mặt mũi, là đang sỉ nhục ba chữ "Không cần mặt" này.

Lâm Văn nổi giận dùng dùng nói: "Hệ thống, có thuốc liệt dương không? Ta muốn hiến bọn hắn!"

Hệ thống nửa ngày mới hồi đáp: "Hệ thống bọn ta không cho phép hại người, kí chủ muốn gây sự, chỉ có thể tự mình phấn đấu!"

Lâm Văn cắn răng: "Mi nói xem ta cần mi làm gì?"

Hệ thống ỳm khụt nói: "Mỗi ngày ta đều ban thưởng cho cô đóa hoa nhỏ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, cô không có bạn trai vẫn có người tặng hoa, còn gì không hài lòng. Ta còn có thể lật xe nữa đó!"

Mất thấy Lâm Trí được người ta đặt lên giường, Lâm Văn mặt lạnh lùng lau cho hắn.

"Tỳ tỳ, tỳ đến rồi, tỳ tỳ chờ đệ một chút, sau khi đệ trưởng thành sẽ có thể làm rất nhiều chuyện, đệ mang tỳ ra ngoài, không muốn ở chỗ này nữa... Đệ làm lục lạc cho tỳ, làm đồ trang sức, cái gì đệ cũng đều làm cho tỳ, đến lúc đó đồ dùng trong ngoài ăn mặc của tỳ đều là đệ làm, hi hi ha ha..."

Lâm Trí bắt lấy cổ tay của cô, cười đến không hề hay biết, thậm chí còn ôm lấy cánh tay của cô coi như bảo bối.

Lâm Văn hơi im lặng, cô cảm thấy mình dường như không phải là Tiểu Bạch Ngọc, mà là tiểu sắc lang.

Còn cái gì gọi là đồ dùng trong ngoài ăn mặc đều là hẩn làm, Lâm Hẫu gia đến cùng đã dẫn hẩn đi mò ra cánh cổng thế giới mới gì vậy chứ!

Tác giả có lời muốn nói: Chương này vẫn có hồng bao rơi xuống ~ đình --

Các tiểu thiên sứ có ý kiến gì, có thể nói ra.

Lần đầu tiên ta viết xuyên nhanh, có hơi khẩn trương, hơn nữa còn là chuyện mau xuyên có chút biến thái, các người đừng nên ghét bỏ sự hắc ám này nha.

Phía sau có thể mang đến cảm giác nữa nha! Chờ Tiểu Bạo ngược nhà ta lớn lên các người sẽ biết, nhanh trưởng thành a ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (5)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Trí uống không ít rượu, nửa đêm vậy mà nóng lên, Lâm Văn vẫn luôn trông coi hẩn, trong lòng tính toán làm thế nào để thoát khỏi Lâm Hẫu phủ này.

Lúc hai tỷ đệ ở cùng một chỗ, Lâm Văn sẽ phải duy trì thiết lập Bạch Liên Hoa, chủ ý xấu đầy mình lại không có cách nào thi triển triệt để.

Lúc Lâm Trí tỉnh lại, Lâm Văn đang tiện tay chống cằm dựa vào cái bàn nhỏ bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn đã biết cả đêm chưa ngủ.

Tiểu hài tử dương khí tràn đầy, lúc nửa đêm còn nóng đến bất tỉnh nhân sự, hiện tại nhiệt độ đã lui, trái lại đã lập tức khôi phục tinh thần.

Hẩn rón rén đi đến bên người Lâm Văn, ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn cô.

Lâm Văn có dáng dấp tốt, từ nhỏ hẩn đã biết.

Lâm Hẫu phủ không thiếu mỹ nhân, nhưng trong mắt Lâm Trí, bất luận là dạng nữ tử gì, cũng không sánh bằng tỷ tỷ của hẩn.

Một cái nhãn mày một nụ cười của cô, đều tồn tại trong tâm trí của hẩn, theo thời gian hẩn trưởng thành, phảng phất như đã khắc thật sâu vào trong xương tủy.

Hẩn kim lòng không đậu đưa tay sờ trán của cô, ngón tay nhỏ gầy lướt qua chóp mũi của cô, lại đến đôi môi đỏ búng kia.

Môi châu của Lâm Văn đầy đặn mà non mềm, bởi vì đang hô hấp, bờ môi khẽ nhếch, khiến cho ngón tay của hẩn tiến vào trong miệng.

Loại xúc cảm khi cánh môi mềm mại của cô bao vây lấy khiến hô hấp của Lâm Trí hơi tắc nghẽn.

Hẩn nhớ tới tối hôm qua Lâm Hẫu gia dẫn hẩn đi xem cái gọi là việc đời kia, nơi đó xa hoa lãng phí, khắp nơi đều tràn ngập oanh thanh yến ngữ.

Vỡ kịch đang hát trên sân khấu, cũng không phải lời hát đúng đắn gì, đều đang kể về yêu hận tình thù giữa thúc tẩu con cháu.

Roi vào trong mắt của hẩn, chỉ còn lại buồn nôn.

Từ trước đến nay Lâm Trí đều là đứa bé thông minh, hẩn biết Lâm Hẫu gia làm vậy là rất quá mức.

Đáng tiếc lúc ấy trong đầu hẩn đều là tỷ tỷ, hẩn cũng biết hẩn và tỷ tỷ không phải ruột thịt, chỉ cần hẩn muốn, sau này bọn họ có thể trở thành vợ chồng.

Ánh mắt hẩn càng sâu hơn, bởi vì trong lòng có mục tiêu, động tác trên tay ngược lại cũng không kiềm lại, lập tức đưa ngón tay với vào trong miệng của cô, thậm chí còn chạm đến lợi.

Lâm Văn cứ như vậy bị hẩn chọc tỉnh, mới vừa rồi Lâm Trí suýt chút nữa đã xuyên đến cổ họng cô.

"A Trí." Thần trí của cô có chút mơ hồ không rõ, dù sao cũng đã một đêm không ngủ.

"Đình -- "

Hệ thống: "Xin ký chủ chú ý, kiểm tra đo lường cho thấy tình cảm của mục tiêu đối với ký chủ đã thay đổi thành không muốn làm tỷ đệ, mong kí chủ tiếp tục cố gắng."

Lâm Văn lập tức bị hệ thống làm chấn tỉnh, toàn thân giật mình.

Cô mờ to mắt, chỉ thấy Lâm Trí đang ngồi đối diện cô, nâng tay nghiêm mật nhìn cô.

"Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi." Lúc hẩn chạm phải ánh mắt của Lâm Văn, trên mặt đã khôi phục lại bộ dạng vui vẻ lần nữa, tựa như người vừa mới dùng ngón tay sờ miệng cô chính là một người hoàn toàn khác.

"Đêm qua đệ còn sốt cao đến kinh người, bây giờ ngay cả áo ngoài cũng không mặc. Nhóc con, mau lên giường đi."

Lâm Văn lập tức kéo lỗ tai của hẩn, lôi hẩn lên giường.

Có trời mới biết hiện giờ cô tâm loạn như ma, không muốn làm tỷ đệ thì muốn làm cái gì, cô hơi sợ a nha.

Mà khi ngón tay của Lâm Trí sắp đâm đến cổ họng của cô, làm sao có thể một chút tri giác cũng không có, hiện tại cô chỉ đang thôi miên bản thân, trốn tránh hiện thực mà thôi.

Hệ thống: "Xin kí chủ chú ý hình tượng Bạch Liên Hoa, Bạch Liên Hoa không mắng chửi người."

Lâm Văn cười lạnh nói: "Cái rắm, Bạch Liên Hoa ta tự mang thuộc tính mắng chửi người. Ta phải tự cứu mình, đi theo mí lân lộn cũng chỉ có một con đường lật xe này."

Hệ thống cũng không phải mới bị Lâm Văn ghét bỏ một lần, mỗi khi đến lúc này, nó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Không thể so sánh Lâm Hầu gia với Lâm đại gia tên ma ốm kia, nói ra tay thì ra tay.

Ông ta vẫn luôn mang trạng thái từng bước ép sát, Lâm Văn càng thêm hoảng hốt, cũng may Lâm thiếu phu nhân cũng không phải là người thấy chết không cứu.

"Hai tỷ đệ các con là do ta ôm vào phủ, lúc trước khi vừa vào phủ, không ai phản ứng gì với hai người các con. Bây giờ đã trưởng thành, càng ngày càng xinh xắn, ngược lại cả đám đều coi các con là bánh trái thơm ngon. Ở trong cái phủ này cũng không có mấy ai là người tốt, Trí Nhi cũng không thể tiếp tục ở trong phủ được nữa. Dù sao con cũng là nam nhi, ta không có cách nào che chở, sắp tới nên chọn ngày lặn lội xuất phủ đi, ta đã nói với huynh trưởng rồi, để huynh ấy dẫn con đi tòng quân."

Lâm thiếu phu nhân nhìn hai người bọn họ, dặn dò từng người.

"Cho dù tay Hầu gia có dài, chắc cũng không thể đuổi đến trong quân được. Còn Văn Văn là cô nương gia, sau này sẽ chuyển đến viện của ta, ta cũng không tin con ma ốm một chân đã bước vào quan tài lại dám cướp người từ viện của ta!"

Nàng cười lạnh một tiếng, lúc nhắc đến Lâm đại gia, không có hề có một chút tình cảm phu thê, ngược lại còn lộ ra mười phần chán ghét.

"Đa tạ mẫu thân có ý tốt, nhưng mà con không muốn rời xa tỷ tỷ."

Lâm Trí lập tức cự tuyệt nàng, đồng thời còn bắt lấy tay Lâm Văn, gắt gao không buông ra.

"Không được, đệ nhất định phải đi!" Lâm Văn nhú mày, không cho phép thương lượng.

Thói hư tật xấu kỷ không nặng của Lâm Trí, có đôi khi thật sự khiến người ta rùng mình.

Hắn không nói lời nào, thần sắc quật cường nhìn cô, không chịu thả ra.

"Hai tỷ đệ các con thương nghị đi, quyết định xong thì nói với ta." Lâm thiếu phu nhân không muốn xen vào chuyện của hai người họ, phát tay để bọn họ lui ra.

Mất thấy bóng lưng của tỷ đệ hai người biến mất trong sân, nàng ta mới lại dựa vào ghế nằm, trong đôi mắt hiện lên vài phần tính toán.

Hai tỷ đệ vừa trở lại viện của mình, Lâm Trí có thói quen kỷ không nặng lập tức bạo phát, trực tiếp dùng hai tay ôm lấy eo của cô, có sao cũng không chịu nói lòng tay.

"Tỷ tỷ, tỷ muốn đệ nhỏ như vậy đã đi tòng quân, sao tỷ nữ?"

Hiện tại hắn ngược lại sẽ yếu thế nũng nịu, Lâm Văn nhớ tới bộ dạng dễ dàng sát sinh của hắn lúc trước, hoàn toàn không tin hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Nếu cứ ở lại trong phủ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta mưu hại. Đệ đi tòng quân, chờ sau này trở nên cường đại sẽ trở về, tỷ tỷ vĩnh viễn sẽ ở đây chờ đệ."

Lâm Trí nhìn cô, thần sắc trên mặt không rõ.

"Tỷ tỷ, không cần trở nên cường đại, như hiện giờ là được rồi. Nếu như tỷ muốn A Trí giết chết hết bọn họ, trong phủ này không ai có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai!"

Giọng điệu của hắn có chút khàn khàn, lúc mở miệng ngữ khí lại kiên định lạ thường.

Lâm Văn không khỏi run lên hai cái, đối mặt với Lâm Trí đứng đắn nghiêm túc như thế, có sao cô cũng không cười nổi.

Lâm Văn run rẩy: "Hệ thống, hệ thống. Ta vẫn chưa có hồ hấn mà, sao hắn lại biến thành dạng này rồi?"

Hệ thống: "Bình tĩnh, hắn vốn dĩ là hóa thân của sự bạo ngược, theo tuổi tác tăng dần lên, tự nhiên sẽ toát ra cá tính chân chính. Không thì cô cho rằng sau này hắn làm thế nào lấy cô nấu canh ăn?"

Lâm Văn gằm thét lên: "Ta vẫn còn sống sờ sờ đây này, hắn nấu chính là số 887!"

Hệ thống không sao cả: "Không cần biết hắn nấu chính là ai, tóm lại cô phải tiễn hắn xuất phủ."

Cuối cùng Lâm Văn vẫn thuyết phục được Lâm Trí, Lâm thiếu phu nhân chuẩn bị tốt hành trang thay hắn.

Hai tỷ đệ ngồi trên xe ngựa, thừa dịp đêm đen chuẩn bị ra khỏi thành, Lâm Văn khẳng khẳng muốn đưa hắn rời đi.

Dù sao cũng là đệ đệ mình nuôi lớn, dù tiểu tử này luôn luôn lộ ra một mặt bạo ngược âm u, nhưng Lâm Văn vẫn không nỡ.

"Đến quân doanh rồi, nếu có điều kiện nhớ viết thư cho tỷ tỷ. Ta đã làm cho đệ một cái hầu bao, nếu nhớ ta thì lấy ra xem..."

Lâm Văn nhẹ giọng căn dặn hắn, Lâm Trí ngồi bên cạnh cô, một câu cũng không nói, chỉ nắm chặt cổ tay của cô không nỡ buông ra.

Hệ thống: "Đình, kiểm tra đo lường cho thấy phía trước có người mai phục, xin kí chủ cẩn thận."

Lâm Văn lập tức vén rèm xe lên, xe ngựa đã ra khỏi thành, xung quanh đều tối đen như mực, chỉ có mấy vì sao treo trên đỉnh đầu lóe ra ánh sáng yếu ớt.

"Vèo vèo vèo --" từng tiếng bắn tên truyền đến, đội hộ vệ xung quanh lập tức vang lên tiếng hét chói tai.

Xa phu cũng bị một mũi tên bắn chết, ngựa bắt đầu hoảng hốt chạy trốn loạn xạ.

Lâm Văn thất kinh nói: "Hệ thống, đây là thế nào? Lâm Hầu gia phát hiện ra bọn ta?"

Hệ thống chắc chắn hai tiếng: "Không phải, là Lâm thiếu phu nhân."

Lâm Văn không kịp kinh ngạc vì sao Lâm thiếu phu nhân lại phản bội bọn họ, cô một phát bắt được cánh tay Lâm Trí, kéo hắn ra khỏi xe.

Sau lưng thỉnh thoảng có cung tiễn bay qua, dường như muốn bắn chết cả hai người bọn họ, không để lại người sống.

Bốn phía đều vang lên tiếng chém giết ầm ĩ, vô cùng thảm khốc, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập chớp mũi.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ, đệ sẽ bảo vệ tỷ."

Lâm Trí không hề tỏ vẻ sợ hãi, thậm chí khi nhìn thấy tràng cảnh đao quang kiếm ảnh và máu me văng tứ tung, đáy mắt của hắn còn lóe ra vài phần hưng phấn và âm u.

Hắn kéo dây cương, khiến con ngựa đang điên cuồng chạy loạn ổn định lại.

Hai người cứ như vậy một đường lách lư đi về phía trước, muốn thoát khỏi truy sát sau lưng.

Nhưng dường như ông trời cũng không đứng về phía bọn họ, xe ngựa đi đến một chỗ vách núi cheo leo, không thể tiến thêm được nữa.

Tiếng chém giết sau lưng càng ngày càng gần, hai người từ trên xe nhảy xuống, vòng quanh vách núi muốn chạy đi.

"Hai vị vẫn đừng nên chạy thì hơn, đao kiếm không có mất."

Thỉnh thoảng có cung tiễn bắn tới, chỉ có điều đều rơi bên chân bọn họ, giống như là cố ý hành động.

Thân thể này của Lâm Văn vốn là Bạch Liên Hoa, gầy yếu cực kì, đã sớm trọ chân, nếu không có Lâm Trí đỡ lấy, cô đã sớm tê liệt nằm trên mặt đất chờ chết.

Lâm Văn há miệng run rẩy xin giúp đỡ từ hệ thống: "Ta sắp chết rồi kia, ta mang theo bạo ngược của nhà mi cùng chết đó. Lật xe cũng không phải lật như thế chứ hả? Mi mau nghĩ cách gì đi!"

Hệ thống: "Đừng gấp, đám người này không phải thật sự muốn giết các cô."

"Chủ tử của bọn ta nói, muốn chơi một trò chơi nho nhỏ với hai vị, hai vị chỉ có thể sống một người."

Âm tiết cứng rắn của hệ thống vừa dứt, đám người áo đen đuôi theo phía sau lưng đã mở miệng bàn điều kiện.

Sau khi nghe được một câu quý dị này, cả người Lâm Văn khẽ run rẩy, trong lòng của cô dâng lên mấy phần dự cảm bất thường.

Quả nhiên tiếng đinh đong của hệ thống truyền đến.

Hệ thống: "Đẩy bạo ngược xuống dưới!"

Lâm Văn: "Mi nói gì cơ?"

Hệ thống: "Yên tâm, hắn không chết được đâu, còn sẽ có tương lai vô cùng tốt đẹp, hắn sẽ trở nên cực kỳ cường đại, gấp lại cô."

Lâm Văn cười lạnh: "Sau đó xử lý ta, chặt ta thành tám khúc nấu canh uống?"

Hệ thống trấn an nói: "Chấp nhận vận mệnh của cô đi, mỹ thiếu nữ!"

"Tỷ tỷ -- "

Lâm Văn lại té lăn trên đất lần nữa, Lâm Trí lập tức xoay người nâng cô dậy, một chút do dự may mắn cũng không có.

Đối với những mũi tên sắp bắn thùng kia, hắn căn bản là nhắm mắt làm ngơ.

"A Trí, A Trí!"

Lâm Văn liền tiếp gọi hắn hai tiếng, giọng cô khàn khàn, trong lúc nhất thời tất cả cảm xúc đều xông ra, càng không biết có phản ứng gì.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước, chương kế tiếp A Trí sẽ phải lớn lên rồi~

Chờ đợi bạo ngược hắc ám trở về!

Tiểu tỷ tỷ sẽ bị dọa đến run chân! Không có cát giữ cô nàng nhóm, cát giữ một phát a~

Không định giờ rơi xuống hồng bao~

Cảm tạ một phát địa lôi~

bcy ném đi 1 cái địa lôi *9

Xinh đẹp như hoa mạnh mẽ đất béo hơi ném đi 1 cái địa lôi *10

Dương: Liệu tiểu tỷ tỷ có đẩy A Trí xuống không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (6)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Tỷ tỷ, đệ không sợ chết, đệ chỉ sợ mất đi tỷ thôi."

Trên mặt Lâm Trí tràn đầy nụ cười ấm áp, tựa như ngày mùa hè nắng gắt, khiến người ta không thể bỏ qua.

Nét mặt tươi cười rạng rỡ như thế, thật muốn để cho người ta cất giấu hắc cả đời.

Chỉ có điều hắc vẫn chưa cười xong, đã có một cánh tay trắng nõn như ngọc, bắt ngờ đẩy hắc xuống vực sâu vạn trượng.

Bình thường cái tay kia luôn luôn dịu dàng sờ đầu của hắc, vỗ vai của hắc, bây giờ lại đưa hắc vào vùng đất tử vong.

"Tỷ tỷ." Cuối cùng là vẻ mặt kinh ngạc của hắc.

"Tiểu tỷ tỷ, ta tìm được tỷ rồi." Hình ảnh chợt chuyển, bỗng biến thành Lâm Trí đã trưởng thành, bảo kiếm ra khỏi vỏ, sau đó tầm mắt liền bị máu đỏ đầy trời che khuất.

"A ——" Lâm Văn bỗng nhiên bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, cô tùy tay lau trán một chút, mới phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô lại thấy ác mộng, từ khi nhận được nhiệm vụ của hệ thống, đẩy Lâm Trí xuống vách núi về sau, cả ngày lẫn đêm cô đều bị mộng cảnh này quấy rầy.

Lâm Văn thở nhẹ một tiếng: "Hệ thống, Lâm Trí đang ở đâu vậy?"

Hệ thống: "Trong mộng của cô đó."

Hiện tại hệ thống đã học được cách qua loa với cô, dù sao Bạo Ngược cũng không có ở đây, nó hoàn toàn mang trạng thái buông thả bản thân.

Lâm Văn nhíu mày: "Mí đủ rồi nha, ta vẫn luôn sống trong sự uy hiếp của hắc, hắc còn chưa tới ta đã tự hù mình chết luôn rồi."

Cô xuống giường rót nước uống, kết quả không sờ được ấm trà, lại chạm phải một cái vòng tròn bóng bẩy.

Vật kia lạnh buốt, giống như vật phẩm làm bằng kim loại, phía trên còn khắc hoa văn.

Lâm Văn hình như nhớ ra cái gì đó, cô đột nhiên giật mình, ném vật đang cầm trong tay ra ngoài.

"Leng keng ——" vật kia chạm phải mặt đất, phát ra vài tiếng vang nhỏ.

Lâm Văn run rẩy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất có một cái vòng lục lạc chế tác tinh xảo đang xoay vòng.

Lại nữa.

Cách mỗi nửa tháng cô đều sẽ nhận được một cái lục lạc, các loại kiểu dáng, các loại chất liệu khác nhau.

Thứ kêu đinh đinh đang đang này, đều vào lúc nửa đêm, đột nhiên xuất hiện trên bàn, giống như quỷ mị.

Hệ thống cười lạnh: "Này, đệ đệ cô càng lúc càng biết chơi nha. Nghe nói loại lục lạc này có thể nhét vào, dùng để gia tăng tình thú đó."

Lâm Văn cũng không dám nhìn: "Nhét chỗ nào?"

Hệ thống không chút sợ hãi: "Chỗ bị mosaic* ấy, tóm lại ta không nhìn thấy."

** **Mosaic**: tên một loại tranh nghệ thuật được ghép từ các ô vuông, ở đây có thể hiểu là hình ảnh nào đó đã bị làm nhòe, làm mờ đi bằng những ô vuông. (Từ này sẽ xuất hiện nhiều trong những chương sau nên mọi người nhớ kỹ nha, ta không giải thích lại đâu ^^)*

Cách thời gian Lâm Trí rơi xuống vách núi đã qua nhiều năm, cô từ tiểu cô nương đã trở thành cái gọi là lão cô nương.

Ngày đó cô mơ mơ màng màng được mang về Lâm Hầu phủ, nằm trên giường dưỡng bệnh hơn nửa năm.

Lâm thiếu phu nhân ngược lại vẫn luôn nguy trang rất khá, mỗi ngày nhìn đáng về bệnh tật của cô, đều đỏ cả đôi mắt, thoát nhìn thật sự như con trai của mình đã chết rồi vậy.

Nếu như không phải cô có bàn tay vàng là hệ thống, có lẽ sẽ thật sự cho rằng Lâm Hầu gia hoặc là Lâm đại gia hai tên biến thái này, vừa chơi một trò chơi tàn nhẫn với cô.

Nhưng từ khi cô bắt đầu nhìn thấy có một đoàn âm khí trong bụng Lâm thiếu phu nhân, cô đã biết ngay vị Thiếu phu nhân này không đơn giản.

Lâm thiếu phu nhân có thai, đương nhiên không thể nào là của Lâm đại gia.

Về phần tại sao nàng ta lại muốn giết chết Lâm Trí, Lâm Văn từng nghiên cứu thảo luận qua với hệ thống.

Một mặt là vì ngăn chặn hậu hoạn, Lâm Trí dù sao cũng là nam nhi, từ nhỏ lại không giống người thường, cực kỳ thông minh.

Một phương diện khác chỉ sợ là vì Lâm Văn.

"Cô nương có ở đây không? Tiểu thiếu gia không ngủ được, cứ kháng kháng muốn tìm người." Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa nôn nóng.

Lâm Văn lập tức thu lục lạc lại, lòng mảy mềnh chau.

"Mẫu thân đâu?"

"Thân thể Thiếu phu nhân khó chịu, đêm qua còn nôn ra máu một lần, tiểu thiếu gia vẫn luôn la hét tìm người."

"Tôi qua ta nhiễm phong hàn, sợ sẽ lây bệnh, người không nên vào thì hơn."

Lâm Văn nhẹ giọng cự tuyệt, người trong Lâm Hào phủ dường như đều bị nguyên rủa, từng người đều biến thành ma ốm.

Sau khi Lâm thiếu phu nhân sinh con xong, bệnh nặng không dậy nổi, mấy năm nay lại liên tiếp ho ra máu, chẳng qua chỉ đang gắng gượng chống đỡ mà thôi.

Vị tiểu thiếu gia này ngược lại cực kỳ kẻ càn Lâm Văn, tiểu hài tử đáng đáng tinh xảo đáng yêu, kế thừa ưu điểm của Lâm thiếu phu nhân, ngây thơ xán lạn.

Tính cách lại đơn thuần, so với Lâm Trí dễ nuôi hơn nhiều.

Đáng tiếc Lâm Văn cũng không dám thân cận quá mức, có trời mới biết cô đã từng làm bao tay cho tiểu gia hòa này, kết quả ngày thứ hai bao tay ẩm áp không thấy đâu, trên mặt của tiểu thiếu gia lại chẳng chít vết cào xước gì.

Cậu nhóc vẫn luôn có nhũ mẫu chăm sóc bên người, tự cào mình đến nhiều vết máu như vậy, nhất định sẽ khóc, nhưng ngày đó lại không có một người nào nghe thấy.

Lâm thiếu phu nhân cắn răng nghiên lợi sai người tra xét, cũng không có kết quả gì.

Chỉ có hệ thống sau đó lên lút nói cho cô, là đệ đệ ngoan Lâm Trí của cô đã sai người ta làm.

Từ đó Lâm Văn đã bắt đầu cách xa tiểu đệ đệ mới ra đời này.

Tiếng khóc rống của trẻ con càng ngày càng xa, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Văn: "Hệ thống, lúc nào ta cũng cảm thấy sợ hãi lật xe!"

Hệ thống kiêu ngạo nói: "Đó là do cô yêu ta sâu đậm!"

Lâm Văn: "Cút! Khi nào ta mới có thể nhìn thấy hần?"

Hệ thống dùng một lát mới nói: "Dựa theo kinh nghiệm lật xe trước đó, nhanh thôi, có điều tra tấn tinh thần là không thể thiếu được. Hần vẫn luôn quan sát cô, cô có gió thổi cô lay gì, hần đều biết."

Lâm Trí tựa như một con chó rất đói bụng, mà Lâm Văn chính là khúc xương của hần.

Dù hần không xuất hiện trước mặt Lâm Văn, nhưng vẫn thời thời khắc khắc chú ý cô.

Lâm Văn biết hần đang ẩn nấp, dù là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy, nhưng trong Lâm Hào phủ này cũng có nanh vuốt của hần.

Bây giờ người trong Hào phủ này đã ngã bệnh hơn phân nửa, việc bấp nức lại chính do cô, một cô nương chưa xuất giá cầm tới tay.

Không ít lão bộc trong phủ, ý vào mình hầu hạ hơn nửa đời người, còn muốn khi dễ chủ nhân nhỏ tuổi.

Nào nghĩ đến đại cô nương thoát nhìn yếu đuối không có kinh nghiệm, lần đầu nắm giữ sổ sách, đã quản lý viện từ ngay ngắn rõ ràng, những người vọng tưởng muốn lừa gạt cô kia, toàn bộ đều nhận phạt.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thậm chí đám người Lâm Hào phủ bởi vì mắc bệnh trong người, cũng bởi vì dễ nghi ngờ đại phu của cô, bệnh tình vậy mà đều được khống chế.

Lâm Văn không ngủ được, dứt khoát lấy phương thuốc của ba người Hào gia ra nhìn, thì thoáng bảo hệ thống cho cô mấy loại linh dược giữ mạng.

Hệ thống: "Ta không hiểu lắm, Bạo Ngược muốn giết ba người này, vì sao cô hét lần này tới lần khác muốn cứu?"

Trong phủ chỉ có một mình Lâm đại gia là ma ốm, nhưng kể từ khi Lâm Trí gặp được kỳ ngộ, thể lực đột nhiên tăng mạnh, hần liền lặng yên không tiếng động báo thù.

Lâm Hào gia vốn dĩ là một người khỏe mạnh như thế, nói bệnh liền bệnh.

Lâm Văn cười lạnh: "Lâm Trí đều đã vói tay đến trên người Lâm thiếu phu nhân, chứng minh chuyện đêm đó, hần đều đã tra rõ ràng. Nếu những kẻ thù này đều chết, vậy thì chờ hần thật sự hồi kinh, cũng chỉ báo thù một mình ta là được. Nhưng nếu như những người này đều chưa chết, tốt xấu gì vẫn có thể có đường cứu vãn, có thể thay ta ngăn cản một trận, cho ta cơ hội chạy trốn."

Hệ thống lạnh lùng nói: "Tự cô nghĩ kỹ là được, có điều phải tránh bê đá đập chân mình."

Hôm nay là Tết nguyên tiêu, khắp nơi trên đường đều là các loại hoa đăng.

Trên mặt hồ cũng đã nổi lên vô số hà đăng, Lâm Văn chỉ cảm thấy tinh thần có hơi không tập trung.

Mỗi lần đến ngày lễ thả đèn này, cô luôn đứng ngồi không yên, tâm loạn như ma.

Bởi vì trong trí nhớ của cô, số 887 chính là lật xe ngay lúc này, cô cũng không dám đi ra ngoài.

Tiểu thiếu gia được ôm ra ngoài ngắm đèn, tiểu hài tử luôn luôn thích loại không khí náo nhiệt này.

Lâm Văn thì cảm đèn lồng lạng lẽ đến phật đường của Lâm Hầu phủ.

Phật đường nhỏ này là Hầu phủ nhân đã chết dùng để tụng kinh niệm Phật, chẳng qua đã nhiều năm như vậy, sống ở Lâm Hầu phủ đều là quý mị, làm gì còn có ai thờ phụng, sớm đã bỏ đi không cần.

Thẳng đến khi Lâm Văn cho người quét sạch lại một lần nữa, mới sử dụng.

Mỗi lần cô tiến vào phật đường, trước giờ đều không để cho người nào đi theo.

Trên tay đeo một cái rô, tự mình thấp hết nền trong phật đường lên, cô quỳ gối xuống bô đoàn, nhìn cảnh tượng trong phật đường, tê cả da đầu.

Hệ thống: "Ta đã cảm nhận được nhịp tim siêu tốc của cô, sợ hãi thì đừng có trang bức* chứ."

* **Trang bức** (装逼): *giả vờ, làm ra vẻ (theo Baike)*

Trong Phật đường thờ phụng bài vị liệt tổ liệt tông của Lâm Hầu phủ, bày biện từng dãy chính tề, cộng thêm ánh nến le lói, cùng với khí hậu trời đông giá rét bên ngoài.

Lâm Văn chỉ cảm thấy mình như đang ở linh đường*.

* **Linh đường**: *nơi đặt linh cữu để người khác đến viếng.*

Cô lấy ba cái bài vị trong giỏ ra, đây là mới khác ra, nếu như để gần, còn có thể nghe thấy mùi gỗ phía trên.

Lâm Văn lấy khăn gấm ra tỉ mỉ lau một lần, bày từng cái lên.

Trên mỗi tám bài vị đều có một cái tên tương ứng, theo thứ tự là Lâm Hầu gia, Lâm đại gia và Lâm thiếu phu nhân.

Lâm Văn đốt một nén nhang, quay lại quỳ trên bô đoàn lần nữa.

Hệ thống: "Này, người ta còn chưa có chết, vậy mà cô đã làm xong linh vị rồi. Có phải hơi ác không đấy."

Lâm Văn không nhin được nói: "Ta đang diễn tập, lúc A Trí trở về, ta muốn đóng thật tốt vai Bạch Liên Hoa, ta cũng chỉ bắt đắ dĩ thôi, chuyện này không liên quan đến ta!"

"A Trí, tỷ tỷ đã từ biệt đệ bảy năm rồi. Đến bây giờ tỷ tỷ vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ nghịch ngợm của đệ, tỷ tỷ... Rất nhớ đệ..."

Lâm Văn chấp tay trước ngực, trong miệng lầm bầm nói, hiển nhiên là đang tưởng niệm Lâm Trí, còn chưa nói được vài câu, nước mắt đã rơi xuống.

Hệ thống ở bên kia chẹp chẹp miệng, cảm thán kỹ thuật diễn của cô thật tốt.

"Chuyện năm đó, tỷ tỷ đã có lời giải. Chỉ hận nỗi bây giờ thân phận của ta vẫn chưa thể thay đệ một đao giết chết kẻ thù, chỉ đành làm bài vị cho bọn chúng trước, an ủi đệ trên trời có linh thiêng. Đợi sau này, tỷ tỷ..."

Lâm Văn nói cũng động chân tình, muốn gạt người, đầu tiên phải lừa gạt mình.

Kiếp trước cô chính là một kẻ lừa đảo xứng chức, bây giờ bởi vì cảm giác khủng hoảng sợ lật xe, càng thêm phát huy sự dày công tu luyện chuyên nghiệp của mình đến hoàn mỹ.

"Đình —— "

Hệ thống: "Chúc mừng cô, Bao Ngục trở về."

Lâm Văn bị dọa sắp ngất: "What the fuck? Hắn đến đâu rồi?"

Hệ thống: "Cô không cần diễn tập nữa, trực tiếp ra trận luôn đi, hắn đã nghe được một lúc rồi."

Nếu như có thể, hiện tại cô chỉ muốn dùng tay xé nát hệ thống.

Có lẽ là để chứng minh lời hệ thống nói, trong phật đường bỗng nhiên nổi lên một trận âm phong, ánh nến xung quanh lắc lư, hơn phân nửa đều đã bị dập tắt.

"Ầm ầm ầm——" ba khối bài vị vừa đề lên, vậy mà cùng nhau rơi xuống mặt đất vỡ nát.

Một loạt biến cố này, khiến cả người Lâm Văn đều cứng đơ tại chỗ, cô vốn đã chuẩn bị kỹ càng để diễn một vở kịch khổ tình, giờ lại nản không ra được một giọt nước mắt.

"Tỷ tỷ, bài vị này hình như thiếu một cái rồi."

Thật lâu sau, một tiếng thờ dài nhu hòa truyền đến.

Lâm Văn chỉ cảm thấy sau lưng có một trận gió nhẹ lướt qua, chợt có một bóng đen bao phủ cô, một thân thể ấm áp dán chặt lấy cô.

Tác giả có lời muốn nói: cầu một phát dịch đình dưỡng ~ nhu cầu cấp bách mua! (*ゝ3 ㄣ)

Ngẫu nhiên rơi xuống hồng bao a, mọi người nô nức tập nập một điểm a, tích lũy tiền nhìn chính bản!!!

A Trí lớn lên chắc chắn sẽ thích tình, còn có văn này không ngược, chúng ta kiên trì tô sáng văn một trăm năm a, nữ chính làm sao lại bị ngược!!!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (7)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Giọng nói của người tới có chút quen thuộc, lại có chút lạ lẫm.

Hắn ở rất gần, lúc nói chuyện, hô hấp hơi nóng phả vào tai của cô, khiến Lâm Văn không khỏi run rẩy.

"Tỷ tỷ, tỷ lạnh à? Canh thâm lộ trọng, tỷ nên mặc nhiều một chút mới phải."

Người kia đưa tay bao lấy ngón tay Lâm Văn, từng chút một bao trọn bàn tay cô lại.

Tay của hắn đã hoàn toàn trở thành bàn tay dày rộng ấm áp của nam nhân, trên đầu ngón tay mang theo vết chai, lúc nắm chặt lấy cô, bởi vì ma sát mà có hơi run rẩy.

"Tỷ tỷ, tỷ không quay đầu lại nhìn ta sao?"

Hắn một tiếng lại một tiếng gọi cô, Lâm Văn lại giống như bị định trụ, có ra sao cũng không dám động đậy.

Hệ thống: "Cô sao vậy? Bị dọa đến bệnh tim đột phát à? Hay là lại muốn làm chuyện gì lớn, lừa gạt Bạo Ngược?"

Lâm Văn run rẩy: "Không, ta đã chết rồi."

Hệ thống: "..."

"A Trí."

Rốt cuộc cô cũng có thể miễn cưỡng gọi tên của hắn.

Lâm Trí ở sau lưng cười khê hai tiếng, tựa như bởi vì cô gọi mà tâm trạng trở nên rất tốt.

Cả người hắn đều hướng lên phía trước, dùng sức ôm lấy Lâm Văn.

Thân thể gầy yếu non nớt năm tám tuổi kia, bây giờ đã trưởng thành.

Cô có thể cảm nhận được lồng ngực rộng lớn thuộc về nam nhân, cùng với khí tức cực nóng.

"Tỷ tỷ, rốt cuộc cũng có thể nghe được tỷ gọi tên ta lần nữa. Lúc trước rơi xuống vách núi, nhìn thấy những con quạ đen đang chờ ta chết đi sẽ lao đến ăn thịt, ta đã nghĩ, tỷ tỷ chăm sóc ta nhiều năm như vậy, ta chưa từng báo đáp cho tỷ ấy, đời này cuối cùng vẫn đành phụ lòng."

Hắn khẽ thở dài một hơi, tràn đầy rầu rĩ.

Lâm Văn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đệ đệ thân yêu à, đệ đừng nói mấy lời này nữa, thật chịu không nổi mà.

"Không ngờ rằng ta vẫn sống. Lúc ta bị lột da, muốn làm tỷ tỷ khóc; lúc ta bị rút gân, muốn làm tỷ tỷ cười; lúc ta bị róc xương, muốn làm tỷ tỷ vừa khóc vừa cười..."

Mỗi khi Lâm Trí nói thêm một câu, Lâm Văn càng thêm run rẩy.

Đôi khi hệ thống sẽ báo cho cô biết Lâm Trí đã trải qua như thế nào, nhưng tất cả đều nói ra kết quả, chưa hề nhắc đến việc hắn vì sinh tồn, lại trải qua thảm như vậy.

Hệ thống sớm đã có dự liệu nói: "Nếu ta nói cho cô, chỉ sợ cô đã sớm tự sát. Cô cho rằng Bạo Ngược là dưỡng thành như thế nào? Đương nhiên là lấy bạo chế bạo."

Lâm Văn đã hiểu rõ chân tướng, nước mắt rơi xuống.

Cô đúng là trẻ người non dạ, mới tin tưởng hệ thống.

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc? Tỷ tỷ của ta đúng là thích khóc thật, năm đó lúc đây ta xuống sườn núi, cũng khóc đến không ra hình dáng, giống như ta đang khi dễ tỷ vậy."

Giọng nói của hắn càng ép càng thấp, mấy chữ cuối cùng hầu như chỉ ni non giữa răng môi, nhỏ bé đến không thể nghe rõ.

Nhưng lực đạo hắn ôm lấy mình lại càng lúc càng lớn, Lâm Văn chỉ cảm thấy xương cốt của mình sắp bị sinh sinh ép gãy.

Không thể không nói Lâm Trí thật sự đã lớn thành một nam nhân, chẳng qua là động tác ôm kiểu này, suýt chút nữa Lâm Văn đã bị hắn ép ra máu.

Cổ họng của cô phát ngọt, mắt nổi đom đóm, há miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ nức nở, một chữ cũng không nói nên lời.

Trước khi cô sắp ngất đi, rốt cuộc Lâm Trí cũng phát lòng từ bi buông tha cho cô.

Một tay hần ôm eo Lâm Văn, một cái tay khác nâng cằm cô, để cô đối mặt với mình.

Bảy năm không gặp, thay đổi của Lâm Trí là to lớn không thể nghi ngờ.

Mây kiếm mắt sáng, mũi cao môi mọng, hết như thời điểm cô bị đâm chết trước đó, một dáng vẻ bạc tình.

"Tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ."

Hắn thở dài một tiếng, ngón tay chậm rãi vuốt ve mặt Lâm Văn.

Ánh nến trong Phật đường còn lè tè mấy điểm, khiến ánh mắt hắn trở nên rõ ràng.

Lâm Văn cảm thấy mình tựa như ánh nến yếu ớt kia, Lâm Trí nhẹ nhàng thổi, mình sẽ lập tức ọ ra rầm.

"A Trí, tỷ tỷ cũng nhớ đệ. Đệ có khỏe hay không?"

Lâm Văn vừa thốt ra câu này, lập tức muốn quất chết cái miệng của mình.

Hệ thống còn tiến lên tham gia náo nhiệt: "A, cô bị ngu à? Người ta vừa mới nói là bị rút gân lột da kia."

"Không khỏe." Lâm Trí trả lời dứt khoát, hần nắm ngón tay Lâm Văn, cắn một cái lên đó.

Đôi tay này của Lâm Văn được bảo dưỡng vô cùng tốt, ngoại trừ cầm kim khâu ra, hầu như không phải làm việc gì.

Ngón tay kia trắng như đầu hành, mềm mại mịn màng, bị hần khẽ cắn mạnh như vậy, lập tức rách một lỗ.

Lâm Văn rõ ràng cảm thấy đau, nhưng một cử động nhỏ cũng không dám.

Nhìn động tác Lâm Trí từng chút một liếm láp vết thương của cô, nội tâm của cô như muốn sụp đổ.

"Hệ thống, hần muốn làm gì vậy?"

Hệ thống: "Đại khái là cảm thấy nấu canh quá phiền phức, cứ như vậy ăn cô luôn?"

"Tỷ tỷ hỏi lại."

Lâm Văn cứu ngón tay của mình về: "Đệ từ đâu tới đây?"

"Bên dưới vách núi."

Lâm Trí cúi người lần nữa, lần này hần cắn hai gò má Lâm Văn.

Cũng may hần có chừng mực, không dùng lực để cô gặp lại máu.

Nhưng hình như hần thích trò chơi này, mỗi lần đều thúc giục Lâm Văn đặt câu hỏi, mà hần mỗi lần đáp một vấn đề, liền cắn một cái.

Mỗi lần cắn xuống đều không lập chỗ.

Thẳng đến sau đó, Lâm Văn cảm thấy đệ đệ này đã biến thành một con chó, bôi đầy nước bọt lên mặt mũi cô.

"Đệ muốn làm gì?"

Lúc Lâm Văn hỏi một vấn đề cuối cùng, Lâm Trí bỗng nhiên ngừng tất cả động tác.

"Tỷ tỷ nuôi ta tám năm."

Hắn thẳng ngời lên, lấy khăn gấm từ trong tay áo Lâm Văn ra, tỉ mỉ thay cô lau mặt sạch sẽ.

"Lúc này đổi thành ta nuôi tỷ tỷ." Lâm Trí cười với cô một tiếng, ôm lấy cô bay ra khỏi Phật đường.

Lâm Văn lúc này vẫn còn mơ hồ, cũng không biết hần nuôi là có ý gì, chỉ là Bạo Ngược cô đã nghiên cứu thảo luận với hệ thống vậy mà không giết cô.

Hệ thống: "Không giết cô là chuyện tốt nha, ta muốn thoát khỏi cái tên lật xe này dành dựa hết vào cô đó, số 888."

Lâm Văn ăn mặc phong phanh, hiện giờ ban đêm lại lạnh, ngay cả cái áo choàng cô cũng không mang, chỉ có thể càng không ngừng chui vào ngực Lâm Trí.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Trí không hổ là người tập võ, trên người ảm áp giống như tự mang lò sưởi vậy.

"Tỷ tỷ thật ngoan, ta dẫn tỷ đi ngắm hoa đăng."

"Đệ có mang theo chùy thủ không?"

Lâm Văn nghe được ba chữ "Ngắm hoa đăng", lập tức không khống chế được sự sợ hãi của mình.

Cảnh tượng bị hần đâm chết lúc trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt, làm sao cô có thể dễ dàng quên được.

Lâm Trí cúi đầu, hơi híp mắt lại nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Có mang theo, chỉ cần tý tý ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không dùng đến chủy thủ."

Lâm Văn bị nụ cười của hắn làm cho run rẩy cả người, tên đệ này lớn lên thật sự trở thành đáng về khó lường mà.

Dường như chỉ cần cô không nghe lời, bất kỳ lúc nào cũng có thể móc chủy thủ ra, khoét một lỗ hổng trong tim của cô.

Vào Tết nguyên tiêu, đầu đường cuối ngõ quả nhiên là cực kỳ náo nhiệt, biển người đông đúc, các cửa hàng đều bày đầy hoa đăng, vô số âm thanh gào to.

Lâm Văn bị hắn ôm trong ngực, thỉnh thoảng sẽ dừng lại trên nóc nhà của một cửa hàng nào đó.

Một bàn tay của cô bị tóm lấy, hai người vẫn luôn duy trì trạng thái mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Cô không hiểu rõ được đến tận cùng là Lâm Trí đang suy nghĩ cái gì, từ lúc hắn xuất hiện, đại đa số đều là đang cười hù dọa cô.

Nhưng giờ phút này hắn lại đưa cô đi ngắm hoa đăng, trong lòng vốn dĩ có cảm giác lo lắng bất an, vậy mà đã chậm rãi biến mất.

"Tý tý, tý thích cái đèn lồng nào?" Lâm Trí chỉ vào một loạt đèn lồng cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi một câu.

Cửa hàng đối diện kia rất lớn, cũng cực kỳ náo nhiệt, các loại đèn lồng xinh đẹp tinh xảo được bày ra, có vài vòng người đang vây quanh.

"Uyen ương nghịch nước?" Lâm Văn nghiêng đầu một chút.

Trên mặt Lâm Trí hiện lên vài phần mừng rỡ, rút cuộc lại hôn "Bếp" một cái lên khóe môi của cô.

"A Trí rất thích tý tý." Hắn ôm Lâm Văn đi về phía đám người, trực tiếp thả bạc vụn xuống, lấy đèn lồng kia đi.

Chờ Lâm Văn kịp phản ứng lại, lồng đèn được chế tác tinh xảo đã ở trong tay cô, một đôi uyen ương dựa đầu vào nhau, cổ kẻ sặc sỡ, màu sắc hồng hồng hòa hòa lộ ra vài phần mập mờ.

Hệ thống bắt đầu vỗ tay bốp bốp: "Tý tý lợi hại của ta, cô vì mạng sống mà ngay cả tiết tháo cũng không cần, nói với đệ đệ mình thích uyen ương nghịch nước, có xấu hổ không hả?"

Lâm Văn ha ha cười lạnh: "Đa tạ con của ta. Đừng nói uyen ương nghịch nước, vì mạng sống cho dù có muốn ta gọi hắn là ba ba, ta cũng sẽ không chần chờ."

"Tý tý, ngắm hoa đăng vui không?"

Từ đầu đến cuối Lâm Trí đều ghé sát bên tai cô nói chuyện, khí tức khi đóng mở miệng phát qua tai cô, khiến Lâm Văn run chân một trận.

Cô làm búp bê vài cả đêm, mặc cho Lâm Trí loay hoay, khéo léo nhẹ gật đầu.

"A Trí đã chuẩn bị một thứ càng đẹp mắt hơn cho tý tý đấy."

Hắn mang theo cô như một trận gió bay về phía Lâm Hưu phủ, càng đến gần tòa phủ đệ kia, tim Lâm Văn đập càng nhanh.

Vẫn chưa đến gần thì đã nhìn thấy ánh lửa ngút trời, tiếng khóc rống chói tai của trẻ con truyền đến.

Lâm Trí ôm cô xa xa đứng trên đầu tường bên cạnh phủ đệ, từ trên cao nhìn xuống Lâm Hưu phủ bị lửa lớn đầy trời cắn nuốt.

Khuôn mặt của hắn cực lạnh, hơi nóng cuộn cuộn đều không thể che giấu được trái tim nguội lạnh của hắn.

"Tý tý, từ rất lâu trước kia ta đã muốn làm như vậy rồi, trong phủ kia trừ tý ra, những người khác đều là người chết. Chỉ có tý thật lòng tốt với ta, thế nhưng tại sao tý lại muốn đẩy ta xuống vách núi chứ? Tý không đẩy ta cũng sẽ tự mình nhảy mà..."

Hắn thấp giọng ni non, dùng sức ôm chặt cô, tựa như đứa bé đang muốn vùi vào lồng ngực của cô vậy.

Lâm Văn cứ như vậy run rẩy nhìn về phía Lâm Hưu phủ đang dần dần bị cháy thành tro, trong Hưu phủ một mảnh rối loạn, khắp nơi đều đang rách thùng hắt nước.

Nhưng viện từ của ba người Lâm Hưu gia lại yên tĩnh, giống như người ở bên trong đều đã chết.

"Tý tý, tý thích đèn lồng da người không?"

Lâm Trí thấy cô này giờ không nói gì, bỗng nhiên cười hi hi chọc chọc hai má của cô.

Lâm Văn lắc đầu, đèn lồng da của ai, đệ đệ, đệ đừng làm ta sợ, tý tý nhát gan lắm.

"Haizz, không thích sao. Ta còn tính lấy một đệ đệ khác của tý làm thành đèn lồng da người đấy. Dù sao thì bảy năm ta rời đi, nó vẫn luôn gọi tý là tý tý mà. Hắn cướp đi vị trí của ta, cướp đi tý tý yêu thương ta..."

Lâm Văn dùng một tay bịt miệng của hắn, lập tức chứng minh lòng trung thành với hắn.

"Không, A Trí, tý tý yêu đệ nhất. Tý tý chỉ có duy nhất một đệ đệ là đệ..."

Khóe môi của cô giương lên, trên mặt kéo ra một nụ cười, chỉ có điều cười còn khó coi hơn khóc.

Lâm Trí không nói lời nào, kinh ngạc nhìn cô nửa ngày, dường như đang tự hỏi cô đến tận cùng là thật lòng hay giả dối.

Cuối cùng hắn nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Tý tý thật tốt."

Hắn cúi người xuống, không do dự hôn lên môi của cô.

Lâm Văn chung quy vẫn bị kinh hải, môi của cô rất lạnh, trái lại bờ môi của Lâm Trí lại rất nóng, lúc đột nhiên chạm đến nhau, cô không khỏi sợ run cả người, giống như đang đắm chìm trong cơn ác mộng không bờ bến.

Lâm Trí đưa tay che kín hai mắt đang mờ to của cô, chậm rãi làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Đầu lưỡi của hắn tiến vào trong miệng của cô, mang theo một viên thuốc hình bầu dục, cái lưỡi dùng sức chống đỡ một chút.

Viên thuốc kia liền bị Lâm Văn nuốt vào.

Lâm Văn ngậy ra như phồng: "Hệ thống, rốt cuộc đệ đệ ta cũng đồ rồi, hắn cường hôn ta kia, mi có thấy không?"

Hệ thống hừ lạnh nói: "Không phải cô nói muốn cô gọi hắn là ba ba cũng được à? Theo ta thấy, hắn thích cô gọi trên giường."

Lâm Văn: "..."

Cô và hệ thống sớm muộn gì cũng sẽ rạn nứt, giữa hai lão tài xế chỉ có thể sống một người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (8)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Tỷ tỷ đừng sợ, không phải thuốc độc đâu."

Lâm Trí sờ lên hai mắt đang mờ to của cô, đầu ngón tay dùng một lát tại mí mắt cô, dường như đang cảm nhận xúc cảm nhẵn bóng xuôi tay này.

Viên thuốc vừa vào miệng đã tan ngay lập tức, Lâm Văn rất nhanh đã cảm giác toàn thân mất hết sức lực, ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Uống viên thuốc vào, cô thật đúng là muốn xong đời* luôn.

** Lâm Văn chơi chữ: viên thuốc là dược hoàn (药丸), đồng âm với chữ hoàn (完) nghĩa là xong đời, kết thúc.*

Lâm Hưu phủ bị hủy diệt chỉ trong một đêm, triều đình huân quý tức giận, đương kim Thánh thượng lập tức hạ chỉ phong tỏa toàn kinh đô, đào sâu ba thước cũng phải tìm ra kẻ cầm đầu.

Có điều đợi đến khi cửa thành giới nghiêm, hai người Lâm Trí đã sớm đào thoát khỏi kinh đô, thậm chí đến khi bắt đầu kiểm tra, Lâm Văn đã thân ngoài ngàn dặm.

"Phu nhân, Bắc địa lạnh lẽo, không thể so với kinh đô, người nên mặc nhiều y phục hơn mới được."

Tiểu nha hoàn trên mặt bị đóng cứng ra hai mảng đỏ ửng, cầm trong tay áo choàng lông thỏ thật dày đi tới, cẩn thận từng li từng tí phủ thêm cho cô.

Lâm Văn đứng trong sân, nhìn trên mặt đất bị bao phủ trong làn áo bạc tuyết trắng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cô hiện tại miệng không thể nói, phạm vi hoạt động chỉ có trong nhà này, xung quanh đều là người chăm sóc.

Chẳng hạn như hoàng mao nha đầu mười mấy tuổi trước mắt này, nhìn có vẻ cực kỳ gầy yếu, nhưng một bàn tay có thể đập một con cá lóc to đến choáng váng.

Lâm Văn đến nơi này, quả thật so với mèo Ba Tư tính quý còn yếu đuối hơn.

"Phu nhân, chúng ta vào nhà đi, bên ngoài đã bắt đầu kết sương rồi. Gia sẽ trở về nhanh thôi."

Trên mặt tiểu nha hoàn biểu lộ ra mười phần vui mừng, vừa nói vừa đỡ tay Lâm Văn, không nói gì nữa liền đưa cô vào phòng.

Đáng thương cho cô cả ngày cứ như người có trên cao liệt nửa người, bị một tiểu nha đầu xách tới xách lui, còn không thể phản kháng.

Lâm Văn đang quấy rối hệ thống: "Thằng nhóc kia cho ta uống thuốc gì vậy hả? Ta vẫn luôn là một người cầm."

Hệ thống: "Sao, cô biết tên thuốc thì có thể tạo ra thuốc giải chắc?"

Lâm Văn tức giận: "Thì mi không thể cho ta thuốc giải hay sao? Ta muốn mi có tác dụng gì chứ, suốt ngày chỉ biết cản trở."

Hệ thống: "Không thể, an tâm làm phu nhân của cô đi."

Nhắc đến chuyện này, Lâm Văn liền tức giận.

Sau khi Lâm Trí dứt cổ uống thuốc xong, cô vừa mở mắt thì đã đến cái nơi cực lạnh này.

Người xung quanh đều nhận cô là nữ chủ nhân, từng người đều gọi cô là phu nhân, cô ngay cả một câu giải thích cũng không có.

"Tỷ tỷ, ta về rồi đây."

Ngoài viện truyền đến giọng nói vui sướng của Lâm Trí, hắn không âm tình bất định như ở kinh đô nữa, từ sau khi trở về nơi này, cả người giống như trở nên hoạt bát khỏe mạnh hơn.

Màn cửa được nhắc lên, Lâm Trí vừa lộ mặt ra, Lâm Văn đã quơ lấy chén trà trên bàn, trực tiếp quăng về phía ngưỡng cửa.

Hệ thống: "Ái chà, gan lớn nhì. Dám phát cáu với Bạo Ngược, cẩn thận sau này hài cốt không được đầy đủ đấy."

Lâm Văn ướm ức đứng lý nói: "Tiểu biến thái là do ta nuôi, hán thích ta đối xử với hán như vậy! Liên quan gì đến mi!"

"Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?" Lâm Trí trực tiếp chạy tới, kéo cô vào trong ngực, ôm cô ngồi vào ghế.

Lâm Văn đã sớm phát hiện, Lâm Trí đặc biệt thích kẻ cận cô, tiếp xúc thân mật với cô.

Có thể ôm tuyệt đối không buông tay, có thể nắm tay tuyệt đối không buông ra.

Cô không thể nói chuyện, chỉ có ngẩng đầu nhìn hán chăm chăm.

Lại thấy hán tươi sáng cười một tiếng: "Nhất định là những nha đầu ngốc này hầu hạ không được tốt rồi, không sao cả, đệ đệ trút giận cho tỷ. Chặt hết tay chân của bọn chúng, treo dưới hiên cửa làm băng còn* được không?"

** Chặt hết tay chân là một hình phạt tàn khốc thời xưa, người bị chặt hai tay hai chân được gọi là nhân côn, vì ở Bắc địa lạnh nên Lâm Trí mới nói là băng côn, biến thành băng.*

Giọng điệu của Lâm Trí vẫn thản nhiên như thường, tựa như chỉ là đi bắt con dế tới vậy.

Mấy nha hoàn trong phòng đều bị dọa đến mặt không còn chút máu, nhao nhao quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ.

Lâm Văn đưa tay cách quần áo bóp cánh tay của hán, kết quả bóp được một khối thịt cứng rắn, người bị đau lại chính là cô.

"Thôi, tỷ tỷ của ta thiện lương như vậy, tất nhiên không nỡ giết các người."

Hán vẫy đám người lui xuống, ôm lấy Lâm Văn, thậm chí còn chun mũi nhẹ ngửi, giống hệt như một chú chó.

Lâm Văn vỗ vỗ hán, chỉ chỉ cổ họng của mình.

"Tỷ tỷ, trên người tỷ có mùi máu tươi." Lâm Trí làm như không biết, ngược lại còn chuyển sang đề tài khác.

Lâm Văn nhú mày, sau khi cô đến Bắc địa, chỗ nào cũng không được đi.

Bên người có mấy tầng người chăm sóc, lông tóc không hao tổn, sao có thể có mùi máu tươi.

"Thật sự có, sau khi ta rơi xuống vách núi, tỷ tỷ mới có kinh lần đầu."

Hán dựa đầu vào Lâm Văn, gần như thò dài nói ra: "Đây là lần đầu tiên, tỷ tỷ tới kinh nguyệt có ta ở bên cạnh."

Lâm Văn vẻ mặt mộng bức: "Ai nói người cổ đại bảo thù hà, đánh rắm! Nhìn tiểu đệ đệ biến thái của ta này, ngay cả loại lời như có kinh lần đầu cũng nói đến mặt không đỏ tím không loạn."

Hệ thống nghiền ngẫm nửa ngày, mới nói: "Có phải Bạo Ngược sinh sai giới tính rồi không? Hán thoát nhìn hệt như tiểu muội muội của cô vậy, nói không chừng tiếp theo đây sẽ muốn nghiên cứu loại đại nguyệt sự nào dùng tốt."

Lâm Văn: "..."

Ngay cả hệ thống cũng hoài nghi mục tiêu nhiệm vụ, Lâm Văn thì càng không chống đỡ nổi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Lâm Trí, nàng dâu nhỏ của người đâu?"

"Nghe nói người mang theo một cô vợ về, đừng có kim ốc tàng kiều nữa, mang ra cho bọn ta nhìn một cái đi!"

Bên ngoài viện bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, lộ ra mười phần âm ỉ.

Lâm Trí ôm eo cô, đưa tay lấy áo choàng trên ghế đến mặc vào cho cô.

"Bên ngoài là mấy người bằng hữu của ta, tính tình đều tương đối hào sảng, tỷ tỷ không cần bị bọn họ dọa sợ."

Lâm Văn cứ như vậy bị hán ôm ra ngoài, vẫn là được áo choàng bao bọc nửa chặn nửa che, thấy được vài người đang âm ỉ ngoài cửa.

"Lâm Trí, như vậy sao thấy rõ mặt đây, bọn ta nhìn cũng sẽ không mất miếng thịt nào." Một đại hán thô ráp mở miệng.

"Vợ ta người nhìn làm gì, ta thấy nàng ấy đẹp là được."

Lâm Văn vùng vẫy một hồi, cô không muốn bị hán ôm vào trong ngực giống như đứa bé, rất mất mặt đó.

Có điều chuyện mà Lâm Trí đã quyết định, không thể dễ dàng lay chuyển, cũng như hiện tại hán muốn cùng Lâm Văn dính vào nhau như hai đứa bé sinh đôi, ai cũng không thể động đây.

"Ta thấy thân thể của vị tỷ tỷ này hình như có chút không khỏe, ta bắt mạch cho tỷ ấy nhé?"

Lâm Văn vậy mà nghe được một giọng nữ dịu dàng, không khỏi có chút ngại người.

Lâm Trí hơi do dự, liền gạt đầu, phân phó người diu Lâm Văn vào nội viện, còn hán thì ở ngoại viện tiếp đón mấy vị bằng hữu này.

"Tỷ tỷ đã dính hôn với Lâm Trí từ nhỏ sao?"

Vị cô nương bắt mạch cho cô này, vừa nhìn đã biết ngay là đến từ cao môn đại hộ, không hề giống nữ tử Bắc địa nhân cao mã đại*, ngược lại còn lộ ra sự dịu dàng của vùng sông nước Giang Nam

* **Nhân cao mã đại** (人高马大): chỉ người có vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, dáng người khôi ngô. (Theo Baike)

Lâm Văn lắc đầu, cô nương à, nói ra sợ hù chết người đấy, bọn ta là tỷ đệ.

"Vậy mà Lâm Trí còn gạt bọn ta, nói tỷ là con dâu nuôi từ bé của hần. Ăn hần dùng hần, từ nhỏ đã trông mong gả cho hần rồi."

Lâm Văn bĩu môi, ái chà, nhóc con thật không biết xấu hổ, dùng chuyện này để an ủi bản thân cũng rất tốt.

"Sao tỷ tỷ không nói chuyện? Ta là Mộc Nhu, từ nhỏ đã học y thuật, lúc trước khi Lâm Trí được sư phụ cứu, toàn thân đều đầy vết thương, ta còn giúp hần chữa thương nữa đó..."

Mộc Nhu là một cô nương nói nhiều, không cần Lâm Văn tiếp lời, tự mình đã tuôn hết ngọn nguồn của Lâm Trí ra ngoài.

Lâm Văn chỉ chỉ cổ họng của mình, nhẹ nhàng lắc đầu.

"A, thì ra tỷ tỷ là người câm điếc."

Lâm Văn tò về tiểu cô nương cổ đại đều có EQ thấp thế à? Loại chuyện tổn thương người ta này có thể nói thẳng ra mà được sao?

"Tỷ tỷ trúng độc phải không?" Mộc Nhu tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói một câu.

Lâm Văn lập tức gạt đầu, tràn ngập chờ mong nhìn nàng

"Là Lâm Trí cho tỷ tỷ uống?"

Lâm Văn tiếp tục gạt đầu, tiểu muội muội mau cứu ta.

"Vậy thì không có cách nào khác, ta không dám đắc tội Lâm Trí, tỷ tỷ tự giải quyết cho tốt đi."

Sau khi Mộc Nhu viết một phương thuốc xong, liền cáo từ rồi đi, nửa đường cũng không chịu tiếp tục nói với Lâm Văn một câu, giống như cô là hồng thủy mãnh thú vậy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Quay lại đây, người không cứu ta còn chọc ta làm gì!

"Ta nghe Mộc Nhu nói tỷ tỷ muốn chạy trốn?"

Lúc Lâm Trí trở về, liền bày ra vẻ mặt u ám nhìn cô.

Lâm Văn lập tức vội vàng lắc đầu: Không, thiếu hiệp, đệ hiểu lầm cái gì rồi? Ta không có gì mập mờ với nàng ta hết!

"Tỷ tỷ, thành thân với ta không tốt sao? Tỷ muốn cái gì liền có cái đó, đệ đệ còn có thể cho tỷ xem chim lớn."

Lâm Văn: "Hệ thống, có phải hần đang đùa giỡn lưu manh không vậy? Chim lớn là cái gì ta không hiểu."

Hệ thống cười lạnh: "A, giả bộ ngây thơ cái gì, trước kia khi cô dạy hần hại người móc chim, cũng không phải nói như vậy."

"Tỷ muốn cái gì, đệ đệ sẽ cho tỷ cái đó. Mấy cái lực lạc nhỏ kia tỷ có thích không? Ta rất muốn nhìn thấy đáng về tỷ mang toàn bộ chúng lên, đỉnh đỉnh đang đang, ta hơi lay động một chút thân thể của tỷ cũng sẽ động theo, sau đó những cái lực lạc kia sẽ không ngừng vang to, tỷ tỷ cũng ——"

Lâm Văn một tay bịt miệng hần, sắc mặt thẹn đến đỏ bừng.

Cô thật không thể để cho Lâm Trí nói nữa, nếu không tay chân áo* của cô sẽ phải cứng rắn.

****Tay chân áo (Phantom Limb):*** là thuật ngữ mà giới y học dùng để diễn tả hiện tượng rất thông thường ở một người sau khi đã bị cưa cụt cánh tay hoặc cẳng chân do tai nạn, nhưng tại vị trí trước đây của tay và chân vẫn có cảm giác như nóng, lạnh, ngứa ngáy, đau buốt... giống như chúng đang tồn tại. Nhưng cũng có trường hợp tay chân còn đầy đủ nhưng vẫn xuất hiện hiện tượng này. Hiện tượng này thường xảy ra với những người có tâm lý không ổn định, bị shock bởi một biến cố nào đó bất ngờ xảy đến với mình.

"Chúng ta rất nhanh sẽ thành thân, tỷ tỷ ngoan một chút. Ta không muốn biến tỷ tỷ thành con rối đâu, chờ chúng ta thành thân xong, ta sẽ để tỷ tỷ nói chuyện ngay có được hay không?"

Lúc nói những lời này hần vô cùng dịu dàng, thậm chí còn cúi người xuống hôn một cái lên khóe miệng của cô.

"Ta còn muốn nghe xem lúc tỷ tỷ động tình, sẽ gọi ta như thế nào đây này."

Lâm Trí hướng về phía cô nháy nháy mắt, nghịch ngợm như một đứa trẻ đáng yêu.

Hệ thống bất mãn nói: "Cô đừng có run nữa được không vậy, ta sắp bị cô run đến mắc Parkinson* luôn rồi."

* **Parkinson:** bệnh rối loạn vận động.

Lâm Văn vẫn đang run rẩy: "Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng đệ đệ thật đáng yêu quá, hệ thống, ta muốn thượng hần."

Hệ thống: "..."

Một lúc lâu sau hệ thống mới nhấn nhá nói: "Cô có muốn chạy trốn không, ta có thể giúp cô làm thuốc giải."

Lâm Văn hừ lạnh: "Mi bảo ta đi thì ta đi à, ta còn cần mặt mũi nữa không? Làm xong hần rồi tính."

Hệ thống: "..."

Trên đầu chữ sắc có một cây đao, nó chưa nói với Lâm Văn rằng sau khi làm Lâm Trí, có thể sẽ xuất hiện một chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Dương: *Tạm thời lịch đăng của bộ này sẽ là 3, 5, 7 hàng tuần từ 20h ~ 22h nha mọi người. Nếu có thay đổi ta sẽ thông báo sau. Love u.*

(๊๓(□)≡

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (9)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Trí quyết tâm muốn thành thân với cô, trong trạch viện được bố trí ngay ngắn rõ ràng, khắp nơi đều dán đầy chữ hi màu đỏ.

Thậm chí là hi phục của cô cũng đã đưa tới, mỗi ngày có vô số người vây quanh bên người cô lúi rúi, giúp cô làm đồ trang sức, đổi y phục, khiến cô đau hết cả đầu.

Mấy ngày nay hình như Lâm Trí không hề bận bịu, suốt ngày vây quanh cô.

Chuyện hầu hạ cô, nếu Lâm Trí có thể tự mình động thủ, kiên quyết sẽ không để qua tay người khác.

Đối mặt với loại trạng thái gấp gáp luôn nhìn chăm chăm này của hắn, sau đó Lâm Văn cũng quen thuộc, còn đùa giỡn với hệ thống hai câu.

Lâm Văn nói: "Hệ thống, chỗ mi có tiền đan linh được gì có thể chuyển đổi giới tính không?"

Hệ thống đúng lý hợp tình nói: "Ta biết mấy tiểu nữ sinh như các cô đều muốn thử chơi gay một chút, có phải rồi cuộc cô cũng không thể kìm nén dục vọng trong nội tâm nữa hay không?"

Lâm Văn tròn trắng mắt: "Tầm bậy, ta chỉ cảm thấy có thể cho đệ đệ ta một viên, để hắn đi nhà xí cùng ta. Hắn thông minh như vậy, nói không chừng thật sự có thể tìm được đại nguyệt sự càng tốt hơn thì sao."

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Ta cảm thấy không được đâu, nếu hắn biến thành nữ nhân, chắc chắn sẽ không muốn sờ đáng người cứng nhắc của cô, tự sờ sờ mình cũng cứng rắn."

Lâm Văn nói: "Mi có thể rút."

Thuyền nhỏ hữu nghị của cô và hệ thống nói lật lộn lật.

"Tỷ tỷ, tỷ đeo mũ phượng này nhìn thật đẹp. Lúc trước khi tỷ cập kê, ta không thể ở bên cạnh tỷ, thật muốn móc hết tròng mắt của những kẻ nhìn trộm tỷ ra."

Lâm Trí lúi kéo tay của cô, giờ gương đồng lên trước mặt.

Trong kính chiếu ra hai gương mặt gần sát nhau, Lâm Văn đã sớm vô cùng quen thuộc với gương mặt mình, mượn lời của hệ thống mà nói, chính là loại nữ nhân nhìn thấy đã ghen ghét đến mức muốn tạt axit sunfuric kia.

Về phần Lâm Trí vẫn luôn cười hi hi bên cạnh, đã thoát khỏi sự ngây thơ, biến thành một nam nhân tuấn lãng khí khái hào hùng.

"Tỷ tỷ, cổ tay của tỷ phối với chiếc vòng tay này thật là xinh đẹp. Lúc trước khi con quý đã sớm chết kia sờ tay tỷ, ta liền muốn chặt móng vuốt của hắn xuống dùng lửa nướng cho gà ăn."

Lâm Trí kéo tay của cô, đặt bên môi hôn một chút.

Hắn rất thích làm những loại động tác nhỏ thân mật này, hơn nữa còn là mỗi giờ mỗi khắc, không kìm lòng được.

Hệ thống đã từng giúp cô thống kê qua, dưới tình huống Lâm Văn không ngăn lại, Lâm Trí từng vào một ban ngày nọ, hôn cô hơn trăm lần.

"Tỷ tỷ, có phải tỷ không vui hay không?" Lâm Trí đưa tay sờ mặt của cô, để hai người duy trì tư thế đối mặt.

Trong ánh mắt của hắn tràn đầy lo lắng, giống như Lâm Văn đang khi dễ hắn vậy.

Lâm Văn gần như trực tiếp biểu lộ ra sự ghét bỏ, tên đệ đệ này mới giống người mang thiết lập Bạch Liên Hoa đó được không?

Ngược lại cô muốn biểu hiện vui vẻ một chút, nhưng mà một là cô không thể nói chuyện, hai là không thể ra cửa, còn phải tùy thời chịu đựng uy hiếp lật xe.

Nói thật, cô cảm thấy con nhện đang nhả tơ trong góc tường kia sống còn vui vẻ hơn cô.

Hệ thống kịp thời dụ dỗ nói: "Tiểu tỷ tỷ, ta có giải được nè, ăn vào ắt thấy hiệu quả chữa trị nha! Hệ thống mang cô trang bức* mang cô bay!"

* **Trang bức** (装逼): giả vờ, làm ra vẻ. (theo Baike)

Lâm Văn cười lạnh: "Mì đừng uống phí sức lực nữa, không ngủ được hán ta sẽ không đi!"

Hệ thống bắt đầu gât lê nói: "Lúc vừa mới bắt đầu cô không phải như vậy, rõ ràng không tham nam sắc mà."

Lâm Văn: "Vậy mì nói cho ta biết, sau khi ta ăn giải được, có thể bay ra khỏi lòng bàn tay của hán không?"

Hệ thống chỉ giữ trầm mặc.

Lâm Văn nói tiếp: "Bây giờ đồ dành ta thành thân, đêm động phòng hoa chúc đại chiến ba trăm hiệp, với việc ta chạy trốn bị bắt trở về đánh một trận, mì chọn cái nào?"

Hệ thống giấy dựa: "Cô có thể không chọn cả hai mà."

Lâm Văn cười lạnh: "Được, đi, bây giờ lật xe ngay đi."

Không biết là đuối lý, hay là bị Lâm Văn chọc giận đến cáu kỉnh, nửa ngày sau hệ thống đều an tĩnh như gà.

"Ngày mai sẽ thành thân rồi, tối nay đêm độc thân cuối cùng của chúng ta. Ta có mang rượu hoa đào đến, cùng tỷ tỷ không say không về."

Lúc Lâm Trí nói lời này, Lâm Văn cũng không có phản ứng gì.

Suy cho cùng, cho dù có là đêm cuối hán cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Từ sau khi cô đến Bắc địa, bọn họ hầu như cả ngày lẫn đêm đều ở cùng nhau, khiếu thẩm mỹ của cô sắp mệt chết rồi.

"Tỷ tỷ có lời gì muốn nói với ta, cứ viết ra đi. Chúng ta đã hơn bảy năm không gặp, ta vừa thấy được tỷ tỷ đã kim lòng không được, vẫn chưa trò chuyện cùng tỷ tỷ thật tốt."

Lâm Trí cầm giấy bút tới, tự giác đẩy về phía cô, tràn ngập mong đợi nhìn cô.

Lâm Văn nhấc bút lên liền viết: Trước ngày thành thân, hai bên phu thê không được phép gặp mặt, nếu không sẽ đại hung.

Thần sắc Lâm Trí ngưng lại, ánh mắt hiện lên vài phần buồn bực, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Ngón tay của hán nắm tờ giấy kia qua, mặt không đổi sắc rách.

"Tỷ tỷ vừa mới viết gì vậy? Có một số chữ ta không biết." Hán gật gật khoe miệng, lại lộ ra loại vẻ mặt vô tội kia.

Trong lòng Lâm Văn điên cuồng hừ lạnh: "Đây không phải đệ đệ mà ta nuôi, là tên giả mạo!"

Hệ thống không rõ ràng cho lắm: "Sao thế? Tiểu biến thái không thể là giả được nha, ai dám giả mạo hán chứ."

Lâm Văn: "Hán cũng không khen chữ viết của ta đẹp! Đầu ta treo lên xà lấy dùi đâm dùi luyện rất lâu đó! Bình thường hán đều khen ta ba trăm sáu mươi độ, vậy mà hôm nay lại xé giấy viết đẹp của ta! Thứ đồ chơi phá của!"

Hệ thống không xác định nói: "Kí chủ, xin cho phép ta nhắc nhở cô nên giữ mặt mũi một chút. Hán là Bạo Ngược, không phải đệ đệ mà cô mê."

Lâm Văn thờ phỉ phò không để ý đến hệ thống, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Trí.

"Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải gả cho ta. Kể từ lúc ta biết chúng ta không phải tỷ đệ ruột, trong lòng ta đã nhận định tỷ là nương tử của ta. Tỷ trốn không thoát đâu."

Lâm Trí vẫn còn tâm bình khí hòa thuyết phục cô, dường như muốn cô thừa nhận việc hôn nhân này.

Lâm Văn cười lạnh, lần nữa nâng bút như rồng bay phượng múa.

Cô viết xong liền nhét tờ giấy vào tay Lâm Trí, chờ sau khi hán xem xong, sắc mặt nam nhân gần như ngưng kết thành băng trong nháy mắt.

Lâm Trí thường ngày luôn vô cùng cường thế, bây giờ lại hơi thất thố, sắc mặt trắng bệch, lỗ tai lại mang theo ửng đỏ, tựa như đang xấu hổ vì chuyện gì đó.

"Ta đi một chút sẽ về." Hán nói xong lập tức chạy nhanh như thỏ.

Để lại một mình Lâm Văn ở trong phòng lau nước mắt, nếu cô có thể nói chuyện chỉ sợ đã sớm cao giọng cười to.

Trên tờ giấy kia viết: Có phải đệ giấu ta lên lút ăn đậu hủ thú không? Ta nghĩ thấy mùi tòi.

Hệ thống chẹp chẹp miệng: "Khi dễ hán vui lắm hả?"

Lâm Văn nghiêm túc nói: "Dù sao cũng vui hơn khi dễ mì. Ta cũng không có phá vỡ thiết lập, Bạch Liên Hoa thích ăn đậu hủ thú, thiên hạ này có một không hai."

Hệ thống: "..."

Cho nên nó cái hệ thống này dễ chọc đến thế à?

Lâm Trí làm như không có việc gì trở về, trên mặt còn có chút đỏ ửng, lộ ra thẹn thùng hiếm thấy.

Tuy hán cố gắng giả vờ trấn định tự nhiên, nhưng lỗ tai đỏ vẫn chưa hạ nhiệt đã bán đứng hán.

Hệ thống lập tức báo cáo Lâm Văn: "Sau khi hán súc miệng xong, còn ngậm hương hoàn, đồng thời hỏi qua ba người hầu, trong miệng hán có mùi gì khác thường không."

Lâm Văn thỏa mãn gât đầu, lần nữa viết xuống một câu mới.

—— Ta muốn ăn đậu hủ thú, đệ còn không?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Sau khi Lâm Trí xem xong, thân thể lại cứng đờ.

Lâm Văn ra về bất mãn nhàu mày, lần nữa viết: Từ nhỏ ta đã dạy đệ không được ăn mảnh với tỷ tỷ, vậy mà đệ không chừa cho ta.

"Ta không có ăn, Bắc địa không có món đó, nếu tỷ tỷ muốn ăn, ta tìm đầu bếp làm cho tỷ —— "

Lúc Lâm Trí nói chuyện ngữ khí có chút chột dạ, cúi đầu lộ ra vẻ đặc biệt ủy khuất.

Có điều hần còn chưa nói xong, Lâm Văn đã nở nụ cười, cô đưa tay chọc chọc ngón tay Lâm Trí, cầm bút vẽ một con rùa lên giấy.

Lâm Trí thấy được nụ cười trên mặt của cô, bỗng nhiên khẽ giật mình, ngay sau đó thần sắc nhìn cô cũng trở nên cực kỳ dịu dàng.

Đôi mắt đen nhánh kia, tựa như quân cờ đen đặt trong dòng suối, óánh nhuận mà tinh khiết.

Lâm Văn nhìn ánh mắt hần, lập tức báo cáo với hệ thống: "Toi đòi, ta cảm thấy ta sắp bị làm rồi."

Dường như nghiệm chứng lời cô nói, Lâm Trí gần như lập tức cúi người xuống, hôn lên môi của cô.

Nụ hôn này vô cùng chăm chú, cũng rất nhẹ nhàng.

Bờ môi hần nghiền ép môi Lâm Văn, mỗi lần chạm vào từng chút một đều mang đến cảm giác tê tê dại dại, hết như có dòng điện chạy qua.

"Tỷ tỷ, tỷ gạt ta."

Đầu Lâm Trí dựa vào đầu cô, thấp giọng lên án một câu.

Lâm Văn thì bất mãn nhàu mày đến, lúc hôn làm ơn nghiêm túc một chút đi.

Cô phàn nàn với hệ thống: "Kỹ thuật cưỡng hôn của tên bạo ngược này không tốt lắm, đánh giá kém!"

Hệ thống cười lạnh: "Cho nên cô chơi trò đầu hủ thú, chính là vì một nụ hôn sáo lộ* này?"

** **Sáo lộ (套路):** chỉ những hành động lừa gạt, giả dối để đạt được mục đích, từ đó tạo thành một loại hành vi theo thói quen. (Theo baike)*

Lâm Văn ra về thẹn thùng nói: "Cái này mà cũng bị mi nhận ra, tình huống phải có một chút tình thú chứ."

Hệ thống: "Cô có thể làm vậy, nhân tố bạo ngược của đệ đệ cô sẽ giảm xuống, chúc mừng cô bắt đầu lại."

Lâm Văn tròn mắt há hốc mồm, mi có ngon thì qua đây, xem ta có đánh chết mi không!

"Tỷ tỷ, tỷ không tập trung."

Lâm Trí lại cúi đầu xuống lần nữa, dùng tay nhẹ bóp lấy cằm của cô, khiến cô hé miệng ra.

Đầu lưỡi của hần lập tức thừa lúc vắng mà vào, đảo loạn sự bình tĩnh của cô, câu quán lấy đầu lưỡi cô, nhảy múa cùng một chỗ.

Mấy tờ giấy trên bàn rơi tán loạn đầy đất, Lâm Trí vẫn là một mao đầu tiểu tử, đối mặt với người mình đã thích từ nhỏ, sớm đã động tình.

Lúc hai người tách ra, trong mắt Lâm Văn phủ kín một tầng hơi nước, bờ môi đỏ bừng như vừa tô son.

"Càng ngày càng thích tỷ tỷ, thích đến mức muốn ăn tỷ tỷ vào bụng, để tỷ tỷ mãi mãi chỉ có thể đi cùng với ta. Sẽ không gạt ta, cũng không thể rời khỏi ta, ngoại trừ phụ thuộc vào ta, nơi nào cũng không đi được."

Lâm Trí giống như đã nhập ma, thấp giọng ní non bên tai cô.

Hai đầu gối hần quỳ xuống trước mặt Lâm Văn, hai tay nâng hai má của cô, cúi đầu xuống chạm rai khẽ hôn cô.

Từ cái trán đến mũi, từ gương mặt lại đến bờ môi, loại động tác hôn mỗi một chỗ đều không buông tha này, hầu như mỗi ngày đều sẽ xảy ra.

Chỉ có điều lần này, kèm theo hần thấp giọng tỏ tình, tràn ngập vài phần quý dị.

Lâm Văn bắt đầu phát run lần nữa: "Hệ thống, không phải mi nói chỉ số bạo ngược của hần đã giảm xuống sao? Đây là mẹ nó chưa lật xe đã muốn ăn ta!"

Hệ thống cười lạnh: "Nè nè, ki chủ chỉ muốn ngủ đệ đệ của chúng ta, rốt cuộc cũng biết sợ hãi trước sự đùa bỡn của Bạo Ngược rồi chứ gì? Cô chó cún rún, còn phải cùng hần động phòng hoa chúc nữa đó. Chờ sau này lật xe thật, hần cũng sẽ làm cho cô một cái bài vị mà, chó sợ chó sợ nha, có nam nhân ngủ là được!"

Lâm Văn bị hệ thống trào phúng đến không muốn mở miệng, cảm thấy trái tim mình càng thêm lạnh giá.

Hiện tại cuối cùng cô cũng cảm nhận được trên đầu chữ sắc có một cây dao, đáng tiếc là đã chậm.

"Tỷ tỷ, bây giờ tỷ không nên quá kích động, giữ sức lực đến lúc chúng ta động phòng rồi lại kích động, như vậy ta có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của tỷ."

Lâm Trí thấy cô run như cây sậy, nụ cười trên mặt ngược lại càng thêm rõ ràng.

Hần dịu dàng vén tóc rối trên trán cô ra sau tai, hoàn toàn chính là trạng thái thờ hóa thân thành phu quân. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Lâm Văn càng run lợi hại hơn, ta sai rồi đại huynh đệ, loại chuyện ngủ người này chỉ là lời nói ngoài miệng mà thôi, dao thật sừng thật làm ta rất sợ đó.

Bên ngoài tiếng pháo nổ từng trận, đập vào mắt đều là màu đỏ rực.

Lâm Văn đội mũ phượng nặng nề, chỉ cảm thấy cổ của mình sắp mỏi đến gãy mất.

Cô là người mới đến Bắc địa, không quen biết ai, càng đừng nói đến có thể có bạn khuê mật để thêm trang.

Cuối cùng vẫn là Mộc Nhu nhận lệnh Lâm Trí tới, hôm nay nàng mặc một bộ váy màu hồng nhiều lớp, trên váy thêu bướm vờn hoa, quả thật nhìn rất xinh xắn.

Lâm Văn vẫn chưa đội khăn tân nương, nhưng đã trang điểm xong.

Da dẻ trắng nõn như là trứng gà đã bóc vỏ, tân nương từ vừa trang điểm lúc sáng sớm, sẽ có bà tử toàn diện cầm sợi tơ cọ lên mặt, tục xưng là se lông mặt, ngay cả một sợi lông tơ nhỏ bé cũng không để lại.

Miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ búng, mặt mày như vẽ.

"Tỷ tỷ thật đẹp, tựa như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ vậy." Mộc Nhu đeo miệng, bởi vì có Lâm Trí đồng ý, giờ phút này nàng cũng hi hi ha ha buông thả tính tình.

Lâm Văn câu môi cười yếu ớt, mang theo vài phần mất tự nhiên.

Trước đó chính cô cũng đã nhìn qua gương, nói thật là cũng chưa từng gặp qua tân nương từ nào xinh đẹp như vậy, cô nhìn thấy chính mình cũng có thể cứng.

Đương nhiên hệ thống vẫn luôn máng cô không biết xấu hổ.

"Lần này tiên sinh tới làm cao đường, đến lúc đó khi tỷ tỷ quý lạ đừng có nhận làm người, chính là lão đầu nhi râu bạc kia, nhìn già nhất ấy."

Mộc Nhu nhẹ giọng nói với cô quá trình bái đường, dù sao Lâm Văn cũng không thể nói chuyện, vẫn luôn mỉm cười nhìn nàng ấy.

"Ta suýt quên lúc đó tỷ tỷ mang khăn tân nương không thể nhìn thấy, không sao, Lâm Trí sẽ mang tỷ theo. Tiên sinh một tay cứu Lâm Trí, đồng thời cũng dạy hấn võ công, ta và hấn thật ra cũng xem như là sư tỷ đệ. Chẳng qua hấn là đồ không có lương tâm, không chịu nhận tiên sinh làm sư phụ..."

Mộc Nhu vẫn đang lú lo không ngừng nói gì đó, bên ngoài đã thúc giục, hiển nhiên là Lâm Trí đã chờ không kịp nữa.

"Chưa thấy hấn vội vã như vậy bao giờ, sau này chắc chắn hấn sẽ là một tên sợ vợ, tỷ tỷ phải thay bọn ta giáo huấn hấn thật tốt đó!"

Nàng dịu dàng cười một tiếng, cầm lấy khăn tân nương màu đỏ che khuất tầm mắt Lâm Văn.

Bên trên khăn tân nương đỏ thắm thêu uyên ương nghich nước, lúc tấm khăn tân nương mềm mại kia chạm đến gương mặt, chớp mũi Lâm Văn ngửi được một mùi hương ngọt ngào.

Tầm mắt trở nên mơ hồ, bóng tối xâm nhập đến.

Tác giả có lời muốn nói: ta tới nè, hôm nay viết hơi trễ, khúc dạo đầu không không chế tốt lắm.

Cho ta điểm cổ vũ a, các tiểu thiên sứ!

Để cho ta có động lực đổi mới, ta hi vọng mình tràn ngập Hồng Hoang chi lực!!!

Tiểu Bạo ngược không đủ động lực để các người lưu lại dấu móng vuốt sao? Là hấn không đủ đẹp trai, hay là chưa đủ lưu manh?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (10)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lúc Lâm Văn tỉnh táo lại, trên thân còn mặc một bộ hi phục đỏ rực.

Tay chân của cô mềm mại vô lực, trên cổ tay bị xích sắt buộc lại, hơi động đậy, liền phát ra tiếng vang "Sàng sạt".

"Người đã tỉnh."

Trước mắt hiện ra một thân ảnh mơ hồ, đầu Lâm Văn đau muốn nứt, người kia dứt cho cô uống hai ngụm nước, Lâm Văn mới thật sự tỉnh táo lại.

Mộc Nhu cầm khăn gắm trong tay, cẩn thận từng li từng tí lau mồ hôi trên trán thay cô.

"Đây là đâu? Người muốn làm gì?"

Lâm Văn kinh ngạc phát hiện mình vậy mà có thể nói chuyện, tuy giọng nói khàn khàn khó nghe, nhưng chí ít đã có thể trao đổi bình thường.

"Giọng của người thật là khó nghe, chẳng trách Lâm Trí không cho người mở miệng, nếu không coi như phá hủy mỹ quan của người."

Mộc Nhu đưa tay che miệng, cười đến đặc biệt ngưng ngừng.

Lâm Văn chỉ muốn tròn trắng mắt, người này quả nhiên có song thương* rất thấp.

***Song thương (双商): IQ và EQ**

Cô ở trong lòng kêu gọi hệ thống: "Mi chết rồi hả?"

Hệ thống: "Chưa chết, cô còn sống thì sao ta có thể chết."

Lâm Văn cực kỳ lạnh lùng đối nó: "A, ta bị người ta bắt, trước đó ngay cả cái rắm mi cũng không thả, trong mắt ta mi và người chết không có gì khác biệt."

Hệ thống yếu ớt thanh minh cho bản thân: "Ta muốn nhắc nhở lắm chứ, kết quả còn chưa nói cô đã xỉu mất."

Ha ha, tại cô chắc?

Hệ thống quyết định mạnh mẽ lên, bắt đầu phổ cập khoa học kịch bản cho cô.

"Mộc Nhu có một người tỷ tử gọi là Mộc Tiềm. Từ nhỏ thân thể đã không tốt, nhưng lại ái mộ Bạo Ngược, đã không còn sống được lâu nữa nên muốn gả cho hán lâm thê tử. Mộc Nhu liền đánh tráo hai người."

Lâm Văn nhủ này, hơi không tin lắm: "Không phải chứ? Lúc ấy trong phòng đều là thủ hạ của Lâm Trí, sao cô ta có thể đánh tráo được? Cái logic này của mi không đúng!"

Hệ thống chắc chắn lên tiếng: "Ta tốt bụng tiết lộ kịch bản cho cô một lần, cô cái đồ không có lương tâm còn nghi ngờ ta? Sao logic lại không đúng, trong tiểu thuyết đều viết như thế, tôi hôm qua ta vừa xem hết mấy quyển."

Lâm Văn: "Ha, mi còn đọc tiểu thuyết, nói ra mấy quyển nghe thử chút."

Hệ thống có chút kiêu ngạo nói: "Đương nhiên, hệ thống bọn ta cũng rất thức thời, nghiên cứu tiểu thuyết, bắt kịp thời đại rất nhanh đó. « Bá đạo tổng tài yêu ta », « Tà Vương tiểu yêu phi », « Lãnh hậu của quý hút máu » các loại tiểu thuyết từ cổ chí kim trong và ngoài nước..."

Lâm Văn: "..."

Cô cảm thấy hệ thống đã trùng độc rất nặng, xem trong một buổi tối, trí thông minh đã tăng trưởng đến số âm

"Dung mạo của người không đẹp bằng tỷ tử của ta, giọng nói cũng không êm tai như tỷ ấy, cách đối nhân xử thế càng không bằng. Các mặt của người đều kém, ta cũng không thể hiểu nổi Lâm Trí vì sao có mỹ nhân như tỷ tử lại không cần, hết lần này tới lần khác phí hết tâm tư thích người."

Mộc Nhu đưa thay sờ sờ mặt của cô, móng tay thật dài vạch tới vạch lui bên mí mắt của cô, giống như sợ ý một chút sẽ móc luôn tròng mắt của cô ra vậy.

Lâm Văn giả bộ sợ hãi run rẩy mí mắt, Mộc Nhu thấy cô không lên được mặt bàn như thế, lại cười nhạt một tiếng.

"Người bị hán bỏ thuốc nhốt trong trạch viện, có vẻ như là không tình nguyện. Nam nhân đúng là hèn hạ, thích hán thì hán không cần, không thích hán hán hết lần này tới lần khác cố tình ép buộc."

Mộc Nhu đưa tay vỗ nhẹ hai cái lên mặt cô, giọng nói vừa dứt, liền lấy khăn gấm từ trong tay áo ra, lau ngón tay mình.

Lâm Văn vốn dĩ còn muốn tiếp tục giả bộ, nhưng nhìn thấy loại động tác này của nàng ta, lập tức mất hứng.

"Hào muội tử, cũng lau mặt giùm ta một chút đi. Tay của người chắc chắn đã sờ qua rất nhiều thứ, thân thể của ta yếu ớt quá, chịu không nổi mấy thứ bản thủ chạm vào dù chỉ một chút."

Không thể không nói, luận tìm đường chết ai cũng không dám giành với Lâm Văn.

Động tác lau tay của Mộc Nhu bỗng nhiên dừng lại, trên mặt biểu lộ vừa kinh vừa giận, cuối cùng trực tiếp quăng cái khăn gấm kia lên mặt cô.

Hiện tại toàn thân Lâm Văn không còn chút sức lực nào, miễn cưỡng dùng tay gạt khăn gấm xuống.

"Tuổi người vẫn còn quá trẻ, ngay cả loại chuyện như tình thú này cũng không biết. Ta và A Trí từ nhỏ đã tình đầu ý hợp, sờ dĩ hán vậy khốn ta, không phải vì sợ ta chạy, mà là ta thích thế. Hán hung mãnh hữu lực như vậy, mà ta lại mềm yếu bất lực, khi ta nằm trong ngực của hán, bị hán dùng sức siết chặt, ta cảm thấy hán đang mang bay lên tận trời..."

Lâm Văn nhẹ nhàng câu khoe môi lên, trong nụ cười của cô chứa đựng vài phần thỏa mãn, thậm chí còn duỗi đầu lưỡi đỏ tươi ra, chậm rãi liếm láp khoe môi của mình.

Động tác chậm rãi kia, lộ ra ý vị dẫn dụ không nói nên lời.

Sắc mặt Mộc Nhu xanh trắng lẫn lộn, nàng ta nâng tay lên dường như muốn cho Lâm Văn một bạt tay, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

"Ta không bị người lừa đâu, qua đêm nay, tỷ tử của ta sẽ là chính thê của Lâm Trí, để ta xem các người tình sâu nghĩa nặng như thế nào. Hán ngủ với những nữ nhân khác, người còn cười được hay không!"

Lâm Văn nghe xong lời nàng ta nói, bỗng nhiên cười to: "Hán là người không phải nữ tử Bắc địa, danh môn quý tộc ở kinh đô bọn ta đều có một ước định đã thành quy củ, đó chính là trước khi thiếu gia cưới vợ, phải ngủ với thông phòng để biết chuyện đời, đêm động phòng hoa chúc sẽ không tổn thương đến thê tử. Đành vất vả cho tỷ tử người rồi."

Hệ thống bắt đầu vỗ tay cho cô: "Ôi, cô vì tìm đường chết mà liều mạng thật nha. Ngay cả loại phong kiến ác độc còn sót lại này cũng lấy ra làm bảo điển để dùng."

Lâm Văn cười lạnh: "Làm tiểu bạch hoa đủ rồi, ta không thể ngoài miệng đùa giỡn một chút uy phong chắc, muốn áp đảo kẻ địch, phương pháp đơn giản nhất chính là không biết xấu hổ."

Mộc Nhu đứng cạnh giường, âm thầm bất định một lát, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta đổi ý rồi, vốn dĩ định chờ tỷ tử đổ dành được Lâm Trí sẽ cho người toàn thấy. Hiện tại ta sẽ tìm một chút việc vui cho người."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nàng ta vừa nói vừa ngồi xuống bên giường, từ trong ngực lấy ra một cái bình ngọc.

Đôi mắt Lâm Văn trừng lớn, trong lòng đang điên cuồng phản nản với hệ thống: "Không phải cô ta tính đi rồi à? Sớm biết cô ta muốn thu thập ta, ta cũng không trang bức làm gì."

Hệ thống trào phúng cô: "Trang bức cũng có nguy hiểm. Tiểu tỷ tỷ, nếu cô lật xe ở đây, ta sẽ cho cô biết rõ trên đời này còn có chuyện đáng sợ hơn cả cái chết:-)." "

Mộc Nhu móc ra một viên thuốc màu đỏ từ trong bình, trực tiếp nhét vào trong miệng của cô.

Lâm Văn im lặng cứng họng, mỗi lần sắp đến thời điểm xong đời, cô đều bị ép uống thuốc viên.

"Viên thuốc này gọi Quấn Tơ Tinh, lúc phát tác người thú bất phân, được hiệu kịch liệt. Tỷ tỷ không biết xấu hổ như vậy, vẫn nên tìm vài người cho tỷ tỷ mới được. Đầu phổ đông có một cái miếu hoang, bên trong chắc sẽ có không ít tên ăn mày, hôm nay sẽ tìm bọn hần đến hầu hạ tỷ tỷ thật tốt."

Mộc Nhu cảm khăn gắm lên, nhẹ nhàng thay Lâm Văn lau sạch khóe miệng, nụ cười trên mặt dạt dào, tựa như đang nhớ đến chuyện thú vị gì đó.

Lâm Văn bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không muốn đâu, cô là chòm Xử Nữ có bệnh thích sạch sẽ, có thể mang đám ăn mày đi tắm rửa trước được không.

"Nói mới nhớ, đêm nay Lâm Trí cũng uống thuốc này, chắc hẳn được hiệu đã phát tác rồi. Tỷ tỷ của ta có đáng về khuynh quốc khuynh thành, chắc chắn hẳn đã sớm quên mình muốn nhào tới rồi. Người chờ một chút, ta sai người tìm khoái hoạt cho người."

Mộc Nhu nheo mắt lại, không hề nhìn thấy khí chất nhu hòa trước đó nữa.

Chờ đến khi trong gian phòng chỉ còn lại một mình cô, Lâm Văn chỉ cảm thấy thân thể trở nên là lạ, toàn thân nóng lên.

Trên mặt của cô bị nóng đến đỏ bừng rực, giống như vừa uống hai vò rượu mạnh vậy.

Lâm Văn run rẩy: "Hệ thống, nhanh nhanh nhanh!"

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Sao nữa? Chỗ này của ta không cung cấp dịch vụ bảo vệ sức khỏe nha, hệ thống bọn ta chỉ có thể giao lưu tinh thần."

Lâm Văn im lặng cứng họng: "Cho ta thuốc giải mau lên, Không phải mi muốn để ta lật xe vì xuân được đẩy chứ? Chết như vậy cũng quá thảm rồi."

Hệ thống trầm tư một lát, mới nói: "Không, chết càng thảm càng tốt, chờ ta hồ kí chủ số 889, sẽ để cô ấy thể nghiệm một chút. Lên xe của ta, muốn ngủ nam nhân sẽ có kết cục này, ha ha."

Lâm Văn nổi giận: "Có phải mi vừa nói đến chữ "Hồ" không hả! Ta biết mi không phải thứ gì tốt mà!"

Cô bên này đang đầu võ mồm với hệ thống, muốn đi đòi lực chú ý.

Nhưng lại không có tác dụng, xuân được này chắc hẳn là hồng biến thập lý bát hương*, được hiệu mạnh mẽ như vậy.

** Chỉ phạm vi rộng lớn.*

Chỉ mới qua không lâu, cô đã cảm thấy trên thân giống như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn, toàn thân vừa ngứa vừa đau, trong lòng còn trống rỗng.

Lâm Văn gần như bắt đầu kêu rên: "Hiện giờ ta rất muốn cực nóng, nóng hổi, cứng rắn, tráng kiện —— "

Hệ thống chấn động nói: "Thật không ngờ cô lại là loại này đây Lâm Văn, từ trong xương cốt đã phóng dăng, chặc chặc."

"Ta cần một cái bàn ủi, sau đó đốt đến lửa cháy rực, bỏng chết mi cái hệ thống lật xe vô dụng này. Đồ hệ thống vô dụng, hủy thanh xuân của ta, gạt ta lên xe, mỗi ngày lật xe..." Lúc Lâm Văn phản nản, giọng điệu cũng chứa âm run, ngọt ngào, khiến người ta nhớ tới ngành nghề sắc tình nào đó.

Hệ thống: "..."

Cuối cùng hệ thống vẫn phát lòng từ bi: "Cho cô thuốc giải nê, sau này thu liễm lại, chúng ta vẫn là bạn tốt!"

Hệ thống vừa dứt lời, trong miệng Lâm Văn liền có thêm một viên viên thuốc, cô "răng rắc" nhai nát, than thở nói: "Ngọt ghê, cho gia viên nữa!"

Trên đời này ăn thuốc giải xuân được như ăn kẹo, ngoại trừ Lâm Văn, không có người khác.

Lúc cửa bị đá văng ra, Lâm Văn đang nằm trên giường, vô cùng vui sướng ca hát cho hệ thống nghe.

Hệ thống đã liên tục yêu cầu cô dừng đầu độc lỗ tai của nó nữa, thế nhưng Lâm Văn luôn là người lấy oán trả ơn, vì vừa mới có được viên thuốc giải kia, cũng phải hát mừng cho xong.

Nghe được tiếng bước chân, Lâm Văn ngay cả đầu cũng không quay lại: "Ồi chào, tiểu muội muội ác độc về kia. Hệ thống, lát nữa nhớ phải mở bàn tay vàng cho ta đó, để những tên khát cái kia tự loát, nếu không ta sẽ hát thêm năm trăm bài cho mi nghe."

Trên mặt của cô vẫn duy trì bi thương mà lo lắng, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Hệ thống trả cho cô tiếng cười lạnh lùng.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, rốt cuộc ta cũng tìm được tỷ rồi." Giọng nói quen thuộc truyền đến, cuối câu chứa đựng sự khàn khàn và ảm đạm.

Trong lòng Lâm Văn run lên, cô có sức xoay đầu, chỉ thấy Lâm Trí mặc hi phục, một đôi tay trắng nõn dính đầy máu tươi, trên tay còn cầm một thanh trường kiếm đã không thấy rõ màu sắc lúc đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai mắt Lâm Trí sung huyết, hệt như Tu La ăn thịt người.

"Keng" một tiếng, trường kiếm trong tay hần roi xuống đất, bước nhanh đến bên giường, vọt thẳng về phía cô.

Chớp mũi Lâm Văn lập tức bị mùi máu tươi vui lấp, cô há miệng vừa muốn nói gì, bờ môi đã bị hung hăng cắn lên.

"A ——" cô ra sức quay đầu, muốn nói gì đó, kết quả là bờ môi người kia lập tức đuổi đi theo, đầu lưỡi luồn vào trong miệng của cô, tiến quân thần tốc, trực tiếp đâm về phía cổ họng của cô, tựa như hận không thể đâm chết cô vậy.

Tác giả có lời muốn nói: đợi lâu, ta gần đây thân thể không tốt lắm, ho khan một mực rất khó chịu, ban đêm ngủ không được.

*Ngày mai có xe, của đồng, nghèo khó bán _(:3" ∠)_ không muốn chờ mong mua! (*ゝ3 ㄣ)*

Tạ ơn chờ đợi tiểu đồng bọn, cầu một phát dịch dinh dưỡng nha ~

Dương: Chương sau có gì đây ta?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (11)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn cảm thấy cuồng hống của mình như bị ai đó ngăn chặn, khí lực của Lâm Trí rất lớn, hần tựa như một con báo đang phát cuồng, ra tay không hề đúng mực.

Ngay lúc cô còn đang nghĩ liệu mình có bị đâm thành người câm luôn hay không, bên tai đã truyền đến một tiếng "Xoạt", y phục bị mạnh bạo xé ra, lộ ra áo trong đơn bạc.

Lâm Văn không khỏi rụt rụt thân thể, chỉ là loại cử động nhỏ bé này rơi vào trong mắt Lâm Trí, đó chính là ý muốn kháng cự, càng thêm khiến cảm xúc của hần kích động.

"Um ——" cô muốn mở miệng nói chuyện trấn an hần.

Thiếu niên, người thật sự không cần phải gấp gáp, ta không chạy đâu mà.

Nhưng nữ nhân đều chỉ thích cá nước thân mật dịu dàng, điệu bộ của người bây giờ chính là kinh đào hải lãng* đó, ta sợ thân thể bé nhỏ này của ta sẽ không chịu được a.

* **Kinh đào hải lãng** (惊涛骇浪): sóng to gió lớn. Chỉ hoàn cảnh ác liệt hay việc phải trải qua những chuyện phức tạp khó khăn.

Đáng tiếc Lâm Trí không nghe được suy nghĩ trong nội tâm của cô, vẫn hết như con đĩa hung hăng hút lấy cô, không chịu buông lỏng dù chỉ một chút.

Dù trong miệng đã tràn ngập mùi máu tươi nhè nhẹ, nhưng hần không hề có ý định buông tha cô.

Bắt lấy nàng, hôn nàng, chiếm hữu nàng, xé nát nàng..

Trong đầu Lâm Trí toàn bộ đều là những hình ảnh không hài hòa, hơn nữa thân thể của hần lại nóng đến kinh người, tựa như đang sốt cao vậy.

Thậm chí ngay cả đầu lưỡi giờ khắc này đang rong ruổi trong miệng cô, cũng giống như bàn ủi, khuấy loạn đến nổi trong miệng muốn bốc lửa.

Lâm Văn cảm thấy cô cũng sắp bị đốt cháy, kinh hãi gọi hệ thống: "Đây là chuyện gì xảy ra? Phản ứng khi hần bị trúng thuốc à?"

Cô nhớ mang máng trước đó Mộc Nhu có nói, Lâm Trí cũng uống Quán Tơ Tình, cho nên bản thân hần kích động là rất bình thường, nhưng kích động đến mức sắp tự bốc cháy, thật sự là hiếm thấy.

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Hần trúng thuốc đó!"

Lâm Văn gấp gáp nói: "Vậy mi mau cho hần thuốc giải đi!"

Hệ thống nói: "Nhưng hần không liên quan gì đến ta, ta chỉ đề ý cô."

Lâm Văn đã khóc không thành tiếng: "Ta f***!"

Xem ra hôm nay là nhất định phải làm, trốn không thoát, giãy dụa cũng không thoát, cứ nằm ngửa mà hưởng thụ cho tốt đi.

Lâm Trí phát giác được cô không chuyên tâm, hung hăng cắn một cái lên đầu lưỡi cô, Lâm Văn bị đau, nước mắt cũng nhanh chóng chảy xuống.

Đáng tiếc hiện tại Lâm Trí đã hoàn toàn mất đi lý trí, ngoại trừ muốn cùng cô kết hợp ra, trong đầu không còn bất kỳ ý nghĩ gì khác.

Động tác của hần càng thêm quá mức và kịch liệt, bàn tay luyện võ lâu ngày dao động trên người cô, vết chai móng trên gan bàn tay vuốt ve từng chút một.

Từ cổ họng đến xương quai xanh của cô, lại từ xương quai xanh hướng xuống, mỗi tắc mỗi chỗ cũng không buông tha.

Cuối cùng ngón tay của hần dừng lại ở một chỗ, nhẹ nhàng khuấy động.

Chân mày Lâm Văn nhú chặt hơn, cô bị đau đến nước mắt rơi xuống.

Lâm Văn thất kinh liên hệ: "Hệ thống, hệ thống, ta bị sao vậy? Sao lại cứng ngắt vậy, nói thật nhìn thủ pháp hấn sờ ta này, chính ta nhìn còn muốn ướt, vì sao thân thể của ta lại lạnh cứng thế hả?"

Hệ thống bình tĩnh nói: "À, cô vừa ăn thuốc giải Quán Tơ Tình, thứ kia chính là sẽ khiến cô lãnh đạm trong vòng một ngày sau đó, ai đụng vào cũng vô dụng. Chúc cô may mắn!"

Lâm Văn sống không còn gì luyến tiếc: "Mi nói gì cơ?"

Đáng tiếc cô đã không nghe được thanh âm của hệ thống nữa, bởi vì Lâm Trí tiến công càng ngày càng mãnh liệt.

Hấn cảm nhận được Lâm Văn không thích hợp, rốt cục cũng chịu nhà ra nói chuyện với cô: "Tỷ tỷ, nằng thả lỏng một chút, nếu không nằng sẽ bị đau."

Lâm Văn gần như ám ức sắp khóc thành tiếng, không lừa người đại huynh đệ, ta thật sự muốn thả lỏng, nhưng hiện tại ta lãnh cảm a.

"Sắc tức thị không, không tức thị sắc. Bề khổ vô biên, quay đầu là bờ. Ta vẫn luôn xem đệ là đệ đệ, đệ —— "

Lâm Văn bắt đầu giảng Phật pháp cho hấn, hi vọng lúc Phật Tổ phổ độ chúng sinh, có thể thu phục luôn tên bạo ngược này.

Đáng tiếc Phật Tổ luôn bề bộn nhiều việc, nhất định là không để ý tới cô.

Lâm Văn còn chưa nói xong, miệng lại bị ngăn chặn lần nữa, hơn nữa nụ hôn này càng thêm kịch liệt hơn trước, cô gần như tưởng rằng đầu lưỡi của mình đã bị Lâm Trí nuốt vào trong bụng.

Lâm Trí càng ngày càng táo bạo, thân thể của hấn nóng hổi, đôi mắt đỏ lên, biểu hiện ra rõ ràng, giờ phút này hấn đang vận sức chờ phát động.

Lâm Văn vội vàng cầu cứu hệ thống: "Nhanh cứu ta, ta cảm thấy hấn nhất định là sắp làm ta, cho dù ta có biến thành một cỗ thi thể."

Hệ thống chẹp chẹp bĩu môi nói: "Chắc chắn, cô lợi hại lắm cơ mà. Ngay cả Phật Tổ cũng có thể mời đến, cô đi mà tìm ông ta."

Lâm Văn bắt đầu nức nở giả bộ đáng thương: "Không, ta sai rồi. Phật Tổ không quản được người xa lạ như ta đây, mi là ba ba ta, mi không thể thấy chết mà không cứu được."

Hệ thống âm thầm phi nhỏ cô, Lâm Văn thật sự là người không biết xấu hổ nhất trên đời này.

Cô được dẫn được đến mức này, ngay cả gọi đây số liệu như nó là ba ba, cũng không chút do dự.

Hệ thống thận trọng một lúc, nhìn Lâm Văn làm màu tìm đường chết đến nước mắt không dừng được, thật sự sắp bị Lâm Trí làm chết, mới phát lòng từ bi cho cô một viên thuốc.

"Con gái ngoan, chúc con tính phúc!"

Lâm Văn lập tức nuốt xuống, trong lòng thờ phào một hơi.

Dần dần cô cảm thấy được thân thể của mình không cứng ngắt như vậy nữa, lúc Lâm Trí chạm vào, trở nên mềm mại mà nóng bỏng.

Lâm Trí cũng phát hiện biến hóa của cô, khoe miệng giơ lên, trên mặt lộ ra một nụ cười từ từ, giờ phút này hấn hoàn toàn không muốn tiếp tục nhấn nại nữa, trực đảo Hoàng Long*.

* **Trực đảo Hoàng Long** (直搗黃龍): thành ngữ TQ, thẳng tiến phủ Hoàng Long. Ý là "tiến thẳng vào sào huyệt địch" (Theo Baike)

Từ thời khắc hai người kết hợp kia trở đi, Lâm Văn liền trở nên không tỉnh táo nữa.

"Tỷ tỷ, ta thích nằng." Thời điểm trầm mê, cô nghe thấy Lâm Trí lẩm bẩm bên tai cô hết lần này tới lần khác, tựa như một loại ma chú cuốn lấy cô, thật lâu không chịu buông ra.

Trước mắt hấn hết thấy đều bắt đầu trở nên mơ hồ, nương theo thân thể pháp phòng lên xuống, ánh mắt cũng lay động theo.

Thân thể giống như đã không còn thuộc về mình, làm sao cũng cảm thấy không vừa lòng, rõ ràng cả người đã bốc cháy như liệt hỏa, nhưng vẫn không đủ như cũ.

Cô hoàn toàn giao mình cho Lâm Trí, bọn họ tựa như đang nắm tay nhau leo núi, mỗi lần trầm cay nghìn đắng leo tới đỉnh núi, lại lập tức nhảy xuống.

Từ đỉnh cao nhất rơi xuống, bên tai là tiếng hít thở của hấn, trên môi là nụ hôn nóng như thiêu đốt của hấn.

Loại cảm giác mê muội sáng khoái kia đánh tới, cô đầu choáng mắt hoa, tim đập rộn lên, không biết là đang ở trong mơ hay là hiện thực.

Đương nhiên chỉ vậy thôi vẫn chưa hết, quanh mình đều đỉnh núi cao vút trong mây, leo xong một ngọn lại một ngọn, hết lần này đến lần khác từ đỉnh núi rơi xuống, thể nghiệm các loại khoái cảm không giống bình thường.

Cuối cùng không biết là do khoái cảm quá nhiều, Lâm Văn không chịu nổi, hay là thân thể của cô quá mỏi mệt, căn bản không chịu nổi loại giày vò này. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Tóm lại cô đã ngã đi trong quá trình đang leo núi, trong miệng còn lẩm bẩm "Sao núi này lại leo mãi không hết!"

Ngày thứ hai, Lâm Văn là bị cảm giác mắc tiểu làm ghen tị.

Cô luôn luôn có thói quen ban đêm dậy đi nhà xí, nhưng từ tối hôm qua đến bây giờ, mặt trời vừa lên, sớm đã sắp không nhịn nổi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều sau khi mở mắt ra, cô lại không lập tức đứng lên, toàn thân mềm yếu vô lực, giống hệt người sắp chết chỉ còn nửa hơi tàn.

Giọng nói của hệ thống vang lên: "Tối qua sướng không?"

Lâm Văn tri độn một lát mới nói: "Ta nhớ rõ là sường muốn chết, sao bây giờ ta vẫn còn sống chứ, ta mẹ nó mãnh liệt yêu cầu lật xe!"

Cô phát hiện chuyện tối hôm qua quả thực đã trở thành tổn thương gấp trăm ngàn lần, một đêm trôi qua, cô hiện tại bán thân bất toại*, ngay cả mắc tiểu cũng không bò dậy đi nổi, chuyện này là sao.

** Liệt nửa người.*

Ngữ khí của hệ thống có chút yếu ớt: "Lần đầu tiên cô yêu cầu lật xe lại là vì loại chuyện này, yên tâm, thân thể của cô đã trải qua cái tạo, một chút chuyện này Bạch Liên Hoa vẫn chịu được!"

Lâm Văn hầu như không phân bác được, điên cuồng phi nhõ hệ thống: "Ai nói với mi Bạch Liên Hoa có loại thể chất này! Mi kêu hấn ra đây, xem ta có đánh chết hấn không!"

Hệ thống nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "« Tiểu thể từ ngang ngược của ta » nói, quyền tiểu thuyết này hơn mấy trăm vạn chữ đó, ta xem một trăm đồng tiền mới được một nửa. Nữ chính chính là cái thể chất này, trọng phu của nàng ấy dữ dội như hổ..."

Nội tâm của Lâm Văn như muốn sụp đổ, bởi vì hệ thống lại bắt đầu phổ cập khoa học tình tiết trong cuốn tiểu thuyết này.

Nói thật, tiểu thuyết mê hoặc người, xin hãy thận trọng lựa chọn mà đọc.

Loại thể chất dữ dội kia của nữ chính căn bản cũng không phải tiểu bạch kiểm yếu đuối, thể chất biến thái hoa ăn thịt người thì đúng hơn.

Chờ hệ thống thao thao bất tuyệt giảng đến đoạn nam chính bắt đầu dùng đao cụ trêu chọc nữ chính như thế nào, Lâm Văn nổi giận gầm lên một tiếng: "Câm miệng! Hiện tại là thời kì của đồng*, số liệu như bọn mi đều không đứng đắn thể à? Ta muốn khiêu nại!"

** **Cua đồng** (河蟹): pinyin là "hé xiè", đồng âm với từ Hài hòa (和谐) cũng đọc là "hé xiè", thường dùng để thay thế cho những từ ngữ không văn minh, không tiện nói ra. Thường có liên quan đến chuyện xxoo.*

Hệ thống âm ức nói: "Ta chỉ là đang tiến hành nghiên cứu thảo luận phạm vi học thuật bình thường thôi mà, cô không thấy ta có bao nhiêu cố gắng sao?"

Nói xong câu đó, nó liền sang một bên khóc chít chít.

Lâm Văn căn bản không muốn phản ứng với nó, vẻ mặt lạnh nhạt. Làm một mỹ thiếu nữ tối qua vừa thất thân mà nói, cô phải cẩn thận cảm nhận dư vị tình hình chiến đấu kịch liệt tối qua một chút, dù sao cũng có thuốc đặc hiệu tương trợ, sau này không chừng sẽ không còn hài hòa như thế nữa.

Cô đánh giá một lát, mới từ tỉnh táo lại từ trong trạng thái huyền diệu kia, đưa tay đề lên bụng.

Chắc chắn, bàng quang sắp nổ tung đã uy hiếp đến cô rồi.

Không còn cách nào, cô đành phải chống đỡ thân thể đứng dậy.

Xích sắt trên cổ tay đã bị mở ra ném sang một bên, bởi vì tối qua quá mức kịch liệt, đã ma sát thành một vòng vết máu, nhìn rất đáng thương.

Lúc này trên chân cô đã đổi thành một cái xiềng chân nhẹ nhàng, dây xích lại rất dài, đủ để cô tìm tới cái bô.

"Phù phù" một tiếng, cô mới vừa đi được một bước, liền trực tiếp ngã trên mặt đất.

Có trời mới biết hai cái đùi của cô đã bỏ trốn cùng tên khốn nào, căn bản không có cách nào chống đỡ được trọng lượng thân thể của cô, ngược lại hai cái đùi ngoại trừ đau nhức ra, trong mắt cô nó không khác gì gậy củi lửa.

"Tỷ tỷ." Lúc Lâm Trí tiến vào, nhìn thấy cô ngã sấp trên mặt đất, vết máu trên cổ tay nhìn thấy mà giật mình.

"Nàng cứ như vậy không tiếp nhận được ta, muốn tự sát sao?" Hấn vội vã đi qua, một cước đá văng trường kiếm cách tay cô không xa.

Thanh kiếm này là tối hôm qua hấn một đường giết tối, cuối cùng ném ở nơi này, Lâm Văn không biết xui xẻo thế nào vừa lúc ngã ngay bên cạnh, trạng thái hai tay nắm chặt, giống như liệt nữ đang muốn tự sát để chứng minh sự trong sạch vậy.

"Ta không có —— "

Lâm Văn đưa tay, đại huynh đệ người nghe ta nói, tỷ tỷ ta rất kiên cường, còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa, nếu vì tự sát mà lật xe, ta sẽ không được chết từ tế.

Đáng tiếc đáy lòng Lâm Trí hồ thẹn, liền nhận định Lâm Văn chính là nữ tử như vậy.

Hấn trực tiếp ôm cô lên giường, từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc nhỏ, bôi thuốc cho cô.

"Chờ tỷ tỷ khỏe hơn chút, ta sẽ đưa tỷ tỷ đi gặp Mộc Nhu, à ta phạm sai lầm với tỷ tỷ, tất nhiên nàng nên tự mình trách phạt. Còn mấy ngày này, nàng phải an tâm nằm trên giường giải độc."

Giọng điệu của Lâm Trí ôn hòa, hấn cúi thấp mí mắt xuống, chăm chú thay cô bôi thuốc.

Lâm Văn không có cách nào thấy rõ ràng cảm xúc cuộn cuộn trong đôi mắt hấn, ngu ngơ hỏi một câu: "Giải độc gì?"

Quần Tơ Tinh, tối hôm qua bọn họ đã lật qua lật lại làm xong rồi mà.

"Được hiệu của Quần Tơ Tinh kéo dài đến ba buổi tối, còn hai đêm nữa, vất vả cho tỷ tỷ rồi!" Lâm Trí ngừng đầu, lộ ra một nụ cười với cô, thật tựa như hấn vẫn là tiểu đệ đệ sẽ dựa trong ngực cô nũng nịu vậy.

Tác giả có lời muốn nói: lại đây, đánh thẻ lên xe! Xe này ổn hay không, liền nhìn các người _(:3" ∠)_

Ta muốn bắt đầu xông băng, mọi người có thể cất giữ, lưu trữ ẩn, thuận tiện công hiến một cái làm thu a mua! (*ゝ3 ㄣ)

Về sau sẽ có tăng thêm ~

Dương: Khụ, chúng ta vừa mới ăn thịt xong đấy, mọi người phát biểu cảm nghĩ đi nào ($\geq \nabla \leq$)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (12)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khóe mắt Lâm Văn giật giật, đồng thời hai chân của cô dường như đang kháng nghị, trực tiếp bắt đầu co rút căng gân.

Trên mặt cô lộ vẻ thống khổ, hai tay ôm đầu gối, nước mắt cũng chảy ra.

Nói thật, đáng về hiện tại của cô cực kỳ giống thiếu nữ vừa trượt chân.

"Tỷ tỷ, nằng đừng hận ta." Lâm Trí đang bôi thuốc cho cô, tay run run, nói khê.

Lâm Văn nức nở: "Vậy đệ đừng lấy ta làm thuốc giải nữa, ta chịu không nổi."

Đại huynh đệ, tiểu huynh đệ của người quá phạm quy rồi, cái thể chất Bạch Liên Hoa này của ta có chút không chịu nổi đâu, cảm thấy chạm vào thân thể cũng muốn trầy da.

"Không sao, tục ngữ nói cật nhân chủy đoãn*, tối hôm qua tỷ tỷ ăn nhiều thứ của ta như vậy, dù sao cũng phải nỗ lực trả giá cao một chút. Tinh huyết khó cầu, tỷ tỷ phải quý trọng mới được."

* **Cật nhân chủy đoãn** (吃人嘴短): thành ngữ *TQ*, nghĩa là há miệng ăn của người ta thì không nói gì được người đó, tương tự như câu "Há miệng mắc quai" của VN. (Theo Tangthuvien)

Lâm Trí đưa tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi.

Lâm Văn khóc đến nấc, chửi bậy với hệ thống, cô chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

Hệ thống cười lạnh phản bác, Lâm Trí đây là trò giỏi hơn thầy, ai oán đến khiến Lâm Văn càng thêm thương tâm.

"Tỷ tỷ, nằng đau ở đâu? Ta giúp nằng xoa xoa."

Lâm Văn cự tuyệt hần tới gần, đưa tay nhào nặn cái chân rút gân, cô cũng không dám lại để cho Lâm Trí tới gần, bởi vì mấy lần sờ soạng để bôi thuốc mới vừa rồi, hơi thở của tên đệ đệ không có tiền đồ này đã trở nên dòn dập.

Lâm Trí thấy cô lùi bước, nụ cười trên mặt càng sâu: "Tỷ tỷ, ta cảm thấy ta trúng độc nặng hơn rồi."

Ngón tay thon dài của nam nhân lần lên đùi của cô, ngón trỏ và ngón giữa tựa như đang leo lên cầu thang, từng bước một từ mắt cá chân lên đến đầu gối cô.

Không biết hần đã dùng thủ đoạn gì, hay là Lâm Văn quá nhạy cảm, cô chỉ cảm thấy mỗi lần đầu ngón tay của hần nhẹ nhàng dùng sức chạm vào, cơ thể cô cũng sẽ rần theo, hai cái đùi này giống như đã không phải là của cô nữa.

Lâm Văn ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt phức tạp.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tựa như có ánh điện tụ hội, ánh mắt Lâm Trí tối sầm lại.

Hần chậm rãi cúi người tiến đến bên cạnh cô, nhìn môi đỏ phần nộn mềm mại kia của Lâm Văn càng ngày càng gần, hần không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt.

Bờ môi của tỷ tỷ dù nói là tú sắc khả xan* cũng không đủ, chỉ cần hưởng qua một lần, sẽ tựa như không cách nào buông ra.

* **Tú sắc khả xan** (秀色可餐): sắc đẹp thay cơm.

Hai người cách càng ngày càng gần, hần thậm chí còn ngửi được mùi hương thanh đậm trên môi son của cô.

Ngay khi Lâm Trí cho rằng mình sắp hôn lên, Lâm Văn lại dè lồng ngực của hần lại: "Đệ đệ ngoan, ta không nhịn nổi nữa rồi, chuyện đệ muốn ta giải độc là chuyện của buổi tối, ta có thể đi giải quyết nổi không?"

Nhấn nhịn một đêm thật không dễ dàng mà, nếu không phải kỹ thuật lái xe của Lâm Trí quá điên cuồng, cô cũng không thể đến lúc này mới nhớ lại.

Sắc mặt Lâm Trí đen như đáy nồi, cuối cùng vẫn ôm cô đến cạnh cái bô.

"Đệ ra ngoài đi."

Lâm Văn đứng bên kia đã nửa ngày, cũng không thấy Lâm Trí có động tĩnh, thẹn đến đỏ bừng.

Cho dù nội tâm của cô vô cùng táo bạo, cũng không thể chấp nhận được lúc đi nhà xí có người ở bên cạnh nhìn.

Hệ thống lập tức bắt đầu trào phúng: "Không phải nữ sinh các cô thích tay cầm tay đi nhà xí à? Làm như không có ai đi chung sẽ tè ra quần ngay ấy, đệ đệ cô là đang quan tâm đến cảm thụ của cô đó, sao cô lại không cảm kích?"

Lâm Văn cười nhạo nói: "Có thể tay nắm tay đi nhà xí với nữ sinh bọn ta, ngoại trừ bạn cùng giới thì chính là bạn gay, xin hỏi đệ đệ ta thuộc dạng nào?"

Hệ thống không phản bác được, nhưng Lâm Văn vẫn không buông tha cho nó: "Vừa nhìn đã biết mi chính là gay trong gay, hiểu rõ nữ sinh bọn ta như thế."

Hệ thống lại bị kí chủ gắn cho cái mác gay lần nữa, nó cũng hơi choáng váng.

Lâm Trí còn tỉnh là để nói chuyện, không tiếp tục dây dưa cô nữa, ngoan ngoãn đi ra, để lại một mình Lâm Văn đối mặt với hệ thống.

Đợi sau khi cô xong việc, mới cùng hệ thống nghiên cứu thảo luận tới nay có nên lại cho cô thêm một viên thuốc giải để giải thuốc giải của Quán Tơ Tinh hay không, bằng không cô sợ mình vẫn sẽ lãnh đạm như cũ.

Hệ thống bình tĩnh nói: "Không cần, hiệu quả thuốc giải để giải thuốc giải của Quán Tơ Tinh đương nhiên cũng duy trì ba ngày, bởi vì đó chính là Quán Tơ Tinh mà."

Lâm Văn bây giờ mới biết *: "..."

** Nguyên văn là "Hậu tri hậu giác".*

Cho nên tới hôm qua cô lẫn lộn giày vò làm cái quỷ gì chứ, bị cho ăn Quán Tơ Tinh, yêu cầu thuốc giải với hệ thống, kết quả cuối cùng lại bị cho ăn một viên Quán Tơ Tinh khác.

Hệ thống dường như hiểu rõ xoắn xuýt trong nội tâm cô, rất không nể mặt nói: "Không phải tới qua cô nói giải được rất ngọt, giống như kẹo đường sao? Muốn một viên nữa không?"

Lâm Văn ảo não nói: "Mi cảm miệng!"

Cô đã thiếu năng một lần, kiên quyết không phạm lần hai được chưa.

Ăn giải được biến thành lãnh đạm, sau đó chờ đến khi Lâm Trí tìm cô giải độc, lại ăn một viên Quán Tơ Tinh, cô không rảnh rồi vậy đâu!

Lâm Văn vẫn luôn không biết Lâm Trí làm cái gì ở Bắc địa, bởi vì sau khi bọn họ trùng phùng, Lâm Trí không phải hù dọa cô, thì chính là nghĩ đến làm sao vác cô lên giường.

Bởi vì Mộc Nhu bỗng dưng tráo đổi tân nương từ là cô, Lâm Trí dường như mới nhớ tới phải nói về tình hình ở Bắc địa với cô.

"Tiên sinh là quân sư của Bắc địa, ông ta thu thập anh tài khắp thiên hạ, muốn tận diệt quyền quý ở kinh đô. Bảy năm trước đúng lúc đã cứu ta dưới vách núi, thấy ta là người có thể chịu được những chuyện mà người thường không thể nhẫn nại, cho nên truyền thụ cho ta một thân võ nghệ, hi vọng ta giúp ông ta một tay. Tỷ muội Mộc gia cũng là thù hạ đắc lực của ông ta, Mộc Nhu tính thông kỳ hoàng chi thuật*, Mộc Tiềm —— "

** **Kỳ hoàng chi thuật** (岐黄之术): ý chỉ y thuật, Hoàng là Hoàng đế Hiên Viên, Kỳ là thần tử của hắc Kỳ Bá. Tương truyền hoàng đế thường cùng Kỳ Bá, Lôi Công thảo luận về vấn đề y học, nội dung đều ghi chép trong《Hoàng đế nội kinh》. Sau này được hậu thế tôn sùng nên dùng từ Kỳ Hoàng chi thuật thay cho y thuật trung y. (Theo Baike)*

Hắn nói đến đây không khỏi dừng lại một chút, sau đó mới nói: "Mộc Tiềm có dung mạo thượng thừa, tinh thông thuật mê hoặc người, vốn định đưa vào cung, có điều sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Trí không tình nguyện nhắc đến những người phía sau hắn lắm, bởi vậy giới thiệu ai cũng chỉ rải rác vài câu.

Thế nhưng từ trong đôi ba câu hắn nói, Lâm Văn đã nhận ra sự mãnh liệt của dòng nước ngầm trong đó.

Muốn tận diệt quyền quý kinh đô, rõ ràng là chuyện không thể nào, trừ phi khởi binh tạo phản thành công, mưu đoạt xã tắc giang sơn Trung Nguyên, tự mình làm Hoàng đế.

Hơn nữa Mộc Tiềm thân là thù hạ của quân sư, vốn dĩ sẽ được đưa vào trong cung, cũng có thể thấy được dã tâm này.

Lâm Văn vẫn luôn nhìn hắn không nói gì, sau đó thờ dãi một hơi, mới sờ lên đầu của hắn, thân mật giống như khi còn bé.

"Chắc đệ đã chịu rất nhiều khổ sở."

Lâm Trí cúi đầu xuống, dựa trán lên mu bàn tay của cô nhẹ nhàng cọ, tựa như đứa bé quấy luyến sự ầm áp.

"Không sao, ta đã trở nên cường đại rồi, có thể bắt được tỷ tỷ, để nàng không thể thoát khỏi tay ta. Bất luận là vách núi dựng đứng, hay là bích lạc hoàng tuyền, tỷ tỷ đừng hòng bỏ ta lại, nếu tỷ tỷ lại muốn đẩy ta ra, vậy ta đến chỗ nào, tỷ tỷ sẽ phải đi chỗ đó.."

Môi của hắn dán lên mu bàn tay của cô, thấp giọng ní non.

Giọng nói của Lâm Trí rất nhẹ, lời cuối cùng hầu như không nghe rõ nữa, nhưng Lâm Văn lại nghe được nhất thanh nhị sở, không phải bởi vì tai của cô tốt, mà là Lật Xe cực kỳ nhiệt tình thuật lại mỗi câu nói chữ của Lâm Trí.

Đệ đệ này thường xuyên thích nói loại lời thân mật đến rùng mình này, Lâm Văn trên cơ bản đã tập mãi thành thói quen, nhưng nếu có thể không nghe thấy thì vẫn là đừng nghe, dù sao vẫn có thể lừa mình dối người.

Hết lần này tới lần khác hệ thống lại cười hi hi đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của cô: "Lý tưởng rất đầy thịt, nhưng hiện thực lại rất xương xẩu. Kí chủ, ta khuyên cô nên sớm đối mặt, điều chỉnh tâm tính, bạo ngược vẫn chưa thành hình, sau này cô còn phải diễn cảnh chết nữa đó, đừng có gấp gáp nha, thân ~ "

Trong lòng Lâm Văn chửi ầm lên, thân* cái trứng mi ấy.

****Thân** (亲): còn có nghĩa là hôn.*

Kết quả là tên hệ thống kia lại ra vẻ thận trọng nói: "Cô đừng có mà vọng tưởng, bộ phận trứng trong cơ sở dữ liệu của ta biểu thị rất không thích cô!"

Lâm Văn lạnh mặt nói: "Ta muốn khiếu nại!"

Hệ thống nói: "Khiếu nại cái gì?"

Lâm Văn ha ha cười lạnh, vừa ăn cướp vừa lảng: "Mi vừa mới quấy rối ta!"

Hệ thống nói: "Cô chờ chút, ta đi tổng bộ truyền đạt giúp cô."

Không ngờ cái hệ thống ngu ngốc này lại đi thật, bất quá trong lòng Lâm Văn lại mảy may cao hứng, thậm chí trong nội tâm còn dâng lên mấy phần đắc ý báo chẳng lành.

Quả nhiên trong đầu rất nhanh đã truyền đến một giọng nói điện tử cứng nhắc mà xa lạ: "Chào ngài, kí chủ lật xe số 888, xét thấy ngài vừa mới khiếu nại, nhân viên thẩm tra đã giám định là tuyền ghẹo nhau. Căn cứ theo quy định của hệ thống, kí chủ và hệ thống tuyền ghẹo nhau không tồn tại điểm quấy rối này, cho nên khiếu nại của ngài vô hiệu. Cuối cùng chúc ngài thân thể khỏe mạnh, lật xe vui sướng!:-)"

Lâm Văn muốn tự sát lần thứ một trăm lẻ một, con mẹ nó chứ tuyền ghẹo nhau. Cô biết ngay là thằng nhãi Lật Xe sao lại sáng khoái như vậy được chứ!

Giọng nói hơi có vẻ nhộn nhạo của hệ thống rất nhanh lại truyền tới: "Kí chủ, ta về rồi đây, tiểu ca phục vụ khách hàng của tổng bộ bọn ta có mạnh không? Có đôi khi đến ta cũng muốn gả cho hần."

Lâm Văn cười lạnh: "Tiểu ca phục vụ khách hàng là mi chứ gì?"

Cô không tin trong chuyện này không có mờ ám, huống hồ thằng nhãi Lật Xe không thân thiện với cô như vậy, mỗi ngày đều đối cô hơn nữa còn chúc cô lật xe vui sướng, không phải là một người cô mới không tin.

Hệ thống nghi ngờ nói: "Sao cô có thể có loại ý nghĩ này? Ta không phải loại người không biết xấu hổ như vậy. Thẩm tra mới là ta."

Lâm Văn ghen một búng máu trong cổ họng, mi vẫn nên nổ tung tại chỗ luôn đi!

"Tỷ tỷ, nàng đừng sợ, nơi này là địa lao giam giữ người phạm trọng tội, cho dù là Mộc Nhu cũng không trốn được đâu."

Lâm Trí thấy sắc mặt cô không tốt, tưởng rằng cô đi trên địa đạo âm u này, trong lòng sinh ra sợ hãi, không khỏi thấp giọng khuyên một câu.

Lâm Văn miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Đại huynh đệ, nếu như hiện giờ ta nói với ngươi, sau này ta còn phải hại ngươi một lần, mà lại ngoan độc hơn ngàn vạn lần so với lúc đẩy xuống vách núi trước đây, ngươi có thể chém chết ta hay không?

Hệ thống muốn tìm cảm giác tồn tại lại bắt đầu: "Sẽ không chém chết cô đâu, dựa theo tính tình tiểu tiện này của đệ đệ cô, nhiều nhất cũng chỉ làm chết cô thôi!"

Lâm Văn nổi giận: "Mi cảm miệng! Ta nguyện rửa mi bị virus xâm lấn, sau đó ** chết mi!"

Hệ thống: "..."

Kí chủ quá ác độc, nó muốn đi khiếu nại, những trí năng AI như bọn nó mới là quần thể yếu thế đó được không?

Lúc Lâm Văn nhìn thấy Mộc Nhu, tình trạng của nàng ta rất không tốt, sắc mặt ửng hồng hô hấp dồn dập, thậm chí quần áo trên người cũng cực kỳ lộn xộn, nhìn sơ qua chính là đáng về dục hóa đốt người. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Nhưng nàng ta lại đang run rẩy, giống như đang sợ cái gì đó, sau một lúc lâu lại như cực lạnh, kéo toàn bộ rom rạ trên giường cứng trong địa lao lên thân thể, tựa như người vừa mới dục hóa đốt người là người khác vậy.

"Nàng ta bị sao thế?" Lâm Văn thực sự không rõ lắm Mộc Nhu đến tột cùng là vì sao lại như thế, kết quả lại nhìn thấy vẻ mặt Lâm Trí cười như không cười, trong lòng ần ần có suy đoán: "Nàng ta ăn Quán Tơ Tinh?"

Nụ cười trên mặt Lâm Trí lộ ra, cảm thấy vui vẻ vì cô đoán đúng: "Tỷ tỷ thật thông minh, nàng ta muốn làm cái gì với tỷ tỷ, ta tất nhiên phải trả cho nàng ta, để nàng ta ném thử mọi loại mùi vị mà nàng ta đã từng nói qua."

"Đệ, đệ dễ mấy tên ăn mày ——" Lâm Văn có chút không xác định.

Lâm Trí lắc đầu: "Vốn dĩ ta cũng định như vậy, nhưng tỷ tỷ thiện lương như thế, nhất định sẽ không hi vọng nhìn thấy có nữ tử chịu nhục, dù là người muốn đối xử với tỷ như vậy."

Lâm Văn trong lòng trợn trắng mắt, đúng nha, dù sao cô cũng Bạch Liên Hoa lớn nhất trên đời mà.

Cho nên mới để đệ đệ xuất thủ nha, hi hi, đệ đệ nơi tay, thiên hạ ta có.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (13)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"A ——" trong địa lao, Mộc Nhu bắt đầu phát ra tiếng kêu kỳ quái, nằng ta ôm sát thân thể của mình, giống như đang ở nơi cực lạnh vậy.

Nhiệt độ trong địa lao quả thật có hơi thấp, nhưng tuyệt đối không lạnh đến mức độ này, trên người nằng ta bọc lấy hai cái chăn bông, không ngừng run rẩy.

Nhưng hết lần này tới lần khác mặt của nằng ta vẫn cực đỏ, đôi mắt hàm chứa một vũng xuân thủy, môi son khẽ mở, nhìn thế nào cũng cảm thấy nằng ta đang động tình.

"Nằng ta đây là quả nhạy cảm với Quán Tơ Tinh à? Sao phản ứng lại không giống bình thường như thế?" Lâm Văn nhìn hồi lâu, mới nghẹn ra một câu.

Nói thật, dáng dấp của Mộc Nhu rất đẹp, được hiệu đã phát huy tác dụng, thần trí của nằng ta hoàn toàn không rõ, còn đưa tay sờ chính mình.

Lâm Văn coi như là con gái, cũng cảm thấy có chút không nỡ nhìn.

"Nếu không có thuốc giải Quán Tơ Tinh, lại không có người chạm vào nằng ta, chắc chắn nằng ta sẽ chết không thể nghi ngờ. Nằng ta đối đãi với tỷ tỷ như vậy, tất nhiên sẽ phải chịu chút khổ sở, nhưng lại không thể để cho nằng ta chết. Cho nên ta đã cho nằng ta ăn một viên Cực Hàn đan, người ăn sẽ cảm thấy như rơi vào vùng băng tuyết. Khác với mạch máu đông lại, Quán Tơ Tinh lưu thông máu, sẽ khiến người ta phấn khởi; Cực Hàn đan băng lãnh, khiến ý chí tinh thần sa sút. Hai viên thuốc có được tính trái ngược nhau, vừa hay có thể đảm bảo cho nằng ta một mạng."

Lâm Trí khoan thai mở miệng, lúc hần quay đầu nhìn về phía Mộc Nhu bên trong phòng giam, trong ánh mắt chứa đựng hứng thú, khiến Lâm Văn nhớ tới lúc cô đi vườn bách thú, nhìn thấy nhóm đại tinh tinh giao phối cũng là loại vẻ mặt này.

Đương nhiên so ra mà nói, cô dịu dàng hiền lành hơn Lâm Trí nhiều.

Hệ thống nghe được tâm lý của cô hoạt động, thờ dài một hơi: "888 à, ta còn cần mặt mũi nha, Lâm Trí chính là cô dạy dỗ ra!"

Lâm Văn liếc mắt: "Mi nói xem Mộc Nhu này khổ sở cỡ nào nha, đúng thật đã bảo vệ được một cái mạng, nhưng chỉ sợ sống không bằng chết."

Hệ thống hiếm khi phụ họa cô: "Chắc rồi, vừa so sánh, lúc số 887 lật xe, cũng không phải khó tiếp nhận như vậy, tốt xấu gì cũng là sau khi chết mới bị ngũ mã phanh thây."

Lâm Văn thật vất vả mới quên đau khổ lật xe, trực tiếp bị hù dọa run chân.

"Tỷ tỷ cảm thấy trừng phạt như vậy đã đủ chưa? Muốn thêm một chút nữa không?" Lâm Trí bỗng nhiên xoay đầu lại, nghiêm túc hỏi cô một câu.

Lâm Văn lập tức lắc đầu, cô cũng không phải bạo ngược, không có sở thích tra tấn người.

"Đủ rồi, vậy là đủ rồi. Nằng, nằng ta dù sao cũng không thật sự gây ra chuyện xấu gì với ta, không cần phải truy cứu như thế." Cô ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía hần, càng không ngừng tự mình thôi miên cô là Bạch Liên Hoa, Bạch Liên Hoa thì phải dịu dàng yếu đuối.

"Chuyện nằng ta làm với tỷ tỷ, dù là thiên dao vạn quả cũng không đủ trả lại." Sắc mặt Lâm Trí lạnh lẽo, nhớ tới lúc trước khi hần chạy đến, đã nhìn thấy một đám ăn mày đi về phía căn phòng kia, trực tiếp giết đỏ cả mắt.

Hần nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lâm Văn, không khỏi đưa tay sờ sờ hai má của cô, đầu ngón tay dừng lại trên môi đỏ mọng, chậm rãi nghiền ếp.

"Tỷ tỷ, nếu sau này nằng không nghe lời, đến lúc đó ta cũng sẽ cho nằng ném thử mùi vị Quán Tơ Tinh và Cực Hàn đan này đặt chung một chỗ, bảo đảm nằng sẽ thoải mái đến tận trời!"

Lâm Trí có ý đề thấp giọng nói xuống, trên mặt của hần rõ ràng vẫn còn đáng vẻ nói cười yếm yếm, nhưng hết lần này tới lần khác những lời nói ra khỏi miệng lại cực kỳ khủng bố.

Lâm Văn không khỏi sợ run cả người, từ sau khi gặp lại Lâm Trí, cô liền phát hiện đệ đệ nhà mình yếu nhất là một chiêu này.

Dùng bất cứ thủ đoạn nào để hù dọa cô, nếu không phải cô vẫn luôn tin chắc trò lừa gạt của mình qua ải trót lọt, nhất định có thể nuôi tốt tên Bạo ngược này, trong lòng cô nhất định đã sớm sụp đổ.

Giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa: "Kí chủ, lúc cô chăn nuôi Bạo Ngược, đã từng nói muốn tự sát vô số lần. Kiểm tra đo lường tâm lý là cực độ tiêu cực, ở bờ biên giới sắp sụp đổ, vạn lần mong bảo trọng nhiều hơn."

Lâm Văn trực tiếp coi như hệ thống như không tồn tại, vội vàng bày tỏ tấm lòng trung thành với đệ đệ nhà mình: "A Trí, tỷ tỷ và đệ là người thân cận nhất, không có một ngày như vậy đâu."

Lâm Trí cứ như vậy nhìn thẳng vào cô, bên trong đôi mắt đen kịt ẩn chứa sự phức tạp, dường như muốn nhìn cô chăm chăm đến đốt ra một cái hố.

Lúc này Lâm Văn ngược lại xuất ra đạo đức nghề nghiệp của kẻ lừa đảo, nụ cười trên mặt từ đầu đến cuối không thay đổi, dù là cô biết căn cứ theo lời hệ thống nói, cuối cùng cô nhất định sẽ phải phản bội Lâm Trí, nhưng giờ phút này già vờ cũng giả đến thâm tình chân thành.

Bằng không dựa theo tính cách bạo ngược này của đệ đệ, cô có thể khẳng định mình chưa rời khỏi địa lao thì đã bị kéo lên giường.

Hệ thống: "Kéo lên giường không phải là điều cô mong đợi à? Từ khi Bạo Ngược nói còn muốn làm cô thêm hai đêm, giá trị hưng phấn của cô vẫn ở tần suất cao, chặc chặc."

Lâm Văn chep miệng: "Tuy trong địa lao cũng có tình thú khác, nhưng ta vừa mới nhìn thấy côn trùng, ta không muốn lúc đệ đệ ta hưng phấn lại bị hù dọa, lỡ như mềm nhũn thì làm sao bây giờ?"

Hệ thống: "..."

Nữ lưu manh này đến tột cùng là ai tìm đến? Nó thật sự rất muốn trả hàng, kí chủ quá hoàng bạo*, nó hoàn toàn không chống đỡ nổi.

* **Hoàng bạo** (黄暴): sắc tình và bạo lực.

Lúc hai người ra khỏi địa lao, Lâm Trí làm một dấu tay với người trông coi.

Mặc dù Lâm Văn nhìn thấy, nhưng cô chỉ làm như không biết, có điều lại lập tức hỏi hệ thống, Lâm Trí đến tột cùng là muốn làm gì.

Qua một lát sau, hệ thống mới trả lời cô: "Người giữ cửa tìm một đám ăn mày, chính là cũng ở trong cái miếu đồ nát của bọn tôi hôm qua muốn làm chuyện vô liêm sỉ với cô. Bọn hần bị

mang vào, nhốt vào phòng giam đối diện Mộc Nhu..."

Hệ thống bắt đầu dùng ngôn ngữ phát sóng trực tiếp cho cô: "Mộc Nhu bắt đầu lăm bằm, nghe như đau răng. Đám ăn mỳ tùm lại một chỗ bắt đầu thảo luận, bọn hắn nói cái bót trên người Mộc Nhu thật chắc chắn —— "

Lâm Văn kịp thời ngăn lại: "Không cần tiếp sóng cho ta, cũng đã cách âm rồi."

*Tác giả có lời muốn nói: ngày mai song càng bùi một dưỡi, ta mấy ngày nay giấc ngủ không được tốt, hôm nay ngủ sớm sáng sớm ngày mai lên viết mua! (*ノ3ノ)*

Còn có điều tra vấn quyền một chút a, đề mục ta sửa lại, « thịnh thế Bạch Liên Hoa » cùng « thịnh thế hắc liên hoa » cái nào tốt?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (14)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Bóng đêm buông xuống, Lâm Trí vẫn luôn ở cạnh cô, dù không nói lời nào, cứ như vậy nhìn cô, trên mặt Lâm Trí vẫn mang vài phần ý cười.

Nhìn thấy loại trạng thái gần như si mê này của hắn, Lâm Văn chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, cho dù có là ai thì bị người khác nhìn chăm chăm từ sáng đến tối, con mắt cũng không nở mày, trong lòng cũng sẽ không quá thoải mái.

Loại mùi vị đó đơn giản không phải dễ người chịu, cảm giác như Lâm Trí đang dùng ánh mắt nói cho Lâm Văn biết, hắn phải ở cạnh cô đến thiên hoang địa lão.

"A Trí, đệ đừng nhìn ta chăm chăm nữa, nghiêm túc ăn cơm đi." Rốt cuộc Lâm Văn cũng không chịu nổi nữa, kiên trì khuyên nhủ hắn.

Lâm Trí chớp chớp mắt, không cho là đúng nói: "Tỷ tỷ rất đẹp, so với thức ăn trước mắt còn hấp dẫn hơn nhiều."

Lâm Văn ra vẻ thờ dãi một hơi: "Ta biết, chính là bởi vì ta có phong thái khuynh quốc khuynh thành, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn nên mới sợ đệ nhìn nhiều mà không tiêu hóa tốt."

Lâm Trí: "..."

Có đôi khi lời của tỷ tỷ hắn nói thật khiến người ta không đỡ nổi.

"Không sao, A Trí thích tỷ tỷ. Đợi cơm nước xong xuôi, chúng ta vừa vận làm chút chuyện tiêu cơm, đến lúc đó nên để ta cho tỷ tỷ ăn. Nàng cũng đừng than no nha!"

Lâm Trí nắm lấy tay cô, trên mặt lại là vẻ vô tội kia.

Lâm Văn lập tức chột hệ thống: "Hắn thật không phải là hoàng bạo* sao? Số liệu của bọn mi có phải xảy ra vấn đề gì rồi không? Vì sao mỗi một câu nói đều không hợp với thiếu nhi thể kia, hắn nói đến làm ta xấu hổ muốn hôn mê luôn."

Hoàng bạo (黄暴): sắc tình và bạo lực.

Hệ thống ha ha cười lạnh: "Hắn chắc chắn trăm phần trăm là bạo ngược, nhưng gặp phải cô liền thành Hoàng Bạo."

Lâm Văn gằm thét lên: "Tại sao chứ!"

Hệ thống: "Bởi vì cô hoàng*."

* **Hoàng (黄):** màu vàng, ngoài ra còn có nghĩa là dung tục, đồi trụy.

Lâm Văn: "..."

Hệ thống này tốt nhất là vĩnh viễn đừng có một ngày gặp mặt cô, nếu không nhất định cô sẽ cho nó biết xã hội này hiểm ác cỡ nào.

Cuối cùng bữa cơm này Lâm Văn ăn đến tiêu hóa không tốt, ánh mắt Lâm Trí quả thực hết như đèn pha, làm đồ ăn cô ăn vào trong dạ dày như sắp trào ra.

"Tỷ tỷ, nàng ăn no chưa?" Lâm Trí thấy cô rớt cuộc cũng đề đưa xuống, lập tức nhẹ giọng hỏi.

Lâm Văn do dự một chút, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt như sói như hổ kia, yên lặng nuốt lời định nói vào, vô cùng thức thời lắc đầu.

Cô cảm thấy nếu cô dám gật đầu, lập tức sẽ bị mang lên giường làm thuốc giải.

Nói thật, hiện tại đuôi trong của cô vẫn rất đau nhức, Bạo Ngược mãnh liệt như hổ, người nhỏ nhắn liễu yếu đào tơ như cô căn bản không chống đỡ được.

Lâm Trí dường như đã sớm dự liệu được cô sẽ lắc đầu, biểu cảm trên mặt càng thêm nhu hòa, bàn tay đang nắm chặt cô đột nhiên dùng sức.

"Vậy thì đúng lúc chưa bụng ăn thứ khác, chỗ này của đệ đệ có đồ tốt cho nàng ăn."

Hắn đứng lên, tiến đến bên người Lâm Văn, lúc nói chuyện hơi thở nóng hổi phả bên tai cô, giọng khàn khàn, tựa như chất độc do lưỡi rắn phun ra vậy.

Lâm Văn muốn đứng lên, nhưng cũng không biết là bị dọa đến hay là chân đau không làm được gì, cô vậy mà run chân đến không đứng lên nổi.

Lâm Trí cũng mặc kệ cô có đứng lên được hay không, dù sao giải độc Quân Tơ Tinh cũng không cần cô dùng lực.

Hắn ôm lấy cô đi vào phòng, vẫn là cái chỗ tối hôm qua kia, chỉ có điều vết máu đã được lau dọn sạch sẽ, thậm chí trên giường cũng đã đổi thành mền gấm thêu trăm con ngàn cháu.

Màn giường vốn màu xanh lục sẫm giờ đã biến thành màu đỏ rực, trên cái bàn tròn bày biện các loại táo lớn, đậu phộng ngụ ý may mắn, hai cây nến đỏ thò như cánh tay trẻ con đang cháy mạnh.

Bởi vì người lúc đi mang theo gió nhẹ, ánh nến chớp chòn, sắp nến nhỏ giọt rơi xuống, thật giống như đang khóc thút thít thay Lâm Văn.

Lâm Trí cẩn thận từng li từng tí đặt cô lên giường, ánh mắt chuyên chú nhìn mặt cô.

Dưới sự nổi bật của ánh nến và màn giường, trên mặt Lâm Văn hiện ra màu đỏ ửng, kiểu nộn tựa như quả táo đỏ vừa chín tới, khiến người ta không nhận được muốn cắn một cái.

Lâm Trí cũng quả thật đã làm như vậy, hắn giống như chú chó nhỏ đang gặm xương, khẽ cắn hai cái lại liếm một cái.

"Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta sẽ bỏ sung cho đêm động phòng hoa chúc, hi vọng nàng thích ta."

Hắn ngậm lấy vành tai của cô, mơ hồ không rõ thì thầm bên tai cô.

Nửa người của Lâm Văn gần như trở nên tê dại, giọng nói của Lâm Trí xuyên thấu qua màng nhĩ, tựa như đang cầm cái chùy nhỏ gõ bên trong đầu cô.

Mỗi khi hắn nói một chữ, đầu lưỡi sẽ lướt qua lỗ tai của cô, sau tai chính chỗ nhạy cảm của cô, Lâm Văn run rẩy chỉ muốn tránh thoát.

Đương nhiên Lâm Trí cũng sẽ không buông tha cho cô, ngược lại còn cảm thấy phản ứng của cô vô cùng thú vị, lại càng thêm ra sức.

Lâm Văn rống to với hệ thống: "Hệ thống, hệ thống!"

Hệ thống trả lời cho cô có lệ với cô: "Ồ đây, ta biết cô muốn **."

Lâm Văn: "Mi không nghĩ cách gì cứu ta à? Hệ thống của người ta không phải đều có **, có thể khiến những nam nhân kia tự loát đến thoải mái lật trời sao?"

Hệ thống chắc một tiếng, rất không vui nói: "Bởi vì những nam nhân kia đều không phải là nam chính nha, dây dưa không ngọt với Bạo Ngược chính là số mệnh của cô kiếp này, mặc niệm đi."

Hệ thống không chờ được Lâm Văn phản bác, bởi vì cô đã hoàn toàn sa vào sự khống chế của Bạo Ngược. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Mặc dù trước mắt hệ thống chỉ có thể nhìn thấy một đồng mosaic, nhưng nó có thể khẳng định thủ pháp của Bạo Ngược rất già dặn.

Lâm Văn phát hiện kỹ thuật của Lâm Trí đột nhiên tăng mạnh, rõ ràng chỉ có thực chiến một buổi tối hôm qua, hắn bỗng nhiên từ một tiểu xử nam lột xác thành khẩu pháo cỡ nhỏ.

Cô ngay cả hệ thống cũng không kịp mắng, đã quên luôn mình là ai.

Tối hôm qua là leo núi, hôm nay cô chính là ngắm biển.

Lâm Trí tựa như một vùng đại dương mênh mông rộng lớn, lúc cô bị kéo vào trong biển mới cảm thấy mình nhỏ bé đến không chịu nổi một kích.

Cả người đều bị lạc lối, biển cả mang theo cô nhấp nhô lên xuống, sóng biển ập vào thân thể cô hết lần này đến lần khác, cô không khống chế được mình, chỉ có thể lay động theo sóng biển.

Lúc sóng biển dừng sức xông lên, thân thể của cô cũng bị mang tới đỉnh cao nhất, khi sóng biển chậm rãi biến mất, cô lại ần nhẩn nhịu mảy.

Lúc sâu lúc cạn, thời khắc này phảng phất như cô bị mất đi đôi mắt và hai tai, chỉ còn lại xúc giác.

Đây cũng là điều Lâm Trí muốn, tỷ tỷ không cần nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng không cần nghe được bất kỳ thanh âm gì, chỉ cần cảm nhận hắn là được.

Mười ngón tay của bọn họ đan chặt vào nhau, hắn mang theo cô cùng nhau ngoao du trong biển sâu, cảm thụ hành trình kỳ diệu này.

Lúc thể xác và tinh thần kết hợp, Lâm Trí thích ghé vào bên tai của cô nói lời âu yếm, có điều lúc này Lâm Văn đã bị làm đến chóng mặt, cũng không nghe được rõ ràng lắm.

"Tỷ tỷ, nàng có cảm nhận được nhiệt tình của ta không?"

"Tỷ tỷ, nàng đã từng nói chúng ta là người thân cận nhất, bây giờ thực sự là thời khắc thân cận nhất của chúng ta. Bên trong nàng có ta, chẳng phân biệt được."

Hắn hôn lên thái dương ướt đầm mồ hôi của Lâm Văn, ánh mắt càng thêm thâm thúy, nếu như giờ phút này Lâm Văn thanh tỉnh mở mắt ra nhìn một chút, đoán chừng sẽ bị cảm xúc chất chứa bên trong ánh mắt của hắn dọa chết.

Lâm Văn nhắm mắt cả đêm, cuối cùng cô cảm thấy mình bị chết đuối.

Bởi vì lúc mất đi ý thức, cô cảm thấy toàn thân ẩm ướt muốn chết, đó không phải là rơi xuống nước hay sao?

Đợi đến khi tỉnh táo lại lần nữa, bên ngoài mặt trời đã lên ba sào, Lâm Văn nằm trên giường già chết.

Từ lúc bắt đầu làm thuốc giải cho đệ đệ, cô chưa hề nhắm mắt trắng ban đêm, bởi vì trời chưa tối thì đã lên giường, chờ đến khi lại mở mắt ra, mặt trời cũng đã lên rất cao. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Hệ thống phát giác được trạng thái nửa chết nửa sống của Lâm Văn, lo lắng hỏi một câu: "Còn sống không?"

Lâm Văn chậm rãi ung dung nói: "Còn sống, chỉ là ăn hơi no căng. Người trẻ tuổi đúng là tinh lực tràn đầy mà, như rau hẹ vậy, gặt xong mùa này lại đến mùa khác..."

Hệ thống bị cô làm nghẹn đến nửa ngày không nói nên lời, có thể lấy thứ kia ví von thành rau hẹ, Lâm Văn cũng là nhân tài.

Lâm Văn nói hồi lâu, hệ thống lại không đáp lời, cô nhũn mày nói: "Sao mi không nói chuyện, có phải đã ghét bỏ ta không còn là tiểu thiếu nữ thuần khiết lúc trước hay không?"

Cô nói xong còn giả bộ bị thương khóc lớn, nói thật, hiện giờ cô khóc đến loại thanh âm kịch cỡm này, rất có tiềm chất của Bạch Liên Hoa.

Hệ thống lạnh lùng nói: "Nếu như ý cô là từ vàng nhạt biến thành vàng sậm, cũng có thể là không thuần khiết."

Lâm Văn: "... Vì sao hệ thống nhất định phải đánh cô thành hoàng* gì đó?

* **Hoàng (黄):** màu vàng, ngoài ra còn có nghĩa là dung tục, đồi trụy.

Liên tiếp ba ngày, Lâm Văn và Lâm Trí đều dính cùng một chỗ.

Lâm Trí vẫn nhìn chăm chăm cô như vậy, ngoại trừ trên chân cô không có dây xích ra, còn lại không khác gì thú cung cùng đi ra ngoài tàn bộ.

Một sợi dây thừng vô hình được buộc trên cổ cô, cô đi nơi nào Lâm Trí theo tới chỗ đó.

Cuối cùng cô cũng vô mê không sợ rớt nữa, trực tiếp nằm trên giường, rất giống sản phụ vừa sinh con xong cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Lâm Văn: "Lật Xe đâu, ra đây chúng ta làm nhâm chuyện đời."

Hệ thống: "A, bây giờ cô đang làm gì vậy?"

Lâm Văn có chút không giải thích được nói: "Chẳng làm gì hết, nằm đó, mi không nhìn thấy ta sao? Bỏ rơi nhiệm vụ, nếu hiện tại ta vừa lúc lật xe, lương tâm của mi sẽ không đau à?"

Hệ thống cực kỳ ám ức nói: "Không thấy mà, trên người cô xảy ra chuyện gì rồi? Một đồng mosaic, ta chỉ có thể nhìn thấy móng tay và tóc."

Lâm Văn: "..."

Cô càng bị thương, cố gắng kiềm chế gào thét trong lòng: "Còn có thể thế nào nữa, bởi vì ta bị chó gặm ba buổi tối rồi, toàn thân trên dưới không có chỗ nào lành lặn. Nếu móng tay và tóc có thể lưu lại dấu vết, mi ngay cả cái rắm cũng không nhìn thấy."

Hệ thống trầm mặc một lát, nghiêm trang nói: "Cái rắm vẫn có thể nhìn thấy, thể khí cũng sẽ biến thành biểu hiện số liệu, dùng màu sắc nhận biết, bình thường đều hiện ra màu vàng."

Nó nói đến đây lại dừng một chút, hậu tri hậu giác* nói: "A, cùng màu với cô đó."

* *Bây giờ mới nhận ra.*

Lâm Văn: "... Ai tới giết hệ thống giùm đi, tất có hậu tạ.

"Tỷ tỷ, tỷ khá hơn chút nào chưa?" Lâm Trí đi tới trước cửa sổ, mặt lộ vẻ lo âu nhìn cô.

Lâm Văn gương mặt trùng hãn, giả bộ, người cứ giả bộ đi, ta biến thành cái dạng này còn không phải là công lao của người!

Lâm Trí thấy cô tức giận, bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp, truyền vào trong lỗ tai tê tê đại đại, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng dịu dàng ảm áp đến dính người.

Hắn đưa tay phủ lên hai mắt cô: "Tỷ tỷ, năng đừng trừng ta, nếu không dư độc của Quán Tơ Tinh sẽ phát tác."

Lâm Văn: "..."

Cô lập tức phun tào với hệ thống: "Mi nhìn tên bạo ngược này này, hẳn định lừa gạt bắn pháo kia, rõ ràng tối hôm qua đã giải độc xong rồi."

Hệ thống uốn nắn cô: "Hắn đã lừa gạt bắn pháo ba đêm rồi, giờ cô mới phát hiện. Có phải cô đã nhập kịch quá sâu rồi không vậy, phát huy đáng vẻ không có não của Bạch Liên Hoa vô cùng tinh tế, muốn ta mở đóa hoa ban thưởng cho cô không?"

Lâm Văn: "Mi, mi nói cái gì?" Cô đã ở ranh giới sắp ói ra máu, hy vọng không phải như cô nghĩ.

Hệ thống nói: "Bạo Ngược phát hiện không hợp lý, lúc ấy đã đổi rượu mừng, Quán Tơ Tinh bị Mộc Tiêm uống."

Lâm Văn gần như cuồng nộ nói: "Vậy sao mi không nói sớm, nhìn ta bị lừa bắn pháo? Có phải mi ngóng trông ta lật xe không hả, lương tâm của mi sẽ không đau à?"

Hệ thống ủy khuất nói: "Trong tiểu thuyết ta đọc đều nói như vậy, cưới trước yêu sau, con cháu đầy cả sảnh đường; yêu trước cưới sau, lãng phí thời gian."

Lâm Văn: "... Chi số thông minh này của mi cũng không thể xem tiểu thuyết được đâu, tranh thủ thời gian đốt đi tai họa nhân gian không cần thiết còn hơn!

Dương: Vàng, của đồng đó bà con.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (15)

Lâm Văn biết được chân tướng, uất ức cả một buổi sáng.

Cô nghĩ tới hệ thống trào phúng trí thông minh của cô bị giam xuống, liền sụp đổ đến sắp khóc, bởi vì cái nghề lừa gạt này của bọn cô, chính là dựa vào trí thông minh để ăn com đó.

Nếu như không thể thông minh hơn mục tiêu, chỉ số thông minh cao hơn một khoảng lớn, vậy thì không chỉ không lừa gạt được người ta mà còn bị nhìn thấu.

Hệ thống thấy cô vẫn luôn ỉu xiu, không nhìn được trấn an cô: "Cô đừng khó chịu nữa, lần sau ta nhất định sẽ nói cho cô."

Lâm Văn kiên quyết không thừa nhận chỉ số thông minh của mình thấp, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lật Xe, ta nói với mi câu này là xuất phát từ tâm can, ta cảm thấy khí tràng của thể giới này bất hòa với ta. Ta nhớ kể từ khi vừa đến thế giới này, trí thông minh của ta hình như đã bỏ nhà đi luôn rồi. Hức hức hức..."

Lâm Văn âm ức khóc thành tiếng, nếu ở đây mà có giường, đoán chừng cô đã sớm lăn lộn vài vòng.

Ngàn vạn không thể để cho đồng nghiệp lúc trước biết được, nếu không thật sự ngay cả cái mặt già cũng không có chỗ để.

Hệ thống trầm mặc quý dị, không có bất kỳ đáp lại nào.

Giờ phút này Lâm Văn nhạy cảm, tựa như thịt dễ dàng đặt trên vỉ nướng, chỉ cần hơi dùng lửa vẩy lên, cô sẽ xèo xèo chảy dầu ngay.

Đối mặt với sự trầm mặc của hệ thống, cô gần như muốn nổi trận lôi đình: "Sao mi không nói chuyện hả, ta muốn khiêu nại mi dùng bạo lực lạnh lùng với ta, không trợ giúp cho ta, cứ luôn nghĩ làm sao để lừa ta. Khó trách tên mi là Lật Xe, bởi vì mi không phải thần trợ công của ký chủ, mà là ông vua hồ to!"

Hệ thống còn âm ức hơn cô: "Sao cô có thể ngâm máu phun người thế hả. Vậy ta cũng không ngại nói với cô một câu xuất phát từ tâm can, lúc trước ta chính là nhìn trúng đáng về chỉ số thông minh không online của cô, mới chọn cô làm ký chủ. Bình thường ký chủ trên chiếc xe này của ta đều có chỉ số thông minh không phải là rất cao, bằng không làm sao lật xe chứ?"

Lâm Văn: "...". Cứu mạng, cô không thờ nổi nữa, đại khái là mắc bệnh tim nặng lắm rồi.

Lâm Trí ôm eo của cô, mang theo cô giục ngựa vung roi.

Hai người ngồi chung một con ngựa, Lâm Văn ngồi trong ngực của hắn, cảm thụ được cảm giác gió phất qua thân thể, mang theo vài phần tùy tiện.

Ngay cả hành vi hồ cha của hệ thống trước đó, cô cũng có thể tạm thời không hề để tâm.

"Tỷ tỷ, nàng thích cười ngựa không?" Lâm Trí thấy cô khá hào hứng, không khỏi tiến đến bên tai của cô, thấp giọng hỏi một câu.

Lâm Văn lập tức gật đầu: "Thích."

Lâm Trí cười khê: "Vậy tỷ tỷ thích ngựa, hay là thích ta?"

Lâm Văn chần chờ một chút, kỳ thật cô càng thích ngựa hơn, bởi vì ngựa không nghe lời, cô có thể rời xa, nhưng mà tiểu biến thái Lâm Trí này lại không thể được.

Nếu cô mà dám chạy, đoán chừng sau khi bị đuổi kịp, chân cũng bị đánh gãy.

"Đệ đó, ta đã nói chúng ta là người thân cận nhất, đừng để ta phải lặp lại mãi vậy chứ." Lâm Văn cúi đầu, ra vẻ thẹn thùng nói.

Lâm Trí thật cao hứng: "Ta biết tỷ tỷ thích cười ta mà!"

Lâm Văn im lặng ghen một hồi, ranh con, mới vừa rồi người không phải hỏi như thế, nếu sớm biết nhiều hơn một chữ không biết xấu hổ như vậy, có sao cô cũng sẽ lựa chọn Lâm Trí.

Nhưng cô hết lần này tới lần khác không dám phản bác, sau khi Lâm Trí nói câu đó xong, tay ôm cô càng thêm dùng sức, tựa như sợ cô chạy mất vậy.

Cô chỉ có thể cáo trạng với hệ thống: "Hệ thống, mi nhìn Bạo ngược không chỉ lừa bắn pháo, mà còn chơi xấu nữa kia."

Hệ thống ung dung thờ dài một hơi: "Đã nói với cô rồi, dựa vào chỉ số thông minh này của cô đừng có chính diện oán hận, cô oán không lại hắn đâu."

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "Hệ thống, ta nói cho mi biết, nếu mi có thể biến thành người, chuyện thứ nhất ta làm chính là muốn Bạo Ngược oán chết mi."

Hệ thống trầm mặc một lát, ngữ khí có chút nhạt gan: "Ký chủ, cô vậy là không được đâu, phá hỏng hài hòa nội bộ sẽ bị trời phạt đó!"

Lâm Văn nói: "Nội bộ? Mi và phu quân ta là nội bộ cái gì, mi để ta ở chỗ nào hả? Chẳng lẽ mi muốn làm tiểu tam, ta biết ngay mi là gay trong gay mà, còn chuyện lật xe, nhất định là mi coi trọng mục tiêu, tất cả các ký chủ có dây dưa với mục tiêu đều không có kết cục tốt..."

Lần này hệ thống trầm mặc càng lâu hơn, lên tiếng trước khi Lâm Văn lại nói trong lòng nó giả tạo nữa: "Cô nói trước mặt ta thì cũng thôi đi, nếu cô nói với Bạo Ngược, là muốn **."

Lâm Văn: "...". Không cách nào phản bác được, dù sao cô làm cái gì cũng đều không thoát khỏi vận mệnh **, không phải sao? _(:3)_

"Chúng ta đi đâu vậy?"

Sau khi Lâm Văn đến Bắc địa, hầu như chưa từng ra cửa, cho nên tất cả những gì nhìn thấy xung quanh đều xa lạ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DươngGiaUyVu.

Bắc địa có rất nhiều người thích phóng ngựa vung roi, có điều lúc nhìn thấy đoàn người Lâm Trí đều lui ra thật xa.

Sau lưng Lâm Trí ngoại trừ đội hộ vệ ra, còn có một chiếc xe ngựa đi theo, hộ vệ đội ăn mặc giống nhau, trên xe ngựa cũng dựng thẳng cờ xí, phía trên nền đỏ ghi một chữ "Lâm" màu đen, xem ra ở Bắc địa Lâm Trí rất có thân phận.

Có điều trước đó nghe hắn nói, tiền sinh đã cứu hắn là quân sư Bắc địa, hắn học một thân võ nghệ, chắc hẳn có thể tương đương với một quan võ.

"Đi gặp tiên sinh."

Hắn đang nói, thì đã đến một nơi đều là phủ đệ vọng tộc.

Kiến trúc của Bắc địa luôn luôn là cao môn hùng vĩ, không thể so với sự xa hoa của quý tộc kinh đô, nhưng thắng ở khí thế càng thêm rộng lớn, vừa nhìn có thể thấy được mấy phần dã tính.

Đến trước cửa một phủ đệ, Lâm Trí xuống ngựa, đồng thời cẩn thận từng li từng tí ôm cô xuống.

Lâm Văn chú ý tới nóc nhà của tòa phủ đệ này cũng cao hơn so với chung quanh, chỉ riêng điểm này đã có thể nhìn ra địa vị của quân sư cao bao nhiêu.

Trên tấm biển viết "Viên phủ", trong lòng Lâm Văn thót một cái, cô đã sinh sống ở kinh đô nhiều năm như vậy, đối với dòng họ thế gia quyền quý cực kỳ nhạy cảm, cái họ Viên này vậy mà là dòng họ hoàng thân quốc thích.

Cộng thêm trước đó cô đã tiếp xúc với Mộc Nhu, cùng với Lâm Trí, vị tiên sinh này dường như rất thích cứu trợ người Trung Nguyên, nói không chừng thật sự có dính dáng đến Hoàng gia ở kinh đô.

Nhớ tới trước đó hệ thống có nhắc nhở cô, phía sau còn một âm mưu to lớn đang chờ cô, lá gan của cô liền run rẩy.

"Tỷ tỷ, nằng dưng sợ, có ta ở đây." Lâm Trí phát giác được cảm xúc muốn lùi bước của cô, không khỏi nắm chặt tay cô, nhẹ giọng trấn an.

Lâm Văn đối diện với ánh mắt dịu dàng ấm áp của hắn, cảm xúc khiếp đảm lập tức lui tán, có Bạo Ngược ở đây cô còn sợ cái gì, dù sao trên người Bạo Ngược còn có hào quang của vai chính mà, cô chỉ cần nắm liền có thể nhìn thấy ánh rạng đông thắng lợi.

Hệ thống nghe được tiếng lòng của cô, vẫn không quên mở miệng kích cô: "Đừng quên có lên xe của ai, quả thật là hắn có hào quang của vai chính, nhưng cô tới để làm pháo hôi mà. Sau khi ngủ với mục tiêu xong, thật sự đã coi mình thành nữ chính rồi. Chắc!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn coi như không nghe thấy, cô chỉ chủ động nắm chặt tay Lâm Trí, tội nghiệp nhìn hắn, dường như muốn hắn nắm chặt tay mình, tuyệt đối đừng có buông ra.

Lâm Trí bị cảm xúc ý lại hiếm có của cô làm cho buồn cười, trên mặt biểu lộ hiển nhiên rất vui vẻ.

"Văn Văn, nằng đáng yêu như thế, ta sẽ muốn cất giấu nàng đi."

Lần đầu tiên hắn gọi nữ danh của cô, thân mật gần gũi, giọng nói nhu hòa như hương vị đường đậu, ngọt đến tận đáy lòng khiến người ta nghiện.

Lâm Trí giờ tay lên, cách mạng che mặt sờ lên mặt của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng dừng tại bờ môi cô, chà sát trong chốc lát mới rời khỏi.

Lâm Văn từ lúc mới đi đã mang theo mạng che mặt, đây là Lâm Trí mãnh liệt yêu cầu, dân phong Bắc địa hào phóng, nữ tử đi ra ngoài đều thoải mái, chưa từng có tập tục đeo khăn che mặt.

Nhưng Lâm Trí lại cứng rắn muốn cô đeo lên, sau khi cô khước từ, đã bị một câu của Lâm Trí dọa cho phải mang lên.

Cho tới bây giờ nhớ tới câu nói kia, Lâm Văn vẫn còn cảm thấy lá gan run rẩy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Tỷ tỷ, hoặc là nàng huy dung, hoặc là người bên ngoài đều mù, nếu không ta không thể chấp nhận có nhiều người nhìn chằm chằm mặt của nàng như vậy. Lúc trước còn ở Lâm Hầu phủ, ta còn nhỏ, không có cách nào dạy dỗ đám súc sinh Lâm gia kia, nhưng bây giờ ta đã trưởng thành, học được một thân võ nghệ chính là vì để tỷ tỷ thuộc về ta, nàng chọn đi."

Lâm Văn cũng không muốn huy dung, cũng không muốn gây tai họa cho con mắt của người ta, cho nên cô chỉ có chấp nhận sợ hãi đeo khăn che mặt, lúc ấy còn bị hệ thống trào phúng cô già mồm.

"Đệ không được gọi ta là Văn Văn." Lâm Văn quay đầu, thấp giọng kháng nghị nói.

Đương nhiên cô làm động tác tránh né này, là vì để Lâm Trí thấy được lỗ tai đỏ lên, xấu hổ không chịu nổi của cô.

Lâm Trí quả nhiên thấy được như cô mong muốn, ánh mắt lập tức trở nên thâm trầm, nếu Lâm Văn ngẩng đầu nhìn, sẽ phát hiện bên trong nước ngầm mãnh liệt sôi trào, tựa như có cảm xúc đen tối đang nổi lên.

"Tỷ tỷ, nàng còn như vậy nữa ta sẽ cho rằng nàng không muốn để ta vào nhà, mà là muốn ta tiến vào trong thân thể của nàng đấy."

Ánh mắt của hắn sáng rực nhìn Lâm Văn, giống như muốn sống sờ sờ đốt trên người cô ra một cái hố.

Lâm Văn bị dọa đến rụt cổ một cái, mỗi ngày có thể dùng gây sự không, trong đầu không thể nghĩ đến cái gì khác được sao?

"Đi thôi, tiên sinh của đệ đang sốt ruột chờ đó." Cô lập tức thúc giục hắn đi lên phía trước.

Lúc này hệ thống lại tiện tiện phát ra tiếng: "Nè, đại muội tử, giờ ghẹo trai rất có nghề nhì!"

Lâm Văn ho nhẹ một tiếng, ra vẻ trấn định: "Đó là đương nhiên, mặc dù trí thông minh của ta không online, nhưng thế giới này không cần trí thông minh, bạo ngược yêu ta yêu đến không thể tự kiềm chế!"

Hệ thống học cô cười lạnh nói: "Đúng vậy, cho nên ta đoán chừng kết quả của cô, là bởi vì ** chết mà lật xe. Chắc chắn, chờ đến khi ta tìm số 889 trải nghiệm cuộc sống, cô ấy nhất định sẽ nguyên rùa cô!"

Lâm Văn: "..."

Sau khi hai người vào cửa, liền có quân gia cung nghênh, sau khi ngồi xuống đại đường, còn có hai tỷ nữ xinh đẹp hầu hạ châm trà cho bọn họ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cuối cùng Lâm Trí cũng buông lỏng ra tay cô ra, giữa hai người cách nhau một cái bàn vuông nhỏ, trên bàn bày biện đồ ăn bánh ngọt các thứ, Lâm Trí bắt đầu lột đậu phộng cho cô.

Tỷ nữ đứng một bên nhìn thấy động tác thuần thục này của hắn, trên mặt đều lộ ra vài phần kinh ngạc, xem ra là khá hiểu rõ Lâm Trí, hiển nhiên rất kỳ quái vị Lâm công tử này bình thường vẫn luôn khó tiếp xúc, lại cũng có một mặt dịu dàng như thế.

"Tỷ tử, nàng ăn đậu phộng đi, đừng nhìn chăm chăm người khác nữa. Đừng quên trước đó ta đã nói gì với nàng." Hắn đưa tay gõ bàn một cái, nhắc nhở Lâm Văn.

Lâm Văn lập tức nhớ tới chuyện đeo khăn che mặt trước đó, vì không muốn tỷ nữ như hoa như ngọc này bị mù, cô vẫn nên đừng nhìn thì hơn. Nhưng mà tên bạo ngược này cũng quá hà khắc rồi, ngay cả nữ cũng tính.

"Ba ngày không gặp, cuối cùng ngươi cũng chịu lộ mặt rồi?" Một giọng nói tang thương vang lên, chỉ thấy một lão già tuổi lục tuần, trên người mặc trường bào màu xám đi tới.

Bên ngoài trường bào của ông ta phủ một kiện áo sa mỏng màu xám bạc, trong lúc bước đi mang theo gió phát qua vạt áo, rất có vài phần cảm giác theo gió quay về.

"Tiên sinh, ta mang thể tử của ta tới thăm ngài, cảm tạ ngài đã dạy bảo ta nhiều năm qua."

Lâm Trí kéo Lâm Văn một cái, đồng thời đứng dậy với cô, ôm quyền hướng về phía lão già, Lâm Văn cũng phúc thân hành lễ với ông ta.

*Tác giả có lời muốn nói: nhìn thấy mọi người nhấn lại, tạ ơn mua! (*ゝ3 ㄣ)*

Sau đây sẽ thống nhất nói rõ một chút a, đây là văn xuyên nhanh, không chỉ xoay xung quanh một câu chuyện nhất định, có rất nhiều mục nhỏ, sẽ xuất hiện các loại nam chính có tính cách khác nhau, cuối cùng đều là cùng một người, chúng ta mặc dù thích xe đồ chơi, nhưng sẽ không NP.

Sau đó cái thứ nhất là bạo ngược, cũng không phải là quay chung quanh thất tông tội, chỉ là phương diện nào đó tương đối đột xuất tính cách xung hô, báo trước tiếp theo sẽ là nam chính lạnh lùng, bị hệ thống gọi là đóa hoa cao lãnh, rất khó công lược (sương mù).

Cuối cùng tên truyện tạm thời dùng cái này, các người thật đúng là tiểu yêu tinh, ta điều tra một chút, đen trắng gần như là một nửa, còn lại đều nói sao cũng được. Ta nghĩ nghĩ, kỳ thật không khác nhau lắm lắm, liên không lao lực mà lại sửa lại.

Cảm ơn mọi người ủng hộ, hi vọng các người thích bản văn này, chủ yếu là phải thích ta nhất.

—— *Khúc ca hạnh phúc mỹ mạo như nữ chính.*

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (16)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Gặp qua tiên sinh, nhiều năm như vậy nhờ có ngài dạy bảo và trợ giúp A Trí nên bọn ta mới có thể trùng phùng."

Mặc dù trong trong ngoài ngoài Lâm Hưu phủ đều là chúc mừng khí mùi mịt, nhưng dù sao cũng là nhà danh môn, từ nhỏ cô đã được ma ma dạy bảo phong phạm của đại gia khuê tú, giờ phút này mọi cử động đều mang theo vài phần quý khí.

Lão già nhìn cô một cái, thấy trên mặt cô còn mang mạng che mặt, thậm chí sau khi Lâm Trí đứng dậy hành lễ xong, lập tức xích lại gần bên người cô, dáng vẻ ngay cả một khác cũng không cách xa được, còn có gì không hiểu nữa.

"Nhìn tình cảm giữa tiểu phu thê các người tốt như vậy, ta cũng an tâm, đây là lễ gặp mặt cho ngươi, còn có hạ lễ mừng hai người thành thân."

Lão già gật gật đầu, ngồi xuống chủ vị, vung tay lên lập tức liền có tỷ nữ xinh đẹp dâng khay lên, bên trên có đặt bốn cái hộp gỗ.

Lâm Văn hơi kinh ngạc, lễ gặp mặt và hạ lễ thành thân, lẽ ra là hai cái mới đúng, tại sao lại nhiều hơn hai cái?

"Hai cái khác là tỷ muội Mộc gia tặng, hai đứa nó nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm lớn. Gây rối khiến hôn sự của hai người không thể hoàn thành, có điều nhìn bộ dạng này của Lâm Trí, chung quy cũng đã đạt được ước muốn. Tỷ muội Mộc gia là đệ tử của ta, Lâm Trí cũng đã trách phạt hai đứa nó, lần này hãy tha thứ cho bọn nó đi." Lão già vẫn luôn duy trì trạng thái cười tùm tùm

Lâm Trí nghe thấy ông ta nhắc đến hai tỷ muội Mộc gia, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, hiển nhiên hắn cực kỳ không thích đề tài này.

"Nàng dâu của đồ đệ, ngươi nói đi, có gì cần bồi thường cứ việc nói. Ta có thể cam đoan sau này hai đứa nó sẽ không gây ra loại chuyện này nữa." Dễ thấy rằng Viên lão rất hiểu rõ Lâm Trí, biết rằng tiểu tử này đã nhận định chuyện gì thì sẽ khó có thể cứu vãn, cho nên rất sáng suốt chuyển hướng sang Lâm Văn.

Lâm Văn cười cười, trước đó Lâm Trí dùng nhiều thủ đoạn với Mộc Nhu như vậy, chắc hẳn những ngày tháng trong địa lao cực kỳ không thoải mái.

"Ta không phải đồ đệ của ông, nàng ấy cũng không phải là nàng dâu của đồ đệ ông." Lâm Trí biến sắc, lập tức phản bác, ngữ khí của hắn rất cứng ngắc, làm bầu không khí nhất thời có hơi ngưng ngưng.

Viên lão nhẹ nhàng hít mắt, nói với Lâm Văn: "Hậu hoa viên trong phủ đang là thời điểm mai vàng đua nhau nở rộ, nàng dâu của đồ đệ có bằng lòng đi ngắm một lát không?"

Lâm Văn không hiểu bọn hắn đang chơi trò gì, trước đó có nghe Mộc Nhu nói qua, Lâm Trí không muốn báỉ sư, hiện tại xem ra là còn cảm xúc mâu thuẫn.

Cô nhìn về phía Lâm Trí, thấy hần gật đầu, mới cười nhẹ để nha hoàn mang cô rời đi.

Thẳng đến khi ra khỏi nội đường, Lâm Văn mới thở ra một hơi, quả nhiên đúng như lời Viên lão đã nói, hiện tại chính là lúc hoa mai nở rộ.

Vẫn chưa đến gần hậu hoa viên, chớp mũi đã tràn ngập một mùi hương lạnh lẽo nhàn nhạt.

"Phu nhân là cô dâu nuôi từ bé của Lâm công tử sao?" Tiểu nha hoàn dẫn đường ở phía trước, mặc áo sam màu hồng, có vẻ tuổi không lớn lắm, giờ phút này lại tò mò hỏi ra.

Mặt Lâm Văn đỏ lên, cô cũng không phải lần đầu tiên nghe được ba chữ "Cô dâu nuôi từ bé*" này, dường như Lâm Trí vẫn luôn nói với bọn họ như vậy.

** Nguyên văn là "Đồng đường tức"*

Lâm Văn đáp: "Ừm."

Tiểu nha hoàn tiếp tục hỏi: "Nhìn phu nhân có vẻ lớn hơn Lâm công tử mấy tuổi, nô tỳ vẫn luôn sống ở Bắc địa, không biết quy củ của Trung Nguyên. Có phải cô dâu nuôi từ bé ở Trung Nguyên đều là tỳ tỳ không?"

Lâm Văn hơi không vui, cô chột hệ thống: "Tiểu nha đầu này có ý gì? Có phải chê ta lớn tuổi không? Không biết nữ hơn ba ôm gạch vàng sao?"

Hệ thống gọi cho cô một gáo nước lạnh: "Cô lớn hơn Bạo Ngược năm tuổi lận, đừng có dát vàng lên mặt mình."

Lâm Văn khinh miệt xì một tiếng: "Vây mi già hơn bao nhiêu đây? Đã kéo tận 888 người lên xe cơ mà."

Hệ thống: "Số liệu bọn ta là vĩnh hằng bất diệt, thọ cùng vũ trụ, hạng giun đế như mấy người há có thể hiểu rõ?"

Nói đến tuổi của mình, hệ thống thật sự là kiêu ngạo vô cùng, ai có thể sống lâu hơn so với số liệu chứ.

Lâm Văn cười lạnh nói: "Đúng rồi, cho nên mới có câu tai họa để lại ngàn năm, chắc mi cũng hơn vạn vạn năm rồi, đúng là tai họa trong tai họa!"

Hệ thống: "..."

Nó muốn nói mình không phải tai họa, nhưng là nó kéo người lên xe, kết quả vẫn là vì lật xe, hệ thống có thể làm được loại chuyện như vậy tuyệt đối không phải thứ gì tốt.

Tiểu nha hoàn thấy cô không đáp lời, lập tức trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, dẫn cô thẳng đến hậu hoa viên, cũng không dám nói một câu nào nữa.

"Người bình thường không thể vào vườn được, phần lớn hoa bên trong đều quý giá, chúng nô tì mệnh tiện, không được đi vào. Mọi phu nhân cứ tùy ý, nếu có dấn dò gì, cứ gọi một tiếng sẽ có người ra trả lời."

Lâm Văn nhú mày, tiểu nha hoàn luôn miệng nói mình là người Bắc địa, nhưng lời nói ra hết lần này tới lần khác đều nghe có vẻ châm chọc.

"Ta mới tới Bắc địa, hết thấy đều chưa quen thuộc. Hoa dù có quý giá thì cũng là để cho người ta ngắm, chưa từng nghe nói qua nha hoàn dẫn đường lại không thể đi vào, để khách nhân cứ tùy ý. Cũng không biết là đạo lý ở đâu ra, vì để tránh phiền phức, ta vẫn không nên tiến vào thì hơn. Nếu chỉ ngắm mấy đóa hoa quý giá kia mà chúng bỗng nhiên lại điều tàn, vậy chẳng phải là lỗi của ta hay sao?"

Cô cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng mở miệng, hơi thở như lan.

Nói thật, dưới sự ** của hệ thống, luận về trang bức đến bây giờ cô đều chưa gặp được đối thủ.

Già lắm thì ai mà không biết, mấy bông hoa rách nát đó còn lâu cô mới thêm nhìn.

Đúng lúc này hệ thống lại nói: "Đúng đó, hoa rách nát gì chứ. Còn không đẹp bằng mấy đóa hoa lúc trước ta ban thưởng cho cô nữa."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn lạnh lùng nói: "Mi câm miệng!"

Tiểu nha hoàn kia rõ ràng hoảng hốt, thấy cô muốn xoay người đi về phía đại đường, lại vô ý thức chặn đường đi của cô.

Lâm Văn nhú mày: "Sao vậy? Bắc địa còn có quy củ nô tỳ chặn đường khách nhân nữa à?"

Ngữ khí của cô đã cực kỳ bất thiện, nha hoàn này vội vàng khom người hành lễ, biểu thị không dám.

Chờ đến khi Lâm Văn muốn vượt qua nàng ta để rời khỏi, chợt cảm thấy cổ tay bị xiết chặt.

"Đắc tội." Nha đầu kia thấp giọng nói một câu, một cái tay khác đã cầm khăn gắm chặn miệng của cô.

Lâm Văn lập tức ra sức giãy dụa, nhưng thân thể này của cô quá thật yếu ớt và dễ vỡ như thủy tinh, làm sao chịu được, đã bị người ta chế phục vô cùng dễ dàng.

"Hệ thống, mi cứ trơ mắt ra nhìn ký chủ của mi bị khi dễ thế à? Mi nên cho thân thể của ta xuất ra mười tám môn võ nghệ đánh ngã cô ta mới đúng chứ!" Lâm Văn hướng về phía hệ thống gào thét, hi vọng nó có thể dùng chủ nghĩa nhân đạo đưa bản tay hữu nghị ra.

Đáng tiếc hệ thống đã định chính là đồ cận bã: "Thật có lỗi, vì kịch bản yêu cầu, chỉ có thể để cô thiệt thòi. Cô yên tâm, cô ta là nữ nhân, không thể sử dụng hành vi khinh nhờn cô được đâu mà lo, chỉ số an toàn là năm sao."

"Có câu này con mẹ nó ta nhất định phải nói, ta cũng đã té ngã bị người ta kéo đi như heo rồi, mi còn nói chỉ số an toàn là năm sao, ngôi sao kia là cái quái gì há?" Lâm Văn khóc không ra nước mắt.

Hệ thống tỉnh bơ nói: "Coi như cô là heo, bạo ngược cũng vẫn yêu cô!"

Hệ thống tiếp tục nói: " ** nổ tung là ba sao, hủy diệt vũ trụ đại khái là một sao? Đến nay ta vẫn chưa thấy được."

Lâm Văn đã bị chọc tức đến nói không ra lời, cô luôn cảm thấy mình không phải người cùng hành tinh với Bạo Ngược.

"Dừng tay!" Một giọng nói yêu kiều truyền đến.

Nha hoàn đang kiềm chế cô lập tức buông lỏng tay ra, run run rẩy rẩy lui sang một bên, trực tiếp khụy xuống đất, sắc mặt tái nhợt gọi một tiếng: "Tiêm cô nương."

Lâm Văn sững sờ một chút, ngay sau đó ngã lộn xuống đất, bắt đầu không ngừng ho khan, nước mắt cũng chảy ra.

Cô cứ như vậy dứt khoát ngã xuống đất, làm người tới và nha hoàn kia đều sững sờ một chút, rõ ràng nha hoàn kia chỉ bắt lấy cô, không cho cô mở miệng nói chuyện mà thôi, cũng không dùng thuốc mê. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Ừm——" Lâm Văn cau mày, trên mặt thoáng khổ không chịu nổi.

"Còn không mau đỡ phu nhân lên." Người tới lạnh giọng nói một câu, lập tức liền có hai nha hoàn đi tới, mỗi người một bên nâng cô dậy.

Dù cô có sử dụng hết sức lực bú sữa mẹ, có muốn nằm tiếp trên đất cũng không thể thành công.

Cuối cùng Lâm Văn thờ hồng học đứng thẳng người, không thể không nói, đầu cơ trục lợi quả thật là một chuyện tốn sức.

"Phu nhân mệt mỏi sao? Trên đất rất lạnh, nếu mệt thì nên vào phòng đi."

Lâm Văn ngẩng đầu, lúc này mới thấy rõ người tới.

Người tới là một cô nương trạc tuổi cô, trên người khoác áo choàng rất dày, ngồi trên xe lăn.

Nàng ta rất trắng, da mặt lộ ra mấy phần trong suốt, hiển nhiên là bị bệnh đã lâu, nhưng bờ môi lại lộ ra màu đỏ tươi quý dị.

"Mộc Tiêm?" Vừa rồi Lâm Văn nghe nha hoàn kia gọi nàng ta là Tiêm cô nương, chắc hẳn chính là tỷ tỷ của Mộc Nhu.

Mộc Tiêm gạt đầu, dịu dàng nói: "Vừa rồi nha đầu kia va chạm phu nhân, mong phu nhân thông cảm cho, nàng ấy còn nhỏ tuổi chưa thấy qua——"

Lâm Văn đưa tay ngăn nàng ta nói, vén tóc trước trán ra sau tai: "Không cần phiền phức vậy đâu, trực tiếp đánh chết đi. Loại nha hoàn có dị tâm này không thể giữ lại được, cũng không biết là bị ai sai khiến, dám động thủ với khách nhân tôn quý."

Trong lúc nhất thời Mộc Tiêm sững sờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn Lâm Văn, không biết nói gì.

Hiển nhiên nàng ta không ngờ Lâm Văn lại không theo kịch bản như vậy, căn bản không hề khách khí chút nào, trực tiếp yêu cầu đánh chết nha hoàn này.

"Cô nương," Nha hoàn kia sắc mặt trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ tựa như là muốn ngã sấp xuống.

Sắc mặt Mộc Tiêm âm trầm một lát, nàng ta miễn cưỡng nuốt lửa giận vào, thấp giọng nói: "Đây là nha đầu trong phủ của tiên sinh, ta cũng chỉ là khách nhân, không có quyền xử trí."

Lâm Văn thấy nàng ta cự tuyệt cũng không ngạc nhiên chút nào, hơi tiếc nuối nói: "A, thì ra người đi theo Viên tiên sinh nhiều năm như vậy, ngay cả một đứa nha hoàn cũng không thể xử trí."

Cô giật giật cánh tay, kết quả hai nha hoàn bên người lập tức giữ chặt cô, dường như sợ cô chạy mất.

"Các người nhẹ tay một chút, da ta non, nếu tối về, phu quân ta trông thấy trên cánh tay để lại dấu tay. E rằng các người sẽ đến điện Diêm Vương báo cáo nhanh hơn đây."

Lâm Văn ngẩng đầu, hướng về phía trái phải cười hi hi nói một câu.

Hai nha hoàn kia lập tức rút tay về, sợ trễ một chút sẽ mệnh tang Hoàng Tuyền.

Lâm Văn không bị kiềm chế nữa, lập tức sửa sang váy sam lại một chút, cười híp mắt nhìn nàng ta.

Vị cô nương Mộc Tiêm này đột nhiên đến, nha hoàn trước đó cố ý để một mình cô vào hậu hoa viên kia, rất có thể cũng là nàng ta thu mua, cô ngược lại cũng muốn xem thử đến tột cùng Mộc Tiêm muốn làm cái gì?

"Muội muội ta đâu?" Sau lưng Mộc Tiêm rõ ràng có dẫn theo mấy nha hoàn bà tử, bây giờ lại không có một người nào dám tiến lại, nàng ta vô cùng ảo não, lớn tiếng hỏi một câu.

Lâm Văn nhún mày: "Lời này của cô nương đúng là buồn cười, muội muội của người ở đâu sao lại hỏi người ngoài làm gì?"

Lần đầu tiên Lâm Văn và Mộc Tiêm gặp mặt, liền không có bất kỳ ấn tượng tốt nào về nhau, thậm chí còn suýt muốn bóp chết đối phương.

"Tỷ tỷ." Ngay lúc bầu không khí đang giương cung bạt kiếm, Lâm Trí xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (17)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn nhìn thấy hắc, hốc mắt lập tức đỏ lên, tựa như bị uất ức rất lớn vậy.

"A Trí." Cô đè ép đầu lưỡi mở miệng, âm thanh run run lông mi run rẩy, có nước mắt lăn xuống hai bên má.

Dung mạo của cô vốn chính là kiểu mảnh mai yếu đuối, bây giờ lại biểu hiện được vẻ hoa lệ đài vĩ, càng làm người ta hận không thể nâng niu trong lòng.

Có điều trên mặt cô mang mạng che mặt, chỉ có đôi mắt ngập nước kia lộ ra mấy phần yếu đuối, tựa như đóa mẫu đơn bị mưa to trút xuống, tự cho mình siêu phàm nhưng lại không chịu nổi một kích.

Hai chân Lâm Trí dùng sức, gần như lẳng không bay đến bên cạnh cô, một tay ôm cô vào lòng, trực tiếp giẫm một cước lên xe lăn của Mộc Tiềm, mượn lực bay lên, thẳng đến bên ngoài phủ.

"Viên tiên sinh, đây chính là đạo đài khách của Viên phủ các người sao? Chuyện chúng ta vừa bàn e là vẫn phải tính toán lại. Người làm tỷ tỷ ta khóc, hết thấy ta đều không muốn nhìn thấy!"

Hắn gần như phi độn ra bên ngoài, vừa dùng nội lực nói ra những lời này, giọng điệu của hắn xen lẫn lực đạo hùng hậu, phiêu đảng khắp Viên phủ.

Lâm Văn chuẩn bị trình diễn cáo trạng một phen, kết quả Lâm Trí căn bản không cho cô cơ hội mở miệng đã trực tiếp bắt cô đi.

Cô tức giận bắt bình phun tào vói hệ thống: "Xây ra chuyện gì vậy, khó khăn lắm ta mới định tái xuất giang hồ, hắn lại không cho ta cơ hội biểu diễn!"

Hệ thống cân nhắc nói: "Đại khái là cô khóc quá xấu, hắn muốn tìm chỗ nào đó để ới ra, dù sao ở nhà người ta cũng không tiện lắm."

Lâm Văn: "..."

Ai kéo cái hệ thống thiếu năng này đi giùm đi, cô thật sự không chịu nổi.

"Hắn và Viên tiên sinh kia đã bàn bạc chuyện gì?"

Hệ thống nói: "Hắn nợ Viên tiên sinh một ân tình, muốn trả lại. Nhưng chuyện cùng lão già kia mưu đại nghiệp quá nguy hiểm, Bạo Ngục không đồng ý, đổi thành làm một chuyện khác."

Lâm Văn thờ phào nhẹ nhõm: "Còn may, tào phản có nguy hiểm. Hắn không đi tào phản, đến lúc ta hổ hắn thì mức độ tìm đường chết sẽ nhỏ hơn một chút."

Hệ thống cười lạnh một tiếng: "Lời này ta không có cách nào tiếp nhận."

Lâm Văn đúng lúc ngậm miệng, cô biết hệ thống lại đang đào hố cho cô, cô đã không muốn biết cái chết của mình thâm ra sao nữa rồi.

Lâm Trí ôm cô bay thẳng lên lưng ngựa, con ngựa bị chấn kinh trực tiếp gợn hai chân trước lên khiến hai người bọn họ nghiêng về phía sau, Lâm Trí kéo dây cương một cái, con ngựa đã ổn định lại.

Hộ vệ dắt ngựa phía trước kịp thời buông tay, Lâm Trí vung roi ngựa lên, trực tiếp lao ra ngoài.

Roi trong tay của hắn vung đến mạnh mẽ oai phong, gió mạnh phát qua mặt khiến Lâm Văn có một loại cảm giác như đao nhỏ xẹt qua.

Lâm Văn ngồi trong ngực hắn, bị ngựa xóc đến toàn thân khó chịu, nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Trí lại vội vàng hết như đi đầu thai vậy.

Cô bị phẫn với hệ thống: "Có phải Bạo Ngục thật sự muốn ới không vậy? Nhất định phải về nhà mình sao? Ới luôn ở ven đường cũng được mà, chẳng lẽ hắn còn muốn phủ sa không chày ruộng ngoài?"

Hệ thống bị sự vô si của cô chấn kinh, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Chờ rốt cuộc cũng một đường xóc nảy đến Lâm phủ, chính là nơi trước đó Lâm Văn vẫn luôn bị nhốt.

Cô bị Lâm Trí ôm từ trên ngựa xuống, bước nhanh vào phủ đệ, cô còn chưa kịp thưởng thức phong cảnh quanh mình thì đã bị hắn ôm kiểu công chúa đến phòng ngủ.

"A Trí, đệ sao vậy?" Đôi mắt Lâm Văn hiện giờ vẫn còn đỏ.

"Bởi vì ta nhớ nàng, ngay lúc tỷ tỷ mới rời lệ, ta đã cảm thấy mình sắp không nhận được nữa rồi."

Hắn vừa nói vừa cúi đầu hôn trán cô, Lâm Văn hơi nháy nháy mắt, lập tức nghiêng đầu muốn né tránh hắn.

Kết quả cái cằm liền bị hắn nắm chặt, hắn cẩn thận nhìn chằm chằm đôi mắt của Lâm Văn, bỗng nhiên lệ lưỡi liếm liếm mí mắt của cô.

Động tác của Lâm Trí từ dịu dàng đến thô bạo, thậm chí đầu lưỡi linh hoạt kia còn muốn nhân cơ hội tiến vào bên trong mí mắt, liếm tròng mắt của cô.

Đại huynh đệ, đôi ta ngày xa không lo âu ngày gần không thù hận, vì sao ngươi lại muốn làm ta mù?

"Đệ lại mắc bệnh gì vậy!" Lâm Văn không nhận được hỏi ra lời trong lòng.

Động tác của Lâm Trí dừng một chút, ánh mắt ngày càng sâu thêm, xen lẫn một dòng nước ngầm mãnh liệt.

"Tỷ tỷ, nàng vừa khóc." Hắn đưa tay chạm vào nước mắt trên lông mi của cô.

Đôi mắt của Lâm Văn cũng không dám mở to, cách liếm như vậy, ai bị liếm cũng sẽ rơi lệ đó được không? Không chảy không phải người Trung Quốc!

"Đó là do ta đón gió rơi lệ, bệnh cũ, vừa rồi đệ mới dẫn ta một đường phi nước đại." Miệng cô cứng rắn nói.

Lâm Trí nhìn chằm chằm hai mắt của cô, bỗng nhiên thò hai cái vào đôi mắt vừa có thể mở ra của cô, lập tức nước mắt của cô lại ào ào chảy xuống lần nữa.

"Tỷ tỷ, ta muốn thấy nàng khóc." Hắn thâm tình chậm rãi nói ra câu này.

Sau đó quả nhiên Lâm Văn khóc hơn nửa ngày, mười tám cách khóc dạt dào tình cảm trên giường.

Càng khóc Lâm Trí càng kích động, càng khóc Lâm Văn càng muốn khóc.

Cuối cùng cô cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi nằm trên giường suy nghĩ về cuộc đời, Lâm Trí thì cực kỳ hài lòng hôn nhẹ lên trán cô, đồng thời tỏ vẻ muốn nấu canh cho cô để bồi bổ nước mắt.

Hì vọng cô biểu hiện tốt một chút, lần sau vẫn khóc như thế. _(3" 𐄂)_

Hệ thống thấy cô nửa ngày không nói lời nào, nhần nhần nhó nhó nói: "Cô vẫn khỏe chứ? Có muốn ta cho cô chút thuốc giảm đau không?"

Lâm Văn thờ dãi một hơi: "Lật Xe à, mi nói thật với ta đi, xe này phải lái đến lúc nào? Mỗi ngày mi đều lấy chuyện lật xe uy hiếp ta, ta con mẹ nó mỗi ngày đều phải đi tàu lượn siêu tốc đó biết không hả? Ta muốn khiêu nại &*% \$#..."

Lâm Văn cho dù tính tình tốt, cũng phóng ra sự thô tục, trực tiếp mắng hệ thống đến choáng váng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Ngữ khí của nó hơi yếu ớt: "Người điều khiển là cô mà, cô lái xe thành màu vàng ta cũng không có cách nào, ký chủ người ta lúc trước cũng không có tiếp xúc da thịt. Chỉ có lúc Bạo Ngược đối mặt với cô mới như sói đói vồ mồi vậy. Có điều dựa vào hồng phúc của cô, ta mới biết được Bạo Ngược có thiên phú dị bẩm ở phương diện này. Cảm tạ tiểu ca ca tiểu tỷ tỷ đã mang ta lên xe!"

Lâm Văn bị tức đến thổ huyết, cô là mơ mơ hồ hồ lên xe, có cảm giác chính là nuôi Bạo Ngược lớn để làm mình, loại mua bán lỗ vốn này lại là Lâm Văn cô làm ra.

Nói thật, nếu như trước kia có người nói với cô như thế, cô nhất định sẽ tiến lên quát cho người ta hai cái bạt tai.

"Đúng rồi, Lật Xe, trước đó mi có nói muốn ta hoàn thành nhiệm vụ gì?"

Hệ thống: "..."

"Cmn, mi đừng có giả chết, mi nói chuyện đi chứ. Nếu không ta thả tự sát lật xe còn hơn, làm trâu làm ngựa mười kiếp, còn tốt hơn so với bị Bạo Ngược tra tấn cả một đời." Lâm Văn hối hận, cô đã nói đời trước cô chết thảm như vậy, làm sao có thể sống chứ.

Lúc cô vừa vào nghề, câu đầu tiên mà tiền bối đã dạy cô chính là, vĩnh viễn không nên tin trên đời này có cái bánh tûr trên trời rơi xuống.

Rất nhiều đồng nghiệp lừa đảo có nghiệp vụ tinh luyện, thường thường đều quên quy củ mà lão tổ tông lưu lại, sau đó bị lừa gạt ngược lại ngay cả cặn cũng không còn.

Hệ thống thấy cô muốn lật xe, rốt cục cũng chịu mở miệng: "Nếu cô không cùng Bạo Ngược khakh khanh ta ta thì còn có thể tự chủ lật xe. Nhưng hiện tại cũng không biết đã thâm nhập giao lưu bao nhiêu lần rồi, kí chủ đã bị tính cường chế của mục tiêu trối lại, kiếp sau của cô vẫn là hần, kiếp sau sau nữa vẫn là hần..."

Lâm Văn: "Đại huynh đệ, mi đừng nói nữa, ta thờ hết nói luôn rồi! Kiếp sau xin cho ta làm Thiên Sơn Đồng Lão*, cảm ơn! Ta cũng không tin hần đối một người bề ngoài là cô bé, thân phận lại là một bà già mà vẫn có thể cứng rắn!"

** Thiên Sơn Đồng Lão (天山童姥): hay còn gọi là Thiên Sơn Đồng Lão, là một nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ, là sư tỷ của Vô Nhai Tử và là chủ nhân của Linh Thửu cung trên núi Thiên Sơn. Bà sử dụng một môn võ công mạnh mẽ để tăng sức mạnh của mình, nhưng một trong các tác dụng phụ của nó là bà sẽ duy trì kích thước cơ thể hiện tại của mình bất kể tuổi tác. Bà đang ở độ tuổi 90, nhưng do bắt đầu tập luyện môn võ này từ thời thơ ấu nên cơ thể của bà vẫn là một đứa trẻ.*

Hệ thống trầm mặc một lát, chần chờ nói: "Ta nói với cô chưa nhì, mục tiêu đều là người cực kỳ không bình thường, tính cách thiếu hụt cực độ. Có lẽ hần thích như vậy không chừng?"

Lâm Văn: "..."

Hệ thống dường như biết cô bị sốc không nhẹ, sau đó cũng không chủ động tìm cô nữa.

Lâm Trí bày ra dáng vẻ dịu dàng dễ gần, thâm tình chân thành đi đến, dứt cô ăn cháo, thay cô vẽ lông mày, hận không thể ngay cả y phục cũng mặc cho cô.

Hai người ôn tồn mấy ngày, rốt cuộc Lâm Trí cũng chịu buông tha cho cô.

Hắn ôm Lâm Văn ngồi trên bàn đu dây, hai chân thỉnh thoảng lại đá hai lần trên mặt đất, bàn đu dây lắc lư ung dung dong đưa.

Mấy ngày nay Lâm Văn thường xuyên hoài nghi chính cô đã liệt nửa người, làm chuyện gì cũng không cần cô động thủ, Lâm Trí hầu như đều nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cảm thấy mình chính là một cục xương hầm được nấu chín, còn bốc hơi nóng. Lâm Trí chính là con chó đang ôm cục xương kia, lúc vui vẻ sẽ liếm hai cái, lúc không vui sẽ khảy hai cái.

Lúc Lâm Văn hoài nghi cuộc đời, đặc biệt thích quấy rối hệ thống: "Mi nói xem ta và Bạo Ngược có giống đôi song sinh dính lấy nhau không?"

Hệ thống suy tư chốc lát mới nói: "Lúc hai người đang làm mấy chuyện xấu hổ, quả thật là đôi song sinh dính lấy nhau."

Lâm Văn: "... Cùng hệ thống nghiên cứu thảo luận những chuyện này chính là cô sai, Lật Xe chính là lão tài xế.

"Tỷ tỷ, nàng muốn ra bên ngoài xem thử không?" Lâm Trí ôm cô trong lòng, bàn đu dây phiêu diêu lúc cao lúc thấp, làm cô có cảm giác buồn ngủ.

Trong ngực của nam nhân vô cùng ấm áp, làm tính cảnh giác cả người cô đều giảm thấp, từ khi cô tới Bắc địa vẫn chưa từng đi ra ngoài, trước đó ngồi trên lưng ngựa cũng chỉ là cười ngựa xem hoa, đối với phong thổ Bắc địa vẫn hết sức tò mò, hắn đã hỏi như vậy, Lâm Văn lập tức vô ý thức gật đầu. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Đệ dẫn ta ra ngoài sao?" Cô cảm thấy Lâm Trí hỏi như vậy, khẳng định là muốn mang cô ra ngoài cho biết một chút.

Kết quả Lâm Trí bỗng nhiên không nói lời nào, động tác giẫm trên đất đưa dây cũng ngưng lại.

Trong lòng Lâm Văn dâng lên vài phần dự cảm bất thường, cô vội vàng la lên với hệ thống: "Có phải ta lại nói gì sai rồi không?"

Hệ thống ha ha cười lạnh với cô: "Đệ đệ cô tâm lý biến thái, cô nói cái gì cũng là sai."

"Tỷ tỷ cứ muốn rời khỏi ta như vậy?" Quả nhiên, lúc Lâm Trí lại mở miệng, ngữ khí của hắn đã cực kỳ âm trầm, tựa như ngấm trong băng vậy.

Nói thật, đối với loại đệ đệ biến thái này, cô lựa chọn từ vong, một lời không hợp liền xuyên tạc ý tứ của cô.

"Không có mà, ta nói đệ dẫn ta ra ngoài, chúng ta cùng đi. Đạo chơi ngoại thành đập thanh, ngắm nhìn phong cảnh của Bắc quốc." Lâm Văn lập tức bắt lấy tay hắn, nhẹ giọng thì thầm trấn an hắn.

Bởi vì câu nói này của cô, khí chất u ám quanh thân Lâm Trí thối lui, hắn đưa thay sờ sờ đỉnh đầu Lâm Văn, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ cố nhẫn nại thêm mấy ngày nữa, ta phải ra ngoài làm một việc giúp tiền sinh, trả lại ân tình của ông ta. Xong xuôi, ta sẽ đưa nàng đi khắp chân trời góc biển, cuối cùng sẽ tìm một nơi không người để ẩn cư."

Hắn nói xong những lời này, cũng không đợi Lâm Văn phản ứng, đã cúi đầu xuống hôn hôn vành tai của cô.

Cuối cùng lại ghé vào bên tai của cô thấp giọng nói: "Ta chỉ cần tỷ tỷ là được, thích tỷ tỷ nhất trên đời, tỷ tỷ cũng thích ta nhất có được không?"

Thân thể Lâm Văn đều bị nhiệt khí bên tai thổi đến mềm nhũn, cô ngoại trừ gật đầu còn có thể làm cái gì, tỷ tỷ sợ đệ đệ nhất trên thế giới chính là cô đó được không?

Không thể yêu được. _(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tỷ (18)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Ngày kế Lâm Trí đã đi mất, đương nhiên đêm trước đó, Lâm Văn lại được thể nhiệm gần hơn cảm giác mệt mỏi vất vả hơn nửa buổi tối.

Đến khi cô nằm trên giường giống như con cá chết, Lâm Trí mới đưa tay vuốt ve mái tóc ướt đầm mồ hôi của cô, thấp giọng trấn an cô.

Lâm Văn mơ mơ màng màng ngủ mất, cô cũng không kịp hỏi báo một chút với hệ thống về tâm trạng ** ngay lúc này.

Lúc cô tỉnh lại lần nữa, bên ngoài lại là thời tiết mặt trời lên cao ba sào, từ khi cô và Lâm Trí bắt đầu làm chuyện xấu hổ, cô chưa hề nhìn thấy mặt trời mới mọc và cũng chưa thấy trời chiều, dù sao thì trời chưa tối đã lên giường, trời sáng sớm thì cô còn tu dưỡng.

"Lâm Trí đi rồi sao?" Cô không nhúc nhích giả chết.

Hệ thống trả lời: "Đi rồi, hắn căn bản không ngủ, vẫn luôn nhìn cô. Nhìn thấy bên ngoài có người đánh ám hiệu, hắn mới rời khỏi."

Lâm Văn thờ phào nhẹ nhõm, vì mình có mấy ngày ngày sống dễ chịu mà cảm thấy vui vẻ: "Cảm tạ Thánh A La, ta còn sống. Hắn đi làm gì rồi?"

Hệ thống bất mãn nói: "Tinh huyết đại bổ, cho dù cô có chết cũng là do quá thừa dinh dưỡng."

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "Sao mi không nói sớm, chờ tháng sau ta tới kinh nguyệt, sẽ giữ lại toàn bộ máu cho mi để mi bồi bổ đầu óc."

Hệ thống: "..."

Nó luôn cảm thấy là lạ chỗ nào đó, nhưng lại không nghĩ ra, dù sao số liệu bọn nó cũng không cho phép tồn tại kỳ thị giới tính.

Tinh huyết của nam nhân đại bổ, dĩ nhiên kinh nguyệt của nữ nhân cũng đại bổ, tục ngữ nói nữ nhân có thể gánh vác nửa bầu trời đó.

"Hắn đến kinh đô ám sát Thái tử." Hệ thống điều tra một phen, mới nói cho cô.

"Bạo Ngược của ta lợi hại nha, nếu mọi chuyện bại lộ, có phải ta sẽ thành quả phụ không?" Lâm Văn cũng không đoái hoài tới đau thắt lưng, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Hệ thống nói: "Cô thu nộ cười trên mặt lại trước đi, ta sợ đến lúc đó cô sẽ vui quá hóa buồn, muốn khóc cũng không có chỗ khóc."

Lâm Văn chẳng thèm ngó tới: "Bạo Ngược tự mình chết đi thì có tính là lật xe thành công không?"

Hệ thống trả lời: "Tính, có điều đây là tình huống không có khả năng xuất hiện."

Lâm Văn nghi hoặc: "Tại sao chứ? Vì hắn có ba cái chân? Vậy ta còn có ngực lớn hơn hắn đó!"

Hệ thống bị chấn kinh vì sự vô sỉ của cô, trầm mặc một lát mới nói: "Không phải, bởi vì hắn có hào quang của nhân vật chính, hướng đi của kịch bản chính là cô hắn phải chết."

Lâm Văn không muốn nói chuyện với hệ thống nữa, bởi vì cô phát hiện những kiến thức mà mình đã học ở kiếp trước tất cả đều không dùng được, nơi này là Bắc địa, địa bàn của Lâm Trí, cô căn bản chính là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe.

Cô nhanh nhẹn đứng dậy xuống giường, kết quả là nhìn thấy một sợi dây xích sắt trên cổ chân.

Vòng sắt trên cổ chân được vài găm mềm mại bao lấy, rõ ràng là sợ vòng sắt làm tổn thương chân của cô.

"Hệ thống, chúng ta thương lượng một chút đi, nếu như có thể đi đến thế giới tiếp theo, ta khẩn cầu mục tiêu đừng có thích chơi mấy vật dụng tình thú như thế nữa được không? Nào là

vòng chân, còn xuân được nữa, ta nhớ được lúc trước hân còn tặng cho ta một hộp vòng lục lạc, may mắn bây giờ vẫn chưa dùng tới. Cầu xin ba ba Lật Xe cho con một con đường sống, người như ta tương đối bảo thủ, không chơi được những thứ kích thích như thế, ta sợ mình sẽ chơi đến mức trúng gió mất."

Lâm Văn đang trầm mặc, rất lâu sau đó rốt cục mới mở miệng nói chuyện với hệ thống.

Hệ thống trả cho cô một sự im lặng như chết.

Lâm Văn: "...". Cô đã dự cảm được tương lai bi thương của mình.

Hệ thống dường như sợ cô quá mức sa sút tinh thần, không khỏi an ủi cô: "Yên tâm, có ta ở đây, cô sẽ không bị kích thích đến mức trúng gió đâu, nhiều nhất chỉ là sưng chết thôi. Cái chữ "Chết" kia chính là ý trên mặt chữ."

Lâm Văn bị nhốt trong phòng này, may mắn là xích chân đủ dài, trên giá sách bên cạnh bày đầy các loại thư tịch, cô có thể lấy xuống xem bất cứ lúc nào.

Mặc dù tán gẫu với hệ thống có thể giết thời gian tốt hơn, nhưng cô cũng không muốn phản ứng với hệ thống, dù sao bọn họ cũng đã tổn thương lẫn nhau.

Một ngày ba bữa đều có nha hoàn đưa tới, trong phòng cũng đều là người hầu hạ cô, lúc này cô không bị bỏ thuốc, nhưng xung quanh đều là nha hoàn cầm, một câu cũng không nói với cô. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cô cũng lười nghiên cứu thảo luận với hệ thống lý do tại sao Bạo Ngược lại có loại hành động biến thái này, nhưng tóm lại khẳng định là không có câu trả lời gì tốt.

"Có ai không." Cô kêu một tiếng, lập tức có nha hoàn đi tới.

"Ta muốn quyền sách phía trên nhất kia." Tay Lâm Văn gần như chỉ ngay quyển sách trên đỉnh đầu cô, bất đắc dĩ vốc dáng thân thể này của cô không cao lắm, cộng thêm nữ tử Bắc địa đều lớn lên cao gầy, cho nên đồ vật cô nhón chân lên cũng không tới, đối với người ta mà nói lại dễ như trở bàn tay.

Có điều nha hoàn này cũng không nghe cô phân phó như bình thường, mà là chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, để cô sang ngồi.

Lâm Văn không biết tại sao, nhưng vẫn dựa theo chỉ thị của nàng ấy mà làm.

Nha hoàn kia rất nhanh đã trở lại, có điều lần này trong tay của nàng ấy cầm một phong thư, ra hiệu Lâm Văn xem cái này.

Cô cầm thư, trong lòng ần ần có chút suy đoán, mở phong thư ra dưới ánh nhìn chăm chú của nha hoàn.

【Tỷ tỷ, lúc nàng thấy lá thư này, chắc hẳn ta đã rời khỏi nàng. Mặc dù giờ phút này nàng vẫn ở ngay bên cạnh ta, cực kỳ quyến luyến nằm trong ngực ta, nhưng ta đã bắt đầu nhớ nàng rồi. Ta đang nghĩ nếu như ta rời khỏi nàng, sau này ai sẽ bỏ ngón tay vào trong miệng của nàng, để nàng mãi răng như trẻ con đây...】

Lâm Văn tâm lặng như nước bỏ qua một đoạn nói nhảm phía trước, trực tiếp nhìn dòng cuối cùng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

【Ta có rất nhiều thư cho nàng, trước kia mỗi một ngày chúng ta xa nhau, ta đều sẽ viết thư cho nàng. Nếu tỷ tỷ buồn chán, có thể xem mấy lá thư ta viết cho nàng lúc trước. Hi vọng đêm nay ta có thể đi vào giấc mơ của tỷ tỷ, cùng giường chung gối với tỷ tỷ, nhìn tỷ tỷ khóc...】

Sau đó lại là một đoạn miêu tả sắc tình cực kỳ phong phú, thấy hân dùng từ điêu luyện như vậy, làm người hiện đại như cô sắc mặt đỏ bừng, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

Thanh âm của hệ thống vang lên: "Chắc chắn, trên người cô có năm nốt ruồi, ngoại trừ trên trán, còn lại đều mọc tại nơi không thể miêu tả, ta chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mosaic."

Rất khó tưởng tượng Lâm Trí sẽ viết cặn kẽ như vậy.

Mấy nha hoàn chuyển mấy cái hộp gỗ đến, nhìn sơ qua đã chất đầy bàn đọc sách.

Lâm Văn mở từng cái ra, chỉ thấy bên trong nhét đầy thư, cô tùy ý lấy ra một bức từ trong đó, phía trên đầy chữ, nhưng vẫn luôn lặp lại một câu.

【Tỷ tỷ, sao tỷ lại vứt bỏ đệ? Tỷ tỷ, sao tỷ lại vứt bỏ đệ...】

Tay Lâm Văn run một cái, phong thư rơi xuống bàn, chữ viết trên đó non nớt méo mó, thậm chí cuối cùng đã hoàn toàn trở nên mơ hồ không rõ, tựa như người viết chữ đã chịu đựng vô số thống khổ vậy.

Cô xem hết bức thư này đến bức thư khác, trong lòng từ không hề dao động trở thành chột dạ khó hiểu.

Người rơi xuống vách núi há có thể dễ dàng cứu lại như vậy, thỉnh thoảng hân sẽ viết hân có bao nhiêu thống khổ, nhưng đại đa số đều là nhắc đến cô.

Thậm chí có đôi khi có một bức thư không viết gì bên trong, đầy trang giấy đều là hai chữ "Tỷ tỷ", nhìn thấy mà giật mình.

Hệ thống thấy cô này giờ không nói gì, thậm chí còn có thể cảm nhận được nội tâm của cô đang dao động, không khỏi thấp giọng nói: "Cô không sao đấy chứ?"

Lâm Văn nói: "Không sao, Bạo ngược trong câu chuyện của người khác cũng là như vậy sao? Mãi mãi vẫn là vòng tuần hoàn này?"

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Hân có sứ mệnh cần phải hoàn thành."

Lâm Văn thờ dãi một hơi nói: "Hân và ta còn là đồng bệnh tương liên, gặp gỡ cái hệ thống không đáng tin cậy như mi."

Hệ thống cực kỳ thức thời không tiếp lời, tóm lại cuối cùng đều là lỗi của nó.

Sau khi Lâm Văn đọc thư xong liền báo các nàng ấy thu lại, lại không ngờ rằng những nha hoàn khóa ngay đầu giường cô, hơn nữa còn bảo vệ ở bên cạnh, rất hiển nhiên là không cho phép cô tự tiện dời đi.

Nhìn thấy đầu giường trưng bày bốn năm cái hộp, bên trong đều là những bức thư tràn ngập oán niệm và cố chấp của Lâm Trí, Lâm Văn cảm thấy ban đêm mình có ngủ thiếp đi cũng sẽ bị làm tỉnh lại.

Đương nhiên hệ thống cảm thấy cô quá lo lắng rồi, dù sao từ khi ở cùng với Lâm Trí, Lâm Văn đã được dưỡng thành một thói quen tốt.

Đó chính là ngủ mọi lúc mọi nơi, dù là giường sắp bị động tác của hai người đánh sập, cô vẫn ngủ như cũ, vòng xoáy dục vọng cũng không thể chiến thắng sự dụ hoặc của giấc ngủ.

Màn đêm buông xuống, mấy thú vệ nha hoàn thối tất đèn, để lại hai người trực đêm canh giữ ở gian ngoài.

Lâm phủ canh giữ sâm nghiêm, tỷ tỷ là bảo bối quý giá nhất của hắn, đương nhiên đã chuẩn bị đầy đủ hết thảy, nhưng vẫn có người nhìn trộm nơi này.

Một phần những thú vệ kia bị điều đi, một bộ phận khác bị xoá bỏ.

Trời vừa sáng, lúc Lâm Văn đến giờ mở mắt, trong ánh mắt lại không phải là màn giường đỏ rực cô quen thuộc, mà là cái mặt lạnh cô chán ghét kia của Mộc Tiềm.

"Phu nhân thật đúng là một đêm ngủ ngon, ban đêm phát ra động tĩnh lớn như vậy người đứng là một chút trực giác cũng không có. Cho dù đã đổi giường cũng không thấy người tỉnh lại." Mộc Tiềm trào phúng nói hai câu.

Lâm Văn chống thân thể dậy, lúc này mới có thể cẩn thận quan sát xung quanh.

Ở đây căn bản không phải là phòng ngủ của cô, hết thảy đều là bài trí xa lạ, xích sắt trên chân vẫn còn, chỉ có điều cột giường đã bị dỡ ra.

"Sao vậy? Mộc cô nương cũng thích nhìn ta bị xích sắt trói buộc?" Cô đá đá xích sắt.

Biểu cảm trên mặt Mộc Tiềm nháy mắt đã trở nên rất khó coi, cười lạnh nói: "Lâm Trí quyết tâm muốn trói người lại, còn dùng huyền thiết ngăn năm chế thành xích sắt, mau nói chìa khoá ở đâu, nếu không ta sẽ chặt đi cái chân này của người."

Lâm Văn nhếch miệng, đệ đệ ngoan nhà cô thật đúng là lúc nào cũng không làm người ta thất vọng.

Khóe miệng cô cười nhạt: "Người chặt đi, dù sao có chân hay không cũng chẳng sao hết, A Trí thích cũng không phải đôi chân này của ta."

Mộc Tiềm muốn đưa cô đi từ tầng lớp thú vệ sâm nghiêm trong phủ như thế, tuyệt đối không dễ dàng.

Nếu như lúc ấy nàng ta không quan tâm đến đôi chân của Lâm Văn, e rằng đã sớm chặt mất, làm gì chờ tới bây giờ còn hỏi cô chìa khoá ở đâu.

Mộc Tiềm nhìn ánh mắt của cô dần dần sâu sắc, dường như nổi lên tâm tình gì đó, nàng ta cười lạnh một tiếng: "Người đắc ý gì chứ, chẳng qua chỉ là cảm luyến của Lâm Trí, hắn rời khỏi Bắc địa cũng sợ người chạy mất, có thể thấy được người vốn là nữ tử thủy tính dương hoa*. Trước đó hắn rơi xuống vách núi, Lâm phủ ngay cả một người cũng không tìm đến, Lâm Văn, trái tim của người thật cứng rắn."

* *Thủy tính dương hoa* (水性杨花): lẳng lơ, dâm loạn.

Lâm Văn ngẩng đầu lên, ánh mắt quét một vòng trên người nàng ta, giống như ánh mắt đang lựa chọn hàng hóa.

"Không có cách nào khác, đệ đệ tốt kia của ta chỉ thích loại nữ tử tâm địa cứng rắn như ta thôi."

Sắc mặt Mộc Tiềm biến đổi, nàng ta còn chưa kịp mở miệng đã có người chậm rãi đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (19)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn nhìn thấy Viên lão cũng không ngạc nhiên chút nào, lão già vẫn là một bộ dạng tiên phong đạo cốt, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía Lâm Văn không còn hòa ái dễ gần như trước nữa.

"Cô nương vẫn khỏe chứ?" Ông ta híp mắt nhìn cô, tựa như đang dò xét một món hàng hóa được đóng gói tinh mỹ vậy.

Trong lòng Lâm Văn nhảy một cái, bởi vì từ xưng hô theo trọng phụ giờ đã biến thành cô nương, dường như đã lộ rõ vài phần quý dị.

"Tiên sinh sai người bắt ta đến đây làm gì?" Lòng mày cô nhíu lại, trong giọng điệu ngược lại còn mang theo sự bức ép.

"Dĩ nhiên là có tác dụng lớn. Cô nương nên biết lão hủ không thể chịu được việc chỉ làm một con rùa đen rút đầu tại Bắc địa này, kinh đô mới là nhà của lão hủ. Để có thể trở về lần nữa, ta đã một tay nuôi dưỡng tỷ muội Mộc thị, đáng tiếc thân thể Tiềm Tiềm gặp bất trắc, không dám đương nổi trọng trách lớn. Lúc đầu ta đã định từ bỏ, nhưng ông trời có mắt mắt, lại đưa người đến bên cạnh ta."

Viên lão đưa tay sờ râu, trong đôi mắt hơi có vẻ đục ngầu kia bắn ra một đạo tinh quang, sáng đến dọa người.

"Tiên sinh không sợ A Trí sẽ trở về tìm ngài trả thù sao? Hắn có bao nhiêu ý với ta chắc hẳn ngài cũng thấy rất rõ ràng." Lâm Văn bình tĩnh nói.

Viên lão bỗng nhiên ngửa đầu cười to, gần như điên cuồng: "Sao người biết hắn có về được hay không chứ? Hắn là một nhân tài, ta chính là nhìn trúng sự tâm ngoan thủ lạt của hắn, giết người trong vô hình. Thế nhưng hắn lại bị tình cảm vây khốn, nếu hắn đã không thể ra sức vì ta, tất nhiên sẽ chỉ có một con đường chết."

Lâm Văn nhìn ông ta chăm chăm, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Viên lão cho là cô bị mình dọa sợ, cười càng thêm tùy tiện, ngay cả Mộc Tiêm đang đứng một bên cũng lộ ra vài phần khoái ý.

Trên thực tế, Lâm Văn lại đang phi nhỏ với hệ thống: "Lật Xe, mi mau nhìn kia, ở đây có một tên ngu ngốc. Lại có người muốn tìm đường chết hơn cả ta nữa!"

Cô cao hứng đến mức quên hết tất cả, hệ thống lại cực kỳ lạnh lùng đáp lời cô: "A, xem ra rốt cuộc cô cũng thừa nhận là cô ngu xuẩn rồi à."

Lâm Văn: "... " Cô cười đến sặc cả nước bọt, sao lại muốn nói chuyện với hệ thống làm gì, cho người miệng tiện này!

Lâm Văn lộ ra biểu cảm Bảo Bảo rất không vui, phòng mặt ngồi trên giường không thèm nhìn bọn họ.

Mộc Tiêm thấy bộ dạng này của cô, ngược lại cảm thấy trong lòng không hết hận, bắt đầu có ý xấu: "Tiên sinh, xiềng xích này nên làm thế nào đây? Dù sao quan to hiển quý ở kinh đô từng người đều có khẩu vị thanh kỳ, càng là mỹ nhân cô quái kỳ lạ thì càng có thể kích thích khoái cảm muốn làm nhục người khác. Chính Lâm cô nương cũng đã nói, thứ Lâm Trí nhìn trúng cũng không phải hai chân của nàng ta, chỉ cần nàng ta vẫn là nữ nhân thì cũng có thể tận hưởng. Chỉ bằng chúng ta cứ để nàng ta đạt được ước muốn, phế đi hai chân của nàng ta, thế nào?"

Lâm Văn phát ra tiếng chặc chặc, tâm tư đổ kỵ của nữ nhân thật đúng là đáng sợ, cô à Mộc Tiêm này quả thật là vô cùng âm độc.

"Mộc cô nương không phải chỉ là cảm thấy ta xinh đẹp hơn so với người thôi sao, vậy mà lại đưa ra loại chủ ý ngu ngốc này. Nếu quả thật theo như lời người nói, phế chân của ta đi, vậy chỉ bằng hai ta cùng vào cung, làm một đôi hoa tỷ muội phế chân. Sinh hoạt không thể tự đảm đương, nếu trong bụng rút hơi nhiều rượu, đến lúc đó làm quý nhân kia người đầy vết bầm, thế mới thật sự là trò mới đấy!"

Cô vỗ tay cười to, trong lúc nhất thời đúng thật cảm thấy chủ ý này rất hay.

Viên lão và Mộc Tiêm hơi tưởng tượng một chút tràng cảnh kia, quả thực là cay con mắt, cũng một cho loại danh môn quý nữ nũng nịu như Lâm Văn cũng có thể nói ra được.

"Giờ người cứ đắc ý đi, chờ đến khi người bị đưa lên giường lão già huân quý tai to mặt lớn, bị tra tấn đủ kiểu xem người còn cười được không!"

Trên mặt Mộc Tiêm xanh trắng giao thoa, xấu hổ không chịu nổi.

Nàng ta cũng xuất thân từ danh môn, chỉ có điều sau khi trở thành tội nhân, bảy tám tuổi đã bị bán cho thanh lâu sở quán hầu ngũ nam nhân, là Viên lão đã cứu nàng ta và Mộc Nhu ra.

Mộc Tiêm có diện mạo xinh đẹp, tuổi tác càng lớn càng phát giác ra dụng ý của tiên sinh, muội muội Mộc Nhu học điệu thủ hồi xuân, vừa nhìn đã biết tương lai sẽ có tác dụng lớn.

Mà thứ nàng ta học đều là cảm kỹ thi họa, thậm chí lúc lớn hơn một chút còn có ma ma đến dạy bảo chuyện phòng the, đôi chân này của nàng ta dù nói là ngoài ý muốn, kỳ thật cũng là chính nàng ta gây nên.

Thà làm phế nhân, cũng không làm tiện thiếp.

Lâm Văn nghe hệ thống phổ cập khoa học xong vẫn rất bội phục sự quyết đoán trắng sứt chặt tay của Mộc Tiêm, nhưng nàng ta nhắm vào mình như thế, vậy thì không đúng rồi.

"Xe Xe à, kể từ khi ta lên xe của mi vẫn luôn bị giày vò, chưa hề có yêu cần gì quá phận. Hiện giờ cuối cùng mi cũng muốn giúp ta một lần rồi phải không?" Lâm Văn ho nhẹ một tiếng, bày ra tư thế gối đầu nói chuyện lâu.

Hệ thống nghe giọng điệu này của cô có hơi không thích hợp, định chết nửa ngày sau mới nói: "Điều kiện tiên quyết là không tổn hại mục tiêu, có thể, cô nói nghe thử chút."

Lâm Văn cười khê: "Giúp ta tìm thử xem kinh đô có loại quý tộc nào thích đùa giỡn mỹ nhân chân phế không?"

Hệ thống hỏi: "Cô định làm gì?"

Lâm Văn giả vờ thần bí: "Mi đoán xem"

Sau khi hệ thống kiểm tra xong mới trả lời cô: "Không có."

Lâm Văn nói: "Vậy mi tạo ra một người đi. Phải là lão nam nhân quyền cao chức trọng, tai to mặt lớn, còn thích giày vò. Điểm quan trọng nhất là, ông ta phải thích cô à Mộc Tiêm này."

Cô đặc biệt nhấn mạnh nửa câu cuối, biểu thị cực kỳ quan trọng.

Nếu Mộc Tiêm đã chờ mong cô gặp phải loại nam nhân kia, vậy cô sẽ trả lại tất cả tổn thương, để chính Mộc Tiêm ném thử mùi vị kia, dù sao cô cũng có bản tay vàng là hệ thống này.

Lâm Văn tiếp tục nói: "Ta tin rằng mi có thể làm được.-)" "

Hệ thống: "... " Lần đầu tiên cảm nhận được sự nguy hiểm của ký chủ, mà chỉ số nguy hiểm lại còn rất cao, là bị Bạo Ngược lây bệnh, hay là cô vẫn luôn ẩn nhẫn không biểu lộ ra?

Hệ thống an tĩnh một lát, vẫn nên đi tạo người thôi.

"Làm xong rồi, chúc kí chủ chơi vui vẻ!" Hệ thống tạo xong, trở về giao nộp.

Lâm Văn hài lòng nói: "Con ngoan."

Hệ thống: "... "

Nó phát hiện từ khi kí chủ rời khỏi Bạo Ngược, cả người đều trở nên sinh long hoạt hổ, hơn nữa còn thường xuyên chiếm tiện nghi của nó.

Nói thật, nó rất nhớ người ký chủ ** đã sợ run lấy bấy kia, ký chủ như thế mới đáng yêu!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn khoan thai nằm trên xe ngựa, tay cô chống hai gò má, bày ra trạng thái trêu chọc người.

Mặc dù trên cổ chân cô vẫn còn bị xích sắt chế tạo từ huyền thiết ngăn năm kia khóa lại, cơ thể vì bị cho uống thuốc mà mềm yếu vô lực, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của cô.

Bởi vì đối diện cô là Mộc Tiêm đang nằm, vị Mộc cô nương này còn thâm hơn cô, bị hạ thuốc còn nặng hơn cô, cả người cũng không thể động đậy, gần như đã thành người thực vật.

Cô có thể nói là tâm trạng khoáng đạt, vui đến muốn lên trời.

Đương nhiên, lúc này cô vẫn không quên quấy rối hệ thống: "Lật Xe, sau này mi bớt xem mấy cái tiểu thuyết cầu huyết lại đi, phải xem nhiều tiểu thuyết tình cảm chính thống vào. Nhìn trạng thái không thể tự đảm đương việc sinh hoạt của nàng ta mà xem, trúng độc quá sâu rồi."

Hệ thống phản bác: "Tiểu thuyết Mary Sue xem hay nhất, ta muốn trở thành đại diện phát ngôn Mary Sue!"

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "Vậy mi nhìn Mộc Tiêm xuất thân từ danh môn này đi, dung mạo tuyệt hảo, thân thể long đong, tính cách kiên nghị, đây chính là tiêu chuẩn cơ bản của nữ chính Mary Sue đó. Ta gặp phải cái hệ thống hồ mẹ như mi đã đủ thâm rồi, kết quả cô ả còn thâm hơn cả ta, nên có thể thấy được Mary Sue hại người."

Hệ thống tức giận nói: "Ai là mẹ ta? Số liệu bọn ta không có cha mẹ."

Lâm Văn nhẹ nhàng: "Chớ không chê nhà nghèo, con không chê mẹ xấu."

Hệ thống suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cách phản bác, bởi vì số liệu bọn nó không được phép mắng chửi người, thậm chí ngay cả một chút tư tưởng bản thù cũng sẽ bị mosaic.

"Mộc cô nương, người có biết có một câu nói gọi là thù không phải không báo, mà là do thời điểm chưa tới không. Người nhìn người bây giờ còn yếu hơn cả ta, thật không ngờ Viên lão vậy mà không yên lòng về người như thế, rõ ràng người đã là phế nhân, thế mà ông ta còn sợ người có thể chạy trốn, biến người thành đáng về này."

Lâm Văn cảm thấy gần đây hệ thống không ai oán gì, vậy mà nói không lại ba câu đã bại trận mất, trực tiếp không để ý đến cô. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cho nên cô đành tìm đối tượng có độ khó cao hơn một chút. Thân thể Mộc Tiêm không tốt, vốn dĩ lần này đưa Lâm Văn vào kinh thành, căn bản không có chuyện gì của nàng ta, nàng ta cũng không thích hợp đi xe một nhọc.

Nhưng có trời mới biết nàng ta còn chưa xem hết trò cười của Lâm Văn, mới uống một chén trà mà thôi, vậy mà nàng ta đã ở trên xe.

Tuy Viên lão chưa từng nói rõ chuyện gì với nàng ta, nhưng nàng ta cũng đã đoán ra vài phần.

"Người đã nói gì với tiên sinh?" Lúc nói chuyện mồm miệng Mộc Tiêm có chút không rõ ràng, dù sao cũng đã uống thuốc, toàn bộ thân thể đều rất cứng ngắt.

"Đoán xem." Lâm Văn nháy nháy mắt, cực kỳ muốn ăn đòn nói ra hai chữ này.

Mộc Tiêm trầm mặc rất lâu mới mở miệng lần nữa, lần này được hiệu đường như đã lui tán một chút, tốc độ nói chuyện cũng trở nên bình thường hơn nhiều.

"Ta biết ngay mà. Nữ nhân có thể mê hoặc Lâm Trí đến thần hồn điên đảo sao có thể yếu đuối không chịu nổi như vậy? Lâm Văn, mệnh của người thật tốt, gặp được hần sớm hơn ta. Người biết không? Lúc trước hần máu me khắp người được cứu về, mơ mơ màng màng lôi kéo tay của ta, mở miệng gọi một tiếng 'Tỷ tỷ, đừng vứt bỏ ta', gọi đến tim ta cũng tan nát. Lúc đó ta đã nghĩ, chờ hần tỉnh lại, ta sẽ trở thành tỷ tỷ của hần."

Mộc Tiêm nói chuyện vẫn có hơi phí sức, nhưng nàng ta muốn nói rất nhiều, cho nên càng không ngừng thờ dốc điều chỉnh trạng thái.

Mắt Lâm Văn hơi tối xuống, có lẽ do kiếp trước cô đã quen nhìn cảnh một giấy trước còn yêu đến chết đi sống lại, một giấy sau đã đâm dao vào nhau, cộng thêm cô vốn dĩ sống trong thế giới lừa gạt, cho nên cô luôn luôn lãnh tâm lãnh tình hơn so với người thường.

Nhưng tình cảm của Bạo Ngược luôn luôn nóng bỏng hơn nhiều so với người ngoài, đặc biệt là sự cố chấp đối với cô.

Rõ ràng cô đã hại hần, cũng là hệ thống ban bố những nhiệm vụ hồ cha kia, nhưng hần vẫn tâm tâm niệm niệm tỷ tỷ của hần.

"Thế nhưng đến khi hần tỉnh lại, cũng không muốn người tỷ tỷ là ta này. Còn nói tỷ tỷ của hần chỉ có một người, không có ai khác. Nhưng hần vẫn còn nhỏ, lại không nói lời nào bảo gì thì làm đó, xương vỡ đau đớn như thế, hần cũng không kêu lấy một tiếng, cực kỳ phối hợp trị liệu. Ta khi đó cũng là đứa bé tốt, đau lòng hần, xem hần như đệ đệ mà chăm sóc. Sau đó lúc hần muốn báo đáp ta, đã nói với ta, người không thể làm tỷ tỷ của ta, nhưng ta có thể để người rời khỏi Bắc địa, sau này tự người sẽ thoát khỏi sự khống chế của tiên sinh."

Mỗi chữ mỗi câu nói của Mộc Tiêm, tầm mắt của nàng ta gần như mê ly, không biết là đang đắm chìm trong hồi ức, hay là đang chịu ảnh hưởng của dược vật.

"Nhưng khi đó ta thật ngốc, ta không luyện tiếu muội muội ruột của ta, nhưng lại luyện tiếu hần. Theo tình mà nói, chính là một chữ 'Si'. Khiến cho người ta biến thành đồ ngốc, biến thành quái vật, ta vì muốn ở lại, nhưng không muốn đi kinh đô hầu hạ quyền quý nên đã xin hần giúp ta trở thành phế nhân. Khi đó tiên sinh muốn bồi dưỡng hần, cho nên trong tay hần có chút ít nhân thủ, ta vẫn luôn biết hần là người cực kỳ thông minh, cho nên ta thành phế nhân, cuối cùng tiên sinh cũng không tra được đến tột cùng là nguyên nhân gì, chỉ cho là chuyện ngoài ý muốn. Ta muốn ở cạnh Lâm Trí, nói không chừng sau lúc đó tỷ tỷ của hần đã chết rồi, hoặc là không cần hần nữa, vậy chỉ ít ta có thể ở cạnh hần, nhưng người vẫn tới, được hần gắt gao ôm vào ngực tới Bắc địa, đi tới trước mặt của ta..."

Lúc Mộc Tiêm nói những lời này, hốc mắt dần dần đỏ lên, nước mắt từ khóe mắt trượt xuống, không biết là nguyện vọng đã giữ vững bao nhiêu năm, cuối cùng vẫn vỡ vụn.

Lâm Văn đưa tay xốc màn xe lên, hướng về phía bên ngoài hô một câu với nha hoàn đi theo: "Nhanh lên, Tiêm cô nương của các người muốn đi tiểu, nghẹn đến chảy cả nước mắt luôn rồi kia."

Tay xa phu đánh xe run một cái, lập tức hưng hăng quát roi lên lưng ngựa, móng ngựa chạy vội, may mắn là xa phu nhanh tay lẹ mắt kéo chặt dây cương, nếu không còn không biết sẽ gây nên loạn gì.

Hệ thống đã lâu không lên tiếng rồi cực cũng mở miệng lần nữa, nó chắc chắn nói: "Ký chủ, cô thật là lãnh khốc vô tình."

Tác giả có lời muốn nói: sắp lật xe, tuần này nhất định lật, các người ngắm trông lật như thế sao? 2333

Đồng chí chén nhỏ nhìn thì không đáng tin cậy, nhưng kỳ thật trong nội tâm nàng nắm chắc, có một câu gọi là già trư ăn hổ.

*Dù sao hệ thống không chịu nói quá nhiều, cô ấy cũng già rồi không thêm nói, mua! (*ゝ3 ㇿ)*

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (20)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn khẽ hừ một tiếng: "A, nói với ta những gì nàng ta trải qua khổ biết bao nhiêu, vậy ta cũng không thể nhịn nữa. Ai sống mà không khổ, đi thế nào là do chính nàng ta chọn, chẳng trách được người khác. Chẳng hạn như ta, nếu như sau này ta lựa chọn liên thủ với Bạo Ngược giết chết hệ thống, vậy cũng nhất định là kết quả mà ta đã suy tính kỹ lưỡng, dù có vạ tiền xuyên tâm, dù là thiên lôi đánh xuống, ta cũng sẽ không hối hận, càng sẽ không nói cho người khác nghe, xin người ta thương hại chớ? Chẳng qua chỉ gây trò cười mà thôi."

Cô dường như bị kích thích đến, lúc nói chuyện lộ ra vài phần oán khí, lúc dùng dùng nói ra, ả ả xen lẫn khí thế không cho phép cự tuyệt.

Hệ thống hơi ngu ngơ, bởi vì sau khi nó mang theo Lâm Văn lên xe, có thể bởi vì người thứ nhất gặp phải là Bạo Ngược, mà Bạo Ngược lại cực kỳ hung tàn, làm cái gì cũng theo bản tính, cho nên Lâm Văn cũng biểu hiện ra sự yếu ớt trước mặt hệ thống.

Bây giờ cô nói ra những lời ấy, lông mày nhẹ nhướng, mắt lóe tinh quang, cũng không cho phép khinh thường.

Thật lâu sau, hệ thống mới há miệng run rẩy nói: "Cô, cô sẽ không thật sự liên thủ với Bạo Ngược đấy chứ? Cô nên biết là nếu hại hệ thống sẽ phải chịu trừng phạt rất lớn đấy. Sau này ta sẽ nhẹ nhàng với cô một chút, trước đó không phải còn tạo người cho cô hay sao, ta vẫn rất hữu dụng đấy, đối xử với cô còn tốt hơn cả Bạo Ngược!"

Lâm Văn ra vẻ trầm ngâm một lát, mới nói: "Miễn cưỡng thừa nhận, con ngoan, tiếp tục duy trì, ba ba coi trọng con!"

Hệ thống phản ứng hồi lâu mới nói: "Rõ ràng cô không có cái chân thứ ba, sao lại tự xưng là ba ba?"

Lâm Văn nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Bởi vì thói quen của bọn ta, chính là nữ sinh biểu thị rất lợi hại đều tự xưng là ba ba. Nam sinh biểu thị rất lợi hại, sẽ tự xưng là ma ma."

Hệ thống rất do dự nói: "Ma ma tạo người cho cô? Kiểu vậy hả?"

Lâm Văn phí hết sức chín trâu hai hổ mới nhìn được cười, đặc biệt trầm ổn khen nó: "Đúng, rất tuyệt, sau này cứ tự xưng là bản ma ma nha. Mì quả thật càng ngày càng gay trong gay!"

Xe ngựa chạy cũng không tính là nhanh, chủ yếu trên xe ngựa là hai vị cô nương thân kiều thể yếu, cộng thêm Tiêm cô nương mấy ngày nay động một chút lại chảy nước mắt đau khổ vì muốn đi tiểu, chuyện này khiến người dẫn đội vô cùng mệt mỏi.

Hắn cũng là người mà Viên lão thường dùng, nhưng thật đúng là chưa quen thuộc với Mộc Tiêm, cho nên thật không biết nên câu thông như thế nào.

Ngược lại là Lâm Văn mấy ngày nay tâm trạng cực kì tốt, nhìn Mộc Tiêm không vừa mắt, cô liền xông ra bên ngoài hô: Tiêm cô nương của các người lại muốn đi tiểu.

Kết quả chờ nha hoàn ba chân bốn cẳng khiêng Mộc Tiêm ra, nàng ta lại không tiểu được, dù sao Mộc Tiêm hành động bất tiện, còn thường xuyên bị cho uống thuốc.

Vừa bị cho uống thuốc kia hai canh giờ, không chỉ thân thể không thể động, muốn cãi lại cũng không thể nói.

Lúc Mộc Tiêm không thể nói chuyện, Lâm Văn bên giầy vào nha hoàn, tung tin đồn nhảm Mộc Tiêm phải giải quyết nhu cầu sinh lý; chờ đến khi được hiệu quả đi một chút, Mộc Tiêm có thể mở miệng nói lời đơn giản, Lâm Văn lập tức lên đi chọn nàng ta.

Cuối cùng đến cả hệ thống cũng không coi được, để cô kiểm chế một chút.

Chờ tới gần kinh đô, hai người bọn họ cũng phải tách ra. Lâm Văn cuối cùng nhìn thoáng qua Mộc Tiêm nằm trên xe ngựa không thể động đậy, bỗng nhiên thờ dài một hơi với hệ thống: "Lật Xe, cái lão nam nhân kia có thể nhét vào lại không? Loại cô nương như Mộc Tiêm này, vẫn đừng nên bị làm nhục thì hơn."

"Có hối hận à?" Hệ thống truy vấn.

Lâm Văn trầm mặc một lát mới nói: "Không hối hận, chẳng qua ta chỉ cảm thấy loại cô nương giống như nàng ta vẫn là ta tự mình làm nhục nàng ta sẽ càng tốt hơn, giao cho người khác không thể hết hận được."

Hệ thống: "... Các người đến tốt cùng có bao nhiêu thù hận? Ở trên xe ngựa chơi đùa chưa đủ sao?

"Nàng ta không ảnh hưởng đến kịch bản, cô vẫn nên lo cho chính cô đi." Hệ thống cũng không thêm để ý.

Lâm Văn nhíu mày, trong xe ngựa tiêu dao gần nửa tháng, cô cũng đã quên mất trách nhiệm nâng đỡ Bạo Ngược mà mình đang mang luôn.

"Bạo Ngược đến đâu rồi?" Lâm Văn hỏi.

Hệ thống đáp: "Hắn đã trở lại Bắc địa, nhưng lại trọng thương hôn mê. Ngoài ra ta cho cô biết, tình hình có biến, Viên tiên sinh thấy hắn không chết, lại muốn lợi dụng hắn, cô tự giải quyết cho tốt đi."

Lâm Văn: "Có ý gì?"

Hệ thống ho nhẹ một tiếng: "Giá trị bạo ngược đã sắp đầy, xoát xong một lần cuối cùng cô sẽ có thể lật xe."

Lâm Văn gần như kinh hãi nói: "Chờ chút, mi chưa hề đề cập với ta về thứ giá trị bạo ngược này."

"Không có nói ả? Chắc ta quên." Hệ thống trầm mặc một lát, cực kỳ không biết xấu hổ chơi xấu.

Lâm Văn gầm thét lên: "Mi đừng hòng lừa gạt ta, lúc ta lên xe đã bị mi lừa gạt, sau đó còn nói cái gì mà hệ thống trải nghiệm lật xe, thật ra chẳng qua là đe dọa ta, để ta không có tinh lực đi truy cứu mi nói hươu nói vượn. Đến bây giờ mà mi còn giấu diếm ta, ha."

Cô quả nhiên rất tức giận, nói xong câu cuối cùng ngược lại còn cười lạnh một tiếng, ý vị trào phúng mui đời.

Hệ thống vẫn còn giãy dụa: "Không có, ta quên thật mà. Giá trị bạo ngược chính là một con số, thể hiện mức độ tiến triển của toàn bộ tình tiết cốt chuyện mà cô trợ giúp hân hoan thành, bây giờ đã là 90%, chờ đến khi hân tinh lại, Viên lạc lại bôi đen cô với hân một lần, phỏng chừng còn tăng lên nữa, cho nên ——"

Lâm Văn ngắt lời nó: "Nếu như giá trị bạo ngược vẫn luôn không đầy, có phải ta sẽ ở luôn trong thế giới này không hả?"

Hệ thống nói: "..."

Lâm Văn cười khê một tiếng: "Mi có tin rằng ta có bản lĩnh khiến giá trị bạo ngược của hân không những không tăng mà còn giảm đi hay không, ta nhớ trước đó mi đã từng nói với ta, bởi vì ta và Bạo Ngược ở chung hòa hợp quá nhiều, dẫn đến việc ta phải bắt đầu lại. Chỉ sợ khi đó chính là giá trị bạo ngược giảm xuống chứ gì, coi như hệ thống bọn mi có thể can dự vào cốt truyện này, để vô số người đến quấy nhiễu ta và Bạo Ngược ở chung, nhưng ta tin rằng hân vẫn sẽ thích ta như vậy, chỉ cần ta không phối hợp, hân sẽ vĩnh viễn không có cách nào biến thành trăm phần trăm."

Trong ngữ điệu của Lâm Văn tràn đầy ý cảnh cáo, nụ cười trên mặt cô càng ngày càng ngọt ngào, lời nói ra lại làm cho hệ thống run rẩy không ngừng: "Lật Xe, hoan nghênh mi đến với thế giới của ta và Bạo Ngược, để chúng ta cùng hưởng thế giới ba người đi!"

Đúng như Lâm Văn nói, trước đó để cô thể nghiệm tràng cảnh trước khi chết của số 887, chính là muốn hù dọa cô.

Bởi vì hệ thống biết trước đó Lâm Văn chính là một tên lừa đảo, chỉ có tiền hạ thủ vì cường chấn trụ cô mới có thể để cho mình tùy cơ ứng biến, bây giờ bị phôi bày, thậm chí còn bị đe dọa, lần đầu tiên Lật Xe xuất hiện tình huống hốt hoảng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Cô chờ chút, ta thấy hơi loạn, số liệu của ta bắt đầu bạo động, ta đi trước yên tĩnh một chút." Hệ thống cực kỳ sợ hãi lần mất, dù Lâm Văn gọi nó, nó cũng đang già chết.

Lâm Văn tức giận đến mức muốn chửi ầm lên, nhưng tình hình hiện tại là mặc cho cô có la rách cổ họng, hệ thống cũng sẽ không phản ứng với cô.

"Văn Nhi, bản vương thật sự có thể ngồi lên ngôi cửu ngũ kia?" Trăm vương nhìn về phía nữ tử ngồi đối diện hân, trên mặt khó nén kích động.

Lâm Văn thân mặc một kiện váy màu tím nhạt trăm hoa đua nở, trên đầu cài hai cây trâm bướm vàng tung bay, bàn tay trắng nõn nâng bình rượu lên, sâu kín rót đầy hai chén rượu, đưa một chén cho hân.

"Thái tử đã chết, đến nay vẫn chưa tra được hung thủ. Kim thượng cũng bị tức giận đến bệnh, hoàng tử khác cũng không ưu tú bằng vương gia ngài, tấu chương của chư vị triều thần cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ thân thể kim thượng khỏe hơn một chút sẽ dâng sớ lập ngài làm Thái tử. Đây rõ ràng là thân dụ tử trên trời rơi xuống, vương gia ngài cũng có thể kê cao gối không lo rồi." Cô cười duyên dáng, môi son khê mở, không dấu vết nịnh nọt hân.

Trăm vương không nhận được đắc ý cao giọng cười to, nắm lấy bàn tay mềm của cô, dịu dàng nói: "Chuyện này không thể thiếu phần Văn Nhi can trọng tính toán thay bản vương, đợi đến ngày bản vương đăng cơ, tất sẽ phong nàng làm hậu."

Lâm Văn tựa như vô ý tránh khỏi tay của hân, giờ ly rượu lên cùng uống với hân, chỉ cười không nói.

Thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu: "Ta cũng không có bổ trí nhiệm vụ, cô, sao cô lại tự mình tìm đường chết vậy hả? Nếu để cho Bạo Ngược biết ——"

Lâm Văn không đợi nó nói xong, bỗng hừ lạnh một tiếng, hệ thống lập tức ngậm miệng.

Từ sau lần bị Lâm Văn đe dọa đó, hệ thống yên tĩnh hai ngày, sau đó mới thẳng thắn với Lâm Văn.

Thì ra nhóm ký chủ lật xe trước đó trên cơ bản đều đã bị mục tiêu xử lý. Người cuối cùng mà trong lòng mục tiêu căm hận không thể là ký chủ, nếu không ký chủ lật xe sẽ không có cách nào tiến vào thế giới kế tiếp, mặc cho sự việc dừng lại giữa chừng. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Lâm Văn vốn dĩ còn mơ mơ hồ hồ, sau đó lại hiểu ra, lập tức phát hiện chỗ hớ cha.

Muốn giá trị bạo ngược của Lâm Trí đầy, dọc theo con đường này rõ ràng cũng là bởi vì cô nên mới tăng vô số giá trị bạo ngược, nhưng hệ thống lại yêu cầu người cuối cùng Lâm Trí hận nhất lại không thể là cô, rõ ràng là tự mâu thuẫn mà.

"Lật Xe, có phải người đùa giỡn với người chơi không hả? Loại thiết lập tự mâu thuẫn này đến tột cùng là ai làm ra?"

Hệ thống bất đắc dĩ nói: "Kí chủ không có quyền hạn được biết, cũng là bởi vì khó khăn, cho nên trước đó mới treo 887 người. Số 888, cũng chỉ có thể nhờ vào cô. Bạo Ngược chỉ sinh ra sự tiếp xúc da thịt với một mình cô, tục ngữ nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, cô và hân cũng đã qua bao nhiêu ngày rồi, khẳng định hân sẽ không nở hận cô nhất."

"A, thật sao? Hiện giờ ta cũng đã cấu kết với nam nhân khác, muốn làm hoàng hậu của người khác, mi cảm thấy hân sẽ bỏ qua cho ta sao?" Lâm Văn cười lạnh một tiếng.

Hệ thống oa một tiếng bắt đầu khóc rống lên: "Vậy cô chạy đi, cô có sự thuần thực nghiệp vụ như đồng nghiệp trước không vậy? Có lẽ có thể làm ký chủ số 889!"

Lâm Văn nổi giận: "Mi cút đi!" Cô còn chưa có chết, hệ thống đã bắt đầu chuẩn bị tìm nhà dưới, đúng là ghê tởm.

Trước đó Lâm Trí đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mà Viên lão giao, lúc Thái tử xuất cung, bị một đám thích khách giết chết, tuy nói Đông cung hộ vệ vô số, nhưng có một bộ phận thích khách ẩn nấp trong bóng tối, thừa dịp hỗn loạn dùng cung tiễn bắn chết Thái tử.

Dù đội hộ vệ đã ra sức truy kích nhưng vẫn không bắt được thủ lĩnh, những thích khách còn lại toàn bộ đã uống thuốc độc tự vẫn, không một ai còn sống.

Lâm Văn được đưa đến kinh đô, lúc ấy kinh đô giới nghiêm nên đã phí không ít khí lực.

Có điều cô cũng không vào cung theo như Viên lão an bài, Thái tử vừa mới chết, Hoàng đế sao có thể đặt tâm tư lên người mỹ nhân.

Cô để hệ thống tạo cơ hội, được Trạng vương mang về phủ, trước khi đi, Viên lão đã an bài người cho ăn cô một viên **, chính là để khống chế cô, mỗi tháng đều phải uống một viên thuốc giải, nếu không sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

"Đinh ——" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên: "Giá trị bạo ngược tăng thành 95%, mong kí chủ tiếp tục cố gắng."

Lâm Văn vốn đang đánh cờ cùng Trạng vương, tay run một cái, quân cờ liền rơi sai chỗ.

Một nước sai, cả ván đều thua.

"Hắn vào kinh rồi?" Lâm Văn hỏi.

Hệ thống nói: "Không có, hắn mới từ chỗ Viên lão biết được, cô chủ động yêu cầu vào kinh, muốn gả cho quan to hiền quý."

Lâm Văn giận: "Viên lão đầu nói cái gì hắn liền tin cái đó sao? Có phải ngốc không vậy?"

Hệ thống nói tiếp: "Hắn còn biết cô chọn trúng Trạng vương, trong kinh đồn đãi Trạng vương mê luyện một vị mỹ nhân tuyệt thế, mỹ nhân kia chính là cô. Nén bi thương đi."

Lâm Văn: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tử tử (21)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mấy ngày nay Trạng vương rất vui mừng, bởi vì tất cả tình hình đều diễn biến đúng như Lâm Văn dự đoán, sau khi hạ táng Thái tử, dưới sự điều trị của thái y, thân thể của kim thượng đã dần dần tốt lên.

Triều thần quả nhiên bắt đầu thượng tấu xin lập Thái tử, Trạng vương là người được chọn nhiều nhất, kim thượng đã có chút động tâm.

Lâm Văn đang ngồi trên đệm sòng vai cùng Trạng vương, trong điện để trống một khoảng lớn, có một nữ tử đang ngồi trên ghế cao đàn hát.

"Văn Nhi, sao nàng không có tinh thần gì vậy?" Trạng vương thấy cô không hăng hái lắm, thấp giọng hỏi một câu.

"Khúc hát này nghe buồn quá."

Lâm Văn vừa dứt lời, Trạng vương đã thay người biểu diễn, dường như quyết tâm muốn chiếm được một nụ cười của mỹ nhân.

Một nhóm nữ tử mặc vũ y bằng sa mỏng màu đỏ đi lên, trên mặt đều che mặt, nhìn có mấy phần phong tình dị vực, vừa lên đã bày ra động tác vũ đạo kịch liệt.

Trong lòng Lâm Văn ưu sầu, cô cũng không phải nam nhân háo sắc, các cô nương lại ngực lớn mông vênh cô cũng không thích đâu.

Nếu đổi thành một đám cơ bắp đáng người cường tráng, có lẽ cô có thể vì nam sắc mà giãn mặt ra.

Hệ thống lên tiếng nói: "Vây cũng chưa chắc, cô thử nhìn người ngoài cùng bên phải kia xem có phải là loại hình cô thích hay không?"

Lâm Văn ném cho nó một ánh mắt xem thường: "Ta cũng không thích nữ nhân, ta chỉ thích ——"

Lời này của cô còn chưa kịp nói hết với hệ thống thì đã không nói được nữa, bởi vì người vũ công ngoài cùng bên phải kia mặc dù che mặt, nhưng lại lộ ra một đôi mắt đen láy, Lâm Văn sẽ không nhận lầm.

Cặp mắt kia từng vô số lần nhìn chăm chú cô trong đêm tối, thâm tình, triền miên, hoặc là tưu tức, bất kỳ một ánh mắt nào cô cũng đều cực kỳ quen thuộc.

Nhưng cô lại chưa hề thấy qua đôi mắt đang dùng một loại âm độc đánh giá cô như bây giờ, tựa như một con rắn đang thè lưỡi, có thể nhào về phía con mồi của mình bất cứ lúc nào.

Lâm Văn oa một tiếng khóc lên với hệ thống: "Hệ thống, chắc ta mù rồi, sao ta lại thấy được đệ đệ ta vậy hả?"

Hệ thống trấn an cô: "Cô không mù, nhưng bây giờ chắc chắn hắn không muốn làm đệ đệ của cô nữa, hắn chỉ muốn làm Bạo Ngược. Bắt lấy cô rồi dùng vô số loại phương pháp hành hạ chết cô."

Lâm Văn nghiêm túc dò xét lại lần nữa, vũ công kia lẫn trong đám người, ngực lớn mông vênh, dáng người không mấy may dánh dánh gì đến nam nhân, ngoại trừ động tác có chút không cân đối ra, nhìn không có gì khác biệt với vũ công bên cạnh.

Nhưng đôi mắt của vũ công kia từ đầu đến cuối đều không rời khỏi người Lâm Văn, tất cả những điều này đã nói rõ, Lâm Văn hoàn toàn chính xác không có nhận lầm.

"Văn Nhi, nàng thích không?" Trạng vương nhất thời trầm mê, chờ đến khi hồi thần lại, quay đầu chợt nhìn thấy vẻ mặt Lâm Văn nghiêm túc, không khỏi đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

Ngay khoảnh khắc Lâm Văn bị bàn tay y chạm đến, chỉ thấy một vũ công xen lẫn trong đó bỗng nhiên hướng về phía cô cười, mặt mày cong cong, ánh mắt lại lộ ra ý tứ cảnh cáo rét lạnh.

Cô lập tức rút tay ra, gật đầu theo: "Tất nhiên là thích."

"Văn cô nương rất thích điệu múa này, tất cả đều có thưởng." Trạng vương cũng vui vẻ theo, y vung tay lên, những vũ công kia lập tức nối đuôi nhau ra.

Lâm Trí đi phía sau cùng, trước khi ra ngoài, ra dấu tay với cô, ngay sau đó hai tay giao nhau đặt giữa cổ mình, làm ra một động tác dùng lực.

Lâm Văn bị dọa đến tè ra quần, lập tức cáo trạng với hệ thống: "Lật xe, vừa rồi có phải ý hấn là muốn bóp chết ta hay không?"

Hệ thống trầm mặc một lát mới nói: "Không phải đâu, hấn nói hấn muốn găm cổ của cô, có thể trước đó đã ăn nhiều món cổ vệt kho quá."

Lâm Văn: "..."

"Văn Nhi, mấy ngày nay bản vương đã sắp đoạt được vị trí Thái tử, chờ sau khi ta tiến cung sẽ cưới nàng làm Thái Tử Phi." Trạng vương vừa nói vừa đưa tay nắm chặt cổ tay của cô, ngón tay thuận theo cánh tay của cô một đường sờ lên trên, trong động tác mang theo vài phần trêu chọc.

Lâm Văn là người đã cùng Lâm Trí ngủ qua vô số lần, đương nhiên nhắm mắt cũng biết tên Trạng vương này muốn làm cái gì, còn không phải là muốn làm chuyện xấu hổ hay sao.

"Vương gia, đầu ta hơi choáng, muốn đến hậu hoa viên đi dạo. Hiện giờ đang là thời khắc mấu chốt, ngài nên chú ý đến triều đình mới phải, chớ bỏ dở nửa chừng."

Cô vội vàng tìm cớ ra ngoài, vì không cho Trạng vương cùng theo, còn đặc biệt chặn lời của y.

Sau khi Lâm Văn đi ra đã hỏi thăm hệ thống, biết được vị trí cụ thể của Lâm Trí.

Cô phân tán hết nha hoàn bên người, chỉ nói muốn giải sầu một mình một lát, sau đó đi đến một ngọn núi già ở hậu viện.

Miệng bỗng nhiên bị người ta che kín, trực tiếp bị kéo vào trong núi già, trong núi già có một không gian trống, vừa vặn đủ để hai người trốn ở đó.

Lâm Trí vẫn mặc một thân vũ y màu đỏ kia, vóc người gầy như nữ tử, giờ phút này hấn đứng sau lưng Lâm Văn, dùng hai khối mềm mại trước ngực không biết là cái gì kề sát lưng cô, đồng thời còn có một thứ cứng rắn đang chọt vào mông Lâm Văn.

Lâm Văn chỉ cảm thấy thứ dính sát phía sau mình có mềm có cứng, cảm giác kia quý dị vô cùng.

"Tỷ tỷ, ta nhớ nàng chết đi được." Hấn dán sau tai của cô, nhẹ giọng thì thầm nói một câu.

Không biết hấn đã sử dụng thủ đoạn gì, ngay cả giọng nói cũng không khàn khàn như nam tử trước đó, ngược lại trở nên nhỏ bé yếu ớt êm tai, hoàn toàn chính là một diễn viên.

Lúc Lâm Văn nghe được câu này, quả thật lòng như tro tàn, sao lại nhớ cô chết đi được chứ, phải là nhớ đến muốn cô chết mới đúng.

Đại huynh đệ à, không biết nói chuyện thì mời ngậm miệng, tiểu tỷ tỷ cũng không muốn bị người làm đau!

"A Trí, là chàng sao? Sao chàng lại biến thành nữ nhân? Có phải là tại Viên lão đầu vô si kia hay không, ta biết ngay là hấn vẫn luôn dòm ngó thân thể trẻ tuổi của chàng mà, biến chàng thành dáng vẻ bất nam bất nữ như này. Đáng thương cho phụ thể chúng ta, vốn là ân ái không nghi ngờ, bây giờ cũng đã thành người lạ, chàng biến thành cái dạng này, sau này chúng ta làm, làm sao sinh con đường cái đây..."

Lâm Văn lập tức biến thành dáng vẻ khóc sụt sụt tay cầm khăn gắm lau nước mắt, giống như đã chịu áp lực rất lớn vậy.

Lâm Trí đứng sau lưng cô, thần sắc trên mặt biến ảo khó lường, lúc sáng lúc tối.

Tay của hấn từ đầu đến cuối vẫn ôm thân thể cô. Trên đường hấn tới đây, trong lòng tồn tại vô số sát cơ, trong tay áo hấn cất giấu chủy thủ, chỉ cần dùng lực sẽ lập tức có thể đẩy cô vào chỗ chết.

Thế nhưng bây giờ ngay lúc thật sự ôm Lâm Văn vào trong ngực, hấn lại không nỡ.

Hệ thống nhìn Lâm Văn tình ý chân thành chảy nước mắt cá sấu, thật sự có hơi không nhìn nổi, không khỏi chep miệng nói: "Tiểu tỷ tỷ, cô đang chơi chiêu gì vậy?"

Lâm Văn nâng ống tay áo lên lau lau nước mắt: "Chơi trò không nỡ giết ta kia đó, người chân chính yêu ta, nhìn thấy ta thút thít như vậy tuyệt đối sẽ không nỡ giết ta. Nữ nhân chính là muốn lợi dụng mọi thứ có lợi với mình, bất luận là dung mạo hay là nước mắt."

Cô khóc một trận này, sát khí quanh thân Lâm Trí quả nhiên ít đi rất nhiều.

Cô hướng về phía hệ thống đặc ý nói: "Hi hi, mi nhìn đi, quả nhiên có tác dụng."

Lâm Văn bên này vẫn chưa kịp đặc ý bao nhiêu, bỗng nhiên lại cảm thấy không thích hợp, Lâm Trí đang cời quần của cô ra.

"A, A Trí, chàng đang làm gì vậy?"

"Ta muốn cùng tỷ tỷ sinh con đường cái, xem ra chỉ có thể dùng con cái để trói buộc tỷ tỷ thôi." Hấn rất nhanh đã lột sạch váy sam của cô, trong núi già không có ánh nắng, không khí lạnh bao trùm lên người, khiến cô nhìn không được run rẩy.

Lâm Văn muốn ngăn cản nhưng còn chưa kịp nói, hấn đã nâng vật kia tiến vào.

"Tỷ tỷ, tên Trạng vương kia đã chạm vào chỗ nào của nàng rồi? Ta nhớ đã từng nói với nàng không cho phép nam nhân khác chạm vào nàng rồi, nếu tẩy không sạch thì phải làm sao bây giờ?"

Hấn vẫn dùng loại ngữ điệu nhu tình mật ý kia, nhưng ngẫu nhiên ngay lúc thờ dốc mới có thể nghe ra giọng nói vốn có, lúc hấn nói chuyện khí tức phá ngay bên tai, ngẫu nhiên còn trùng phạch cấn vành tai của cô.

Lâm Văn đã hoàn toàn không thể suy nghĩ, trong núi giá lạnh, nhưng thân thể của cô lại cực nóng, người phía sau đang dán chặt lấy càng giống như muốn mài ra lửa trên người cô vậy.

Hai người dùng tư thế đứng, Lâm Văn căn bản là không nhìn được, mắt thấy cả người đều bị hấn ôm vào trong ngực, nếu không khẳng định đã sớm nằm trên mặt đất làm một cỗ thi thể.

"Tỷ tỷ biết trong tay áo ta cất giấu cái gì không?" Hấn dường như muốn trêu đùa Lâm Văn.

Giọng Lâm Văn đứt quãng nói: "Không biết, nhưng ta biết trong bụng quần chàng đang cất giấu cái gì."

Động tác của Lâm Trí hơi ngừng lại, thấp giọng nói: "Cái gì?"

"Lựu đạn đó. Đại huynh đệ, chàng có từng —— "

Lâm Văn muốn nói đại huynh đệ, chàng có từng nghe đến một màn dừng quần giấu lựu đạn* hay chưa, có điều lời này của cô vừa thốt ra lập tức đã nói không nên lời.

* Dừng quần giấu lựu đạn: xuất phát từ bộ phim kháng Nhật "Khí thế hung mãnh". Trong đó có cảnh nhân vật "Ngân muội" đến thăm người yêu là "Đại Bồng" đang bị Hoàng quân (quân Nhật) giam giữ, sau một trận triển miên qua đi, "Đại Bồng" móc ra một quả lựu đạn từ nơi riêng tư của "Ngân muội", hai người hô to "Lại thoải mái lần nữa", sau đó làm lựu đạn nổ rồi hy sinh. Bộ phim này có rất nhiều tình tiết và lời thoại chứa "Ý dâm", nhưng tình tiết "Dừng quần giấu lựu đạn" vẫn khiến dân mạng trợn mắt há hốc mồm, tam quan hủy hết. (Theo Baixe)

Lâm Trí hiển nhiên càng thêm trở nên kích động, hấn kẻ sát sau lưng cô, xúc cảm mềm mại trước ngực kia vẫn còn ở đó.

"Những lời thô tục này của tỷ tỷ đến tận cùng là ai dạy? Là tên Trạm vương kia sao?" Lúc hấn nói lời này, giọng nói đã từ giọng nữ mãnh mãnh khôi phục thanh âm vốn có, thân hình cũng cao to hơn.

Cảm giác áp bách của hấn mạnh hơn, sức lực cũng càng mạnh, Lâm Văn rất muốn nói một câu, tên thiếu năng Trạm vương kia không có tố chất dạy loại văn học này, đáng tiếc bây giờ chân cô đã nhũn ra không thể nói nên lời.

Ngay lúc tiếng nói của hấn vừa dứt, cánh tay của hấn nhẹ nhàng lay động, một cây chùy thủ bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay hấn.

Cả người Lâm Văn đã leo lên hai cánh tay của hấn, cho nên trong tay hấn nhiều thêm một thứ như vậy, cô gần như đã nhìn thấy ngay lập tức.

Đợi sau khi nhìn rõ ràng hoa văn trên cây chùy thủ này, cả người Lâm Văn đều trở nên kích động dị thường, thân thể cũng run lên.

Cô bắt đầu điên cuồng gọi hệ thống: "Lật Xe, Lật Xe, đây có phải là chùy thủ đã đâm ta lần trước hay không?"

Hệ thống vô cùng bình tĩnh: "Thật có lỗi, giờ khắc này chùy thủ đang đâm cô đã bị mosaic, ta không nhìn thấy."

(Dương: Cái ai biết Xe Xe đang nói đến cái chùy thủ nào không ta (, ω ,))

Lâm Văn nói: "Đánh rắm, mi đừng thế chứ, ta nói chính là thanh hấn đang cầm trên tay đây này."

Hệ thống nhìn kỹ một lát mới nói: "Ừm, trước đó chia cắt 887 chính là cái này, dùng tốt lại còn sắc bén, giống như thái thịt vậy..."

Lâm Văn: "... " Tình hữu nghị giữa cô và hệ thống hoàn toàn là bởi vì cô đại nhân không chấp nhật tiểu nhân.

Sau khi biết được thanh chùy thủ trong tay Lâm Trí chính là hung khí, cả người Lâm Văn đều bị hù dọa đến càng thêm hưng phấn.

"Tỷ tỷ quả nhiên hiểu lòng ta nhất, vậy mà trở nên quấn lấy ta như thế. Lúc ta thấy được thanh chùy thủ này đã nghĩ rằng nó đặc biệt thích hợp về mặt nhất lên cái cổ xinh đẹp của tỷ tỷ, khi làm nạng tắt thở, đôi mắt trợn to kia chắc chắn đặc biệt xứng với hoa văn phía trên..."

Lâm Trí bắt đầu nói mấy lời hù dọa cô, Lâm Văn bị kích thích đến trực tiếp ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (22)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn bị sờ tỉnh lại, dùng lời của hệ thống mà nói, thân thể của cô chính là đặc biệt chế tạo thành thể chất bạch liên hoa, cho nên da mịn thịt mềm.

Lâm Trí cứ như vậy hết vò lại bóp cô, cũng lộ ra dáng vẻ vô cùng có tư vị.

Cô một phát bắt được bàn tay trước ngực, nếu còn không cứu giúp ngực của cô một chút, cô cảm thấy hai đoàn trước ngực này đã sắp biến thành dị dạng.

"Sao chàng trà trộn vào đây được? Rồi sao lại biến thành nữ nhân?" Cô vừa nói vừa muốn quay người đối mặt với hấn, nào biết được hai chân vừa dùng lực, cơ đùi lại bắt đầu đau nhức, lần nữa khiến cô nhớ tới đùi bị thương là cảm giác gì.

Lâm Trí kịp thời ôm lấy cô, đảo thân thể cô một chút, cùng mình mặt đối mặt.

"Tỷ tỷ vào bằng cách nào, ta tất nhiên cũng dùng biện pháp đó, ** Trạm vương."

Hấn vừa nói vừa nháy nháy mắt với cô, trên khóe mắt của Lâm Trí còn toa phần mắt màu đỏ, có điều bây giờ hấn đã khôi phục thái độ bình thường, cũng không thấy sự kiêu mị của nữ tử, ngược lại còn tựa như phụ thể tình quái.

Cũng may mà bản thân Lâm Trí có tướng mạo tuấn lãng, dù có đang mặc nữ trang vẫn không hề cảm thấy không hài hòa.

Lâm Văn trực tiếp động thủ tập kích ngực, muốn sờ xem hai đoàn mềm mại trước ngực hấn đến tột cùng là vật gì. Lâm Trí thấy cô chủ động như thế cũng không ngăn cản, thậm chí còn uốn ngực lên, mặc cho cô sờ.

Kết quả Lâm Văn đã mò tới hai thứ thô sấp, trực tiếp lấy ra xem, màn thầu vốn mềm mại nở nang đã bị dè ép thành một khối nhỏ vì chuyện kịch liệt vừa rồi.

Cô dờ khóc dờ cười, giờ lên trước mặt hấn hỏi: "Chàng không có cái này yếm hộ, lát nữa phải làm sao đây?"

Lâm Trí trông thấy thần sắc buồn lòng trên mặt cô, không khỏi híp mắt, tay lại lần nữa không thành thật đặt lên ngực cô, thật giống như ngực của cô là cục sặc, mà hấn một chiếc điện thoại gần như sập tắt nguồn, không có việc gì cứ thản nhiên cảm sặc.

"Tỷ tỷ hình như quan tâm hơi nhiều rồi, nàng không có chuyện gì muốn nói với ta sao?" Lâm Trí vừa nói vừa nâng khuôn mặt cô lên.

Lâm Văn trừng mắt nhìn, cô vốn dĩ đã chuẩn bị xong một bụng lý do thoái thác, nào biết được sau khi gặp mặt tên nhóc thối này, cái gì cũng không hỏi cứ bắn trước một pháo rồi nói sau.

Hiện tại tứ chi của cô không còn chút sức lực nào, choáng đầu hoa mắt, những lý do thoái thác kia sớm đã bị vút lên chín tầng mây, bây giờ còn phải sắp xếp lại ngôn ngữ lần nữa.

"A Trí, chẳng lẽ chàng không tin ta mà lại đi tin tưởng Viên lão đầu sao? Chàng xem vòng chân của ta vẫn còn này, ta lẻ loi một mình, làm sao có thể trở lại kinh đô?"

Cô ngẩng đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía Lâm Trí, ánh mắt dịu dàng như nước, lời nói ra cũng mang theo vài phần điềm đạm đáng yêu.

Lâm Trí nhủ mảy mủi cho ý kiến, hấn nhìn đoạn xích sắt lộ ra ngoài cổ chân Lâm Văn, ánh mắt lập lờ, không biết đang suy nghĩ gì.

"Văn cô nương, Văn cô nương, người ở đâu?"

"Các người đã tìm được chưa? Vương gia đã gấp lắm rồi, vẫn nên tranh thủ thời gian tìm đi, nếu không đến lúc đó chúng ta đều phải chịu liên lụy."

Tiếng gọi lo lắng của mấy nha hoàn vang lên bên ngoài như gần như xa, quanh quẩn xung quanh núi già.

Lâm Văn lập tức không dám lên tiếng nữa, cô không biết Lâm Trí đến tột cùng đã lôi kéo cô triển miên bao lâu, có điều nhìn ánh mặt trời bên ngoài mãnh liệt, ít nhất đã qua một canh giờ, đoán chừng ngay cả thời gian dùng cơm trưa cũng đã qua, khó trách những người này gấp gáp đi tìm.

Cô vội vàng dùng tay bóp cánh tay hấn, để hấn tranh thủ thời gian tìm cách.

Lâm Trí lại tiến đến trước mặt của cô, lập tức cắn lỗ tai cô, còn dùng khí lực không nhỏ, khiến cô kinh hô ra tiếng ngay tại chỗ.

"Đến bây giờ tỷ tỷ còn muốn về bên cạnh Trạng vương sao? Hay là không chờ nổi nữa rồi?" Hấn có hai cái răng nanh, lúc vừa mới cắn đã dùng răng nanh nhắm ngay vành tai của cô.

Làn da Lâm Văn mỏng, hấn cứ như vậy găm một cái, lập tức trên vành tai chọt có giọt máu lăn xuống, bị hấn há mồm ngậm vào trong miệng, lại duỗi đầu lưỡi ra đau lòng liếm liếm, giúp cô cầm máu.

"Không có, tỷ tỷ ở cạnh Trạng vương chỉ là kẻ sách tạm thời. Còn nhớ rõ tỷ tỷ đã từng nói với chàng những gì không? Thế giới này vốn là mạnh được yếu thua, chỉ có tự thân cường đại mới có thể lấy bất biến ứng vạn biến, nhớ lấy."

Cô nâng hai tay lên ôm mặt Lâm Trí, đôi mi thanh tú nhũn chặt, trong mắt mang theo vài phần yếu ớt và bi thương, khiến người ta dễ dàng hiểu ra trên lưng cô mang theo rất nhiều khổ sở.

Lâm Trí đưa tay sờ khóe mắt của cô, hai mắt Lâm Văn đỏ bừng, mắt thấy sắp rơi nước mắt xuống, nhìn rất đáng thương.

"Tỷ tỷ, nàng đừng khóc, ta nhìn nàng lại sắp cứng rắn."

Hấn vừa nói vừa dùng nơi nào đó đã khôi phục tinh thần chào hỏi Lâm Văn.

Lúc này Lâm Văn ngay cả giả khóc cũng không khóc nổi nữa, cô chỉ cảm thấy mình run chân một cách khó hiểu.

Hệ thống chắc chắn lên tiếng: "Ái chà chà, tiểu tỷ tỷ lợi hại của ta. Để để cô chỉ cảm thấy hứng thú với thân thể của cô mà thôi."

Lâm Văn không chịu thua nói: "Có bản lĩnh thì mi lên đi, để hấn cảm thấy hứng thú với số liệu như mi."

Hệ thống khinh thường nói: "Số liệu bọn ta đều là lạnh nhạt, ta có bản lĩnh để cô lật xe."

Lâm Văn tựa vào ngực Lâm Trí, một câu cũng không dám nhiều lời, chỉ cầu nguyện trong lòng rằng nha hoàn bên ngoài đi nhanh nhanh.

Có điều vừa rồi Lâm Trí cố ý cắn cô, lại dẫn dắt cô nói chuyện, trong núi già vốn có tiếng vang, dĩ nhiên sẽ khiến bên ngoài chú ý, mấy nha hoàn thương lượng xong lập tức muốn tiến đến.

Lâm Văn bị dọa lập tức ôm chặt hấn, lại khiến hấn cười nhẹ một tiếng, mang theo vài phần đắc ý nho nhỏ.

"Nếu cả một đời tỷ tỷ đều ý lại ta như thế này thì tốt quá." Hấn thờ dài một tiếng.

Lâm Văn trực tiếp dùng tay nện hấn, ra hiệu lúc này đừng có trêu đùa cô nữa.

Một tiếng "Két" nhỏ xíu truyền đến, giống như xương cốt và xương cốt ma sát nhau, Lâm Văn nghe được nhũn chặt mảy.

Giọng nói đáng ghét của hệ thống lại truyền tới: "Chắc chắn, âm thanh này và âm thanh số 887 bị chặt đứt xương cốt năm đó giống nhau như đúc."

Lâm Văn gần như nghiêng răng nghiêng lợi: "Mi ngậm miệng cũng không ai nói mi cầm đầu!"

Thân thể Lâm Trí lấy tốc độ mất thường cũng có thể thấy được đang thu nhỏ lại, hẳn lại biến thành dáng vẻ nữ nhân, chỉ là y phục trên người lúc này bị căng ra có hơi lớn, hiện tại đã lộn xộn không chịu nổi.

Trong miệng hắn ngậm một viên thuốc, trực tiếp dán ngay bờ môi cô, dùng đầu lưỡi đẩy qua, thuận tiện dùng đầu lưỡi quét một vòng trong khoang miệng của cô.

Lâm Văn rất muốn tròn trĩnh mắt, lúc này là lúc nào rồi hả, không thể trực tiếp nhét vào trong miệng cô luôn à? Còn muốn dùng loại phương pháp cho ăn này, chiếm tiện nghi của cô.

Chờ đến khi mấy nha hoàn kia tiến vào, bỗng nhiên chớp mũi chợt ngửi được một mùi hương u lãnh thoang thoảng, lúc kịp phản ứng lại thì đã nằm xuống đất hết.

Lâm Văn cũng ngửi thấy mùi hương kia, hiển nhiên là thuốc mê gì đó.

"Tỷ tỷ vỗ một cái là họ sẽ tỉnh, nàng phải ngoan ngoãn, mọi chuyện nhớ cẩn thận." Cuối cùng hắn đưa tay bấm eo nhỏ của cô một cái, lập tức sửa sang lại vũ y trên người một chút, tiện tay đeo mạng che mặt lên, vội vàng rời khỏi núi giả.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trạm vương đã tính toán tốt hết thảy, nhưng sau cùng vị trí Thái tử cũng không rơi xuống đầu của y, kim thượng muốn lập con trai của tiên Thái tử làm Hoàng trưởng tôn, không cần lập Thái tử.

Bản tính vạn sự như ý của y toàn bộ thất bại, vốn dĩ Trạm vương cũng không có lòng phản loạn gì, nhưng ngay lúc người xung quanh đều cho y hy vọng, thậm chí mắt thấy thật sự đã sắp đạt thành, cuối cùng lại hy vọng thất bại, trong lòng của y sẽ sinh ra vô hạn oán niệm và lệ khí.

Những chuyện trước đó không dám nghĩ tới, hiện tại tất cả đều làm mà không hề bận tâm.

Y liên hợp với mẫu phi của mình trong hậu cung, cùng với nhà ngoại có quyền lực khá lớn, nắm trong tay một nửa quân lực của kinh đô, dẫn quân đội xông vào cung, muốn bức vua thoái vị.

Lâm Văn trắng đêm không ngủ, lúc y muốn rời đi khi trời còn chưa sáng, cô tự mình xuống bếp làm một bát canh nóng bụng lên cho Trạm vương.

"Ta chờ vương gia khai hoàn trở về." Cô hướng về phía Trạm vương cười khê, một mực đưa mắt nhìn bọn hắn rời đi.

Chờ bọn hắn hoàn toàn đi khỏi, nụ cười trên mặt Lâm Văn cũng biến mất.

Cô trở lại một mình ở trong phòng, vừa đóng cửa lại bà vai đã bị bắt lấy, cô muốn quay đầu nhưng người kia lại che kín mắt cô, hiển nhiên không muốn để cô nhìn thấy mình.

Dù cho thân ở bên trong bóng tối, nhưng Lâm Văn cũng có thể phát giác được khí tức quen thuộc này đến tột cùng là ai.

"A Trí."

Lâm Trí cười lạnh một tiếng, lúc mở miệng ngữ khí mang theo vài phần đùa cợt: "Tỷ tỷ quả nhiên là có thủ đoạn, Trạm vương đối xử với nàng tốt như vậy, nàng vẫn cho hắn uống **? Hắn sẽ giống như ta, vĩnh viễn bị tỷ tỷ đùa bốn xoay vòng, ta biết Viên lão không phải người tốt lành gì, thế nhưng tỷ tỷ lại thoát được vài phần liên quan. Ngay cả bản lĩnh làm Vương phi tương lai ở Trạm vương phủ này nàng cũng có, huống chi là chạy thoát?"

(Dương: cái dấu ** là tên một loại độc gì đó, nhưng bị che mắt nên ta cũng k biết là gì nữa)

Lâm Văn trầm mặc, cô ở lại Trạm vương phủ tất nhiên là có dự định riêng, bắt đầu từ một khắc khi hệ thống lừa gạt cô, cô đã chữa xong đường lui cho mình, bây giờ đã đến thời điểm thu lưới bắt cá.

"Ta vẫn luôn tàn nhẫn với bản thân, đầu rơi máu chảy cũng có thể không nhảy mất lấy một cái, thế nhưng ta lại không nỡ tàn nhẫn với tỷ tỷ."

Đối với bản thân mình có phản ứng như vậy, Lâm Trí cũng chỉ hận rèn sắt không thành thép, hẳn vốn có trăm ngàn cơ hội giết chết Lâm Văn, nhưng lại vĩnh viễn không nỡ động thủ.

Chỉ cần nhìn thấy cô, nghe được giọng nói của cô, trong đầu hắn sẽ nhớ lại cảnh tượng bọn họ cùng nhau lớn lên, ở cùng một chỗ, vô luận là đao kiếm hay là sát khí, hắn đều không nỡ phóng thích.

"Viên lão đầu nói nàng trúng độc, muốn ta giúp hắn đoạt thiên hạ, như vậy ông ta có thể cho nàng thuốc giải. Nhưng nếu bây giờ đến hoàng cung liều mạng, không khác gì chịu chết. Tỷ tỷ, nàng nói ta có nên đi hay không?"

Thanh âm của hắn trầm trầm, lúc nói lời này ngược lại thái độ rất bình tĩnh, chỉ là bàn tay đang nắm lấy bà vai cô lại dùng lực, hiển nhiên vô cùng để ý câu trả lời của cô.

"Không nên." Lâm Văn đưa tay bắt lấy mu bàn tay hắn, muốn lấy tay của hắn xuống, run giọng trả lời một câu.

Lâm Trí không nói chuyện, ngón tay của hắn càng thêm dùng sức, dường như muốn bóp nát bà vai cô.

Trầm mặc một lát, hắn mới mở miệng lần nữa: "Tỷ tỷ lại nói dối."

Thanh âm của hắn khàn khàn, dường như vô cùng tức giận, sau khi chờ dài một hơi liền từ cửa sổ bay ra ngoài.

Lâm Văn cảm giác được sau lưng không có người, lập tức quay đầu, chỉ thấy một bóng lưng nhỏ đã trốn xa.

Cô phun tào với hệ thống: "Lật Xe, khó khăn lắm ta mới nói thật, sao hần lại không tin ta chứ? Chỗ ngồi nguy hiểm kia cứ để ta ngồi là được, dù sao ta cũng phải lật xe, nếu như hần cũng đi, lão Lâm gia nhà bọn ta sẽ đứt hương khói mất."

Hệ thống: "... " Nói đến cùng bọn họ quả nhiên là người một nhà.

Lâm Văn suy nghĩ kỹ một chút, lại phủ định lí do thoái thác của mình trước đó: "Ta không có ở đây, chỉ có mình hần cũng không sinh được. Haizz, đúng là mệnh đoạn tử tuyệt tôn mà."

Hệ thống rót cuộc không nhịn được nữa: "Kí chủ, làm ơn đừng có diễn sâu quá."

Lâm Văn nói: "Ta biết rồi, mi đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Hệ thống nghiêm túc nói: "Rồi, lúc nào cũng có thể trợ giúp kí chủ lật xe."

Lâm Văn đổi một thân kỳ trang màu đen nhẹ nhàng, cô ăn mặc như nam nhi, bỏ hết tất cả trang sức. Ngồi trên lưng ngựa lộ ra phong thái hiên ngang, toàn bộ thân thể đều giao cho hệ thống không chế, một đường chạy vọt về phía hoàng cung.

Càng đến gần toà cung điện nguy nga kia, tiếng chém giết càng phát ra rõ ràng, lúc thân thể của cô nhanh chóng xuyên qua cửa cung, một mực chạy về phía nội điện, chỉ thấy bốn phía đều là thi thể, máu chảy thành sông.

Suy nghĩ của Lâm Văn phóng thích, bắt đầu tán gẫu với hệ thống: "Ta còn nhớ rõ ban đầu ở Bắc địa, đệ đệ ôm ta cưỡi ngựa, ra roi thúc ngựa, mặc sức dạt dào, cực kỳ thích ý."

Hệ thống bị loại thái độ chua lè này của cô làm cho không chịu nổi, không khỏi thấp giọng nói: "Tốc độ này đã rất nhanh rồi, còn nhanh nữa đuôi cô sẽ bị mài đến đỏ máu."

"Không phải, ta chỉ là hơi nhớ cây gậy đâm sau lưng ta kia thôi." Lâm Văn lắc đầu, khẽ thở dài một hơi, có chút chờ mong nói: "Hay là mi biến ra một cây?"

Hệ thống: "... " Nó thật sự cảm thấy kí chủ đã nát bét, bằng không làm sao lại nói ra mấy lời đen tối như vậy, trên mặt còn tung bay một đám đỏ ửng, quả thực là không biết xấu hổ.

Ngay lúc hai người còn đang chọc cười, thân thể Lâm Văn do hệ thống thao túng đã đến nội điện.

Trong điện có mấy thế lực đang chém giết lẫn nhau, đều là dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Lâm Văn có chút không chịu được cau chặt lông mày, nhưng hệ thống lại không ngừng nhắc nhở cô, nhanh lên nữa, nhanh hơn chút nữa, nếu lỡ Bạo Ngược mà treo xe này sẽ trực tiếp nổ.

Lâm Trí hơi tuyệt vọng, người hần mang theo vốn dĩ đã ít, Viên lão đầu vốn không trông mong hần sẽ sống sót trở về, chỉ là để hần làm quân tiên phong, nếu quân đội phía sau vẫn cứ chậm chạp không đến, hần chỉ có con đường chết.

Trạm vương kia mang theo người đang chém giết với Ngự Lâm quân, hiển nhiên muốn giết chết lão tử Hoàng đế của mình trước, sau đó lại đến xử lý con tép riu là hần này.

Hần mấy móc quơ trường kiếm trong tay, ngăn cản công kích xung quanh, cánh tay của hần thật ra đã bị thương, vô số máu tươi nhỏ xuống.

Thực ra hần nên chết từ sớm, lúc ra đời không cha không mẹ, nếu như không có tỷ tỷ ôm hần tiến vào Lâm Hầu phủ, trùng trị điều nó bên người, hần đã không còn trên đời này.

Sau đó hần ngã xuống vách núi đã thật sự chết qua một lần, đã cảm thấy sinh tử cũng chỉ như thế, dù sao hần cũng không có gì có thể cầu mong.

Nhưng bây giờ rõ ràng đã sắp thấy biên giới tử vong, hần lại không chịu buông bỏ, bởi vì trong lòng hần từ đầu đến cuối đều nhớ người kia.

Tỷ tỷ của hần, nếu như hần chết, không biết tỷ tỷ sẽ lại đến bên cạnh ai đây?

Trạm vương có chuẩn bị mà đến, chỉ dựa vào Ngự Lâm quân trong cung căn bản không có cách nào ngăn cản y, sau khi đương kim Hoàng thượng bị bức tử, trong mắt Trạm vương lóe lên vài phần mừng như điên.

Lúc Lâm Văn vọt vàng chạy đến, Lâm Trí đã máu me khắp người nằm trên mặt đất, có binh sĩ gơ kiếm muốn giết hần.

"A Trí--" Cô hét to gọi hần.

Ném trường kiếm trong tay ra ngoài, hệ thống không chế thân thể của cô, cực kỳ chuẩn xác trực tiếp cắt đứt thủ cấp của binh sĩ kia, cô chỉ cảm thấy dùng sức quá lớn, cánh tay của mình cũng sắp gãy mất.

Lâm Trí nghe thấy giọng nói của cô, con người co chặt lại, thừa cơ đoạt lấy đao của kẻ địch ở một bên, trực tiếp bổ về phía người xung quanh.

Thân hình Lâm Văn quý dị vô cùng, bước tiến của cô rất nhanh, nhìn không giống một người bình thường, Lâm Trí thấy được thủ đoạn của cô như vậy, vẻ kinh ngạc trên mặt lập tức biểu lộ ra.

Hần và Lâm Văn ở bên nhau lâu như vậy, chưa hề nghĩ tới tỷ tỷ nhà mình còn có loại công pháp này.

"Hệ thống, bại lộ rồi kìa." Cô lập tức nhắc nhở Lật Xe.

Hệ thống lại hoàn toàn không thèm để ý: "Bại lộ thì bại lộ thôi, dù sao cũng phải lật xe, Bạo Ngược cũng không thể đuổi tới chém chết ta được."

Nó sắp rời khỏi thế giới này, hoàn toàn chính là trạng thái không sợ hãi.

Dù cho Lâm Văn có nhanh chóng tiến về phía hần, nhưng giữa hai người vẫn còn cách một khoảng, huống hồ có quá nhiều kẻ địch ở xung quanh.

Cộng thêm Trạm vương ra lệnh cho bọn hần ngăn cản, song quyền khó địch bốn chưởng, Lâm Trí sắp chống đỡ không nổi nữa, hần có thể ngăn cản đao trước ngực, nhưng không có cách nào tránh né tập kích phía sau, mắt thấy hai thanh kiếm kia sắp đâm vào giữa lưng hần.

Rốt cuộc Lâm Văn cũng chạy đến, ngăn cản phía sau hần, hai thanh kiếm kia trực tiếp đâm vào trái tim cô.

Trông mặt của cô hơi co lại, kiểu chết này hoàn toàn giống với số 887, chỉ có điều hung thủ không còn là Bạo Ngược nữa mà thôi.

Đau đớn lập tức lan khắp toàn thân, thậm chí để cô có một loại cảm giác hít thở không thông.

Lâm Trí bất chấp tất cả, lập tức một tay ôm lấy cô, một tay cầm kiếm muốn giết sạch người xung quanh.

May mắn lúc này quân tiếp viện ngoài thành đã đến, Trạng vương nhìn thấy lượng lớn quân đội tràn vào, biết không phải là tiếp viện mình, hai bên lập tức tấn công nhau, ngược lại để Lâm Trí tìm được cơ hội chạy trốn đến Thiên Điện.

Một đao kia trúng ngay chính giữa nơi yếu hại của Lâm Văn, máu trên ngực có sao cũng không ngăn được, cô ngay cả mở miệng nói chuyện cũng khó khăn.

Sắc mặt Lâm Trí âm trầm, hần tựa như một con thú đang bị vây khốn, hai tay dùng sức đè vết thương của cô lại, hi vọng có thể ngăn chặn hai lỗ máu kia, nhưng căn bản vẫn không thay đổi được gì.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, nàng đừng chảy máu có được hay không? Ta ra ngoài sẽ lập tức có thể lấy được thuốc giải, nàng vào cung làm cái gì? Chỉ biết gây phiền phức cho ta..."

Thanh âm của hần run rẩy, nước mắt đã lập tức đảo quanh hốc mắt.

Lâm Văn cảm thấy ngạc nhiên, Lâm Trí rất ít khi khóc, kể từ lúc hần hiểu chuyện, Lâm Văn đã bắt đầu dạy hần sát sinh, rồi cuộc cũng không thấy vành mắt hần đỏ nữa, bây giờ biết được người tỷ tỷ không giữ lời này sắp phải chết, hần lại không nhịn được muốn chảy nước mắt, cũng coi như để cô trước khi lật xe thấy được một kỷ quan.

"Chàng đừng khóc, ta muốn tới tìm chàng mà. Bởi vì trong cung này có người thân cận nhất của ta, tỷ tỷ muốn nói cho chàng biết, ta đã lừa chàng rất nhiều lần, nhưng trước đó không muốn chàng vào cung, là thật. Không có lừa chàng, chàng có vào cung hay không, tỷ tỷ cũng phải chết..."

Cô đưa tay sờ lên khóe mắt hần, nương theo động tác của cô, Lâm Trí chớp chớp mắt, một hàng nước mắt lập tức chảy xuống.

"Nói vậy, tỷ tỷ phải cùng ta sống lâu trăm tuổi, cuộc đời của chúng ta còn rất dài, sao có thể chết được?"

Hần nắm chặt tay của cô, không cho cô nói lung tung nữa.

Trên mặt Lâm Văn lộ ra mấy phần cười khổ: "A Trí, từ nhỏ chàng đã như vậy, lúc tỷ tỷ nói dối chàng cũng tin, ta nói thật thì chàng lại không tin. Viên lão đầu sao có thể để chàng sống trên người của chàng bị hần hạ cổ, chỉ có ta ăn cổ độc vào mới có thể cứu chàng. Tỷ tỷ đã lừa gạt vật kia tới tay, chỉ là vẫn luôn không dùng, bởi vì ta không nỡ xa A Trí của ta, ta đi sẽ chỉ còn lại một mình chàng. Nhưng mà A Trí phải sống, nhớ kỹ lời ta nói, chỉ có tự thân trở nên cường đại, những người kia mới không thể uy hiếp được chàng, tổn thương chàng và những người quan trọng bên cạnh chàng..."

Cô nói xong lời cuối cùng càng không ngừng ho ra máu, máu ho ra là màu đen, vừa nhìn đã biết thân trúng kịch độc.

Hần đưa tay vội lau đi máu đen bên môi cô, cả người đắm chìm trong một loại đau thương và hốt hoảng.

"Không, không, tỷ tỷ, nàng đừng rời bỏ ta..."

Hần muốn cứu cô, nhưng lại bất lực, đối mặt với Lâm Văn thân trúng kịch độc lại bị đao đâm đến trái tim trước mắt, Lâm Trí không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh mệnh của cô qua đi.

Lâm Văn không nói gì thêm, chỉ càng không ngừng nhìn hần, vành mắt cũng đỏ lên, cũng không biết là do đau hay là bởi vì sắp rời xa mà bị thương.

Tay cô vuốt cằm hần, ánh mắt từ đầu đến cuối đều tập trung trên mặt hần, tựa như có nhìn cả một đời cũng không đủ.

Thẳng đến khi sinh mệnh của cô đi đến tận cùng, bàn tay mềm mại trắng nõn kia trượt xuống, không còn hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2: Đệ đệ bạo ngược và tiểu tỷ tỷ (Xong)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Ngay tại lúc cô ngừng thở, Lâm Trí đột nhiên cảm thấy trái tim đau xót, tựa như có thứ gì đó cào loạn xạ trong ngực hần, nhưng chỉ qua một lát đã mai danh ẩn tích, thân thể của hần không có chút khác thường nào, thậm chí nội lực vốn dĩ suy yếu còn khôi phục lại một hai phần, tựa như đau đớn trước đó chỉ là ảo giác của hần vậy.

Nếu như không phải người thay hần giải cổ độc đã chết trong ngực của hần, có lẽ hần sẽ coi là đây chỉ là ảo giác ngẫu nhiên mà thôi.

Sắc mặt của hần hơi lạnh, nhất thời có chút không kịp phản ứng, rõ ràng tỷ tỷ hần yêu nhất đang ở ngay trong ngực, nhưng hần lại phải thừa nhận cô đã rời khỏi nhân thể này.

Sau khi hần gạt mình hoàn hồn, mũi chua xót, hần muốn gào khóc, nhưng lại không biết làm sao.

Bởi vì hần đã mất đi thứ quý giá nhất, người tỷ tỷ còn quan trọng hơn so với sinh mạng của hần, cứ như vậy không còn.

Tiếng chém giết phía ngoài vẫn còn tiếp tục, hần nghe được tiếng Viên lão mang binh tiến đến, cũng nghe thấy thanh âm điên cuồng của Trạng vương, tất cả bọn hần đều điên rồi.

Vì một vị trí, không biết đã hại chết bao nhiêu người, bây giờ ngay cả tỷ tỷ của hần cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hần tìm một nơi sạch sẽ đặt thân thể Lâm Văn ở đó, cúi đầu hôn lên môi cô, cũng không ngại môi cô nhiễm máu đen.

"Tỷ tỷ, nàng chờ ta một chút, ta đi báo thù cho nàng, chờ một lát ta sẽ đến bên nàng."

Lâm Trí không nỡ rời xa nhìn cô một cái, nhặt thanh kiếm bị hấn tùy tay ném xuống mặt đất lên, xông ra ngoài lần nữa.

Hắn rõ ràng đang chìm trong đau khổ vì mất đi tình cảm chân thành, nhưng giờ phút này hắn lại cực kỳ thanh tỉnh, trong đầu đã tính toán phải giết mấy người, phải làm thế nào để lên vào bên cạnh bọn hắn.

Bên ngoài là một mảnh hỗn độn, đao kiếm không có mất, đập vào mắt chính là toàn cảnh đồ tươi, tiếng chém giết và tiếng ngã xuống đất tràn ngập bên tai, nhưng hắn lại chẳng quan tâm

Một đôi mắt âm trầm chuyên chú nhìn chằm chằm Viên lão ở hậu phương, lão đầu từ chỉ còn nửa bước sẽ giẫm vào quan tài kia, vậy mà tới hoàng cung, hiển nhiên là định được ăn cả ngã về không vì vị trí kia, cố chấp như vậy.

Hắn tựa như một con báo săn ẩn mình trong bóng tối, che giấu hơi thở của mình đến mức thấp nhất, quanh quẩn tới gần bên người Viên lão.

Xung quanh Viên lão đều là người đang liều mình chém giết, hướng hồ Lâm Trí vốn là người dưới trướng Viên lão, quanh thân hắn không có sát khí, hầu như tất cả mọi người đều không chú ý đến hắn.

Chỉ có lúc Viên lão đối diện với ánh mắt của hắn, có một nháy mắt hoảng hốt.

Còn không đợi ông ta mở miệng, một thanh chủy thủ đã xẹt qua cổ ông ta, vết tích mảnh khảnh rạch ra trên cổ kia giống như vỏ cây đã già.

Ông ta mở to hai mắt nhìn, muốn kêu cứu, nhưng yết hầu đã bị cắt đứt, không thể phát ra âm thanh được nữa.

Chỉ có thể tro mắt nhìn Lâm Trí nhanh chóng tiếp cận, lại nhanh chóng rời đi, tựa như dẫn kẻ địch bên người đi vậy.

"Tiên sinh, tiên sinh!" Những binh lính do Viên lão dẫn tới kia, hậu tri hậu giác phát hiện quân sư nhà mình đã ngã trong vùng máu, lập tức trong lòng đại loạn.

Trên chiến trường, thế cục luôn luôn thay đổi trong nháy mắt, Trạng vương thấy Viên lão đã ngã, không khỏi cao giọng cổ vũ tướng sĩ bên người giết những tên cầu tặc này, đợi đến khi dâng cờ, luận công ban thưởng.

Thế nhưng còn không đợi ý đặc ý quá lâu, lồng ngực bỗng nhiên đau nhứt kịch liệt, ngay sau đó cảm giác đau đớn trải rộng khắp kinh mạch tứ chi, y không kịp phản ứng thì đã thất khiếu chảy máu mà chết.

Thẳng đến khi y nhắm mắt cũng không biết tại sao mình chết, rõ ràng long ý đã có thể chạm đến tay, đáng tiếc cuối cùng y lại không thể ngồi lên.

Lâm Trí về tới Thiên Điện, thật ra hắn chỉ còn lại nửa cái mạng, muốn giết người dưới tình hình hỗn loạn như thế sao có thể là chuyện dễ dàng.

Vốn dĩ hắn còn chuẩn bị giết chết Trạng vương, nhưng trước đó Lâm Văn đã cho Trạng vương uống **, bớt việc cho hắn.

"Tỷ tỷ quả là thương ta, biết ta sẽ không bỏ qua cho Trạng vương, cho nên giết hắn để ta khỏi phải động thủ."

Chính quyền thay đổi, kinh đô rung chuyển bất an, dân chúng lầm than.

Hầu như không ai phát hiện ngay đó có người ôm một cỗ thi thể từ trong hoàng cung ra ngoài, hắn cũng cho là mình phải chết không thể nghi ngờ, ngay cả đại phu cũng không tìm, chỉ một lòng chờ chết.

Nhưng mạng hắn cứng rắn, ông trời cũng không thu.

Lâm Trí từ đầu đến cuối đều ôm thi thể Lâm Văn, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ nàng xem, ta làm quá nhiều chuyện xấu, ngay cả Diêm Vương điện cũng không cần ta. Chỉ sợ nàng cũng đã uống canh Mạnh bà đầu thai lần nữa mất rồi, cho nên dù bây giờ ta có chết cũng không theo kịp nàng. Ta không cầu kiếp sau, chỉ cầu đời này đi cùng với nàng, bất luận nàng sống hay chết."

Hắn luôn luôn nói được làm được, lần này cũng không ngoại lệ.

Mấy năm sau, tỷ muội Mộc gia đã mai danh ẩn tích từng nhìn thấy một cỗ quan tài lớn được làm bằng gỗ hoàng lê tốt nhất trong một ngôi miếu đồ nát.

Bên ngoài mưa to tầm tã, các nàng đến đây tránh mưa.

Thân thể Mộc Tiềm càng ngày càng kém, sắc mặt trắng bệch, xem ra không sống được mấy năm nữa. Mấy năm nay Mộc Nhu vẫn luôn bồn ba chạy trốn, hai người bọn họ đều là nữ tử yếu đuối, tại thời loạn thế này cũng chỉ là sống tạm mà thôi.

Lúc vừa tiến vào miếu hoang, hai tỷ muội còn nghĩ may mắn đêm nay không phải ướt như chuột lột, kết quả vừa nhìn thấy cỗ quan tài kia, Mộc Nhu lập tức bị dọa đến thét lên.

Sau đó thấy rõ ràng là quan tài đầy kín nắp, chỉ thấy xúi quẩy, thi thể nhà ai không hạ táng, lại đặt trong miếu dọa người.

Kết quả tiếng nói của nàng ta vừa dứt, cỗ quan tài kia chợt truyền đến tiếng gõ xê dịch nặng nề, nắp quan tài chậm rãi mở ra, một nam nhân ngồi dậy từ trong đó, nhìn hắn cực kỳ quen mặt, trong ngực còn ôm một bộ xương trắng.

"Cút."

Thanh âm của nam nhân khàn khàn vô cùng, giống như đã rất nhiều năm không uống nước, nhưng tỷ muội Mộc gia nghe được lại chỉ thấy quen tai vô cùng.

"Lâm Trí." Vẫn là Mộc Tiềm nhận ra hắn, nàng ta không thể tin nổi nhìn nam nhân kia.

Bây giờ chẳng qua chỉ mới hai ba năm mà thôi, Lâm Trí cũng mới mười tám mười chín tuổi, tóc cũng đã bạc phơ, khuôn mặt tiêu tụy.

Hai con mắt của hắn âm đạm vô thần, giống như một cái xác không hồn, chỉ có những khi hắn nhìn bộ xương trắng ngần trong lòng mới hiện ra sự dịu dàng.

"Tỷ tỷ, nàng đừng sợ. Chỉ là hai con chó hoang đến tránh mưa mà thôi, ta biết nàng không thích hai người họ, hai là ta giết họ nhé?"

Thì cốt trong ngực tất nhiên không thể trả lời hắn, nhưng hắn lại giống như nghe thấy được gì đó, nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta biết tỷ tỷ lương thiện nhất, lúc trước rõ ràng đã định ném Mộc Tiềm cho tên quyền quý thích tra tấn người, nhưng giữa chừng lại đổi ý, tìm người quen biết cũ của Lâm Hạo phủ cứu nàng ta. Bây giờ ta cũng sẽ không giết các nàng, chỉ cần tỷ tỷ vui vẻ là được rồi, A Trí vĩnh viễn vĩnh viễn thích tỷ tỷ nhất, tỷ tỷ đừng rời bỏ ta..."

Hắn ôm sát thi cốt vào trong ngực, lời âu yếm tùy ý nói ra, không tiếp tục nhìn các nàng nữa.

Chỉ là dưới tình huống tỷ muội Mộc gia thất thần quá lâu, hắn vung ra một cây chùy thủ từ trong tay áo, trực tiếp bắn vào vách tường sát mặt Mộc Nhu.

Mộc Nhu sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua chùy thủ kia, phía trên chùy thủ có hoa văn đặc biệt đẹp đẽ, trên tay cầm còn khắc nạm bảo thạch, vừa nhìn đã biết chính là thứ đáng tiền nhất của Lâm Trí, mà chắc hẳn là có ý nghĩa đặc thù gì đó nên mới khiến cho hắn vẫn luôn mang theo bên người.

Hai tỷ muội chặt vật rời khỏi miếu hoang, quan tài sau lưng khép lại lần nữa, quay về sự yên tĩnh.

Mưa rào xối xả, hai người bọn họ vừa ra khỏi toàn thân trên dưới đã ướt đẫm.

Hai người đều trầm mặc, thẳng đến khi tìm được một căn nhà hoang, các nàng mới nghỉ ngơi một chút.

"Tỷ, Lâm Trí gọi bộ xương kia là tỷ tỷ, cho nên hắn vẫn luôn không an táng Lâm Văn, cứ ôm một cỗ thi thể cùng ngủ trong quan tài như vậy?"

Mộc Nhu run giọng mở miệng, tiếng nói của nàng ta vừa dứt, trên đầu chợt có một tia sét đánh xuống, nàng ta cả kinh không dám tiếp tục mở miệng nữa.

Phải là chấp niệm như thế nào mới có thể giữ một người ở bên cạnh lâu như vậy, dù là người kia đã hóa thành xương trắng, hắn vẫn trò chuyện cùng nàng như cũ, biết được tâm tình của nàng, suy đoán câu trả lời của nàng...

Thậm chí hết lần này đến lần khác nói: Tỷ tỷ, ta rất thích nàng.

"Đồ ngốc." Mộc Tiềm đỏ mặt nói một câu, từ đó cũng không nhắc đến Lâm Trí nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Lật xe!!! Các người hài lòng không? Không hài lòng ta cũng không có cách nào, ta cũng đã ba trăm sáu mươi độ không góc chết mở xe nhiều lần, sau đó mới lật.

Còn có lão tài xế ghét bỏ ta mở chính là xe đồ chơi, nữ chính hơi một tí lại choáng là bởi vì thoải mái, cũng không phải là mang thai _(:3" ∠)_

Ta miêu tả không thể không cẩn thận, nếu không sẽ không có cách nào xét duyệt, thuần khiết như ta:-)

Chương này sáu ngàn chữ, còn có một chương đoán chừng bốn ngàn chữ tả hữu, nhập v một vạn đổi mới a ~

mua! (*ゝ 3 ヽ) tấu chương đưa hồng bao, hi vọng tất cả mọi người ủng hộ chính bản, Cảm ơn!! ☆∩(*^_^*)v

Dương: Nữ chính của chúng ta vô tâm vô phổi, thấy cũng tội cho nam chính, mà thôi cũng kệ. Hy vọng TG sau nam chính sẽ biến thái ở cấp độ cao hơn

∩ (￣▽￣) ∩

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (1)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Nhìn kia, đồ ngốc kia lại bị Thanh Việt chân nhân gọi đi nữa."

"Phòng chừng là sắp bị trách phạt rồi, lần trước gây tổn hại cho tiên thảo của chân nhân đến rồi cũng không còn, đáng về phế linh căn này của nàng ta có mười cái mạng cũng không đủ đền..."

Chung quanh đều là âm thanh trào phúng cười hi hi, trên người Lâm Văn mặc một bộ váy dài màu xanh, chậm rãi đi về phía chủ điện.

Sao với những nữ tử đang cười cô, cô ăn mặc rất giản dị, thậm chí trên đầu chỉ có một chiếc trâm gỗ, một chút linh khí cũng không có.

Cô lộ ra dáng vẻ đặc biệt hiền lành, vẻ mặt chết lặng, hiển nhiên đã quen với việc bị người xung quanh trào phúng.

Tóc mái rất dài che khuất nửa gương mặt, lúc gió nhẹ thổi qua, tóc mái bị thổi bay, lập tức lộ ra một cái bốt lớn màu đỏ tươi vốn bị tóc mái che khuất.

Hoàn toàn phá hủy mỹ cảm của nửa gương mặt còn lại, lập tức từ mỹ nhân tuyệt thế biến thành xấu nữ Vô Diệm, tiếng thổn thức càng sâu.

Cuối cùng đã tới chủ điện, cô không do dự chút nào, từng bước nhỏ bước vào.

Cấm chế vốn dĩ ngăn cách tất cả người bên ngoài tiến vào, nhưng ngay lúc cô bước vào, chỉ có lưu quang lóe lên rất nhanh rồi lại im ắng, hiển nhiên là cho phép cô đi vào.

Thanh Việt chân nhân ngồi đánh cờ một mình, trên bàn cờ hắc bạch phân minh, thế cục chém giết vô cùng kịch liệt.

Mắt Lâm Văn sáng lên, lập tức cúi đầu không nói nhiều, chỉ trực tiếp quỳ rạp xuống mặt đất, cúi đầu xuống, giữ im lặng, trạng thái thần phục tuyệt đối.

Bên trong nội điện ngoại trừ âm thanh quân cờ được đặt lên bàn ra, còn lại đều yên lặng như tờ, tựa như thiếu nữ đang quỳ rạp trên đất trước mắt này không tồn tại vậy.

"Người biết vì sao ta gọi người đến không?"

"Đồ nhĩ sai rồi."

"Sai ở đâu?"

Lâm Văn không đáp, chỉ mê mẩn nháy mắt, trên mặt cô lộ ra vẻ ngây thơ tựa như đứa trẻ mười tuổi.

"Đến Lãnh Tuyền* quý đi, không được vận công chống đỡ." Nam nhân phản phó một câu, Lâm Văn ngoan ngoãn lui ra.

* Suối nước lạnh.

Từ đầu đến cuối vị sư tôn này cũng không ngừng đầu lấy một cái, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm bàn cờ, tựa như vừa rồi hẳn chỉ đang nói chuyện với không khí vậy.

Đây là thế giới thứ hai của Lâm Văn, tu chân.

Hệ thống không để cho cô trải nghiệm cảnh tượng lật xe thê thảm của ký chủ trước đó nữa, chỉ nói cho cô biết mục tiêu chính là vị sư tôn này -- Lạnh Nhạt.

Lâm Văn còi áo ngoài, chỉ còn lại một kiện áo mỏng cứ như vậy bước vào Lãnh Tuyền trong điện.

Chủ điện của nơi này chính là Thanh Việt chân nhân, ở đây khá lớn, đầy đủ mọi thứ, chỉ riêng nước suối đã chia thành ba loại Lãnh Tuyền, Ôn Tuyền và Nhiệt Tuyền*, nhiệt độ nước khác nhau, có công dụng tu luyện của riêng mình.

* Suối nước lạnh, suối nước ấm, suối nước nóng.

Chỗ Lâm Văn đang ngâm bây giờ là Lãnh Tuyền, nhiệt độ nước cực thấp, nếu không phải thể chất cô đặc thù, chỉ sợ người bình thường tiến vào đều sẽ run rẩy không chịu nổi.

Cô cứ như vậy nhắm mắt lại, hai chân co lại bày ra dáng vẻ tĩnh tọa, tựa như đang nhập định.

Trên thực tế cô đang bận tranh thủ thời gian tán gẫu với hệ thống: "Hệ thống, mi xem Lạnh Nhạt lại ngược đãi ta này."

Hệ thống hừ lạnh nói: "Dung mạo cô xấu như vậy, không ngược đãi cô thì ngược đãi ai? Xấu chính là nguồn gốc của tội lỗi."

Làm cầu nhan như Lâm Văn có hơi không phản bác được, bởi vì cô cũng là mặt hàng trông mặt mà bắt hình dong.

"Không phải ta là bạch liên hoa sao? Không phải ta có dung mạo như thiên tiên sao? Mi vậy mà lại để cho ta dấn thân vào người xấu nữ Vô Diễm, còn là một người thiếu năng! Mà quan trọng nhất chính là Lạnh Nhạt đúng là một tên mù, hẳn vậy mà không nhìn ta..."

Từ ngày đầu tiên khi Lâm Văn xuyên tời, lập tức nhìn vào gương, sau khi cô nhìn thấy mình như thế, lập tức khóc đến sinh hoạt không thể tự lo liệu.

Hệ thống không yên lòng nói: "Nhìn cô làm quái gì? Cay con mắt."

Lâm Văn: "...". Nói đến cô lại bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hai người đang đối nhau, Lâm Văn thoát nhìn cũng đã tiến vào trong ngồi xuống, thật sự không biết Lãnh Tuyền có nhiệt độ thấp như vậy, cô cứ ngâm như thế, vậy mà lại càng ngày càng lạnh, thậm chí trên mặt nước cũng bắt đầu ngưng kết ra một tầng băng sương.

Nhiệt độ không khí trong toàn bộ nội điện đều trở nên thấp xuống, động tác thu gom quân cờ của Thanh Việt dừng lại, đầu ngón tay của hắn dừng lại phía trên quân cờ, chỉ thấy một luồng khí trắng thoát ra, hắn vờ về ngón tay, cảm thấy vài phần ẩm ướt.

Thanh Việt chính là tu sĩ cấp cao, lại là chân nhân của đại tông môn, tướng mạo vốn tuyệt mỹ, khí chất xuất trần.

Thậm chí có vô số nam nữ có thể chất đặc thù nguyện ý làm nô đĩnh của hắn, hỗ trợ hắn tu luyện, chỉ vì chiếm được một ánh mắt của hắn, đáng tiếc Thanh Việt chân nhân tính tình lạnh nhạt, chẳng hề để ý một ai cả.

Đương nhiên, chuyện khác thường duy nhất mà hắn làm chính là thu nhận một đồ đệ xấu xí thiếu năng trước sự hâm mộ của nhiều người, mặc dù Lâm Văn cũng không thêm khát gì.

Lấy tôn dung này của cô, còn sắc dụ Thanh Việt thế nào đây chứ.

Thanh Việt giống như vô ý thu gom sạch sẽ tất cả quân cờ trên bàn cờ, lúc này mới chậm rãi đứng dậy đi vào bên trong.

Trên người hắn mặc một bộ bạch y, trên ống tay áo rộng rãi thêu hoa văn bát quái, mỗi một bước đi khiến đồ văn phía trên tựa như dòng nước lưu chuyển, bảo vệ quanh người hắn.

Nếu có tên nào không có mắt đánh lén, chỉ sợ ngay cả góc áo cũng không chạm được.

Hắn từng bước một đi về phía Lãnh Tuyền, chỉ thấy nhiệt độ của Lãnh Tuyền càng thấp hơn, trên mặt nước đã ần ần ngưng kết thành băng, thậm chí quanh thân Lâm Văn vẫn đang toát ra hàn khí, giống như cô hóa thân thành một núi băng vậy.

Đầu ngón tay Thanh Việt vẫy một cái, đai lưng chậm rãi rơi xuống, áo ngoài cũng rơi xuống theo, chỉ còn lại một kiện áo trong bằng tơ lụa.

Hắn cứ như vậy lặng yên không tiếng động, hai tay kết ấn đánh ra mấy thế tay, không gian chung quanh vận vận một chút, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Lâm Văn đang ngâm mình cùng hệ thống đối nhau vẫn không phát giác được gì, tay nam nhân đã đặt lên bả vai cô, ánh mắt rớt cuộc cũng dừng lại trên mặt cô, nhưng rất nhanh đã rũ mí mắt xuống, giống như cảnh tượng trước mắt làm lơ bả mắt của hắn vậy.

Hệ thống đang nói chuyện phát giác được bất thường, nó dừng lại một chút, cuối cùng vẫn quyết định không nói cho Lâm Văn, miễn cho ký chủ lại muốn nháo đòi thất cổ.

"Tướng mạo thật sự rất quan trọng sao?"

Lâm Văn vẫn còn đắm chìm trong bi thương: "Đương nhiên quan trọng rồi, có câu nói đáng đẹp trai thì gọi là trêu chọc em gái, xấu xí thì gọi là đùa giỡn lưu manh. Ta muốn công lược Lạnh Nhật nhưng không được làm chuyện hạ lưu với hắn, mi cảm thấy hắn nhìn thấy gương mặt này của ta sẽ có phản ứng như thế nào?"

Hệ thống ngừng một chút, lại tham khảo biểu hiện ngay cả nhìn cô cũng không muốn của Thanh Việt, cân nhắc nói: "Đại khái chính là sau khi uống xuân dược, nhìn thấy gương mặt này của cô cũng có thể bị dọa cho mềm nhũn."

Dưới đáy lòng Lâm Văn giờ ngón giữa lên với nó, hiện giờ hệ thống càng ngày càng thích dùng lời nói kích thích người ta này, cô cảm thấy mình sắp tắc luôn máu não.

"Bạo Ngược sao rồi?" Lâm Văn trầm mặc một lát, mới nhớ tới đệ đệ tiện nghi ở thế giới trước.

Hệ thống thấp giọng nói: "Đang vận xương đầu của cô xuống làm cầu đá."

Lâm Văn: "...". Cho nên đến tận cùng là cô đang chờ mong cái gì.

"Đồ lang tâm cầu phế, nuôi không hẳn nhiều năm như vậy!"

Hệ thống ha ha cười lạnh: "Làm sao bằng cô, đùa bốn hắn như con khỉ. Viên lão đầu chỉ hạ độc cô mình cô, cô lại muốn lừa hắn nói là cổ, còn cái gì mà cô mẹ con, sao cô không nói là cô tình nhân luôn đi. Ta bị sự xấu hổ của cô làm hoảng, cuối cùng cô trừng cũng muốn ta cung cấp cho cô, chắc chắn..."

Nhắc tới những chuyện này, hệ thống lập tức có vô số lời muốn nói.

Lâm Văn khẽ hừ một tiếng, dương dương đắc ý nói: "Ta là lão tài xế, sau này mi sẽ học được nhiều hơn nữa!"

Hệ thống cười đùa nói: "Lợi hại lợi hại, Bạo Ngược vẫn là quá đơn thuần, cho nên phái đoá hoa cao lãnh là Lạnh Nhật đến, cô mà có thể làm được hắn, ta gọi cô là ba ba."

"Được rồi, con ngoan!" Lâm Văn cực kỳ không biết xấu hổ nhận đứa con trai hệ thống này.

Lâm Văn ở chỗ này dương dương đắc ý, thật sự không biết giờ phút này cô và Thanh Việt đang mặt đối mặt, thậm chí là bàn tay kề sát.

Thanh Việt nhắm mắt lại, đắm chìm trong cánh gió tu luyện của hai người, ngược lại lông mày Lâm Văn lại bắt đầu dần dần nhíu lại.

Cảm giác của cô cũng không phải thư thái như vậy, nhiệt độ nước xung quanh trở nên lúc lạnh lúc nóng, cực kỳ không ổn định.

Không khí vốn băng hàn dần dần thối lui, nhiệt độ nước thẳng tắp lên cao, cuối cùng vậy mà trở nên sắp sôi trào.

Đối với loại tình huống tương phản với thể chất của cô này, Lâm Văn lập tức nhíu chặt lông mày, miệng của cô khẽ nhếch, thống khổ rên rỉ hai tiếng, dường như sắp tỉnh lại.

Thanh Việt nhíu mày, dường như muốn chuyển thêm mấy phần khí lực vào bàn tay của cô, nước đang sôi trào xung quanh lập tức dần dần bình ổn lại.

Chờ đến khi Lâm Văn mở mắt ra, cô vẫn ngồi trong Lạnh Tuyền, chỉ có điều nước suối lại âm ẩm, không còn loại cảm giác lạnh như lúc đầu nữa.

Cô sớm đã thành thói quen, trước đó lúc vừa tới sẽ còn hỏi hệ thống, nhưng hệ thống chỉ nói thể chất của cô đặc thù, rồi không nói tiếp nữa, dẫn đến cô cũng không muốn hỏi tới.

Sau khi tỉnh táo lại, cô không ở trong suối quá lâu, trực tiếp mặc y phục, vận chuyển linh khí quanh thân một lần, toàn thân lập tức khô ráo.

Lâm Văn làm xong hết thảy, lại ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt hắn, một câu cũng không nói.

"Đi đi." Thanh Việt đưa lưng về phía cô ngồi xuống, lúc nói chuyện ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lâm Văn vội vàng dập đầu với hắn một cái, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Sau khi cô rời khỏi chủ điện, không thể thiếu lại bị trào phúng một trận, bất quá những người này biết được cô là đệ tử của Thanh Việt chân nhân nên cũng không dám thật sự làm gì cô, chỉ là nói miệng mà thôi.

Lâm Văn cũng không để trong lòng, dù sao con chó đang ngậm thịt xương không thể thiếu chó khác đuổi theo cắn.

Hệ thống lập tức lên tiếng phui sạch quan hệ: "Ký chủ, muốn làm chó chỉ có một mình cô, ta là băng thanh ngọc khiết."

Lâm Văn quảng cho nó một chữ "Phi", rõ ràng không muốn phản ứng với nó.

Chờ sau khi Lâm Văn rời đi, trong chủ điện chỉ còn lại một mình Thanh Việt, hắn đang ngồi xuống vận công, chỉ có điều quá trình cũng không thuận lợi, thậm chí lúc linh khí thanh tẩy quanh thân lại hình thành vòng bảo hộ sinh ra xung đột, nếu không phải hắn kịp thời thu công, có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Thanh Việt chau mày, thần sắc trên mặt lộ ra mấy phần lo lắng và không biết phải làm gì. Hắn như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Văn rời đi, ánh mắt trầm trầm.

Tác giả có lời muốn nói: Vị này là đoá hoa cao lãnh ~ lúc đầu nói bốn ngàn chữ, nhưng là tối hôm qua ngủ không ngon, thiếu một ngàn chữ, về sau bổ sung! (´ 3 ´)

Tiểu tiên nữ nhóm muốn yêu ta a!!! Hi vọng mọi người thích câu chuyện này ha!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (2)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Lâm Văn trở lại căn phòng của mình, cả người mới thanh tỉnh lại.

Cô thân là đồ đệ của Thanh Việt chân nhân, nơi ở tất nhiên không tồi, có điều các bảo bối được bày trí bên trong đều bị cướp đi gần hết.

Có trời mới biết lúc cô vừa tới thế giới này đã thấy được những người kia dùng các loại lý do vụng về để đoạt đồ trong phòng cô, lúc ấy cô cực kỳ tức giận, thật sự rất muốn phóng hỏa thiêu cháy đám tiểu súc sinh kia.

Nhưng tính tình của nguyên chủ lại cứ là một người ngoan, phản ứng cực chậm, chờ người ta đoạt xong phui mông đi mất rồi nàng ấy mới biết.

Khoảng thời gian này cô đã không nhịn được nữa, Tu Tiên giới đại đa số đều ăn Tích Cốc đan, cô cũng đã hơn một tháng không ăn thịt, đây căn bản là chuyện không thể chịu đựng được.

Hệ thống nhắc nhở: "Ký chủ, cô tới thế giới này đã bốn mươi lăm ngày, giá trị lạnh nhạt vẫn là 0 như cũ, không chút dao động gì cả, cô muốn từ bỏ nhiệm vụ à?"

Lâm Văn liếc mắt: "Ta con mẹ nó làm sao xoát giá trị lạnh nhạt của hần đây hả, ta có cời sạch sẽ trước mặt hần thì hần cũng không có phản ứng. Gương mặt này của ta còn xấu như vậy, hần không muốn thượng ta thì ta phải làm sao bây giờ, ta cũng rất tuyệt vọng mà!"

Hệ thống: "..."

Rõ ràng nó là hệ thống lật xe, vì sao ký chủ lại lý giải mục tiêu quan trọng thành thượng cô, hung hăng thượng cô, lấn qua lấn lại cô?

Đến tận cùng là nguyên nhân gì khiến cô hiểu lầm lớn như thế, nó cũng không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng cẩn thận ngắm lại hình như quả thật là có chuyện như vậy, dù sao Bạo Ngược ở thế giới trước, ký chủ cái gì cũng không làm, chỉ nằm ngửa mặc cho thượng mà thôi, sau đó giá trị Bạo Ngược liền đầy. _(3)_

Hệ thống suy tư hồi lâu mới nói: "Cô có thể để người khác thượng hần, chỉ cần xoát đầy giá trị lạnh nhạt của hần là chúng ta có thể đi tới một thế giới khác rồi, bằng không thế giới tu tiên cực kỳ không ổn định, linh căn của cô lại cực kém, nhưng vẫn cứ là đệ tử quan môn của Thanh Việt chân nhân, rất dễ dàng bị ghen ghét, bị người ta giết chết. Đến lúc đó bị ép lật xe, vậy những cố gắng trước đó của cô đều uổng phí."

"Lâm sư muội có ở đây không?" Không thấy bóng người, chợt nghe được một giọng nói dịu dàng để nghe truyền đến.

Lâm Văn không cùng hệ thống chọc cười nữa, nhớ tới chủ nhân của thanh âm này, không khỏi nhẹ nhàng nhoẻn mắt lại.

Chỉ thấy một nữ tử mặc váy sam màu băng lam đi tới, tướng mạo nàng ta rất đẹp, giữa lông mày điểm chu sa, đỏ tươi như máu.

Còn chưa đến gần, Lâm Văn đã cảm thấy trên người nàng ta truyền đến mấy phần khí tức băng hàn, nàng ta chính là đệ tử quan môn của chân nhân nào đó -- Tần Khuynh, nghe nói là kẻ thừa huyết mạch Băng Phụng, thân thể tự mang hàn khí.

Cũng đều là đệ tử chính tông của trưởng lão, nhưng địa vị của Tần Khuynh và Lâm Văn trong tông môn có thể nói khác biệt như ngày và đêm.

"Có, Tần sư tỷ." Lâm Văn gật đầu, thanh âm của cô rất nhỏ, nếu như không nghe kỹ sẽ tựa như mèo kêu vậy.

Lúc Lâm Văn xuyên vào cổ thân thể này, cô cực kỳ thống hận đáng về hèn yếu này của mình, đã từng nghĩ tới việc không ngừng vươn lên để thay đổi.

Nhưng ngay cả nói chuyện lớn tiếng cô cũng không làm được, không phải Lâm Văn không muốn, mà là cổ thân thể này chính là yếu đuối như thế.

"Ta đoán muội bị Thanh Việt chân nhân trách phạt, cho nên đặc biệt mang chút linh dược cho muội. Muội đừng giận chân nhân, hần cũng chỉ là tiếc rên sắt không thành thép, chỉ cần muội cố gắng một chút cũng sẽ không đến mức chậm chạp không thể tấn thăng." Tần Khuynh dịu dàng nhỏ nhẹ nói, hơi nhấc ngón tay lấy một bình ngọc tinh xảo từ trong túi ra.

Lâm Văn chờ giây lát, vẫn là đáng về đầu gối ngọc ngêch kia, lắc đầu nói: "Sự phụ không có trách phạt ta."

Tần Khuynh đợi nửa mới được một câu trả lời như vậy, nhưng trên thực tế trong lòng đã sớm không kiên nhẫn, nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm ôn hòa.

Nàng ta lấy ra một bình thuốc từ túi trữ vật, đưa tay tung ra mấy đạo cấm chế quanh phòng, phòng ngừa người ngoài nhìn trộm, thanh âm giảm thấp xuống nói: "Sư tỷ biết bình thường muội tu luyện khắc khổ, thể nhưng tư chất thật sự không phải thứ có thể cải thiện nhanh chóng được. Muội ở Luyện Khí kỳ được Thanh Việt chân nhân chọn trúng, nhưng những đệ tử cùng thời kỳ với muội dưới tay các chân nhân khác chỉ ít cũng đã đến Trúc Cơ trung kỳ, muội chậm hơn người bên ngoài nhiều như vậy. Mấy ngày trước sư tỷ gặp được kỳ ngộ, đạt được một viên đan dược, tên là Cải Thiện đan, chỉ cần muội ăn vào sẽ có thể thay đổi tư chất, lập tức sẽ lên Trúc Cơ kỳ."

Lời Tần Khuynh nói này nghe thật hay, đáng tiếc một chữ Lâm Văn cũng không tin.

Không cần cô hỏi, hệ thống đã trực tiếp nói cho cô biết: "Đây là Quỷ đan, có thể hấp thu pháp thể của người khác để bù đắp cho bản thân, bình thường đều là ma tu dùng. Đề nghị ký chủ không nên sử dụng, pháp thể của ký chủ đặc thù, là bản tay vàng hệ thống mở cho cô, nếu hấp thu lung tung huyết mạch sẽ dễ hỗn loạn, nếu như cô không có tác dụng với Lạnh Nhạt, hậu quả khó mà lường được."

Đầu óc Lâm Văn di chuyển vài vòng: "Hậu quả gì, tiền dăm hậu sát* sao?"

* Hiế* xong rồi giết.

Hệ thống phản bác: "Ký chủ, tự tin mù quáng chính là chơi với lửa có ngày chết cháy, Lạnh Nhạt nhìn thấy gương mặt kia của cô sẽ mềm, cô có tin hay không?"

Lâm Văn: "...". Ngay cả một chữ cút cô cũng không muốn nói.

Tần Khuynh nâng tay cầm Quỷ đan vẫn luôn chờ rất lâu cũng không thấy xấu nữ trước mắt này có động tĩnh gì, trong lòng không khỏi trầm hận.

Đến tột cùng là nữ nhân này quá mức thiếu năng không kịp phản ứng, hay là nàng đã phát hiện ra cái gì, nếu không phải vì suy nghĩ trong lòng, Tần Khuynh mới sẽ không lãng phí thời gian trên người nữ nhân ngu xuẩn này.

Lâm Văn thương thức thân sắc chịu nhục trên mặt Tần Khuynh đủ rồi mới chậm rãi tiếp nhận đan dược nàng ta tặng.

"Đa tạ sư tỷ." Cô trực tiếp ăn vào.

Tần Khuynh thấy động tác yết hầu nuốt vào, khẳng định là không giả được, trong mắt lóe lên mấy phần mừng rỡ.

"Vậy sư tỷ cáo từ trước, sư muội cứ tu luyện cho tốt."

Tần Khuynh đạt được mục đích lập tức chạy mất, tựa như sợ bây giờ Lâm Văn vận công sẽ vạ lây nàng ta.

Hệ thống chep miệng, lại ngâm nga điệu hát dân gian: "Hôm nay ký chủ tìm đường chết không? Tìm đường chết á! A ha ha ha..."

Đệ tử trong tông môn, mỗi người đều muốn vì tông môn mà cống hiến, ngoại trừ một số đệ tử nội môn có tư chất đặc biệt cao.

Phế vật giống như Lâm Văn, nếu không có Thanh Việt chân nhân thu cô vào nội môn thì không chừng cô đã phải ở ngoại môn phí thời gian cả một đời, có điều coi như cô nhận Thanh Việt chân nhân làm sư phụ, nhưng nếu chân nhân không lên tiếng, cô ắt phải làm lấy những bổn phận của mình.

Những đệ tử ngay cả Trúc Cơ kỳ cũng chưa đạt đến như cô, ngoại trừ chính lý vườn thuốc ra cũng không tác dụng gì lớn.

"Haizz, người nhìn xem nàng ta đến tột cùng là có tài đức gì có thể khiến chân nhân coi trọng. Dáng dấp xấu như vậy, còn ngu ngốc muốn chết. Nếu ta có thể lọt vào mắt xanh của Thanh Việt chân nhân như thế, cho dù chết cũng đáng giá."

"Nghe nói lúc ấy người Thanh Việt chân nhân muốn chọn là Tần Khuynh sư tỷ, ai biết được sau đó lại đổi chủ ý, tiện tay lại nhặt được đồ ngu ngốc này. Nàng ta ngày ngày bị người trong tông môn khi dễ cũng không thấy chân nhân ra mặt, có thể thấy được là hời hợt rồi."

Hai nữ đệ tử nội môn đứng một bên tán gẫu nói xấu, đương nhiên chủ đề từ đầu đến cuối đều là Lâm Văn.

Lâm Văn thì vui đầu chính lý vườn thuốc, động tác của cô lộ ra sự thận trọng, mỗi lần tìm thấy một cây cỏ dại thì lại cách một lúc lâu mới có thể tìm ra cây thứ hai.

Hai vị nữ đệ tử bên cạnh trên thực tế đều là Luyện Khí kỳ như cô, chẳng qua xưa nay Lâm Văn bị khi dễ đều sẽ không cáo trạng, cho nên nhiệm vụ này lần nào cũng giao cho một mình cô làm, hai người khác lại rảnh rỗi tán dóc.

Hệ thống đang đồng bộ phát sóng trực tiếp hai nữ nhân đang nói xấu cô, Lâm Văn cong cong khóe môi, trên mặt lộ ra thần sắc trào phúng, tay nàng chỉ dùng sức kéo một cái, một góc linh chi năm trăm năm lập tức bị đứt rễ.

Linh trận xung quanh bỗng nhiên sáng lên, trên mặt hai nữ nhân lập tức hiện ra vẻ thất kinh.

"Lâm Văn, người cái đồ nữ nhân ngu ngốc lại nữa rồi, linh thảo mỗi ngày chăm sóc đều gặp chuyện không may, chân nhân nhất định sẽ không buông tha cho người!"

Hai nữ đệ tử không dám nhiều lời, vội vàng giả bộ như chăm chú chăm sóc dược thảo, sợ bị người khác phát hiện.

Truyền âm phù Lâm Văn giấu trong ống tay áo bắt đầu không ngừng chấn động, đây là thứ Lạnh Nhật đặt biệt để lại cho cô.

Hệ thống chắc chắn nói: "Tình hình này của cô thật khiến ta chướng mắt, cô muốn gặp Lạnh Nhật người ta thì cứ việc nói thẳng đi, giả vờ đáng thương một chút nói sư phụ, đồ nhi nhớ người. Tốt bao nhiêu, lấy nhu thắng cương."

Lâm Văn cười lạnh: "Loại gay mẹ như mi căn bản không thể đoán được tâm tư của thẳng nam đâu, tiểu tỷ tỷ ta lần trước gặp phải Bạo Ngược, lập tức bị hù dọa, đều không thể phát huy được một thành công lực của ta, lần này đến lượt ta mang mi trang bức mang mi bay, mi chỉ việc nằm thẳng là được rồi!"

"Sư phụ tìm ta, hai vị sư tỷ cứ từ từ quét dọn, xin hãy quét dọn sạch sẽ một chút, nếu không sư phụ sẽ tức giận." Cô thì lễ với hai người kia một cái, lập tức xoay người rời đi.

Lưu lại hai vị nữ đệ tử nghiêng răng nghiêng lợi, trong đó có một người lật xem nhiệm vụ dọn sạch cỏ dại quy định hôm nay, đột nhiên phát hiện mới vừa rồi Lâm Văn tốn thời gian lâu như thế, vậy mà chỉ nhổ được hai cây cỏ.

"A, cái đồ ngu Lâm Văn, người hại chúng ta thảm rồi. Nhiệm vụ hôm nay chắc chắn không xong được, chúng ta lại bị phạt mất!"

Sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai của hai nữ đệ tử, Lâm Văn hừ lạnh một tiếng: "Thứ gì đâu, còn muốn gây vò ta, ta lợi hại ngay cả Lật Xe nhà ta cũng không dám đánh rắm, các người là cái thứ gì."

Hệ thống nói: "Ký chủ, ta phát hiện từ khi cô thoát khỏi sự uy hiếp của Bạo Ngược thật muốn lên trời mà."

"Đương nhiên, tình anh lừa đảo như bọn ta sợ nhất chính là người hơi tí là thích liều mạng, là người lừa đảo thì bình thường đều tương đối sợ. Chết từ từ không bằng còn sống, người muốn giảng đạo lý với ta, ta đương nhiên rất thích, nhưng người muốn giết ta, vậy ta cũng không có cách nào khác." Lâm Văn một đường phổ cập khoa học quy tắc lừa đảo cho hệ thống, đáng tiếc hệ thống cũng không để loại kỹ thuật này của cô trong lòng.

"Sư phụ." Lâm Văn quý trên mặt đất hành đại lễ.

Thanh Việt vẫn giống hôm qua, ngồi trước bàn cờ đánh cờ với chính mình.

Hắn vung tay lên, cũng không cần mở miệng, Lâm Văn đã biết ngay hắn muốn làm gì, ngoan ngoãn đến Lạnh Tuyền, cởi bỏ áo ngoài, ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Cô nhắm mắt chuyển tâm tu luyện, linh khí chung quanh dồn dập tràn vào trong cơ thể cô, nồng độ kia có thể so sánh với tốc độ tu luyện của trúc cơ hậu kỳ.

Lâm Văn có hơi không yên lòng, căn dặn hệ thống: "Lật Xe, ta ăn Quỷ đan, nếu như có tình trạng đột phát gì mi nhất định phải đánh thức ta đó."

Đợi đến khi hệ thống trả lời chắc chắn, Lâm Văn mới ổn định lại tâm thần, cô cũng biết mình vừa tu luyện lập tức sẽ không để ý gì đến xung quanh nữa, hệ thống nói cho cô biết là do vấn đề về thể chất.

Linh khí trong điện dao động rất mạnh, còn mãnh liệt hơn ba phần so với dĩ vãng, thậm chí còn mang theo mấy phần lệ khí.

Hơi lạnh lẽo từng chút một lập tức tràn ngập xung quanh, bình thường sẽ chỉ hình thành hơi nước lạnh, nhưng bây giờ lại ngưng tụ thành giọt nước, chạm vào người lộ ra hàn khí âm trầm.

Ánh mắt Thanh Việt biến đổi, hần ngay cả quân cờ cũng không kịp thu dọn, lập tức bay vào trong nội điện.

Mặt trên của Lãnh Tuyền đã kết thành băng, thậm chí tầng băng kia đã sắp lan đến bờ, nương theo bọt nước xung quanh ngưng kết càng ngày càng nhiều, tầng băng kia cũng dần dần lan tràn về phía ngoại điện.

Nhưng khi Thanh Việt từng bước một bước qua, những lớp băng kia lập tức bị hòa tan, thậm chí hần chưa đi thêm bước nào, tầng băng kia đã lui lại vài phần.

Thẳng đến khi hần coi bỏ áo ngoài đi vào trong Lãnh Tuyền, Lãnh Tuyền vốn đang kết băng lại trực tiếp hòa tan, chỉ qua một lát bắt đầu "Ừng ục ùng ục" sôi trào lên.

Hàn khí và nhiệt khí va chạm lại càng thêm mãnh liệt. Ngày xưa lúc tu luyện, hàn khí luôn luôn thần phục Thanh Việt hôm nay lại bộc lộ thần uy, thậm chí còn chứa đựng vài phần ý vị cướp đoạt.

Đôi mắt Thanh Việt có chút đỏ lên, hần biết trên người tiểu đồ đệ này nhất định đã có chuyện gì xảy ra nên mới có biểu hiện khác thường như thế.

Đưa tay muốn chạm vào cô, lòng bàn tay vận khởi linh khí, muốn giúp cô làm dịu loại trạng thái va chạm này.

Dựa vào trình độ tu luyện thấp như bây giờ của cô, muốn công kích hần chỉ có bị thương mà thôi.

Bàn tay của hần chẳng qua chỉ vừa đụng phải bà vai Lâm Văn, bất ngờ lại xảy ra chuyện, một luồng khí rét lạnh có thể đông người ta thành khối băng đánh tới, gần như trong nháy mắt làm cánh tay hần biến thành băng cứng, nhưng bản thân Thanh Việt chính là hỏa khí mười phần, lập tức đã bị hòa tan.

Thế nhưng cả người hần cũng rất trầm mê sự rét lạnh từ trên người Lâm Văn phát ra, không kiềm được ôm cô vào lòng, hé miệng cắn lên cổ cô.

Tác giả có lời muốn nói: tất cả những gì liên quan tới tu tiên đều là ta nói bừa, không cần khảo chứng _(3" 𐄂)_

Còn có tướng tượng Bạo Ngược bị bạo cốc, đến tội cùng là tình tiết nào để các ngươi có kiểu liên tưởng này vậy, Lâm Văn biểu thị làm tốt lắm!

Cộng thêm hai năm thi thể hư thối gì đó, liền xem nhẹ đi, dù sao trong tiểu thuyết tình cảm, nữ chính ngay cả thi thể cũng là ngàn dặm phiêu hương, tin ta đi _(3" 𐄂)_

Lạnh nhạt nói: Ta không phải tình tình lạnh nhạt, ta là lão tài xế, chờ ta lái xe đi, các tiểu tỷ tỷ~

Các tiên nữ có dịch dinh dưỡng liền đập tới a ~ quý tạ, lưu thêm nói bồi lạnh lùng làm ồn ào mà mua! (*^ 3 ^) thương các ngươi nha!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (3)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Làn da Lâm Văn rất non, cộng thêm động tác găm cắn của Thanh Việt vô cùng hung ác, tựa như sói đói vô mồi, hầu như là răng vừa đụng phải làn da của cô thì phía trên lập tức xuất hiện hai lỗ máu, máu thơm ngon lập tức chảy vào trong miệng của hần.

Hốc mắt vốn hơi phồng hờn của Thanh Việt càng trở nên đáng sợ, hần tựa như đã nhận lấy sự mê hoặc nào đó, răng môi càng thêm dùng sức khám vào cổ cô, đầu lưỡi ra sức hấp thụ lấy huyết dịch của Lâm Văn.

Pháp thể của Lâm Văn đặc thù, ngay cả lối vào huyết dịch cũng khiến hần cảm nhận được hơi lạnh.

Ngay lúc mấy ngum máu tươi vào cổ họng, dần dần trượt vào, bên trong đan điền của hần chợt khô nóng, ngay sau đó giống như dầu châm vào lửa, ầm một cái lập tức truyền khắp toàn thân.

Trong thân thể máu tươi đang sôi trào, ý thức dần dần biến mất, hần cảm thấy cả người như nóng đến bốc cháy.

Mà trước mắt máu trong thân thể Lâm Văn lại tựa như thuốc giải, lạnh như thế, lạnh nóng xông vào nhau có thể khiến cho hần dễ chịu một chút.

Hết lần này tới lần khác hần uống một ngum máu, sau khi cảm thấy hơi dễ chịu, thân thể ngược lại càng thêm khô nóng, lửa trong đan điền càng thêm bùng nổ.

Giải được chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt, hần đã hoàn toàn không thể khống chế nổi mình nữa, muốn càng nhiều máu của cô, sau khi uống lại khiến bản thân càng nóng hơn, tiếp tục tìm cơ để giải nhiệt, hết lần này tới lần khác càng uống càng nóng, hoàn toàn chính là một vòng tuần hoàn ác tính đáng sợ.

Nương theo việc hần hút máu Lâm Văn, nước suối xung quanh cũng biến thành lúc lạnh lúc nóng.

Cái lạnh rất có thể ngàn dặm băng phong, nóng lại tựa như rơi vào lò luyện, khiến toàn bộ nội điện đều bị nướng đến nóng hổi.

Thanh Việt chân nhân trong tông môn nổi danh là đóa hoa cao lãnh, tư chất rất cao, dung mạo đẹp đẽ, tuổi còn trẻ đã leo tới vị trí chân nhân, cho dù Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, chính là người có tiền đồ nhất tông môn, độc nhất vô nhị.

Nếu như giờ phút này những người khác trong tông môn nhìn thấy dáng vẻ này của Thanh Việt chân nhân chỉ sợ sẽ không tiếp tục nói hấn giống như trích tiên nữa.

Hai mắt hấn trùng trùng, trong mắt đỏ đậm hoàn toàn, hai tay gắt gao ôm người trong ngực, môi lưỡi càng không rời khỏi cổ Lâm Văn, bởi vì uống quá mức gấp rút, thậm chí có vết máu từ khe miệng của hấn uốn lượn chảy xuống, đỏ tươi đến nỗi nhìn thấy mà giật mình.

Lâm Văn hết như con rối mặc cho hấn hành động, một chút động tĩnh cũng không có.

Hệ thống vốn cho là Thanh Việt vẫn giống như trước, hai tay kề nhau luyện công với cô một chút thôi, làm sao nghĩ đến còn có một chiêu như thế, lập tức bị kinh hãi ngay tại chỗ.

Nó kịp phản ứng lại lập tức điên cuồng gọi cô: "Ký chủ, ký chủ, cô mau tỉnh lại đi, Lạnh Nhạt rất kỳ lạ!"

Lâm Văn không hề có động tĩnh gì, hệ thống kiên nhẫn kêu to lần nữa: "Ký chủ, cô sắp chết rồi kia, Lạnh Nhạt đã biến thành quỷ hút máu, muốn hút khô cô luôn rồi."

Mặc cho hệ thống có gọi bao nhiêu lần, Lâm Văn cũng hết như chết, thẳng đến khi có thanh âm máy móc nhắc nhở: "Kiểm tra cho thấy HP của ký chủ đang giảm xuống cực nhanh, e sẽ có nguy hiểm từ vong, chuẩn bị khởi động điện giật."

Hệ thống thờ dài một hơi: "Haizz, ký chủ, thật có lỗi với cô, mặc dù cô đã bị hút đến nửa chết nửa sống, nhưng vì để cho cô có thể kéo dài hơi tàn, còn phải điện giật cô, càng giật càng khỏe mạnh."

Tiếng nói của nó vừa dứt, Lâm Văn đang ngủ mê lập tức cảm thấy toàn thân truyền đến cảm giác điện giật, khắp thân thể đều tê dại.

Ngay sau đó cô giật giật, miễn cưỡng có lại chút ý thức, hệ thống lập tức khống chế thân thể cô, muốn đẩy Thanh Việt ra.

Nhưng thế giới tu tiên khắp nơi đều thần kỳ, hiện tại thân thể Lâm Văn cũng không phải đối thủ của Thanh Việt chân nhân, cuối cùng vẫn là hệ thống khởi động điện giật lần nữa, giật luôn cả Thanh Việt chân nhân, lúc này mới xem như thoát khỏi ma chướng.

Lâm Văn thoát khỏi khống chế của hấn, nhưng cả người cũng xụi xuống bên cạnh ao Lãnh Tuyền, cô ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được.

Hệ thống lập tức quan tâm cô: "Ký chủ, cô không sao chứ?"

Lâm Văn thờ hồn hển, giờ ngón giữa lên với nó: "Lật Xe, f*** đại gia mĩ!"

Hệ thống thờ dài nhẹ nhõm: "Nhìn dáng vẻ đùa nghịch lưu manh của cô như thế hấn là không có chuyện gì, vậy ta an tâm rồi."

Hiện tại Lâm Văn thật sự là có tâm thái của câu, tích cực luyện công gì đó hoàn toàn giống trạng thái bình thường như đúc, tại sao hôm nay lại trở nên hung hiểm như thế.

Hệ thống cho cô một viên thuốc thì Lâm Văn mới miễn cưỡng khôi phục lại vài phần tinh thần, cô bây giờ chỉ cần thấy thuốc viên là đã run chân.

"Ký chủ, cô cũng đừng trách ta, nếu ta muốn khống chế thân thể của cô thì nhất định phải là thời điểm ý thức của cô thanh tỉnh, cho nên chỉ có thể giật tỉnh cô lại trước rồi tỉnh." Hệ thống lập tức nhẹ giọng thì thầm giải thích cho cô, sợ Lâm Văn hiểu lầm, mặc dù hiện tại Lâm Văn ngay cả ý định muốn giết nó cũng có.

Lâm Văn miễn cưỡng nghiêng đầu đi, lúc vừa nhìn thấy Thanh Việt, cô lập tức bị giật nảy mình.

Thanh Việt chân nhân vốn cao lãnh, giờ lại hết như vừa ăn phải mấy trăm viên xuân dược, mặt mày đỏ bừng, trên mặt hiện đầy vẻ khát vọng.

Còn đâu là Thanh Việt chân nhân thanh lãnh vô song cao không thể chạm đến nữa, đây rõ ràng chính là một ma tu tà ma ngoại đạo đang bộc phát tình dục ngút trời.

"Lật Xe, Quỷ đàn kia có công hiệu như thế à? Lúc đó là mĩ đã nói với ta thứ đó không có ảnh hưởng đối với loại nhân vật trâu bò như Thanh Việt chân nhân, lúc vận công lập tức sẽ bị hấn phát hiện, cho nên ta mới ăn hết. Tính đề hấn phát hiện, đến lúc đó lại nói cho hấn biết có người khi dễ ta, để hấn ra mặt thay người đồ đệ là ta mà."

Trong cổ họng Lâm Văn kêu gào muốn phun máu, cái này con mẹ nó gọi là không có ảnh hưởng? Chỉ cần nhìn bộ dạng cô bị hút máu hút tới mềm mại bất lực, mắt nổi đom đóm này thôi, người không biết còn tưởng rằng cô đã bị Lạnh Nhạt làm tận ba trăm hiệp.

Hệ thống có chút chột dạ: "Là không có ảnh hưởng mà, lúc Thanh Việt vừa mới tiến vào tông môn vẫn chưa đứng vững gót chân, có người có mưu đồ bất chính dùng đan này muốn đoạt lấy thiên phú của hấn, cuối cùng bị Thanh Việt giết chết. Ta đây là có căn cứ khoa học, ai biết được đến lượt cô lại thay đổi chứ?"

Nó cũng rất không phục đó được không?

Lâm Văn khề cần môi, muốn chửi ầm lên với nó, có điều từ sau khi cô lên xe, hệ thống cũng không có chỗ nào đáng tin cậy nữa, cho nên vẫn là đừng nên trông cậy vào nó thì hơn.

"Mĩ tranh thủ thời gian khống chế thân thể ta chạy đi, ta sợ hấn sẽ thật sự sẽ hút khô ta thành cái xác ướp."

Hệ thống hừ lạnh nói: "Chạy cái gì mà chạy? Không phải cô nói mạng ta trang bức mạng ta bay, để cho chúng ta nằm cùng thảng sao? Cô trâu bò lắm mà, cô lên đi!"

Lâm Văn vừa nói qua loại khoái lạc này không bao lâu, gần như muốn tức giận đến nôn ra máu, cô cũng không biết sẽ bị và mất nhanh như vậy.

Lâm Văn còn cần hệ thống, chỉ có thể tạm thời nhân nhượng nói: "Xe Xe giỏi nhất, ta còn chờ mĩ mang ta giành chiến thắng đây này, ta nhất định sẽ xoát đầy giá trị lạnh nhạt dưới sự chỉ đạo quang minh chính đại của mĩ, cho nên dẫn ta đi bảo toàn mạng trước quan trọng hơn."

Hệ thống ho nhẹ một tiếng, tiếp tục giả vờ nói: "Quý xuống gọi nương nào."

Rất tốt, nó vẫn còn nhớ rõ chuyện lừa gạt lúc trước của Lâm Văn, đàn ông muốn ra về mình trâu bò sẽ để đối phương gọi mẹ.

Lâm Văn: "... Nương." Hệ thống quả nhiên thiếu năng!

Hệ thống hài lòng nói: "Ừm, con gái ngoan!"

Nó vừa nói xong, Lâm Văn cũng cảm thấy thân thể của mình bị điều khiển, cảm giác mềm mại vô lực biến mất không thấy, trái lại còn trở nên linh hoạt lạ thường, dùng cả tay chân trực tiếp lao về phía ngoài ao.

Trong lòng Lâm Văn yên lặng mắng chửi hệ thống, đường đường là hoàng hoa đại khuê nữ, nhất định phải khiến cô bày ra dáng vẻ con rùa đen quái dị này.

Hệ thống nói: "Cô đừng tưởng rằng cô không nói thì ta không biết cô đang mắng ta. Còn hoàng hoa đại khuê nữ cơ đấy, tiểu tỷ tỷ vậy mà cũng nói cho được, đòi trước người cùng Bạo Ngục lần qua lần lại hoan hảo nhiều lần như vậy chẳng lẽ là ta sao?"

Nào ngờ cả người Lâm Văn vừa leo khỏi ao, muốn đứng lên chạy trốn, cả người lập tức bị cố định tại chỗ.

"Người muốn đi đâu?" Sau lưng vang lên thanh âm lạnh lùng.

Cả người Lâm Văn cứng đờ không thể động đậy, hiển nhiên là đã bị hấn khống chế, chỉ trong chớp mắt, phía sau đã có một thân thể cực nóng dán lên.

Cô tuyệt vọng phát hiện thân thể của mình lại bị lôi xuống nước lần nữa, Thanh Việt một tay ôm cô, một tay khác nâng cằm cô lên, cẩn thận nhìn mặt của cô.

Sau khi nhìn xong, hấn chợt nhắm mắt lại, khẽ cau mày.

Lâm Văn phun tào với hệ thống: "Móa nó, Lạnh Nhạt là nhan cầu sao? Rõ ràng biết rõ đáng đáp của ta cay con mắt mà còn muốn xem, hấn có tiện* không hả?"

* Tiện (贱): hèn hạ, ti tiện, rẻ mạt, khinh thường

Hệ thống trầm mặc một lát, nói: "Tiện, giá trị lạnh nhạt của hấn tăng rồi."

Lâm Văn: "..."

Đây thật sự là tiện, cho nên là Lạnh Nhạt thích xấu nữ? Cô tuyệt đối không tin.

"Cũng bởi vì nhìn mặt của ta?" Lâm Văn hỏi.

Hệ thống đáp: "Tổng cộng tăng 20 điểm, xem mặt tăng 1 điểm."

Lâm Văn nói: "Còn 19 điểm kia?"

Hệ thống đáp: "Đương nhiên là do hút máu rồi."

Lâm Văn: "...". Cho nên sau này cô muốn tăng giá trị lạnh nhạt thì phải bị hút máu? Đây là thế giới tu tiên, cũng không phải thế giới quý hút máu!

Lâm Văn đang cùng hệ thống cảm thán thế giới này Lạnh Nhạt thật biến thái, cũng cảm thấy cổ đau xót, sau khi cô kịp phản ứng lại thảm mắng ầm lên.

Chơi đại gia hấn, Thanh Việt lại bắt đầu chôn vào cổ cô hút máu.

Có điều lần này hấn vẫn khống chế mức độ, chỉ dùng đầu lưỡi liếm, tựa như muốn liếm sạch sẽ hai cái lỗ máu mà hấn đã cắn ra vậy.

Sau một lát, loại cảm giác nhói nhói kia chợt biến thành tê ngứa, thẳng đến cuối cùng khi vết thương khép lại, cô chỉ còn lại ngứa, dù sao cổ cũng là nơi mẫn cảm, cô rụt cổ một cái muốn tránh thoát, Thanh Việt lại đưa tay bóp lấy cằm cô, không cho cô có cơ hội thoát đi.

Thẳng đến khi Thanh Việt triệt để khôi phục tinh táo mới buông cô ra, không tiếp tục làm động tác quá phận gì với cô nữa.

Hấn đưa tới một viên thuốc, thấp giọng nói: "Đây là để bổ máu, người mất máu quá nhiều, môi trắng bệch rồi."

Sau khi nhìn Lâm Văn uống xong thuốc hấn mới đưa tay nghiền ép bờ môi cô, bờ môi vốn trắng bệch như tờ giấy bởi vì hấn dùng sức ma sát đã lập tức hiện ra mấy phần huyết sắc, đỏ tươi diễm lệ.

Thanh Việt hip hip mắt, che đi dục vọng chợt lóe lên bên trong.

"Mặc y phục vào, trở về đi." Hấn vén tóc trước trán thay cô, trong ngữ điệu thanh lãnh vậy mà mang theo vài phần run rẩy, tựa như đang cất lực ản nhẫn chuyện gì đó.

Sau khi Lâm Văn uống thuốc hấn cho xong, phát hiện linh dược này quả thật có tác dụng, triệu chứng mất máu quá nhiều trước đó toàn bộ đều biến mất, cả người đều thay đổi thần thái sáng láng.

Hệ thống trong lòng cô tám tấc lấy làm kỳ lạ: "Tu chân, thói xấu. Ký chủ cô cố gắng một chút, để chúng ta mở một mảnh trời riêng ở chỗ này đi!"

Lâm Văn chế giễu nó: "Đứng nha, có tác dụng hơn nhiều so với mì, tiểu vô dụng!"

Cô hiện tại đã có thể hành động tự nhiên, dĩ nhiên là không cần đến hệ thống nữa, qua cầu rút ván luôn luôn là chuyện cô am hiểu nhất.

Hệ thống giận mà không dám nói gì, trong lòng của nó cũng chợt dạ khó hiểu.

Lâm Văn mặc y phục xong lập tức rời đi ngay không nói tiếng nào, trên thực tế cô là vì không muốn phá vỡ thiết lập, ngay cả nói chuyện cũng rất ít, cái này cũng rất phù hợp với đặc điểm phản ứng siêu chậm của nguyên thân.

Vẫn luôn chờ cô về tới phòng của mình, hệ thống nói cho cô biết giá trị lạnh nhạt lại tăng.

Lâm Văn có chút khó tin: "Tại sao lại tăng? Ta đã rời khỏi hấn rất lâu rồi mà, chẳng lẽ hấn cũng giống như ta, là tên thiếu năng phản ứng chậm?"

Hệ thống tra xét một chút, ngữ khí hơi vì diệu trà lời: "Đó cũng không phải, trí thông minh của Lạnh Nhạt đủ để chơi đùa một trăm người như cô. Hấn, hấn chỉ là ——" hệ thống có chút khó mở miệng, sau khi củng cố tâm lý cho mình một phen xong mới đáp: "Hấn chỉ là tự an ủi đến bán mà thôi."

Lâm Văn: "...". Đại huynh đệ, mi nói cái gì? Gió lớn quá, không nghe rõ.

Tác giả có lời muốn nói: sự phụ làm sao có thể chỉ có lạnh nhạt thôi đã xong việc rồi? Các người cũng quá xem thường tài xé lâu năm _(:” ∠)_

Hắn so với Bạo Ngược còn biết chơi hơn, các người tin ta đi:-)

Lâm Văn tiếp sau đây sẽ chứng minh hết thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (4)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Lâm Văn đi, nhiệt độ không khí trong điện này bỗng nhiên tăng cao, Thanh Việt không áp chế tu vi trên người, một cỗ nhiệt khí nóng hổi tuôn ra xung quanh.

May mắn là ngoài điện đều có bố trí cấm chế cực kỳ cường đại, nếu không cỗ khí tức quanh thân hắn kia nếu tràn ra ngoài chỉ sợ sẽ gây ra náo động rất lớn.

Ba nguồn suối toàn bộ đều sôi trào lên, Thanh Việt còn đứng bên trong Lãnh Tuyền, tất nhiên con suối này bị gặp nạn nhiều nhất, từng mảng lớn hơi nước dâng lên hình thành sương trắng, bao vây lấy mọi thứ xung quanh.

Đôi mắt Thanh Việt phấp phồng, mái tóc ướt đầm dề vốn dĩ rơi tung phía sau lưng bây giờ cũng đã hoàn toàn khô ráo, thậm chí không gió mà bay.

Giờ phút này trạng thái của hắn hoàn toàn chính là một ma tu đánh mất lý trí, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi mòng đỏ tươi như máu, cặp mắt kia càng thêm kinh người, hầu như khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Vừa rồi hắn đã dùng một chút lý trí cuối cùng còn sót lại để Lâm Văn đi, nếu không tiểu đồ đệ này chỉ sợ đã bị hắn hút sạch máu, trở thành cái xác khô.

Nhưng trạng thái bây giờ của hắn cũng không tốt lắm, không có tiểu đồ đệ bằng hàn lâm đệ, hắn tùy thời đều du tẩu tại ranh giới nhập ma.

Dục vọng trong cơ thể chống chất càng ngày càng nhiều, tựa như một con mãnh thú bị kích thích tỉnh lại, trong cơ thể va chạm tàn sát bừa bãi, muốn tìm nơi nào đó để phát tiết.

Hắn biết nếu như mình còn không tìm kiếm phương pháp phát tiết nữa chỉ sợ cũng sẽ triệt để biến thành vật hi sinh của thể chất.

Pháp thể của tiểu đồ đệ đặc thù, pháp thể của hắn cũng cực kỳ đặc thù.

Hắn giật giật khoe môi, trong đôi mắt hiện lên mấy phần không tình nguyện, cuối cùng vẫn bắt đắ đi khẽ thở dài một hơi, đưa tay sờ về phía giữa hai chân mình.

Nương theo động tác này của hắn, khí tức trong người dường như càng thêm cường đại, không khí nóng hổi chung quanh bắt đầu không kiêng nể gì phá hỏng đồ vật trong điện.

Bàn ghế bình thường cũng đã bị cái nóng hòa tan, ngay cả một ít pháp khí có chứa linh lực cấp thấp cũng lung lay sắp đổ, chỉ có bàn cờ và quân cờ mà hắn thường xuyên sử dụng là còn êm đẹp, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, thậm chí lúc nhiệt khí trào lên công kích, trong bàn cờ sẽ còn phóng ra từng sợi hàn ý chống lại.

Động tác trên tay của hắn càng lúc càng nhanh, khí tức quanh thân cũng càng ngày càng bạo động, dường như muốn xé nát tất cả mọi thứ.

Ánh mắt Thanh Việt biến hóa nhiều lần, môi mòng nhếch lên, lông mày nhíu lại, trong lòng lại không có khoái ý gì, chỉ là càng không ngừng mặc niệm: Nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Ngón tay ma sát qua, thân thể của hắn run lên một cái, rốt cuộc vẫn phải tiết ra tinh nguyên.

Dù là loại thời điểm này, hắn cũng không hề có một chút khoái cảm nào, ngược lại chỉ cảm thấy cảm giác mệt mỏi khi vừa hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn nghiêng đầu xem xét, nước trong Lãnh Tuyền đã bốc hơi đến cổ chân hắn, dịch trắng vừa mới phun ra tung toé rơi vào trong nước hồ khiến ao nước đã thấy đầy ao lần nữa trở nên nóng hổi, rất nhanh đã bốc hơi sạch sẽ, một giọt nước cũng không còn.

Sắc mặt Thanh Việt tối đen, cho đến lúc này mới xem như chân chính tỉnh táo lại, màu đỏ thẫm trong hai con ngươi đã lui tán.

Mắt thấy trong điện bừa bộn đầy đất, gần một nửa đồ vật đều bị hòa tan, tan biến trong vô hình, so với lửa cháy bùng bùng còn muốn bá đạo hơn, ngay cả tro bụi cũng không còn gì.

Hắn vuốt tay sờ đầu, biểu cảm bình thường luôn luôn bất phong bất động bây giờ cũng có vẻ ảo não.

Là người thì đều có dục vọng, từ sắc tài vận, một thứ cũng không được dây vào, đặc biệt là đối với những người tu đạo như bọn hắn mà nói, vốn dĩ nên thanh tâm quả dục, nếu không một khi vào thời điểm tiền giai, chỉ sợ sẽ không có cách nào ngăn cản tâm ma, thất bại trong gang tấc.

Thanh Việt vô cùng hiểu rõ bản thân mình, tư chất của hắn cực cao, lúc mới sinh ra đã có bí ẩn, dựa vào loại pháp thể này của hắn nếu không phải trời sinh tính lạnh nhạt, chỉ sợ đã sớm rơi vào ma đạo.

Hôm nay bởi vì tiểu đồ đệ "Câu dẫn" khiến hắn rơi vào ngay ranh giới mất khống chế, nhất thời đánh mất thần trí, chờ đến khi thanh tỉnh lại mới phát hiện mình đã tiết tinh nguyên, dính chữ "Sắc", chỉ sợ chuyện liên quan đến phương diện này đã không thể挽回 được nữa.

Bên này Lâm Văn rốt cuộc cũng hiểu rõ giá trị lạnh nhạt đến tột cùng làm sao lại tăng, cô có chút bắt đắ đi hỏi hệ thống: "Chẳng lẽ máu của ta là xuân dược sao? Vậy mà khiến hắn tự loát, may mà ta chạy nhanh, nếu không chẳng phải sự trong sạch của ta đã không còn rồi sao."

Hệ thống bên kia hình như đang bận rộn, vẫn luôn không thèm trả lời, chờ nó tra xong một ít tư liệu mới trả lời: "Ký chủ, không chỉ máu của cô, mà cả người cô đều là xuân dược đối với Lạnh Nhật, hơn nữa còn là loại đặc chế kia nữa."

Hệ thống tiếp tục giải thích nói: "Pháp thể của hai người các cô tương sinh tương khắc, cho nên hần đã bị cô dẫn dụ, lại bị cô áp chế. Chỉ là vì cảnh giới của cô và hần chênh lệch quá nhiều, hưởng hờ pháp thể của cô đã bị phong ấn hơn phân nửa, cho nên cô không cảm thấy được cái gì, ngược lại là hần lại phải chịu quá nhiều ảnh hưởng."

Lâm Văn hỏi: "Mi vẫn luôn nói pháp thể của ta là bàn tay vàng, cho nên đến tột cùng pháp thể của ta là cái gì?"

Hệ thống nói: "Pháp thể Băng Phượng."

Lâm Văn có chút choáng váng: "Cùng một loại pháp thể với Tần Khuynh sư tỷ?"

Hệ thống khinh thường nói: "Cô ta là hàng nhái dỏm, cô mới là chính tông, chỉ có điều pháp thể Băng Phượng luôn luôn bá đạo, người có loại pháp thể này là đã có được chí bảo, nhưng lại chịu sự nguyên rủa. Nếu như không tìm được phương pháp giải quyết thích hợp thì cũng chỉ có con đường chết yểu."

Lâm Văn nhủ mảy, khó trách trước đó có người nói, người Thanh Việt vốn dĩ coi trọng chính là Tần Khuynh, chỉ sợ cũng là bởi vì nguyên nhân pháp thể. Sau đó lại nhận ra trên người cô có thứ càng tốt hơn, nên mới chọn cô.

"Lạnh Nhật là pháp thể gì?" Lâm Văn tiếp tục truy vấn.

Hệ thống trầm mặc một lát, mới nói: "Viêm Long, tính long vốn dâm, cô tự giải quyết cho tốt đi."

Lâm Văn: "..."

Cô cũng không biết nên phun tào từ chỗ nào, Băng Phượng và Viêm Long, cái thể giới này, đặt tên chính là bót việc như thế.

Kể từ khi biết hai pháp thể này, mỗi ngày Lâm Văn đều ôm tâm lý sẵn sàng bị **, đến chỗ sư phụ vẫn an.

Nhưng Lạnh Nhật không hổ là lạnh nhạt, dù là cô ngày ngày vẫn an, dùng hết khả năng muốn tới gần hần, vô luận là quan tâm hần hay là dụ hoặc hần, thậm chí Lâm Văn cũng đã cân nhắc đến việc có nên bảo hệ thống biến ra một viên Quỷ đan nữa hay không, cô lại được ném trái một lần náo động lớn nữa của Lạnh Nhật.

Có điều giá trị lạnh nhạt của Thanh Việt chân nhân vẫn y nguyên không hề có động tĩnh gì, tựa như lần trước tăng 20 điểm kia chẳng qua chỉ là mèo mù gặp cá rán, lại không chịu tiến một bước nào.

Lại một tháng trôi qua, lúc Lâm Văn thanh tỉnh lại từ trong tu luyện, nhiệt độ nước của Lạnh Tuyền vẫn nóng như cũ, nghĩ chắc là Thanh Việt chân nhân vừa ngồi ngay cạnh cô, nhưng khi cô hỏi thăm hệ thống, vẫn như cũ biết được giá trị Lạnh Nhật vẫn không có chút tiến triển nào, lập tức cảm thấy một chậu nước lạnh tưới xuống đầu, tâm ý hơi nguội lạnh.

Cô phàn nàn với hệ thống: "Lật Xe, mi nói coi có phải hần không được không? Cái giá trị lạnh nhạt này lạnh nhạt với ta lâu rồi đó!"

Hệ thống đáp: "Không có không được, mới vừa rồi hần còn lột bán một lần với cô đó."

Lâm Văn im lặng không nói gì, tỉnh táo chốc lát mới nói: "Cái này thì tính cái gì, loại chuyện lột bán với ta này bây giờ không phải chính là bài tập thiết yếu của hần à? Nhưng giá trị lạnh nhạt không tăng thì làm được gì hả!"

Hệ thống cân nhắc nói: "Hay là cô thử thương hần một lần coi sao?"

Lâm Văn: "..."

Cô vụng trộm nhìn thoáng qua Thanh Việt chân nhân ngồi trước bàn cờ, lập tức sợ hãi.

Hệ thống phát giác được cô lùi bước, tiếp tục tăng thêm một mối lửa: "Ta chờ cô mang ta đi ngang đó."

Lâm Văn: "Cút xéo, nếu không phải tại mi không góp sức như thế, ta phải vất và như vậy chắc?"

Dương: Còn 1 đoạn nữa mới hết, k kịp làm rồi, mai up nha ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sư phụ lạnh nhạt và đồ Đệ xinh đẹp (5)

>»Quả năm mới đây, đạo này thật sự là bận quá bận, làm dc bao nhiêu mình sẽ đăng bấy nhiêu, hôm nay sẽ đăng hết hàng tồn.«

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn không biết vết bớt trên mặt mình có dị thường, cô vẫn như thường ngày trở lại trong phòng của mình.

Lần trước sau khi Lâm Văn nuốt Quỷ đan mà Tần Khuynh đưa tới, mặc dù sau đó Thanh Việt chân nhân không có dò hỏi, nhưng tình cảnh của Lâm Văn rõ ràng đã tốt lên rất nhiều, linh thảo không cần cô quản nữa, thanh âm chế nhạo xung quanh cũng yên tĩnh không ít, cả người cô đều nhàn rồi.

Ngoại trừ mỗi ngày đến vấn an trước mặt Thanh Việt chân nhân ra, sau đó cô ăn cái gì rồi đi ngủ, bày đủ đáng vẽ chán chường vô mè không sợ sứt.

Hệ thống nhìn trạng thái ngồi ăn rồi chờ chết của cô, không khỏi thấp giọng kêu lên: "Cô là người hay làm heo vậy hả? Ở thế giới tu tiên mà không chăm chỉ tu luyện, cô đang cảm thấy

là mình sống quá lâu hay gì?"

Lâm Văn vẫn giữ một bộ dạng vô dục vô cầu: "Thì sao, dù gì xoát xong giá trị lạnh nhạt cũng sẽ đi ngay, ta tự nuôi mình mập mạp khỏe mạnh, chờ Lạnh Nhạt đến ngắt lấy trái cây vừa chín tới là tai!"

Hệ thống không phản bác được, da mặt Lâm Văn thật sự là càng ngày càng dày.

Một mùi hương kỳ dị truyền đến, Lâm Văn vừa nghe được đã nhủ chặt lông mày, trực giác cho biết đây cũng không phải là thứ gì tốt.

Hệ thống kịp thời nhắc nhở cô: "Tần Khuynh tới, muốn làm cô hôn mê."

Lâm Văn cười lạnh một tiếng, Tần Khuynh thật đúng là ở bên ngoài học hết những thủ đoạn hạ lưu, sau khi đến tông môn không kịp chờ đợi toàn bộ chào hỏi lên người cô.

Đoán chừng người bên cạnh cô đều đã bị Thanh Việt chân nhân thanh lý qua một lần, Tần Khuynh này cũng là đã lâu không gặp, bây giờ tìm đến cô lần nữa lại muốn làm cô hôn mê, cũng không biết là định làm gì.

Lâm Văn liên tục hỏi qua hệ thống, hệ thống cam đoan sẽ không để cho cô choáng ngất, đưa cho cô ăn một viên thuốc giải.

"Loại thuốc mê này là đặc biệt nhằm vào những người tu tiên như mấy cô, nhưng cô yên tâm, hệ thống noi tay, thiên hạ cô có, cứ xả đề!" Hệ thống vừa cam đoan với cô vừa vẩy đuôi, ra về dương dương đắc ý.

Lâm Văn khề hừ một tiếng, rõ ràng là không tin nhiệm nói: "Xõa xõa nhị đại gia mi! Trước đó ta đã bị mi hù bao nhiêu lần, ta còn lạ gì mi nữa. Mi vẫn nên cầm miệng lại đi, lần này đối mặt với Tần Khuynh mà còn thất thủ, mồi mi tự sát tạ tội luôn cho rồi, đừng có lặc lư trước mặt ta nữa."

Hệ thống hiếm khi bị hờn mà không lên tiếng, ai bảo lúc cô và nhóm mục tiêu đấu trí đấu dũng luôn luôn không thể cung cấp chỗ có lợi cho ký chủ, ngược lại còn không ngừng hù cô.

Trước đó Bạo Ngược như thế, hiện tại Lạnh Nhạt cũng không tốt hơn chỗ nào, đừng nói là ký chủ, ngay cả chính hệ thống cũng sinh ra bóng ma tâm lý.

May mắn lần này hệ thống vẫn đáng tin cậy, thuốc mê của Tần Khuynh quả nhiên không có hiệu quả với cô, từ đầu đến cuối Lâm Văn đều nhắm mắt lại giả vờ ngủ, cô chỉ là muốn thử nhìn xem vị Tàn sư tỷ này đến tột cùng muốn làm gì.

Trên thực tế nếu không có Thanh Việt chân nhân bảo vệ cho cô, nghĩ chắc Lâm Văn cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Tần Khuynh thành công phá vỡ cấm chế của Lâm Văn, nghĩ chắc ả cũng chuẩn bị chút thủ đoạn, sau khi tiến vào đã đi thẳng đến bên giường.

Trong tay ả cầm một thanh trường kiếm cực phẩm, còn chưa đến gần đã trực tiếp đâm về phía ngực Lâm Văn, chính là trực tiếp muốn lấy mạng cô.

Hệ thống đang phát sóng trực tiếp ngay tại chỗ cho cô, nghe được Tần Khuynh muốn lấy mạng cô, Lâm Văn giật mình, bỗng nhiên mở mắt ra.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, Tần Khuynh vẫn chưa đến gần thân thể của cô thì đã bị một lực đạo vô hình phản lại, trực tiếp đụng phải vách tường, bất tỉnh nhân sự.

Lâm Văn cảm thấy trên mặt mình nóng lên, giống như là bị bỏng, cô lập tức đưa tay bưng kín mặt mình.

Trong lòng càng không ngừng kêu gào với hệ thống: "Lật Xe, có phải ta bị hù dụng rồi không? Đau quá!"

Hệ thống dò xét một chút, lạnh lùng như băng nói: "Không phải, cái bót của cô hơi đồ lên. Chân nguyên trước đó Lạnh Nhạt truyền cho cô được giấu bên trong cái bót nên mới ngăn cản được Tần Khuynh đánh lên, chỉ là một phần chân nguyên kia mà thôi. Huống hồ dù cho mặt của cô có thế nào, đó cũng là chính dụng."

Lâm Văn bùm mặt, nước mắt rung rung, thật con mẹ nó đau.

Rõ ràng Thanh Việt chân nhân ngoài mặt tính lạnh nhạt, nhưng chân nguyên này thật đúng là nhiệt tình như lửa.

Lâm Văn hầu như không để ý tới việc xem xét trạng thái của Tần Khuynh, cứ như vậy bùm mặt ở trên giường của mình lần một trăm tám mươi vòng thì cảm giác nóng bỏng kia mới chậm rãi tan đi.

Cô lạnh mặt ngồi dậy, trên mặt vẫn là đáng vẻ phản ứng chậm chạp kia, có điều đôi mắt đã sẫm đỏ bùng, thậm chí sắp rơi lệ.

Thật không ngờ rằng ngay lúc Tần Khuynh bị đánh bại, Thanh Việt chân nhân đã lập tức biết được, hần đưa tay biến ra một mặt gương giữa không trung, tùy tay điểm một cái, chỉ thấy mặt kính kia giống như dòng nước đang dao động, cuối cùng đáng vẻ lẫn lộn trên giường của Lâm Văn xuất hiện ngay trong kính.

Nhìn thấy cảnh tượng tiêu đồ đệ hoạt bát hiếu động như thế, mắt Thanh Việt rõ ràng sáng lên, trên mặt lộ ra mấy phần không thể tin nổi.

Thẳng đến khi hiểu ra là do cái bót trên mặt nên cô mới như vậy, tâm tình bỗng nhiên trở nên tốt hơn một chút, pháp thể tương sinh tương khắc, chỉ có một mình hần chịu sự kiềm chế cũng không khỏi quá không công bằng, tối hôm nay cuối cùng cũng khiến cô ném thử loại thống khổ này.

Dù bận rộn nhưng hần vẫn ung dung thưởng thức đáng vẻ đau khổ lẫn lộn của tiêu đồ đệ, chờ đến khi cô bình tĩnh trở lại, lúc ngồi dậy lại là một đáng vẻ lệ rơi đầy mặt, hô hấp của Thanh Việt bỗng nhiên tăng nhanh.

Hần chau mày, khề nguyên rủa một tiếng: "Chết tiệt."

Tiêu đồ đệ ở trước mặt hần đầu là đáng vẻ khúm núm, đây là lần đầu tiên hần trông thấy cô khóc, rõ ràng không phải là đáng vẻ ảm ức gì, chỉ là bởi vì đau đớn nên chảy nước mắt sinh lý nhưng Thanh Việt lại tựa như đã chịu phải kích thích cực lớn, toàn bộ thân thể đều không thể khống chế mà trở nên hưng phấn.

Đặc biệt là tiêu Thanh Việt bình thường vẫn luôn không có động tĩnh, luôn luôn ần núp, bây giờ lại giống như gặp phải sự kêu gọi cực kỳ mãnh liệt, lập tức trở nên sinh long hoạt hổ, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngang đầu ưỡn ngực.

Lần đầu tiên tâm lý Thanh Việt dâng lên cảm xúc bất đắc dĩ, có đôi khi hần thật sự cảm thấy tiêu đồ đệ chính là nghiệt duyên của hần.

Từ khi mới ra đời hần đã không sợ trời không sợ đất, bất kỳ vật sống nào trong mắt hần cũng chẳng khác gì vật chết, không có liên quan gì với hần, mọi việc đều không quan tâm đến.

Nhưng hết lần này tới lần khác ngày đó lúc chọn lựa đệ tử, hần liếc mắt một cái đã chọn được Tần Khuynh, bởi vì nha đầu kia linh căn thượng đẳng, thể chất lại thuộc băng hàn, vừa

vận có thể hỗ trợ hẳn luyện công, nhưng lúc chường môn dò hỏi hẳn, hẳn lại quý thần xui khiến mà nói cứ xem sao đã, sau đó Tần Khuynh đã bị chân nhân khác chọn lấy.

Mà ánh mắt của hẳn lại rơi vào trên người đám đệ tử ngoại môn linh căn thấp kém, có lẽ là từ trong sâu thẳm đã được trời định, hẳn liếc mắt đã thấy được Lâm Văn đang cúi đầu hóp ngực.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc ấy tiểu đồ đệ rất không có tinh thần, hẳn không thể vui đầu thấp hơn được nữa, linh căn của nàng cũng hoàn toàn không tốt, nhưng pháp thể lại cực kỳ đặc biệt, dù đã tạm thời bị phong ấn, nhưng hẳn trời sinh là pháp thể Viêm Long, cùng Băng Phượng hô ứng lẫn nhau, sao có thể không nhận ra.

Thanh Việt không chớp mắt nhìn chăm chăm người đang thút thít trong gương đồng, nước mắt của tiểu đồ đệ giống như thật sự có ma lực.

Khiến hẳn thật sự không ngờ ánh mắt, thậm chí biết rõ loại tình huống này dễ dàng sinh sôi tâm ma nhưng hẳn lại không có cách nào động đậy lấy một chút, chỉ quán quýt si mê nhìn chăm chăm gương mặt của cô.

Nhìn hốc mắt cô đỏ lên, hai hàng thanh lệ chảy xuôi xuống, dù cho trên má trái có vết bớt kia, nhưng trong mắt Thanh Việt lại tựa như thiên tiên hạ phàm, trên đôi mày đại khái sẽ không còn vật sống nào sẽ khiến hẳn động tâm giống như tiểu đồ đệ nữa.

Lâm Văn ngồi trên giường thoạt nhìn như đang ngẩn người, trên thực tế đang cùng hệ thống tích cực thương lượng đối sách.

"Cô à Tần Khuynh này hơn nửa đêm tới làm hái hoa tặc cũng không dễ dàng, nếu cô ta coi trọng ta thì cứ trực tiếp nói với ta là được rồi, ta chưa chơi nữ nữ bao giờ, nhất định là rất kích thích!" Lâm Văn chẹp chẹp miệng, giống như đang chờ mong chuyện thú vị gì đó.

Hệ thống khinh bỉ thờ dài một tiếng: "Cô vẫn nên ngậm miệng thì hơn, cô làm như mình vẫn xinh đẹp như hoa ỉ! Thiên hạ này nếu có người cảm thấy hứng thú với gương mặt xấu tệ này của cô thì coi như ta thua. Cô ta đến là để đánh chết cô rồi đoạt xá, cường chiếm thân thể của cô sau đó đến trước mặt Lạnh Nhạt làm tiểu đồ đệ. Tiện thể câu dẫn hẳn."

Lâm Văn nhếch miệng, hệ thống quả thật là cực kỳ đáng ghét, ngay cả cơ hội để cô nằm mơ cũng muốn tước đoạt đi, tan nát cõi lòng đầy đất.

"Sao cô ta ngu thế, gương mặt này của ta xấu như thế, cô ta đoạt xá thân thể của ta, sau này sẽ phải làm xấu nữ đó." Lâm Văn trăm mối vẫn không có lời giải.

Hệ thống bên kia cũng không lên tiếng, chờ đến khi Lâm Văn hỏi lại nó, nó mới mở miệng lần nữa: "Giá trị Lạnh Nhạt tăng 5 điểm."

Lâm Văn kinh ngạc nói: "Vì sao? Bởi vì hẳn giúp ta ngăn cản một kích của Tần Khuynh à, không ngờ Lạnh Nhạt còn ôm ấp tâm tư anh hùng cứu mỹ nhân cơ đấy."

Hệ thống hơi không tình nguyện nói: "Không phải, bởi vì hẳn nhìn lên cô, nhìn thấy cô khóc lập tức cứng rần, hẳn cảm thấy rất có cảm giác mới mẻ, rất muốn làm cô. _(:3" ∠)_ "

Thật ra hệ thống cũng không hiểu rõ Lạnh Nhạt, mỗi ngày Lâm Văn đều khóc lóc ôm sòm với hệ thống, nội tâm của hệ thống đều không hề gợn sóng chút nào, nhưng nước mắt của cô lại siêu cấp có tác dụng đối với mục tiêu, Bạo Ngược ở thế giới trước cũng là như thế.

Đối với dáng vẻ lệ rơi đầy mặt của cô lại có thể cứng rần cả ngày, thật sự là thiên phú dị bẩm, cũng không sợ hư mất.

Lâm Văn ngược lại nở nụ cười: "Hi hi ha ha, Lật Xe mi thua rồi nha. Thiên hạ này, chỉ cần một mình Lạnh Nhạt cảm thấy hứng thú với ta là ta thắng rồi. Ta yêu Lạnh Nhạt, Lạnh Nhạt chính là tâm can bảo bối quý giá của ta."

Hệ thống: "... Cho nó ời phát.

Biết được Thanh Việt chân nhân đang nhìn trộm cô, Lâm Văn cũng không để ý đến Tần Khuynh, làm bộ co chân lại bắt đầu ngồi xuống luyện công.

Ánh mắt Thanh Việt ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn cô, đối với chuyện tiểu đồ đệ luyện công, hẳn có chút tiếc nuối.

Bởi vì như vậy sẽ không thấy được đôi mắt phiếm hồng kia của tiểu đồ đệ nữa, cũng không biết đến khi nào mới có thể lại nhìn thấy cô khóc.

Hắn vừa định thu hồi gương đồng, chợt thấy hàn khí trên người Lâm Văn lần nữa bộc phát, có điều lúc này không gây nên hiệu quả băng phong nghịch thiên như thế nữa, chỉ làm đông cứng chân giường và cái bàn xung quanh mà thôi.

Ánh mắt Thanh Việt lơ lửng, chỉ có lúc tu luyện bên trong Lãnh Tuyền thì tiểu đồ đệ mới có thể dẫn phát hàn khí, nếu không dựa vào tình trạng thân thể bị phong ấn của cô, căn bản sẽ không xuất hiện loại dị tượng này.

Ánh mắt hẳn vẫn luôn không rời đi, ngược lại càng thêm nghiêm túc quan sát, chợt thấy cổ hàn khí này chậm rãi đánh úp về phía Tần Khuynh, cuối cùng quán lên thân thể của ả ta.

Tần Khuynh vốn bị ả chạm đến hôn mê, trong lúc mê man bắt đầu nhúu chặt lông mày, khuôn mặt thanh tú dần dần trở nên vặn vẹo, dường như đang chịu đựng sự đau khổ kịch liệt.

Miệng của ả mở lớn, muốn phát ra âm thanh, nhưng yết hầu lại bị khí thể chung quanh đè lại, một chút thanh âm cũng không phát ra được.

Hàn khí trên người Lâm Văn chậm rãi ăn mòn thân thể của ả, Tần Khuynh muốn vận công ngăn cản, nhưng lại căn bản không làm gì được, thậm chí pháp thể mà ả vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo vậy mà đang dần dần biến mất, giống như đang bị người ta đoạt đi từng chút một.

Loại cảm giác bị người ta rút gân lột da này cực kỳ không ổn, thậm chí cảm giác thống khổ như vậy tựa như đao cùn đang cắt thịt trên người ả, từng mảnh từng mảnh kéo xuống.

Thân thể của ả dần dần bị băng sương bao trùm, từ chân lan tràn lên trên, mỗi một chỗ đông kết dần dần đã cảm thấy pháp thể của mình biến mất mấy phần.

Nương theo loại thống khổ này, ả đột nhiên nhớ tới mình đã từng lừa Lâm Văn ăn Quỷ đan, vốn cho rằng lúc Lâm Văn luyện công trước mặt Thanh Việt chân nhân tất nhiên sẽ cướp đoạt pháp thể của chân nhân, đến lúc đó bị phát hiện nhất định sẽ bị trách phạt, kết quả chân nhân chẳng những không có trách phạt, ngược lại còn càng thêm che chở cô.

Lúc này mới khơi dậy oán giận của Tần Khuynh, nên mới có hành động muốn đoạt xá đêm nay. Bây giờ ả không chỉ không đoạt xá thành công, ngược lại pháp thể của ả còn đang bị cướp đi từng chút một, có lẽ đây chính là nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng.

Lúc khối băng kia ngưng kết đến trái tim của ả, Tần Khuynh đã chết rồi, thẳng đến trước khi chết ả cũng chết không nhắm mắt, nhưng hết lần này tới lần khác khối băng kia cũng không dừng lại, còn đang lan tràn lên phía trên.

Đến cuối cùng, lúc khối băng đông kết đến trán Tần Khuynh, chu sa điểm giữa mi tâm ả trở nên cực kì nhạt, cuối cùng bay đến trên mặt Lâm Văn, cùng vết bớt của cô hòa làm một thể.

Thanh Việt nhìn thấy tình cảnh như thế nhẹ nhàng híp híp mắt mắt, tiểu đồ đệ của hắn quả nhiên không tầm thường.

Tác giả có lời muốn nói: chương này bắt đầu dùng phòng trộm của Tần Giang~ không biết đám tiểu đồng bạn có biết không, ta định là đặt mua vượt qua 50% liền không có ảnh hưởng rồi~

Nếu như đặt mua thấp hơn 50%, ba ngày sau mới có thể trông thấy chính bản chương tiết, kỳ thật tỷ lệ đặt mua ta thiết định không cao lắm, chính là mua một nửa mà thôi, mọi người có thể nhảy cổ sự thấy a~

Vô luận tỷ lệ đặt mua nhiều hay ít, chỉ có ảnh hưởng đối với ba chương chương mới nhất, cái khác không ảnh hưởng, không phải gat đặt mua a~

Hi vọng mọi người có thể thông cảm a~

Cộng thêm các nguoi đều rất lợi hại, có chút tình tiết đoán đúng rồi ~ chờ sự phụ nhà ta lái xe, kỹ thuật của hắn rất ổn:-)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sự phụ lạnh nhạt và đồ Độ xinh đẹp (6)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lúc Lâm Văn thanh tỉnh lại chỉ cảm thấy chung quanh mình đều tràn ngập cảm giác uể oải, giống như cô vừa mới ăn no vậy.

Cô kích động nói với hệ thống: "Lật Xe, ta mơ thấy mình được ăn thịt, là vịt nướng chính tông đó. Da vịt nướng béo ngậy, còn rất giòn nữa, thịt vịt tươi mới. Lấy bánh tráng cuốn thêm vài miếng da vịt và thịt vịt, kết hợp với hành tây, chấm tí tương ngọt. Bỏ vào trong miệng thưởng thức, oa oa oa... Chỗ của ta đang có dịch cúm gia cầm, trước khi chết ta cũng chưa được ăn tí nào."

Hệ thống: "... " Nói thật, giờ nó mới biết được kí chủ là đồ tham ăn, hơn nữa còn là đồ tham ăn không có tiền đồ như thế.

"Vừa rồi cô thật sự đã ăn thịt, không phải đang nằm mơ." Hệ thống kịp thời ngắt ngang ý định hướng đến thịt của cô.

Lâm Văn tiếp tục giả khóc: "Làm gì cô, mi gat ta! Nếu là thật tại sao trong miệng ta không có vị thịt?"

Hệ thống nói: "Cô thử nhìn xem Tần Khuynh đang ở đâu!"

Lâm Văn ngẩng đầu nhìn, lập tức đối mặt với một bức tượng băng trong góc tường, tiếng gào khóc giả với hệ thống đột nhiên im bặt.

"Nàng ta, nàng ta sao vậy?"

Hệ thống học cô cà lăm nói: "Nàng ta, nàng ta bị cô hút khô."

Lâm Văn dừng lại hồi lâu mới ngạc nhiên nói: "Móa nó, ta cảm thú như thế sao? Mới ngủ với ta có một giấc đã thành ra như này rồi? Vậy sao mi không gọi ta dậy, ta thật sự không biết nữ nữ chơi làm sao, mi có quay video lại giùm ta không?"

Hệ thống: "... " Nói thật, điểm chú ý của ký chủ nó thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ nhân loại đều ngu xuẩn như vậy à? Thế nhưng rõ ràng Bạo Ngược và Lạnh Nhạt nhìn có vẻ đều là người thông minh mà!

Chờ hệ thống miệng đắng lưỡi khô kể xong, Lâm Văn mới tỉnh táo lại.

"Còn may còn may, ta đã nói phải giữ lại tâm thần trong sạch để ngủ với tâm can bảo bối nhà ta, sao có thể ngủ trước với loại người không có phận sự này được chứ!" Lâm Văn vỗ vỗ bộ ngực nhỏ thờ phào nhẹ nhõm.

Hệ thống cảm thấy ký chủ đại khái là có hiểu lầm gì đó với Lạnh Nhạt rồi nên mới có thể một mực gọi hắn là tâm can bảo bối.

"Hi vọng sau khi cô ngủ với Lạnh Nhạt xong còn có thể gọi hắn như vậy, chúc cô may mắn --" Hệ thống giễu cợt một câu.

Thanh Việt vẫn còn xem gương đồng, đối với chuyện tiểu đồ đệ vừa mới hút khô một người, ngoại trừ cảm thấy ngoài ý muốn, hắn còn có mấy phần cảm xúc tán thưởng.

Hiện giờ hắn cũng muốn thử nhìn xem, tiểu đồ đệ bình thường ngu ngốc ngờ ngác sẽ đối mặt với người đầu tiên mà mình giết chết như thế nào.

Chỉ thấy Lâm Văn trong gương đồng trực tiếp đứng dậy, từng bước một đi đến bên cạnh tượng băng Tần Khuynh, duỗi tay ra, đầu ngón tay chẳng qua chỉ nhẹ nhàng đụng một cái mà thôi, tượng băng lập tức đã tan ra ngay.

Lâm Văn phun tào với hệ thống trong lòng: "Ha ha ha, ta lợi hại chưa."

Trên mặt Lâm Văn toát ra vài phần thất vọng, sau đó thấp giọng thì thầm một tiếng: "Tuyệt rồi khi nào vậy nhỉ, ta còn tưởng rằng là quà tặng người tuyết đưa cho ta."

Hệ thống: "... " Loại ký chủ không chút sợ hãi thế này làm nó sợ hãi một trận, gần đây nó đều mơ thấy một cảnh tượng, đó chính là trên mặt ký chủ mỉm cười ngọt ngào, nói hệ thống ta yêu mi, một giây sau đã cầm dao chặt nó.

Lật Xe cũng coi như đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng có đôi khi nó vẫn cảm thấy hoảng hốt khi đối mặt với Lâm Văn.

Bởi vì cô gái này không có tiết tháo cũng không có điểm mấu chốt, nói cô tà ác, trong nháy mắt cô lại thiện lương cho người xem, nói cô thiện lương nhưng thấy chết người còn cười toe

toét.

Mặc dù trước mặt Bạo Ngược đã công lược trước đó cùng với Lạnh Nhạt của hiện tại, cô đều biểu hiện ra vẻ người vật vô hại, gặp chuyện chỉ run lấy bầy, nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ không tìm không phổi này của Lâm Văn, hệ thống vẫn cảm thấy sợ hãi đến hoảng hốt.

Thanh Việt không để ý cô nói gì, bởi vì từ đầu đến cuối ánh mắt hần đều rơi trên chân Lâm Văn.

Vừa rồi tiểu đồ đệ đi chân đất xuống giường, lúc này giẫm trên mặt đất, cũng không biết lạnh cỡ nào, có điều cô trời sinh chính là thể hàn, chắc là không cảm thấy lạnh.

Chân Lâm Văn rất trắng, cổ chân rất nhỏ, tựa như cây nhỏ yếu ớt, bẻ nhẹ đã gãy. Mạch máu trên chân đều có thể nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, Thanh Việt nhìn chăm chăm chân của nàng không chớp mắt, lập tức lại trở nên kích động.

Hệ thống kịp thời nhắc nhở cô: "Giá trị Lạnh Nhạt lại tăng một điểm. Bởi vì chân của cô rất xinh đẹp."

Động tác trở lại giường của Lâm Văn ngừng một chút, lông mày của cô nhẹ nhàng nhướng lên, giống như đang do dự chuyện gì đó, sau một lúc lâu mới hỏi thăm ý kiến của hệ thống.

"Mì nói xem, nếu bây giờ ta vào đi tắm rửa, gội sạch hết, giá trị lạnh nhạt có thể trực tiếp tăng như bảo tố cỡ hai mươi điểm không?"

Đối với vấn đề không cần tiết tháo này của cô, hệ thống trực tiếp trả cho cô một nụ cười lạnh: "Cô tỉnh lại giẫm đi, bảo tố xong là rơi rụng ngay đó. Nam nhân đều thích đẹp mộng lung, vẻ đẹp lạnh lùng đã thú như cô hẳn sẽ không thích đâu."

Lâm Văn: "...". Thẩm mỹ của hệ thống quả nhiên không được, còn nói cô là đã thú, cô rõ ràng là mèo hoang nhỏ đó được không!

Tần Khuynh chết rồi, là đệ tử đích truyền của Vị Minh chân nhân, đây đương nhiên là chuyện cực kỳ đáng giá để truy cứu.

Bởi vì Tần Khuynh chết trong tông môn, quy định đầu tiên trong tông môn chính là không cho phép đấu riêng, muốn đấu pháp sẽ có nơi chuyên dụng, hoặc là ra khỏi tông môn thì tùy ý đấu, nhưng một đệ tử đích truyền của một chân nhân lại lặng yên không một tiếng động chết ngay trong tông môn, chuyện này lập tức trở nên lớn.

Vị Minh chân nhân phái mấy đệ tử khác dưới trướng điều tra, tìm người bình thường thân thiết với Tần Khuynh hỏi thăm.

Lâm Văn là đối tượng bị nghi ngờ chủ yếu, bởi vì trên mệnh bài của Tần Khuynh thể hiện, trước khi chết ả đã từng ở xung quanh đây, chỉ có điều không có thể hiện rõ ràng liệu có vào phòng Lâm Văn hay không đã bị pháp bảo gì đó ngăn cản khí tức, thật ra đây cũng là do chính Tần Khuynh tạo nghiệt.

Ả muốn giết Lâm Văn đoạt xá, đương nhiên phải muốn che giấu một phen, cho nên bây giờ vừa lúc bị Lâm Văn lợi dụng ngược lại, một đám người gọi là sư huynh sư tỷ kia lúc nhìn thấy Lâm Văn cũng không khách khí, biết cô ngốc sẽ không đến cáo trạng trước mặt Thanh Việt, cho nên hiệp bức lợi dụ đều dùng một kiểu.

Bất đắc dĩ Lâm Văn chính là đồ thiếu năng, cô phản ứng cực kỳ chậm, người khác nói gì cô cũng đều là đáng về nghe không hiểu, bọn hần lại không thể dùng thủ đoạn tàn khốc, nếu quả như thật giãy vò cô ra bệnh tật gì, vậy coi như không xong.

Bởi vì không có chứng cứ xác thực, cho nên chuyện này đã nhanh chóng chấm dứt.

Ngay khi Lâm Văn cho là mình đã sắp thoát khỏi bẽ khổ bị nghi ngờ, lại có người đuổi tới, lần này cũng không phải dễ gạt như vậy.

Bởi vì người tới chính là sư tỷ nhất mạch tương thừa của Tần Khuynh, Bích Lạc, nàng ta cũng cực kỳ xinh đẹp, giữa lông mày điểm chu sa, chỉ có điều nhan sắc nhạt nhòa hơn Tần Khuynh một chút.

"Lâm sư muội, ta cũng mặc kệ ngươi có phải là đệ tử đích truyền của Thanh Việt chân nhân hay không, ta chỉ biết là Tần Khuynh sư muội nói với ta muốn tới tìm người trò chuyện, kết quả ngày thứ hai đã không còn. Sống không thấy người, chết không thấy xác, ta cũng không phải dễ gạt như vậy, hôm nay nếu ngươi không thể nói rõ ngọn ngành, đừng trách ta không khách khí!"

Trong tay Bích Lạc cầm trường kiếm, linh khí bức người.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Pháp thể của nàng ta không lợi hại bằng Tần Khuynh, nhưng tu vi lại cao hơn ả, ở trước mặt nàng ta, chưa đến hai kiếm là Lâm Văn đã bị đâm chết.

Lâm Văn không nói chuyện, chỉ một mực mở to hai mắt nhìn nàng ta, trong ánh mắt tràn đầy cảm giác hưng phấn khó hiểu.

Cô lập tức hướng về phía hệ thống hưng phấn kêu lên: "Móa nè, Lát Xe mì xem thịt tới kia, ta có thể khẳng định cô có mùi vị của gà KFC, thật muốn ăn quá đi! (≡)"

Hệ thống: "...". Nó không còn lời nào để nói, từ sau khi nuốt pháp thể của Tần Khuynh, ký chủ bỗng trở nên là lạ, cô bắt đầu thích ăn người!

Bích Lạc vốn dĩ khí thế hùng hổ dọa người, nhưng bị Lâm Văn nhìn như vậy thêm vài lần, trong lòng bỗng nhiên dâng lên mấy phần cảm giác nguy cơ, khó hiểu lui về sau một bước, giống như tới gần Lâm Văn sẽ có cái gì chuyện không hay xảy ra vậy.

Người tu tiên rất tin tưởng loại trực giác này, trước đó Bích Lạc đã dựa vào trực giác để tránh thoát rất nhiều lần nguy hiểm, lần này cũng không ngoại lệ.

Đội nàng ta liên tiếp lui ba bước mới phản ứng được, mình vậy mà lại sinh ra ý định lui bước trước một đứa thiếu năng ngay cả trúc cơ cũng không lên được, chuyện này đối với nàng ta mà nói là một loại sỉ nhục lớn lao.

Trong lòng Lâm Văn phản nản với hệ thống, gà KFC của cô chạy kìa.

Nhưng trên mặt vẫn là một bộ dạng đầu gổ ngốc nghếch, thấp giọng nói: "Ta không nhìn thấy Tần sư tỷ."

Vô luận Bích Lạc có hỏi thế nào, cô vẫn chỉ nói câu này, cuối cùng đã chọc giận Bích Lạc, lúc nàng ta nhìn về phía Lâm Văn, trong ánh mắt tràn đầy băng hàn: "Lâm sư muội, người mà còn cứng đầu như thế, đừng trách sư tỷ không khách khí với người. Dựa vào tu vi này của người, nếu như sử dụng Suru Hồn thuật, chỉ sợ người sẽ lập tức sẽ mất mạng, vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút đi."

Lâm Văn tiếp tục tám chuyện cùng hệ thống: "Gà KFC dữ thế, còn dữ hơn thịt vịt nướng tới qua, nếu còn hung ác như thế ta sẽ không ăn nàng ta nữa!"

Hệ thống: "... " Ký chủ chắc là bệnh rồi, đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, quả thật là siêu cấp đáng sợ.

Bích Lạc thấy cô vẫn là một bộ dạng khó chơi như thế, trên mặt đã là lộ ra thần sắc nổi giận, đưa tay hướng về phía đỉnh đầu cô.

Trước đó Lâm Văn đã được hệ thống nhắc nhở, biết Lạnh Nhạt ở ngay gần đây, cho nên cô không sợ hãi chút nào.

Chương phong của Bích Lạc chưa kịp quét đến Lâm Văn thì đã bị một lực lượng cường đại đẩy ra ngoài, đồng thời bay ra cùng với nàng ta còn có mấy đệ tử nội môn đang nấp phía sau cây.

Lâm Văn nghiêng đầu xem xét, trong lòng nhất thời vui vẻ, ái chà đây không phải đều là người quen sao. Các sư huynh sư tỷ mấy ngày gần đây đều quán lấy cô điều tra nguyên nhân cái chết của Tần Khuynh đều đang ở đây.

"Các người thật to gan, dám dùng Sư Hồn thuật với người của ta."

Thanh Việt bay thẳng đến bên cạnh cô, đứng sau lưng Lâm Văn, đặt tay lên bờ vai của cô.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lâm Văn chỉ cảm thấy lúc tay của hắn vừa chạm đến mình, vết bớt trên mặt bỗng nhiên nóng lên một chút. Nhưng bởi vì loại xúc cảm này rất nhanh đã biến mất, cho nên nàng cũng không để trong lòng.

"Bái kiến Thanh Việt chân nhân." Mấy người đối diện rõ ràng đã bị quét đến phun máu nhưng lại không có ai dám nằm vạ trên mặt đất, từng người lộn nhào từ dưới đất đứng lên, hành lễ với Thanh Việt.

Bích Lạc là người trực tiếp đối mặt với chương phong của Thanh Việt chân nhân, giờ phút này cũng là người chật vật nhất, khóe miệng của nàng ta vuron vết máu đỏ tươi, căn bản không đứng dậy nổi, chỉ có thể chật vật nằm rạp trên mặt đất, giờ phút này cũng không có ai dám đến nâng nàng ta dậy.

"Nếu có chứng cứ thì cứ để Vị Minh tự mình đến tìm ta, bằng không chuyện các người tổn thương đồ đệ của ta sẽ không dễ dàng trôi qua như vậy, tự đi Huấn Giới đường nhận phạt đi!" Thanh Việt không muốn cùng nhiều lời với bọn họ nữa, trên thực tế trong mắt hắn, đám đệ tử đối diện kia đều là người đã chết.

Chỉ có điều chuyện khi dễ tiểu đồ đệ không thể cứ bỏ qua như vậy cho nên hắn mới tự hạ thấp địa vị nói nhiều thêm vài câu như thế.

Chờ đến khi những người kia kịp phản ứng, Thanh Việt đã ôm eo Lâm Văn, hướng về phía cung điện của hắn.

Thẳng đến lúc hoàn toàn không nhìn thấy thân ảnh của Thanh Việt chân nhân nữa, mấy đệ tử kia mới đỡ nhau đi về phía Huấn Giới đường.

Có người lạnh mồm lạnh miệng nói: "Là tên chết tiệt nào nói Thanh Việt chân nhân không quan tâm Lâm sư muội hả, vừa rồi hắn còn nói Lâm sư muội là người của hắn kia kia, một cho chúng ta dùng sai thủ đoạn, chọc giận chân nhân, trở về còn không biết bị phạt thế nào đâu!"

Lâm Văn được Thanh Việt quy thành vật sở hữu của mình, giờ phút này nằm trong ngực của hắn quả thực như đang ngồi bàn chông.

Vết bớt trên mặt cô thỉnh thoảng lại nóng lên, mà nhiệt độ lần sau lại cao hơn lần trước, cô gần như sắp chịu không nổi nữa.

"Lật Xe, cái bớt của ta sao vậy? Có phải muốn tạo phản rồi không?" Cô thất kinh hỏi thăm.

Hệ thống chậm rãi ung dung hồi đáp: "Không phải, nó đang câu dẫn sư phụ cô đó. Lạnh Nhạt cứng rắn với cô nhiều thêm một phần, cái bớt này sẽ nóng nhiều hơn một chút."

Lâm Văn: "... " Cái bớt của ta sao có thể không biết xấu hổ như thế, chần chẫn là già!

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai bắt đầu song càng ~ ngẫu nhiên tăng thêm, mọi người cố vũ nhiều hơn cho ta đi ~

Bình luận dài có đại hồng bao, sư phụ và bạo ngược đều là thiên phú dị bẩm, kỹ thuật lái xe hạng nhất.:-)

Cảm tạ một đợt dịch dinh dưỡng ~ ngày mai hắn là liền quá hạn, cầu tươi tiêu ~mua! (^3 ^)*

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sư phụ lạnh nhạt và đồ Đệ xinh đẹp (7)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Coi như Lâm Văn có già chết không lên tiếng thì hệ thống cũng không dễ dàng buông tha cô như vậy, ngược lại còn tiếp tục đâm chọc cô: "Quả nhiên bớt như chủ nhân, chắc chắn, ký chủ cô thật lợi hại. Kiểu chết của 887 ký chủ trước đó đều có khác biệt, không cách nào dự đoán, chỉ có cô là ta đã nhìn thấu cảnh kết thúc, cô nhất định là đâm đến chết."

Lâm Văn vội vàng giải thích: "Mì đánh rắm, rõ ràng là chủ nhân như bớt, nó muốn đâm ta cũng không ngăn được!"

Hệ thống cười lạnh nói: "Cho nên cô vẫn là đâm chết mà, không có gì khác nhau. Đi cẩn thận nha, cô gái ~ "

Bởi vì cô hệ thống phát sóng trực tiếp cho cô nên Lâm Văn biết thời khắc này Thanh Việt chân nhân vậy mà đang phải chịu áp lực không nhỏ, đặc biệt là phần khởi trên thân thể.

Hệ thống nói: "Tiểu Thanh Việt ngừng đầu, muốn chào hỏi với cô nè. "

Hệ thống nói tiếp: "Tiểu Thanh Việt có tinh thần ghê, đáng về vốn dĩ thanh thanh tú tú ta còn cho rằng chẳng ra sao, không ngờ lại cường tráng như thế, a a a, thật là lợi hại quá..."

Hệ thống bóng mờ nói: "Ồi, tiểu Thanh Việt diện mạo dữ tợn, gân xanh nổi lên, cô còn không mau chào hỏi người ta đi!"

Lâm Văn: "... Ai đến kéo cái hệ thống không biết xấu hổ này đi giùm đi!

Sau một lúc lâu, cô mới sấu kín nói: "Mi đừng hòng gạt ta, cảnh tượng mà mi thấy khẳng định là một đồng gạch men!"

Hệ thống thâm trầm nói: "Nhìn cô mới là một đồng gạch men, nhưng ta miễn dịch với mục tiêu. Bởi vì giới tính của ta là nam, hần có ta cũng có, mama đây cóc sợ nhé!"

Mãi cho đến cung điện của Thanh Việt, Lâm Văn mới thoát khỏi ngực của hần, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn hần.

Thanh Việt cho là cô sợ người lạ, không khỏi nhẹ giọng trấn an nói: "Sau này người cứ ở lại đây đi, sẽ không ai còn dám làm phiền người nữa."

Lâm Văn vẫn không lên tiếng, trong lòng lại càng không ngừng trợn trắng mắt, ta không sợ người khác làm phiền ta, ta chỉ sợ tính phúc của người làm phiền ta.

Thanh Việt nhìn tiểu đồ đệ cố chấp, trong lòng có chút buồn rầu, lần đầu tiên hần quan tâm đến tình cảm của người khác. Tự như bởi vì tiểu đồ đệ không vui, hần cũng có cảm giác không vui theo, tóm lại là có hơi khó chịu.

"Không cần lo lắng, hết thầy đã có vi sư ở đây." Hần đưa thay sờ sờ đầu của cô, trong giọng nói thật sự chứa đựng vài phần dịu dàng.

Rốt cục cô cũng gạt đầu: "Được."

Thanh Việt thấy đáng về nhu thuận của cô, trong lòng nhất thời hoàn toàn thư thái.

Hần vẫn chú trọng chuyện tu luyện, sau khi thu xếp tốt cho tiểu đồ đệ xong liền tự mình trở lại chủ điện tu luyện, Lâm Văn ở tại phòng hần đã an bài, cùng hệ thống phàn nàn về gà KFC mà cô vừa bỏ qua.

Đối với kỳ chủ ngay lúc này mà còn muốn ăn, Lật Xe biểu thị kỳ chủ này cách cái chết cũng không xa nữa.

Kết quả Lâm Văn còn chưa kịp đổi lại, Truyền Âm phù đột nhiên vang lên, hiển nhiên là Thanh Việt triệu kiến cô.

Lâm Văn ngay cả đồ vật cũng chưa thu thập xong, lập tức vội vàng đi, cô hỏi hệ thống: "Rõ ràng vừa rời khỏi, sao giờ Lạnh Nhạt lại tìm ta nữa?"

Hệ thống dò xét một chút mới nói: "Hần loát không ra, cần cô giúp hần một chút."

Lâm Văn: "... Mi nói cái gì, hiện giờ Lạnh Nhạt đã từ từ loát biến thành cần người mới được rồi sao? Đáng sợ quá...

Lúc cô tiến vào chủ điện, Thanh Việt cũng không ngồi bên cạnh bàn cờ như mọi ngày, ngược lại đã ngồi xếp bằng trong Lãnh Tuyền đợi cô.

"Đến đây, vi sư tu luyện cùng người." Hần ngoác cô, biểu lộ trên mặt đứng đắn hơn bao giờ hết.

Nếu không phải hệ thống đã sớm báo trước cho cô, có lẽ cô sẽ thật sự bị đáng về người vật vô hại này của Lạnh Nhạt lừa gạt.

Lâm Văn cời y phục, ngoan ngoãn tiến vào trong ao, ngồi xếp bằng cạnh hần.

Về mặt Thanh Việt vẫn là thanh tâm quả dục như vậy, nhưng lúc Lâm Văn nhắm mắt lại đắm chìm trong tu luyện, lông mày của hần lập tức nhíu lại, một tay khoắc lên trên vai của cô, một cái tay khác thì sờ về phía giữa hai chân mình.

Ánh mắt của hần từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm mặt của cô, làn da của tiểu đồ đệ rất trắng, chính vì vậy vết bớt trên má trái kia mới lộ ra càng thêm rõ ràng.

Thanh Việt đưa tay vén tóc trên trán của cô ra, triệt để lộ ra vết bớt đỏ thắm kia, nhớ tới đáng về không bình thường của vết bớt lúc Lâm Văn thôn phệ Tàn Khuynh tối qua, hần thật sự cảm thấy hưng phấn.

Lâm Văn chìm trong tu luyện, chính là trạng thái hoàn toàn không để ý đến chuyện bên ngoài.

Giờ phút này cô cũng giống thường ngày, có điều bên tai chợt truyền đến tiếng thở nặng nề nho nhỏ, chậm rãi từ móng lưng biến thành rõ ràng, lại mang theo một cỗ hương vị tình dục.

Vốn dĩ cô vẫn chưa kịp phản ứng, lúc cô phát giác được có người kẻ đầu lại sát cổ cô, tiếng thở dốc vang lên ngay bên tai, thậm chí nhiệt khí do người kia thở ra cũng phả lên cổ, tức như hỏa diễm do núi lửa phun ra, nóng đến nỗi khiến cả người cô đều muốn cuộn mình.

"Lật Xe, đây là..." Cô không dám mở miệng nói chuyện, chỉ có thể gọi hệ thống trong đầu.

Hệ thống ho nhẹ một tiếng: "Ta cảm thấy lúc Lạnh Nhạt làm loại chuyện này với cô, cô là một trong những người trong cuộc, không thể cứ mơ mơ màng màng, cho nên toàn bộ quá trình đều sẽ tiếp sóng cho cô. Yên tâm đi, loại tiêu chuẩn này ta không thể nhìn thấy, hoàn toàn biến thành gạch men. Cô đừng nên nói chuyện với ta, bởi vì ta cũng không nghe thấy gì đâu, hơi thở của hần quá đậm đặc, chặc!"

Lâm Văn: "... Đã ghét bỏ, vậy tại sao còn muốn phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình cho cô? Cô cũng ghét bỏ đó được không!

Có điều dù sao cô cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, nức cười, thế giới trước đã từng chơi qua mười tám cách thức cổ quái với Bạo Ngược, cảnh tượng hoành tráng gì đó vẫn chưa chơi qua. Cho nên rất nhanh đã bình tĩnh, chỉ coi như là đang xem AV động tác mạnh, mặc dù giá trị nhân sắc của nữ chính có hơi thấp, nhưng mỹ nam và dã thú cũng có cái đáng xem nha.

Chỉ là cô vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ ý định này thì đã cảm thấy trên mặt nóng lên, có một loại cảm giác mềm mại truyền đến.

Hần đang hôn hai má của cô, cánh môi có vẻ hơi tái nhợt nhẹ nhàng chạm vào vết bớt, không biết là môi lưỡi của hần càng nóng, hay là do vết bớt càng bóng, tóm lại cảnh tượng này khiến Lâm Văn đỏ bừng mặt, ngay cả lỗ tai cũng nóng.

Trên gương mặt trắng nõn của Thanh Việt ứng đó một mảnh, trạng thái ngày xưa luôn luôn thanh tâm quả dục bấy giờ hoàn toàn chính là rơi vào vòng xoáy tình dục.

Ao nước vốn có ít gợn sóng nhưng dưới tình huống hai tay của hần dao động trên dưới như bấy giờ thì lại trở nên dập dòn không thôi.

Tiếng nước ào ào kết hợp với tiếng thở dốc của hần giống như là một bài tình ca quyến rũ si mê, ni non trong miệng, vòn quanh bên tai, dây dưa trong lòng...

Đầu óc Lâm Văn trở thành một mớ bột nhão, mặt bên của Thanh Việt có chút mờ hồ, góc độ phát sóng trực tiếp này của Lật Xe cũng không tốt lắm, nhưng cho dù là như vậy thì Thanh Việt vẫn cực kỳ hấp dẫn người.

Trên thế giới này người trầm mê nam sắc nữ sắc có rất nhiều, Lâm Văn là nhan cầu, chính là một thành viên trong đó.

Đặc biệt là khi nam nhân hệ cảm dục biến thành đáng về tiêu hồn thực cốt như thế này, Lâm Văn tò về tay chân ảo của mình cũng muốn cứng rắn.

Thanh Việt vẫn luôn lấy tự chủ làm kiêu ngạo, nhưng dù có là ý chí sắt thép, đến trước mặt tiểu đồ đệ cũng sụp đổ.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hắn cảm thấy mình giống như là một cây lục bình trong nước không nơi nương tựa, không còn muốn sống, nhìn sinh vật kỳ kỳ quái quái đang trôi bên cạnh, tâm không gọn sóng. Nhưng bỗng nhiên có một con cá ngóc đầu rơi vào trong tầm mắt của hắn, triệt để đảo loạn dự định vốn có của hắn, để hắn kìm lòng không được muốn tới gần.

Con cá ngóc kia chính là tiểu đồ đệ, mà cây lục bình là hắn cũng hóa thân thành rong, chủ động quấn lấy, lại không chịu buông tay.

Lâm Văn vẫn luôn nhắm hai mắt, điều này khiến Thanh Việt càng thêm yên tâm lớn mật đưa tay bắt lấy tay của cô.

Không có tiểu đồ đệ bên cạnh, hắn sinh ra loại tâm tư kia, đồng thời sau khi tiết tình nguyên, lo nghĩ lại nhiều hơn khoái cảm, chỉ có lo lắng thật nhiều đối với việc phá giới. Bây giờ người khiến hắn động tình đang ở trước mắt, ngược lại hắn không quan tâm được nhiều như vậy, ngược lại được một tác lại muốn tiến một thước.

Cho nên nói có một số việc, ngay cả thần tiên cũng khó cản.

Khỏe miệng Lâm Văn giật một cái, ngay lúc tay cô bị một bàn tay nóng hổi mà to lớn bắt lấy, đáy lòng chợt hiện lên vài phần dự cảm bất thường. Quả nhiên sau một lát, tay của cô đã bị dẫn dắt hướng bên kia tìm tòi, cuối cùng tiếp xúc thân mật cùng với tiểu Thanh Việt.

Chuyện sau đó, dường như cô cũng không nhớ gì cả, chỉ cảm thấy đầu óc "Àm ——" một tiếng chợt loạn, tim đập rộn lên, miệng đắng lưỡi khô, cô tựa như một đứa bé lún lút làm chuyện xấu, cảm giác vừa kích thích lại có chút xấu hổ.

Lúc hết thấy kết thúc, Thanh Việt thấy đáng về tiểu đồ đệ vẫn không tỉnh lại, hắn vẫn ở trong nước hồ nghiêm túc nhìn tiểu đồ đệ, cuối cùng đưa tay sờ lên mặt cô.

Dường như cảm thấy mặt của cô bóng loáng trắng nõn sờ rất đã, một ngón sờ còn chưa đủ, muốn sờ thêm ba bốn ngón sờ đến ghê.

Lâm Văn: "Đệch, mau lấy cái tay bẩn đó của ngươi ra! Lật Xe, điện giật cho ta, điện giật chết cái tên khốn kiếp này đi!"

Hệ thống ho nhẹ một tiếng: "Giá trị lạnh nhạt tăng hai mươi điểm."

Lâm Văn lập tức đổi giọng: "Vậy quên đi, nể tình hân nhiệt tình như lửa với ta, coi như ta tri kỷ phục vụ cho hắn một lần đi."

Hệ thống hừ nhẹ: "Vậy cô phải mở mắt đi chứ."

Tu luyện đã sớm kết thúc, Lâm Văn còn nhắm mắt lại ở đó giả chết, giống như đặt biệt ở lại để Thanh Việt chiếm tiện nghi vậy.

Lâm Văn ám ức nói: "Tay của ta run quá à, vừa rồi lực tay của hắn thật lớn mà, cũng không sợ lột trọc da mình."

Hệ thống: "... " Kí chủ đúng là đồ thiếu năng, nó nên nói cái gì nữa đây?

"Khó trách mục tiêu tăng cho cô nhiều điểm giá trị lạnh nhạt như vậy, chắc chắn. Tự mình an ủi và có người khác giúp đỡ, cảm thụ vẫn khác biệt như ngày và đêm " Sau khi hệ thống kịp phản ứng, chẹp miệng nói

Lâm Văn không khỏi muốn trở mặt, cái hệ thống phá hoại này, lúc nó nên thông minh thì lại vô dụng muốn chết, nhưng lúc không cần thông minh thì nó lại hiểu rõ mọi thứ.

Bản lĩnh đứng đắn thì không có, bàng môn tà đạo ngược lại là không thiếu chút nào.

Lúc Lâm Văn mở mắt, bên trong Lãnh Tuyền vẫn là nhiệt độ ấm áp, cực kỳ giống cảm giác ở Ôn Tuyền.

Cô đưa tay cảm thụ một chút, dòng nước chảy qua giữa kẽ tay dễ chịu mà ấm áp.

Trước đó cô vẫn luôn không hiểu, rõ ràng mình là thể chất băng hàn, nhiệt độ nước của Lãnh Tuyền cũng rất thấp, lúc cô vận công nhiệt độ nước vốn nên càng ngày càng thấp mới phải, nhưng vì sao mỗi lần thanh tỉnh nhiệt độ nước đều là nóng, bây giờ rõ cuộc cô cũng hiểu rồi.

Đây hết thấy đều là công lao của Thanh Việt, chưa kể đến thời điểm hắn cùng mình vận công khiến nhiệt độ nước lên cao. Chỉ riêng cổ nóng rực trên đùi lúc cuối cùng kia đã suýt chút làm bỏng cô, có thể thấy được pháp thể của Thanh Việt nóng đến dường nào.

Trong đầu của cô lại xuất hiện những cảnh tượng không thể miêu tả kia, đáy lòng không khỏi xấu hổ, có điều thần sắc trên mặt lại không có chút thay đổi nào.

Lâm Văn càng không ngừng tiến hành ám thị tâm lý cho mình: Ta là một đứa thiếu năng phản ứng cực chậm, sự phụ làm chuyện xấu hổ đối với ta, nội tâm của ta cũng không hề dao động. (￣-￣)

Đến lúc cô đi ra, quả nhiên nhìn thấy Thanh Việt lại ngồi trước bàn cờ, làm bộ xếp quân cờ.

Không đợi Lâm Văn lên tiếng, Thanh Việt đã phát phát tay để cô ra ngoài, cô không khỏi bĩu môi, quả nhiên xài xong lập tức ném, đúng là tra nam điển hình. (ノ^_^)

Cô phàn nàn với hệ thống: "Lúc trước khi hắn nắm chặt tay của ta để ta hỗ trợ cũng không phải như vậy, rõ ràng là nhiệt tình như lửa với ta."

Hệ thống trấn an cô: "Tha thứ cho hắn đi, tiểu xử nam lần đầu tiên để một cô bé giúp hắn, sau đó còn muốn duy trì hình tượng của mình, khẩn trương là khó tránh khỏi."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn lập tức kêu àm lên: "Nói vậy, khẩn trương đâu ta không thấy, rõ ràng hắn đang làm bộ làm tịch."

Hệ thống chệch miệng nói: "Cô thấy ai làm bộ làm tịch bằng cờ năm quân* chưa?"

Lâm Văn: "... " Hình như không có.

***Cờ năm quân (五子棋):** loại cờ có 5 quân, cờ ca rô, cờ Renju

Bích Lạc gần như là một đường học máu đi đến chỗ Vị Minh chân nhân, ngũ tạng lục phủ của nàng ta đều hoại tử, trong lòng thâm hận Thanh Việt chân nhân ác độc, chỉ một chương trình là muốn mạng của nàng ta, căn bản không cho nàng ta đường sống.

Mà một chương kia rõ ràng chính là nhằm vào một mình nàng ta, còn lại mấy tên sư huynh đệ đều chỉ chịu trách phạt mà thôi, nhiều nhất là sau này sẽ có ảnh hưởng nho nhỏ đến tu luyện, sẽ không mất mạng, nhưng lại là hung ác hạ độc thủ với nàng ta như thế.

May là thần không biết quỷ không hay để nàng ta còn sống chống đỡ được một hơi này, nếu như không phải nàng ta không ngừng nhờ nhét linh dược trị thương tốt nhất vào miệng, chỉ sợ giờ phút này nàng ta đã sớm chết.

Nàng ta gắng gượng chống đỡ một hơi đến trước mặt Vị Minh chân nhân, chỉ kịp hô một tiếng sư phụ liền hôn mê bất tỉnh.

May mắn là Vị Minh chân nhân không hề từ bỏ nàng ta, cứu được nàng ta về, nhưng tu vi của nàng ta đã bị hủy hết, chỉ sợ sau này cũng không còn cách nào tu luyện.

"Sư phụ, người phải cứu con. Tần Khuynh nhất định đã bị Lâm Văn giết chết, Thanh Việt chân nhân căn bản không cho con đường sống, lẽ ra hẳn nên thân cận với người có thể chất bằng hàn, nhưng là hạ từ thủ với con, con không tin trong đó không có ân tình." Mỗi khi Bích Lạc nói một câu đều cảm thấy càng thêm tức ngực, trong cổ họng toát ra một cổ vị tanh ngọt, dường như tùy thời đều có thể phun ra một ngụm máu, cực kỳ khó chịu.

Đối diện nàng ta là một phụ nhân xinh đẹp chừng ba mươi tuổi ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt như đang tu luyện, trên mặt của bà ta không vui không buồn, dù là giờ phút này đệ tử của mình sắp phải chết, cũng không có sóng gió gì lớn.

"Người có dò xét ra đệ tử mà Thanh Việt thu kia là pháp thể gì không?" Qua một lát sau, Vị Minh chân nhân mới mở miệng.

"Đệ tử không biết, nhưng lúc Lâm Văn nhập tông môn thì không có bất kỳ pháp thể gì, vẫn là phế linh căn, nếu không phải như vậy thì đã không nằm trong đám đệ tử ngoại môn rồi." Bích Lạc cup mắt, không dám nhìn bà ta, trước đó Vị Minh chân nhân phái nàng ta xuất thủ, dẫn dò điều tra linh căn của Lâm Văn, nhưng Bích Lạc và Tần Khuynh có tình cảm rất tốt, nhất thời cảm xúc kích động nên đã quên chính sự, muốn chờ tra tấn Lâm Văn một phen rồi sau đó lại dò xét cũng như nhau thôi.

Nào biết lúc sau Thanh Việt chân nhân xuất thủ làm nàng ta bị thương, mọi tính toán đều thất bại.

Vị Minh chân nhân câu môi cười lạnh: "Phế vật."

Trên mặt bà ta mặc dù mang nụ cười, nhưng kinh khí xung quanh thân thể dường như đang chuyển động, hiển nhiên là đang phấn nộ.

Trẻ mặt Bích Lạc hiện lên mấy phần lo sợ, vội vàng cầu xin tha thứ: "Chân nhân tha mạng, mặc dù đệ tử bị phế tu vi, nhưng pháp thể vẫn còn, sau này nhất định có thể có tác dụng. Chỉ cần Thanh Việt chân nhân còn cần người có thể chất bằng hàn thể chất, đệ tử nhất định có thể tiếp cận —— "

Nàng ta còn chưa nói xong, bỗng nhiên im bặt.

Chỉ thấy Vị Minh chân nhân bỗng nhiên mở mắt, nắm tay thành trảo hướng ra không trung, Bích Lạc đã bị bà ta bóp cổ.

Thân thể của nàng ta nương theo dòng linh khí phun trào của Vị Minh chân nhân, chậm rãi trở nên khô quắt suy kiệt, giống như một đóa hoa tươi đang nở rộ chậm rãi từ khô héo.

Thẳng đến cuối cùng, nàng ta trở thành một bộ thây khô, mà sắc mặt Vị Minh chân nhân lại hồng hào vui vẻ, tựa như bỗng nhiên trẻ hai ba tuổi.

Quý dị nhất chính là, vàng trán vốn không có gì của bà ta lại lóe ra một nốt chu sa, chỉ có điều nốt chu sa này màu sắc âm đạm, còn cực kỳ không ổn định, lúc ẩn lúc hiện.

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, chỉ bằng hiện tại liền để người phát huy tác dụng."

Vị Minh chân nhân cười lạnh một tiếng, chỉ cảm thấy cái trán dâng lên một mảnh cực nóng, ngón tay khẽ điểm, cái ghế cách đó không xa liền bị băng sương bao trùm.

Trong mắt bà ta hiện lên mấy phần mừng như điên, lập tức lấy ra một cái gương đồng ra soi chính mình.

Kết quả là nốt chu sa trên trán sau khi trải qua mấy lần thoáng hiện, cuối cùng vẫn biến mất, ngay cả một chút vết tích cũng không lưu lại.

Bà ta tức giận đến nổi mặt mày dữ tợn, bỗng nhiên ném gương đồng một cái, gương đồng vốn có bảo quang bắn ra bốn phía lập tức vỡ thành mảnh vụn.

"Đáng hận, đã hấp thụ nhiều pháp thể Băng Phượng như vậy nhưng vẫn không thể biến thành pháp thể Băng Phượng. Đều là phế vật!" Hai mắt bà ta đỏ ngầu, đã sớm không còn thấy đáng vẻ cao cao tại thượng trước đó đâu nữa, trái lại khí tức quanh thân còn cực kỳ đáng sợ.

Trên con đường tu tiên vốn long đông, tư chất thiên phú đều có cao thấp, không ít người sau khi đạt tới cảnh giới nhất định lại khó tiến thêm một bước. Vị Minh chân nhân cũng là như thế, trên thực tế thọ nguyên của bà ta đã sắp hết, nếu thật sự không thể gần thêm một bước sẽ phải thân từ đạo tiêu*, nhưng mà bà ta không cam tâm.

***Thân từ đạo tiêu (身死道消):** từ vong, đạo hạnh tiêu tan.

Trong một lần lịch luyện ngẫu nhiên đạt được một bản ma công, giảng giải một loại thuật làm thế nào để hấp thụ pháp thể và tư chất của người khác để bù đắp cho mình, vì thế bà ta bắt đầu vor vét đệ tử có được pháp thể Băng Phượng.

Tần Khuynh vốn là người có tư chất tốt nhất trong đám đệ tử bà ta nhận, bà ta cũng định bồi dưỡng, thế nhưng còn chưa kịp lợi dụng thì đã chết không rõ ràng rồi.

"Thanh Việt đáng chết, hẳn có thiên tư cao như vậy, cũng không cần biến thành pháp thể Băng Phượng, tội gì cướp người với ta." Vị Minh chân nhân càng nói càng tức, nhưng lại không thể làm gì.

Đừng nói là bà ta bây giờ, cho dù sau này bà ta thật sự biến thành pháp thể Băng Phượng cũng không có cách nào chống lại Thanh Việt, cho nên cũng chỉ có thể thâm hận sau lưng.

"Haizz." Đây là lần thứ mười tám Lâm Văn thở dài hôm nay.

Từ khi cô chuyển vào điện của Thanh Việt, vị sư phụ này dứt khoát phát huy sự không biết xấu hổ đến vô cùng tinh tế. Trước đó chẳng qua là gọi cô đến luyện công một canh giờ mà thôi, hiện tại là cả một ngày, ngoại trừ đi ngủ ra, còn lại là ngay cả ăn cơm cũng mất đối mặt.

Giữa lúc luyện công đang tăng trưởng, thời gian luyện công đường đường chính chính lại giảm bớt, còn lại đều là tận tình chơi đùa.

Trò chơi của hai người tương đối nhiều, tí như chơi nước chơi đựng chạm chơi tiểu Thanh Việt.

Đương nhiên việc này trên cơ bản đều là một mình Thanh Việt chơi, Lâm Văn đều là nhắm mắt lại cảm thụ hết thảy.

"Haizz ——" cô lại thở dài một hơi.

Hệ thống đã sắp bị cô phiền chết, cảm giác tiếng thở dài của cô sâu tận xương tủy làm người ta ghét, không khỏi lên tiếng oán cô: "Kí chủ, bộ cô dự cầu bắt mất hả?"

Lâm Văn lập tức phản bác: "Cút chó chứ bắt mất, tay của bà đây là tung dục quá độ. Đáng thương cho đôi tay ngọc ngà của ta, đã lên vết chai rồi này. Sao tiểu Thanh Việt của hần vẫn chưa bị lột trọc da?"

Hệ thống hi hi gượng cười: "Bởi vì Lạnh Nhạt có thiên phú dị bẩm nha, tiểu Lạnh Nhạt chính là cứng như sắt thép, không phải là loại người như cô có thể hiểu được đâu."

Lâm Văn hừ lạnh: "Sao ta lại không hiểu hà, nó có mấy nếp nhăn ta đều biết rõ ràng đó."

Hệ thống cảnh cáo cô: "Kí chủ, lời vừa rồi của cô đã chạm giới hạn của đồng, vượt qua sẽ bị điện giật!"

"Cút!" Lâm Văn sắp bị làm tức chết, trước đó cô và Bạo Ngược muối muối ừ ừ cũng không bị điện giật, hiện tại ngoại miệng nói hai câu thô tục đã bị cảnh cáo, kỳ thị giới tính, được lắm!

Còn không đợi cô thở dài lần nữa, mệnh bài trong tay áo vang lên lần nữa, Lâm Văn lập tức cảm thấy tay mình lại bắt đầu nóng rát.

Cô thật sự không muốn phải sờ thứ đồ chơi tiểu Thanh Việt không may kia nữa đâu.

Nhưng dù trong lòng có thế nào thì trên mặt ngược lại là không biểu lộ ra chút nào, cô đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút rồi đi về phía chủ điện.

"Sau đó sẽ có đại hội chọn lựa đệ tử, mỗi vị chân nhân đều phải dẫn đệ tử đi tham gia, không được vắng mặt. Vị sư chỉ dẫn người cho có mặt thôi, người không cần khăn trương." Hần nói xong câu đó, lại đặt một cấm chế lên người cô, hiển nhiên là vì bảo vệ cô.

Lâm Văn thở phào nhẹ nhõm, may mà cuối cùng cũng không phải lại muốn thân thể cô nỗ lực thực hiện, thật cả mỗi ngày cô vẫn không chịu nổi.

Chờ sau này có cơ hội, cô nhất định phải nhắc nhở sư phụ nhà mình, tung dục quá độ không tốt, dễ dàng khiến tuyến tiền liệt xảy ra vấn đề.

Có điều ý nghĩ này vừa mới nhảy ra khỏi đầu cô, hệ thống lập tức nhảy ra đá kích cô: "Không hề nhá, Lạnh Nhạt thiên phú dị bẩm, loại chuyện này không liên quan đến hần."

Nói thật, hệ thống không nói lời nào sẽ không có ai nói nó cảm kích.

Tác giả có lời muốn nói: chương gấp đôi xong rồi nha, canh một ba ngàn chữ cảm giác không thể nhìn, ta liền đặt ở một chương, ngày mai ngày nghỉ lễ, ta chuẩn bị phún đầu một vạn chữ, các người nhiều cổ vũ một chút ta à (づ 3 づ)づ づ? ~

Cảm tạ một đợt bá vương phiếu a, tạ ơn, cúi đầu ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Sư phụ lạnh nhạt và đồ Đệ xinh đẹp (8)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn đứng trên đại điện, cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình đến mức thấp nhất, mỗi chân nhân đều mang theo một đệ tử của riêng mình. Cô phóng mắt xem xét, quả nhiên cảnh giới của cô là thấp nhất, may mắn là Thanh Việt không quan tâm đến những điều này, nếu là một sư phụ chú trọng mặt mũi, chỉ sợ cũng phải cảm thấy mất mặt vì có một đồ đệ không biết tranh giành.

Lâm Văn lên lút quan sát Thanh Việt một chút, chỉ thấy hình như hần đã phát giác, nhẹ nhàng nâng đầu nhìn cô một cái, cho cô một ánh mắt an tâm.

Hần căn bản cũng không nghĩ tới những điều này, cũng quét qua đệ tử của mấy chân nhân khác một lần, bắt quá nhìn tới nhìn lui vẫn là tiểu đồ đệ nhà mình xinh đẹp nhất, không chỉ có đẹp mà còn sờ rất đã.

Đương nhiên Lâm Văn cũng không biết trog lòng sư tôn cấm dục nhà mình lại đang đùa giỡn lưu manh với cô, hệ thống vốn muốn nhắc nhở cô, nhưng nghĩ đến kí chủ mấy ngày gần đây sắp không chịu đựng nổi sự nhiệt tình của Lạnh Nhạt, liền coi như thôi.

Chương môn nói mấy câu liền dẫn đầu mang mấy đệ tử tuổi xấp xỉ nhau dẫn vào cửa.

Nội ngoại môn đều có, có lẽ là lần trước Thanh Việt chân nhân thu nhận một đệ tử ngoại môn đã kích thích những người này, thậm chí còn có không ít đệ tử có tư chất rất tốt có ý ở lại

ngoại môn.

Thanh Việt vẫn luôn mang bộ dáng không hứng thú lắm, chương môn để từng trưởng lão chọn lựa, còn hẳn ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Mãi cho đến lúc kết thúc, Lâm Văn cũng không có nhiều thêm sư đệ hoặc sư muội. Mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao sư đồ còn phải xem duyên phận, chân nhân không nhìn trúng cũng không thể cứng rắn ép người ta.

Thanh Việt trực tiếp ôm eo cô muốn rời khỏi nơi này, chợt gặp một phụ nhân mỹ mạo cản đường bọn họ.

Lâm Văn nhận ra người này, chính là sư phụ của Tần Khuynh, trước đó cô chỉ là xa xa nhìn thấy qua.

Một nữ tu cánh giới cao tu chất lại tốt, tài năng xuất chúng, quanh thân họ đều cảm giác như có một loại tiên khí bông bênh, thật giống như tiên nữ.

Nữ tử thích chưng diện, dù là hình dạng vốn không đẹp đi nữa, nhưng sau khi có điều kiện thay đổi tốt hơn đều sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế làm bề ngoài của mình đẹp hơn.

Dáng vóc của Vị Minh chân nhân vốn dĩ không tệ, chỉ là gần đây hình như trở nên càng thêm dễ nhìn.

Lâm Văn vẫn mang dáng vẻ cúi đầu, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Nhưng cô lại đoán sai rồi, Vị Minh chân nhân đúng là vì cô mà đến, dù đang nói chuyện với Thanh Việt như gần như xa thì cũng không thể rời khỏi cô.

"Trước đó bởi vì Tần Khuynh có đắc tội nhiều điều, giữa mấy người đệ tử của ta đều có tình cảm tương đối sâu nặng, cho nên trong lúc nhất thời không biết nặng nhẹ, vẫn mong Thanh Việt chân nhân và Lâm Văn không cần để trong lòng. Những người kia đều đã bị phạt, vì thế chỗ này ta có lễ vật bồi lỗi đưa cho Lâm Văn, nghe nói người vẫn chưa Trúc Cơ, gốc Tuyết Liên này chính là vật đại bổ, có thể giúp người một phần sức lực."

Bà ta vừa nói vừa trực tiếp phát tay đưa hộp gỗ tới, có điều hộp gỗ còn chưa kịp truyền đến bên này, Thanh Việt đã vuron tay phát về phía vật kia.

Hộp gỗ theo đường cũ trở về, sắc mặt Vị Minh chân nhân cứng đờ.

"Thanh Việt, đây là ta đưa cho vẫn bối, người ——"

Bà ta còn muốn nói điều gì đó, Thanh Việt đã ném một ánh mắt cho bà ta, âm thanh lạnh lùng nói: "Đồ đệ của ta không cần dùng đồ của người ngoài. Nếu con bé muốn Trúc Cơ, có ta là được rồi. Vị Minh chân nhân vẫn nên quan tâm đồ đệ của mình nhiều hơn đi."

Sau khi hẳn nói xong liền ôm eo Lâm Văn biến mất, không hề có chút ý định dừng lại nào.

Mọi chuyện vừa rồi đều xảy ra ngay tại đại điện, rõ ràng có không ít người thấy được, xem ra thế diện của Vị Minh chân nhân đều mất hết.

Lâm Văn có chút tiếc nuối quay đầu, bởi vì lúc cô đứng gần Vị Minh chân nhân bỗng nhiên có một loại khí tức băng hàn truyền đến, dẫn tới khí tức trong cơ thể cô cũng rục rịch góc đầu theo.

Phát giác được động tác quay đầu của Lâm Văn, Thanh Việt bất mãn nhũn mày, hẳn đưa tay trực tiếp che kín mắt Lâm Văn, không để cô có cơ hội tiếp tục quay đầu.

Đến khi trở lại tầm điện của họ, bàn tay trên mắt Lâm Văn mới dời đi.

"Vị Minh vẫn luôn thích thu thập đệ tử có thể chất băng hàn, nhưng những đệ tử này đều lần lượt chết đi, không có một ai tấn giai đến kỳ Kim Đan." Thanh Việt mới bá đạo không cho cô nhìn, bây giờ sợ tiểu đồ đệ cảm thấy hẳn quá hà khắc nên hiếm khi muốn giải thích hai câu.

Phải biết rằng trong tông môn này, Thanh Việt chân nhân làm theo ý mình đã quen, ngoại trừ chương môn có thể để cho hắn thỏa hiệp một chút, còn lại đối với tất cả mọi người đều là hờ hững lạnh lẽo, dù là những lúc tụ hội cũng vẫn như thế, giống như người bên cạnh đều yếu ớt như con sâu cái kiến.

"Đệ tử chỉ nghĩ thấy mùi sườn kho thôi mà." Lâm Văn nhẹ giọng giải thích.

Người anh em à, người thật sự hiểu lầm rồi, ta chẳng qua là cảm thấy Vị Minh chân nhân có vẻ ăn rất ngon, cũng không phải thèm thuồng gì đồ ăn Tuyết Liên của bà ta.

Thanh Việt: "... " Có đôi khi hẳn thật sự không thể hiểu được lời tiểu đồ đệ nói.

Mỗi ngày Lâm Văn đều tu luyện cùng Thanh Việt, gần như như hình với bóng, mà khoảng cách của hai người cũng càng ngày càng gần, đến cuối cùng gần như là tình trạng vành tai chạm tóc mai.

Độ tác của sư phụ cũng càng ngày càng được một tác lại muốn tiến một bước, đến cuối cùng ngay cả nốt ruồi trên người cô to hay nhỏ hẳn cũng biết rất rõ ràng.

Nhưng cảnh giới của Lâm Văn cũng không có tiến, từ đầu đến cuối đều không có thời cơ thích hợp, cô đã từng thử đột phá nhưng cũng không có tác dụng gì.

Lâm Văn cảm thấy mình sắp thành lão bà mãi mãi luôn rồi, mỗi ngày đều phải mài hai thanh, đương nhiên dùng lời của hệ thống để nói, phương diện kia của Lạnh Nhạt chính là thiên phú dị bẩm, cho nên cần bản không có ngày sắt mài thành kim đó.

Về phần giá trị Lạnh Nhạt thì không dao động tạo nào, dường như mỗi ngày chạm vào cô đã thành thói quen của Thanh Việt, dù có là kích thích ra sao cũng không thể khiến hắn lên một điểm.

Người tu tiên đều có tuổi thọ rất dài, Thanh Việt tìm đến cho cô vô số thiên tài địa bảo, mỗi ngày đều phải cho cô ăn rất nhiều. Lâm Văn cũng đã chuẩn bị số lượng cho trăm năm, chỉ có điều Lật Xe cuối cùng không chịu nổi.

"Kì chừ, ta không muốn xem mosaic số lượng trăm năm, cho nên đặc biệt điều chỉnh tuyến thời gian một chút, hi vọng cô có thể nắm bắt cơ hội, xoát xong giá trị Lạnh Nhạt chúng ta rút nhanh lên được không? Ta đã nhìn phát chán cái mặt cảm dục kia của Lạnh Nhạt rồi." Hệ thống gần như là dùng một loại ngữ điệu không cảm xúc nói những lời này, kỳ thật Lật Xe vẫn luôn là một tài xế lão làng.

Nhưng khi nó nhìn mosaic đã lâu thì biết thằng cha Lạnh Nhạt này hầu như mỗi ngày đều lái xe, tuy thân thể hai người không giao hợp, nhưng lấy tư thế hôn hôn sờ sờ cũng đủ để nó nhìn đến phát chán.

Hệ thống cảm thấy nhiều năm như vậy nó đã biến thành giám hoàng sư*, nhìn vô số cảnh tượng kích tình nhưng lại bởi vì bảo vệ số liệu mà toàn bộ đều hóa thành gạch men, nội tâm của nó không hề dao động.

***Giám hoàng sư (鉴黄师): là một bộ phận cảnh sát chuyên phụ trách mảng văn hóa phẩm đồi trụy, xem xét các loại AV rồi ghi kết luận giám định, thường là nữ, đã kết hôn. (theo Baike)**

Được hệ thống nhắc nhở, Lâm Văn liền biết có chuyện lớn xảy ra.

Mấy ngày ngay Thanh Việt chân nhân đều vội vàng ra ngoài, còn là chương môn triệu tập, rất hiển nhiên Tu Tiên Giới đã xảy ra chuyện lớn.

Ngày hôm đó sau khi Thanh Việt trở về vẫn mặt ủ mày chau.

Lâm Văn khéo léo ngồi xếp bằng trong Lãnh Tuyền tu luyện, nhưng Thanh Việt bình thường thấy cô như chó thấy xương thì lần này vẫn không có động tĩnh gì, từ đầu đến cuối đều ngồi trên bồ đoàn, trong tay biến hóa ra một tấm gương rồi nhìn.

Đợi cô tu luyện xong, Thanh Việt vẫn ngồi trên bồ đoàn như cũ, hẩn ngoác tay về phía Lâm Văn.

Trong gương hiện ra một hình ảnh, có vẻ như là bên ngoài Tiên thành, từng luồng khí đen lượn lờ, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt.

Nơi nào khí đen bay qua, mọi hoa cỏ cây cối đều khô héo, không chứa một ngọn cỏ, còn những động vật nhỏ hoạt bát, chỉ cần nhiễm phải một chút sẽ lập tức bị cắn nuốt.

Sau đó từng luồng khí đen kia bắt đầu bành trướng bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, thẳng đến cuối cùng dường như đã ăn uống no say lại mơ hồ lộ ra mấy vẻ mặt, hiển nhiên là dựa vào việc cắn nuốt sinh linh xung quang mà chậm rãi tu luyện ra thân thể.

Không cần Thanh Việt nói rõ thì Lâm Văn cũng có thể đoán ra những thứ này chỉ sợ là ma vật.

"Sự phụ." Cô nửa quỳ trên bồ đoàn, thấp giọng gọi một câu, còn không đợi cô nói xong, Thanh Việt đã đưa cánh tay qua, theo thói quen tính ôm vòng eo của cô.

Lâm Văn liền nói không nổi nữa, cô vẫn luôn là người nói nghiệp chủ nghĩa Cộng sản, chưa từng chơi cái trò sư đồ cổ đại này, nhưng là một thanh niên chính trực đã từng tiếp nhận chín năm giáo dục bắt buộc, cô thật sự chưa thấy qua thầy trò bình thường ở cùng nhau vừa gọi một tiếng xưng hô đã muốn kẻ vai sát cánh, giống như không dựa vào cô thì Thanh Việt lập tức sẽ không chịu được, cái này khiến Lâm Văn cảm thấy rất buồn rầu lại không thể làm gì.

"Tiên Ma vốn dĩ là một thể, nhưng Ma Giới hung tàn, giết người trong vô hình. Mấy trăm năm trước hai bên chia cắt đã không liên quan gì tới nhau nữa, nhưng cách đây vài ngày, phong ấn bỗng nhiên bị giải trừ, e rằng thiên hạ sắp đại loạn."

Thanh Việt vừa nói vừa đưa tay vuốt ve tóc trên trán cô, kể từ khi Lâm Văn ở cùng hẩn thì chưa từng buộc tóc lên, bởi vì sư phụ thích sờ tóc của cô, không vấn lên sẽ dễ sờ hơn, vì thế có thể lừa gạt được giá trị lạnh nhạt, chỉ tiết nhỏ ấy cô đều nhớ rất rõ ràng.

Nhớ tới chuyện cô đã bị lạnh lùng chiếm không biết bao nhiêu tiện nghi, giá trị lạnh nhạt lại không hề có động tĩnh gì, Lâm Văn đã cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Nhịn không được chửi bậy cùng hệ thống: "Lạnh Nhạt cũng không còn là cục cưng quý giá năm đó của ta nữa rồi, hẩn thay đổi, keo kiệt với ta như thể."

Hệ thống hừ lạnh: "Ha!"

"Tổng môn ngoại trừ để lại hai vị trưởng lão tọa trấn, còn lại hơn phân nửa đệ tử đều phải ra ngoài tru sát ma vật. Bằng không đến lúc ma khí xâm nhiễm toàn bộ Tu Tiên Giới sẽ không thể xoay chuyển được nữa."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Những lời Thanh Việt nói cô đều hiểu, có điều Lâm Văn cũng không để trong lòng, loại phế vật ngay cả Trúc Cơ cũng chưa đến như cô đoán chừng sẽ phải ở lại tông môn, nếu ra ngoài chính là chịu chết.

"Vi sư tất nhiên phải đi ra ngoài, nhưng để lại một mình ngoại ở tông môn lại không yên lòng, cho nên nhất định phải mang ngoại cùng đi. Chỉ là cảnh giới của ngoại quá thấp, vì sư quyết định giúp ngoại Trúc Cơ."

Thanh Việt vừa dứt lời, ánh mắt Lâm Văn liền sáng lên.

Mặc dù cô bị hệ thống phi nhỏ ngồi ăn rồi chờ chết không có lòng cầu tiến, nhưng nếu như cảnh giới có thể nâng cao một bước, cơ hội giữ mạng ở thời khắc mấu chốt cũng lớn hơn một chút. Cô cũng không muốn vô cơ lặt xè, người Tu Chân giới động sát tâm đoạt bảo cũng không phải số ít, cô là đệ tử của Thanh Việt chân nhân, chỉ sợ sau khi ra ngoài sẽ càng bị nhiều người chú ý.

"Sư phụ nói thật à?" Cô hiếm khi có được chút biểu lộ.

Thanh Việt chăm chú nhìn cô, gật đầu: "Là thật. Chỉ có điều linh căn của ngoại thấp kém, muốn Trúc Cơ tất nhiên rất khó, ngoại có thể chịu khổ không?"

Lâm Văn không hề nghĩ ngoại liền gật đầu, cô có bàn tay vàng hệ thống cơ mà, bất luận là đau đớn gì cũng đều có hệ thống giúp cô ngăn lại. Giống như chơi đùa thôi ý mà, cho nên cô chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được rồi.

Thanh Việt dường như vẫn chưa yên tâm,dò hỏi lần nữa hỏi: "Không hối hận?."

Lâm Văn dứt khoát trả lời: "Không hối hận."

Cô cũng đã trao đổi với hệ thống, đồng thời hệ thống cũng đã đáp ứng, vô luận là dạng cực khổ gì nó đều sẽ mở bàn tay vàng cho cô, để cô chơi đùa trở thành tu sĩ Trúc Cơ.

"Tốt, ngoại đến Lãnh Tuyền chờ ta, không cần luyện công." Thanh Việt nhìn cô, ánh mắt lấp lóe, sau lưng vỗ vỗ đầu của cô, giống như dỗ dành một đứa bé.

Lâm Văn vừa rời đi, ánh mắt Thanh Việt chợt thay đổi, chất chứa trong đó mấy phần thâm trầm, đáng tiếc tiểu đồ đệ nóng lòng muốn thử quá mức nên hoàn toàn không để ý đến vì sao sư phụ vẫn luôn không giúp cô Trúc Cơ, cho đến lúc này mới nghĩ đến chuyện giúp cô.

Cô cực kỳ thông minh cởi bỏ áo ngoài rồi ngồi xếp bằng trong nước.

Thường ngày Lâm Văn luôn rất nhanh chìm vào tu luyện, nhưng giờ phút này lại có tâm tư thương thức hoàn cảnh quanh mình.

Cô đưa tay nhẹ nhàng vốc nước suối, lúc này không có sư phụ ở đây, nhiệt độ nước suối vẫn rất lạnh, bởi vì thể chất của cô là thích lạnh trời sinh nên giờ phút này ngược lại vẫn cực kỳ thoải mái.

Nước suối bao trùm cả người cô, thậm chí còn nhẹ nhàng dâng lên, loại cảm giác trời nổi kia khiến cô nhất thời muốn đùa nghịch, khẽ lấy hai chân vẩy nước.

Lúc Thanh Việt tiến vào liền thấy một bức tranh như thế, hần kéo kéo khoe môi, xem ra tiểu đồ đệ vẫn chưa biết mình cần trải qua cái gì.

Đang lúc Lâm Văn cao hứng, bỗng nhiên phát giác được một thân thể ảm áp dán sát sau lưng cô, trong lòng của cô căng thẳng, vậy mà cô hoàn toàn không hề phát giác được khí tức của sư phụ, cô điều thân thể của cô lại phản ứng nhanh hơn não, quen thuộc nhẹ nhàng khẽ nghiêng ra phía sau, tấm lưng bóng loáng dán lên lồng ngực rắn chắc hữu lực của người nam nhân.

Thanh Việt giống như một ngọn lửa, sau khi chạm phải gần như đốt cháy cả cơ thể.

"Uống cái này vào, đợi một lát nhiệt độ sẽ cao hơn so với bình thường, chỉ sợ ngươi sẽ chịu không nổi."

Lâm Văn ngậm lấy viên thuốc hần đưa tới, sau khi nuốt vào đã cảm thấy trong đan điền của mình dâng lên một đám lửa, lập tức khiến cô rung mình.

Cô vốn dĩ giống như là một khối băng cứng đang bốc khí lạnh, bỗng nhiên tại nơi lạnh nhất trong cơ thể cô lại dâng lên một ngọn lửa lớn, đủ để thấy cô không thể chịu nổi đến cỡ nào.

Thanh Việt lập tức ôm lấy cô càng chặt hơn chút nữa, bàn tay vỗ nhẹ bờ vai cô, hiển nhiên là đang trấn an cô.

Hai người rất gần nhau, Lâm Văn vốn dĩ còn đắm chìm trong thống khổ lửa thiêu, nhưng dưới sự trợ giúp của Thanh Việt, đoàn lửa kia dần dần không nóng nữa, thân thể băng hàn của cô cũng đã hơi quen thuộc sự tồn tại của ngọn lửa, chắc là Thanh Việt vì để cho cô chuẩn bị tâm lý thật tốt nên đã đưa tới một món khai vị.

Có điều sau khi chờ Lâm Văn tỉnh táo lại đã cảm nhận được một cây gậy đang chọc sau lưng mình, lại còn cực kỳ có tinh thần.

Ngay lúc chạm phải Lâm Văn dường như còn run lên.

Đầu óc của cô hơi trống rỗng, lúc này mới phát hiện nam nhân phía sau hần là đã cời đến sạch bách, cô chớp chớp mắt, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt.

"Lật xe, Lạnh Nhạt giúp ta Trúc Cơ mà lột sạch quần áo làm gì?" Trong đầu cô kêu gọi hệ thống.

Kết quả lại nghe thấy con mắmkia dùng một loại giọng giễu cợt trả lời cô: "A, giả bộ ngây thơ cơ đấy, tài xế lão luyện như cô mà không hiểu à. Muốn ** chứ sao."

Lâm Văn: "... " Mi nói cái gì?

Người khác Trúc Cơ thì hấp thu thiên địa linh khí, hao tổn Trúc Cơ Đan, đến cô Trúc Cơ thì lại cần sư phụ và cô khóa thân, sau đó làm loại chuyện xấu hổ? Đùng khi để cô chưa xem tiểu thuyết nhá, trong văn cầu huyết cũng không có loại kịch bản này đâu!

Không đợi Lâm Văn oán lại, cả người chợt bị ôm xoay lại, mặt đối mặt với Thanh Việt.

Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn hần, chỉ thấy sư phụ ngày xưa thanh tâm quả dục bây giờ đã đồ ngẫu đôi mắt, trong đó cất giấu dục vọng nồng đậm, giống như người trong ngực là khối nguồn để hần sa đọa, vừa muốn cứ như vậy trầm luân xuống vừa muốn xé nát cô.

Thanh Việt cũng cúi đầu xuống nhìn cô, thấy ánh mắt hoang mang lo sợ của tiểu đồ đệ, không khỏi đưa tay che kín mắt cô, lần nữa ngăn cách tầm mắt của cô.

"Đừng sợ, có sư phụ đây." Hần nói xong câu đó, trực tiếp cúi đầu hôn lên môi của cô.

Thân thể này của Lâm Văn vốn tương đối yếu đuối, cộng thêm cảnh giới của Thanh Việt cao hơn cô không biết bao nhiêu lần. Ở trước mặt hần cô tựa như một con gà con vừa lột xác, mặc cho người khi dễ.

Thanh Việt ngậm lấy môi của cô, động tác trên tay cũng không lạnh nhạt chút nào, ngón tay dao động trên người cô từng chút từng chút, tựa như đang khảy một bản từ khúc duyên dáng.

Trước đó lúc tu luyện, Lâm Văn ở trong nước đã không phải là đối thủ của hần, hiện tại càng là như vậy.

Động tác của hần lộ ra sự nhu hòa cực kỳ, chỉ ít khúc nhạc dạo làm Lâm Văn cực kỳ thích, huống hồ bình thường cũng bị Thanh Việt hôn hôn sờ sờ đã quen.

Có điều chờ đến gần một bước cuối cùng, Lâm Văn không còn bình tĩnh như vậy nữa.

Trong nước hết thấy đều có sức nổi, trước đó Lâm Văn còn cảm thấy lằng lằng trên mặt nước rất dễ chịu, bây giờ mượn cổ sức nổi này cũng để cho Thanh Việt càng thêm dễ dàng làm việc.

Chỉ có điều từ khúc tấu đến lúc cao trào, Lâm Văn chỉ cảm thấy một luồng dung nham nóng chảy tụ hợp trong thân thể làm cô đau đến muốn hét ra tiếng.

"Bà nó, hệ thống, mi, mi nhanh che đây cảm giác đau cho ta đi chứ, bàn tay vàng đâu!" Lâm Văn vội vàng xin hệ thống giúp đỡ, cô thật sự không nghĩ tới sẽ còn có hiệu quả như vậy, trực tiếp khiến cô đau đến phát nổ.

Đáng tiếc hệ thống đang ở trong trạng thái tự động hồi phục: "Rất xin lỗi kí chủ, hiện tại trước mắt ta toàn là gạch men, bên tai là ca khúc tích cực tiến lên. Nếu như cô có việc, xin mời xuống tìm ta, tha thứ cho ta không có cách nào hỗ trợ. Ngoài ra thì pháp thể của cô bị phong ấn, lúc song tu cùng Lạnh Nhạt sẽ cực kỳ đau đớn, mong cô sẽ cảm thụ sự đau nhức và khoái hoạt thật tốt nhé."

Tác giả có lời muốn nói: ta rút cục phải lái xe_(:3" ∠)_chương tiếp theo đoán chừng muốn tới mười một giờ về sau, cho nên đừng chờ a~

Cảm tạ một đợt dịch dinh dưỡng, cúi đầu~

Độc giả "Một giấc chiêm bao an hôn hải", tươi tiêu dịch dinh dưỡng +30

Độc giả "by", tươi tiêu dịch dinh dưỡng +30

Dương: Chúc mọi người năm mới vạn sự như ý, may mắn thuận lợi, vui vẻ hạnh phúc nhé. Có thể mình sẽ ra chương rất chậm nhưng hy vọng vẫn có mọi người ủng hộ nhé. Love you ♥

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (9)

Đối mặt với một hệ thống không đáng tin cậy lâm trận đã bỏ chạy như thế, trong lòng Lâm Văn chỉ có một câu mẹ nó chứ.

Nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều được bởi vì động tác của Thanh Việt càng lúc càng lớn, cả người lại trở nên kích động, đương nhiên cô cũng nghe thấy tiếng thở dốc quen thuộc trước kia, chẳng qua là lần này sự phụ càng thêm mãnh liệt hơn thường ngày.

Bọn quần quýt giao triền trong nước, lúc này thật sự đã biến thành hai cảnh lá đan xen khó gỡ xoắn lấy nhau, lần qua lộn lại tựa như muốn hợp hai làm một, căn bản không phân rõ nhau.

Lâm Văn chìm chìm nổi nổi trong nước, chỉ có thể bị động đắm chìm trong hoàn cảnh mà Thanh Việt tạo ra.

Thời điểm lạnh nóng kết hợp, Lâm Văn cảm thấy mình đang là một khối băng lớn tròn tròn lại u ám thì bỗng nhiên có một ngọn núi lửa cực nóng nhích lại gần.

Mỗi khi cô muốn chạy trốn thì ngọn núi lửa kia đều kiềm chế tay chân cô, càng không ngừng va chạm cô.

Vốn dĩ Lâm Văn còn cảm thấy mình là một ngọn núi băng lớn không ai có thể rung chuyển, cho dù là nắng gắt trên đỉnh đầu cũng không thể nung chảy cô chút mây may nào.

Nhưng sau khi chạm phải Thanh Việt thì cô mới biết ý nghĩ của mình buồn cười cỡ nào, bởi vì ngọn núi lửa này đang đứng giữa ranh giới phun trào, giống như càng không ngừng va chạm cô, gần như muốn đâm khối băng lớn là cô đến chia năm xẻ bảy, sau đó lại có dung nham cực nóng phun trào về phía cô, khiến cô nóng đến run lập cập.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua thời điểm nào nóng như thế, cô luôn luôn là đầu lưỡi mèo, lúc muốn uống cà phê làm ấm dạ dày thì lại sợ bỏng miệng.

Hiện tại ngay thời điểm này, thật sự là nóng đến nỗi muốn chạy cũng không xong.

Lạnh nóng thay phiên hết chém giết lại va chạm khiến cô có chút không chống đỡ được, ánh mắt của cô tan rã, trong đầu cũng thành một đồng bột nhão, căn bản không biết mình đang ở đâu.

Chỉ biết tăng băng cứng như mình cuối cùng vẫn bị hòa tan, hóa thành một vũng nước, sau đó lại bị nóng đến bốc hơi toàn bộ.

Sau cảm giác vốn đang đau đớn bế tắc, cô lại đột nhiên cảm giác được khối băng là mình bị đâm ra một cái hố, gân mạch toàn thân lập tức đã thông, cả người đều lộ ra một cảm giác sáng khoái.

Lâm Văn cảm thấy trên mặt mình bắt đầu trở nên nóng rực, đặc biệt là má trái, giống như có thứ gì đó đang nhích nhích từng chút, loại cảm giác cực nóng kia chậm rãi từ trên gương mặt chuyển qua trán.

Cô run rẩy, cũng không biết là bởi vì đau đớn hay là dễ chịu, Thanh Việt cứ như vậy vỗ nhẹ sau lưng cô, trên môi hiếm khi nói ra lời lẽ cực kỳ dịu dàng, toàn bộ đều là những câu dỗ dành cô.

Từ đầu đến cuối hần đều ôm cô từ phía sau lưng, trên thực tế đến phút cuối cùng Lâm Văn đã mềm thành một vũng nước, nếu không có hần ôm chặt thì có lẽ cô đã trực tiếp chìm vào đáy nước.

Chung quanh Lãnh Tuyền sớm đã không còn lạnh nữa, ngược lại nhiệt độ nước còn hơi cao, Lâm Văn chỉ cảm thấy mình đang chìm trong một hồ nước sôi, cô càng không ngừng chảy mồ hôi, ngay cả trong mắt cũng bị che một tầng hơi nước.

Cô thật nóng quá, chưa hề nóng như vậy bao giờ.

Cuối cùng Lâm Văn cũng không biết mình là ** choáng hay là bị sốt ngắt đi, tóm lại là có chút kích thích.

Lúc cô mở mắt lần nữa đã cảm thấy mí mắt nặng tới ngàn cân, căn bản cũng không muốn tỉnh lại, có điều hệ thống vẫn luôn gọi cô trong đầu khiến cô không thể không thân tàn chí kiệt ép mình thanh tỉnh.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Ký chủ, tối hôm qua rất kích thích nha!" Thanh âm hơi có vẻ hưng phấn của hệ thống truyền đến: "Hôm qua ta nghe nhạc cả một đêm, cô và Lạnh Nhạt quả nhiên đều là thiên phú dị bẩm. Tiểu tỷ tỷ, cô nên cảm tạ thế giới tu tiên này đi, để hai người nhấp nháp nhỏ nhỏ đến chân trời góc biển, dù nhật nguyệt có âm đạm cũng sẽ không cảm thấy mệt, cũng sẽ không xảy ra vấn đề, ăn một chút linh đan diệu dược là được rồi. Hơn nữa song tu còn đối với tu vi trăm lợi mà không có một hại, cô quả thực là ngồi mát ăn bát vàng..."

Hệ thống hưng phấn khó hiểu, hơn nữa còn là loại trạng thái cần thuốc đến không dùng được, Lâm Văn không để ý đến nó, nghe một mình nó lủi lo không ngừng làm bầm.

"Kí chủ, cô sao vậy?" Hệ thống phát giác được sự im lặng của cô, hỏi ra một câu.

"Đang hồi tưởng lại phong thái dũng mãnh thiện chiến của mình tối qua một chút, quả nhiên thiên phú dị bẩm, khiến người ta yêu thương, ta sắp cứng rần với chính mình luôn rồi."

Hệ thống: "... " Kí chủ càng ngày càng không biết xấu hổ.

Sau khi Lâm Văn mở mắt ra cũng không nhìn thấy thân ảnh của Thanh Việt, đáng vẻ cô nằm trên giường mềm mại vô lực, trong lòng không khỏi phi nhỏ Lạnh Nhạt chính là thứ tra nam, ăn xong lau sạch kéo quần liền mặc kệ cô sống chết.

Kết quả lời này của cô còn chưa nói xong thì đã thấy Thanh Việt chân nhân tới, trên người hần vẫn là bạch y không nhiễm trần thế, trên mặt lại khôi phục loại biểu lộ lạnh nhạt kia.

Nếu như không phải trong tay hần bùng một bát cháo thì trên thân quả thật là không dính một tia khói lửa, còn tưởng rằng chính là vị Tiên Quân hạ phàm trên trời kia.

"Mặc dù nói người tu tiên không cần ăn cơm, nhưng loại thời điểm này ăn chút gì đó sẽ tốt cho thân thể người hơn." Thanh Việt thấp giọng nói một câu rồi đưa chén cháo kia tới.

Lâm Văn nhìn ngón tay dài trắng nõn đặt ở mép chén, không hề có ý định muốn dứt cô tí nào, trong lòng không khỏi nhếch miệng, tên Lạnh Nhạt này thật không thích hợp nói chuyện yêu đương, nếu không phải cô mềm lòng, tuyệt đối sẽ không phản ứng với hần.

"Ký chủ, giá trị lạnh nhạt tăng ba mươi điểm, tổng cộng bảy mươi điểm, không ngừng cố gắng nhé." Hệ thống kịp thời nhắc nhở cô.

Lâm Văn lập tức sửa lại, cũng không tiếp tục nói Lạnh Nhạt là tra nam nữa, thậm chí còn có chút đắc ý nói với hệ thống: "Hiện giờ Lạnh Nhạt chính là cục cưng tâm can bảo bối của ta."

Hệ thống đối với loại ký chủ trở mặt còn nhanh hơn lật sách này đã sinh ra miễn dịch, dù sao da mặt dày của Lâm Văn cũng không mấy ai có thể so sánh.

Lâm Văn bùng cháo, vốn cho rằng là cháo trắng, không nghĩ tới bên trong lại có chút vị thịt, chắc là đã bỏ vào một loại thịt linh thảo nào đó.

Không biết có phải là cháo này có công hiệu tốt hay không, sau khi cô ăn xong vậy mà thật sự cảm thấy toàn thân mình tràn đầy động lực, có thể đứng dậy hoạt động.

Cô tự đánh giá thân thể mình, chính như hệ thống đã nói vậy, tối hôm qua sau khi song tu, cô đã lập tức xông qua Trúc Cơ kỳ, thậm chí trực tiếp vượt qua hai cảnh giới, đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Đồng thời nền tảng lại vững vàng, một chút cũng không có loại cảm giác xung kích quá nhanh kia, cảnh giới rất chắc chắn.

Cô cẩn thận nghĩ lại thì đã thông suốt, chắc hẳn trước đó tu luyện cùng Thanh Việt lâu như vậy, mặc dù không có biểu hiện tại về mặt cảnh giới, nhưng là đều ngấm tích tụ trong cơ thể, chờ đến khi cô Trúc Cơ thành công cũng sẽ một bước xung kích đến hậu kỳ.

Thanh Việt thấy tâm trạng cô rất tốt, biểu lộ trên mặt cũng hòa hoãn rất nhiều, hiển nhiên cảm xúc cũng tốt hơn.

"Hiện tại còn đau không?" Thanh Việt đến gần cô, đưa tay nheo nheo mặt cô.

Lâm Văn lập tức lắc đầu, tối hôm qua cô quả thật là đã được linh hội cảm giác đau nhức và sung sướng một lần, có điều cuối cùng vẫn là thoải mái nhiều hơn, chỉ là không nghĩ tới cô và Thanh Việt song tu mà lại có hiệu quả như vậy.

"Loại tu luyện này có ảnh hưởng gì tới sự phụ không?"

Thanh Việt thấy Lâm Văn vẫn không quên quan tâm hần, trong đôi mắt hiện lên mấy phần dịu dàng, cuối cùng lắc đầu.

"Không cần phải lo lắng, vì sự cũng có chỗ hữu ích, pháp thể của hai người chúng ta vốn dĩ có thể bổ sung cho nhau."

Nghe được hai chữ "bổ sung", Lâm Văn vẫn hơi xấu hổ một chút, tu sĩ khác phải hao tổn tâm cơ tu luyện, mà cô và Thanh Việt dường như lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Vốn dĩ cô cho là sau khi mình Trúc Cơ thành công, Thanh Việt nên mang theo cô đến chiến trường chém giết với ma vật, làm sao nghĩ đến hần quả thật lại không chịu nhắc đến một câu.

Ngược lại hần vẫn luôn ở trong điện cùng cô, lúc đầu Lâm Văn không cảm thấy có gì, nhưng mỗi khi đến tới thân thể của mình lại trở nên không thích hợp, giống như thiếu đi thứ gì.

Trước kia cô rất thích cảm giác lành lạnh, nhưng hiện tại lúc tu luyện trong Lãnh Tuyền lại luôn cảm thấy trong lòng rất trống vắng, chỉ có những khi Thanh Việt cũng ở bên cạnh thì loại cảm giác trống rỗng trong nội tâm cô mới có thể biến mất, giống như là sự bù đắp hoàn mỹ.

Mỗi khi cô nghĩ không ra, hai người sẽ lại bắt đầu hóa thành sơn phong, núi lửa chạm núi băng, núi lửa vậy lấy hòa tan núi băng, mỗi ngày đều như thế.

Thường thường lúc cô tỉnh táo lại thì đã là buổi sáng ngày thứ hai, nhất định là thanh tỉnh lại từ trong lúc ngủ mơ, đồng thời cũng biết tối hôm qua mình lại không biết xấu hổ tìm sự phụ song tu.

Mặc dù cô mê nam sắc, nhưng nói thật thì vẫn không chịu được trạng thái hàng đêm sênh ca.

Ngược lại thì Thanh Việt trước nay chưa từng trách cứ cô, thậm chí còn ngày ngày đưa cháo cho cô.

"Lật Xe, ta đã không phải là ta nữa rồi, lúc đầu ta không phải như vậy." Lâm Văn nằm ở trên giường, vẻ mặt sống không còn gì lưu luyến.

"Làm sao?" Hệ thống hững hờ hỏi, giống như căn bản không quan tâm cô.

Lâm Văn cau mày nói: "Bây giờ có phải mùa xuân đâu, sao ta lại xuân tâm nhộn nhạo? Hồi đó ta đều trốn tránh Bạo Ngược kia mà."

Hệ thống không cảm thấy kinh ngạc: "Chắc là lúc xuyên qua khe hở giữa các thế giới trên thân cô lại được tăng thêm gen Teddy* chẳng? Lúc không có hứng thì khô khan lạnh nhạt, lúc có hứng thì lại làm Thanh Việt?"

(*泰迪: thật sự không hiểu nghĩa là gì nữa, bạn nào biết comment giúp mình nhé).

Lâm Văn: "... " Cho nên vô luận là cô có hứng hay là không có hứng thì đều không thể rời khỏi Thanh Việt thôi, cái này khiến cô không thể nào tiếp thu được.

"Ta đang nói chuyện nghiêm túc với mi, mi đừng có mà cho ta một cái liếc mắt đại khái. Trước đó còn nói che đậy cảm giác đau cho ta, đêm hôm đó ta đau đến ngất đi cũng không thấy mi đâu, nếu không phải ta thiên phú dị bẩm thì chắc hẳn tại ngay lúc mi treo máy ta đã lật xe rồi." Lâm Văn ác mồm ác miệng nói.

Gần đây Lâm Văn có trải qua chút sóng gió, có thể là do thân thể khó chịu nên không rảnh cả khía hệ thống, điều này sẽ khiến Lạt Xe càng ngày càng được voi đòi tiên, cô đành phải xuất ra uy nghiêm của mình.

Hệ thống ho nhẹ một tiếng: "Ta có cách gì khác đâu chứ, chuyện hai người các cô làm đều bị mosaic, ta làm sao che đậy cảm giác đau cho cô đây hả. Chờ đến khi ta muốn cho cô phúc lợi, cô ngược lại không đau mà còn rất dễ chịu. Ta có thể làm sao, ta cũng rất tuyệt vọng mà!"

Hệ thống thảm thiết ngay trước mặt cô, khóc suốt mướt không còn hình dáng.

"Vậy còn chuyện mỗi ngày ta đều sẽ lôi kéo Lạnh Nhạt làm chuyện xấu đến tột cùng là thế nào? Mi đừng nói với ta lại là vấn đề pháp thể, trước đó đều là hấn không tìm được đối với ta, hiện tại sao ta thấy hấn lại hết như chó thấy xương vậy hả?" Lâm Văn không từ bỏ, tiếp tục truy vấn ngọn nguồn.

Hệ thống trầm mặc một lát, cuối cùng thấy thực sự không đối gạt được mới thẳng thắn nói: "Ai ăn cháo kia đều sẽ dục cầu bất mãn, mấy con yêu xà sắp hóa hình đều bị hấn bắt lấy, dùng túi tinh hãm cho cô bồi bổ thân thể, cô nói cô có đói khát không hả? Ai ăn người đó là vua Teddy*!"

*Đây nữa nà. Cầu comment.

Lâm Văn: "... " Cho nên là cô bị tính kể, Thanh Việt mỗi ngày đưa cháo đến chính là vì chuyện kia?

"Tĩnh rồi sao? Uống lúc còn nóng sẽ tốt cho thân thể hơn." Đang nói, Thanh Việt liền tiến đến, trong tay còn bưng chén cháo kia.

Cháo hấn là vừa mức ra khỏi nồi, còn bốc hơi nóng, một cổ linh khí sung túc vờn quanh.

Nam nhân vẫn luôn là trạng thái đóa hoa cao lãnh, tuy nói hấn là pháp thể Viêm Long, độ ẩm thân thể cực cao, nhưng hết lần này tới lần khác bề ngoài lại giống như núi cao tuyết trắng, băng lãnh dị thường.

Giờ phút này hấn lại dùng một loại giọng điệu đường đường chính chính khuyên Lâm Văn húp cháo.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đối mặt với loại cháo mình đã ăn mấy ngày nay, Lâm Văn lại sinh ra ý định lui bước.

Cô cũng không muốn biến thành vua Teddy, mà tên Lạnh Nhạt trước mắt này rõ ràng chính là một tên boy tâm cơ, dùng loại phương pháp này để cô ôm ấp yêu thương, còn khiến cho hấn giống như là người bị thua thiệt vậy.

Hệ thống bẹp miệng nói: "Ai nha, xem ra là yêu xà không dễ bắt nha, lần này đổi thành hươu tinh. Ăn mà vẫn thơm, thân thể vô cùng tốt!"

Lâm Văn không nhận lấy, nhìn cháo đang bốc lên hơi nóng kia đã cảm thấy thứ bên trong bốc lên một mùi tanh, cô cũng không muốn ăn.

Thanh Việt thấy mặt cô lộ ra vẻ kháng cự, lông mày nhẹ nhàng nhướng lên, trên mặt lại là thần sắc bất động, cũng không có ý định cầm chén cháo trở về, vẫn duy trì tư thế đưa cho cô như cũ, giống như cô không nhận thì hấn sẽ không bỏ qua vậy.

"Sư phụ, ta không muốn ăn cháo, mỗi ngày đều ăn làm ta thấy ngán rồi." Cô thấp giọng mở miệng, vì để không phá vỡ thiết lập nhân vật, cô miễn cưỡng duy trì được biểu cảm lạnh nhạt trên mặt.

Có trời mới biết hiện tại cô chỉ muốn đập bàn đứng dậy, chỉ tay vào Thanh Việt chửi ầm lên, lúc đàn ông đùa nghịch tâm cơ quả thật đơn giản đến đáng sợ.

Chân mày Thanh Việt nhíu chặt hơn, dường như đang suy nghĩ cô đến tột cùng có biết trong cháo này có trộn lẫn thứ khác hay không, cuối cùng kiên trì nói: "Vậy ngày mai sẽ không ăn nữa, còn phần này đã làm xong rồi, chớ có lãng phí."

Lâm Văn vẫn không nhận lấy, trên thực tế cô đã bắt đầu khóc với hệ thống, cô không muốn làm teddy.

TAT, cầu xin sư phụ buông tha, thân thể đồ nhi hiện tại rất yếu ớt.

Đáng tiếc Thanh Việt đã xác định có làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho cô, thấy cô không lên tiếng, hấn trực tiếp thở dài một hơi, bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Văn Văn cũng biết làm nũng nhì." Ngữ khí nam nhân nhu hòa, bên trong thậm chí xen lẫn sự cung chiều nồng đậm.

Thanh âm ngày thường luôn luôn thanh lãnh, bây giờ nghe lại giống như gió xuân thảng ba ấm áp, chẳng qua rơi vào trong tai Lâm Văn lại chẳng khác gì bùa đòi mạng.

Thanh Việt vén vạt áo lên, cứ như vậy ngồi bên giường, một tay cầm thìa lên tự mình dứt cô ăn.

Lâm Văn nhìn cháo đã đưa đến bên miệng, gần như là ngâm nước mắt nuốt xuống.

Hệ thống xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn nói: "Cục cưng tâm can bảo bối của cô biết chơi ghê nha, lần đầu tiên lái xe chính là hàng không mẫu hạm trong nước. Tiểu tình thú như ăn cháo này cũng thật thú vị, tự mình nuốt và có người khác giúp đỡ nuốt ôm ấp yêu thương đó là khác biệt như ngày và đêm. Lợi hại lắm tiểu ca ca lạnh nhạt của ta, bốp bốp bốp bốp -- "

Mấy từ lấy cuối cùng này cũng không biết là vỗ tay cho Lạnh Nhạt hay là lão tài xế ngựa tay nữa.

Đương nhiên tối hôm đó, Lâm Văn lại trở thành một teddy hình người không biết xấu hổ không biết thẹn.

Cũng đúng như lời hệ thống nói, Thanh Việt không thích lái xe trên đất liền, chỉ thích trong nước mở tuyến hàng không mẫu hạm, khí thế bàng bạc kia khiến cô cảm thấy mình tựa như là thế lực đối địch, mỗi lần đều như lọt vào ngư lôi pháo nổ của hấn.

Rốt cục sau đêm đó, Thanh Việt quả nhiên giữ lời hứa, không tiếp tục cho cô ăn cháo nữa.

Lâm Văn cũng một thân nhẹ nhõm, ngoại trừ lúc buổi chiều đầu tiên cô cảm thấy đau đến sắp ngất đi kia, mấy đêm sau đó đau đớn càng ngày càng nhẹ hơn, ngược lại cảm giác thoải mái càng nhiều, có thể đây chính là quá trình khế hợp lẫn nhau giữa bọn họ.

Chờ đến khi Lâm Văn chú ý tới bốn phía mới phát hiện người trong tông môn đã càng ngày càng ít, chắc hẳn đúng như Thanh Việt nói, phần lớn đệ tử đều đã đi tru sát ma vật trước rồi.

Thanh Việt vì cô nên mới ở lại mấy ngày như thế, cuối cùng cũng không mang cô cùng, ngược lại còn để cô ở lại tông môn.

Hôm đó trước khi đi, Thanh Việt cứ luôn đưa tay vuốt ve hai má của cô, ánh mắt chăm chú lại lưu luyến si mê nhìn cô, trong mắt xuất hiện sự không nỡ, đây là lần đầu hân xuất hiện cảm xúc mãnh liệt như thế.

"Ngày mai vì sự phải đi rồi, cảm chế bên ngoài người bình thường sẽ không đánh tan được, người đừng có ra ngoài. Nhớ lấy." Thanh Việt căn dặn cô.

Lâm Văn chỉ có gật đầu, trên thực tế cô phát hiện gần đây Thanh Việt càng ngày càng thích sờ mặt cô, thậm chí còn muốn hôn trán và gương mặt cô, ngay cả chính cô có đôi khi còn không có ý định đó nữa là, dù sao giá trị nhan sắc của cô không cao, còn cay con mắt.

Rất nhiều lần cô có cảm giác nụ hôn của hân rơi vào vết bớt trên má trái, Thanh Việt vẫn luôn luôn yêu thích không rời vết bớt câu người của cô như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: vạn chữ đạt thành, ta giữ lời! Các người mau tới khen ngợi ta, ta thật sự lết hết nổi rồi.

Lão tài xế cũng có lúc mệt mỏi, ta sắp mệt mỏi thẳng căng luôn rồi (´_´)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sự phụ lạnh nhạt và đồ Độ xinh đẹp (10)

□Edit + beta: Dương Gia Uy Vũ□

□□□□□□

"Văn Văn càng ngày càng xinh đẹp." Ngón cái Thanh Việt nhẹ nhàng ma sát cái bớt của cô, khoe mỗi khi câu, hiếm khi lộ ra mấy phần ý cười.

Lâm Văn từ đầu đến cuối đều ngẩng đầu nhìn hân, Thanh Việt vốn dĩ đáng đáp tốt, cộng thêm lại có một cổ tiên khí, bình thường luôn luôn lạnh nhạt, bây giờ lại nhoẻ miệng cười khiến cô cảm thấy hoa lệ ngoài viện như chột nở ngấp trời.

Trên mặt cô không thể biểu lộ ra, nhưng ngược lại trong lòng lại nói nhảm với hệ thống: "Ai u, Lạnh Nhạt cười thật đẹp quá đi, dù giá trị Lạnh Nhạt của hân không cao nhưng ta chỉ nhìn gương mặt này của hân thôi cũng cảm thấy hân là tâm can bảo bối của ta."

Hệ thống cười lạnh một tiếng: "Năm đó cô cũng nói Bạo Ngược như vậy. Kí chủ, ta cảm thấy sớm muộn gì cô cũng sẽ chết trên người đàn ông, trên đầu chữ sắc có một cây đao, hết sức mong cô có thể nhớ lấy, coi chừng sau này hối hận không kịp."

Lâm Văn bĩu môi, sao cô lại cùng hệ thống nghiên cứu thảo luận nam sắc làm gì không biết. Nó chính là một chuỗi số liệu, căn bản không biết thương thức về đẹp của túi da.

Ngón tay Thanh Việt từ mặt bên trái của cô một đường mờ tới ngực trái, sau đó thuận thế mà xuống, đến bụng của cô.

Chẳng qua chỉ ngây người trong chốc lát, quần áo trên người Lâm Văn đã không còn mấy.

Cô vẫn là đáng về phản ứng chậm chạp, nhưng trong lòng lại phát điên, móa nó chứ, người anh em này gần đây có vẻ luyện tập rất nhiều, cời quần áo lưu loát như thế.

"Sự phụ, người đang làm gì vậy?" Lâm Văn bắt lấy tay to của hân, không cho hân tiến thêm một bước nữa.

Hôm nay cô không có ăn cháo, không cần làm Teddy hình người, cô cũng không muốn làm chuyện kia, vẫn còn là trời sáng trưng, cô cũng không muốn ban ngày tuyên dâm.

Thanh Việt ngẩng đầu nhìn cô một chút, ánh mắt thâm thúy, cứ như vậy một lát sau, trong mắt của hân đã lóe ra mấy phần tình dục.

Cô cảm thấy Lật Xe nhất định đã mang cô lên xe, nhìn biểu hiện này của Thanh Việt, đừng nói là Lạnh Nhạt, ngay cả có là nhiệt tình cũng chưa chắc bộc phát dục vọng nhanh như vậy.

"Luyện công." Thanh Việt lạnh nhạt trả cô hai chữ, lập tức đề tay cô lại, một tay khác kéo mảnh y phục cuối cùng trên thân cô xuống.

Cái yếm màu tím nhạt kia là kiểu dáng cô thích nhất, phía trên còn thêu hai đoá sen tĩnh đế, bây giờ lại bị Thanh Việt xem như thứ vương bận, tiện tay ném trên mặt đất.

Vốn dĩ cái yếm kia có mang chút pháp lực, có thể khử trừ cát bụi, bây giờ rơi trên mặt đất, cũng chỉ có bụi đất làm bạn.

Lâm Văn khẽ thở dài một hơi, sau này cô nhất định phải tìm luyện khí sư, luyện được một loại quần áo đặc biệt chuyên nhằm vào Thanh Việt, một khi có khí tức thâm long đến gần sẽ tự động mở ra chiêu thức phòng vệ.

Ti như khi hân sờ Lâm Văn, y phục kia sẽ xuất hiện vô số cây kim đâm hân. Lại ti như khi hân móc tiểu Thanh Việt ra, váy Lâm Văn sẽ tự động đưa ra một cái có kích thước còn lớn hơn tiểu Thanh Việt, bộ dáng cũng dữ tợn hơn. (――――)

Chắc hẳn đến lúc đó Thanh Việt sẽ bị dọa đến trực tiếp mềm nhũn, cuối cùng sẽ không sinh ra chút tình thú nào với cô nữa.

Ngay tại lúc cô đang lảng lảng trên mây, y phục trên người một kiện cũng không còn, cảm giác lạnh buốt đánh tới.

Có điều cô còn chưa kịp cảm nhận rõ ràng cỗ ý lạnh này thì đã cảm thấy một thân thể nóng hổi đè ép xuống.

Lâm Văn không khỏi thở dài trong lòng: Lại muốn chơi núi lửa chạm núi băng nữa, cô thiệt sâu quá mà.

Có điều khác biệt lần này chính là, hai người quần quýt cùng một chỗ không lâu, Thanh Việt bỗng nhiên duỗi tay biến ra một mặt gương to lớn trên không trung.

Lâm Văn vừa mở mắt đã thấy mình trong kính, bị dọa đến cả người khẽ run rẩy.

Móa nó, nữ nhân mặt mày chứa ý xuân, ánh mắt nhộn nhạo kia là ai? Cô kiên quyết không tin kia là cô.

"Trong kính người đẹp không?" Đường như là để chứng minh ý nghĩ của cô, Thanh Việt ghé vào bên tai cô hỏi một câu.

Ngón tay của hân lưu luyến trên mặt cô, Lâm Văn nhìn cảnh tượng trong kính, luôn cảm thấy trong lòng có mấy phần cảm giác quái dị.

Thẳng đến khi ngón tay Thanh Việt cứ luôn dừng bên mặt trái của cô, Lâm Văn mới phản ứng được, vết bớt kia đâu rồi? Hoàn toàn không thấy, khuôn mặt nửa trái của cô bóng loáng như lúc ban đầu, tựa như trứng gà vừa bóc vỏ, non mềm mà mịn màng.

Bởi vì không có vết bớt quá nhiều, Lâm Văn hoàn toàn biến thành một mỹ nhân bại hoại.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều chưa chờ cô cẩn thận thương thức, Thanh Việt đã lôi kéo cô đắm chìm trong khoái cảm va chạm núi băng.

Lúc Lâm Văn cảm thấy mình sắp bị hòa tan đến nơi, hân tiến tới bên tai Lâm Văn, thấp giọng nói một câu: "Đồ nhi ngoan, sư phụ thi pháp cho ngươi. Một loại pháp thuật chỉ có Viêm Long và Băng Phượng kết hợp mới có thể biến ra, ngươi phải nhìn cẩn thận đây."

Lâm Văn vốn dĩ đang nằm chìm chìm nổi nổi, đã sớm nhắm mắt lại, giờ phút này nghe được hân nói như vậy, lập tức bị dọa đến mờ to hai mắt.

Thanh Việt lại muốn gây sự sao?

Kết quả gương đồng đang lơ lửng trên không kia chợt thẳng tắp xông về phía cô, Lâm Văn lập tức nhắm mắt lại, sợ cái gương đồng này trực tiếp đụng mù cô.

Dù là cô nhắm chặt hai mắt, gương đồng kia cũng thẳng tắp chui vào trong đầu cô, trước mắt lập tức lại hiện ra cảnh tượng vào thời khắc này.

Trên mặt của cô là mồ hôi trái rộng, hai mắt phỉếm hồng, cả người tựa như sắp mất hết sức lực, nhưng trong mắt lại là thần thái phân minh tràn ngập mấy phần hưng phấn.

Nương theo động tác chấp chùng, mồ hôi trên mặt cô càng ngày càng nhiều, cả người cũng trở nên ngày càng nóng, giống như một chú cá con nằm dưới ánh mặt trời thiêu đốt cách bờ không xa, chậm rãi bị ánh nắng xua đi hơi nước trên người, lúc sắp đổi mặt với từ vong lại tồn công vô ích này nãy chiếc đuôi muốn trở lại hồ nước.

Trán của cô càng ngày càng nóng, trên làn da vốn trắng nõn bóng loáng lại chậm rãi hiện ra một màu đỏ thắm.

Vết bớt trên má trái lại lần nữa hiện ra hình dạng vốn có, màu đỏ kia tựa như đang sống, từng chút một lan lên trán của cô khiến màu đỏ son kia càng ngày càng kiêu diễm, vết bớt cũng càng ngày càng nhỏ, tựa như là một mảng nước lớn không có quy tắc dần dần động lại thành một khoảng nước suối nhỏ bé.

Cuối cùng vết bớt kia lại lần nữa biến mất không thấy, chỉ có một nốt ruồi chu sa đỏ tươi hiện ra trên trán cô.

Vị trí của điểm chu sa ấy giống với của Tần Khuynh như đúc, chỉ có điều màu sắc lại diễm lệ hơn a ta rất nhiều.

Ngay lúc nốt ruồi chu sa hình thành, Lâm Văn cảm thấy gân mạch quanh thân đều thông suốt, cả người theo đó rung một cái, tựa như xiềng xích trói buộc mình rốt cuộc cũng bị đánh tan, cô đã giành lấy được cuộc sống mới lần nữa.

Trên mặt của cô lộ ra vẻ vui mừng, thậm chí trong nháy mắt khi nốt ruồi chu sa hiện ra, cô đã cảm thấy cảnh giới trong thân thể mình vẫn có xu hướng đi lên, vùng đan điền ản ản ngưng kết thành đan, có vẻ như sắp bước vào kỳ Kim Đan.

Bởi vì một loạt thay đổi đều là bất ngờ, đến ngay cả Thanh Việt cũng kinh ngạc liên tục.

Chờ đến khi Lâm Văn đạt đến dư vị núi lửa phun trào, toàn thân cô lại như tan ra thành từng mảnh, nhưng may mắn hiện tại là song tu, khi thân thể hấp thu một chút linh khí để vận công sẽ không thấy mệt mỏi nữa, cũng không sợ Thanh Việt thiên phú dị bẩm, dù sao thân thể của cô đã được hệ thống cải tạo, cũng coi là thiên phú dị bẩm.

Sau khi Thanh Việt mặc y phục xong lại trở thành dáng vẻ tiên phong đạo cốt, bạch y rất hợp với hân, đầu đội ngọc quan, lại là một nam nhân tốt phong độ nhẹ nhàng.

So sánh với Lâm Văn giờ phút này nằm ở trên giường già chết, đơn giản là khác biệt như ngày và đêm.

Cô bày ra dáng vẻ sống không còn gì luyến tiếc, mỗi lần cùng Thanh Việt luyện công xong cô đều có chút không chịu đựng nổi.

Dù sao sự va chạm giữa cực lạnh và cực nóng trong thân thể cũng không phải là chuyện người bình thường có thể tiếp nhận, nếu không phải căn cơ của cô tốt, đoán chừng sẽ bị kích thích đến choáng.

"Thanh Việt chân nhân, đã đến giờ rồi." Bên ngoài bay vào một lá bùa truyền âm, hiển nhiên là cảnh hân ra ngoài tru sát ma vật.

Thanh Việt đưa tay tiếp nhận bùa Truyền Âm, rót ít nội khí vào, biểu thị mình đã biết được.

Hân đặt một cái bình ngọc vào trong tay Lâm Văn: "Đây là đan dược vì sư luyện chế, nếu như cảm chế ngoài cửa và pháp bảo trên người đều đã không dùng được, lúc nguy nan có thể nuốt một viên, có điều thuốc này có tác dụng quá lớn, e rằng sẽ có hại cho tu vi sau này, thời điểm không phải vạn bất đắc dĩ thì chớ có ham hồ."

Lâm Văn nhận bình thuốc, hướng về phía hân gật đầu.

Cuối cùng Thanh Việt đứng tại chỗ, nhìn cô một lúc lâu sau đó quay người rời đi.

Thẳng đến khi bóng lưng Thanh Việt biến mất không thấy gì nữa, Lâm Văn mới thở dài một hơi, cô thật không muốn lại ở cùng với sư phụ nữa, gần đây cô đặc biệt yếu đến phát sợ.

"Lật Xe."

"Có đây." Hệ thống đáp rất nhanh.

"Không có việc gì, ta gọi vậy thôi." Lâm Văn do dự một chút, vẫn là không nói ra.

Hệ thống khéo hiểu lòng người nói: "Nếu như cô muốn luyện khí sư luyện ra pháp bảo để đề phòng Lạnh Nhạt thì ta khuyên cô vẫn nên sớm dẹp ý định này đi. Dù sao thì ta có thể khẳng định, trên đời này không ai có thể mọc ra tiểu lạnh nhạt lớn hơn cực cực quý giá của cô đâu."

Lâm Văn: "..."

Từ hôm đó Lâm Văn soi gương thì phát hiện vết bớt đã hoàn toàn biến mất, chỉ có nốt ruồi chu sa trên trán là cực kỳ rõ ràng, khiến người ta không thể không chú ý.

Bên trong điện cái gì cũng không thiếu, cộng thêm người tu tiên đến kỳ Kim Đan cần bản không cần ăn ngủ cốc hoa màu.

Thanh Việt không ở đây, Lâm Văn ngược lại thanh tịnh tự tại, cũng sẽ không có người hơi một tí là kéo cô vào trong hồ lấy có tu luyện, cô thật sự là ngay cả cơ hội phản bác cũng không có.

Thanh Việt đặt cảm chế ở ngoài điện, tuy nói là vì bảo vệ cô an toàn nhưng như vậy cũng có nghĩa là cô không có cách nào liên lạc với bên ngoài, toàn bộ đại điện tựa như chỉ còn lại một mình cô vậy.

Ngay cả con ruồi cũng không vào nổi, đương nhiên không có hệ thống chỉ thị, cô cũng không muốn chạy ra ngoài tìm đường chết, trước khi đi Thanh Việt cũng đã dặn dò cô rồi, làm một nhân vật nữ chính đáng tin cậy, cô cũng không muốn làm vật cản.

Hệ thống thấy cô hôm nay thay đổi thất thường tâm phiền ý loạn như thế, hai tay chống cằm ngẩn người, nhưng sóng điện não ngược lại rất sống động, thỉnh thoảng khoe môi cười cười, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

"Ký chủ, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Trông cô rất vui vẻ."

Lâm Văn lấy lại tinh thần, chậm rãi trả lời: "Cũng không phải ngày đặc biệt gì, chỉ là ta đang nhớ tâm can bảo bối của ta, lần lái xe cuối cùng kia là trên mặt đất, nước đất trên không cũng chỉ còn trên không chưa làm thôi. Người tu tiên có thể ngự kiếm phi hành, nói không chừng lần sau Lạnh Nhật sẽ mang ta vừa phi kiếm vừa luyện công không chừng!"

Hệ thống: "...". Nó cảm thấy hết sức sa mạc lời, ký chủ đã không còn đóa hoa trắng ngây thơ lúc xưa nữa rồi, ngược lại còn trở thành một đóa hoa bá vương sinh mệnh không dứt dục vọng không ngừng, đơn giản đến đáng sợ.

Lâm Văn phát hiện mình thực sự yêu cầu quá thấp, chỉ cần mục tiêu không uy hiếp đến an toàn sinh mệnh của cô, cũng không cần giống Bạo Ngược suốt ngày muốn đánh nuốt giết, cô phát hiện mình đặc biệt có thể có sao ở vậy, thậm chí còn cả ngày nghĩ tới mục tiêu.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vì không để cho mình càng thêm lâm vào trạng thái ngu xuẩn của nữ chính Mary Sue, cô quyết định tìm kiếm trợ giúp từ hệ thống.

"Ta thật nhàm chán mà, số liệu bọn mi có chuyện gì hay ho kể cho ta nghe giết thời gian đi."

Hệ thống rất vô tình cự tuyệt: "Hệ thống bọn ta không giống loại người như cô đâu nhé, bọn ta không phải kỹ nữ tâm cơ."

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "A, ta hiểu rồi, bọn mi chính là trực tràng thông đến tận cùng chứ gì."

Hệ thống bị khịa đến sắp không chịu nổi, cuối cùng lấy tiểu thuyết Mary Sue mình tìm được dưới đáy hòm ra.

"Hay là chúng ta cùng đọc tiểu thuyết đi, tiểu thuyết mạng gần đây càng ngày càng hay. Ta thấy thật đáng tiếc, một số bạo văn tiêu chuẩn toàn bộ đều bị mosaic, ta cũng muốn kích thích một tí mà..."

Lâm Văn đồng ý đề nghị của nó, ngày tháng một người một hệ thống cùng đọc tiểu thuyết bắt đầu, thậm chí ngẫu nhiên còn thảo luận một chút.

Lúc đọc tiểu thuyết thời gian luôn luôn qua rất nhanh. Mà thể loại cô và hệ thống thích lại không khác nhau lắm, Lâm Văn cảm thấy mình đã tìm được bạn thân gay thẳng lạc nhiều năm.

Có điều ngay lúc cô cho là thời gian vẫn sẽ luôn trôi qua như vậy, hệ thống bỗng nhiên nhắc nhở cô.

"Lạnh Nhật biến mất rồi."

Lúc ấy Lâm Văn đang sốt ruột phát tức vì nam nữ chính đòi chia tay, đột nhiên nghe được câu này, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp: "Mi nói cái gì?"

"Ma vật quá mạnh, Lạnh Nhật bị đánh lên, bị một đoàn quân ma vật có cánh giới rất cao bao vây, sau đó bị cắn nuốt."

Hệ thống vừa nói vừa chiếu cảnh tượng lúc đó cho cô nhìn.

Chỉ thấy Thanh Việt tay cầm linh kiếm đứng ở nơi đó, trên mặt vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt kia, tựa như dù cho núi Thái Sơn có sụp đổ cũng sẽ không biến sắc.

Có điều phía trên bộ bạch y vạn năm không đổi kia đã nhiễm vô số máu tươi, sắc mặt xám trắng, môi mòng cũng không có chút huyết sắc nào, dưới hai mắt lại là màu xanh, không biết đã bao lâu không nghĩ ngợi, hiển nhiên là hấn đã kiệt lực.

"Hắc hắc hắc, trên thân tên tiểu bạch kiếm này linh khí sung túc, hơn nữa còn là pháp thể có tư chất rất cao, chỉ cần cắn nuốt hấn là chúng ta có thể khôi phục tu vi, cái Tu Tiên Giới này sẽ không làm gì được chúng ta nữa!"

"Đúng vậy, nhanh hút khô hấn đi, đừng cho hấn có cơ hội phản kháng..."

Bên cạnh hấn vây quanh từng luồng từng luồng hắc khí đen đặc, từng đợt thanh âm hèn hạ truyền đến, hiển nhiên hấn đang bị vô số ma vật có pháp lực cao cường vây lấy.

Cũng không biết người âm toán hấn là ai, bên người đứng là ngay cả một người của Tu Tiên Giới cũng không có, chỉ có một mình hấn đối diện với mấy tên yêu ma quỷ quái này.

Lâm Văn chau mày, Thanh Việt pháp lực cao cường, tại một đại tông môn như thế này còn có thể cao hơn cả trưởng lão, có thể thấy được nếu không phải có người âm toán hấn cũng sẽ không lưu lạc tới tình trạng này.

Chỉ có điều người có lợi hại hơn nữa thì khi đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, chỉ sợ cũng phải gặp tai ương.

Quả nhiên bên kia Thanh Việt còn chưa mở miệng, những luồng sương đen kia cũng đã bao hấn lại, vết thương ngay ngực hấn ào ạt chảy máu tươi.

Giờ phút này bởi vì hấn ra sức đánh giết, máu tươi chảy ra càng nhiều, hấn là trong máu đó chứa rất nhiều linh khí, động tác của đám ma vật càng thêm sắc bén.

Cảnh tượng sau cùng chính là Thanh Việt kiệt lực, toàn bộ thân thể hần đều bị sương đen vây quanh cắn nuốt.

Trên gương mặt tuần tú kia lần đầu tiên lộ ra vẻ cực kỳ thống khổ, gân xanh trên trán nổi lên, cho dù là ai đi chẳng nữa thì đang sống sờ sờ lại bị xé thành mấy phần để cắn nuốt, chỉ sợ cũng sẽ không dễ chịu.

Cảnh tượng dừng trên khuôn mặt kia, hai mắt Thanh Việt sung huyết, bờ môi khẽ nhếch tựa hồ không cam lòng muốn nói gì đó, nhưng hết lần này tới lần khác một chữ cũng không nói ra được.

Cuối cùng ngay cả mặt của hần cũng bị sương đen bao lấy, một góc áo cũng không lộ ra.

Trong lòng Lâm Văn thất lại, chỉ cảm thấy hơi khó chịu.

Thế giới này không phải là chân thực, nhưng việc cô và Thanh Việt ở chung lâu như vậy cũng không phải giả, giờ phút này tro mắt nhìn người kia chết ngay trước mắt của cô, tuy chỉ là qua mặt kính, nhưng bộ dạng hần chết không nhầm mắt kia từ đầu đến cuối đều hiện ra trong đầu, thật lâu không tiêu tan.

Cô và hệ thống đều không mở miệng nói chuyện, không khí nặng nề yên tĩnh.

Thẳng đến một lát sau, hệ thống mới mở miệng: "Tâm trạng của cô bình phục chưa?"

Lâm Văn gật đầu: "Ừm." Nói thì nói như thế, chỉ có điều giọng cô có hơi nghẹn.

"A, vậy ta muốn phóng thích sự đau đớn của cô ra." Hệ thống lạnh nhạt nói.

Mì mẹ nó nói cái gì?

Lâm Văn còn chưa kịp mang câu chất vấn này ra khỏi miệng, một cảm giác đau đớn kịch liệt đã lan khắp toàn thân của cô, khiến cả người cô đều đau đến co rút, hận không thể đập đầu vào góc bàn chết cho xong.

Tác giả có lời muốn nói: muốn trở nên xinh đẹp xin mời tìm tiểu ca ca Lạnh Nhạt, pháp thể của hần có hiệu quả, tin ta.-)

Hôm nay vẫn y nguyên vạn chữ đổi mới, chương này không định giờ hồng bao rơi xuống ~ mọi người không cần khách khí với ta, thừa dịp các người còn yêu ta, yêu nhiều thêm chút nữa nhé.

Chờ sau này biến thành tra nam rời xa ta, ta liền... Khóc cho các người coi!

Kỹ năng lái xe trên đất liền của ta cũng rất ổn, bằng lái thỏa đáng ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (11)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn đau đến nổi lăn lộn trên mặt đất, cô cảm thấy đau đớn khi rút gân lột da chẳng qua cũng chỉ như thế này thôi.

"Mẹ nó đại gia mì, Lật Xe, cái đồ bích chi này. Không phải mi có thể che đậy cảm giác đau sao? Đây là ngược lại của che đậy mà, tại sao đang yên đang lành lại muốn ta chịu đựng thống khổ như vậy? Chuyện gì ta cũng chưa làm mà!" Cô gần như run rẩy trong đau không ngừng chửi mắng hệ thống, nếu như hệ thống có thể biến thành người, cô nhất định phải đánh đứm cả chón này một trận ra trò.

Đối với Lâm Văn chửi rủa nói tục như này, Lật Xe thấy hơi sợ hãi.

Có điều Lâm Văn đã đau thành dáng vẽ này rồi nên chắc là không có cách nào gây chuyện đâu, bởi vậy lá gan của Lật Xe lập tức lớn lên.

"Cô đã làm thật Lạnh Nhạt rồi mà, làm hần thì phải chịu trách nhiệm chứ. Pháp thể của hai người tương ái tương sát, song tu một lần sẽ tự động ký khế ước, huyết mạch hỗ trợ lẫn nhau, một khi có một bên trong đó chịu công kích thì một nửa khác tất nhiên cũng không khá hơn chút nào. Ký chủ, ta cũng đã nói với cô rồi, trên đầu chữ sắc có một cây đao, tự cô đếm coi mình đã cùng Lạnh Nhạt song tu bao nhiêu lần? Xả tính và hươu tính là để ăn chơi chắc, chắc chắn."

Hiện tại hệ thống hoàn toàn là trạng thái xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, nhìn dáng vẽ đau đến không muốn sống này của Lâm Văn, hệ thống không chỉ không cảm thấy đau lòng mà ngược lại trong lòng còn hơi mừng thầm.

Dù sao từ khi Lâm Văn đến thế giới này đã chậm rãi hiển lộ ra tính cách của mình, cả khía hệ thống không biết bao nhiêu lần.

Lâm Văn hiện tại đau đến không muốn nói chuyện với tên bích chi này, cô thể, chờ sau này chỉ cần có cơ hội nhất định sẽ làm chết nó.

Trên đầu chữ sắc có cây đao, lúc ở cạnh Bạo Ngược cô đã đủ thăm rồi, thế giới này cô vẫn không tính ngộ.

Bản thân cô hầu như cảm nhận được tất cả nỗi đau của Thanh Việt ngay lúc đó, toàn bộ thân thể chia năm xẻ bảy tựa như có móng vuốt đang xé nát thân thể cô, sau đó cảm giác đau chưa kịp qua đi thì từng mảnh từng mảnh thịt trên thân đều bị nhấm nuốt vào trong miệng.

Thẳng đến khi loại cảm giác đau này qua đi, Lâm Văn nằm trên mặt đất như con cá chết, toàn thân cô đều là mồ hôi, giống như mới từ trong nước vớt ra.

Quần áo ướt đẫm, lăn trên mặt đất đã dính tro bụi, rõ ràng thần trí cô vẫn thanh tỉnh nhưng tay chân không có chút sức lực để nhấc lên, tựa như vừa chết qua một lần vậy.

Lật Xe thấy cô thật lâu vẫn không nói lời nào, không khỏi ho nhẹ một tiếng, cẩn thận nói: "Ta đã chinh cảm giác đau thấp đi năm mươi phần trăm, còn lại thì ta không có cách nào khác che đậy, bọn ta có quy định. Lúc giữa ký chủ và mục tiêu có dính dáng đến nhau, thống khổ chỉ có thể chinh thấp xuống chứ không thể hoàn toàn che đậy..."

Trong giọng nói của nó chứa vài phần áy náy, nhẹ giọng trấn an cô: "Ký chủ, đừng thấy bình thường ta và cô hay cà khịa lẫn nhau, nhưng thật lòng ta vẫn rất cảm kích cô. Cô đã giúp ta qua ải Bạo Ngược nè, ta còn chờ sau khi cô vượt ải mang ta diễn sâu mang ta bay đây... Cô có sao không vậy?"

Nó cứ mãi thao thao bất tuyệt, nhưng từ đầu đến cuối Lâm Văn đều không trả lời nó, chuyện này khiến hệ thống rất lo âu, nhin không được vẫn hỏi một câu.

Lâm Văn thắm thía mở miệng: "Lật Xe, ta không trách mi. Ta cảm thấy chắc là ta sắp chết rồi, mi nhất định phải chăm sóc tốt cho con của chúng ta, ta liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng sinh hạ ra nó quả nhiên là không dễ dàng. Nếu như sau này con của chúng ta có hỏi tới thì mi nhất định đừng báo là ta khó sinh mà chết, vì nếu như vậy sẽ khiến nó bị áp lực rất lớn, mi cứ nói là mi đâm chết ta là xong!"

Lâm Văn ngay từ đầu còn mang dáng vẻ khốc lóc, một bộ dáng không còn sống lâu nữa, chờ nói xong lời cuối cùng, hoàn toàn chính là thanh âm lạnh thấu, trong ngữ điệu tựa như cắt gấu một cây đao, chuẩn bị kỹ càng tùy thời làm chết hệ thống.

Hệ thống: "... " Kí chủ đại khái là triệt để hỏng mắt rồi, vậy mà nói cái gì nó nghe không hiểu.

"Rốt cuộc là cô sao thế hả? Ta còn chưa có ký chủ nào nữa đường bệnh tâm thần phát tác mà lật xe đâu, chẳng lẽ nhờ lý do lật xe mà khai sáng đỉnh cao mới rồi ư?" Lật Xe lo lắng hỏi, nói đến mở phần mới, nó quả thật là nửa vui nửa buồn.

Lâm Văn gần như cắn răng nghiêng lợi nói: "Xéo, đau đớn vừa nãy cũng không khác khó sinh mà chết là mấy đâu. Ta và mi có thù sâu như biển, không đội trời chung!"

Nó thấy Lâm Văn dường như đã có chút tinh thần, có thể hạn sang cả nó rồi cơ mà, vậy khẳng định là bình thường lại rồi.

"May quá may quá, không bị ngu đi là được." Hệ thống rốt cuộc cũng có thể yên lòng.

Sau khi Lâm Văn vội vàng rửa mặt sửa sang bản thân sạch sẽ xong, bỗng nhiên linh khí trong điện phun trào mãnh liệt, cảm giác bất an không ngừng ập tới.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Văn lập tức hỏi hệ thống trong đầu.

Không phải là do Thanh Việt chết rồi nên nơi này sắp nổ tung đấy chứ? Chẳng lẽ muốn cô chết theo? Mẹ nó, bạch bạch cùng hấn còn được, đã là thời đại nào rồi mà còn làm dáng sống chết có nhau kia chứ, cô còn muốn sống!

"Thanh Việt chết rồi, có người muốn đến điện của hấn hỏi của."

Giọng của hệ thống trở nên cứng rắn, trước mắt Lâm Văn chợt xuất hiện quang cảnh bên ngoài, ngoài điện cũng không bị bao vây mà ngược lại chỉ có hai người, còn là người Lâm Văn đều biết.

Một người là Vị Minh chân nhân, một người khác cũng là chân nhân trấn giữ ở tông môn.

Hai vị này chính là người có cảnh giới cao nhất tông môn lúc này, họ đang liên thủ muốn phá mở cấm chế, dựa theo tình trạng vòng bảo hộ đang run rẩy dữ dội ngoài điện thì chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu nữa.

"Cô mau tìm cách chạy trốn đi, bọn họ đang định thừa dịp mấy chân nhân khác không có ở tông môn mà chia chác vài thứ tốt của Lạnh Nhạt. Bọn họ sẽ không để lại người sống để đi mật báo đâu, hơn nữa bởi vì Lạnh Nhạt chết nên vòng bảo hộ này cũng không chống đỡ được bao lâu nữa." Hệ thống bình tĩnh khuyên cô bỏ chạy.

Lâm Văn trợn trắng mắt: "Mi nói mát nghe êm tai nhỉ, ta chạy đi đâu đây hả, bọn họ ít nhất cũng là cảnh giới Nguyên Anh, ta chỉ là một Kim Đan sơ kỳ, bị giết chết dễ như trở bàn tay. Không bằng lật xe ngay ở đây luôn đi, dù sao Lạnh Nhạt cũng chết rồi, giá trị lạnh nhạt cũng đâu còn!"

"Vẫn còn cơ hội, giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt. Bình thuốc Lạnh Nhạt đưa cho cô kia chính là dùng vào thời điểm này." Được hệ thống nhắc nhở, Lâm Văn cắn răng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vị Minh chân nhân nhìn qua cũng không phải là người tốt gì, nếu như bị bắt được, cô khẳng định không có quả ngon để ăn.

Cô nhanh chóng nuốt một viên thuốc xuống, viên thuốc này có mùi tanh khiến trong đầu cô dâng lên vài hồi ức không hay lắm.

Vừa nuốt vào bụng không bao lâu thân thể của cô liền trở nên khô nóng, từng dòng nước ảm chảy xuôi khắp gân mạch va đập vào trong cơ thể giá lạnh của cô, cũng làm cho nốt ruồi chu sa trên trán cô càng thêm nóng rực.

Cô lấy ra một chiếc gương rồi soi soi, chỉ thấy người trong kính môi hồng răng trắng, mặt mày chứa ý xuân, mà màu sắc của nốt ruồi chu sa kia cũng càng thêm rực rỡ.

Dòng nhiệt va chạm trong thân thể tựa như lúc cô và Thanh Việt núi lửa chạm bằng sơn trước kia vậy, núi lửa phun trào nham thạch, nhiệt độ kia hoàn toàn không có cách nào xem nhẹ, dường như muốn thiêu cháy cả người cô.

Trong lòng Lâm Văn dâng lên dự cảm bất thường, cô gấp giọng hỏi hệ thống: "Thuốc này để làm quái gì vậy?"

Hệ thống cười hi hi hỏi ngược lại: "Cô đoán xem?"

Ta đoán trái dưa hầu chứ đoán!

Một tiếng "Àm ầm" thật lớn vang lên, vòng bảo hộ bên ngoài cuối cùng vẫn nát.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc hai vị chân nhân trông thấy cảnh tượng trong điện biến thành thực cảnh không còn hư ảo như trước thì bỗng nhiên một thân ảnh từ sau điện chuồn ra, cực nhanh rồi đi.

"Tiểu tặc, chạy đi đâu!"

Vị Minh chân nhân biết trong điện này còn một Lâm Văn ở lại cho nên đã sớm giữ một ánh mắt quan sát, giờ phút này nhìn thấy cô cấp tốc bỏ chạy thì lập tức đưa tay bắt.

Tay của bà ta vurun ra không trung biến thành một cánh tay to lớn, trực tiếp nhắm ngay Lâm Văn chụp tới.

Hệ thống lúc này rối cuộc cũng có chỗ dừng, nó để Lâm Văn ra sức chạy còn nó thì ném pháp bảo về phía cánh tay to kia.

Một loạt pháp bảo được "Lốp bóp" ném qua một trận, lập tức ánh sáng bắn ra bốn phía, dù cho tu vi của Vị Minh chân nhân cao hơn Lâm Văn rất nhiều nhưng trước khi đi Thanh Việt chân nhân đã để lại cho Lâm Văn vô số vật bảo mệnh khiến Vị Minh chân nhân ngậm ản thiết thòi.

May mắn là bà ta thu hồi cánh tay đủ nhanh, nếu không thì cái tay này coi như phế đi, ngay cả như vậy, trên cánh tay cũng máu me đầm đìa.

Trong đồng pháp bảo đó có một thanh kiếm cực kỳ có linh khí, bên trong được Thanh Việt chân nhân rót vào kiếm khí của mình, lúc vội vàng ném tới thì trực tiếp rạch ra một vết thương cực sâu cực dài trên cánh tay của Vị Minh chân nhân.

Sắc mặt của bà ta tái đi, trong lòng ản thâm chửi mắng đồ quý chết sớm Thanh Việt chân nhân, chết cũng đã chết rồi còn để lại cho bà ta không ít phiền toái như vậy, ngay cả đồ đệ của ản cũng không phải là đền đã cạn đâu.

"Có đại trận hộ son ở đây nó không chạy thoát được đâu, đuổi theo!" Vị Minh chân nhân ngay từ đầu vốn đã có ý định không cho Lâm Văn rời đi, cộng thêm bà ta lại có tâm tư riêng của chính mình, Thanh Việt chân nhân thu nhận một đồ đệ phế linh căn tuyệt đối không phải nhất thời nổi hứng.

Mà vừa rồi bà ta cũng nhìn qua, Lâm Văn kia đã là Kim Đan sơ kỳ.

Chỉ mới qua ngắn ngủi mấy ngày, cô đã từ kỳ Luyện Khí biến thành kỳ Kim Đan, cảnh giới trong đó muốn tăng tiến còn khó hơn lên trời, dù là thiên tài tuyệt thế cũng sẽ không tiến triển nhanh chóng như vậy.

Cho nên trên người Lâm Văn nhất định có một bí mật lớn, cũng có thể là Thanh Việt đã cho cô chỉ bảo nào đó, nhưng vô luận là loại nào cũng đều đáng giá để bà ta đuổi theo.

Vị Minh chân nhân nuốt một viên đan được cầm máu, ngay cả vận công cũng không làm đã phần khởi tiến lên, nghĩ đến chuyện sau khi bắt được Lâm Văn rất có thể sẽ có được chỉ bảo từ trên người cô, trên mặt của bà ta liền hiện ra biểu cảm hưng phấn dị thường.

Hai vị chân nhân một trước một sau đuổi theo, Lâm Văn ngay cả thở một hơi cũng không dám, gần như là đã dùng hết linh khí trong cơ thể, cầm đan được trong tay điên cuồng nuốt.

Có đan được bồi bổ linh khí, còn có bình đan Thanh Việt cho kia, không thể không nói, hiệu quả của bình thuốc Thanh Việt cho là tốt nhất, gần như hiệu lực tức thì.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trong cơ thể của cô lạnh nóng giao nhau vốn cho là sẽ cực kỳ khó chịu, nhưng trước đó một thời gian cô và Thanh Việt liên tục triển miên đã vài ngày, sớm đã quen với loại va chạm dị thường này.

Cảm giác khó chịu hầu như không có, ngược lại bởi vì lạnh nóng càng không ngừng va chạm lại dẫn tới linh khí trên người cô chuyển động càng nhanh, tu vi của cô hiện giờ là Kim Đan sơ kỳ, nhưng trên thực tế lại có thể khống chế linh khí cao hơn, huống hồ hệ thống vẫn đang thay cô ném pháp bảo bảo mệnh.

Mãi cho đến khi cô khó khăn xông ra khỏi đại trận hộ son, hệ thống kịp thời ném ra một chiếc linh thuyền chạy thoát thân, cô lập tức trực tiếp bay mất.

Bởi vì đề phòng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cho nên trong đại trận hộ son không thể sử dụng chỉ bảo phi hành, thẳng đến lúc ra khỏi cô mới biến ra thứ chạy thoát được này, vận đủ linh khí khởi động lập tức biến mất trước mặt hai người bọn họ.

Vị Minh chân nhân không có chỉ bảo như thế, chỉ có thể trở mắt nhìn cô rời đi, nhưng không có biện pháp gì.

Về phần đại trận hộ son vì sao không ngăn cản Lâm Văn, bà ta suy nghĩ kỹ một chút cũng hiểu được.

Chỉ sợ là Thanh Việt đã dùng thủ đoạn đặc thù nào đó để Lâm Văn chỉ dựa vào thân phận đệ tử vẫn có thể dễ dàng ra vào tông môn như vậy.

Bởi vì hiện tại là thời kì đặc thù, ngay thời điểm mà vật hoành hành thì đại trận hộ son đã được điều chỉnh, ra vào cực kỳ nghiêm ngặt, ngoại trừ mấy vị trưởng lão có quyền lợi này ra thì các đệ tử còn lại đều phải có chân nhân dẫn đi mới có thể ra ngoài.

Lâm Văn lại có thể ra vào như chỗ không người, rất hiển nhiên Thanh Việt căn bản không tin tưởng tông môn, đã sớm nghĩ đến điểm này.

Nếu như người của tông môn thừa dịp ản không ở đây mà muốn làm gì tiểu đồ đệ của ản thì chỉ có chạy khỏi nơi này mới có thể sống sót, cho nên đại trận hộ son tuyệt đối không thể trở thành trở ngại cho tiểu đồ đệ chạy thoát.

Đến khi linh thuyền chạy được một lúc, đằng sau cũng không có người đuổi theo, đợi hệ thống xác nhận an toàn xong thì Lâm Văn mới thờ phào một hơi.

Cô lập tức tìm nơi núi rừng hoang vu vắng vẻ, trước tiên dùng thần thức quan sát, thấy nơi này không có người hay yêu cảnh giới cao cường nào thì cô mới cô vội vàng bố trí mấy cấm chế, dựa vào thân cây ngồi xếp bằng vận công.

Lần chạy vừa rồi đã điều động tất cả linh khí trong thân thể, mà cô cũng đã kiệt lực, muốn chạy thoát từ trong tay hai vị chân nhân tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, giờ phút này trong cổ họng của cô tràn đầy hương vị tanh ngọt, hiển nhiên là có một ngụm máu ngay trong cổ họng, tùy thời muốn phun ra.

Lúc trước Thanh Việt cho cô không ít đan dược chữa thương, cô uống giống như không cần tiền vậy.

Bây giờ rời khỏi tông môn tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Thanh Việt vốn muốn mang cô đi cùng, rõ ràng là tu vi của cô đã đột phá còn cao hơn so với dự tính, thế nhưng ản lại đột nhiên thay đổi chủ ý, để Lâm Văn ở lại tông môn.

Hiển nhiên so sánh với một tông môn không có ản mà nói thì ma vật bên ngoài càng đáng sợ hơn, cho dù trong tông môn cũng có không ít mờ ám.

Bây giờ Thanh Việt chân nhân chết rồi, cô trốn ra được, nhưng tình hình rất không ổn.

Dùng hết một đồng lớn thuốc, lại vận công tu hành một lát, cô cuối cùng cũng nhặt về một cái mạng.

Nhưng so với đau đớn như ngũ mã phanh thây trước đó, một chút đau nhứt này cô cũng không để vào mắt.

Cảm giác lạnh nóng giao nhau trong thân thể vẫn còn, chắc là do trước đó cô quá khản trương, ản hơi lỗ.

Thanh Việt từng dẫn dò qua, không thể ăn nhiều, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tu vi sau này, nhưng hiện tại cô cũng không lo được nhiều như vậy, Lạnh Nhạt cũng đã chết, tu vi của cô có bị ảnh hưởng hay không cũng chẳng sao cả.

"Lật Xe, Thanh Việt thật sự đã chết rồi sao?" Cô hỏi.

"Chết rồi, chết đến mức không thể chết hơn nữa, thanh giá trị tiến độ lạnh nhạt đã xám xịt, không cách nào đổi mới." Hệ thống kiểm tra một lát mới trả lời.

Lâm Văn nhú mày: "Vậy sao ta còn ở nơi này?"

Hệ thống cảm như hén, ngay cả cái rắm cũng không dám thả.

"Nói đi!" Lâm Văn gần như gào thét lên.

Lật Xe bị cô rống đến phát run: "Ta đoán là ký chủ bắt từ cho nên không lật xe chẳng? Ta chưa từng gặp loại tình huống này, dù sao mục tiêu đều mang theo bản tay vàng, trước nay đều là mục tiêu giết chết ký chủ, không có mục tiêu tự chết trước bao giờ cả. Tên Lạnh Nhạt này nhìn có vẻ không giống kẻ đoán mệnh, không phải có câu tai họa sống ngàn năm đó sao!"

Lật Xe vốn dĩ còn hơi nhỏ giọng, sau đó khi an ủi Lâm Văn lại hoàn toàn là giọng điệu vui vẻ, nhưng trên thực tế chính nó cũng sắp sập sều chết rồi.

Cái này cmn chắc là bug quá? Nó bị nhiễm virus nên mới có loại thiết lập mới này hay gì?

Có điều nó chưa kịp khóc ròng ròng thì chợt thấy thanh tiến độ giá trị lạnh nhạt sáng lên.

"Khoan khoan khoan, chờ tí, cô có nhiệm vụ mới nè!"

Lật xe cực kỳ kích động, Lâm Văn nghe nó nói như vậy không khỏi thờ phào một hơi, có nhiệm vụ mới thì tốt, cô chỉ sợ tự dung lật xe không lý do thôi.

"Tiếp tục đi về phía trước, ở đó có mục tiêu." Hệ thống chỉ cô tìm kiếm mục tiêu, chỉ có điều mục tiêu vẫn luôn lấp lóe tại chỗ, lúc sáng lúc tối, tóm lại là thấy hơi quý dị.

Đương nhiên Lật Xe không dám nói cho Lâm Văn nghe, nếu không nó lại bị chửi một chập.

Lâm Văn dựa theo hướng dẫn của nó vẫn luôn đi về phía trước, mục tiêu ở cùng một cánh rừng với cô, không thể không nói, đây cũng là một loại duyên phận trời định đó mà.

Lâm Văn dùng thần thức quét qua, trước mặt quả thật có một thần thức có khí tức cường đại, xung quanh đầy đặc khí lạnh, chắc là một đầm nước lạnh.

Pháp thể Băng Phượng của cô trời sinh nhạy cảm với hàn khí, lập tức bước nhanh qua.

Có thứ gì đó đang vùng vẫy kịch liệt trong đầm nước lạnh, trên người của nó dường như cực nóng, mỗi lần gầy dựa đều sẽ tiếp xúc với đầm nước lạnh khiến nước trong đầm biến thành hơi nước.

Khi Lâm Văn thấy rõ ràng đó là vật gì thì giật hết cả mình.

Vật kia nửa người dưới là người, có một đôi chân vừa dài vừa trắng, nhưng nửa người trên lại là mấy luồng sương đen, có vẻ như đang bị ma vật vây khốn, giờ phút này ngang hông của hắn kịch liệt gầy dựa muốn trốn thoát.

Tiếng thét chói tai của Lâm Văn đã đánh đến cổ họng lại bị kiềm lại, mỗi lần nhân vật nữ chính thét lên tuyệt đối sẽ không có chuyện hay ho gì, không chỉ cái rắm cũng không có để dùng mà sẽ còn bị người xấu phát hiện, cho nên cô kiên quyết không thể làm ra chuyện ngu ngốc như thế.

Thế là cô ngừng thờ quay đầu định chạy, nhưng không ngờ rằng trước mặt lại xuất hiện một tấm màn vô hình, bất luận cô có chạy thế nào cũng chạy không thoát, cuối cùng tạo thành một cái lồng giam ngăn bốn phương tám hướng nhốt cô trong đó.

Tác giả có lời muốn nói: Đồ đệ đã trở nên xinh đẹp ~ sư phụ vẫn đang thay đổi, ngày mai gặp ~

Sau khi vạn chữ đôi mới kết thúc, ta đã không biết mình là ai, hoa mắt váng đầu, tế bào não từ thương nghiêm trọng a a a _(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sư phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (12)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn nhìn nhìn, cũng không bị kinh hoàng gì quá nhiều, dù sao nhìn đáng vẻ thứ kia cũng biết là không phải thứ tốt lành gì.

Hắn chắc chắn đã phát hiện ra có vật sống tiến vào địa bàn của mình, hiện tại hắn không lập tức giết chết Lâm Văn cũng là bởi vì không rảnh, chờ sau khi hắn và ma vật quyết đấu xong chắc hắn sẽ ra tay với cô ngay.

Lâm Văn đang kêu gọi hệ thống: "Lật Xe, đây chính là mục tiêu mà mi nói hả? Nè, đó là thứ gì vậy, nói ta nghe coi."

Lật Xe nghiêm trang nói: "Ký chủ, chắc cô biết mỹ nhân ngư chứ hả, nửa người nửa cá. Loại này nửa người nửa ma thì gọi là mỹ nhân ma."

Không thể không nói, gần đây những phương diện này Lật Xe có tiến bộ không ít, mở mồm ra là xạo sự không chút do dự.

Lâm Văn ngay cả cả khía nó vài câu cũng chẳng buồn làm, tưởng cô là con nít ba tuổi chắc, vậy mà tự chế ra mỹ nhân ma, tóm lại cô chưa nghe qua bao giờ.

"Vậy hần là ai? Là Thanh Việt sao?" Lâm Văn hỏi.

"Không phải, tên mà trên này ghi là Cố Chấp." Hệ thống trả lời.

Lâm Văn không khỏi trợn trắng mắt, cô hiểu luôn, cho nên bây giờ cô sẽ phải kiểm giá trị cố chấp cái đồ quỷ nghe tên đã biết không phải thứ hay ho gì rồi.

"Vậy còn Lạnh Nhạt thì sao đây? Giá trị lạnh nhạt chưa đầy nửa mà." Lâm Văn tiếp tục hỏi.

"Chờ cô xong Cố Chấp thì cô lẽ nò sẽ mở ra chẳng, cứ từ từ đi, nhiệm vụ sẽ không biến mất đâu." Hệ thống hiện tại còn bắt đầu an ủi cô, nhưng trên thực tế nó cũng không biết tại sao lại xuất hiện loại tình huống này.

Hệ thống đã nói như vậy nên Lâm Văn cũng không nóng nảy nữa, dù sao bây giờ cô đang bị vây ở chỗ này trốn không thoát được, cứ dút khoát đứng tại chỗ lẳng lặng mà nhìn vật kia tiến hóa.

Lúc cô đang nói chuyện với hệ thống, nửa người trên của vật xấu xí kia đã chậm rãi tiến hóa, những ma vật đang giương nanh múa vuốt muốn tránh thoát khỏi sự kiểm chế của hần vẫn còn đang giãy giụa lần cuối.

"A a a ——"

Những ma vật kia hình như không biết nói chuyện, chỉ cang không ngừng gào thét.

Thân thể Cố Chấp đang từ từ cắn nuốt hết tất cả khí đen, mỗi lần cắn nuốt hết một chút, trên người hần sẽ nhiều thêm ra một mảng da thịt trắng muốt như ngọc.

Hai chân thon dài hữu lực, lồng ngực trắng nõn như ngọc cùng với hai điểm đỏ hồng kia nữa, không thể không nói nam nhân này đáng người rất tốt.

Về phần tiểu Cố Chấp giữa hai chân kia, Lâm Văn chỉ với vàng liếc qua đã không khỏi hít sâu một hơi, cô biết nếu như cùng hệ thống nghiên cứu thảo luận sẽ lại cho ra bốn chữ: Thiên phú dị bẩm.

Tiếng ma vật gào thét càng lúc càng lớn, vùng vẫy giãy chết rống lên một tiếng gần như muốn xuyên thủng màng nhĩ Lâm Văn, mấy ma vật này hiển nhiên có pháp lực rất cao, chỉ là không biết tại sao bỗng nhiên lại bị người khác cắn nuốt hết, mà thứ có thể thôn phệ ma vật cuối cùng lại biến thành người đến tốt cùng là cái gì?

Cố Chấp chậm rãi có cỗ, rồi đến cằm, môi mọng, đến khi nửa bên mặt trái của hần hiện ra thì Lâm Văn mới đại khái nhìn rõ hình dạng của hần.

Nửa bên phải mặt của hần vẫn bị khí đen quấn quanh tựa như vô số những con rắn nhỏ đang không ngừng nhúc nhích, dù chỉ là tình trạng kéo dài hơi tàn nhưng vẫn có ý định muốn thoát khỏi sự khống chế của hần.

Giờ phút này hần chỉ có một con mắt trái, con mắt đỏ đen kịt, không biết có phải là bởi vì hần thôn phệ ma vật nên mới như vậy hay không, đôi mắt của hần sâu không thấy đáy, ngoại trừ trông trắng ra thì chính là một mảnh đen nhánh.

Hần vẫn đứng trong đầm nước lạnh nhưng đã không còn vùng vẫy giống như lúc đó nữa, tốc độ bốc hơi của đầm nước lạnh rõ ràng đã chậm lại.

Hần cứ để trần thân thể như thế, chậm rãi ung dung đi về phía Lâm Văn, dù trên mặt của hần vẫn là ma vật trải rộng, tôn vinh lên hình ảnh nửa người nửa quỷ.

"Lật Xe, sao con hàng này nhìn giống Thanh Việt quá vậy hả?" Lâm Văn lo lắng hỏi.

"Ta có biết đâu, cô và hần đã ngủ nhiều lần như vậy, cô thử coi coi tiểu Cố Chấp có giống tiểu Lạnh Nhạt hay không? Chỗ ta toàn mosaic cả." Giọng nói của hệ thống phiền muộn, giống như cảm thấy ảm ức vì bị che chắn vậy.

Nhìn ông nội mi chữ nhìn, bình thường Thanh Việt luyện công rất hung dữ, cô nào dám nhìn nhiều. Không nhìn mà còn bị lừa ăn nhiều thứ quỷ quái như thế, nếu mà nhìn vậy thì khỏi cần xuống giường nữa.

Lâm Văn nhìn chăm chăm hần, một chút khí đen còn sót lại kia quả thật rất ảnh hưởng mỹ quan.

Mặc dù nửa trái khuôn mặt của hần rất đẹp, nhưng bởi vì nửa phải khuôn mặt vẫn là ma vật giương nanh múa vuốt cho nên đặc biệt dữ tợn, cộng thêm con mắt trái âm u kia, nhìn thế nào cũng giống như ác quỷ hóa thân.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Vui lòng không sao chép.

Tay hần vung lên, tấm màn vô hình vây khốn Lâm Văn biến mất, giờ phút này chỉ cần cô quay người là có thể chạy, nhưng lúc hần đang tranh đoạt sinh cơ với ma vật cô còn chạy không được, càng đừng nói đến hiện tại.

Lâm Văn không phải người ngu, tên Cố Chấp này vừa nhìn đã biết không phải khách hàng dễ chọc, lỡ như bị hành động chạy trốn của cô chọc giận chỉ sợ cô sẽ rất thảm, cho nên vẫn là thành thật một chút yên lặng theo dõi kỳ biến thì hơn.

Cố Chấp cứ như vậy nhìn cô, con mắt trái kia cũng nhìn cô chòng chọc tựa như Lâm Văn trước mặt hần là thứ mới lạ gì đó. Ngẫu nhiên hần chớp mắt mấy cái, lông mi dài trên ánh mắt kia lay động tựa như cánh quạt vậy.

Ngay khi Lâm Văn do dự không biết có nên mở miệng trước hay không, nam nhân ở trước mắt đã phát ra một chữ: "Nóng."

Giọng hần ngược lại khá là rõ ràng, chỉ có điều dường như nói chuyện không lưu loát, chỉ phát ra từng chữ từng chữ.

Lâm Văn nhìn thân thể trần truồng của hần một lát, không biết nên làm gì mới được đây.

Người anh em, người còi hết sạch rồi còn đâu, có nóng thì ta cũng bó chân.

"Vào đầm nước lạnh đi, trong đó mát mẽ." Cô đưa tay chỉ đầm nước lạnh cách đó không xa.

Có điều tiếng nói của cô vừa dứt, cổ thân thể kia đã tiến tới ôm chặt cô vào trong ngực hệt như cái gối ôm.

Lâm Văn lập tức bị cái bàn ủi này ủi sấp bồng, không khỏi sợ run cả người.

Móa nó chứ, cái thẳng này còn nóng hơn cả Lạnh Nhạt nữa.

Bình thường nhiệt độ trên người Lạnh Nhạt còn nằm trong phạm vi khống chế, chỉ có lúc kích động khi đang cùng cô luyện công mới có thể lộ ra pháp thể của mình rõ ràng.

Nhưng nam nhân trước mắt này rõ ràng không hề vận công nhưng thân nhiệt lại có thể làm chín cả trứng gà, nếu không phải pháp thể của cô có đủ khả năng kiềm chế thì chỉ sợ giờ phút này cô sẽ toát ra mùi thịt nướng luôn rồi.

"Đi, ta dẫn ngươi đi —— "

Lâm Văn bị nóng chịu không được, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, muốn mang hắn đến đầm nước lạnh.

Nếu như tiến vào trong đầm nước lạnh thì Lâm Văn sẽ dễ chịu hơn một chút, đến lúc đó dù có là vận công hay là như thế nào đi nữa thì cũng mát hơn là đứng ở đây.

Chỉ có điều cô còn chưa dứt lời, nam nhân bỗng nhiên cúi đầu xuống, chuẩn xác không sai làm ngấm lấy môi của cô.

Bờ môi Lâm Văn hơi lạnh, có lẽ là do thể chất, nhiệt độ trên dưới toàn thân của cô cũng không tính là cao, sau khi đến kỳ Kim Đan thì tu vi của cô tăng cao, cộng thêm lực lượng bị phong ấn trong cơ thể được phóng thích nhờ song tu, cô hiện tại chính là pháp thể Băng Phượng hoàn hảo không khuyết điểm, tất nhiên chịu nóng tốt hơn so với người thường nhiều.

Nhưng cho dù pháp thể của cô có ưu tú cách mấy thì lúc bị hắn hôn cũng có một loại cảm giác không chịu đựng nổi bởi vì môi nam nhân này thật sự là quá nóng.

Hai mảnh cánh môi kia của hắn giống như mỏ hàn nung nóng, đặt lên chỗ nào chỗ đó liền tan chảy.

Bước chân cô lui về phía sau, muốn né tránh, nhưng cánh tay đang quấn chặt vòng eo cô lại tựa như sắt thép không chút động đậy, cho nên cô cũng không thể toại nguyện, chỉ có thể bị ép tiếp nhận nụ hôn của hắn.

Tên Cố Cháp này giống như đứa bé vừa tìm được một món đồ chơi mới lạ, lập tức dán lên bờ môi Lâm Văn.

Môi của cô mềm mại mát mẻ, tựa như là viên thạch ngọt ngào, hắn chỉ cần chạm vào đã cảm thấy dễ chịu.

Theo chuyên gia cho thấy, một người vừa sinh ra sẽ biết mút vào, cho nên trẻ con sẽ bú sữa. Thậm chí có những lúc trẻ con cảm thấy không thoải mái, chỉ cần đưa núm vú cao su vào trong miệng nó thì nó sẽ cảm thấy có cảm giác an toàn.

Lâm Văn giờ phút này đã cảm thấy mình biến thành một cái núm vú cao su lớn, bằng không thì tên Cố Cháp vừa ra lò này sao lại mút vào không ngừng chứ.

May mà hắn không dùng răng cắn, chẳng qua Lâm Văn lại thấy không thoải mái, bởi vì những ma khí trên má phải của hắn vẫn còn, cô vừa mới hé mắt đã thấy mấy con ma khí lác lác xung quanh trán cô.

Nhưng bởi vì Cố Cháp trấn áp cho nên ngược lại cũng không có chuyện gì, có điều bóng ma tâm lý thì vẫn còn.

"Lật Xe, mấy lần ma khí cuối cùng có phải bị cắn nuốt hơi chậm rồi không?"

Lâm Văn hơi kinh ngạc hỏi, dù sao vừa rồi cắn nuốt có vẻ rất nhanh, nhưng bây giờ hình như lại không có tiến triển, toàn bộ khuôn mặt của hắn đã xuất hiện, chỉ có điều chỗ trán bên phải từ đầu đến cuối vẫn còn sót ma khí, thật giống như đầu của hắn có một cái hố vậy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lật Xe im im một lát mới nói: "À, hắn đang bắt chước cô đó mà."

"Cái gì? Ta có phải mỹ nhân ma đâu!"

Hệ thống ho nhẹ một tiếng: "Hắn thích nốt ruồi chu sa trên trán cô, cho nên cũng muốn có."

Lâm Văn: "... " Cô cảm thấy tên xấu xí này đừng có tên là Cố Cháp nữa, cứ gọi là thiếu năng cho rồi.

Lâm Văn làm sao cũng không thoát được sự khống chế của hắn, rõ ràng đã sấp hôn đến ngất đi nhưng người kia vẫn không mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Lâm Văn ngã oặt trong ngực của hắn, Cố Cháp mới bằng lòng buông tha cô.

Lông mày Lâm Văn nhíu chặt, thờ gấp không thôi, khó có thể tưởng tượng ra có người vừa gặp nhau lần đầu đã hôn cuồng nhiệt như vậy, ngay cả da mặt dày như cô giờ đây cũng bị làm đến không xong.

Cô đưa tay xoa xoa khoe môi, chỉ sợ Cố Cháp thật sự xem cô là cái núm vú cao su hình người, sau khi hôn còn bị dính nước bọt của hắn quá không thoải mái, cho nên trực tiếp dùng mu bàn tay lau sạch sẽ.

Nhưng động tác này của cô vừa kết thúc, Cố Cháp liền cúi đầu lại gần, lè lưỡi liếm liếm lên môi cô.

Mắt Lâm Văn sáng lên, đưa tay xoa lần nữa, hắn liền tiếp tục cúi đầu liếm, dường như muốn làm ngược lại với Lâm Văn.

Lúc này cuối cùng Lâm Văn cũng biết vì sao người này tên là Cố Cháp, thật đúng là cực kỳ chấp nhất đối với chuyện để lại nước bọt trên môi cô.

"Ngươi tên là gì?"

"..."

"Ngươi biết Thanh Việt không?"

"..."

"Sao ngươi lại ở cùng với ma vật?"

"..."

Cô liền tiếp hỏi ba vấn đề nhưng hắn đều không mở miệng trả lời. Thậm chí lúc Lâm Văn nhắc đến Thanh Việt hắn cũng không có chút phản ứng nào, giống như người kia chỉ là người xa lạ.

Bởi vì mặt hắn cơ bản đã khôi phục, chỉ có chỗ trán vẫn còn khi đen, cho nên giờ phút này nhìn hắn cũng không giống Thanh Việt lắm.

Nếu như nói Thanh Việt là trạng thái bạch y như tuyết, vậy thì nam nhân trước mắt này chính là hắc ám vô biên.

Hắn trầm mặc, âm trầm, khí thế thâm trầm, nhìn có vẻ cũng không phải là loại trích tiên không nhiễm bụi trần kia.

Lâm Văn nhủ mảy, người này rõ ràng không có chút quan hệ nào với Thanh Việt, nhưng trong lòng cô vẫn cứ cảm thấy quen thuộc, giống như giữa hai người bọn họ có chút liên quan như cô như không nào đó.

"Nóng." Từ đầu đến cuối hắn chỉ biết nói một câu như vậy, sau khi nói xong lại lần nữa ôm chặt cô vào trong ngực, tựa như bảo vật quý giá sợ bị người ta cướp đi mất.

Lâm Văn cũng rất bất đắc dĩ, bắt đầu tám nhăm với hệ thống: "Hắn vẫn luôn nói nóng là có ý gì? Hắn nóng thì ta có cách nào đâu chứ."

Lật Xe cực kỳ không biết xấu hổ nói: "Có thể là hắn muốn nói là ngày, nhưng lại không quá vắn nhả, cho nên mới nói là nóng. Đại khái là muốn làm cô hóa."

* Ngày (日): đọc là [rì], gần giống với nóng (热): đọc là [rè]

Lâm Văn: "...". Từ khi cô mang theo hệ thống đi ăn mặn, đối thoại giữa bọn họ đã đến tận chân trời, căn bản không phải người bình thường có thể chống đỡ.

Cố Cháp ở ngay trước mặt, hơn nữa thoát nhìn vẫn là đáng vẻ đầu óc không linh hoạt lắm, Lâm Văn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hiện tại không xoát giá trị cố chấp thì chờ đến khi nào.

Lý tưởng rất đầy đặn, nhưng hiện thực cũng rất xương xẩu, lần đầu tiên cô làm chuyện trên đã nhận lấy đá kích cực lớn.

Người này không muốn mặc quần áo, dù là Lâm Văn đã mặc cho hắn xong thì hắn cũng cời ra cực nhanh, có thể là muốn trần trụi, thả lỏng, thân cận với thiên nhiên một phen.

Cuối cùng vẫn là Lâm Văn lấy ra đòn sát thủ, nói nếu như hắn không mặc quần áo thì cô sẽ không mang hắn ra ngoài.

Câu nói này đơn giản nhưng có hiệu quả, hắn lập tức ngoan ngoãn nghe lời phối hợp, Lâm Văn cũng coi như đã bắt được điểm yếu của hắn.

Cô đưa tay sờ trán hắn, dịu dàng nói: "Làm ma khí này biến mất đi nhé được không? Nếu không ra ngoài sẽ dọa đến người khác đấy."

Cố Cháp nghiêng đầu nghĩ, có vẻ như đã hiểu ý cô nói, nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng, có điều hắn cũng không lập tức hành động mà lại cúi đầu khẽ hôn lên trán cô.

Lâm Văn chớp mắt mấy cái, "Tốt, người hôn ta rồi, mau làm đi."

Tiếng nói của cô vừa dứt, Cố Cháp lại hôn cô một cái, nhưng ma khí kia vẫn còn ở đó.

Cứ như vậy mấy lần thì Lâm Văn mới hiểu được ý của hắn, bất đắc dĩ nhón chân lên hôn trán hắn một cái, lúc mới của cô rời đi thì chút ma khí trên trán Cố Cháp cũng hoàn toàn biến mất không thấy.

Lâm Văn thờ phào nhẹ nhõm, có thể hiểu được là tốt, cũng may cô vẫn luôn hiểu ý rất tốt, nếu không chỉ dựa vào đoán vẫn tương đối khó khăn.

Hệ thống "Đinh" một tiếng: "Chúc mừng ký chủ, giá trị cố chấp tăng năm điểm, trước đó lúc hắn hôn môi cô đã tăng mười điểm, tổng cộng mười lăm điểm, không ngừng cố gắng nha."

Mắt Lâm Văn sáng lên, Cố Cháp này đáng tin cậy hơn Lạnh Nhạt nhiều.

Cô và tên Lạnh Nhạt kia cũng không biết đã song tu qua bao nhiêu lần, các loại tư thế các loại muốn ngừng mà không được, kết quả giá trị Lạnh Nhạt tăng như ốc sên, nếu không phải Lật Xe vẫn luôn cô vũ cô, cô thật muốn tát cho hắn mấy phát.

Nhớ tới Thanh Việt, cô lại thờ dài một hơi, luôn cảm thấy Cố Cháp này có quan hệ với hắn, nhưng Cố Cháp lại không nói lời nào, cho nên đến tận cùng là sao thì còn phải tiếp tục quan sát.

Lâm Văn và Cố Cháp ra khỏi rừng núi, vốn dĩ cô muốn đi Tiên thành gần đây nghe ngóng tin tức, nơi đó có rất nhiều tu sĩ, cô còn muốn biết tông môn sau đó như thế nào, cộng thêm cô cũng muốn dò la về cái chết của Thanh Việt.

Kết quả Cố Cháp lại giữ chặt cô chạy về hướng ngược lại.

Lâm Văn biết bên kia là nơi tu sĩ và ma vật đối chiến, lập tức muốn dắt hắn đi, nhưng cô căn bản không phải là đối thủ của Cố Cháp.

Lâm Văn muốn thăm dò tu vi của hắn, nhưng căn bản là nhìn không ra, cô dùng linh khí vây chung quanh cũng không cách nào dò xét.

Thậm chí lúc hắn hấp thu kinh khí thiên địa thì thân thể của hắn tựa như cái hang không đáy, hấp thu hết toàn bộ linh khí.

Chưa tới gần chiến trường đã trông thấy bên kia có rất nhiều khói đen, gần như che khuất bầu trời.

Ma khí rất nặng, Lâm Văn thân là tu sĩ cảm thấy cực kỳ không thoải mái đối với loại ma khí này, cô tựa như là bị một con rắn độc dễ mất tới, biết rõ phía trước nguy hiểm muôn trùng nhưng vẫn còn muốn đi về phía đó.

Cố Cháp thì ngược lại, càng đến gần chiến trường kia hắn lại càng hưng phấn, Lâm Văn có thể cảm nhận được bởi vì cô bị cái nắm tay của hắn làm bỏng.

Nếu không phải cô lúc nào cũng dùng linh khí chống cự thì chỉ sợ giờ phút này tay của cô đã trở thành móng heo kho tàu.

Dọc theo đường đi có thể nhìn thấy thi thể của tu sĩ, chỉ cần là người tu đạo thì trên cơ bản đều là sắc mặt xám tro, đại đa số bộ phận đều bị hút khô, những ma vật kia đen sì một đoàn, nhất định phải hấp thụ linh lực của tu sĩ mới có thể hóa hình.

Cố Cháp mang theo cô đi thẳng đến chiến trường, trong lòng Lâm Văn lại lo lắng vô cùng.

"Không được, chúng ta không thể đi, nơi đó rất nguy hiểm. Ta ——" cô vội vàng ngăn cản hẳn, muốn khuyên nhủ.

Nhưng cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên nam nhân ở trước mắt liền cúi đầu ngăn chặn môi của cô, ngay sau đó có một bàn tay che kín hai mắt Lâm Văn, trước mắt của cô liền trở thành một mảnh u ám.

"Xoạt" một tiếng, dường như là tiếng vải vóc bị xé rách, cô cảm thấy có thứ gì đó vây lấy cô, giống như vô số dây leo to lớn đang bao bọc cô lại.

Tác giả có lời muốn nói: Canh một ~ còn có một canh, nhớ kỹ yêu ta ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sự phụ lạnh nhạt và đồ Đệ xinh đẹp (13)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

"Người làm gì đó?" Lâm Văn lo lắng hỏi một câu.

Nhưng cũng không có ai trả lời cô, trên bờ môi của cô vẫn là cảm giác mềm mại mà nóng hổi như thế, hẳn vẫn còn đang hôn cô.

Trong lòng Lâm Văn lại cảm thấy sợ hãi bởi vì loại cảm giác thân thể bị bao lấy thực sự quá rõ ràng, bên tai của cô thậm chí còn nghe thấy âm thanh giống như có thứ gì đó đang nhúc nhích.

"Lật Xe, Lật Xe, ta sao rồi?" Cô vội vàng gọi hệ thống.

Lật Xe rất lâu sau mới mở miệng: "Cô... đang được bảo vệ."

"Mi chần chờ là có ý gì hả? Mau mở phát sóng trực tiếp cho ta nhanh lên." Lâm Văn lập tức nghiêm túc yêu cầu.

Hệ thống dừng lại một chút mới nói: "Được rồi, cô đừng có hồi hận."

Tiếng nói của nó vừa dứt, trước mắt Lâm Văn chợt hiện ra một cảnh tượng, nhưng ngoại trừ Cổ Cháp đang hôn cô ra thì toàn bộ vật đang bao lấy cô đều bị mosaic hết.

Móa nó chứ, nhìn cái mớ mosaic lít nhít này là cô biết ngay thứ kia không phải vật gì tốt.

"Đây là cái quỷ gì, sao không thấy gì hết!"

"Bởi vì thế giới hài hòa nha, thứ này đã vượt quá tiêu chuẩn."

Lâm Văn sa mạc lời: "Mi nói cái gì? Đây không phải dây leo sao?"

Hệ thống chần chờ chốc lát mới nói: "Không phải, nhưng là một thứ rất giống dây leo, có điều nó lớn hơn dài hơn, còn có thể biến đổi, thiên phú dị bẩm. □ "

Lâm Văn lập tức nói: "Mi đừng nói nữa, ta hơi sợ."

Cô sợ thật, có thể khiến Lật Xe nói ra bốn chữ thiên phú dị bẩm chỉ có tiểu Bạo Ngược và tiểu Thanh Việt, còn thêm một tiểu Cổ Cháp.

Cho nên hiện tại cái thứ đang bao trùm cô đến tột cùng là cái gì cô cũng không muốn biết cho lắm.

Loại xúc cảm này càng thêm rõ ràng, cô không khỏi rụt người về phía Cổ Cháp.

Hình như nhận ra được Lâm Văn đang khấn trương, Cổ Cháp đưa tay sờ sau lưng cô, có ý trấn an.

Lâm Văn còn chưa kịp thả lỏng thì chợt thấy khuôn mặt của Cổ Cháp biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cặp mắt của hắn phiếm hồng, chỗ trán ẩn ẩn có thứ gì đó màu đen lóe lên, thậm chí trên mặt của hắn thỉnh thoảng có từng dòng tựa như chú văn xẹt qua, cuối cùng toàn bộ hướng về phía ẩn ký màu đen trên trán, màu sắc của ẩn ký kia cũng càng ngày càng đậm giống như đang hấp thu một loại năng lượng nào đó.

"A a a ——"

"Đây là thứ quái quỷ gì mà có thể hút đi ma khí của chúng ta?"

"Nhìn bộ dạng này rõ ràng là do ma vật biến thành, vì sao lại muốn giết đồng loại?"

Bên tai truyền đến tiếng ma vật thét chói tai, có vẻ như Cổ Cháp đã làm gì đó.

Ngay sau đó lại vang lên tiếng tu sĩ hoan hô: "Đám ma vật đang tự giết nhau, phải nhanh chóng tiêu diệt những con nhỏ trước sau đó lại đến con lớn."

Lâm Văn nhủ mảy, hệ thống cực kỳ khéo léo lòng điều chỉnh góc độ cảnh tượng.

Phía sau lưng Cổ Cháp mọc ra vô số nhánh vừa to vừa dài, còn có thể chuyển động, cả một khoảng mosaic to lớn thiên phú dị bẩm.

Thứ kia di chuyển như vào chỗ không người, mỗi một lần đều có thể chuẩn xác bắt lấy một ma vật, cắm vào trái tim chúng, sau đó hút sạch sẽ toàn bộ ma khí trong cơ thể ma vật hết như ông hút, cuối cùng chỉ còn lại một cái xác rỗng, thứ bị mosaic kia hút lên, những cái xác rỗng lập tức biến thành tro bụi, biến mất không dấu vết.

Lâm Văn không khỏi ngừng thở, giờ phút này cô cảm thấy Cổ Cháp có hơi giống Hồ ly chín đuôi, mấy cái đuôi phía sau đón gió bay phấp phới, còn có thể giết ma vật.

Nhưng mà số lượng đuôi cũng hơi bị nhiều rồi, hiển nhiên còn lợi hại hơn Hồ ly chín đuôi không biết bao nhiêu lần.

Cổ Cháp ôm thật chặt Lâm Văn, lúc hắn đang ăn uống vẫn không buông cô ra, thậm chí hắn còn dùng cái thứ bị mosaic kia bọc hai người lại thành một hình cầu, cho nên người bên ngoài căn bản không biết bên trong có người.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy bên ngoài hình cầu dưới ra vô số móng vuốt, đang không ngừng quơ, gặp được tu sĩ thì bỏ mặc, nếu bắt được ma vật thì tất nhiên lập tức hút khô.

Đối với trạng thái tàn bạo lại vô địch này của Cổ Cháp, Lâm Văn chấn kinh đến không thốt nên lời, chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi.

"Ký chủ, cô muốn xem full HD hông che hôn?" Hệ thống thấy cô này giờ không nói gì lại bắt đầu quấy nhiễu cô.

Lâm Văn không hề nghĩ ngợi trả lại nó hai chữ: "Éo nhé."

Kết quả tiếng nói của cô vừa dứt, toàn bộ mosaic trước mắt đều biến mất, trở thành cảnh tượng chân thực.

Những cái thứ to dài kia thì ra là ma khí màu đen, chẳng qua là do ma khí quá mức nồng nặc, thoát nhìn tựa như đồ vật được thực thể hóa, nhiều đuôi như vậy vờn vẹo hết như ở rắn.

"Môe nó chứ, tiêu chuẩn này vẫn rất trong sáng biết không hả? Sao lại phải mosaic làm gì." Lâm Văn vốn cho là mình sẽ phải gặp cảnh tượng gì khó coi lắm, kết quả sau khi xem xong vẫn thấy còn có thể chấp nhận được.

Lật Xe chép miệng hai cái: "Chắc chắn, ký chủ, là khẩu vị của cô quá nặng thì có. Đây rõ ràng Địa Ngục rất đáng sợ mà, cô thử rút xuống ổ rắn coi cô còn vui vẻ được không?"

Lâm Văn bị nó nói đến cảm nín, nếu như đôi mấy thứ này thành rắn chắc cô không chịu nổi đâu, cô sợ nhất những động vật thân mềm lạnh như băng kia.

Cộng thêm trước kia có một con rắn nhỏ bò lên giường cô, nếu như không phải bên ngoài có màn ngăn trở thì chỉ sợ nó đã xông tới cắn cô rồi, cho nên đến bây giờ cô vẫn còn bóng ma tâm lý.

"Cái này cũng không phải rắn, ta sợ cái gì." Lâm Văn cố chấp cãi lại.

Hệ thống hừ lạnh một tiếng: "Đúng rồi đúng rồi, cô có thấy lúc chúng đang ăn gân xanh nổi lên, vẻ ngoài dữ tợn, đáng sợ có hơi giống tiểu Thanh Việt không!"

"Mi câm ngay, con chóa này!" Mặt mo của Lâm Văn lập tức đỏ ửng, cô đúng là không để ý lắm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Vui lòng không sao chép.

Lâm Văn chỉ là bị số lượng và sự tàn bạo của mấy thứ ma khí đang giương nanh múa vuốt này làm chấn kinh, về phần chi tiết thì cô cũng không muốn nhìn lắm, dù sao nhiều như vậy cũng sẽ khiến tư tưởng con người trở nên méo mó.

Tiếng la thảm thiết bên ngoài dần dần giảm bớt, hàng ngàn hàng vạn ma khí tất nhiên là có những đứa lợi hại hơn, những ma vật kia lúc thì trốn khi thì tan biến, chỉ cần chạy hơi chậm sẽ bị hút khô ngay.

Còn những tu sĩ đang cười trên nỗi đau của người khác kia từ lúc thấy hình cầu lớn này có bản lĩnh như vậy thì đã sớm sinh lòng cảnh giác, mắt thấy ma vật xung quanh đã chẳng còn bao nhiêu thì họ cũng không dám nán lại nữa, lo sợ tiếp theo móng vuốt lớn màu đen kia sẽ đổi mục tiêu, hút khô đám tu sĩ bọn họ.

Dù sao hỗn chiến lâu như vậy rồi, bọn họ đã thấy qua vô số người bên cạnh bị ma vật hút khô chỉ còn lại một bộ xương.

Chung quanh dần dần khôi phục yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió ra thì chỉ còn lại tiếng hít thở.

Lâm Văn vẫn bị hắn ôm trong ngực, đương nhiên ánh mắt cũng bị ngăn cản, có điều vừa rồi hỗn chiến có vẻ như Cổ Cháp ăn rất vui sướng, không có nhu cầu gì với cái nắm vú cao su như cô cho nên đã buông thả cho môi của cô.

"Kết thúc rồi à?" Lâm Văn nhỏ giọng hỏi một câu, vừa mới mở miệng chợt phát giác ra giọng của mình rất khàn tựa như vừa bị dọa sợ vậy, cô lập tức ho nhẹ một tiếng, trong lòng âm thầm cô vũ cho chính mình.

Đừng sợ, những ma khí kia chỉ hút ma vật, cô là tu sĩ, nó sẽ không có hứng thú gì với cô đâu.

Chẳng qua lời động viên của cô còn chưa kịp kết thúc, hệ thống đã phát ra giọng cười trào phúng: "Ha ha."

Hệ thống đang cười nhạo cô ngây thơ ngu ngơ.

Cô còn chưa kịp khịa lại vài câu thì bỗng nhiên bên tai nóng lên, Cổ Cháp trực tiếp cúi người xích lại gần cô, hôn lên phía sau tai cô.

Lâm Văn lập tức cảm thấy trong đầu "Ầm——" một tiếng, sau tai là chỗ nhạy cảm của cô, cộng thêm bờ môi Cổ Cháp nóng kinh người, cô còn chưa kịp thích ứng đã đột nhiên bị mở hàn nhiệt độ cao này chạm đến, nóng đến rứt cả người.

Hắn bỏ tay ra, rốt cuộc Lâm Văn cũng có thể mở to mắt nhìn thế giới này, lọt vào trong tầm mắt vẫn là một mảnh đen nhánh, bọn họ vẫn còn bị viên cầu bao bọc đang dùng giữa không trung.

Lâm Văn còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì chợt thấy Cổ Cháp vẫn luôn không thay đổi nét mặt lại cong môi cười một tiếng, đáng vẻ muốn bao nhiêu tuần tú thì có bấy nhiêu tuần tú, cô hơi sững sờ, không biết hắn đang có ý định gì.

Nhưng sau đó cô cũng không có cơ hội biết nữa, bởi vì trước mắt của cô lại lần nữa tối đen, lần này che mắt cô không phải là tay của Cổ Cháp mà là một luồng ma khí màu đen. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cảm giác nhẹ nhàng lại lờ lờ trên mắt kia giống như kẹo bông gòn, chỉ có điều bởi vì mắt không nhìn thấy cộng thêm cô đã biết thứ này đến tốt cùng có bao nhiêu dữ tợn, cho nên

trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi.

Bờ môi nóng hổi của Cố Cháp bắt đầu lưu luyến trên cổ cô, loại nụ hôn tỉ mỉ mà khiến cô toát hết cả mồ hôi, trong lòng lại có vài dự cảm bất thường.

"Lật Xe, vậy là sao nữa đây? Hắn lại bị thứ gì kích thích à?" Lâm Văn có muốn nghỉ ngơi thêm cũng không được, chủ yếu là hành động này của Cố Cháp khắp nơi đều lộ ra dự cảm.

"À, hắn ăn no rồi mà, có câu nói này hay lắm, ăn no sinh dâm dục, cho nên cô hiểu mà!" Hệ thống siêu lạnh nhạt trả lời.

Lâm Văn nhú mày, cô cần bản không hiểu được không?

Cô và Cố Cháp mới gặp mặt bao lâu đâu chứ, cô rất bảo thủ đó biết không.

Có điều suy nghĩ của cô cũng không tới đâu thì đã hoàn toàn mất đi ý thức, bạn học Cố Cháp có nhiều nhánh ma khí như vậy nhưng cho tới giờ vẫn không thu hồi lại, thậm chí những ma khí màu đen trên bầu trời vẫn còn đang giương nanh múa vuốt, rõ ràng là ma vật chung quanh đã bị bọn chúng hút sạch sẽ nhưng giờ phút này vẫn không có ý định quay về, giống như nơi này vẫn còn thứ gì đó khiến bọn chúng cảm thấy hứng thú vậy.

Hệ thống vô cùng khéo léo lòng người mở thị giác cho cô, lúc cô vừa nhìn thấy những luồng ma khí to dài kia đã cảm thấy trong đầu ong ong, cô thật sự rất sợ hãi.

Đáng tiếc ông trời cũng không nghe được lời cầu nguyện trong lòng cô, những ma khí cũng cực kỳ không khách khí với cô, chỉ cần cảm thấy hứng thú thì sẽ lập tức thăm dò.

Loại cảm giác bị bao lấy kia càng thêm rõ ràng, Lâm Văn bị Cố Cháp ôm trong ngực, quanh người đều là ma khí.

Những ma khí này hết như chủ của nó, chỉ cần chạm đến cô liền nóng như lửa.

Hơn nữa thân thể của cô vốn thiên về lạnh, có lẽ những ma khí này cũng muốn hạ nhiệt độ cho nên vẫn luôn không ngừng đụng vào cô, thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng yêu thích không buông tay.

Rõ ràng Cố Cháp không phải là pháp thể Viêm Long nhưng bản thân hắn lại nóng vô cùng, pháp thể của cô đều vận hành tự nhiên, tản mát ra từng đợt ý lạnh quanh thân hắn, mà nhiệt độ lại càng ngày càng thấp, nếu như giờ phút này cô đang ở trong nước thì chỉ sợ nước kia đã sớm đóng băng.

Nhưng hiện giờ bên cạnh cô chính là Cố Cháp có nhiệt độ cao cho nên cũng chưa từng xuất hiện tình trạng đóng băng.

Ngược lại, trên người cô tỏa ra bao nhiêu khí lạnh thì Cố Cháp liền hấp thu bấy nhiêu, thậm chí những ma khí kia cũng càng muốn thân cận với cô, đối với việc khí thể của cô biến hóa thì cảm thấy vui mừng khôn xiết, vài luồng ma khí cũng càng thêm ra sức vây quanh.

Cố Cháp không hổ là Cố Cháp, hắn tựa như đã có được bảo bối của đời mình, hôn cô từ đầu đến chân, càng hôn càng nóng.

Chính cô cũng hóa thành núi băng nhưng lần này núi lửa lại không xuất hiện, ngược lại còn xuất hiện một mặt trời cực nóng bao vây lấy cô bên trong.

Thậm chí mặt trời này còn biến hóa ra vô số tay chân chặt chẽ dây dưa kéo lấy cô, một chút khe hở cũng không có.

Cô cảm thấy mình sắp hít thở không thông, những dây leo kia cứ rậm rạp dày đặc lấp kín toàn bộ không gian, nhiệt độ cực cao khiến đầu óc của cô bị nóng đến mơ hồ.

Mặt trời cứ chấp chùng lên xuống, cô cảm thấy trời đất quay cuồng một trận tựa như đang ở trong một phòng tắm hơi đầy người, dù có hô hấp ra sao cũng sẽ dính phải hơi nước nóng.

Cô chóng mặt, lao đảo, rõ ràng trong lòng muốn mau chóng thoát khỏi nhưng mặt trời này quá nóng, sắp nướng cháy cô.

Nhưng ngay cả cử động một chút cô còn không làm được bởi vì thân thể của cô đang bị vô số ma khí giam cầm, cho dù chỉ hơi lệch vị trí đi cũng sẽ khiến Cố Cháp cảm thấy không thoải mái, lúc này ma khí lại cực kỳ thông minh đưa cô đến vị trí chính xác.

Lâm Văn cảm thấy mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào, lúc này mới thật sự là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe.

Lúc cô tỉnh lại, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên được, không biết kích thích tới hôm qua khiến cô nghi ngờ cuộc đời hay sao mà hiện tại cô lại có một loại ảo giác, tựa như có mấy luồng ma khí đang dây dưa lấy cô, thậm chí trên mắt cũng bị che bởi ma khí.

Hệ thống lúc này mới mò đến quan tâm cô: "Ký chủ, chào buổi chiều nhoa (͡° ͜ʖ ͡°)" ~ "

Lâm Văn không thèm ngó tới nó, cái hệ thống kỳ nữ tâm cơ này rõ ràng là đang trào phúng cô, trước đó lúc bọn họ rời khỏi chiến trường đoán chừng cũng là chuyện của trưa hôm qua rồi.

"Cô xin lắm đó nha, giá trị cổ chấp tăng 50 điểm luôn ~ Tiểu tỷ tỷ, ta nguyện dâng hiến trái tim bé nhỏ này cho cô."

Hệ thống đặc biệt vui sướng, giờ phút này vượt mong ngửa vô cùng thuần thực, từ lúc Lâm Văn đi theo nó công lược Bạo Ngược và Lạnh Nhạt tới nay cũng chưa thấy nó bán manh như vậy bao giờ, chắc chắn là do Cố Cháp là một mục tiêu cực kỳ hào phóng, mới chỉ lần đầu tiên đã trực tiếp tăng năm mươi điểm.

"Trái tim plastic của mi cứ để lại cho bạn trai của mi đi, ta không cần." Lâm Văn lạnh lùng trả lời.

Tên Cố Cháp mới là thật sự là thiên phú dị bẩm, hiện tại cô cũng đã nghi ngờ cuộc đời rồi, có lẽ bản thân Cố Cháp cũng khó mà tin được, bởi vì có ma khí trợ giúp, cảm giác cứ như đang bay vậy.

Dù cho đây là thế giới tu tiên, cô hiện tại còn là kỳ Kim Đan, thân thể còn khỏe hơn trước kia mấy trăm lần, nhưng vừa bị giầy vò như vậy khiến cô cảm thấy tới hôm qua nhất định là mình đã chết vô số lần.

Nhưng vì giá trị cổ chấp tăng rất nhanh nên cô có bị uất ức một chút cũng chẳng sao cả.

Hệ thống thấy cô lãnh khốc vô tình như vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng, nó mới không thèm mặt nóng dán móng lạnh đâu.

Cho nên nó lập tức phản kích: "Ký chủ, ta rất lo lắng cho cô đó. Nước đất trên không cô đều trải nghiệm qua rồi, lần này còn là phi thuyền vũ trụ nữa nha, còn có xúc tu play cơ, thế giới sau cô còn tính làm gì đây?"

Hệ thống vừa nói vừa phì cười thở dài một hơi, mặc dù giọng điệu này rơi vào tai Lâm Văn đơn giản chính là vô cùng trào phúng.

"Mi thật đúng là Hoàng Thượng không vội thái giám gấp." Lâm Văn chỉ đáp nó một câu rồi che chắn nó lại.

Hệ thống âm thầm thể thể giới sau nhất định phải xem ký chủ bị nghiệp quật, hiện tại chỉ im bất không nói lời nào, nhìn xem cô làm sao công lược Cố Cháp.

Lúc Lâm Văn mở mắt ra chợt phát hiện đối diện cô chính là một đầm nước lạnh, là nơi trước đó phát hiện Cố Cháp.

Cô giật giật ngón tay muốn ngồi dậy nhưng bên hông lập tức bị đè xuống.

Nghiêng đầu nhìn thì quả nhiên lại đối diện với một đôi mắt âm u, Cố Cháp cứ như vậy ôm cô nằm trên giường do ma khí tạo thành, trên đầu vẫn là khoảng không của bầu trời.

Lâm Văn không khỏi nhếch miệng, bản lĩnh của tên Cố Cháp này đúng là thuận tiện, muốn trở thành cái gì thì biến thành cái đó.

Nếu như sau này mà trời có mưa thì cứ dùng mấy đám ma khí tạo thành nóc nhà là được rồi, không sợ phơi gió phơi nắng.

"Nóng." Cố Cháp theo thói quen tiến đến trước mặt cô, miệng lại muốn hôn cô.

Da đầu Lâm Văn căng ra, bây giờ cô vừa nghe thấy chữ này lại nhớ đến hệ thống nói "Làm cô".

Nói thật, hiện giờ thân thể cô siêu tàn.

Tác giả có lời muốn nói: Đã thay thế thành công rồi ~ gần đây ăn mặn hơi nhiều, thế giới sau chúng ta ăn chay có được hay không?

Lão tài xế quá thường xuyên lái xe dễ dàng tưng dục quá độ, muốn lúc tuổi già nhẹ nhàng thì thật không thể hư, không tốt. Chặc ~

Dương: lần đầu tiên tui gặp một bộ truyện mà có thật còn ức chế hơn không có như bộ này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sư phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (14)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn rất vất vả và dâng hiến môi mình đến sung lên mới khiến cho Cố Cháp an phận lại.

Cố Cháp rất thích ma khí, hầu như mỗi ngày hắn đều phải đến rất nhiều chiến trường để tìm kiếm ma vật, sau đó lại thả mấy cái xúc tu ma khí của mình ra rồi hút khô từng đũa như thọt kẹo hồ lô.

Chỉ qua có mấy ngày, những xúc tu ma khí này đã khiến đám ma vật vừa nghe tin đã sợ mất mật, thế cục vốn đang nghiêng về phía ma vật cũng xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Những đám ma vật tàn bạo này bắt đầu thu liễm, đáng vẻ ngang ngược can rờ trước đó đã biến đầu mất, ngược lại còn trở nên sợ hãi rụt rè, mỗi khi chiến đấu với tu sĩ để đoạt địa bàn đều phải lo trước lo sau, một khi phát hiện có chuyện gì bất thường sẽ lập tức chạy mất dép.

Về phần tu sĩ thì mấy ngày nay đều thu hoạch toàn thắng, tin chiến thắng liên tiếp báo về.

Ma vật vốn đã phách lối, tinh thần lại cường hãn, một khi hấp thụ tu sĩ sau đó hóa hình sẽ trở thành đại yêu ma càng thêm lợi hại.

Tu sĩ bị hạn chế rất nhiều, mặc dù trí tuệ cao hơn ma vật nhưng vẫn luôn chịu thiệt, đã có không ít tu sĩ đại năng mất đi.

May thay lúc này lại có viên cầu kia xuất hiện, thứ kia cũng không biết là cái gì biến thành, nó sẽ biến hóa ra vô số tay chân hút khô hết đám ma vật, mặc dù nhìn bề ngoài có vẻ là ma vật nhưng thức ăn của nó lại là ma vật, trong lúc nhất thời thật đúng là không thể hiểu rõ được.

Bất luận Cố Cháp đi tới đâu cũng đều muốn mang Lâm Văn theo, trên cơ bản thì hắn sẽ không nói lời nào, ngoại trừ chữ "Nóng" kia thì cũng không còn gì khác.

Có điều hắn lại sinh ra cảm giác ỷ lại với Lâm Văn, luôn luôn như hình với bóng, Lâm Văn còn cùng hệ thống nghiên cứu thảo luận xem vì sao Cố Cháp lại cố chấp với cô như thế.

Lúc ấy Lật Xe cẩn thận suy tư một chút, sau đó trả lời cô: "Chắc là hiệu ứng chim non đó mà, người đầu tiên mà hắn thấy chính là cô cho nên đã coi cô là mẹ ruột."

Lâm Văn hết sức hạn hán lời với tu duy này của nó, hiệu ứng chim non cái con chóa, chim non sẽ làm ra chuyện như này hay sao?

Mọi chuyện vốn dĩ đang phát triển theo hướng tốt, ma vật bị Cố Cháp chơi đùa căn bản không dám lộ mặt, tu sĩ cũng có thể thả lỏng hơn, thậm chí thắng lợi đã ngay trong tầm mắt, nhưng vẫn luôn có người không muốn để cho bọn họ tiêu dao quá lâu.

Lâm Văn phát hiện ra Cố Cháp vốn dĩ hút ma khí xong sẽ rất thoải mái gần đây lại càng trở nên táo bạo, thậm chí trong tròng mắt của hắn không chỉ tràn ngập màu đen sâu không thấy đáy mà còn có cả màu đỏ sậm.

Một màu đỏ như muốn kéo cả người vào vực sâu, dự cảm không lành rất rõ ràng.

Thậm chí lần này sau khi hút xong Lâm Văn còn nghe được tiếng tu sĩ la hét thảm thiết.

"A, thứ này quả nhiên là ma vật, sư huynh của ta đã bị hắn giết chết rồi!"

"Sư đệ, sư đệ của ta cũng bị hút khô! Ma vật và tu sĩ mãi mãi không đội trời chung, ma vật sao có thể tới giúp chúng ta được chứ?"

Lâm Văn hơi kinh hãi, đôi mắt của cô vẫn luôn bị xúc tu ma khí của Cố Cháp che khuất, Cố Cháp dường như rất sợ bị cô trông thấy đáng về đáng sợ của mình.

Lần này tay của cô hơi chạm nhẹ vào ma khí, xúc tu ma khí kia cho rằng cô muốn chạy trốn nên đã dùng sức giữ chặt đầu cô, đôi mắt bị chèn ép khiến trước mắt cô dần dần biến thành màu đen, thậm chí xúc tu ma khí kia còn quấn ở cổ cô như muốn bóp chết cô luôn vậy.

"Khụ khụ ——" Lâm Văn ho khan kịch liệt mới khiến Cố Cháp gần như phản ứng lại.

Xúc tu ma khí kia buông lỏng cô ra, Lâm Văn cũng đã thấy được gương mặt hắn.

Hai mắt Cố Cháp đỏ hồng, vẻ mặt dữ tợn, màu môi tái nhợt, thậm chí ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Văn cũng mang một loại cảm giác xa lạ.

Điều này khiến Lâm Văn vô cùng kinh ngạc, cô không biết đến tột cùng đã xảy ra điều gì sai lầm mới có thể khiến hắn trở nên như vậy, nhưng đáng về bây giờ của Cố Cháp không có gì khác biệt với đám ma vật kia, lạnh khắc vô tình.

"Người không sao đấy chứ?" Cô nhẹ giọng hỏi một câu.

Cố Cháp ôm chặt lấy cô, lập tức bỏ chạy, ma vật mới tiêu diệt được một nửa trên chiến trường hắn cũng không mản tới nữa, nếu là trước kia thì chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra.

Lâm Văn bị hắn ôm trong ngực chỉ cảm thấy cả người như sắp bốc cháy, thân thể của hắn nóng kinh người, so với trước đó còn muốn nóng hơn.

Dù cho cô đã vận công ngăn cản thì cũng sắp không chịu nổi, thậm chí lúc nóng lạnh giao nhau còn bốc lên một cỗ khói trắng, nơi dính thật sát vào lồng ngực hắn đã bắt đầu thấy đau đớn bỏng rát.

Cố Cháp chạy rất nhanh, vẫn là tiến về phía ngọn núi nơi bọn họ gặp nhau, vừa về tới hắn đã trực tiếp ôm cô nhảy vào trong đầm nước lạnh.

Nước của đầm này vốn dĩ rất lạnh, sâu dưới đáy đầm còn cất giấu nước suối tinh khiết ngàn vạn năm mới có thể sinh ra, bình thường Cố Cháp chỉ cần nóng đến không chịu nổi thì hoặc là để Lâm Văn vận công giúp hắn chống cự, hoặc là nhảy vào bên trong đầm nước lạnh sẽ có thể hạ nhiệt độ xuống.

Nhưng bây giờ cả Lâm Văn và đầm nước lạnh cộng lại cũng không thể giúp hắn giảm nhiệt, ngược lại còn khiến nhiệt độ trên người hắn càng ngày càng nóng.

Mất thấy chính mình sắp bốc cháy, Lâm Văn lập tức gọi hệ thống: "Lật Xe, nhanh cứu ta, bà đây sắp bốc cháy rồi."

Sau khi hệ thống nhìn một cái, cực kỳ vô tình cự tuyệt cô: "Không sao, dục hỏa đốt người cũng đâu phải chuyện gì to tát!"

Đối với thái độ vô trách nhiệm này của hệ thống, cô chỉ có thể chửi thầm trong lòng.

Cuối cùng vẫn là cô kêu lên đau đớn thì Cố Cháp mới dùng một tay nhét cô vào trong nước, chính hắn cũng cách xa cô mới khiến cho Lâm Văn dễ chịu một chút.

Ma khí trên người Cố Cháp phóng đại, mấy cái xúc tu ma khí cùng nhau bay múa gần như che khuất bầu trời cũng đủ để thấy gần đây đến tột cùng hắn đã cắn nuốt bao nhiêu ma vật.

Nhưng hiện giờ những xúc tu ma khí này vẫn khiến hắn không hề dễ chịu, ngược lại Lâm Văn còn trông thấy thân thể của hắn càng ngày càng không bình thường.

Thân thể vốn dĩ đã thực thể hóa bỗng nhiên trở nên mờ mịt, toàn bộ nước trong đầm lạnh đều bị ma khí của hắn khuấy lên cuộn cuộn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn vốn bị hắn ném trong đầm lạnh khó khăn lắm mới leo lên được lại bị hắn khuấy như thế, cô lại lần nữa bị sóng nước bao phủ, uống hết mấy ngụm nước.

Đối với chuyện Cố Cháp bỗng nhiên có biến hóa như thế, cô thật sự là không hiểu ra sao cả, chỉ có thể suy đoán là phía ma vật đã xuất hiện thay đổi nào đó.

Cố Cháp nuốt vào nhiều ma vật như vậy, bên kia không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ, những ma vật sau khi hóa hình chắc chắn đã bàn bạc với nhau nghĩ ra biện pháp gì đó đối phó với hắn.

Ma khí của hắn bốc hơi khiến cảm chế mà trước đó Lâm Văn đã bố trí tan mất, nhìn cảnh tượng ma khí ngập trời xung quanh khiến trong lòng của cô dâng lên dự cảm không lành.

"Hệ thống rác rưởi, chúng ta sắp lật xe rồi."

Một nơi tràn đầy ma khí như thế này lại còn là nơi cách Tiên thành không xa lắm, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ dẫn một đám tu sĩ tới tru sát bọn họ.

Lật Xe ngược lại nghĩ rất thoáng, hơn nữa còn kích động: "Nên lật từ lâu rồi mới phải, thế giới này không bình thường. Xuất hiện hai mục tiêu, ta bảo kê cho cô. Dù có lật xe ngoài ý muốn ta cũng sẽ mang cô đến thế giới tiếp theo."

Lâm Văn tặc lưỡi: "Rốt cuộc mi cũng có tính người một lần."

Cô và hệ thống còn chưa kịp trò chuyện xong thì chợt nghe thấy một tiếng vang rất nhỏ, thân thể Cố Cháp đã hóa thành vô số xúc tu ma khí, cực kỳ phách lối.

Y phục trên người hắn cũng bị xé rách trong nháy mắt, cảnh tượng cả ngàn vạn luồng ma khí ngang dọc cực kỳ giống lúc Lâm Văn vừa nhìn thấy hắn.

Chỉ có điều lần này còn khoa trương hơn lần trước bởi vì ngoại trừ đầu hắn ra, những bộ phận còn lại đều biến thành ma khí.

Những ma khí kia hiển nhiên đã không còn nghe lời hắn nữa, tranh nhau bay ra bên ngoài dường như muốn thoát ly khỏi thân thể của hắn.

Thậm chí sau một lúc lâu, trong những ma khí kia dần dần huyền hóa ra mặt người, mỗi một cái đều là tướng gian ác.

"Cuối cùng chúng ta cũng thấy được ánh mặt trời lần nữa!"

"Ha ha ha, tên nhóc này thật sự cho rằng có thể nuốt chúng ta hay sao?"

"Chờ đến khi chúng ta thành công thoát khỏi, ta sẽ luyện hóa tiểu nương tử mà hắn thích kia thành phệ hồn, đòi đòi kiếp kiếp không được siêu sinh!"

"Tiểu nương tử ở kia kia, các người nhìn dáng vẻ chật vật của nàng ta đi, ha ha ha..."

Mấy giọng nói âm trầm mà gian xảo truyền đến, những gương mặt bên trong ma khí càng ngày càng rõ ràng, thậm chí vô số xúc tu ma khí cũng dần hội tụ thành mấy khối, dường như muốn xé nát Cổ Cháp ngay lập tức.

Thân thể Lâm Văn rét lạnh, cô cảm thấy cả người giống như rơi vào trong hầm băng.

Rõ ràng cô là pháp thể Băng Phượng vốn rất thích cảm giác lạnh như băng này, nhưng lần này cô lại e sợ như thế, tựa như bản năng sợ lạnh của thân thể đã được thức tỉnh vậy.

Bản thân Lâm Văn vốn sợ lạnh, cô ghét nhất là mùa đông, tay lạnh chân lạnh khiến việc đi lùa gạt người khác cũng không tiện chút nào, người ta cũng không thèm nghe cô nói chuyện.

Nhưng từ khi cô đi vào thế giới tu tiên này thì rốt cuộc cũng không có cảm thấy như vậy nữa, pháp thể Băng Phượng rất thích lạnh.

Bây giờ đối mặt với cảnh tượng Cổ Cháp sắp bị ma vật phanh thây, cô vậy mà cảm thấy loại rét lạnh băng thiên tuyết địa kia lại tới.

Hệ thống lo lắng gọi cô: "Ký chủ, ký chủ, cô sao rồi?"

Lâm Văn cũng không trả lời nó, kỳ thật cô cũng không nghe thấy tiếng Lật Xe gọi bởi vì giờ phút này cô đang chăm chú nhìn Cổ Cháp.

Hắn vẫn còn lại khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy kia, dường như đang cố chấp cho rằng chỉ cần gương mặt này vẫn còn thì Lâm Văn sẽ nhận ra hắn.

Trước đó lúc ma khí tàn sát bữa bãi hắn cũng sẽ còn gây dựa, sẽ còn vùng vẫy trong đầm lạnh, muốn trấn áp phần cực nóng này xuống.

Nhưng bây giờ hắn đã không thể khống chế nổi thân thể mình nữa, mức độ tàn phá của những ma khí kia đã vô cùng nghiêm trọng, gần như sắp phanh thây hắn ra đến nơi.

Cho nên hắn cũng không vùng vẫy nữa, cứ như vậy nhìn thẳng vào Lâm Văn, màu máu trong cặp mắt kia đã thoái lui, chỉ còn lại một con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy tựa như khoảnh khắc hai người gặp nhau lần đầu vậy.

"Nóng." Cổ Cháp vẫn chỉ có thể nói ra một chữ này, hắn rất nóng rất nóng, có cảm giác mình nóng đến sắp nổ tung.

Lần này nóng còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với trước đó, hắn rất muốn giống như trước kia, chỉ cần ôm hôn rồi chạm vào cô thì sẽ không còn nóng nữa.

Hắn rất thích cô nương trước mắt, có lẽ là bởi vì người đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là cô, cũng có lẽ là do trên người cô lạnh lạnh rất dễ chịu.

Hắn không biết mình là ai, cũng không biết tiểu cô nương này là ai, nhưng hắn vẫn cứ thích.

Bây giờ hắn biết có lẽ mình sắp phải rồi đi rồi, hắn không có cách nào mở miệng nói cho cô biết rằng mình không nỡ xa cô đến mức nào, chỉ có dùng ánh mắt khóa chặt lấy cô.

Nhìn thấy hốc mắt Lâm Văn hơi đỏ lên, hắn rất muốn ôm cô, hôn cô, thế nhưng hắn lại không có tay, những xúc tu ma khí kia không nghe lời hắn nữa, hắn vẫn còn miệng nhưng lại không thể hôn được cô, bởi vì hắn không có cách nào đi đến trước mặt cô cả.

Cổ Cháp không muốn biết thân thể của mình đến tốt cùng đã biến thành dáng vẻ gì, dù sao thì chắc chắn là rất xấu xí, hắn phải nhân lúc mình còn có ý thức mà ngắm Lâm Văn thật kỹ, nói không chừng chỉ qua một lát sau sẽ không nhìn được nữa.

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn gần như không dám đối mặt với hắn, chỉ cần nhìn biểu cảm của hắn thì cô đã cảm thấy trong lòng nghẹn lại.

"Lật Xe." Rốt cuộc cô cũng chịu cùng hệ thống trao đổi.

"Ký chủ, cô không sao đó chứ? Vừa rồi ta gọi cô mười vạn tám ngàn lần mà cô cũng không để ý đến ta. Nhưng không sao cả, ta đã xin cho cô rồi, dù thế giới này sập cũng không hề gì, lần sau chúng ta lại cố gắng!" Lật Xe thờ phào nhẹ nhõm, nó cứ sợ Lâm Văn bị dọa đến ngu người.

"Ta nhớ trước đó Lạnh Nhạt cũng chết như vậy, bị ma vật ngũ mã phanh thây. Không nghĩ tới đến phiên Cổ Cháp thì ta lại phải tận mắt chứng kiến." Giọng Lâm Văn có vẻ hơi trầm thấp.

Hệ thống im lặng một lát mới nói: "Không sao, chết thì chết đi, dù sao mục tiêu của mỗi thế giới cuối cùng đều phải chết, chỉ cần quen là được."

Lâm Văn có chút không cam tâm, cô cảm thấy mình nhất định có thể cứu hắn: "Dù sao ta có mi, thế giới sau còn có thể đi thì chẳng lẽ không thể cứu hắn hay sao?"

Hệ thống nói: "Chỗ ta cũng không có thông tin gì cả. Có điều ta phỏng đoán hắn nóng như vậy, có lẽ nếu cô lấy Kim Đan trong người ra cho hắn thì biết đâu có thể hữu dụng. Nhưng đây là do cô tự chủ hành động, ta không có cách nào giảm bớt cảm giác đau cho cô, cô chắc chắn sẽ phải nhận lấy trăm phần trăm đau đớn, sẽ còn đau hơn lúc Lạnh Nhạt giải phong ấn pháp thể cho cô rất nhiều."

Đề nghị này của hệ thống nghe sao cũng giống như thuận miệng nói bậy, nhưng sau khi Lâm Văn nghĩ lại thì cảm thấy cũng có lý.

Cô ngừng đầu nhìn Cổ Cháp, nơi từ cổ của hắn trở xuống toàn bộ đều là ma khí, thậm chí những xúc tu kia đã bị thu nạp hoàn tất, chỉ cần hấp thụ phần đầu của hắn nữa thôi thì những ma vật sẽ hoàn toàn tự do.

Tiếng đám ma vật mừng rỡ phách lối thỉnh thoảng truyền vào trong tai, thậm chí còn không ngừng nói muốn tra tấn Lâm Văn đến sống không bằng chết.

"Mau nhìn kia, ma khí ngay bên này!"

"Thứ kia quả nhiên chính là ma vật, chúng ta phải tranh thủ thời gian giết hắn!"

Một đám tu sĩ khoan thai tới chậm, thấy dáng vẻ của Cổ Cháp bây giờ thì đều đã nhận định hắn là ma vật, đồng thời nhao nhao lấy pháp bảo ra muốn giết hắn.

"Hắn không phải ma vật, hắn chỉ bị tẩu hỏa nhập ma mà thôi. Các người có ai có pháp bảo tính hàn không mau giúp hắn một tay với." Lâm Văn lập tức mở miệng, che chắn ngay trước người hắn.

Kết quả những tu sĩ kia căn bản cũng không thêm đề ý đến cô, thậm chí còn nói cô cấu kết với ma vật.

"Các vị đừng nghe ả ta hồ ngôn loạn ngữ, ả ta chính phần đồ của tông môn ta. Sư phụ của ả đã bị ma vật giết chết, sau đó ả ta đã trốn chạy ra khỏi tông môn, bây giờ có dính dấn đến ma vật thì chỉ sợ lúc ấy Thanh Việt chân nhân chết chính là do ả giờ trò quỷ!"

Một nữ nhân từ trong đám người đi ra, dùng ngôn từ chính nghĩa phân bác Lâm Văn, cô tập trung nhìn lại thì thấy Vị Minh chân nhân đang đứng trên linh kiếm dùng ánh mắt oán độc nhìn cô.

Ánh mắt Lâm Văn dừng trên cánh tay phải của Vị Minh chân nhân, nơi đó rồng tuếch, hiển nhiên đã mất đi một cánh tay.

Cô nhớ tới trước đó Thanh Việt có để lại cho cô pháp bảo hộ thân, trong đó có một pháp bảo chứa đựng kiếm khí của Thanh Việt, lúc ấy đã đã thương cánh tay của Vị Minh, chắc hẳn kiếm kia đã trực tiếp phế bỏ một cánh tay của bà ta.

Trên thực tế lúc Vị Minh chân nhân nhìn thấy Lâm Văn cũng không dám nhận, bởi vì Lâm Văn khác hẳn trước kia một trời một vực, nếu không phải khí tức của cô vẫn như cũ thì chỉ sợ sớm đã không nhận ra được.

Giờ phút này bà ta nhìn thấy nốt ruồi màu đỏ máu trên trán Lâm Văn, trong mắt lóe lên sự tham lam.

Tên quý chết Thanh Việt kia vậy mà thật sự tìm được pháp thể Băng Phượng thuần chủng, nếu như hút cạn thân thể Lâm Văn thì bà ta cũng có thể thành công tấn thăng trở thành pháp thể Băng Phượng, đến lúc đó cho dù có đến cảnh giới càng cao hơn thì xung kích cũng không đáng kể.

Lâm Văn biết rõ tâm tư bần thiêu dưới đáy lòng bà ta, những tu sĩ kia vẫn cứ khẳng khái Cổ Cháp là ma vật, bây giờ lại có thêm một Vị Minh chân nhân thì sẽ càng thêm tin tưởng Lâm Văn chính người cấu kết với ma vật, những pháp bảo kia lập tức nhắm thẳng vào Lâm Văn, chuẩn bị giết chết cả hai người bọn họ.

Lâm Văn không có phản ứng gì với họ, kỳ thật cô cũng biết những tu sĩ này sẽ không tin tưởng cô, chỉ có điều vào thời khắc cuối này cô cũng muốn thử một lần, lỡ như thật sự được thì sao?

Nghĩ tới đây, cô không khỏi cười tự giễu một cái, cô làm nghề lừa đảo lâu như vậy, đương nhiên biết hàng đồng thủ đoạn để lừa gạt.

Trong đó có lừa đảo không có lương tâm, chuyên môn đi lừa gạt những người bệnh nan y, nói chỗ mình có linh đan diệu dược có thể cứu bọn họ, trên thực tế chuyện này vừa nhìn đã biết là có âm mưu nhưng vẫn có vô số người tin tưởng như cũ.

Không phải bọn họ ngu ngốc, mà là trong lòng vẫn mang tâm lý may mắn.

Ta không nỡ để người chết, có người nói hẳn có thể cứu người, cho nên ta cũng muốn xem thử một chút, dù là thất bại ta cũng muốn thử một lần.

Lâm Văn xoay người đối mặt với Cổ Cháp lần nữa, khuôn mặt đẹp trai của Cổ Cháp đã bắt đầu trở nên méo mó, gần như sắp bị cắn nuốt hết.

Lông mày của hắn nhíu chặt, cực kỳ thống khổ.

Lâm Văn nhìn hắn, dịu dàng hỏi một câu: "Còn nóng không?"

"Nóng." Hắn trả lời cũng không rõ ràng nữa.

Lâm Văn cười ngọt ngào với hắn: "Không sao, rất nhanh sẽ không nóng nữa."

Hệ thống dường như biết cô đã hạ quyết tâm, nhưng cuối cùng vẫn hỏi một câu: "Hắn chỉ là giả, không có quan hệ gì với cô hết, cứ để hắn chết đi. Nếu như cô không nhẫn tâm, bây giờ ta sẽ lập tức dẫn cô đến thế giới sau, không cần phải nhìn hắn chết nữa được không?"

Lâm Văn lại cự tuyệt: "Không, dù sao ta ở cái thế giới này cũng là giả. Ta đã không cứu được Lạnh Nhạt thì chí ít vẫn có thể cứu hắn. Mặc dù hắn chỉ là giả, nhưng hắn cũng sẽ đau."

Cô vừa dứt lời liền bấm tay thành trào vọt thẳng về phía đan điền của mình, ngón tay cắm thật sâu móc viên Kim Đan trong đó ra.

Ngay lúc tay cô đâm vào đan điền, tứ kinh bát mạch đều vô cùng đau đớn, tựa như có vô số cây kim loạn xạ trong cơ thể cô, rậm rạp chằng chịt khiến cô đau đớn.

Sắc mặt của cô lập tức trở nên trắng bệch, lúc Kim Đan bị móc ra thì cô gần như đã không khống chế nổi mình nữa, hai chân như nhũn ra, trước mắt biến thành màu đen, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng cô vẫn cố gắng kiên trì, khó khăn lắm cô mới chịu dâng hiến một lần, đau cũng phải chịu, nhất định phải đưa viên Kim Đan này cho Cổ Cháp ăn hết thì cô mới có thể yên lòng đến thế giới sau.

Cổ Cháp vẫn đang nhìn cô chăm chăm, thẳng đến khi Lâm Văn bắn viên Kim Đan vào trong miệng của hắn thì cô đã không còn đối mặt với hắn nữa, bởi vì cô đã ngất đi vì quá đau đớn.

Cổ Cháp vốn cảm thấy mình như rơi vào một cái lò nung lớn, nóng đến nỗi hắn miệng đắng lưỡi khô nhưng lại không có cách nào, toàn bộ sinh mệnh lực đều đang nhanh chóng biến mất như đang bị ai đó cắn nuốt vậy.

Nhưng khi Lâm Văn ném thứ gì đó qua cho hắn ăn thì hắn đã không còn cảm thấy nóng như vậy nữa.

Thứ kia vừa lạnh vừa ngọt ngào, tựa như đôi môi của cô vậy, sau khi hắn nuốt vào chợt cảm thấy khô nóng trong thân thể biến mất không thấy, ngược lại là loại cảm giác sáng khoái kia lại tới.

Hắn nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy dễ chịu vô cùng, muốn thỏa thích hưởng thụ giờ khắc này.

"A, nữ nhân kia đúng là ngu xuẩn, lại lấy Kim Đan của mình cho ma vật ăn."

"Nữ nhân kia tuyệt đối sẽ không sống được, cũng đỡ cho chúng ta phải giết ả, mau thừa dịp ma vật này đang chia năm xẻ bảy giết hắn đi!"

Nhóm tu sĩ đã bị hành động của Lâm Văn dọa sợ, tu tiên vốn dĩ đã vô cùng gian nan, khó khăn lắm mới đến được kỳ Kim Đan, ai mà có thể móc Kim Đan ra đưa cho người khác ăn chứ.

Không có Kim Đan còn không bằng một phế vật ở Tu chân giới, huống hồ nữ nhân này vừa lấy ra xong đã ngắt đi, căn bản không dùng linh đan gì cứu giúp, chỉ sợ không còn sống được bao lâu nữa.

Tất cả mọi tu sĩ đều lấy pháp bảo ra hướng thẳng về phía Cổ Chấp, muốn lấy mạng của hắn.

Nhưng những pháp bảo vốn đang bắn ra ánh sáng bốn phía lại dừng lại toàn bộ khi đến gần Cổ Chấp, giống như có một tấm màn vô hình ngăn cách bọn chúng khiến những pháp bảo kia không thể gần thêm lấy một bước.

Sắc mặt Vị Minh chân nhân biến đổi, bà ta thừa cơ ném loạn một pháp bảo, muốn lên lút lấy thân thể Lâm Văn đi nhưng cũng bị ngăn cách ở bên ngoài, thậm chí còn bá đạo hơn so với tấm màn bên người ma vật.

Linh khí thượng phẩm kia sau khi chạm phải tấm màn thì trực tiếp nổ tung, ngay cả cận cũng không còn.

Vị Minh chân nhân có chút đau lòng, nhưng giờ phút này cũng không chú ý lắm, tầm mắt của bà ta gắt gao khóa chặt bên trong ma vật, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Sự phụ lạnh nhạt và đồ đệ xinh đẹp (15)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

"Chúng ta vẫn nên nhanh chóng cắn nuốt thân thể của tên nhóc này thì hơn, miễn cho những tên tu sĩ kia đắc ý quá lâu." Mấy ma vật đang quấn lấy thân thể Cổ Chấp trầm giọng nói, nhao nhao đẩy nhanh tốc độ cắn nuốt, muốn hấp thu hết phần còn lại duy nhất là cái đầu kia của Cổ Chấp.

Bọn chúng nghĩ thì hay lắm nhưng khi vừa vận dụng ma khí muốn hấp thu thì toàn bộ sức mạnh trên người đều không thoát ra được, thậm chí bắt đầu xói mòn cực nhanh, điều này khiến bọn chúng lập tức trở nên thất kinh.

"Sao vậy? Tên nhóc này khởi từ hồi sinh rồi?"

"Đây là lần thứ hai rồi, đến tốt cùng thì tên nhóc này có năng lực gì chứ? Chẳng qua chỉ mới ăn Kim Đan của con bé kia thôi mà!"

Mấy ma vật đã sắp thành hình cứ như vậy lại bị vây khốn trong cơ thể của hắn lần nữa, cảm giác không làm được gì này giống như lúc bị cắn nuốt trước kia như đúc.

Nhưng lần này lại càng thêm thống khổ hơn so với lần trước, bởi vì lúc này ma khí của bọn chúng đã bị nuốt lấy hoàn toàn, trên thân Cổ Chấp cũng không tiếp tục huyền hóa ra ma khí nữa, mỗi lần hắn cắn nuốt thêm một chút thì lại hình thành một phần thân thể, bên trong thân thể kia không có một chút ma khí nào mà ngược lại còn tràn đầy linh khí.

Mấy tu sĩ xung quanh trừng mắt lớn như chuông đồng, sao lại thế này?

"Đây đến cùng là thứ gì? Sau khi cắn nuốt ma vật lại hóa thành người, hơn nữa toàn thân còn tràn đầy linh khí? Đến khi cắn nuốt hoàn tất thì hắn là người hay ma?"

Trong lòng phần lớn tu sĩ đều có nghi vấn như vậy, từ trước đến giờ chưa từng thấy cảnh tượng nào thế này.

"Mọi người đừng để bị hắn lừa, ma vật vốn tinh quái nhiều mưu mô, am hiểu dẫn dụ người khác. Việc cấp bách trước mắt là chúng ta nên đồng tâm hiệp lực giết chết hắn nhân lúc hắn còn chưa thành hình, nếu không một khi thành hình chỉ sợ sẽ là đại yêu ma một phương!"

Mí mắt Vị Minh chân nhân càng không ngừng run rẩy, đây là dấu hiệu điềm cực xấu, trong lòng gấp gáp nhưng ngoài miệng lại càng không ngừng giạt dầy người khác.

Tu sĩ xung quanh cũng đều e ngại ma vật, nghe bà ta nói có lý thì lại lần nữa lấy pháp bảo ra chuẩn bị giết hắn.

Cổ Chấp hấp thu rất nhanh, hai tay đều đã xuất hiện, lúc này hắn không tiếp tục dùng kết giới ngăn trở nữa, ngược lại hai tay hắn vung lên, toàn bộ đòn tấn công của mấy pháp khí kia đều quay về đường cũ, thậm chí lực đạo còn lớn hơn, vọt thẳng về phía những tu sĩ kia.

Những tu sĩ không kịp phản ứng lập tức bị chính pháp khí của mình đã thương, chỉ có một ít người tránh thoát được.

Đôi mắt Cổ chấp vẫn đang nhìn chằm chằm Lâm Văn, Lâm Văn ngã trên mặt đất, nhắm mắt lại, vẻ mặt thống khổ, cũng đã không còn nhúc nhích, nhìn qua tựa như đã chết rồi vậy.

Trên thực tế thì cô đang cùng hệ thống chờ giá trị cổ chấp tăng trưởng, từ khi cô lấy Kim Đan cho hắn ăn thì giá trị cổ chấp đã bắt đầu tăng lên nhanh chóng, dựa theo tốc độ khôi phục của Cổ Chấp mà giá trị cổ chấp cũng dần dần nhảy lên tới chín mươi điểm và vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Mặc dù Lâm Văn đang nhắm mắt nhưng hệ thống lại cực kỳ tri kỷ mở cảnh tượng bên ngoài ra cho cô xem.

Thân thể Cổ chấp dần dần phục hồi như cũ, từ từ tụ lại hết như những mảnh vỡ ghép hình.

Thẳng đến khi thân thể của hắn hợp lại với phần đầu, cuối cùng đã có hình dáng của một con người.

"Đinh —— chúc mừng ký chủ, giá trị cổ chấp đạt một trăm điểm, chuẩn bị đến thế giới tiếp theo."

Hệ thống nhẹ giọng một câu, Lâm Văn nhìn thoáng qua Cổ Chấp, trong lòng thầm nhủ câu tạm biệt với hắn.

Kết quả là cô đợi cả nửa ngày vẫn không có chút động tĩnh nào, không khỏi thúc giục nói: "Hệ thống, sao chưa đi nữa."

Lật Xe ếp úng nửa ngày mới trả lời: "Ký chủ, không đi được. Giá trị lạnh nhạt vẫn chưa xoát đầy."

Lâm Văn: "..."

Móa nó mi nói cái gì, không phải hấn ngủm rồi sao?

Gần như chưa chờ Lâm Văn gào thét ra tiếng thì hệ thống đã bắt đầu giải thích: "Ta cũng không biết là sao nữa, giá trị lạnh nhạt vốn đang ở trạng thái màu xám giờ lại khôi phục, vậy nên cô cần phải tiếp tục xoát. Đại khái chắc là hấn còn sống rồi."

Lâm Văn căn bản không muốn xoát giá trị lạnh nhạt tẹo nào, cái tên biến thái chết tiệt Thanh Việt kia còn khó giải quyết hơn Cổ Cháp nhiều, từ đầu đến cuối cô không có cách nào quên được chuyện trước đó mình bị hấn lừa gạt ăn nhiều cháo thêm nguyên liệu như vậy.

Cô cảm thấy một Lạnh Nhạt đại nạn không chết mà còn phục sinh chắc chắn càng khó chơi hơn, nói không chừng cô sẽ thăng cấp thành vua Teddy luôn.

"Không phải mi nói đã xin cho ta đến thế giới tiếp theo rồi ư? Mau đi thôi, ta từ bỏ nhiệm vụ Lạnh Nhạt, thế giới sau sẽ cố gắng hơn." Lâm Văn lập tức sợ hết hồn, so với một nam nhân khó chơi như Lạnh Nhạt, cô cảm thấy Cổ Cháp quả nhiên vẫn là bé đáng yêu.

Hơn nữa Cổ Cháp còn là bé đáng yêu hào phóng, mỗi lần giá trị cô tăng lên đều như mọc thêm cánh.

Hệ thống khổ sở nói: "Ký chủ, Cổ Cháp chẳng qua chỉ là nhân tố ngoài ý muốn mà thôi, Lạnh Nhạt mới là mục tiêu mà cô vốn dĩ phải công lược, cho nên không thể đi được. Hấn còn sống thì cô nên vui vẻ mới phải, dù sao cũng là tâm can bảo bối của cô trở về cơ mà, chúc cô chơi thật vui vẻ. □ "

Lâm Văn: "...". Cô thật sự không muốn nói chuyện, thế giới này tràn đầy ác ý sâu sắc với cô, làm cô muốn đánh người.

Cô không thể làm gì, chỉ có thể tiếp tục giả chết chờ sự thay đổi của Cổ Cháp.

Ngay khi đầu và cổ của hấn liền lại, trên mặt của hấn tăng ra ánh sáng trắng, nhưng rất nhanh lại có một mảnh ma khí màu đen lượn lơ, đen trắng giao đầu giống như đang tranh đoạt quyền sử dụng thân thể của hấn.

Lâm Văn nhũn mảy, bởi vì có ma khí và linh quang che chắn nên cô không thể thấy rõ biểu cảm trên mặt Cổ Cháp được, cũng không biết giờ phút này phải chăng hấn đang rất đau đớn hay không.

Nước đầm lạnh mà hấn đang giẫm dưới chân lại lặn nữa bị quấy đến long trời lở đất, khí nóng cuộn cuộn bốc lên nhưng rất nhanh lại bị sự rét lạnh trấn áp.

Không biết có phải do kim đan của Lâm Văn trợ giúp hay không mà cô phát hiện trên thân Cổ Cháp có thể đồng thời phóng thích cả khí nóng lẫn khí lạnh, không còn cần sự trợ giúp của cô nữa.

Có điều cuối cùng thì khí nóng trên người hấn cũng chiếm thế thượng phong, ma khí dường như giành được tiên cơ, nhưng do đang đứng trong đầm nước lạnh nên Cổ Cháp đã cực kỳ thông minh lợi dụng khí lạnh của đầm nước để trấn áp, hai nguồn lực lượng trở nên ngang bằng nhau.

Không biết qua bao lâu, nhóm tu sĩ đã phát động công kích nhiều lần nhưng đều vô dụng. Thậm chí có rất nhiều tu sĩ còn bị gây ông đập lưng ông, căn bản chính là đang bẻ đá đập chân mình, đã có người lên lút quay đi định tìm đại năng của loài người đến giết chết hấn.

Theo Lâm Văn thấy, e là linh khí trên người Cổ Cháp đã toàn thắng, không chỉ trấn áp được toàn bộ ma khí mà còn biến ra một thứ tựa như kén tằm bao bọc lấy hấn, một chút khe hở cũng không có.

Cô vốn là muốn nhìn thử xem Cổ Cháp sẽ biến thành dáng vẻ gì nhưng hệ thống cũng không có biện pháp, nó nói là do linh khí của Cổ Cháp quá mức dồi dào, số liệu không có cách nào xâm nhập được, ngăn cản tất cả các yếu tố xâm nhập nên cũng hết cách.

Đương nhiên Lâm Văn cũng không quên nhân cơ hội cả khía nó là cái thùng com: "Lật Xe, dựa vào điệu bộ này của mi mà còn tên là Lật Xe là mi còn hơi chán đấy. Phải gọi thùng com mới đúng!"

Lật Xe hừ lạnh một tiếng không thèm để ý đến cô nữa, nó không muốn nói chuyện cùng một nữ nhân ngay cả xe cũng không lật được, đơn giản chỉ là cô đang muốn hà tiện mà thôi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vị Minh chân nhân vẫn luôn thử công kích Cổ Cháp không ngừng, dù đã không thấy rõ bóng người của hấn nữa mà chỉ có cái kén phát sáng to lớn trước mắt kia nhưng bà ta cũng không hề từ bỏ.

Dự cảm không lành trong lòng bà ta càng ngày càng mãnh liệt, vẫn luôn có một giọng nói đang nhắc nhở bà ta, thật sự nếu không giết chết cái thứ này, đợi đến khi cái kén tự động vỡ ra, thứ bên trong tuyệt đối sẽ tạo thành thương tổn cực lớn cho bà ta.

Pháp khí Linh bảo trong tay bà ta đều bị đều bị phản ngược lại, vốn dĩ bà ta còn có thể lấy ra nhiều hơn nhưng thời gian càng trôi qua thì bà ta càng ngày càng lực bất tòng tâm, sau đó lần nào cũng bị pháp khí của mình gây thương tích, thẳng đến cuối cùng có một cái chén linh khí đập trúng, cổ tay của bà ta lập tức xuất hiện ba vết thương, máu tươi chảy ròng.

Vị Minh chân nhân biến sắc, cho dù chén linh khí có thể làm mình bị thương đi nữa thì sao có thể xuất hiện vết kiếm?

Bà ta vội vàng dùng thuốc trị thương rắc lên, loại linh dược này vốn dĩ chỉ cần rắc lên thì vết thương hầu như sẽ lập tức khép lại, nhưng lần này căn bản là không dùng được. Bà ta nhớ tới trước đó lúc bị pháp khí Lâm Văn ném ra gây thương tích, một đại phu đại năng đã từng nói, vết thương do kiếm này gây ra chính là do kiếm khí sở học cả đời của một người tạo thành, chỉ cần bị tổn thương, vô phương cứu chữa. Nếu như không kịp chặt đứt vị trí vết thương thì sẽ chảy máu đến chết mới thôi.

Có thể có kiếm khí bá đạo như vậy, ngoại trừ sự phụ của Lâm Văn là Thanh Việt chân nhân ra, bà ta thật sự không nghĩ trên đời này còn có ai có thể có bản lĩnh như thế.

Vị Minh chân nhân ngẩng đầu nhìn lại lần nữa, cái kén phát sáng kia càng lúc càng lớn, thân ảnh bên trong cũng càng ngày càng rõ ràng, thẳng đến khi cái kén đã bành trướng đến mức nhất định, bỗng nhiên chọt nổ tung, hình ảnh người ở bên trong hiện ra, bạch y như tuyết, mặt mày như vẽ.

Chiếc kén phát sáng kia ngay lúc nổ tung đã nhanh chóng bị hấp thu trong nháy mắt, hấn cúi đầu nhìn về phía Vị Minh chân nhân, khóe miệng cười lạnh trào phúng.

Vị Minh chân nhân cũng cảm thấy da đầu rét lạnh, quanh thân giống như rơi vào hầm băng.

Nam nhân đứng thẳng trên đầm nước lạnh, tiên khí bỗng bành, quen thuộc như thế, bà ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm, đó chính là người mà sớm đã có tin từ vọng truyền ra, Thanh Việt.

"A." Lâm Văn nhìn bóng người bước ra từ trong kén phát sáng cũng cảm thấy mặt của hắn rất quen thuộc, lại cẩn thận nhìn kỹ, suýt chút nữa thì sặc.

Đây không phải chính là sư phụ của cô Thanh Việt chân nhân hay sao? Hắn sống lại?

"Lật Xe, chuyện này là sao hả? Cổ Cháp biến thành Lạnh Nhạt, hay nên nói Cổ Cháp vốn dĩ chính là Lạnh Nhạt?" Cô lập tức gấp gấp hỏi hệ thống, trên mặt là biểu cảm cực kỳ kinh ngạc.

Đúng là không thể nào ngờ được Cổ Cháp hóa thành kén ánh sáng, cuối cùng lại biến thành Lạnh Nhạt.

"Tu tiên giới không thiếu thứ gì, cô vẫn còn non kém, đi thêm mấy thế giới nữa sẽ hiểu thôi. Chuyện này không phải chính là Cổ Cháp đẻ ra một cái trứng, sau đó trứng nở ra biến thành Lạnh Nhạt hay sao? Ngạc nhiên chưa!" Lật Xe ném cho cô mấy câu, cực kỳ khinh thường.

Lâm Văn hừ lạnh một tiếng, "Vậy còn Cổ Cháp từ đâu tới hả? Lần đầu ta gặp Cổ Cháp thì hắn đang cắn nuốt một đám ma vật sắp hóa hình, mà Lạnh Nhạt cũng chính là bị mấy ma vật phanh thây, có phải hắn vốn dĩ chính là Lạnh Nhạt hay không? Cho nên gà có trước hay là trứng có trước? Ai là gà ai là trứng?"

Hệ thống: "... " Loại vấn đề mang tính học thuật như này nó cũng không biết mà.

"Hai người bọn hắn đều là có gà lại có trứng, mỗi ngày đều luyện công cùng cô, nước đất trên không trên xe đều có đủ, cô không biết thì ai biết?" Hệ thống phản ứng lại, lập tức bắt đầu phân bác.

Lâm Văn bị cả khía đến cảm nín, hiện tại Lật Xe đã đen đến nỗi mắt thường cũng không thấy được rồi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Thanh Việt chân nhân?"

"Không phải Thanh Việt chân nhân chết rồi sao? Ta đã tận mắt nhìn thấy hắn bị mấy ma vật thay nhau cắn nuốt trong Hóa Không kính, ngay cả cặn cũng không còn kia mà."

"Mấy ma vật sắp hóa hình vừa rồi chẳng lẽ chính là mấy con đã cắn nuốt Thanh Việt chân nhân trước đó?"

Thanh Việt chính là một sự tồn tại thiên tài trong nhân tộc, tất cả mọi người đều cho là hắn chỉ cần một chút nữa là có thể một bước lên mây, dựa vào dạng tư chất trời cho này của hắn gần như ngay cả bình cảnh cũng rất khi gặp phải.

Chỉ riêng việc hắn còn rất trẻ mà có thể làm đến vị trí chân nhân trong đại tông môn cũng đủ để chứng minh thực lực của hắn.

Thậm chí lúc ấy khi nghe nói hắn bị ma vật hại chết vẫn có không ít người đều tiếc nuối thờ dài, bây giờ lại tận mắt nhìn thấy mấy ma vật vừa quay đầu lại biến thành hắn, chuyện này khiến người ta có chút khó tin.

"Hắn là già đấy, nhanh bắt hắn lại, nhất định phải giết hắn. Yêu ma xuất thế, thiên hạ tất loạn!" Vị Minh chân nhân nghiêm nghị hét to, vừa nói lấy một thanh linh kiếm ra, trực tiếp ném về phía hắn.

Cặp mắt của bà ta đỏ hồng, dường như đã bị cái gì đó kích thích.

Trên thực tế lúc nhìn rõ gương mặt kia của Thanh Việt chân nhân thì bà ta đã sinh ra ý định rút lui, ngay cả con đường nào chạy thoát nhanh nhất cũng đã tìm xong, nhưng ngay lúc bà ta muốn lạng lẽ rời đi, bỗng nhiên ánh mắt của bà ta và Thanh Việt chân nhân đối diện nhau.

Khi đó bà ta chỉ cảm thấy toàn thân không thể động đậy, giống như đang bị một con rắn cực độc để mắt tới, chỉ có thể run lẩy bẩy theo bản năng.

Tâm tư muốn lùi bước của bà ta lại biến mất không thấy, hai mắt dần dần đỏ lên tựa như đã mất đi lý trí, thân thể không ngừng cảnh cáo nguy hiểm nhưng bà ta căn bản không để ý, trong đầu chỉ có một ý niệm đó chính là giết chết hắn.

Đây quả thật là ý nghĩ không biết tự lượng sức mình nhưng bà ta lại vui vẻ chịu đựng, hiện tại còn không thể kìm chế mà nói ra những lời như vậy.

Thân thể và lý trí của bà ta dường như bị chia thành hai nửa, trong đó có một bên hoàn toàn không thể khống chế, bà ta biết đây là mình đang tìm cái chết.

Thanh Việt chân nhân cười lạnh nhìn bà ta, bỗng nhiên chỉ tay về phía đám Linh khí trước đó đánh lên hắn, có mười mấy món pháp khí Thượng phẩm bay thẳng đến chỗ hắn.

"Vị Minh chân nhân, mấy món pháp khí này đều do ta tự mình luyện ra để bảo vệ đồ đệ của ta, sao bây giờ lại ở trong tay ngươi, hơn nữa còn dùng chúng để công kích ta?" Hắn cười lạnh một tiếng, biểu cảm trào phúng trên mặt không che giấu đi chút nào.

Đám tu sĩ bên kia yên tĩnh im ắng, sau khi Thanh Việt chân nhân chết đi, hai vị chân nhân ở lại thủ hộ tông môn đã sớm tiến vào cung điện của hắn chia chác bảo bối, thậm chí ngay cả đồ đệ của Thanh Việt chân nhân vốn nên ở bên trong cũng không thấy bóng dáng, chuyện này cũng không phải bí mật gì trong giới tu sĩ.

Chẳng qua tuy có người không cam lòng, nhưng cũng sẽ không vì một người chết mà gây khó xử cho người còn sống, Vị Minh chân nhân chia vài món pháp bảo cho mấy chân nhân khác để chặn miệng của bọn hắn, việc này coi như đến đây là hết.

Bây giờ Thanh Việt chân nhân nói ra ngay trước mặt cũng chính là muốn truy cứu bà ta.

"Ngươi đừng có ở đó nói năng bậy bạ, ngươi cũng không phải là Thanh Việt, Thanh Việt đã sớm chết rồi, ngươi chỉ là do mấy con yêu ma biến thành, muốn châm ngòi ly gián nhân tộc chúng ta!" Sắc mặt Vị Minh chân nhân tái nhợt, lập tức lớn giọng la lên.

Linh kiếm mà bà ta vừa dùng để công kích Thanh Việt chân nhân còn chưa kịp đến gần hắn thì đã bể nát, thậm chí còn ảnh hưởng đến chân nguyên của bà ta.

Nếu như không phải bà ta cố ép buộc mình nuốt xuống thì không chừng hiện giờ đã phun máu rồi.

"Chỉ là mấy tên ma vật ta còn chưa để vào mắt, lúc ấy bên cạnh ta không có bất kỳ ai, đến tận cùng là ai dùng thủ đoạn hạ lưu, không phải Vị Minh chân nhân càng biết rõ hơn ta hay sao?" Sắc mặt hắn trầm xuống, lạnh giọng chất vấn.

"Ngươi ngấm máu phun người!" Vị Minh hét to.

Thanh Việt nâng tay chỉ một cái, cuối cùng bà ta không thể phát ra được bất kỳ thanh âm nào nữa.

Kén ánh sáng quanh thân đã bị hấn hấp thu hoàn toàn, thấy mình sẽ không tiếp tục biến thành ma vật nguy hiểm nữa thì hấn mới thờ phào một hơi.

Quay đầu nhìn lại chợt trông thấy tiểu đồ đệ vẫn còn nằm cạnh đầm nước lạnh, y phục trên người đều thấm ướt.

Mặt và bụng của cô đều nhuộm máu tươi, vảy sam màu xanh lục đã trở nên đỏ thẫm, nhìn có vẻ rất đáng thương.

Ánh mắt Thanh Việt trầm xuống, hấn lập tức bay đến bên cạnh Lâm Văn, cẩn thận từng li từng tí ôm cô vào trong ngực.

"Rốt cuộc ngươi là người hay ma?"

Ngay lúc Thanh Việt lấy một chiếc khăn gấm sạch sẽ ra, cẩn thận lau đi vết máu trên mặt Lâm Văn, trong đám tu sĩ chợt có người không kìm nén được chất vấn hấn.

Khó khăn lắm mới có một đại diện là Vị Minh chân nhân ra mặt, kết quả hiện tại ngay cả một chữ cũng không nói nên lời, đương nhiên có người sẽ không nhận được.

Kết quả lúc hấn ta vừa mới lên tiếng thì bỗng nhiên bị một chuông của Thanh Việt quét sang một bên.

"Đây là chỗ của ta và tiểu đồ đệ, cút. Đừng để ta đại khai sát giới."

Hấn lạnh giọng nói một câu, không có chỗ cho việc thương lượng, thậm chí giữa lông mày còn chứa đầy sát khí.

Có vài tu sĩ nhất gan lập tức xách giò chạy mất, một số người vẫn còn đang chần chờ. Thanh Việt cười lạnh một tiếng, không muốn dây dưa thêm với bọn hấn nữa, trực tiếp vung tay lên, một chuông phong phổ thiên cái địa quét qua, những người kia ngay cả phản ứng cũng không kịp đã trực tiếp bị thổi bay ra ngoài.

Chờ đến khi nhận ra thì bọn hấn đều đã ra khỏi rừng, đồng thời rất nhanh sau đó phía trên sơn lâm dâng lên một màn sương mù dày đặc, căn bản không có cách nào nhìn thấy tình hình trong đó, đây là do có người có pháp lực cao thâm đặt cấm chế, người bình thường căn bản không thể đi vào.

"Vị Minh chân nhân đâu rồi?" Đám người này còn chưa kịp tỉnh táo lại, có mấy tu sĩ nhìn bốn phía xung quanh liền phát hiện trong đám người trên cơ bản đều không thiếu một ai ngoại trừ Vị Minh chân nhân.

Mọi người nhìn chung quanh một lần, quả nhiên không thấy bà ta đâu cả.

"Đừng tìm nữa, bà ta vẫn còn ở bên trong. Bà ta nhân lúc Thanh Việt chân nhân không còn mà bắt nạt đệ tử của người ta, món nợ này chắc chắn phải tính. Chẳng qua chỉ là nhân quả tuần hoàn mà thôi, lúc bà ta đuổi tận giết tuyệt thì nên biết rõ sẽ có ngày hôm nay." Có người biết chuyện nói ra vài câu như thế, mọi người đều im lặng, quả thật không còn tìm kiếm nữa.

Tu Chân giới sợ nhất chính là chuyện liên quan đến nhân quả, bất luận là nợ nhân tình hay là ân oán, nếu như không trả cho xong thì đến lúc tiến giai chi sợ sẽ sinh ra tâm ma.

Mặc dù chuyện giết người đoạt bảo ở Tu tiên giới nhìn mãi cũng quen, lúc trước Lâm Văn đánh không lại Vị Minh chân nhân rồi bị ức hiếp cũng là đáng đời, nhưng giờ thì khác, Thanh Việt chân nhân muốn báo thù cho đệ tử nhà mình thì Vị Minh chân nhân cũng chỉ có thể nhận lấy.

Thanh Việt đưa tay phóng ra mấy cấm chế, mảnh rừng núi lập tức bị ngăn cách với bên ngoài.

Vị Minh chân nhân mặc dù bị cấm nói, nhưng thần trí của bà ta vẫn còn, nhìn thấy hấn hơi hốt phát huy ra bản lĩnh thần thông như thế, trong lòng càng thêm lo sợ bất an.

Thanh Việt cũng không để ý gì tới bà ta, chỉ đưa tay giam cầm bà ta tại chỗ rồi dứt cho Lâm Văn ăn một chút đan dược.

Trong tay hấn vẫn còn không ít linh đan, chỉ có điều những linh đan diệu dược kia lại không có chút tác dụng nào với Lâm Văn.

Sắc mặt Lâm Văn xám ngắt, đôi mắt nhắm chặt, ngay cả hô hấp cũng trở nên như có như không, tựa như chỉ còn lại một hơi vậy.

Hệ thống có chút nóng nảy đến phát ra lửa: "Ký chủ, cô đừng ngoan cố nữa, cam chịu số phận đi, tranh thủ thời gian còn sống mà xoát giá trị lạnh nhạt. "

Lâm Văn chính nghĩa cự tuyệt: "Ta không, ta đã chết rồi, cứu giúp cũng vô dụng. Ta không muốn xoát giá trị lạnh nhạt, mi đã nói sẽ mang ta đến thế giới tiếp theo rồi, kết quả còn để cho ta ở lại nơi này..."

Hệ thống cảm thấy nhất định là do ký chủ chấp mạch ở đâu đó rồi, không chịu tỉnh lại, giống như muốn để Lạnh Nhạt phải ôm một thi thể sống qua ngày vậy.

"Cô định dùng thi thể để xoát giá trị Lạnh Nhạt hay gì?" Lật Xe cảm thấy mình sắp bốc cháy.

Lâm Văn cười lạnh nói: "Không xoát, ta tỉnh lại cũng chẳng xoát được bao nhiêu điểm đâu, không cần xoát giá trị lạnh nhạt, cứ để vậy cho hấn mắc ối chết luôn. □"

Thanh Việt đã thử bằng mọi cách nhưng tiểu đồ đệ vẫn không có chút khởi sắc nào, hấn nhắm mắt lại, trong đầu chợt hiện ra từng hồi ức giữa hai người.

Lúc mờ mắt ra lần nữa, trên mặt của hấn đã hiện lên vài phần chắc chắn, hấn nhất định phải cứu sống tiểu đồ đệ.

"Nàng phải ngoan đấy nhé, lát nữa sư phụ sẽ cho nàng ăn. Sau khi tỉnh lại, sư phụ có chuyện muốn nói với nàng." Hấn đặt Lâm Văn xuống đất, đưa tay sờ trán của cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng.

Lâm Văn thông qua hệ thống thấy được ánh mắt của hấn, dịu dàng như biển sâu, chỉ vừa nhìn đã khiến cô đắm chìm vào đó.

"Lật Xe, ta bỗng nhiên có dự cảm không lành." Cô nuốt nước miếng, lập tức thấy hơi sợ.

"Ha ha." Hệ thống trả cho cô hai chữ.

Ngay lúc Thanh Việt túm Vị Minh chân nhân tới, đồng thời rạch trên cổ tay bà ta một vết rất sâu, Lâm Văn bỗng nhiên cảm thấy linh hồn cũng chấn động.

"Hệ thống, ta gửi thấy mùi sườn kho nước tương. Muốn ăn. (¬_¬)"

Tác giả có lời muốn nói: Lạnh Nhạt trở về rồi~ đã nói câu chuyện này là hài kịch mà, không buồn được đâu, hệ thống biểu thị đây là lần lật xe khó vượt qua nhất, không tin thì các người xem chương sau. _(3" ∠)_

Còn có mọi người muốn thấy hai người bọn họ tương tác ra sao thì có thể nói lại, bởi vì muốn đi một lộ tuyến diệu dàng, chúng ta liền đi thế giới sau nha ~ thỏa mãn ác tính của mọi người, lái xe thì không mờ, thế giới này lái đến nòn rồi, buông tha cho Văn Văn đi 23333

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Sư phụ lạnh nhạt và đồ Đệ xinh đẹp (16)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Hệ thống còn chưa kịp hiểu cái gì mà sùnn kho nước tương thì bỗng nhiên nhìn thấy thân thể Lâm Văn sáng lên, sau đó máu của Vị Minh chân nhân đã trực tiếp chui vào trong thân thể của cô, mà Vị Minh chân nhân lại dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được mà trở nên khô quắt.

"Àu mải, ký chủ, cô biến thành cái bóng đèn lớn rồi, siêu sáng luôn!" Lật Xe thấy được toàn thân cô sáng lên, lập tức vô cùng hưng phấn báo cáo với cô.

Sắc mặt Lâm Văn trầm xuống: "Mi không biết ăn nói thì câm miệng đi! Rõ ràng là ta đang ăn sùnn kho nước tương, hương vị thật tuyệt, còn ngon hơn gà KFC trước đó nhiều."

Hệ thống "A" một tiếng: "Chúc cô ngon miệng nhé."

Thân thể Lâm Văn tự động hấp thu Vị Minh chân nhân, còn hút đến độ đặc biệt high, chờ đến lúc cô kịp phản ứng lại thì trước mắt đã không còn thân ảnh của Vị Minh nữa, chỉ còn lại một cái xác khô.

Vết rách ở vùng đan điền của cô dần dần biến mất, thậm chí Kim Đan đã mất đi cũng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ.

Lâm Văn co đầu rút cổ với hệ thống, đang cùng hệ thống cả khía nhau, bỗng nhiên lại cảm thấy toàn bộ tinh thần đang bị một nguồn sức mạnh ngang ngược hút đi.

"Lật, Lật xe, ta sao rồi?" Cô hơi mờ mịt.

Ngược lại hệ thống vẫn rất bình tĩnh: "Không sao cả, Lạnh Nhạt nhớ cô, muốn cưỡng ép kéo cô ra ngoài."

Lâm Văn cảm thấy thần trí của mình quả nhiên không thể khống chế sắp bị kéo ra ngoài thì lập tức hoảng: "Không, ta không muốn rời xa mi, nhanh ôm chặt ta, hồi Xe của ta!"

Hệ thống cười lạnh: "Cô vẫn nên rút nhanh đi, Lạnh Nhạt đã muốn cô đi bây giờ thì cô không ở lại đến canh năm được đâu. Mau mau rút, đi tìm tâm can bảo bối của cô ấy!"

Lâm Văn còn chưa kịp chửi nằng hệ thống thì đã cảm thấy toàn bộ thân thể bỗng nhiên run rẩy một chút, đôi mắt liền mở ra.

Ngay lúc cô vừa mở mắt ra đã đối diện với ánh mắt lo lắng của Thanh Việt.

"Cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi, vì sư cho rằng còn phải tìm thêm vài người có pháp thể Băng Phượng cho nàng hấp thu nữa thì nàng mới có thể tỉnh lại. Cũng may trước đó Vị Minh đã hấp thu không ít, ngược lại là có ích cho nàng." Thanh Việt đưa tay sờ lên đỉnh đầu cô, trên mặt hiếm khi ẩn chứa nụ cười.

"Đỉnh —— giá trị lạnh nhạt tăng đến 99 điểm, mong ký chủ không ngừng cố gắng."

Nghe được giọng nói nhắc nhở của hệ thống, Lâm Văn dường như vui vẻ đến muốn bật cười, cũng may cuối cùng cô đã khắc chế chính mình.

"Sư phụ, người trở về rồi, đồ nhi rất nhớ người." Lâm Văn không thể phá vỡ thiết lập nhân vật, cô nuốt một ngụm nước bọt, bày ra dáng vẻ tri độn.

Xoắn xuýt nửa ngày, thật vất vả mới nói ra được lời trong lòng mình, thậm chí lúc cô nói lời này, trên mặt hiếm khi lộ ra vài phần thấp thòm, dường như sợ dọa phải sư phụ.

Thanh Việt cười nhẹ một tiếng, ánh mắt lóe lên, cúi xuống dùng trán chạm trán cô: "Sư phụ cũng nhớ nàng, Văn Văn hiện giờ thật biết ăn nói."

Cử động của hắn mang theo chút thân mật, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, thẳng đến cuối cùng hai cánh môi đã chạm vào nhau.

Lâm Văn rất vui sướng, cô càng không ngừng khoe khoang với hệ thống: "Ta đã nói rồi, Lạnh Nhạt chính là tâm can bảo bối của ta cơ mà, sao có thể vô tình với ta như vậy được, kết quả thật sự là quá hời, lập tức tăng tới 99 điểm ha ha ha ha..."

Cô mặc sức cười như bị điên, nào Lật Xe trong đầu Lâm Văn lại quay cuồng trong mơ hồ.

"Ký chủ, cô có từng nghe một câu là vui quá hóa buồn chưa. Ta cảm thấy hiện giờ tên tiểu nhân trong lòng cô đang cười hệt như thế đấy."

Lật Xe không phụ lòng danh hiệu người gặp người ghét của nó, loại thời điểm này vẫn phải đội cho Lâm Văn một chậu nước lạnh.

Có điều Lâm Văn cũng không rảnh để nói chuyện với nó nữa, cô hoàn toàn không có cách nào.

Thanh Việt trực tiếp vứt bỏ cái xác khô của Vị Minh chân nhân đi, cứ như vậy ôm thân thể cô dùng trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, bắt đầu luyện công.

Không thể không nói, Thanh Việt vẫn rất khổn nạn, dù sao Lâm Văn cô vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục cơ mà.

Hình như đã phát giác được ý nghĩ trong nội tâm cô, Lạnh Nhạt sờ lên tấm lưng run rẩy của cô, nhẹ giọng trấn an: "Nàng cho vì sư một viên Kim Đan, từ nay về sau chính là người của vì sư. Ta chắc chắn sẽ bù đắp cho nàng thật tốt."

Lúc hắn nói ra những lời này, ngay cả lời cự tuyệt Lâm Văn cũng không thể phát ra, bởi vì cô sớm đã không nói nên lời, há miệng run rẩy chỉ có thể phối hợp theo động tác của hắn, ý thức giữa lúc lên xuống chấp chừng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Có lẽ là do pháp thể của bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, cũng có lẽ là do cô đã ăn quá nhiều nham thạch của Thanh Việt, chỉ qua có vài ngày Lâm Văn quả thật đã khôi phục lại cảnh giới Kim Đan.

Lúc Lâm Văn tỉnh lại, Thanh Việt đang nấu cháo, hắn vẫn là trạng thái bạch y không nhiễm trần thế, có điều khi hắn cầm muỗng khuấy cháo trong nồi, Lâm Văn luôn cảm thấy hắn đã nhiễm vài phần khói lửa.

Cô không nói gì, cứ như vậy nghiêng đầu thưởng thức động tác của nam nhân.

Con người quả nhiên là động vật thị giác, chỉ cần là dáng vẻ đẹp mắt thì đều sẽ lún sâu vào đó, giờ phút này cô đang u mê trong giá trị nhan sắc của Thanh Việt, không thể tự kìm chế.

Thanh Việt cầm một vật có hình dạng dài bóp nát bỏ vào, mắt Lâm Văn đang lấp lánh như sao, kết quả khi nhìn thấy hành động này của hắn thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Nếu không phải gần đây cô đã quen trung ra vẻ mặt không cảm xúc thì đoán chừng biểu cảm hoảng hốt kia sẽ không kìm lại được nữa.

"Hệ thống, đó là cái gì?" Cô gần như tuyệt vọng hỏi thăm.

"Không phải cô đoán được rồi à? Còn hỏi ta làm gì." Hệ thống âm trầm đập vỡ hi vọng của cô.

"Không, ta không đoán được, mi phải nói cho ta biết." Lâm Văn tuyệt không thừa nhận.

Hệ thống cười lạnh một tiếng: "Hươu tinh* đó, cường thân kiện thể, lúc trước bụng cô phệ lũng một lỗ lớn như vậy, đúng là nên bồi bổ cho tốt."

* *Cái ấy của bé hươu* >0

Lâm Văn sau khi nghe, "Oà" một tiếng khóc lên: "Ta không muốn ăn thứ kia đâu, ta không muốn biến thành vua Teddy..."

Hệ thống an ủi cô: "Chớ có sợ, cô sẽ không trở thành vua Teddy được đâu. Bởi vì cô không thể làm trời cũng không có cách nào làm đất, chỉ có thể làm mục tiêu mà thôi. Ma ma coi trọng con!"

Tâm trạng Thanh Việt có vẻ rất tốt, mức một chén cháo nhân lúc còn nóng, lúc đưa cho Lâm Văn khóe miệng còn nhẹ giương lên lộ ra một nụ cười nhạt.

"Mau ăn đi, ăn xong sẽ khỏi hẳn thôi." Hắn vừa luyện công cùng tiểu đồ đệ xong, cả người đều tản ra trạng thái thỏa mãn, ngữ khí cũng cực kỳ dịu dàng.

Lâm Văn cong môi lên, cho dù có là thiết lập nhân vật thì cô cũng không nhận được: "Su phụ, ta không muốn ăn hươu tinh."

Cô muốn dùng ngữ khí đáng thương để khẩn cầu Thanh Việt, kết quả ngay khi cô vừa dứt lời, sắc mặt Thanh Việt cứng đờ, dường như vô ý nói: "Ngoan, nàng phải ăn mới khỏe được."

Lâm Văn rất muốn mắng hắn một câu cái rắm ỉ, nhưng vẫn nhịn lại được, không nói lời nào chỉ dùng nước mắt rưng rưng nhìn hắn.

Thanh Việt đưa tay xoa xoa khóe mắt cô: "Sao nàng lại dễ khóc quá vậy, nàng vừa khóc là ta liền muốn cùng nàng luyện công."

Hiển nhiên trong mắt Thanh Việt chân nhân thì loại chuyện luyện này hoàn toàn là một chuyện khác.

Lâm Văn nghe hắn nói như vậy chỉ cảm thấy mình vẫn chưa kịp đứng lên thì đôi chân này đã mềm nhũn. Mỗi lần luyện công đều không thể chịu đựng nổi, quả thật là một việc siêu cấp hao phí thể lực.

"Nhưng mà dù cho ta không khóc, thì ăn cháo này xong không phải cũng sẽ luyện công sao?" Lâm Văn nhếch khóe miệng, cô thiết âm ức đến nỗi muốn khóc thành tiếng.

"Đồ nhi thật thông minh, dù nàng không ăn cháo lại không khóc không nháo, chỉ ngồi im trước mặt ta như vậy thôi thì vi sư cũng muốn luyện công với nàng." Thanh Việt cong cong khóe mắt, cười xinh đẹp đến lạ.

"..."

Lâm Văn cảm thấy cô sắp diễn không nổi nữa rồi, rất muốn ném một nắm bùn lên mặt hắn, cái đồ không biết xấu hổ!

Thanh Việt và cô nhìn nhau, hai người đều không lên tiếng, cũng đều là biểu cảm lạnh nhạt, nhưng trong đó lại có tia lửa bắn ra bốn phía, tựa như đang tiến hành một cuộc đọ sức gì đó vậy.

Cuối cùng vẫn là Thanh Việt bật cười trước, tựa như hắn đã phát hiện được chuyện gì đó rất thú vị, đưa tay vỗ nhẹ đầu của cô.

"Văn Văn vậy mà lại có loại biểu cảm phong phú như vậy, ngoại trừ lúc luyện công ra, vi sư rất ít khi có thể nhìn thấy. Nhưng thứ này quả thật rất bổ dưỡng, trước đó có dùng để chế thành đan dược, chắc hẳn nàng cũng ăn không ít rồi."

Lời này của hắn khiến sắc mặt Lâm Văn hết xanh lại trắng, cô cảm thấy đặc biệt bị thương, trong lòng ả ỉ đã đoán được.

"Hệ thống, vậy là trong thuốc kia cũng có hươu tinh?"

Lật Xe đặc biệt bình tĩnh nói cho cô biết: "Không chỉ vậy thôi đâu, còn có nhân tinh, cho nên cô đừng có ăn quá nhiều nha, băng hỏa lưỡng trọng thiên, sẽ xong chết cô luôn ó."

Lâm Văn không còn gì để nói nữa, kể từ khi Thanh Việt chân nhân thanh tỉnh lại, cô đã cảm thấy thế giới càng có ác ý với cô nhiều hơn.

Thanh Việt thấy vẻ mặt cô không còn gì lưu luyến thì lại cười nhẹ một tiếng, đương nhiên chén cháo này cuối cùng vẫn chui xuống bụng cô.

Không còn cách nào, Thanh Việt nhìn chăm chăm đến hoảng, hoàn toàn chính là trạng thái không ăn sẽ không bỏ qua.

Lúc luyện công vào buổi tối, Thanh Việt đã nói cho cô biết vì sao hắn lại biến thành Cố Chấp.

"Đó chẳng qua chỉ là hóa thân của ta, lúc ấy ta bị ma vật chia nhau ăn, ta đã cho rằng chắc hẳn mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng ta nghĩ đến tiểu đồ đệ vẫn còn đang ở trong

tông môn chờ ta, có ra sao cũng không thể dễ dàng thất vọng được. Pháp thể Viêm Long đã cứu ta một mạng, pháp thể này vốn dĩ là tu ma, chỉ có điều ta tu tiên lại là một loại khác, dưới sự trùng hợp của nhân duyên đã phần lại cắn nuốt ma vật. Lúc nàng gặp được ta cũng chính là lúc hóa thân chiếm thượng phong, cắn nuốt hết ma vật. Có điều khi đó linh trí của ta đã mất, cho nên vẫn còn ngây thơ..."

Tay của hắn vén tóc trên trán Lâm Văn ra, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trên vầng trán đầy mồ hôi của cô, nhưng đối lập lại là động tác càng thêm hung ác của hắn.

Hai tay Lâm Văn bắt lấy vai hắn để đề phòng mình trực tiếp bị quăng ra ngoài, trong đầu hỗn độn một mảnh, cũng không biết có nghe thấy hay không.

"Nhưng, thế nhưng chàng vẫn còn nhận ra ta." Cô khó khăn lắm mới phản ứng được, run rẩy nói một câu.

Thanh Việt cong môi cười một tiếng, cắn lỗ tai của cô dịu dàng nói: "Không phải nhận ra nàng mà là nhận ra mùi vị trên người nàng, dù sao cũng ăn nhiều thứ của ta như vậy sao ta có thể không nhận ra. Hơn nữa nhiệt độ trên người nàng rất dễ chịu."

Hắn nói xong mấy câu nói đó thì không muốn phân tâm nói chuyện nữa, lôi kéo cô luyện công càng thêm chuyên tâm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn cũng hoàn toàn đắm chìm trong vòng xoáy dục vọng, về phần đã ăn thứ gì của hắn, cô cũng hoàn toàn ném ra sau đầu, dù sao thì khi xoát xong một điểm giá trị lạnh nhạt cuối cùng thì cô sẽ có thể cao chạy xa bay, mấy ngày nay chỉ cần cố gắng một phen, thắng lợi sẽ không còn xa nữa.

Lý tưởng rất tốt đẹp, nhưng là hiện thực lại rất tàn nhẫn.

Lâm Văn ở cùng Thanh Việt trong mảnh rừng núi này không biết đã qua bao lâu, ngày ngày hoan dâm vô độ, bất kể ngày đêm, không phân trường hợp.

Mỗi ngày đều là làm, làm đến nỗi cuối cùng cô cũng từ kỳ Kim Đan trở thành kỳ Nguyên Anh, không chỉ có thể có được sự vui sướng nhờ hoan ái, ngay cả tinh thần cũng ham muốn trăm ngàn lần, thế nhưng một điểm giá trị lạnh nhạt kia quả thực là không hề có.

"Môe nó, hệ thống, mi đang đùa ta phải không? Ta muốn trở mặt, ta sắp ma sát ra lửa luôn rồi mà cũng không thấy một điểm kia có xu hướng đi lên! Có còn đi được nữa không đây!"

Lâm Văn gần như táo bạo gào thét với nó, cho dù là ai trải qua những chuyện như vậy cũng không chịu nổi.

Hệ thống cảm thấy rất uất ức: "Ta cũng muốn đến thế giới sau chứ bộ, mỗi ngày coi mosaic sắp mù mắt luôn rồi."

"Vậy mi mau làm gì Lạnh Nhạt đi chứ, mau chóng lật xe. Chẳng hạn như báo cho người bên ngoài đánh vào đây, hoặc là khiến ma vật bao vây nơi ở của hắn. Sau đó ta sẽ nhân thời khắc mấu chốt chết thay cho hắn, xoát đây một điểm giá trị lạnh nhạt kia là xong chứ gì."

Lâm Văn vẫn còn rất hung dữ, nếu không phải cô muốn lật xe an toàn, nói không chừng đã sớm tự sát.

"Ký chủ, ngay cả loại kịch bản như này mà cô cũng nghĩ ra được, quả nhiên rất lợi hại. Có điều Lạnh Nhạt còn lợi hại hơn cô nhiều, hắn đã bóp chết những mối nguy này từ trong trứng nước, ma vật và tu sĩ đang trong trạng thái giằng co, bên này cũng không thể làm gì được bên kia. Trong đó không thể thiếu bút tích của hắn, hơn nữa cấm chế trong núi này rất lợi hại, không phải ai cũng vào được. Cô có muốn chết cũng không chết được đâu, ta muốn lật xe cũng lật không được, nên bi thương đi."

Lật Xe gần như khóc lóc báo cáo tình huống này với cô, nó chỉ là một hệ thống ngây thơ, dù là gay trong gay nhưng nó vẫn hướng về ký chủ, mục tiêu này quá mức cáo già rồi.

Một người một hệ thống nhìn nhau không nói gì, đây là lần đầu tiên xảy ra tình trạng muốn lật xe nhưng lật không được.

"Sao lại vậy ha, mi báo cáo với tổng bộ đi chứ, thế giới này không phải mi tạo ra à?" Im lặng nửa ngày, rốt cuộc Lâm Văn cũng không nhịn được nữa, vẫn lên án nó một câu.

Hệ thống lập tức phản bác: "Bởi vì có Cố Chấp xuất hiện, ở thế giới này Lạnh Nhạt lại trở nên mạnh lên, so về quy tắc của thế giới thì ta kém hắn. Trước hết cô cứ nghĩ biện pháp lật xe đi, ta sẽ báo cáo tình hình với tổng bộ."

Lâm Văn vừa định cổ vũ cho nó vài câu, đề nó cầu thêm nhiều phúc lợi cho mình, kết quả lại thấy Thanh Việt chân nhân bay đến bên cạnh cô, sắc mặt có hơi không thoải mái.

"Nàng đang nói chuyện với ai vậy?"

Hắn nhướn mày, trong đôi mắt hiện lên vài phần u ám.

Thanh Việt vừa đi săn trở về, gầy đây mỗi ngày hắn đều sẽ săn một con hươu trở về cho tiểu đồ đệ bỏ thân thể, trên cổ con hươu kia vẫn còn đang rướm máu, bởi vì hắn dùng lực ném quá mạnh, có mấy giọt máu tươi văng lên quần áo của hắn, đồ chơi mất.

Lâm Văn thấy đáng về này của hắn tựa như lệ quỷ hóa thân, trong lòng lập tức run lên.

"Nơi này ngoại trừ sư phụ và ta ra thì không có ai hết mà." Cô lập tức phủ nhận.

Mảnh rừng núi này đều bị Thanh Việt đặt cấm chế, ngay cả con ruồi cũng bay không lẹ, sao có thể có ai được chứ.

Thanh Việt không nói gì, chỉ hip mắt nhìn cô, Lâm Văn nhẹ nhàng nâng đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn.

"Thật sao? Ta cứ tưởng trong lòng Văn Văn còn chứa một người khác, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện cùng nàng chứ." Hắn ngồi xuống, đưa tay chọc chọc lồng ngực của cô, trên mặt ẩn chứa nụ cười lạnh.

Lâm Văn giả bộ trấn định, nhưng trên thực tế nhịp tim đã vô cùng nhanh, hơn nữa còn có một loại cảm giác bị bắt tại trận rõ ràng.

Thanh Việt có ý gì đây? Chẳng lẽ đã phát hiện ra hệ thống sao?

Hiện tại cô cũng không dám nói gì, cũng không dám gọi hệ thống, thậm chí dường như ngay cả Lật Xe cũng sợ hắn, rõ ràng lúc nào nó cũng nhìn cô và Thanh Việt tương tác, nhưng giờ Thanh Việt nói ra những lời này thì ngay cả cái rắm Lật Xe cũng không dám thả. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

"Sư phụ, trong lòng đồ nhi chỉ có chàng thôi." Lâm Văn lập tức bắt lấy ngón trỏ hắn, tựa như lúc nhỏ nắm tay người lớn đi dạo phố, trên mặt còn lộ ra nụ cười lấy lòng, không muốn xa rời.

Thanh Việt không nói gì, chỉ cong môi cười cười, cũng không phản bác lời này, xoay người sang chỗ khác lột da lấy máu con hươu kia.

Lâm Văn vẫn luôn nom nớp lo sợ, không biết Thanh Việt bỗng nhiên nói ra câu kia là có ý gì.

Cô lại nghĩ tới trước đó Lật Xe có nói, bởi vì xuất hiện biến số là Có Chấp nên đã khiến tự thân Lạnh Nhật trở nên cường đại, cho nên có thể điều khiển thể giới này còn hơn cả hệ thống.

Bởi vì trong lòng có nhiều phiền muộn cho nên Lâm Văn còn ngoan ngoãn hơn so với bình thường, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Ngay cả lúc luyện công Thanh Việt cũng ôm cô khen rất nhiều lần.

Nhưng đêm nay chắc chắn là có điểm khác biệt, bởi vì Thanh Việt có trò mới.

Lúc đầu Lâm Văn đã kiệt sức, cho dù đã uống hết chén cháo kia thì tinh lực của cô vẫn không bằng Lạnh Nhật.

Bình thường chỉ cần cô đặc biệt mệt mỏi thì Thanh Việt sẽ buông tha cho cô ngay, bởi vì sẽ còn có ngày hôm sau nữa, đáng tiếc đêm nay lúc mà cô nghĩ sắp sửa kết thúc thì bỗng nhiên sau lưng Thanh Việt tuôn ra vô số xúc tu ma khí, rầm rộ hướng về phía cô.

Đa đầu Lâm Văn tê rần, đây còn là người à?

Ngày thứ hai, cô như con chó chết tỉnh lại, đối với cảnh tượng sau khi ma khí tuôn ra tới hôm qua kia cô cự tuyệt hồi tưởng, hoàn toàn chính là ác mộng mà.

"Lật Xe, mi chết chưa?" Cô nhìn thoáng qua, Thanh Việt cũng không ở đây, nói không chừng đã ra ngoài săn hươu rồi.

"Ký chủ, ta không còn mặt mũi đối diện với cô nữa, lúc Lạnh Nhật có ở đây thì tốt nhất là cô đừng nói chuyện với ta. Hình như hấn đã nhận ra sự tồn tại của ta rồi." Hệ thống vừa mở miệng chính là giọng điệu uất ức nghẹn ngào.

"Ta vô năng, ta vô dụng, ta chỉ gây cản trở cho ký chủ. Mặc dù ta là gay trong gay nhưng lại không tìm được người nào giúp cô hết..."

Lâm Văn: "... " Ta cần cái hệ thống này làm gì nữa há.

"Xe nè ——" cô ho nhẹ một tiếng, muốn nói lại thôi.

Hệ thống không để cô khó xử, lập tức nói tiếp: "Không lật được. Ta đã có hết sức rồi nhưng vẫn đang chờ tổng bộ đáp lại. Đến lúc đó nhất định ẽ có biện pháp, cô ráng nhịn thêm mấy ngày nữa đi."

"Còn nhịn thêm mấy ngày nữa thì có khi ta chỉ còn là một thi thể."

Lâm Văn không muốn nói chuyện với nó nữa, ngay cả sau khi Thanh Việt trở về cô vẫn đang trong trạng thái ỉu xìu, rất giống như vừa bị hút khô tinh khí.

Lúc này Thanh Việt quả thật không lôi kéo cô luyện công nữa, ngược lại sau khi co cô ăn cháo xong thì ôm cô đi ngủ.

Liên tiếp qua mấy ngày, Thanh Việt cũng không nhắc lại chuyện luyện công nữa, chỉ có điều thỉnh thoảng sẽ biểu diễn cho cô xem trạng thái vận dụng linh khí và ma khí cô cùng thuần thục của hấn.

"Vi sư là một sự tồn tại đặc biệt, có thể khống chế cả ma khí và linh khí. Trước đó nếu không nhờ có Kim Đan của nàng thì có lẽ sẽ bị ma vật cắn nuốt lần nữa." Hấn vừa nói vừa làm mẫu cho cô xem, chỉ thấy có một cái xúc tu ma khí to bằng cánh tay đang cực kỳ linh hoạt tiến tới trên một nhánh cây, hái một quả mật đào xuống, vài cái cánh tay khác cũng đến hỗ trợ, rửa sạch quả đào kia trong đầm nước lạnh.

Cuối cùng đưa tới trước mặt cô như hiến vật quý, Lâm Văn ngu ngơ nhìn một loạt động tác của hấn, trên mặt lập tức lộ ra vài phần cười khổ.

Ma khí cường đại như thế, huyền hóa ra xúc tu, vậy mà lại dùng để rửa đào cho cô ăn.

"Ngọt lắm." Cô cắn một cái, gật đầu cảm ơn với mấy xúc tu kia.

Mấy xúc tu kia dường như bị nụ cười của cô tác động đến, lập tức giương nanh múa vuốt bay loạn xạ, hiển nhiên đang ăn mừng.

Kết quả Lâm Văn vừa ăn hết một quả đào, một cái xúc tu khác đã rửa sạch sẽ mật đào bày ra trước mặt cô.

Cô hơi sững sờ, chợt thấy Thanh Việt cười khẽ một tiếng: "Bọn chúng rất vui vẻ, ta cũng rất vui vẻ."

Lâm Văn đứng tại chỗ nhìn hấn, giờ phút này mặt trời chiều ngã về tây, cảnh núi rừng non sông tươi đẹp mỹ lệ vô cùng.

Ánh sáng của vạn vật cũng phải nhường bước trước nụ cười tuần tú của hấn.

"Ký chủ, báo cho cô một tin tức tốt. Tổng bộ đã giúp ta thăng cấp rồi, chúng ta đã có thể giao lưu bình thường, Lạnh Nhật sẽ không phát hiện ra ta được nữa, kịch bản tăng tốc, lập tức lật xe." Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu.

Sau khi Lâm Văn nghe được, không biết là nên yên tâm hay là nên thờ dài nữa.

"Rắc rắc rắc ——" gần như trong nháy mắt, trong núi rừng hình như có thứ gì đó đang vỡ vụn, ngay sau đó là vô số chim chóc trong rừng bị hù dọa, bay về phía không trung.

Dưới bầu trời màu ráng chiều, giờ phút này lại dường như ngưng đọng tựa như nhuộm đầy máu tươi.

Sắc mặt Thanh Việt run lên, trong mắt của hấn lần đầu hiện lên sự bất an.

Gần như chỉ trong nháy mắt, chợt có một mũi tên chứa linh khí dày đặc phóng thẳng vào trái tim Lâm Văn, Thanh Việt nhanh tay lẹ mắt đẩy cô ra, dùng tay không bắt lấy mũi tên này.

Tốc độ của mũi tên rất nhanh, hiển nhiên là có cao nhân rời núi, dù cho Thanh Việt có dốc hết toàn lực thì cũng khó khăn lắm mới dừng lại, nhưng đầu mũi tên đã đâm vào lồng ngực hấn, lập tức nhuộm đỏ cả bạch y.

"Sư phụ." Cô gấp giọng gọi.

Thanh Việt quay đầu, nhìn cô thật sâu, trầm giọng nói: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau sẽ là câu chuyện mới ~ câu chuyện này không ngược đâu, sư phụ rất lợi hại, sẽ tiến tiêu đồ đệ của hắn rồi đi ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Sư phụ lạnh nhạt và đồ Đệ xinh đẹp (Hoàn)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Có câu nói này của Thanh Việt, Lâm Văn lập tức dạt lên vẻ mặt an tâm.

Nhưng trên thực tế cô lại rất lo lắng, chẳng qua là lo lắng vẫn chưa lật xe được, có trời mới biết thời gian cô ở thế giới này đã dài bao lâu rồi.

Phía ngoài vang lên vài tiếng la to, đều là chửi rủa kêu mà đầu mau ra ngoài.

Sau khi có đại năng trợ giúp, nhóm tu sĩ vốn vô cùng e ngại Thanh Việt đã ngóc đầu trở lại, nếu không diệt trừ tai họa ngầm này thì trong thâm tâm của tất cả mọi người đều không thoải mái, tựa như trong lòng có chôn một ngòi nổ, lúc nào cũng có thể khiến bọn hắn nổ tung đến ngay cả cận cũng không còn.

Cho nên họ muốn thừa dịp cơ hội lần này nhỏ tận gốc người đang ở trong sơn lâm này, một người sống cũng không thể để lại.

Vô số Linh bảo bay tới, hướng thẳng về phía Thanh Việt và Lâm Văn.

Gần như chỉ trong nháy mắt, xúc tu ma khí sau lưng Thanh Việt đã bắt đầu bay múa, cảnh tượng che khuất cả bầu trời lại xuất hiện.

Lần này ma khí trên người hắn càng cường đại hơn trước đó, cũng càng thêm ổn định, lúc những Linh bảo kia tiếp xúc với xúc tu ma khí của hắn đã phé bỏ hơn phân nửa.

Loại vật có tên khí như Linh bảo này chỉ sử dụng linh khí tinh khiết nhất, một khi nhiễm phải ma khí thì rất dễ dàng bị phá hủy, chẳng hạn như hiện tại.

Những Linh bảo kia ở xa xa đang bắn ra bảo quang xinh đẹp bốn phía, sau khi tiếp xúc với ma khí, toàn bộ đều lộp bộp rơi xuống đất, chẳng khác gì Tu La tràng.

Cũng may những tu sĩ ở đây cũng vận dụng không ít Linh bảo cực kỳ lợi hại, cho nên mỗi lần tiến công luôn mấy món xuyên qua ma khí dày đặc, tiếp cận được Thanh Việt.

Lâm Văn được hắn dùng ma khí bảo vệ rất tốt, cô vẫn ở trong một viên cầu, không thấy được quang cảnh bên ngoài.

Có điều những Linh bảo kia lại luôn bắn về phía Lâm Văn, giống như lần này chính là vì giết cô mà đến.

"Nhìn những xúc tu ma khí trên người hắn kia, còn dám nói là tu sĩ, tin được mới là lạ."

"Thanh Việt chân nhân là tu sĩ tiến giai nhanh nhất trong tông môn của ta, nếu không phải do đồ nhi kia của hắn dẫn dụ nhập ma thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như này."

"Đúng, cho nên lần này cần phải giết Lâm Văn kia trước..."

Tiếng nói chuyện ồn ào của đám tu sĩ rơi vào trong tai Lâm Văn, cô chỉ cảm thấy vô cùng hề hươc.

Cô lập tức hỏi hệ thống, logic này của Nhân tộc hình như không đúng, Thanh Việt dọa ma thì có liên quan gì đến cô chứ.

Nhưng hệ thống trả lời với cô rằng đây chính là lý do để mang cô đi dễ hơn thôi, trực tiếp lật xe, đừng suy nghĩ phức tạp làm gì.

Đối với câu trả lời này của hệ thống, cô cũng chỉ có miễn cưỡng gật đầu, cũng không có biện pháp khác.

Mặc dù Thanh Việt lợi hại nhưng là hai quyền khó địch bốn tay, phía tu sĩ đã quyết tâm muốn chế ngự sư đồ bọn họ, cho nên những Linh bảo kia bị ném qua như không cần tiền vậy, có khi đã sử dụng hơn phân nửa Linh bảo của Tu Chân giới rồi, hết thứ này đến thứ khác không hề gián đoạn, số lượng đủ để dễ chết bọn họ.

Hắn đã sắp không chống đỡ nổi nữa, Lâm Văn rõ ràng cảm giác được vòng bảo hộ ma khí quanh thân cô bắt đầu thu nhỏ, hơn nữa do càng không ngừng nhận phải công kích nên đã bắt đầu chấn động không thôi, sắp vỡ tan đến nơi.

"Sư phụ, thả ta ra ngoài đi." Lâm Văn vô vô từ bên trong.

Những ma khí kia quấn quanh lấy ngón tay của cô, thân mật vô cùng, tựa như không nỡ rời xa vô vậy.

Lâm Văn lắc lắc tay, muốn hất những ma khí kia ra, nhưng ma khí kia tựa như có ý thức vẫn luôn quấn lấy cô.

Thẳng đến khi vòng tròn ma khí càng thêm nhỏ lại, cuối cùng chấn động một chút rồi biến mất.

Lâm Văn lập tức nhìn thấy Thanh Việt đang đứng ở nơi đó, đáng vẻ vốn như trích tiên mặc bạch y trắng như tuyết đã biến mất không còn, trên người hắn đều là máu, mỗi khi bị Linh bảo đá thương thì sẽ có ma khí lập tức tuôn ra, hình như đang chữa trị.

"Su phụ." Lâm Văn gọi một tiếng.

Thanh Việt quay đầu lại nhìn về phía cô, ánh mắt lạnh lạnh, quanh thân mặc dù tràn ngập vết máu đỏ tươi nhưng trạng thái cách biệt với thế giới kia lại tựa như giữa đất trời chỉ có một mình hân vậy.

"Ta đã đợi nàng rất lâu." Hân lên tiếng trước, ngăn Lâm Văn chưa kịp mở miệng: "Cuối cùng cũng đã đợi được một người đồ đệ có thể luyện công cùng ta."

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy đã nói lên hết sự chua xót và cô độc của hân.

Thiên tài trăm năm hiếm có quả thật khiến cho người ta phải ca ngợi, nhưng dưới vỏ bọc thiên tư này, ngoại trừ sóng ngầm ra cũng chỉ còn sự cô đơn lạnh lẽo vô tận.

Không ai có thể sống vai cùng hân, cũng không có lấy một người làm bạn.

Hân là pháp thể Viêm Long, trời sinh là ma nhưng hân vẫn cứ bước đi trên con đường tu tiên này.

Dù đang ở bên trong một môn phái tu tiên lớn nhất Tiên thành, người cùng thời đều không ai sáng kịp với hân, thậm chí có rất nhiều người trước đó là tiền bối của hân nhưng sau đó lại bị hân vượt qua, ngay cả gót chân của hân cũng không bắt kịp.

Hân cho là mình sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, nhưng ông trời lại đưa một pháp thể Băng Phượng tính khiết đến bên cạnh hân, để hân thành công nhận làm đồ đệ.

Đến tận khi lần đầu tiên luyện công cùng tiểu đồ đệ thì hân mới nhận ra quãng thời gian này thật khác biệt.

Vật sống bên cạnh mình cũng không còn là phế vật chỉ làm lãng phí không khí nữa, bọn hân sẽ tương tác với tiểu đồ đệ, mặc dù tiểu đồ đệ phản ứng hơi chậm nhưng lại hiểu được tất cả.

Lúc nàng bị bắt nạt sẽ chau mày ảm ức, lúc âm thầm phản kích trên mặt lại lóe lên sự giảo hoạt. Thậm chí lúc thân cận với hân, cả người trắng trẻo mềm mại, luôn miệng nói thẹn thùng

"Su phụ, lúc ta chưa đến bên chàng, chàng là Thanh Việt chân nhân người người kính ngưỡng, nhưng bây giờ chàng lại biến thành yêu ma người người muốt giết, có thể thấy được quả nhiên ta là nghịch đồ chỉ biết khác chàng, không phải một đồ đệ ngoan chuyện gì cũng nghe lời chàng. Chàng đưa ta ra ngoài đi, giải thoát cho chính chàng, cũng trả lại tự do cho chính bản thân ta."

Lâm Văn im lặng một lát, lúc cô nghe Thanh Việt nói những lời này, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Trong thế giới này cô vốn chỉ là kẻ ngoại lai, bất kể là Bạo Ngược hay là Lạnh Nhạt, trong thế giới của bọn họ vốn không có Lâm Văn, sau khi cô tới, Bạo Ngược có thêm một tỷ tỷ sống nương tựa vào nhau, Lạnh Nhạt có thêm một tiểu đồ đệ gốc nghiệt.

Vận mệnh của bọn họ liên kết chặt chẽ với nhau, nhưng dù sao cô cũng chỉ là kẻ ngoại lai, khi nhiệm vụ hoàn thành, cô sẽ phải đi.

"Ta không muốn giải thoát, có phải nếu ta vẫn cứ trách nàng thì nàng sẽ không đi nữa, vĩnh viễn ở bên ta hay không?" Ánh mắt Thanh Việt dần dần trở nên sâu thẳm.

Hân chạy đến trước mặt Lâm Văn, đưa tay đặt lên eo cô, ôm cô tránh né công kích của những Linh bảo kia.

Ánh sáng pháp khí chương mắt lóe lên rất gần, mắt thấy sắp đã thương đến thân thể Lâm Văn thì Thanh Việt luôn có thể phản ứng nhanh chóng giúp cô ngăn trở.

Lâm Văn nghe thấy hân nói vậy, trong lòng run một cái, lập tức gọi hệ thống: "Lật Xe, ý hân là sao hả? Là do hân đang trách ta, cho nên vẫn luôn không thể xoát đầy giá trị lạnh nhạt à?"

"Hệ thống đang tra tư liệu, xin ký chủ an tâm chờ đợi. Cố gắng lật xe, cha cha cha!"

Hiển nhiên chuyện này Lật Xe cũng không hiểu cho nên nó mới lù lù mắt, chuyện này làm Lâm Văn giận muốn chết, còn cần cái hệ thống không có trướng này làm gì nữa!

"Không, lần này ta nhất định phải đi, chết là xong hết mọi chuyện. Bất kể chàng có trách ta hay không, ta cũng không thể tiếp tục ở lại nơi này." Lâm Văn gọi hệ thống nhiều lần nhưng nó đều không trả lời, dứt khoát để lộ ra ít manh mối cho Lạnh Nhạt, dù sao đến lúc đó cũng không thể đổ trách nhiệm lên người cô được, cái nỗi này hoàn toàn là do hệ thống không online. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thanh Việt nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt vô cùng chăm chú, đôi mắt của hân đen nhánh, tựa như đáy biển sâu thẳm, lại tựa như đêm tối tĩnh mịch không ánh sáng, chỉ cần có người đối mặt với hân sẽ bị chìm đắm vào bóng tối mênh mông vô biên trong đó, không thể tìm được lối ra nữa.

"Ta không muốn nàng chết." Thanh Việt nghiêm túc trả lời cô: "Ta không thể tưởng tượng ra được cảnh tượng kia, nếu như nàng chết, nhất định ta sẽ rất đau khổ. Ta không muốn đau khổ và cũng không muốn nàng chết."

Thanh Việt của lúc này ngược lại có thể nhìn ra vài phần của Cố Chấp trong hân, rõ ràng đã đến đường cùng nhưng hân vẫn nói không muốn cô chết.

Trong lòng Lâm Văn thờ dài một hơi, người anh em à, lão Diêm Vương muốn đi canh ba thì cô sẽ không kéo tới canh năm, làm sao có thể bắt từ đây? Nếu bắt từ làm sai đến thế giới khác được.

"Su phụ, chàng —— "

Cô chưa kịp dứt câu đã bị Thanh Việt ngắt lời, hân chợt đưa tay nắm lấy bả vai cô, cực kỳ dùng sức, tựa như muốn đâm cả ngón tay vào trong da thịt cô vậy.

"Nàng đừng chết, ta tha nàng đi!" Thanh Việt cực kỳ nhanh chóng nói ra một câu như vậy, ngay sau đó kéo chặt cô, ma khí quanh thân phóng đại, gần như dùng hết toàn lực.

Hân nhìn cô một lần thật sâu, sau đó trực tiếp ôm cô phóng về phía đám tu sĩ.

"Bọn chúng điên rồi, mau ném hết Linh bảo ra, nhất định phải giết chết bọn chúng, không thể để cho bọn chúng ra khỏi sơn lâm, nếu không hậu hoạn vô cùng."

Nhóm tu sĩ đầu tiên luống cuống tay chân một trận, ngay sau đó lập tức dốc hết tất cả pháp khí linh bảo trong túi trữ vật, chỉ vì mục đích duy nhất là giết chết bọn họ.

Mấy tu sĩ dẫn đầu cũng thay nhau khởi động chỉ bảo mà đại năng của nhân tộc đã cho trước đó, lập tức toàn bộ sơn lâm gần như đều bị bảo quang bao phủ, chói mắt vô cùng.

Bảo quang kia tăng ra bao nhiêu thì cần nuốt hết bấy nhiêu thứ trong sơn lâm.

Ngay cả sư đồ Thanh Việt đang phóng về phía đám tu sĩ cũng bị bảo quang cắn nuốt, không thể ra nữa.

Thật ra Thanh Việt vẫn còn rất nhiều lời muốn nói với cô, khoảnh khắc tiểu đồ đệ nhà hắn xuất hiện, ngơ ngác ngây ngốc, những đệ tử khác đều là ngừng đầu ưỡn ngực, dù linh căn không tốt cũng muốn thể hiện khí tiết trên người mình ra, muốn khiến các chân nhân lau mắt mà nhìn.

Nhưng chỉ có mỗi cô vẫn luôn cúi đầu từ đầu đến cuối, có vẻ như là trạng thái chấp nhận số mệnh.

Gần như tất cả mọi người đều không chú ý tới cô, dù có quét mắt qua cũng thăm khinh bỉ trong lòng.

Linh căn kém thế này còn bày ra thái độ không muốn tiến lên, đoán chừng con đường tu tiên sẽ đi không dài, có thể vào tông môn làm đệ tử ngoại môn cũng đã là tạo hóa ban cho rồi.

Trên thực tế cố gắng của Lâm Văn ngay lúc đó chỉ có một mình hắn hiểu.

Dáng vẻ cô cúi đầu thu mất nhìn qua hoàn toàn chính là rất không có tiền đồ, nhưng trên thực tế cô cũng có chỗ khó nói, bởi vì lúc ấy cô đang vận công tu luyện một môn tâm pháp, môn tâm pháp kia là bài học dành cho đệ tử ngoại môn, trên cơ bản những đệ tử ngoại môn mới nhập môn khác căn bản chưa học được, nhưng cô lại có trạng thái như thế, có thể thấy được mặc dù linh căn của cô không tốt, nhưng ngộ tính lại cực cao.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đáng tiếc vì đặc điểm phế linh căn kia, dù có vận chuyển tâm pháp hết sức nhuần nhuyễn thì cũng không thể cứu vớt được cô.

Nhưng cũng chính vì cô vận chuyển linh khí mới khiến Thanh Việt phát giác được trong cơ thể cô có hàn khí mờ nhạt, mặc dù cực kì thưa thớt nhưng có thể khiến cho hắn ần ần muốn động linh khí, nhất định là pháp thể Băng Phụng cực kỳ tinh khiết, lúc này mới có bước ngoặt hắn nhận cô làm đồ đệ.

Hiện giờ nghỉ lại, từ rất lâu rồi, đều là số trời đã định.

Hắn đã từng mời cao nhân đoán mệnh, nói hắn là thiên mệnh Cô Tinh, đời này chỉ có thể sống cô độc một mình.

Thanh Việt nhận thấy rất rõ ràng, bởi vì trong mắt hắn, con người chẳng qua chỉ là vật sống có thể thờ mà thôi.

Lúc ánh sáng trắng nuốt lấy bọn họ, Thanh Việt cũng không cảm thấy đau đớn quá nhiều, chẳng qua chỉ cảm thấy tiếc nuối.

Tiểu đồ đệ tựa vào ngực hắn, đời này dường như không có khoảng thời gian nào đẹp đẽ bên hắn, cách duy nhất hắn dùng để cung chiều nàng chắc chỉ là nấu cháo cho nàng, mặc dù nàng cũng không thích ăn cho lắm, còn ghét bỏ thứ hắn bỏ thêm vào khiến nàng xao động bất an.

Ngẫm tới đây, trên mặt hắn thêm vài phần ý cười, thời khắc đối mặt với sinh tử hắn hoàn toàn không để ý, trong đầu trong lòng toàn bộ đều tràn đầy hình ảnh tiểu đồ đệ, hồi ức từng thời từng khắc bên nàng đều khiến hắn tăng thêm sức sống.

Hắn ôm chặt Lâm Văn, ghét sát bên tai cô thấp giọng nói: "Gặp được nàng, ta mới biết được thì ra đời người có thể nhanh đến thế."

Mấy từ cuối cùng Thanh Việt nói vẫn còn xoay quanh trong đầu cô, cô cũng cảm thấy cánh tay đang ôm lấy eo cô đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Quay đầu lần nữa, những bảo quang chói mắt kia đã biến mất không còn, cô biết cô không chết, nhưng cũng đã rời khỏi thế giới tu tiên kia, cô không còn sư phụ nữa.

"A a a, Lật Xe, ta xx ông nội mi. Aaaaaa —— "

Tiếng hét chói tai của Lâm Văn gần như muốn làm thủng cả màng nhĩ, nhưng đáng tiếc không có ai trả lời cô.

Bởi vì cô bị hệ thống bỏ rơi rồi, từ lúc rơi xuống thế giới mới, cô đã mất liên lạc với Lật Xe.

Về phần Lạnh Nhật, đương nhiên sẽ không xuất hiện ở thế giới này.

Cô nhanh chóng chạy trước, tóc tai bù xù đáng vẻ cực kỳ chật vật, hận không thể mọc ra một đôi cánh để có thể trợ giúp cô bay lên trời.

Về phần vì sao cô lại chạy như vậy bị điên như vậy, đơn giản là bởi vì cô rơi vào ổ Zombie, phía sau chính là một đoàn quân Zombie tứ chi vằn vẹo, động tác chậm chạp đuổi theo cô muốn chia cô ra ăn.

Đây là thế giới Lâm Văn sợ hãi nhất, năm đó cô xem một bộ mặt thể Zombie say sưa ngon lành, hận không thể mình biến thành chị gái thợ săn lợi hại được mọi người vây quanh trong đội, chém giết những con Zombie buồn nôn kia dưới ngựa, hiển hách uy phong.

Bây giờ khi cô thật sự đến thế giới mặt thể, muốn khóc cũng khóc không được.

Những con Zombie này còn kiên nhẫn hơn so với mấy tên bán hàng đa cấp kiếp trước, đuổi theo không tha, nghe mùi thịt trên người cô là bám theo cả quãng đường. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nói thật, lúc cô chạy đã mệt, vô mê không sợ sứt cũng muốn bị cắn một cái rồi làm Zombie cho rồi, ở mặt thể thì sống vui vẻ nhất hẳn là Zombie, nhiều người lực lượng lớn, hơn nữa lại không có đầu óc không có ý thức, chỉ cần được ăn đúng món là không còn yêu cầu gì khác, chắc chắn, để nuôi biết bao.

Đáng tiếc khi cô vừa nhìn thấy những Zombie kia chỉ cần vừa bắt được người thì lập tức xé rách thành mười mấy hai mươi khối, ruột gan phèo phổi đều bị lòi ra ngoài gĩa thì cô liền chết tâm.

Nhấn nhẹn thêm một chút, anh trai nhỏ mục tiêu nhà mình chắc chắn rất trâu bò, ta muốn ôm đùi vàng của hắn để lên mặt vĩnh vảo.

Cô ôm loại tín niệm này trôi qua từng ngày, nhưng Lâm Văn khổ cực phát hiện, cô chưa từng trêu chọc gì Zombie, nhưng lần nào số lượng Zombie đuổi theo cô dần dần sẽ từ lẻ tẻ mấy con biến thành đội ngũ cực kỳ lớn mạnh, khiến cô muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Lâm Văn sớm đã hết hơi hết sức, những Zombie kia nhìn thì hành động chậm chạp, có thể để cô chạy thoát, nhưng Zombie là giống loài mãi mãi cũng không biết mệt mỏi, còn cô đã chạy đến nổi mất luôn cả phổi.

Cảnh vật trước mắt đã bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, Lâm Văn cảm thấy mình có thể ngất bất kỳ lúc nào.

Bỗng nhiên dưới chân dẫm phải một cái tay cụt, cả người lao đảo về trước một bước, kết quả cô cũng không bị té như chó ăn cứt, ngược lại còn được một người ôm vào ngực.

Người đàn ông kia mặc một bộ đồ chú hề năm màu, trên mặt trang điểm đậm, trên mũi đỏ rùng rục như mũi hề, tóc cũng không thấy rõ lắm do có một bộ tóc giả xoắn tít đủ màu úp lên đó.

Hắn nhìn Lâm Văn tựa như đang nhìn thứ gì thú vị lắm.

Lâm Văn thấy không rõ tướng mạo của hắn lắm, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng không hiểu lắm, bởi vì trên miệng vẽ một nụ cười đỏ tươi thật to, nhưng Lâm Văn biết, người đàn ông trước mặt này chắc chắn không hề cười.

Hai người nhìn nhau vài giây, Lâm Văn kịp phản ứng lại Zombie vẫn đang đuổi theo sau lưng thì muốn tránh khỏi hắn để trốn đi.

Không ngờ cánh tay của người đàn ông này cứng như tường đồng vách sắt, không hề lay chuyển được chút nào.

"Zombie tới rồi, anh mau chạy đi. Anh có muốn chết cũng đừng ngăn tôi chạy chứ." Lâm Văn đẩy hắn một cái, thời khắc sống còn, đối mặt với loại người cản trở này thì là ai cũng không có sắc mặt tốt.

Lâm Văn lại luôn là người cực kỳ ích kỷ, cho nên lúc này càng muốn đẩy hắn ra để chạy.

Người kia bắt lấy tay của cô, bỗng nhiên tăng thêm sức lực dường như muốn siết chết cô.

Lâm Văn lập tức mắng chửi trong lòng, tình thế cấp bách lại có mắt không thấy thái son, chú hề trước mặt nhìn có vẻ không phải là người bình thường.

"Anh à, chúng ta đi nhanh lên. Tôi rất sợ, tôi đã bị đuổi theo vài ngày rồi, khó khăn lắm mới gặp được ân nhân cứu mạng là anh..."

Lâm Văn có một ưu điểm, đó chính là cô được dẫn được, nếu không phải sợ dọa phải chú hề trước mặt này thì có lẽ đã biểu diễn chiêu hoa thức mười tám cách khóc rồi.

Chú hề kia mím môi, trên khóe môi có nụ cười to màu đỏ tươi khiến đường cong giãn căng lớn, biểu hiện ra tâm tình của chủ nhân rất tốt.

Hắn cúi đầu xuống tiến đến gần cổ Lâm Văn nhẹ nhàng ngửi ngửi, hơi thở nóng phả ra ngẫu nhiên sẽ quét lên cổ cô, ngay cả một cử động nhỏ Lâm Văn cũng không dám.

Chuyện gì xảy ra vậy, ai tới cứu cứu cô với, có người bị bệnh thần kinh nè.

Còn không đợi Lâm Văn nghĩ xong, cổ của cô chợt bị bóp lấy, cả người hô hấp khó khăn.

Lâm Văn chỉ cảm thấy có một chậu nước đá đổ xuống từ đầu đến chân, không phải chứ? Dù cô trốn được Zombie nhưng hiện giờ vẫn phải chết?

Lực đạo trên tay chú hề càng lúc càng lớn, tựa như muốn bóp cô nâng lên cách khỏi mặt đất, Lâm Văn ngay cả mắt cá chết cũng lật ra, nếu như bị hệ thống nhìn thấy, nhất định sẽ lên án cô lãng phí bề ngoài một cách vô ích.

Ngay khi Lâm Văn cảm thấy mình sắp chết, trong miệng bỗng nhiên có thứ gì mềm mại tiến vào.

Cô vừa mờ mắt, chợt thấy chú hề hóa trang đậm đang hôn cô, hơn nữa còn là hôn lưỡi vô cùng kịch liệt.

Lâm Văn:???

Cô bị hôn đến ngớ người, không phải muốn giết cô thì bóp cổ cô làm gì?

Động tác của chú hề cực kỳ hung hãn, chơi đùa tới lui trong miệng cô.

Nếu không phải hắn không cần mình thì Lâm Văn đã cảm thấy đầu lưỡi này của mình có phải đã ăn quá nhiều vịt kho rồi nên mới có vị cay hay không, nếu không sao hắn có thể có dáng vẻ dư vị vô tận như vậy.

Đến tận khi miệng Lâm Văn tê rần thì cuối cùng người này cũng buông cô ra.

"Tiểu khả ái, em rất ngọt." Chú hề tiên sinh nói câu đầu tiên.

Không biết có phải chú hề đã trải qua huấn luyện hay không mà Lâm Văn luôn cảm thấy mọi chú hề trên đời này đều có một giọng điệu nói chuyện, chú hề trước mặt bây giờ chính là như thế.

Giọng nói hơi bén nhọn, giống như dùng giả âm, ngữ điệu cao hoạt bất sáng tỏ, chính là kiểu trẻ con thích.

Thậm chí lúc hắn đang nói câu này thì khóe miệng kéo ra hai bên, hóa trang trên mặt cũng càng thêm vui vẻ.

Nếu như là con nít thì chắc chắn cũng muốn bật cười, đáng tiếc Lâm Văn chỉ thấy muốn khóc.

Bởi vì hệ thống thất lạc mấy ngày nay đang chào hỏi cô.

"Nè nè, ký chủ, một ngày không gặp như cách ba thu, ba ngày không gặp rất rất nhớ, mấy chục ngày không gặp, tiết tháo của cô ở thế giới này vẫn còn chứ?" Giọng nói đề tiện tiêu chuẩn thấp của tên Lật Xe kia truyền đến, khiến cho người ta hận đến nghiến răng.

"Này, Lật Xe, một ngày không gặp giết mi ba lần, ba ngày không gặp diệt bảy hồn sáu phách mi, mấy chục ngày không gặp tru di cửu tộc nhà mi." Một câu này của Lâm Văn gần như phát ra từ kẽ răng, giọng điệu hận thù vô cùng.

Lật Xe chợt dạ ho nhẹ hai tiếng, còn muốn nói thêm mấy câu hòa hoãn một chút, kết quả lại thét lên: "Ký chủ, hành động của cô thật nhanh. Đứng Đắn đã bị cô đá động, giá trị đứng đắn tăng hai mươi điểm."

"Mi nói cái gì? Ai là Đứng Đắn?"

"Chính là anh trai chú hề trước mặt nè, siêu nghiêm chỉnh!" Hệ thống trái lương tâm tán dương.

"Mì có thấy người đứng đắn nào mà lần đầu tiên gặp đã hôn lười kiểu Pháp, sau đó còn rất dài không hả. Còn hào phóng như vậy, ngay cả Cổ Chấp hôn ta một cái cũng không cho ta nhiều điểm thế đâu!"

Trong lòng Lâm Văn cảm thấy bất an hết sức.

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới sau ta sẽ cố gắng thiết lập càng thêm thú vị, mục tiêu các người nhìn thấy có lẽ không phải mục tiêu _(:3" ∠)_

Kỳ thật bây giờ quay đầu nhìn, Bạo Ngược đầu tiên ta không quá nắm chắc, hẳn là càng thú vị hơn xui, nhưng mà khi đó phản diện của hệ thống quá nhiều, trách ta, hi vọng mọi người không ghét bỏ, Lạnh Nhạt thứ hai ta vẫn thật hài lòng ~ ngoại trừ lái xe hơi nhiều ra, trên cơ bản đều trong phạm vi khống chế. (du 3) du 7? ~

Sau đó nếu có dịch dinh dưỡng, mời đánh tới hướng ta à ~ ta chăm chỉ như vậy, ta đều đem mình khen thưởng thiên, loại chuyện này vẫn là lưu cho các người đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mê tình mật thế (1)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn ngó ra, đối mặt với ngài chú hề "Đứng Đắn" trước mặt, cô cũng không biết phải phản bác làm sao nữa.

"Có ai từng nói rằng anh rất đứng đắn chưa?" Cô quyết định hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Ngài chú hề hơi sững sờ, ngay sau đó hai mắt lại tỏa sáng tựa như đã phát hiện bảo bối gì đó vậy, kéo cô vào trong ngực, hưng hăng dùng sức ôm lấy.

"Bé đáng yêu, tôi muốn yêu em." Hắn vừa nói vừa hôn bẹp lên mi tâm của cô một cái.

Hệ thống "Đinh" một tiếng: "giá trị đứng đắn tăng một điểm."

Lâm Văn: "...". Cho nên đến tột cùng là cô đã làm gì vậy? Cứu vớt Địa Cầu thì còn là cống hiến cho thế giới, vì sao Đứng Đắn vừa gặp cô đã cho cô nhiều giá trị đứng đắn như thế?

"Tôi cũng muốn yêu anh." Lâm Văn không hề khách khí hôn lại hắn một cái.

Đối với mục tiêu hào phóng như vậy, tất nhiên cô cũng không keo kiệt nước bọt, hôn một cái lại tặng một điểm giá trị đứng đắn vẫn rất có lời.

Tiếng "Đinh" vang lên lần nữa, cực kỳ êm tai.

"Giá trị đứng đắn lại tăng lên một điểm, 6666*, chuyện này được nha. Ký chủ, xem ra thế giới này ta có thể nằm theo cô mà thắng rồi. _(:3" ∠)_ "

*6666: ý chỉ rất trâu bò.

Nếu như hệ thống có thể thực thể hóa, chắc hẳn giờ phút này nhất định nó sẽ ôm móng vuốt, mắt lấp lánh đáng thương.

Đáng tiếc Lâm Văn rất chướng mắt tên chóa nâng cao giảm thấp này, căn bản không thêm để ý tới nó, tiếp tục ôm Đứng Đắn hôn thêm cái nữa, hôn một cái tặng một điểm, có ngu mới không hôn.

Ngài chú hề không nói chuyện, chỉ neho mắt nhìn cô: "Em rất đặc biệt, bé đáng yêu. Chú hề vốn là kẻ đem đến niềm vui cho người khác, cho nên tôi sẽ tặng em một món quà nhỏ ~ "

Đường cong đỏ tươi trên mặt hắn ngày càng giương cao, nhìn hết sức vui vẻ.

Lâm Văn chớp chớp mắt, vô cùng hưng phấn chờ đợi món quà của hắn, anh trai hề này nhìn có vẻ rất lợi hại, chỉ riêng mới vừa rồi lúc ôm cô vào trong ngực đã nuốt nửa làm cô xì cả ruột gan ra.

Ngài chú hề cười với cô, cô cười lại còn ngọt hơn cả hắn.

Lâm Văn dùng hết sức lực toàn thân bày ra ý muốn của chính mình, ngài chú hề, tôi thích anh đó nha, cho nên anh cũng thích tôi chứ hả?

Chú hề bỗng nhiên ôm lấy cô, sau đó ném về phía xa xa.

"A --" Lâm Văn dùng một vòng cung xinh đẹp rơi vào giữa đám Zombie, cô nện vào một Zombie cực kỳ chính xác khiến đầu của nó bễ tung tóe văng ra cả huyết tương.

Lâm Văn tức cười đến run chân, nếu không phải hệ thống bắt đầu dùng điện chích cô thì cô đã chết ở nơi đó rồi.

Cô vừa khôi phục lý trí lập tức vất chân lên cổ bắt đầu chạy, trong lòng càng không ngừng chửi mắng thằng hề bệnh thần kinh kia, dùng để cô gặp lại tên thiếu năng đó lần hai, nếu không nhất định cô sẽ vận trứng trứng của hắn xuống làm bị đánh.

Kết quả lúc cô lao đảo chạy tới, chú hề vẫn còn đứng ngay chỗ cũ, thậm chí còn toét miệng cười với cô.

"Bé đáng yêu, đáng về em thét lên càng thêm đáng yêu chết được!" Hắn chớp chớp mắt với Lâm Văn, chỉ có điều thuốc màu trên mặt hắn đã sớm trôi bót cho nên cũng không có bất kỳ sức thuyết phục nào.

"Đinh --" Tiếng hệ thống vang lên lần nữa: "Giá trị đứng đắn tăng mười điểm, mời ký chủ tiếp tục cố gắng."

Lúc này Lâm Văn không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, thậm chí trong lòng của cô còn hơi khủng hoảng, lập tức kháng nghị với hệ thống: "Lật Xe, mi đui rồi đúng không? Thăng cha Đứng Đắn này là một tên bệnh thần kinh đó, hần đang già vờ chính đáng đó có biết không? Ngay cả Bạo Ngược cũng chưa chơi ra được cảm giác kích thích tim này đâu, ta sắp chết rồi đây nè."

Lật Xe cũng không vì vậy mà thay đổi, ngược lại còn tâm bình khí hòa giải thích cho cô: "Già vờ chính đáng cũng là một loại đứng đắn đó. Bạo Ngược là thể giới đầu tiên, độ khó thấp nhất, đương nhiên không khơi nổi nhịp tim rồi. Nếu cô cảm thấy chưa đủ kích thích, ta sẽ xin với tổng bộ để cô có thể gặp lại hần ở mấy thể giới cuối cùng, tương tác cùng hần một tạo, đảm bảo cô sướng đến phát nồ luôn!"

"Cút!" Lâm Văn mắng lại nó không thèm nề nang mặt mũi gì.

Lâm Văn không muốn để ý đến Đứng Đắn nữa mà chỉ muốn chạy, đột nhiên cô lại bị hần ôm lấy lần nữa, không thể động đậy chút nào.

"Em nhìn đi, những Zombie kia đều rất sợ em. Em chạy cái gì chứ." Hần chớp chớp mắt, đưa tay chỉ về phía đám Zombie kia.

Lâm Văn dùng động tác chậm quay đầu lại, đám Zombie lúc đầu cứ đuổi theo cô không tha kia bây giờ đang lung lay cách cô ba bốn mét không dám tiến lên, dường như chúng đã bị một màn chắn vô hình ngăn cản lại.

Cô cũng đột nhiên nhớ tới, lúc vừa mới bị ném vào đồng Zombie, nếu vẫn giống như trước chỉ sợ cô đã sớm bị chia ra ăn, nhưng vừa rồi cô phát ra tiếng hét chói tai thảm thiết như vậy hần là đã sớm khiến đám Zombie chú ý, nhưng cô lại có thể chạy ra ngoài mà không bị tổn hao lông tóc gì.

Mà đám Zombie sau lưng kia tựa như hiểu rõ được đoạn khoảng cách này chính là giới hạn của chúng, không dám tiến về phía trước một bước, chỉ lắc lắc lư đi tới đi lui.

Cả người Lâm Văn đều run lên, vốn dĩ việc xuyên đến thể giới Zombie đã khiến cô cảm thấy rất huyền ảo, hiện giờ lại gặp được cảnh tượng quý dị như vậy, cô càng thêm không biết nên nói gì.

Phim Zombie cũng chưa kích thích thể này đâu!

"Anh anh anh --" Lâm Văn bỗng nhiên nhảy ra phía sau một bước dài.

Cô nhớ tới trước đó có xem trong tiểu thuyết, có Boss Zombie do đẳng cấp quá cao nên đã xuất hiện hình dạng giống hệt con người, bọn chúng không còn là loại thi thể vụng về kia nữa, cũng không vì miếng ăn mà không thể không chế nổi chính mình.

Ngược lại loại Zombie cao cấp này có trí tuệ, có tất cả những dấu hiệu của một con người, thậm chí còn thích ăn mặc sạch sẽ, âu phục phẳng phiu mặt người dạ thú, nhưng trên thực tế bọn chúng không có tình cảm, bọn chúng vẫn là một loại thi thể, vẫn vì thức ăn mà sống.

Nhưng chẳng qua bọn chúng chỉ giỏi che giấu hơn so với Zombie cấp thấp mà thôi, còn thân phận kẻ săn mồi thì vẫn không thay đổi.

Ánh mắt Lâm Văn nhìn chằm chằm vào hần, cả người như bị giam phai đuôi, lông toàn thân muốn dựng hết cả lên.

"Lật Xe, mi mau xem thử coi con hàng này có phải vua Zombie không?" Cô quyết định xin hệ thống giúp đỡ.

Lật Xe quét qua một lần: "Không phải, ta xem rồi, thể trạng rất tốt, khỏe như trâu. Còn là một anh giai thiên phú dị bẩm, chúc ký chủ tính phúc!"

Đối mặt với loại thời khắc nguy cấp này mà hệ thống vẫn chỉ nhớ tới phương diện kia, chuyện này khiến Lâm Văn cảm thấy vô cùng đau lòng: "Cút trong một nốt nhạc cho ta, ta chỉ nói - _"

"Cô nói nhiều lần lắm rồi." Hệ thống không đợi cô nói hết lời đã chặn miệng cô lại.

Ngài chú hề dường như biết cô lo lắng, vron hai tay bày ra dáng vẻ vô tội.

"Tôi không phải là người xấu đâu, bé đáng yêu, em đừng sợ. Tôi chỉ vừa mới cho em uống thuốc ức chế, một loại thuốc có thể ức chế Zombie mà thôi. Tôi là đội trưởng Đội săn Zombie Chú Hề, cho em xem huy hiệu của đội nè."

Hần vừa nói vừa lộ ra huy hiệu đội được thêu trước ngực, một cây gậy gỗ được khảm gắm màu xanh che kín một nửa, nhìn sao cũng thấy hạ lưu.

Phía dưới còn kèm theo một hàng chữ: Đội săn Zombie Chú Hề.

Lâm Văn thấy hơi do dự, hệ thống đã nói đây là Đứng Đắn, cô nhìn sao cũng thấy đây là tên thiếu năng, nhưng cô cũng không còn cách gì, chỉ có thể đi theo hần.

Nếu cách hần quá xa, cô sẽ không có biện pháp nào xoát giá trị đứng đắn được.

Có trời mới biết rốt cuộc số liệu nội bộ của Lật Xe đã xây ra chuyện gì mà để cô gặp được tên bệnh thần kinh này, còn tên là Đứng Đắn, tên này mà đứng đắn, cô sẽ chạt trứng xuống cho hệ thống làm bi đá.

"Ký chủ, cô đừng có coi thường ta không phải con gái, chuyện cô không có trứng ta vẫn biết rất rõ nhá." Lật Xe lập tức trời lên phả, sắc mặt Lâm Văn càng thêm khó coi.

Nhưng cô không nói chuyện, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Cũng may là trên đường đi ngài chú hề này đều cực kỳ bình thường, thậm chí còn chủ động giải quyết mấy con Zombie, lúc này mới khiến Lâm Văn hơi yên lòng.

Cứ cho là ngài chú hề có muốn lấy cô nấu canh uống thì cũng phải nuôi cô béo một tí, nhìn dáng vẻ gầy trơ cả xương của cô mà xem, nói thật, ngay cả nấu canh cũng không có vị thịt đâu. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn theo anh vào căn cứ, căn cứ của con người thời mạt thế, cho dù là căn cứ cỡ lớn tương đối an toàn nhưng bốn phía cũng hơi rách nát, không thể nào so được với thời bình.

"Ngài chú hề, ngài chú hề!" Một đám con nít trong căn cứ nhìn thấy anh thì vội vàng chạy tới.

Cho dù là mấy hạt đậu nhỏ chỉ vừa biết đi cũng loạng chạ loạng choạng chạy về phía anh, thậm chí còn có mấy đứa bé quá nhỏ đang được mẹ ôm trong lòng.

Trên mặt của bọn họ đều toát ra sự tha thiết, có vẻ đều đang chờ ngài chú hề trở về.

"Ngoan, tất cả mọi người xếp thành hàng nào, ngài chú hề sắp phát quà cho mọi người đây!" Hắc vừa nói vừa lấy ra ba viên kẹo nhỏ từ trong túi, tung hứng lên xuống.

"A a a ~ có quà kia, ngài chú hề tuyệt quá!" Một đám trẻ con đều rất nghe lời anh, từng đứa xếp thành hàng, ánh mắt chăm chú nhìn kẹo trong tay anh không rời mắt.

Lâm Văn đã chủ động tránh sang một bên để những đứa trẻ này có đủ không gian, thời khắc này người đàn ông mới có dáng vẻ của một chú hề chân chính.

Anh thoải mái cười to, thỉnh thoảng lại chớp mắt, cố gắng biểu diễn mang đến sự vui vẻ cho những đứa trẻ này.

Lúc những viên kẹo kia được tung tròn một vòng, trong tay của anh sẽ có nhiều thêm một viên kẹo, sau đó chia cho đứa bé đang đứng đầu tiên.

Sau khi đứa nhóc được chia kẹo xong thì lập tức rời đi vô cùng vui vẻ, tiếng la chối tai vang lên cả quảng đường chạy, về mặt của bé con kế tiếp đứng ở trước mặt anh cũng mong đợi vô cùng.

Đến tận khi tất cả trẻ con đều nhận được kẹo, anh còn cho những người mẹ đang ôm con kia mỗi người một viên.

Thật ra viên kẹo rất nhỏ, nhưng khi còn bé Lâm Văn rất thích ăn loại kẹo hoa quả được bọc giấy nhiều màu, hơi chua nhưng ăn rất ngon, giấy gói kẹo rất xinh đẹp, đặt dưới ánh nắng sẽ hiện ra đủ mọi màu sắc.

Cô sẽ dùng giấy gói kẹo kia để gấp hạt giấy, còn về phần viên kẹo thì ít nhất cô phải ăn tám đến mười viên mới chịu thôi.

Nhưng đối với đám trẻ hiện giờ mà nói, giá trị của một viên kẹo có thể đổi lấy một bữa cơm của cả nhà. Hiện tại kẹo chính là mặt hàng xa xỉ, về phần loại lương thực quý giá như cơm và các loại lương thực làm từ gạo đã biến thành bánh bột ngô, lần đầu ăn chắc chắn sẽ bị đau họng, trước kia chỉ dành cho heo ăn, nhưng hiện giờ đến người còn không có đồ ăn thì nói gì đến heo.

"Bé đáng yêu, đừng đau lòng. Tôi để dành loại kẹo ngon nhất cho em nè!"

Chú hề đã chia kẹo xong, thấy cô đang ngăn người thì không khỏi thấp giọng trấn an một câu.

Vừa dứt lời, trên tay của anh chợt xuất hiện một cây kẹo mút, còn là nhãn hiệu cô thích ăn.

"Nhanh cắt kỹ đi, nếu để đám quý con kia nhìn thấy thì tiêu luôn đó." Chú hề vừa nói vừa dùng bàn tay phủ lên tay cô.

Ngón tay hai người chạm vào nhau, gần như đan tay vào nhau, chỉ có điều giữa tay hai người là một cây kẹo mút.

Lâm Văn hoàn hồn, nhìn chú hề đã bị phai đi lớp hóa trang, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp, không khỏi thấp giọng nói: "Ngài chú hề, tôi thích vị xoài, lần sau cho tôi vị xoài nhé."

Chú hề nhú mày, dường như thấy hơi bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn nói ra: "Đã là lúc nào rồi mà cô còn kén ăn!"

Hai người một trước một sau vào trong căn cứ, khi nhìn thấy ngài chú hề thì gần như tất cả mọi người đều gật đầu chào hỏi, nụ cười dịu dàng trên mặt kia cũng không phải giả vờ, có vẻ đa số người trong căn cứ đều rất thích anh.

"Bé đáng yêu, em có nhà không?"

"Không có."

"Người nhà của em đâu?"

"Chết rồi."

"Vậy em còn họ hàng để nương tựa không?"

"Không có, dù họ hàng nhà tôi có còn sống đi nữa thì chắc chắn cũng muốn bóp chết tôi, sẽ không có ai thích tôi đâu. Hi hi, ngài chú hề, tôi không giống như anh được mọi người yêu thích, tôi chỉ là chuột chạy qua đường người người muốn đánh mà thôi." Lâm Văn nâng gương mặt xinh đẹp lên, cười hi hi không tìm không phôi nói.

Ngài chú hề không nói gì, chỉ đưa tay sờ đầu cô tựa như muốn an ủi.

"Vậy đi cùng tôi đi, Đội săn Zombie Chú Hề của chúng tôi còn thiếu một cô búp bê, cô làm nhé?" Anh hỏi.

Lâm Văn gật đầu chẳng cần suy nghĩ, ngài chú hề này nhìn có vẻ không thiếu tiền, có thể lấy ra nhiều kẹo để chia cho đám trẻ trong căn cứ như vậy, có thể thấy được anh ta giàu có đến mức nào, cộng thêm Lâm Văn cũng không có chỗ đi, còn phải xoát đầy giá trị đứng đắn của anh ta.

Dù chú hề không hỏi cô thì cô cũng phải mặt dày mày dạn đi theo.

"Lật Xe, ta thu lại lời vừa rồi, Đứng Dấn vẫn rất đứng đắn. Hắc là người tốt nhất mà ta từng gặp, Bạo Ngược chỉ biết đe dọa ta, Lạnh Nhạt chỉ đút ta ăn cháo. Ha ha --" Tâm trạng Lâm Văn tốt, bắt đầu tán gẫu cùng hệ thống.

Đương nhiên Lật Xe đã từng bị cô cả khía nhiều lần như vậy sẽ luôn có lúc khó ỡ, ví như hiện tại.

Nó cho Lâm Văn một nụ cười lạnh: "Đứng rồi, dù sao cô cũng đá bọn họ thôi. Đối xử tốt với cô thì thả nuôi con chó còn hơn, ta nghĩ hiện giờ nhất định là bọn hắc đang hối hận vô cùng, chỉ cần nhìn thấy cô sẽ ngửi mà phanhtay cô!"

Lâm Văn: "..."

"Được, ta hiểu rồi, cô khỏi phải nói nữa. Ta rút là được!" Lật Xe hừ lạnh một tiếng, lập tức không đề ý đến cô nữa.

Lâm Văn chưa kịp nói gì đã lập tức cảm thấy mình tội ác tày trời.

"Mi quay lại đây, rốt cuộc là cuối cùng có xoát đầy giá trị lạnh nhạt không?" Đến giờ Lâm Văn mới nhớ tới chính sự.

"Đây."

"Vậy chẳng lẽ chỉ có chết mới có thể đây? Vì sao ta xoát lâu như vậy mà Lạnh Nhạt vẫn không chịu cho ta?" Lâm Văn ưu sầu hỏi một câu.

Nói thật ở thế giới thứ nhất cô chết trước nên cũng không biết Bạo ngược sống như thế nào, nhưng bây giờ nghĩ lại Lâm Trí bảo vệ ty ty như vậy, đặt sinh tồn của ty ty lên hàng đầu, chắc hẳn khi Lâm Văn chết rồi thì Lâm Trí tuyệt đối không dễ chịu. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Ở thế giới thứ hai, có lẽ Lạnh Nhạt đã nhận ra được gì đó, lúc hắn nói không muốn thấy cô mà sẽ thả cô đi, có lẽ Lâm Văn cũng có chút không đành lòng, nếu có thể bắt từ thì vẫn đừng nên chết thì hơn.

"Không phải." Hệ thống trầm mặc một lát, dường như đang cân nhắc có nên nói cho cô hay không, cuối cùng mới nói: "Hắn là không chịu cho cô. Hắn ghen tỵ với Cố Chấp, trong lòng còn bất mãn với cô nên giá trị lạnh nhạt mới chưa xoát đây."

"Cái gì, không phải Cố Chấp cũng chính là hắn hay sao? Đùa gì vậy, đừng tưởng rằng cách thức hóa thì không biết nhá, không phải cũng ăn ta như thường à!" Lâm Văn cực kỳ không biết xấu hổ phản bác, nói cái gì cũng được, nhưng kiên quyết không thể xóa bỏ cố gắng của cô trước đó.

"Đại khái là ghen ghét Cố Chấp chơi xe chẵn trên trời với cô chăng? Có thể hắn cũng muốn chơi phi thuyền vũ trụ, kết quả hai người các cô chơi trước, đến lần sau hắn lại cùng cô chơi máy bay trực thăng, hình như không đã nghiền lắm." Hệ thống cân nhắc nói, nó không phải lão tài xế, không hiểu nhiều những tình tiết của lão tài xế kia.

Lâm Văn: "...". Hình như cũng có lý lắm

Quả nhiên như Lâm Văn suy đoán, ngài chủ hể đơn giản chính là ngài thổ hào nạm vàng.

Bọn họ dừng trước một căn biệt thự đặc biệt xa hoa, đẩy cửa ra thì thấy bên trong có năm sáu người đang vây quanh đánh bài poker, trong đó có một cặp nam nữ hình như thua đặc biệt nhiều, trên mặt bị dán đầy giấy.

"Thu bài lại hết đi."

"Lão đại, lão đại về rồi!"

"Woa, cô gái nhỏ xinh đẹp này là ai vậy? Lão đại, là chị dâu anh chọn được ả?"

Mấy người khác lập tức thu bài poker lại, nhìn thấy Lâm Văn đứng bên cạnh chủ hể thì sôi nổi huyết sáo, có hai anh em sinh đôi còn mang vẻ mặt cười nhạo nhìn ngài chủ hể.

"Đây là búp bê tôi tìm được, cô ấy rất yếu đuối, đối đãi cho cẩn thận một chút, nếu không đừng trách tôi trở mặt."

Ngài chủ hể vừa dứt lời, mấy tiếng huyết sáo cứ vang lên liên tục, hiển nhiên mọi người có vẻ cực kỳ hoan nghênh cô búp bê mới tới này.

"Rốt cuộc cũng có búp bê, bằng không cái đội này của chúng ta đúng là dị dạng, mỗi lần biểu diễn đều một chết tôi. Nếu đã có búp bê, chỉ cần cô ấy lên sân khấu làm vài động tác thì chúng ta có thể tranh thủ thời gian rồi~"

Lâm Văn hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì, lúc ấy cô cho rằng búp bê chỉ là biệt danh ngài chủ hể tùy ý đặt, giống như khi anh ta gọi cô là bé đáng yêu vậy.

Nhưng bây giờ nghe những lời mà tiểu đồng bọn của anh ta nói thì có vẻ như còn có ẩn tình khác, cô không khỏi nhú mảy.

"Hi hi, búp bê chị đừng nhú mảy, khó coi lắm, lại đây em trang điểm cho chị." Một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn bắt lấy tay của cô, trực tiếp kéo cô vào phòng.

Hai anh em sinh đôi có vẻ ngoài xinh đẹp kia cũng đi theo, cô bé kia lại ngăn bọn họ lại: "Mấy cậu không được vào, nam nữ thụ thụ bất thân."

Cặp sinh đôi đồng thời trừng mắt, nhìn qua tựa như cùng một người: "Bọn mình còn là vị thành niên, không sao cả, lúc búp bê thay quần áo thì bọn mình sẽ ra ngoài."

Vài người hi hi ha ha lôi kéo Lâm Văn tiến vào một căn phòng, gian phòng này rất cao, chắc là có một tầng lầu vốn nên ở đây, nhưng cầu thang đã bị phá hủy, cả phòng trở nên rất lộn, hầu như đủ cho ba người ở, nhưng ngoại trừ một cái giường ra thì ngay giữa không trung còn treo một đoạn dây thép.

"Em là Nghi Quân, nghi gia nghi thất lại Nghi Quân*." Cô bé tự giới thiệu trước, cặp sinh đôi bên cạnh lại xen vào: "Thật ra chính là muốn cô ấy tìm được lang quân như ý, hi hi..."

*Nghi gia nghi thất: Nên vợ nên chồng. Ý cả câu là vừa nên vợ nên chồng còn tìm được người chồng như ý.

"Chúng ta mặc kệ bọn họ đi, bọn họ là con trai thì sao hiểu được tâm tư của con gái chúng ta." Cô ấy nhếch miệng, rõ ràng còn là một cô gái nhỏ nhưng lại có giọng điệu của một người lớn.

"Đây là cần câu cơm của em, lúc em ngủ đều nằm ở trên đó, mặc bạch y vào thì em chính là Tiểu Long Nữ." Nghi Quân thấy cô vẫn luôn nhìn sợi dây thép kia thì thuận miệng giải thích một câu, cặp sinh đôi tiếp tục chen miệng: "Đáng tiếc cô ấy toàn bị rơi xuống, dây thép được treo quá cao, có một lần còn làm sập cả giường, ha ha ha..."

"Đó là giường gỗ, vốn định đổi từ lâu rồi."

Ba người đùa giỡn âm ỉ, Lâm Văn cứ ngồi trên ghế nhìn ba người truy đuổi nhau, rõ ràng vẫn còn dấy thì, nếu còn là thời bình thì chắc bọn họ chỉ cần lo thi cử, quần áo mới đồ chơi mới, nhưng bây giờ lại phải ưu sầu nghĩ cách làm sao để sinh tồn với đám người lớn ngoài kia.

Đến tận khi dưới lầu truyền đến tiếng quát lớn, ba người mới thu liễm tâm tư giúp Lâm Văn ăn mặc trang điểm.

Mặc dù Nghi Quân còn nhỏ tuổi nhưng tài trang điểm lại rất có nghề, Lâm Văn ngồi trước gương nhìn chiếc váy bông bênh mà mình đang mặc, nhất thời sửng sò.

Cô không ngờ rằng, búp bê trong miệng ngài chủ hể chính là búp bê thật.

"Chị thật xinh đẹp!" Nghi Quân lôi kéo cô xuống lầu.

Dưới lầu cũng ồn ào huyên náo, thì ra mấy người còn lại đang chia đồ, cặp sinh đôi đã sớm xuống lầu cũng đang ở trong đó.

Cảnh tượng giờ phút này bác nháo như vậy nhưng ngược lại ngài chủ hể cũng không có thái độ của lão đại gì, anh đang tìm kiếm thứ gì đó rất nhanh, đến cuối cùng anh đã đoạt lại một cây kẹo mút từ trong tay Nghi Quân.

"Lão đại, đó là của em mà!"

"Từ nay về sau kẹo mút vị xoài trong đội đã có chủ hết rồi, đừng hòng có ai đoạt được." Anh đưa tay ném kẹo mút lên không trung, trên mặt đắc ý.

Ngay lúc kẹo mút bay lên mức cao nhất, anh ngừng đầu, thấy được Lâm Văn đang đứng ở đầu cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mê tình mạt thế (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn mặc một bộ váy dài màu đỏ, tay áo phồng, viền ống tay là ren màu đen.

Trên đầu cô đội một chiếc mũ cùng màu, rõ ràng đây chính là phong cách Lolita, trên mặt trang điểm rất hoa lệ, trên đùi là vớ màu trắng viền ren, trên chân giầy cao gót đỏ.

Về ngoài của cô rất tinh xảo, vốn dĩ lúc đi ra từ trong đồng Zombie thì vẫn chưa thể nào nhận ra được, dù sao trên thân cũng bắn thiêu, chẳng qua chỉ cảm thấy khuôn mặt của cô rất thanh tú mà thôi.

Bây giờ tây đi một thân đơn giản, mặc váy lên, trang điểm tỉ mỉ, hiển nhiên cô sẽ trở thành một mỹ nhân xin xắn bước ra từ lâu đài cổ kính.

Cô giống như một nàng công chúa phương Tây, ưu nhã, cao quý, lại cho người ta một cảm giác hoa lệ xa xỉ.

Khoác chiếc váy đỏ tươi kia lên người càng tôn lên màu da cô, trắng như sứ, tinh mỹ vô cùng.

Ngài chủ hề tựa như bị động đĩnh tại chỗ, anh vốn chỉ nhặt được một cô gái nhỏ đáng ghét xinh đẹp giữa đường, thuận miệng nói cô là búp bê, nhưng không nghĩ tới lúc Lâm Văn ăn mặc như vậy quả thật chẳng khác gì búp bê.

"Oa a, búp bê sống kia. Tất cả thành viên Đoàn xiếc thú Chủ Hề tập hợp!" Một người đàn ông cường tráng cơ bắp ăn mặc như kiếm khách huyết sáo, trong tay anh ta vừa lấy được một túi lapis xường, có vẻ rất cố chấp đối với chiến lợi phẩm, bây giờ lại cầm một thanh sô cô la gắp đó lên ném về phía Lâm Văn.

Đương nhiên anh ta cũng không dùng quá nhiều sức, chỉ đưa thanh sô cô la kia cho cô xem như quà cảm ơn, tựa như ném một cành hoa.

"Ngài Thụy, chẳng lẽ thân thể không kiềm chế nổi nữa bắt đầu động dục rồi à?" Bên cạnh là một người đàn ông mù một mắt, quần áo của hắn căng phồng giống như bên trong đang chứa vật sống gì đó đang chuyển động.

Lúc này dường như vật sống trong đó cảm nhận được cảm xúc vui sướng của chủ nhân, nó bò từ trong cổ áo hắn ra, Lâm Văn bị nhìn chăm chăm lập tức nổi da gà đầy người.

Đó là một con rắn hoa, nhưng nhìn có vẻ khá nhỏ, chỉ cỡ một ngón tay. Nhưng trên người nó màu sắc sặc sỡ, điều này rõ ràng cho thấy nọc độc trong cơ thể nó lợi hại vô cùng.

"Lão quý, coi chừng thú cưng của anh cho kỹ, nó dọa bé đáng yêu sợ rồi kia. Cô ấy là búp bê mà khó khăn lắm tôi mới tìm được đấy." Chủ hề nhú mày, lúc anh vừa mới nhìn thấy tạo hình của Lâm Văn cũng sửng sốt rất lâu mới phản ứng được.

Trong tay anh nắm chặt một cây kẹo mút, chính là cái đã dùng sức cướp được vừa rồi, nhưng lúc này đùa nghịch lại không chụp được nên nó đã rơi trên mặt đất, lúc nhặt lên thì đã nát nát.

Tiếng huyết sáo nổi lên bốn phía, giống như có cái chốt kỳ lạ nào đó vừa được mở ra, tính cả cặp sinh đôi và Nghi Quân thì những người kia đều chọn lấy thứ có trọng lượng nhẹ trên bàn ăn ném về phía cô.

Có bánh kẹo, cũng có vài bịch snack, còn có cả snack tôm hiệu Mi Mi.

* Snack Mi Mi

Không cần phải nói cũng biết, những vật này chính là sự tồn tại cực kỳ quý giá trong thời mạt thế này.

"Lão đại, bé đáng yêu nhà cậu thú vị ghê, bị ném đồ cũng không biết tránh nữa, đến lúc đó nếu có người ném vật nặng lên sân khấu, chỉ sợ cô ấy sẽ bị thương đó." Lão quý lấy một miếng thịt tươi từ trong túi vải bên hông ra, con rắn nhỏ kia lập tức phun lưỡi tiếp lấy, sau khi nó nuốt sống nguyên một miếng thịt xong còn cọ cọ trên đầu ngón tay lão quý, cực kỳ thần mật.

Chú hề nhú mày, vung tay đuổi hết bọn họ đi.

"Chắc chắn, lão đại, tôi biết ngay mà, anh mạng cô bé này về để tự mình làm chứ gì. Chưa gì đã không cho chạm vào." Ngải Thụy nhếch miệng, cực kỳ bất mãn quét toàn bộ đồ trên bàn cho vào quần mình.

Cũng không biết ống quần của anh ta được may thế nào mà những vật kia không hề rơi xuống, ngược lại còn chất đống ngay lưng quần.

"Bé đáng yêu, nếu em không thích lão đại thì có thể tới tìm anh. Anh có gây cơ bắp nhất đoàn, làm sướng nhất, khiến em một bước lên trời. Anh sẽ chờ em!" Người đàn ông thô thiển cơ bắp kia đi đến trước mặt cô, bỗng nhiên đưa tay vỗ vỗ lưng quần mình.

Thứ giữa hai chân anh ta run lên hai cái khiến ống quần cũng run theo, to phát sợ luôn.

"Cút, cái đồ của cậu ta trông thì ngon nhưng không dùng được đâu. Bé đáng yêu, Tiểu Hoa Hoa của anh rất thích em, nó nói nó hoan nghênh em đến xx với anh, nó thích em làm nữ chủ nhân của nó." Lão quý đẩy anh ta ra, ôm con rắn độc từ trong ngực kia ra.

Ngay lúc hắn kéo khóa áo khoác xuống, Lâm Văn nhìn thấy trên lưng hắn có một con măng xà màu vàng đang cuộn mình, ngay ngực còn có một con rắn màu xanh lá, lập tức bị dọa đến hai chân muốn nhũn ra.

"Cút lên lầu hết cho tôi, đừng có làm bé đáng yêu sợ." Ngải chú hề tung một cước, đá toàn bộ bọn họ lên lầu.

Cặp sinh đôi liếc nhau một cái, hi hi ha ha làm mặt quỷ với Lâm Văn: "Búp bê cô nhớ phải cẩn thận, sở dĩ lão đại được gọi là lão đại cũng là do anh ấy rất lớn đó nha!"

Nói xong câu đó, bọn họ lúi cúi chạy như một làn khói.

Không thể không nói, thường xuyên ở cùng mấy tên đàn ông thô thiển thì ngay cả lời một đứa trẻ nói ra cũng có thể trâu chó như vậy.

"Bọn họ đều lẫn lộn ở bên ngoài đã lâu nên hơi lờ mờ, thật ra họ không có gì xấu đâu, chỉ muốn trêu chọc em mà thôi. Khó khăn lắm mới có một thành viên mới, mọi người chỉ quen miệng mà thôi, đừng sợ. Có tôi ở đây, bọn họ không dám đâu." Ngải chú hề vỗ vỗ bờ vai của cô.

Lâm Văn lập tức lắc đầu, ngoại trừ mục tiêu ra, những người khác cũng không thể gần gũi với thân thể cô được, dù sao cũng có hệ thống ở đây mà.

"Cho em nè, vị xoài, hơi nát một chút. Ngày mai là ngày rằm, ngày mười lăm hàng tháng đều có chợ phiên, đêm mai chúng ta có một buổi biểu diễn, đến lúc đó em cũng phải lên sân khấu, nhưng em không cần lo lắng, em xinh đẹp như búp bê vậy, tất cả mọi người sẽ thích em."

Lúc anh nói chuyện còn đưa tay sờ dọc theo xương cằm Lâm Văn.

Lâm Văn không cảm nhận được nhiệt độ trên đầu ngón tay anh bởi vì ngải chú hề mang găng tay, chỉ có cảm giác thô ráp của vải vóc.

Lúc này cô ngẩng đầu, vừa lúc chạm phải ánh mắt của anh, quanh cặp mắt thâm sâu kia đầy thuốc màu, chẳng hề sáng tỏ, ngược lại còn hơi lạnh nhạt.

Tròng trắng mắt cô vô nặng nề, tựa như không hề có nhiệt độ, hoàn toàn tương phản với động tác dịu dàng của anh giờ phút này.

Lâm Văn không khỏi sợ run cả người, luôn cảm thấy trong lòng hơi ngứa ngáy.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Đỉnh -- chúc mừng ký chủ, giá trị đứng đầu tăng năm điểm, đã công lược mục tiêu được ba mươi phần trăm, xin tiếp tục cố gắng." Giọng hệ thống vang lên lần nữa.

Cô lại không yên tâm hỏi một câu: "Hệ thống, sao ta lại có cảm giác không chân thật lắm?"

"Đại khái là thể giới này quá huyền ảo thôi, ký chủ, cô đừng sợ. Đứng Đầu sẽ bảo vệ cô, Zombie sẽ không tổn thương được cô." Lật Xe lập tức nhẹ giọng an ủi cô.

Không thể không nói, gần đây năng lực phục vụ của Lật Xe tăng lên không ít, mặc dù ngay thời khắc máu chốt vẫn như xe tuột xích, nhưng lời an ủi Lâm Văn lúc này của nó vẫn cực kỳ trơn tru.

Đến buổi tối, Lâm Văn ngủ ngon đến lạ trong căn phòng mà ngài chú hề chuẩn bị cho.

Căn phòng này được trang trí chẳng khác gì biển đỏ, giấy dán tường màu đỏ, ga giường màu đỏ, trần nhà màu đỏ, ngoại trừ ánh đèn ra thì gần như toàn bộ đều do màu đỏ tạo thành.

Ngay cả phòng cưới cũng chưa được trang trí như này đâu.

Có điều cô bé Nghi Quân kia nói, đây chính là chuẩn bị cho búp bê, đội ngũ của bọn họ vốn dĩ cũng có búp bê, nhưng sau đó đã chết rồi, cho nên căn phòng này vẫn luôn để trống để đội búp bê mới vào ở.

Lúc cô ngủ say lại không hề hay biết cửa phòng đã khóa bị ai đó mở ra.

Do bóng tối nên không thể thấy rõ mặt người kia, anh vẫn đứng bên giường, dùng một đôi mắt không hề có nhiệt độ nhìn cô, tựa như đang ước lượng xem rốt cuộc cô đáng giá bao nhiêu tiền vậy.

Anh cúi người nhẹ nhàng hôn một cái lên môi của cô, cuối cùng thừa dịp Lâm Văn mở miệng hô hấp lại chen đầu lưỡi vào, cẩn thận liếm liếm đầu lưỡi cô.

"Ừm, Zombie, chạy mau --" Lâm Văn mơ hồ ní non một câu, chau mày, có vẻ ngủ không thoải mái lắm.

Người kia nâng người lên, thấp giọng nói một câu: "Ngủ đi, bé đáng yêu của tôi."

Tay của anh đặt lên trán Lâm Văn, Lâm Văn vốn có cơn bất an lại lập tức được vỗ yên như kỳ tích, lông mày dần dần giãn ra, ngủ say trở lại.

Cửa phòng đóng lại, Lâm Văn vốn ngủ yên tĩnh như gà lại nhẹ nhàng trở mình, trong lòng sôi trào.

"Móa nó, Lật Xe, chuyện gì đây hả? Ta cảm thấy vừa rồi rất nguy hiểm, cách gọi búp bê này vừa nghe đã biết không phải cái tên hay ho gì rồi. Có phải muốn ta làm tiêu bản sống không, để ta kể mi nghe câu chuyện về mấy lâu đài thời Trung cổ, toàn bộ đều quý dị, hơn nữa đám người bọn họ không có ai là bình thường hết..."

Hệ thống im lặng một lúc, hình như cũng không biết rõ ý nghĩa của cảnh tượng vừa rồi là gì, cuối cùng nó ho nhẹ một tiếng, giả bộ bình tĩnh nói: "Đừng quá để ý làm gì, có lẽ hần chỉ muốn xem coi cô có đá chân hay không ấy mà? Dù sao nhìn cô cứ như con cóc í, còn yếu gầy nữa, khó khăn lắm mới tìm thấy một búp bê người thật thì cũng nên bảo vệ cho tốt chứ, nếu không còn phải đòi cái thứ bom hơi nữa, không thoải mái cho lắm đâu."

Lâm Văn: "...". Trong lời nói hình như có thứ gì đó không thuần khiết trà trộn vào.

Chợ phiên rất náo nhiệt, ồn ào náo động, người người chen chúc.

Quả nhiên đúng như ngài chú hề đã nói, vào ngày mười lăm hàng tháng, trong căn cứ đều sẽ tổ chức một phiên chợ lớn, vào ngày này thì rất nhiều tiểu đội thợ săn đều không đi ra ngoài, mỗi tháng cũng chỉ có mấy ngày này là được thư thái một chút, cùng người nhà tham gia náo nhiệt, cảm nhận thêm được không khí của sự sống mà không phải suốt ngày xen lẫn trong đám Zombie.

Trên đường có vô số quán nhỏ được bày ra, bán đủ thứ, cảnh tượng náo nhiệt như vậy khiến Lâm Văn gần như lầm tưởng mình đã quay lại thời kỳ trước mặt thế.

Có điều phần lớn người trên đường phổ đều xanh xao vàng vọt, đối đến nỗi phù thũng cả người.

Những món hàng được bày bán lại càng không thể so với lúc trước, có một quầy hàng bán vài hũ dưa muối, vừa mở nắp ra đã ngửi thấy một mùi hôi thối, không biết đã là đồ vật từ bao nhiêu năm trước rồi nhưng giá cả lại đặc biệt cao, vậy mà vẫn có không ít người vây quanh nơi đó. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Cùng đi ra ngoài với cô chính là Nghi Quân và cặp song sinh, thiếu niên thiếu nữ tính tình hiếu động, cặp sinh đôi đã sớm chạy đâu mắt không thấy bóng dáng, chỉ có Nghi Quân vẫn giữ chặt tay Lâm Văn, nhìn người xung quanh hết như đề phòng cướp, sợ có người "me" búp bê của đoàn họ.

"Em có muốn ăn gì không, chị mua cho em. Trước khi đi ngài chú hề có cho chị phiếu ăn nè."

Lâm Văn sờ lên cổ tay Nghi Quân, có vẻ rất nhỏ nhắn, mặc dù không đến mức gầy như que cùi, nhưng lại tựa như chỉ cần chạm vào sẽ gãy ngay vậy.

Đôi mắt to của cô bé mờ to, nhìn mười mấy tấm phiếu ăn trong tay cô một lát, lập tức lắc đầu.

Ở thời này tiền đã sớm thành giấy bỏ, tất cả đều thay bằng phiếu ăn, dùng để đổi lương thực. Tại thời điểm đặc thù như thế này, núi vàng núi bạc còn không bằng cả một bát cơm thực sự.

"Em không thiếu cái ăn, đoàn của chúng ta có thể kiếm được rất nhiều đồ ăn. Chị nhớ cất kỹ phiếu ăn đó, thời bây giờ có rất nhiều người già vờ dụng chạm. Đây là tiền cưới vợ của ngài chú hề, anh ấy cho chị chính là muốn cưới chị về nhà. Mẹ em nói không thể làm một cô vợ phá của được, chị không nên thấy cái gì cũng muốn mua, trong đoàn của chúng ta cái gì cũng có." Nghi Quân nghiêm trang nói, còn nhanh tay lẹ mắt giấu kỹ phiếu ăn trong người rồi mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Bị một cô bé dạy dỗ cho một chập, Lâm - Cô vợ phá của - Văn, lập tức cảm thấy phức tạp.

Haizz, thời thế bây giờ, cô còn không hiểu chuyện bằng một đứa bé.

"Đại nhân, ngài tha cho tôi đi, mặc dù chồng tôi chết rồi nhưng vẫn còn con nhỏ. Xin ngài hãy thương xót, nể tình thành bé, hãy bỏ qua cho tôi đi."

Tiếng la khóc mảnh mai truyền đến, Lâm Văn vẫn chưa đi đến đó, chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, bên cạnh cô ấy còn có một bé trai nhỏ cũng đang quỳ đang ra sức vết com còn sót lại trong một cái chén đã sứt mẻ.

Có mấy tên đàn ông đang lôi kéo người phụ nữ kia, có vẻ muốn kéo cô ấy đi, cách đó không xa có một chiếc BMW đang đỗ, cửa xe đang mở lộ nửa cái bụng bia ra, chắc là gã bên trong đang muốn có người phụ nữ này.

Hình như người chung quanh cũng không hề có lòng hiếu kỳ, dù cho có muốn biết chuyện gì đang xảy ra thì sau khi nhìn thấy cũng lập tức vất chân lên cỏ mà chạy.

Có vẻ như gã đàn ông trong xe BMW kia là nhân vật quan trọng trong căn cứ, không thể trêu vào được.

"Chị, chị muốn đi cứu sao?" Nghi Quân thấy cô dừng lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn cô.

Mỗi lần Lâm Văn đối diện với đôi mắt trắng đen rõ ràng này của cô bé đều sẽ sửng sốt một chút, cô bé có đôi mắt thật đẹp, tựa như một dòng suối sạch sẽ, trong veo như nước.

Lâm Văn không chút do dự, lôi kéo cô bé quay về: "Không có cứu hay không cứu, chẳng qua chị chính là một kẻ vô dụng, tự cứu mình còn không xong. Chúng ta nên đi nhanh thôi, miễn cho chọc phải tai họa."

Nghi Quân thấy thái độ của cô kiên quyết như thế, trên mặt lập tức lộ ra sự vui mừng, chủ động giữ chặt cổ tay của cô chạy về.

"Chị thật tốt, dung mạo xinh đẹp lại còn có mắt nhìn nữa, không phải loại phụ nữ ngu xuẩn tràn lan sự đồng tình kia. Bên cạnh lão đại không thể có phụ nữ ngu ngốc được, phải nội trợ đảm đang mới đúng, bằng không những thú hạ như bọn em đều sẽ lo lắng." Cô bé nói chuyện không tìm không phổi, Lâm Văn nghe cũng thấy hơi buồn rầu.

"Lật Xe, đứa nhóc này mới bảy lớn? Có phải ta vừa bị một đứa bé thử lòng rồi không?"

Lật Xe thâm trầm trả lời: "Nhìn có vẻ không lớn lắm, cô thật sự bị chơi rồi, người ta đang một lòng cân nhắc thay lão đại của mình, sợ chị dẫu là một đứa ngu. Chúc mừng cô, thông qua một cửa khảo nghiệm, gần thêm một bước tới chức vị chị dẫu."

"Cút!" Lâm Văn cho nó một chửi như mọi khi.

Hệ thống chít chít rút lui, gần đây ký chủ càng ngày càng trở mặt vô tình, nó sắp hết chịu nổi rồi.

Hai người nhanh chóng xoay người chuẩn bị đi, chợt có một cái bóng to lớn bỗng nhiên phóng về phía cô. Lâm Văn cảm thấy được sự nguy hiểm đến từ cái bóng này, bị dọa sợ run cả người.

Kết quả thứ kia không bỏ nhào lên người cô mà là ngay lúc sắp tiếp xúc với cô thì bị thứ gì đó đột nhiên hất tung ra, còn liên lụy sang cả hai người đi đường vô tội.

Lâm Văn nhìn kỹ lại mới phát hiện đó là một con chó Poodle toàn thân màu cà phê.

Nhìn thấy loại thú cưng vốn dĩ nên rất đáng yêu bây giờ lại cao đến bảy tám mét, cái miệng đầy răng nanh sắt nhọn đang há ra, cô cảm thấy hết dễ thương nổi.

*Poodle đây nhé. Hãy tưởng tượng nó to ra và cao đến 7,8 mét □

Vừa rồi mặc dù con chó này không đụng phải cô, nhưng lại cách rất gần, gần như cô có thể khẳng định nhiệt khí mà con chó này thờ ra đã phun đến trên đầu cô, giống như muốn nuốt cô vào bụng luôn vậy.

"Gâu gâu gâu --" con chó kia cực kỳ vui sướng kêu lên, nó cũng không bị sự ngăn trở đột nhiên xuất hiện vừa rồi dọa đến, ngược lại còn rất hưng phấn.

Nó ngoắt ngoắt cái đuôi, chạy từng bước một về phía Lâm Văn, mỗi bước đi đều có cảm giác mặt đất xung quanh đang chấn động.

So với nó mà nói, con người thật sự quá nhỏ bé.

"Chúng ta đi mau, bị nó quần lấy rất phiền phức!" Nghi Quân nắm chặt cánh tay của cô rồi chạy, hình như cô bé nhận ra con Poodle to bự này.

Nhưng Poodle rất hiểu tính người, biết bọn họ muốn chạy nên cứ như vậy không nhanh không chậm đuổi theo hai người bọn họ.

Nhưng cũng không phải là nó chẳng có mục đích gì, mỗi khi hai người Lâm Văn đi lệch phương hướng thì nó sẽ xông tới ngăn cản con đường phía trước, cuối cùng Lâm Văn phát hiện hai người các cô lại bị dụ chạy đến gần chiếc xe BMW kia.

"Ôi, Cò Cò* nhà chúng ta về rồi. Để tao nhìn cái nào, còn mang về hai thiếu nữ xinh đẹp nữa." Gã bụng bia kia rốt cuộc cũng lết ra khỏi chiếc BMW, lập tức đưa tay vỗ vỗ chân Poodle.

**Tir gốc là Thảo Thảo nghĩa là cò. Minh thấy Cò Cò nghe hay hơn nên sẽ để là Cò Cò nhé.*

Đương nhiên gã bụng bia cũng không biết là người ở đâu, trong giọng phổ thông còn xen lẫn khẩu âm rất nặng, kết quả là tên con Poodle kia nghe thế nào cũng giống như thao trong thao trời thao đất * (bồn tiếng).

** Dương: Từ "Thao" này thì chắc đa số ai cũng biết, thật ra nó có khá nhiều nghĩa, nhưng theo ngữ cảnh thì nghĩa là xxoo í nhưng theo nghĩa khá là tục, dịch là chị** hoặc đ* cũng không quá đâu. Còn câu "Thao trời thao đất" kia thì mình có tra qua, cũng không rõ ý lắm, nhưng theo mình hiểu thì có thể chị Vân đang đá xéo ông bụng bìa lẫn con chó, bạ đâu cũng chị** được.*

Lâm Văn không rén lại, suýt chút nữa đã bật cười, nhưng vài người qua đường chung quanh cũng nhìn không được, trực tiếp cười ra tiếng, còn rất rõ ràng.

"Cười cái gì mà cười, cô trong cô non, ngon cô có sức sống bền bỉ, lúc ấy nhà tao đều bị Zombie vây công, lúc sắp bị ăn chỉ có nó biến dị, đưa tao đến căn cứ..." Gã bụng bìa liếc mắt về phía người qua đường, có điều vừa quay đầu lại đặt ánh mắt chăm chú lên người Lâm Văn.

Lâm Văn thực sự quá quen thuộc với loại ánh mắt này rồi, bởi vì cô có dung mạo xinh đẹp, lúc cô còn làm mấy công việc nghèo khó, kiểu gì cũng sẽ có loại đàn ông tổ chất không cao dùng ánh mắt hèn hạ nhìn về phía cô, nhìn vài lần đã giống như muốn lột sạch quần áo trên người cô vậy.

"Gia, con đàn bà kia àm ỉ muốn tự sát, mấy anh em không dám chạm vào, nếu để mất mạng người ở ngay chợ phiên thì không hay lắm."

Một trong mấy tên vệ sĩ muốn cưỡng đoạt dân nữ vừa rồi lao ra, cúi đầu khom lưng nhận lỗi ngay trước mặt gã.

Bụng bìa lập tức ra vẻ thoải mái phát phát tay: "Con đàn bà kia không chịu thì thôi, Phùng Lục tao cũng không phải loại người không biết đạo lý, đưa hái xanh không ngọt."

"Người đẹp, Cô Cô nhà anh rất lợi hại, nhìn em khổ cực như vậy còn đi bộ dạo phố, hay là lên xe anh đèo, anh đưa em đi hóng gió. Cô Cô nhà anh rất thích em, em còn có thể ngồi trên lưng của nó, chúng ta cùng lên núi ngắm hoàng hôn nhé?" Bụng bìa gần như không chờ kịp đã đổi mục tiêu sang Lâm Văn, hiển nhiên là sau khi có lựa chọn tốt hơn thì quả phụ xinh đẹp trước đó đã bị gã ném ra sau ót.

Lâm Văn nhú mày, nhìn Phùng Lục không hề có thái độ e ngại này, kết hợp với dáng vẻ tránh còn không kịp của người xung quanh, hiển nhiên mọi người đã tập mãi thành thói quen.

Đây không phải là lần đầu Phùng Lục làm chuyện này, còn thái độ của căn cứ có vẻ cũng rất bao dung, chỉ cần không chết người thì cũng mở một mắt nhắm một mắt, đến bây giờ cũng không có ai ngăn lại, có thể thấy được sự nghiêm trọng của chuyện này.

"A, Phùng Lục, ông đã nói là không thích ép buộc, vậy thì để bọn tôi đi đi. Cái xe cùi bắp kia của ông còn không nhanh bằng gió của tôi đâu!" Nghi Quân vẫn luôn không lên tiếng lập tức tiến lên, đưa Lâm Văn ra sau lưng chẳng khác gì gã mái bảo vệ gã con, ngăn đầu ưỡn ngực bá đạo vô cùng.

Lâm Văn vừa hỏi hệ thống mới biết được, thứ hất tung con Poodle vừa rồi chính là một trận gió mạnh, Nghi Quân là một dị năng giả, cô bé thuộc hệ gió trong hệ tự nhiên.

Chỉ có điều do tuổi còn nhỏ nên chưa hoàn toàn phát huy hết sức mạnh được, hơn nữa con Cô Cô này của Phùng Lục quả thật rất bá đạo cho nên mới phải quần nhau ở đây.

"Ồ kia, là em gái nhỏ Nghi Quân đây mà, này giờ anh mới thấy nha. Sao này giờ không lên tiếng, chúng ta đều là chỗ quen biết cũ, Cô Cô cũng rất thích em, chúng ta cùng đi hóng gió tí nhé?" Lúc Phùng Lục nhìn thấy Nghi Quân thì sắc mặt cứng đờ, nhưng đã khôi phục lại rất nhanh, vẫn cười đùa tí tưng, ngữ khí nhẹ nhàng dụ dỗ cô bé.

Nghi Quân cười lạnh một tiếng: "Đi ông nội ông, tôi không thích con chó háo sắc kia của nhà ông, càng không thích ông nhé. Một con chó Poodle ngoan ngoãn cứ như vậy bị ông dạy hư, không phát tình với chó mà ngày nào cũng đuôi theo gái đẹp, sau đó mang tới đẻ ông ức nam hiệp nữ. Phùng Lục, ông nuôi được con chó ngoan thật đấy, bây giờ ngay cả tư cách làm chó cho lão đại của bọn tôi cũng chẳng có đâu!"

Nghi Quân bực phát lửa giận, nhưng Lâm Văn biết cô bé miệng cọt gan thỏ.

Lúc vừa mới hất tung con Poodle, sắc mặt của cô bé cũng hơi tái nhợt, tinh thần không được tốt, hiện tại cũng chỉ đang kéo dài thời gian mà thôi.

Phùng Lục mang theo nhiều người, Nghi Quân đánh không lại, tuy Đoàn sấn Chú Hề rất nổi danh, Phùng Lục không phải là đối thủ, nhưng bây giờ chỉ có một mình cô bé, đến lúc đó lỡ như Phùng Lục t*ng trùng lên não, bắt Lâm Văn đi trước, gạo nấu thành cơm, cô bé làm mất chị dâu, lão đại sẽ lột sống da cô bé mất.

Khóc chít chít, cô bé luôn luôn phải chịu đựng trách nhiệm mà ở tuổi này không nên có, chị dâu ngọt cũng sẽ chỉ là gánh nặng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Mê tình mật thể (3)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□

Bất cứ ai khi bị một cô gái nhỏ chỉ vào mũi máng không bằng một con chó thì cũng sẽ không chịu được, huống chi mấy năm nay Phùng Lục dựa vào Poodle nhà mình làm mưa làm gió đã quen, bây giờ thấy Nghi Quân và Lâm Văn xinh đẹp như vậy, bây giờ mà không ra tay thì chờ đến khi nào.

Về mặt gã dữ tợn, cười lạnh một tiếng: "Em gái nhỏ Nghi Quân nè, anh đã muốn dạy dỗ cho em biết cái gọi là quy tắc từ lâu rồi, tốt xấu gì anh cũng lớn hơn em nhiều tuổi như vậy, em vừa mở miệng đã máng người ta là chó, đúng là một đứa trẻ nghịch ngợm."

Gã vừa dứt lời, ngoắt tay với Poodle: "Cô Cô, chơi với Nghi Quân đi, tao muốn trò chuyện thật vui về với cô gái xinh đẹp đây."

Con Poodle kia quả nhiên rất nghe lời gã, ngay lúc tiếng nói của gã vừa dứt, Poolde lập tức nhảy lên chạy thẳng về phía Nghi Quân, gần như lập tức làm cô bé ngã nhào xuống đất.

Còn tên bụng bìa thì lấy một cây lược từ trong túi ra, sửa soạn lại cho mình một lượt rồi mới đi về phía Lâm Văn.

"Phùng Lục, ông chết chắc rồi! Đó là cô gái của lão đại bọn tôi, nếu ông dám chạm vào chị ấy, lão đại sẽ không bỏ qua cho ông. Ba năm trước, trong căn cứ đã chết không biết bao nhiêu người, không biết ông còn nhớ hay không?" Lúc Nghi Quân ngã nhào xuống đất, sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy, lúc nói chuyện còn ho ra một ngụm máu, có thể thấy được con Poolde này hung hãn cỡ nào.

Phùng Lục nghe thấy cô bé nhắc đến chuyện ba năm trước, cả người đều sợ run lên, có vẻ vô cùng kiêng kỵ ngài chú hề.

Lâm Văn liền đứng trước mặt gã, trong mắt gã cô đơn giản chính là người đẹp như tiên, duyên dáng yêu kiều, có thể vũ hóa thành tiên bất kỳ lúc nào.

Gương mặt kiều diễm như mặt đào kia gần trong gang tấc, chỉ cần gã nhấc tay sẽ có thể chạm tới, nhưng bây giờ gã cũng không dám nữa.

Một đầu ngón tay cũng không nhấc lên nổi, ngay lúc này, Phùng Lục lại lần nữa nhớ tới sự sợ hãi mà ngài chú hề từng mang đến cho gã.

Gã xoắn xuýt liên tục, rõ ràng muốn cắn răng dậm chân một cái, là người phụ nữ của tên hề đó thì sao chứ, cùng lắm thì sau đó chạy ra khỏi căn cứ là được

Nhưng thân thể lại sợ hãi theo bản năng, khiến gã chẳng khác gì thái giám, có lòng nhưng không có sức.

Cuối cùng ngay cả gân xanh trên mặt gã cũng nổi lên nhưng gã vẫn không dám đụng đến một đầu ngón tay của Lâm Văn.

"Hừ, để tao xem bọn mày được bao lâu!" Cuối cùng Phùng Lục gọi Poodle về, một đám người phản phật đi mất, trước khi đi còn đá một cước vào chén com của đứa bé con của quả phụ kia, khiến nó sợ hãi oa oa khóc to.

Sau khi nhóm người Phùng Lục đi khỏi, trên phố xá đã khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt rất nhanh, giống như chưa từng xảy ra biến cố vừa rồi vậy.

Lâm Văn đứng ngay đầu đường người đến người đi, nhìn về mặt lạnh lùng chết lặng của đám người, cảm thấy trong lòng run rẩy.

Có lẽ ở mặt thể, thứ không có trí tuệ như Zombie cũng không đáng sợ, mà thứ đáng sợ chính là lòng người.

Lâm Văn diu Nghi Quân lên, lúc này cặp sinh đôi cũng chạy tới, thấy đáng vẻ nhỏ bé thâm trầm của Nghi Quân đều nói muốn tìm Phùng Lục tính sổ.

Sau khi mọi người quay về nơi ở, ngài chú hề biết được chuyện này chỉ cong khóe môi cười lạnh.

"Không sao, đến tới lúc biểu diễn tôi sẽ báo thù cho các em." Nói xong câu đó, anh cho Lâm Văn và Nghi Quân mỗi người một cây kẹo mút, giống như đang dỗ con nít vậy.

Lâm Văn thấy hơn dờ khóc dờ cười, ngược lại Nghi Quân nhỏ người nhưng ma mãnh nói: "Chị Văn đừng tức giận, lão đại rất quan tâm chị nhưng lại không biết biểu đạt ra sao mà thôi."

Đối mặt với cô bé Nghi Quân luôn quan tâm đề ý đến tâm trạng không tốt của "Chị đầu" cô đẩy mọi lúc mọi nơi, cũng khiến Lâm Văn cảm thấy hơn vì điệu.

Em gái à, em được đó, bà mai tốt nhất mặt thể chính là em!

"Em là thương binh, cây kẹo này cũng cho em nè. Ăn nhiều chút sẽ có thể khỏe lại rất nhanh." Lâm Văn đưa kẹo trong tay mình qua, cần phải đối xử với đồng đội thân trợ công này tốt một chút, sau này còn phải trông cậy vào cô bé đứng giữa để giúp Lâm Văn thuận lợi thoát đây giá trị đứng đắn nữa.

Nghi Quân do dự một chút, muốn cự tuyệt nhưng đã thấy ngài chú hề mang Lâm Văn vào phòng, hình như có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Ngài chú hề đưa cô vào phòng của mình, căn phòng này đủ mọi màu sắc, còn chiếm diện tích rất lớn, cạnh giường có một cái bệ siêu to, bên trong chứa đầy những quả bóng đủ màu, chính là đạo cụ mà những chú hề bình thường hay dùng.

Cô còn thấy có rất nhiều bài poker, phi tiêu, thậm chí còn có một con vẹt, mọi thứ đa dạng.

"Bọn họ đều là dị năng giả, chỉ có em là người bình thường. Búp bê, đêm nay chính là thời khắc rực rỡ hào quang của em, e rằng tất cả mọi người trong căn cứ đều sẽ điên cuồng vì em. Cho nên tôi sẽ đưa cho em một số thứ để bảo toàn tính mạng, đề phòng có người dòm ngó em." Ngài chú hề vừa nói vừa đưa tay nâng cằm cô, ánh mắt nhìn chăm chú vào gương mặt cô, tựa như đang thưởng thức một bức tranh thuần nghệ thuật.

"Thứ gì?"

Anh thấy Lâm Văn hơi khấn trương thì khóe miệng giương lên, nụ cười trên gương mặt đầy màu vẽ càng thêm khoa trương.

Ngài chú hề biến ra một viên kẹo không biết lấy từ nơi nào, chính là loại đã phát cho bọn nhỏ trước đó, giấy gói bên ngoài đủ mọi màu sắc.

Bên trong là một viên kẹo màu hồng, anh trực tiếp đút viên kẹo đó vào trong miệng cô.

Hương vị chua ngọt lập tức nổ tung trên đầu lưỡi, đây là kẹo ô mai, vị ngọt của nó khiến tâm trạng cô trở nên tốt hơn, mặt mày cong cong.

"Lật Xe, Đứng Đắn tuyệt đối là mục tiêu biết ơn thính nhất mà ta từng gặp, hẳn thật là lãng mạn, viên kẹo này chính là thứ giúp ta bảo vệ tính mạng sao?" Cô dùng một loại giọng nói hồn nhiên ngây thơ đến bất thường, giờ phút này ánh mắt nhìn về phía chú hề sáng lấp lánh, tựa như bên trong có chứa hai ngôi sao vậy.

Kết quả chưa kịp đợi đến khi hệ thống trả lời cô thì cảm đã bị nắm lấy lần nữa, gương mặt đầy thuốc màu của ngài chú hề càng ngày càng gần, thẳng đến khi hai người môi kề môi, hơi thở giao hòa.

Đây là một nụ hôn sâu, dường như ngài chú hề đặc biệt thích đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, tranh đoạt viên kẹo nho nhỏ kia với cô.

Môi lưỡi Lâm Văn cực kỳ mềm mại, tựa như kẹo đường, mà viên kẹo đang ngậm trong miệng kia dường lại vô cùng cứng rắn, hai loại xúc cảm kết hợp mang đến trải nghiệm khác hẳn bình thường.

Ánh mắt của ngài chú hề dần dần sâu thẳm, không còn là vẻ lạnh lùng kia nữa mà lại ẩn chứa sự dịu dàng.

Lâm Văn gần như không thể hô hấp, toàn bộ tiết tấu đều do ngài chú hề khống chế, anh ôm lấy eo cô, chơi đùa với môi lưỡi cô.

Anh tựa như một cao thủ rất yêu thích trò chơi này, Lâm Văn lại như rau xanh, nước đường không kịp nuốt đã thuận theo khóe trượt xuống, màu sắc hơi hồng hồng.

Đến tận khi một nụ hôn kết thúc, cô vẫn là ở trong trạng thái choáng váng.

"Hi hi ha ha, Đứng Đắn tuyệt đối chính là mục tiêu biết ơn thính nhất mà ta biết, tài xế lão luyện đó nha. Chỉ một nụ hôn đã khiến cô mơ màng, hẳn còn thích chạm tới tận cổ họng mới ghê chứ ~" Sau khi Lật Xe theo Lâm Văn đi qua ba thế giới đã hoàn toàn biến thành một người tùy tiện lái xe không biết xấu hổ, tủy ý nói vài câu đã khiến người ta ngượng

ngừng.

Nhưng quả thật đã bị nó nói đúng. Đứng Đắn quả thực thích chạm tới cổ họng, đầu lưỡi đều muốn chọt đến cổ họng cô, có cảm giác như đến dạ dày cũng bị ảnh hưởng, đến bây giờ vẫn còn sưng ron ngứa.

Nhìn mặt mũi hồng hào của Lâm Văn, Lật Xe không khỏi chặc chặc: "Í nè, cô đồ mặt cái rắm. Còn đâm đến dạ dày đồ, ta chỉ mới nghe đâm tới phổi thôi nhè."

Lâm Văn cười lạnh một tiếng: "Mì còn nói nhảm nữa, ta sẽ khiến nại mì không làm việc đảng hoàng, đưa bốn ký chủ ngay trong giờ làm việc."

Quả nhiên Lật Xe lập tức yên tĩnh như gà, vốn dĩ nó cũng là nam sinh nhỏ ngây thơ, ai biết được mang làm lão tài xế Lâm Văn, coi cô như rau xanh mà kéo lên xe, mỗi lần trước khi lật xe nó đều cảm thấy mình phải lên lớp vô số tiết giáo dục sức khỏe.

Truyện chi đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Được rồi, tôi đã cho em loại áo giáp mạnh mẽ nhất, không ai có thể tổn thương em được." Ngài chú hề sờ lên đỉnh đầu cô, động tác nhu hòa.

Nhưng giọng nói của anh vẫn là loại giọng già kia, nghe có hơi quái dị.

Ngài chú hề cũng không quên ọn dẹp sạch sẽ chỉ bực nơi khoe miệng cho cô, đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm, sắc tình cười với cô: "Ngọt."

Lâm Văn bị nụ cười này của anh làm chấn động đến gần như không thể thở nổi.

Không biết phía sau lớp thuốc màu này là một khuôn mặt như thế nào, có thể hay thêm điểm hay không?

Cô hỏi hệ thống trong lòng: "Viên kẹo kia của hần có linh đan diệu dược gì à? Tự nhiên ta lại có áo giáp."

Thật ra cô cũng không tin tưởng lắm, nhưng nụ cười của ngài chú hề quá mức đẹp mắt, ngữ khí lại kiên định khiến cô không có cách nào hoài nghi.

"Không phải kẹo mà là nước bọt của hần có hiệu quả. Lúc hai người gặp mặt lần đầu tiên, chẳng phải hần đã cho cô ăn vài miếng, sau đó ngay cả Zombie cũng sợ cô hay sao." Lật Xe trả lời.

Mắt Lâm Văn lập tức sáng lên, nhìn ngài chú hề trước mắt, cảm thấy toàn thân đều sắp bốc cháy lên ý chí chiến đấu.

Xoát xong một đợt giá trị đứng đắn nàu, cô nhất định có thể bách độc bất xâm, yeah!

Bóng đêm dần dần sâu thẳm, mấy quầy hàng nhỏ phía ngoài sôi nổi thu dọn sạp hàng nhà mình, bầu không khí không những không mất đi mà thậm chí nương theo sự gắng làm của màn đêm, lại càng ngày càng có nhiều người hơn.

Cần như tất cả mọi người đều vội vàng đi về phía sân khấu kịch cao cao trong căn cứ. Vào ngày rằm mỗi tháng, gánh xiếc Chú Hề sẽ có một màn biểu diễn đặc sắc ở đây, hơn nữa còn là miễn phí, điều này khiến người dân trong căn cứ đều rất cảm kích.

Ở thời điểm ngay cả sinh tồn cũng khó khăn này, có một loại giải trí về mặt tinh thần thì không thể nghi ngờ chính là chỗ dựa dẫm duy nhất của con người.

Mỗi lần xem màn biểu diễn đặc sắc của gánh xiếc, những người này đều sẽ đắm chìm trong đó, nguy hiểm và đói khát dường như cũng cách rất xa bọn họ, chỉ có màn biểu diễn tuyệt luân trước mắt mới có thể đã động tiếng lòng của bọn họ.

Từ sớm đã có người xách ghế đầu ngồi bốn phía sân khấu, nếu tới chậm sẽ phải đứng nhìn ở phía sau, không ít trẻ nhỏ cười trên cổ cha, vui vui sướng sướng chờ màn biểu diễn đêm nay bắt đầu.

Lâm Văn đang trang điểm phía sau cánh gà, Nghi Quân nhanh chóng hóa trang cho cô, sau đó tự trang điểm cho mình.

Tiết mục của cô bé là đi trên dây, trên người mặc một chiếc váy nhỏ trắng tinh, sau lưng còn có một đôi cánh làm từ lông vũ, tựa như một tinh linh giương cánh bay lượn.

Lâm Văn từng thấy cô bé biểu diễn trong phòng của cô bé, một cô gái nhỏ dường như đã từng phải chịu đói quá lâu, dù hiện tại đã khác trước nhưng vẫn còn rất gầy.

Lúc cô bé đi trên dây rất tập trung, cực kỳ thuận lợi, thậm chí còn có thể thực hiện một vài động tác nguy hiểm lúc ở trên dây, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta hãi hùng khiếp vía.

Lâm Văn từng khen rằng cảm giác thăng bằng của cô bé rất tốt, kết quả nhóc con này lập tức lút cào trạng với cô.

"Thật ra cảm giác thăng bằng của em rất kém, hơn nữa lại sợ độ cao. Năm đó là em chết sống muốn ý lại vào lão đại, anh ấy nói với em trong đoàn không nhận người rảnh rỗi, hoặc là học được xiếc đi trên dây, hoặc là cút ngay lập tức. May mắn là em có dị năng hệ gió, dù có bị ngã cũng có thể tự nâng mình lên, về sau thì em vận dụng thuần thục rồi nên có thể dùng để gian lận rất tốt!"

Lúc Nghi Quân nói lời này không khỏi nhếch miệng, trên mặt ngược lại không hề có vẻ oán hận nào.

"Lão đại cũng vì muốn tốt cho em mà thôi, một đứa con nít có dị năng không mạnh như em rất dễ dàng bị xem như con mồi. Anh ấy muốn em mạnh lên để có thể bảo vệ chính mình. Chỉ có chị là đặc biệt nhất đó, bởi vì chị là chị dâu, có lão đại bảo vệ chị rồi, cho nên chị không cần phải buộc mình thích ứng với thứ gì đó, lão đại chính là chỗ dựa lớn nhất của chị."

Cô nhóc nói được một nửa thì lại thối phồng ngài chú hề như mọi khi.

Lâm Văn phát hiện người trong đoàn đều kính yêu có thừa đối với lão đại ngài chú hề của họ, đặc biệt ba đứa nhóc, mở miệng ngậm miệng đều không thể rời khỏi lão đại, hoàn toàn muốn nâng anh lên tận trời.

Đương nhiên cũng không quên tùy thời tùy chỗ tẩy não cho Lâm Văn, giống như cô mà không cảm động đến rơi nước mắt với ngài chú hề thì chính là gu thẩm mỹ có vấn đề.

Bên ngoài tràn ngập tiếng hoan hô, tiết mục đầu tiên đã bắt đầu.

Ngài Thụy là dị năng giả sức mạnh, thân thể của anh ta rất kiên cố, trên cơ bản đều biểu diễn loại tiết mục như dùng ngực đập nát tảng đá.

Còn lão Quỷ thì tất nhiên là mang theo những con thú cưng rắn kia của hắn lên sân khấu, hắn thường xuyên sẽ mời vài người xem lên sân khấu, chơi đùa ở khoảng cách gần với rắn của hắn, đương nhiên hắn tự nhận như thế là phúc lợi, cuối cùng còn làm cho mấy đứa bé khóc như quỷ đói sói gào.

Tiếp theo chính là màn biểu diễn "Thực vật sinh trưởng" của cặp sinh đôi, hai người đều là dị năng giả hệ thực vật, có thể điều khiển phần lớn thực vật, khiến cho chúng nó lớn lên rất nhanh lại khô héo trong nháy mắt.

Dị năng của bọn họ rất mạnh, có thể nói là dị năng giả hệ thực vật mạnh nhất căn cứ, điều này được thể hiện rõ nhất lúc sân Zombie ngoài căn cứ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Tiết mục đi trên dây của Nghi Quân cũng rất được hoan nghênh, thời bây giờ mà có một cô bé ăn mặc như thiên thần thế này thì muốn không nổi tiếng cũng khó.

Cho dù có bé không đi trên dây đi nữa thì nhảy nhót ca múa cũng có thể hấp dẫn không ít tiếng vỗ tay.

Như mọi khi thì người biểu diễn cuối cùng chính là ngài chú hề, lần này chờ đến khi anh biểu diễn xong, phần lớn mọi người đều chuẩn bị rời đi, không ngờ giọng nói tạp âm trong micro lại vang lên lần nữa.

"Mọi người khoan hãy đi vội, nếu có ai đã từng xem màn biểu diễn của chúng tôi vào ba năm trước, chắc hẳn vẫn còn nhớ rõ khi đó chúng tôi còn có một búp bê."

Anh mới mở miệng, dưới khán đài liền trở nên lặng ngắt như tờ, lúc anh nhắc đến búp bê, một loạt tiếng hút khí lập tức vang lên, tựa như anh đã chạm phải điều cấm kỵ trí mạng nào đó.

Chú hề híp mắt, anh nhìn thấy đám người cách đó không xa có một trận bạo động nhỏ, hẳn là có nhân vật quan trọng nào đó của căn cứ đang đến, dân chúng trông thấy tư thái phách lối của bọn họ thì sôi nổi nhường đường.

Anh thấy được Phùng Lục và con chó Poodle trong đám người kia, đương nhiên lúc này chẳng qua Phùng Lục cũng chỉ làm phong nền mà thôi, gã đã tìm được một chỗ dựa.

"Nhưng rất không may, chúng tôi đã mất đi cô ấy. Bây giờ tôi vừa tìm được một búp bê, cô ấy chính là búp bê xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy, hi vọng mọi người cũng có thể thích cô ấy." Ngài chú hề không tiếp tục chú ý đến bên kia nữa, ra dấu tay với phía sau sân khấu.

Lâm Văn không chú ý đến động tĩnh của mấy thành viên khác trong đoàn, bởi vì đã đến phiên cô biểu diễn, trong lòng có hơi khẩn trương.

"Đừng sợ, có tôi ở đây, cứ dựa theo những gì chúng ta đã nói trước đó mà làm."

Lúc hai người nhìn thoáng qua nhau, ngài chú hề nhanh chóng khều nhẹ ngón tay của cô một cái, quay đầu nhẹ nói với cô một câu.

Lâm Văn gật đầu, đến khi cô đứng trên sân khấu, mấy ánh đèn mờ nhạt chiếu xạ trên người cô, toàn trường yên tĩnh.

Cần như tất cả mọi người đang chăm chú nhìn gương mặt cô, để xem thử có phải là đúng như lời ngài chú hề đã nói, cô là búp bê tinh xảo nhất hay không.

Ngay sau đó có âm thanh rộn rộn ràng ràng truyền đến, không ít người đều cúi cổ, muốn nhìn thật cẩn thận hơn một chút.

Thậm chí còn có người đang ngồi cạnh sân khấu, sôi nổi đứng lên khỏi băng ghế nhỏ, trực tiếp không thể kìm chế muốn bò lên sân khấu.

Lâm Văn giật giật khóe miệng, lúc cô vừa lên sân khấu thì đã điều chỉnh lại cảm xúc thật tốt.

Lâm nghệ lừa đảo, tố chất tâm lý nhất định phải qua ải, dù sao lúc đi lừa gạt tựa như đi cáp treo vậy, nói lật liền lật.

"London bridge is falling down, falling down, falling down, London bridge is falling down, my fair lady..."*

**Đây là bài "London Bridge Is Falling Down", bài này mình có để phía trên cho ai muốn nghe nhé. Cả bài cứ lặp đi lặp lại 1 câu thôi. Ma mị lắm. Ai có học đàn chắc biết bài này í.*

Giọng ca kỳ ảo của cô gái vang lên, lúc cô cất tiếng hát, những người xem đang kích động kia tựa như bị kinh hãi, không động đậy nữa.

Có vài người dùng tư thế quái dị dựa sát mép sân khấu, mắt thấy sắp rơi xuống nhưng tất cả mọi người gần như đều bị dừng lại tại chỗ, vẻ mặt hốt hoảng, như si như say.

Lúc Lâm Văn hát lên, thật ra cô đã bị tiếng ca của mình dọa sợ, vốn dĩ đây là bài đồng dao mang hơi hướng dị vật, rất dễ hát, làn điệu lại rất có cảm giác tấy náo.

Nhưng cô cảm thấy giọng hát của mình tựa như tiếng trời, ngay cả cô cũng bị mê hoặc.

Lâm Văn mặc một bộ váy đỏ viền ren, mái tóc đen dài quấn sau vành nón, môi đỏ khê mở khê khép, vẫn luôn lặp lại bài hát này.

Làn điệu vốn du dương nhu hòa nhưng không biết từ lúc nào đã trở nên quỷ dị.

Mấy ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng sân khấu cũng chớp tắt chớp tắt, tựa như sắp hết tuổi thọ.

"Lật Xe, ta sắp bị mình mê hoặc luôn rồi, sao ta có thể hát hay vậy chứ! Ta quả nhiên chính là một tiểu yêu tinh khiến người ta muốn ngừng mà không được..." Lâm Văn hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái tự luyến, hai mắt khê nhắm, hệt như chứng động kinh đang tái phát.

"Cảm tạ mục tiêu đi, đây là bàn tay vàng hẳn mờ cho cô đó." Lật Xe ngửa mặt, kịp thời nhắc nhở.

"A, tâm can bảo bối của ta lại đổi người rồi, Đứng Đắn siêu đứng đắn!"

Ngay lúc cô và hệ thống đang cà khịa nhau, bỗng nhiên có một bóng đen nhảy lên từ sau sân khấu, cực kỳ nhanh chóng bay về phía đám người dưới sân khấu.

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở cô thì Lâm Văn vẫn chưa phát hiện.

Tốc độ của bóng đen kia rất nhanh, sau khi lẫn vào trong đám người thì bỗng nhiên rút một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông ra, đương nhiên dựa vào bản lĩnh của Lâm Văn thì không thể thấy được, vẫn là hệ thống quay chậm lại cho cô mới có thể bình thường thưởng thức được cảnh tượng như vậy.

Trên thân người kia mặc quần áo đủ màu, còn mang tóc giả đủ màu, không cần phải nói, toàn bộ căn cứ chỉ có ngài chú hề là có loại trang phục này.

Chỉ có điều do tốc độ di chuyển của anh vừa rồi quá nhanh, khiến người ta tưởng lầm là người mặc áo đen.

Cổ tay của anh lắc một cái, giống như chém dưa thái rau, một cái đầu người đã lăn xuống, vết máu phun đầy mặt mấy người xung quanh.

Lâm Văn không nhìn lầm, người vừa bị giết kia chính là Phùng Lục đã đắc ý vào ban ngày.

Về phần con Poodle đi theo phía sau gã, ngài chủ hề cũng không giết nó, dù sao thú cưng chỉ nghe lệnh của chủ nhân mà thôi, cho nên chỉ cạo hết lông trên người nó xem như màn trừng phạt nhỏ.

Poodle vốn uy phong lẫm liệt cao lớn dị thường, sau khi bị cạo lông lại gầy hốc hác, nhìn cực kỳ suy nhược.

Khi anh lại lần nữa vọt về hậu trường, một đoạn nhạc của Lâm Văn vẫn chưa được hát xong, có thể thấy được tốc độ của anh nhanh đến mức nào.

Chờ bài hát này hát đến lần thứ ba thì Lâm Văn mới ngừng lại, hai tay nhấc váy chào hỏi với mọi người dưới sân khấu, biểu thị sự cảm ơn.

Lúc này những người dường như mới tỉnh khỏi giấc mộng, có một chàng trai kích động lấy một cái bánh bìa đậu từ trong túi ra ném tới, ngay sau đó tựa như đã có một cái van kỳ lạ được mở ra, mọi người ở dưới đều bắt đầu ném đồ lên sân khấu.

Đại đa số đều là bánh bìa đậu không đáng giá, cũng có đại nhân vật lớn của căn cứ cho bánh kẹo, đồ trang sức, thậm chí là đồ trang điểm.

Thậm nhất chính là có một vài người quá mức kích động, trên thân lại không có thứ gì, cuối cùng lại cời áo ném lên sân khấu.

Loại bầu không khí ngớ ngẩn này thật sự đã lần nữa vên lên bức màn mới cho màn biểu diễn.

Lâm Văn vẫy tay chào khán giả, rốt cuộc cô cũng biết vì sao những người trong đoàn đều ném đồ cho cô sau khi nhìn thấy cô hoá trang thành búp bê rồi, đây là tương đương với một phương thức khen thưởng.

Có nghĩa là tôi rất thích màn biểu diễn của bạn.

Đương nhiên trong đám người cũng có vài người biểu hiện ra sự cuồng nhiệt nhưng trong đôi mắt lại tràn ngập dục vọng u ám.

Một gã đàn ông nhẹ liếm khoe môi, thấp giọng nói: "Phùng Lục, ông tìm được mặt hàng tốt đấy!"

Dương: Thế giới này rất hấp dẫn, tin ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mê tình mặt thế (4)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Gã đàn ông vừa nói chuyện còn chưa kịp phản ứng thì có một người phụ nữ bên cạnh gã đã hô lớn một tiếng "Có người chết áaa!", sau đó gã mới quay đầu, chợt thấy một cổ thi thể đang nằm ở đó, bụng bìa cực kỳ rõ ràng, dù cho không nhìn thấy cái đầu thì cũng có thể đoán được thi thể này rốt cuộc là ai.

Gã lập tức khản trương lên, người mà mới vừa rồi còn đang nói chuyện lại nói chết là chết.

Có thứ gì đó trượt xuống từ cánh mũi, gã vô thức liếm khoe miệng, lập tức cảm thấy một mùi máu tanh nồng nặc lan tràn trên đầu lưỡi.

Gã lập tức gờ tay gạt đi, chỉ thấy nơi lòng bàn tay có thứ gì đó trắng trắng đỏ đỏ, chính là óc.

Đám người bắt đầu bối rối chen chúc nhau, có người tìm được đầu của Phùng Lục, cũng không biết là ai quá mức chấn kinh nên đã đá một cước.

Cái đầu kia cứ lăn về phía trước, những nơi nó đi qua đều khiến người chung quanh nháo nhào né tránh, cứ như vậy lăn đến bên chân người mà Phùng Lục đi cùng.

"Oe ——" một tiếng, gã cũng không nhận được nữa, lập tức nôn.

Phùng Lục bị chặt đầu ngay trước mắt bao người, chẳng ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngay cả con Poodle cũng bị người ta cạo lông, phò phạc nằm rạp trên mặt đất rên ư ư, không còn đáng vẻ uy phong lẫm liệt như mọi khi nữa.

Chuyện này nhắc lên một trận sóng to gió lớn trong căn cứ, trong hoàn cảnh như thế này mà có thể giết chết một người lặng yên không tiếng động. Hơn nữa khẩu giác của chó vốn rất nhạy, có không ít người muốn lợi dụng Poodle để tìm hung thủ nhưng con Poolde kia lại không chịu phối hợp, cũng không biết là đang đau lòng vì mình đã trụi lủi hay là đang cảm thấy bị thương cho cái chết của chủ nó đây.

Chỉ có đội viên của Đội săn Chú Hề là biết rõ chuyện gì xảy ra, cặp sinh đôi vẫn luôn vây quanh ngài chủ hề, còn hai mắt Nghi Quân lại lấp lánh ánh sao, hoàn toàn u mê chữ ê kéo dài, sự sùng bái với anh lại tăng lên một bậc.

"Lão đại không hổ là lão đại, nói lời giữ lời, muốn gã chết lúc canh ba thì gã sẽ sống không quá canh năm."

"Cho nên những người ngoài kia gọi lão đại là ngài chủ hề thật ra cũng không đúng lắm, phải nên đổi là Diêm Vương sống mới đúng!"

Tất cả mọi người đều rất hưng phấn, đương nhiên Lâm Văn lần đầu tiên lên sân khấu làm búp bê cũng nhận được sự khen ngợi nồng nhiệt.

"Búp bê biểu hiện rất tốt, tựa như Hải yêu tái thế, tiếng hát có thể làm điên đảo bất cứ một ai."

"Đúng đúng đúng, trên sân khấu của chúng ta lâu rồi chưa có nhiều chiến lợi phẩm như vậy, lần này trở về nhất định phải ăn mừng thật lớn một phen!"

Trên mặt của mỗi người đều là sự vui mừng hớn hở, ngay cả tâm trạng của ngài chú hề cũng rất tốt, bởi vì hệ thống vẫn luôn báo cáo cho Lâm Văn, chỉ riêng trong tối nay thì giá trị đứng đắn đã lên đến sáu mươi điểm, đây tuyệt đối là mục tiêu hào phóng nhất mà cô từng gặp.

"Lật Xe, lần đầu tiên ta cảm nhận được chân thiện mỹ trong một thế giới. Đúng Đắn quá toẹt vời, hẳn là mục tiêu công lược đầu tiên không cần lên giường cũng có thể đạt yêu cầu, ta bằng lòng cho hân trái tim nhỏ bé của ta ~" Lâm Văn thấy giá trị đứng đắn gần như một đường thẳng tiến, cả người đều lâng lâng.

"Ký chủ, theo như ta thống kê, trước đây mỗi khi cô nói ra loại lời này đều sẽ bị và mặt. Cho nên ta hi vọng sau này cô đừng có lập loại flag* này nữa, nếu không ta sẽ hiểu lầm gần đây cô trống rỗng tịch mịch, đang trách móc tính lạnh nhạt của Đúng Đắn đó." Lật Xe không đồng ý với cô, thậm chí còn cực kỳ nghiêm túc khuyên bảo cô.

****Lập Flag**: ngôn ngữ mạng TQ, chỉ việc tuyên bố chuyện gì đó nhưng sau đó lại gặp kết quả ngược lại với kỳ vọng. Hiểu đơn giản chính là bị lời mình nói và mặt. (Theo Baiké)*

Lâm Văn: "...". Đến tột cùng là hệ thống này có tác dụng gì hả!

Kết quả sau khi trở về biệt thự, cái gọi là chúc mừng chính là bảy người ngồi vây quanh bàn, chờ ngài chú hề nấu mì ăn liền.

Lâm Văn hạn hán lời, cách thức chúc mừng của mấy người này thật đủ đơn sơ, mặc dù lúc này nguyên liệu nấu ăn quả thật rất đắt, nhưng hiển nhiên là Đội săn Chú Hề không thiếu tiền, vậy mà vẫn ăn mì ăn liền.

"Trước đó tôi thấy trong bếp có cà chua, mọi người muốn ăn trứng chiên cà chua không?"

Lâm Văn vừa thốt ra câu này, gần như tất cả mọi người đều đưa ánh mắt tập trung kên người cô: "Cô làm à?"

Trăm miệng một lời hỏi ra vấn đề này khiến Lâm Văn giật nảy mình.

"Ừm, tôi sẽ làm." Cô vô thức gật đầu.

Cặp sinh đôi lập tức hoan hô: "Cuối cùng trong đội chúng ta cũng có một người bình thường, chị gái nhỏ mau đi làm đi, em bằng lòng tặng một nửa chiến lợi phẩm cho chị."

Lâm Văn không biết tại sao phản ứng của bọn họ lại lớn như thế, trứng chiên cà chua là món ăn thường ngày cực kỳ đơn giản, chỉ mấy phút cô đã làm xong.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đến lúc cô mang đồ ăn ra, những người trên bàn ăn vẫn còn kêu gào.

"Cuối cùng búp bê cũng ra rồi, nhanh lên đi nào. Em mà còn không đến thì lão đại không nấu đâu, nói nhất định phải chờ em đến sau đó để em ăn cùng." Ngài Thụy dùng tay to vỗ bàn khiến bát đĩa phía trên đều vang rôn rảng.

Lâm Văn nghe thấy câu "sau đó để em ăn cùng*", vẻ mặt hơi quái dị, nhưng thấy mọi người chung quanh đều đã nghe mãi thành quen, xem ra thế giới này vẫn chưa lưu hành loại câu đùa tục hàm súc này.

**Nguyên văn là "Để em ăn phía dưới", nếu để nguyên thì không rõ nghĩa lắm nên mình mới edit thành như trên.*

Mì ăn liền được cho vào nồi, một bàn trứng chiên cà chua kia cũng chẳng giữ được lâu, vừa bung lên bàn lập tức bị cướp đi như sói đói vồ mồi.

Cô gần như hóa đá trước bàn, chẳng qua chỉ là một món trứng chiên cà chua đơn giản nhất lại khiến mấy người kia ăn đến nước mắt chảy ngang.

"Búp bê, từ nay về sau em chính là tổ tông của anh. Trước khi em đến, bọn anh đều phải ăn đồ hộp, trong đội chẳng có ai biết nấu ăn hết, đồ lão Quý làm toàn có độc cả, những người khác cũng không khá hơn chút nào, đều làm nổ phòng bếp. Cũng chỉ có lão đại ngẫu nhiên tâm trạng tốt mới nấu mì ăn liền cho bọn anh, nếu không bọn anh đều phải uống gió Tây Bắc!"

Ngài Thụy là một người đàn ông cao to bề ngoài câu thả, giờ phút này lại ôm đĩa trứng chiên cà chua khóc chút chút, ngay cả mẹ chút chút cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Về phần những người khác cũng rất đồng cảm gật đầu theo, giống như quý chết đói đầu thai vậy.

"Làm gì đến mức như vậy, đâu phải mọi người không có tiền, đi nhà hàng cũng được mà." Lâm Văn bĩu môi, không tin.

"Không thể đi không thể đi, luôn có người muốn hại nhóm chúng ta, rất nhiều món đều có độc." Nghi Quân dành thời gian trả lời cô một câu.

Ngài chú hề nấu xong mì ăn liền rất nhanh, đã nói làm xong muốn ăn cùng Lâm Văn, kết quả lúc bê nồi ra cũng chỉ có năm cái chén, Lâm Văn và chính anh đều không có phần.

"Nè nè, lão đại, hai người đi đâu đó?" Cặp sinh đôi thấy anh lôi kéo Lâm Văn ra ngoài, lập tức hỏi một câu.

"Mày mù ha mà hỏi, rõ ràng là đi nói chuyện yêu thương." Lão Quý gõ chén của cậu, bảo cậu ngậm miệng.

Lâm Văn đối bụng bị lôi ra, còn đang định hỏi anh muốn làm gì, kết quả lại cảm thấy tay ngài chú hề rất lạnh, sờ vào tựa như băng vậy.

Tay của cô siết chặt, dường như đã nhận ra cô có gì đó không đúng, ngài chú hề chợt buông lỏng tay cô ra rất nhanh.

"Chúng ta đi mua đồ ăn, em làm đồ ăn, tôi nấu cơm." Một câu của anh đã định ra nhiệm vụ tiếp theo.

Thật ra buổi tối cô lệnh cấm đi lại, nhưng trong khu biệt thự có một cửa hàng 24 giờ giá rẻ, bên trong cung ứng rất đầy đủ đồ, có vẻ khu này đều nơi ở của những người có quyền thế.

Thu ngân nhìn thấy ngài chú hề đến mua rau quả, rất kinh ngạc nhìn chằm chằm bọn họ một hồi, chuyện Đội săn Chú Hề không có đầu bếp đã sớm không phải bí mật gì.

"Búp bê nhà tôi, sau này cô ấy có đến mua đồ ăn nhớ giảm giá cho cô ấy, nếu không đủ sau này tôi bù lại cho." Trước khi đi ngài chú hề nghiêm túc dặn dò thu ngân một câu.

Nhưng Lâm Văn được tiện nghi mà vui rạo rức sau khi nghe được câu này lại lập tức cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Cho nên đây đều là vì đồ cô vui về?

"Ngài chú hề à, anh không cần phải bù cho cậu ta đâu, tôi sẽ không trả giá." Lâm Văn bĩu môi, nhìn có vẻ không vui lắm.

Ngài chú hề liếc nhìn cô một cái, lôi kéo cánh tay cô đi mấy bước để cô sống vai cùng mình.

Dù có cách một lớp quần áo cô cũng có thể cảm nhận được bàn tay của anh lạnh đến mức nào, không giống như nhiệt độ mà con người nên có.

"Lật Xe, trong lòng ta có dự cảm không được tốt, không phải hẳn là Zombie đó chứ?" Lâm Văn gần như run rẩy hỏi thăm hệ thống.

Hệ thống trả lời: "Zombie không có tình cảm, ký chủ cô đã cùng hắn hôn đến mấy lần, chẳng lẽ trong lòng không nhận ra?"

Lâm Văn thấy cũng đúng, lập tức vứt chuyện này qua một bên, có lẽ ngài chú hề có dị năng hệ băng không chừng, giống như Lạnh Nhạt trước đó ấy.

"Tôi chỉ phòng ngừa cậu ta nảy sinh ý đồ xấu với em mà thôi. Sau khi cậu ta biết em là búp bê, ngay cả ánh mắt cũng không giống trước, cho nên tôi muốn cảnh cáo cậu ta." Anh để cô đi bên trong lễ, hai tay xách hai túi đồ ăn.

Lâm Văn cũng biết rõ từ sau màn biểu diễn đó thì những quần chúng kia đã điên cuồng cỡ nào, có mấy người còn mất khống chế, tựa như muốn xông lên sân khấu xé nát cô luôn vậy.

"Giọng hát của tôi là sao vậy? Trước kia tôi cũng đâu có dị năng gì."

Ngài chú hề không để ý trả lời: "Em có vẻ ngoài của một thiên sứ, tất nhiên cũng nên có giọng hát của một thiên sứ. Tất cả mọi người trong căn cứ đều thích em, điên cuồng vì em."

Anh quay đầu nhìn cô, nhếch miệng lên, trên mặt vẽ đầy màu, dưới ánh đèn đường chiếu rọi lại có vẻ hơi chướng mắt và đáng sợ.

Lâm Văn hơi sững sờ, rất nhanh lại nở nụ cười với anh, đưa tay chạm lên mặt anh.

"Trong mắt tôi, ngài chú hề mới là thiên sứ. Là thiên sứ sẽ cho tôi kẹo mút vị xoài."

Có lẽ do động tác của cô quá nhanh, ngài chú hề chưa kịp phản ứng nên bị cô đứng lúc sờ được.

Nhiệt độ dưới lòng bàn tay vẫn lạnh buốt, mấy lần hôn trước đó đều không có cảm giác lạnh này.

Nhưng ngài chú hề đã quay mặt tránh khỏi rất nhanh: "Em có lấy lòng tôi như thế thì tôi cũng không cho em chỗ tốt nào đâu, đêm nay nhất định phải làm đồ ăn thật ngon."

Anh lại tăng nhanh bước chân đi trước, có vẻ không muốn đợi cô nữa.

"Đình ——" giọng hệ thống vang lên: "Giá trị đứng đắn tăng hai mươi điểm, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ, mục tiêu này là người cô công lược dễ dàng nhất."

Về mặt Lâm Văn dụ đi, chẳng qua chỉ là một câu nói xuôi tai đúng thời điểm mà thôi, vậy mà tặng cô trọn vẹn hai mươi điểm.

"Ngài chú hề nhất định là một người có trái tim mềm mại." Cô cảm khái nói một câu.

Đến khi cô ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy ngài chú hề đã thả chậm bước chân, hình như đang chờ cô đuổi theo.

Cô nhanh chóng nhấc chân chạy tới, hai cái bóng rất nhanh đã hợp lại thành một, khó phân khác biệt.

Sau khi hai người trở về thì nấu com làm đồ ăn, thần kỳ ở chỗ dù dưới lầu mùi đồ ăn thơm lừng tỏa ra bốn phía nhưng mấy tên quỷ chết đói đầu thai kia đều không hề xuống lầu quấy rầy bọn họ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

Lâm Văn ăn rất vui vẻ, đây là bữa ăn phong phú nhất no bụng nhất mà cô được ăn kể từ khi mất thể đến nay.

Đến khi ăn xong mới nhớ tới mấy người trên lầu: "Sao bọn họ không xuống? Tôi còn đặc biệt nấu rất nhiều, định để phần cho bọn họ."

"Không sao, bây giờ tôi sẽ thả bọn họ xuống." Ngài chú hề cũng buông chén xuống, hiển nhiên anh cũng ăn no rồi.

Tiếng nói của anh vừa dứt, trên lầu chợt truyền đến tiếng la to oai oái, gần như trong chớp mắt, mấy người còn lại đều xuất hiện dưới lầu.

"Lão đại, anh cũng quá không có tính người rồi đó. Chỉ vì muốn hẹn hò với chị dâu mà lại ngăn cách bọn tôi, cũng chỉ có thể nghe mùi thơm này gặm bánh mì."

"Phải đó, lão đại, chuyện này thật quá đáng. Đã bao lâu rồi chúng ta chưa ——"

Câu nói thứ hai còn chưa nói xong thì đã không còn ai mở miệng nữa, toàn bộ đều chui đầu vào trong chén, bắt đầu điên cuồng quét sạch đồ ăn.

"Bé yêu của tôi nấu com tại sao phải cho mấy người ăn? Do cô ấy nói làm nhiều, để mấy người ném thứ là tôi đã từ bỏ lắm rồi."

"Oa, búp bê vạn tuế!" Mấy người kia miễn cưỡng bứt ra tán dương Lâm Văn một câu.

"Ngủ ngon, ngài chú hề." Ngài chú hề đưa cô đến cửa phòng. Lâm Văn nhìn bóng lưng của anh, lập tức thốt ra câu này.

Thật ra cô không có thói quen chúc người khác ngủ ngon, nhưng lúc này nhìn anh lại không khống chế nổi.

"Ngủ ngon, bé yêu." Bước chân của ngài chú hề ngừng một chút, thấp giọng nói một câu.

Cô trở lại phòng công chúa màu đỏ của mình, mất không khỏi chuyển hai vòng, cảm thấy mình sắp biến thân thành một cái công chúa nhỏ ngọt ngào siêu cấp đáng yêu.

"Đình ——" Âm thanh nhắc nhở quen thuộc vang lên lần nữa: "Giá trị đứng đắn tăng mười điểm, ký chủ siêu toẹt vời."

"A a a, là ngài chú hề siêu toẹt vời!" Lâm Văn lập tức nhào về phía giường của mình, trên mặt cực kỳ vui vẻ.

Chỉ cần cô xoát xong mười điểm còn lại là có thể đi tới thế giới khác rồi.

Ngoại trừ ngay từ đầu lúc tiến vào thế giới này đã làm mất hệ thống, bị Zombie đuổi theo trong hơn mười ngày cực kỳ gian nan, sau khi gặp ngài chú hề, cô cảm thấy mình như tiến vào Thiên Đường.

Lâm Văn mang mộng đẹp chìm vào giấc ngủ, nhưng nửa đêm lại bị người ta lay tỉnh.

"Chị Văn, mau dậy đi, tập hợp khẩn cấp." Nghi Quân kéo cô dậy, Lâm Văn vừa mặc xong quần áo đã bị túm đi, ngay cả mặt cũng không kịp rửa.

Sau khi có tình tảo lại, bên tai tràn ngập từng tiếng gấp rút mà chói tai, chấn động khiến cô đau cả màng nhĩ.

"Lão đại, nghe nói ở nơi cách căn cứ năm mươi cây số có một số lượng lớn Zombie đang tập hợp, bốn phương tám hướng đi về phía căn cứ, hơn nửa giờ sau e rằng nơi này sẽ bị làn sóng Zombie vây công." Cặp song sinh vừa nghe ngóng tin tức trở về.

"Tất cả đội sẵn trong căn cứ đều phải tập hợp khẩn cấp, sắp xếp phân tán ra khỏi thành giết Zombie."

Đội sẵn Chú Hề xếp hạng rất cao trong căn cứ, loại thời điểm này tất nhiên không thể làm rùa rút đầu, hơn nữa mỗi một đội viên đều là cao thủ giết Zombie, về phần Lâm Văn mặc dù thật sự là gánh nặng, nhưng nếu để cô ở lại trong căn cứ sẽ càng thêm nguy hiểm.

"Chị Văn, chị yên tâm. Lão đại của chúng ta rất lợi hại, nhất định anh ấy có thể bảo vệ chị thật tốt." Nghi Quân lo cô sợ hãi, nhẹ giọng trấn an hai câu.

Rất nhanh tất cả đội sẵn đã đến quảng trường lớn trong căn cứ tập hợp, nhìn sơ qua toàn người là người, có người phụ trách trong căn cứ ở phía trên để chỉ huy.

Bởi vì do tình hình khẩn cấp, trên cơ bản đều không nói gì nhiều, rất nhanh đã chia mấy trăm tiểu đội thợ săn thành tám phương hướng, ra khỏi căn cứ đi về phía nơi Zombie tụ tập.

Đội sẵn Chú Hề được phân đến phía Tây Nam, hơn nữa còn là đội chỉ huy, mấy tiểu đội khác cũng không có dị nghị gì, dù sao việc răn mất đầu ngay lúc này là tối kỵ, đấu tranh nội bộ càng là phương thức tự diệt vong.

Mỗi tiểu đội đều lái một chiếc xe, đại đa số đều là xe đã qua cải tạo, nếu không căn bản sẽ chịu không nổi một kích của Zombie.

Lần này ngài chú hề không lái xe, anh trực tiếp dùng con Poodle của Phùng Lục làm phương tiện giao thông.

"Lão đại, anh điên rồi à? Con chó háo sắc này nhìn là biết chẳng phải thứ gì tốt, coi chừng nó đâm sao lưng anh đó." Nghi Quân ngồi trên lưng Poodle, bị xóc nảy nên nói chuyện có hơi rung động.

Đương nhiên bởi vì con chó này cực kỳ hiểu tính người, cho nên cô bé rất thông minh không đề cập đến chuyện sát hại Phùng Lục, dù sao ngày đó dù người khác có uy hiếp như thế nào thì con cò hó này cũng không chỉ ra hung thủ.

Ngài chú hề cũng không trả lời cô bé, một lát sau nhìn thấy sắc mặt Lâm Văn hơi trắng bệch, có vẻ là bị xóc nảy đến khó chịu, mới đưa tay vỗ vỗ lưng Poodle.

"Cò Cò, chạy vững một chút. Bé yêu không thoải mái."

Tiếng nói của anh vừa dứt, con Poodle vốn đang chạy về phía trước như điên lập tức trở nên biết điều hơn rất nhiều, tứ chi chạm đất ổn định, thậm chí còn ngừng đầu sủa gâu gâu, tựa như đang giao lưu với ngài chú hề.

"Lão đại quá bắt công rồi đó." Cô gái nhỏ lập tức cau mày kháng nghị.

Ngài chú hề không biết từ đâu biến ra một cây kẹo mút cho cô bé, Nghi Quân lập tức mặt mày hớn hớn, phảng phất như người vừa rời lên án không phải là cô bé vậy.

"Lát nữa mọi người cứ hành động tùy theo tình hình, một khi có chuyện gì không thích hợp thì lập tức ngồi lên Cò Cò chạy ngay. Nó sẽ nghe theo mệnh lệnh của mọi người, không cần phải đề ý đến tôi và bé yêu, phải nhớ kỹ khi mọi người chạy thoát mới không gây cản trở cho tôi."

Ngài chú hề thấy xung quanh dần dần có sương mù dâng lên, bóng đêm vẫn rất tối tăm, căn bản thấy không rõ đường đi cũng không thấy được lối về, chỉ có đèn xe lơ mờ chung quanh đang lập lờ trong đêm.

Mọi người nhìn nhau một lúc, sôi nổi gật đầu, ngài chú hề rất lợi hại, tuyệt đối có lòng tin.

Các đội viên cũng hoàn toàn tin nhiệm lão đại nhà mình, tin tưởng anh có thể mang theo gánh nặng Lâm Văn mà vẫn sẽ bình an vô sự.

"Lão đại, em cảm thấy là lạ, chúng ta đã chạy rất lâu rồi sao vẫn không thấy Zombie. Nếu thật sự hình thành sóng Zombie thì phải ngửi thấy mùi thối rửa mới phải, thế nhưng giờ lại chẳng có mùi gì hết." Cặp sinh đôi là hệ thực vật, tương đối thân cận với thực vật xung quanh cho nên đã phát hiện được điểm này trước tiên.

Ngài chú hề nhẹ gật đầu: "Không cần chờ nữa, bây giờ mọi người đi ngay đi, đừng quay đầu."

Anh vỗ một cái vào người Poodle lần nữa, con chó to lớn vậy mà biến mất không dấu vết, nhưng những người trên lưng nó rõ ràng vẫn còn rất tốt, vẫn di chuyển cực nhanh, rất nhanh đã biến thành điểm nhỏ, biến mất trong sương mù.

Lâm Văn còn chưa kịp phản ứng, vòng eo chợt bị một cánh tay ôm lấy, ngay sau đó liền nhảy xuống khỏi lưng Poodle.

Ngài chú hề búng tay một cái, một con chó to chợt xuất hiện, nhưng con chó này lại không phải thật mà là do vô số dây leo tụ tập lại mà thành, hình dạng gần như giống Cò Cò như đúc, giữa thời tiết dày đặc sương mù thế này thì căn bản không phân biệt rõ được.

Lâm Văn vẫn luôn không nói gì, vừa rồi cô chợt phát hiện, mấy trăm chiếc xe chạy phía sau trước đó toàn bộ đều biến mất không thấy, không còn chút ánh sáng đèn xe nào, rõ ràng trước đó còn phóng nhanh nhưng lúc sương mù dần dần dày đặc thì từng chiếc lần lượt biến mất.

Dù hiện giờ bọn họ đã dừng ở chỗ này rất lâu nhưng vẫn không nhìn thấy bất kỳ một chiếc đèn xe nào sáng lên.

Rốt cuộc là cùng biến mất, hay là có dự tính gì khác?

Không đợi Lâm Văn suy nghĩ rõ ràng, đầu ngón tay của ngài chú hề chợt bắn ra, vài đóm lửa bay ra từ đầu ngón tay anh, xuyên qua sương mù rồi không biết rơi vào đâu.

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, chợt có tiếng nổ "Ầm ầm ầm" vang lên cách đó không xa.

Trong lòng bàn tay Lâm Văn không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, những chiếc xe kia vậy mà cách bọn họ gần như thế, lại không bật đèn xe, hiển nhiên là lòng mang ý xấu.

Cô nhớ rõ là đêm nay có ít nhất ba trăm đội thợ săn ra ngoài cùng bọn họ, đa số đều rất lợi hại.

Trên cơ bản thì đội thợ săn đều do dị năng giả tạo thành, người bình thường căn bản không ra khỏi căn cứ được, đánh giết Zombie cũng tương đối khó khăn.

Ngài chú hề có vẻ lợi hại, chỉ riêng mới vừa rồi cô đã nhìn thấy anh có tận ba dị năng.

Ẩn thân, khống chế thực vật và phóng hỏa, nhưng đối mặt với nhiều tiểu đội thợ săn mạnh như vậy, anh thật sự có thể lấy một địch trăm sao?

"Ầm ầm ——" rốt cuộc cô cũng nghe được tiếng ô tô rầm rầm chạy đến, thế lửa lan tràn, bầu trời phía trên u ám, tựa như có dị năng giả hệ nước đang dẫn mây mưa tới.

Ngọn lửa vừa đốt, trên trời lại có mưa phùn tưới xuống, lập tức xua tan sương mù chung quanh.

Lúc này Lâm Văn mới thấy rõ ràng cảnh tượng xung quanh, vô số chiếc xe phóng tới từ bốn phương tám hướng, bao vây hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mê tình mặt thế (5)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□

"Các người có ý gì đây?" Ngài chú hề cau mày, nhìn chằm chằm về phía những đội thợ săn xung quanh.

"Chú hề, trong lòng mày chắc cũng hiểu rõ, những người lãnh đạo trong căn cứ đã sớm bắt mối với tiểu đội của mày từ lâu. Ba năm trước búp bê của bọn mày chết đi, mày đã khiến vô số thợ săn phải chết oan chết uổng, máu chảy thành sông, lòng người bàng hoàng. Nếu không phải lúc ấy những dân chúng ngu xuẩn kia nể tình những ân huệ nhỏ nhặt của mày, ra sức bảo đảm cho mày thì e rằng tiểu đội của bọn mày đã sớm đầu một nơi thân một nẻo rồi."

Một tên đàn ông trong đó thoát nhìn có vẻ là người dẫn đầu đi tới, hắn mặc một chiếc áo da màu đỏ lửa, trên lỗ tai có mười cái lỗ, ăn mặc thật khác thường.

Lúc hắn nói chuyện, trong lòng bàn tay vẫn luôn bốc lên ánh lửa màu đỏ, chắc hắn là một dị năng giả hệ lửa, quả thật chính là trạng thái đang đùa với lửa.

"Nếu những thợ săn đã từng cảm kích vào ba năm trước vẫn còn ở đây thì hắn phải biết những người kia đáng chết. Bọn hắn muốn thay một vị đại nhân nào đó trong căn cứ bắt búp bê của chúng tôi về để đùa bỡn, búp bê không chịu thì lại để thợ săn trong toàn thành đến ép buộc, bọn hắn chỉ là nên đến nơi cần đến mà thôi."

Sắc mặt ngài chú hề rất âm trầm, lúc anh nghe tên ăn mặc bất thường kia nhắc đến búp bê ba năm trước, quanh thân lập tức tràn ra nộ khí.

"A, tao biết ngay là mày sẽ nói như vậy mà. Nhưng có câu trúng chọi đá. Nhân vật lớn đã muốn ai thì không phải loại dân chúng thấp cổ bé họng như mày có thể ngăn cản, bọn họ có một trăm phương pháp khiến mày chết oan uổng, hơn nữa còn không có cách nào kêu oan. Phương pháp tốt nhất chính là ngoan ngoãn giao ra, còn có thể có được chỗ tốt."

Sau khi tên đàn ông áo đỏ nói xong, ánh mắt không chút kiêng kỵ quan sát Lâm Văn đang đứng bên cạnh.

"Búp bê của bọn mày hiện giờ còn xinh đẹp hơn cả người của ba năm trước, chẳng trách lại khiến nhân vật lớn muốn lấy được bằng mọi giá, một đêm cũng không chờ nổi. Nếu mày thức thời thì ngoan ngoãn giao cô ta ra đây, tao có thể cho mày toàn thân, về phần những đồng đội đã chạy mất kia của mày, tao cũng có thể mở một mắt nhắm một mắt, chỉ cần bọn họ không trở về căn cứ nữa thì tao cũng chẳng truy cứu làm gì."

Hắn vừa nói vừa cười, nụ cười cực kỳ thâm tà.

Ánh mắt kia tựa như rắn độc, quét tới quét lui trên người Lâm Văn, cực kỳ không thoải mái.

Ngài chú hề không nói gì, chỉ câu khẽ môi cười lạnh một tiếng, ngón tay lật một cái, tia lửa tung tóe hướng thẳng về phía tên áo đỏ kia.

Tên áo đỏ nhìn thấy đóm lửa chỉ nhỏ bằng móng tay nhưng lại không hề dám xem thường chút nào, ngược lại trên mặt còn lộ ra vẻ trợn địa sẵn sàng đón quân địch.

Ngọn lửa trong bàn tay hắn lập tức nhảy lên cao, gần như muốn biến thành một con rồng lửa hướng về phía đóm lửa nhỏ.

Đóm lửa nhỏ và rồng lửa va chạm, bề ngoài chênh lệch quá lớn khiến Lâm Văn cho rằng nhất định là đóm lửa nhỏ kia sẽ thua.

Không ngờ đóm lửa kia lại tựa như một chú bọ rùa có sinh mệnh ngoan cường, còn rồng lửa khí thế bằng bạc thì chẳng khác gì một chiếc lá vừa mềm mại lại vô dụng, cứ như vậy nhanh chóng bị đâm xuyên, sau đó sụp đổ.

Con rồng lửa kia có tên áo đỏ không ngừng cung cấp dị năng, ngược lại sinh sôi không ngừng, nhưng đóm lửa của ngài chú hề quả thực bá đạo, mở ra một vết rách ngay giữa rồng lửa, bay thẳng vào lòng bàn tay của hắn.

Sự cách trở của rồng lửa căn bản chẳng là gì, tên áo đỏ kinh hãi, mắt thấy đóm lửa sắp đụng phải bàn tay của mình thì hắn lập tức muốn lùi về phía sau, nhưng đã quá muộn.

"A ——" một tiếng kêu rên vang lên, toàn bộ bàn tay của hắn đã nổ tung.

"Oanh ——" một tiếng, rồng lửa vốn đang sinh sôi không ngừng cũng lập tức bị diệt, tên áo đỏ bị phé đi một cái tay.

Tựa như thứ ngài chú hề thả ra vốn không phải là một đóm lửa mà là một túi thuốc nổ có uy lực to lớn vậy.

Rõ ràng chung quanh có nhiều người như vậy nhưng không một ai nói chuyện, thậm chí tiếng hít thở cũng nhỏ lại, hoàn toàn bị một chiều này của ngài chú hề dọa sợ.

Trước đó những đóm lửa bắn trúng những chiếc xe cũng bị nổ tan nát, chỉ cần có chiếc xe nào bất hạnh gặp phải thì với lượng xăng bên trong sẽ dẫn tới một vụ nổ còn quy mô hơn thế này nhiều.

Nếu không phải đa số dị năng giả đều da dày thịt béo lại liên tục phóng năng lực thì chắc hẳn ô tô liên tục nổ tung đã đủ để giải quyết hết toàn bộ đám người này.

"Các vị đều là người có bản lĩnh, nếu đắc tội cấp trên thì vẫn có thể đổi một căn cứ khác bắt đầu lại. Nhưng nếu tôi bỏ mạng tại đây, coi như không có lời. Tôi luôn chán ghét sát sinh, lòng mang cảm kích sống trên thế giới này, nhưng nếu còn khinh người quá đáng thì tôi cũng không ngại máu chảy thành sông lần nữa." Sắc mặt ngài chú hề hơi hoãn lại, ngữ khí cũng trở nên bình thản, có ý dẫn dụ từng bước.

Hiển nhiên anh cũng không muốn trở thành kẻ địch với những người này, lúc Lâm Văn nhìn thấy những người bao vây hai người, loại cảm giác áp lực kia thật sự không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Huống hồ trên tay đa số dị năng giả đều dính vô số máu tươi, dù cho không giết người đoạt bảo thì cũng đã giết vô số Zombie.

Sát khí nặng như thế tụ tập cùng một chỗ đã khiến loại người chưa trải đời như Lâm Văn suýt ngất đi.

"A, mày nói dễ nghe quá nhỉ. Từ đầu tới cuối cũng không phải chỉ cần mày mồm mép là xong việc. Đa số người ở đây đều có thân quyền trong căn cứ, một khi buông tha cho mày thì chẳng khác nào phản bội căn cứ, những cái thân quyền kia còn có thể sống chắc? Còn cả búp bê này nữa, chẳng qua chỉ là một người mày vừa nhặt được, một con đàn bà mà thôi, thật sự đáng giá để mày đối đầu với cả thiên hạ hay sao?"

Tên áo đô chật vật ngồi dưới đất, may mắn là trong đội của hắn có một dị năng giả hệ chữa trị, lúc này đang trị liệu cho hắn, có điều hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Đóm lửa mà ngài chú hề phóng ra cũng không là lửa bình thường, có thể đâm xuyên rỗng lửa mạnh như thế kia thì huống chi là bàn tay của hắn.

Hiện tại xem ra tên hề này quả thật như lời anh nói, hạ thủ lưu tình, nếu không tên áo đô đã sớm bị nổ tan xác, làm gì còn mạng nói chuyện ở đây.

"Ngài chú hề, người anh em kia nói chuyện hơi vội vàng, cậu chờ đi. Mọi người cũng biết cậu khó xử, cũng biết đánh không lại cậu. Nhưng cũng đều bị buộc bắt đắc dĩ mà thôi, người nhà của chúng tôi vẫn còn ở trong căn cứ, chỉ cần cậu để người phụ nữ này lại, chúng tôi sẽ thả cậu đi, còn có thể cho cung cấp một chút vật tư cho cậu. Cậu đến căn cứ khác bắt đầu lại, tôi nghĩ dựa vào tài trí của cậu thì chắc hẳn không đến một tháng sẽ trở thành người được trọng dụng ở đó mà thôi."

Một đội trưởng đội thợ săn khác bước ra nói chuyện, mắt thấy cục diện sắp lâm vào bế tắc, tuy những thợ săn ở đây đều sống cuộc sống đầu đao liếm máu nhưng cũng không tình nguyện mất mạng vì chuyện như thế này.

Nếu chết ở đây, quả thật không cam lòng.

Lâm Văn thấy những thợ săn này thật đúng là không biết xấu hổ, xài cứng rắn không được thì xài đến mềm, còn muốn chia rẽ quan hệ giữa cô và ngài chú hề nữa.

Mẹ mày chứ, cô ở thế giới này sống sót ăn ngon uống sướng đều dựa cả vào ngài chú hề, ai dám đoạt đàn ông với cô, cô liều với kẻ đó.

"Ông cảm miệng đi được không hả! Tôi là búp bê của ngài chú hề, chẳng khác gì vật trang sức trên người anh ấy, ông có từng thấy ai tự dung có thể cắt đi vật trang sức quan trọng nhất trên người để cho người khác à? Có bản lĩnh thì ông cời quần cắt một cái cho tôi xem nào!"

Lâm Văn lập tức bước hai bước về phía trước, chợt nhận ra khoảng cách an toàn bị kéo ra hơi xa, lập tức sợ hãi lui về sau nửa bước, bảo đảm lúc có người tổn thương cô thì ngài chú hề có thể cứu cô trước.

Cô rống lên một câu làm cho mọi người chung quanh đều ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không ngờ búp bê nhìn có vẻ nũng nịu yếu gà của Đội săn Chú Hề vậy mà hung hãn thô tục như thế.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lật Xe tự và miệng ngay trong đầu cô: "Ký chủ, thiết lập nhân vật của cô đâu rồi. Hoa trắng nhỏ yếu đuối đã nói đâu hả?"

Lâm Văn đang nổi nóng, tất nhiên không có khẩu khí gì tốt: "Sớm cho chó ăn rồi, ta làm hoa trắng nhỏ với điều kiện tiên quyết là mi phải ra sức, có thể cứu ta trong nước sôi lửa bỏng, kết quả mi lại không được, ta đành tự mình lên chứ sao giờ. Hoặc là ngậm miệng, hoặc là giết những thợ săn này cho ta!"

Lật Xe im lặng nửa ngày mới nói: "Ta không chơi chết bọn hắn được, đây là kịch bản cần, cô... Tùy ý đi, ta sợ tiếp đây."

Đối với chuyện Lật Xe thừa nhận nó sợ, Lâm Văn cảm thấy tâm trạng hơi hòa hoãn lại, nhưng nhìn những đám thợ săn đang nhìn chằm chằm kia, cô lại kinh hoàng một trận.

"Chú hề, mày sẽ không thật sự vì một con đàn bà mà đối địch với bọn tao đấy chứ? Nói thật cho mày biết luôn, những đội thợ săn trong căn cứ căn bản chẳng có chia ra tám hướng gì sất, toàn bộ đều tụ tập ở đây chờ nhặt xác cho bọn mày. Bọn tao biết mày lợi hại, nhưng đối mặt với hàng ngàn hàng vạn người như này thì thật sự mày có thể đánh lại sao? Hai quyền khó địch bốn tay, mày cứ suy nghĩ cho kỹ đi."

Tên áo đô có hơi vội vã không nhin nổi hỏi một câu, lông mày của hắn nhíu chặt, có lẽ là do quá đau.

Ngài chú hề vẫn luôn không nói gì, gương mặt anh lạnh lùng, nhìn thợ săn xung quanh, lại nhìn Lâm Văn.

Cuối cùng nhẹ nhàng giữ tay cô lại, vỗ vỗ đầu cô.

"Em không phải là búp bê của một mình tôi, em là búp bê của Đội săn Chú Hề. Nhưng em là người của tôi, bé yêu."

Anh gương khỏa miệng lên, nụ cười được vẽ trên gương mặt đầy thuốc màu càng thêm ung dung tùy ý.

"Đỉnh ——" giọng nói quen thuộc vang lên lần nữa: "Chúc mừng ký chủ, giá trị đứng đắn đã đầy một trăm điểm."

Nếu không phải tình huống bây giờ đặc thù, Lâm Văn gần như muốn nhảy dựng lên đến nơi.

"Đi đi đi, chúng ta mau đến thế giới tiếp theo đi!"

Quả thực quá tuyệt vời, đây là thế giới mà cô qua dễ dàng nhất. Đứng Đắn không hồ là đứng đần, siêu lợi hại, yêu hấn một vạn năm, a a moa ~

"Đi ngẩu... b không &*&%" giọng nói của hệ thống giống như cuốn băng, từng tiếng máy móc vang lên trong đầu cô.

Lâm Văn ngủ ngon, toàn thân cô như rớt vào hầm băng, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

"Ngài chú hề, anh ——" Lâm Văn vô thức nắm chặt ống tay áo của anh.

Trên người anh vẫn còn mặc trang phục chú hề đủ mọi màu sắc kìa, mũi đỏ rùng rục, tóc giả trên đầu nhìn có vẻ buồn cười.

Lâm Văn rất muốn hỏi anh một chút, vì sao tôi lại không thể đi, rõ ràng đã xoát đầy mà? Có gì không hài lòng thì mời nói ra, cho tôi năm sao khen ngợi đi chứ!

Đáng tiếc đến một câu cô cũng không hỏi ra được thì đã bị ngài chú hề ngắt lời.

"Bé yêu, nhớ chờ tôi đó ~ hy vọng em vẫn nhớ lời em đã nói, nếu không tôi sẽ tức giận đấy, tôi mà tức giận sẽ siêu đáng sợ." Anh cúi ghé sát bên tai cô, thấp giọng nói.

Lần này anh không còn dùng giọng giả của chú hề nữa mà là giọng vốn có của chính anh.

Trầm thấp, dịu dàng lại từ tính, nhưng câu nói sau cùng lại chứa ý cảnh cáo rõ ràng.

Lâm Văn mở miệng còn định nói gì đó thì lại cảm thấy có một bàn tay tiến vào trong cổ áo cô, nhẹ nhàng sờ soạng gáy cô một chút.

Cô chỉ cảm thấy có một tảng băng đang dán phía trên, mắt tối sầm lại rồi không còn bất cứ tri giác nào nữa.

Trước khi ngất đi, trong lòng cô giờ ngón giữa: Cút mẹ mi đi Lật Xe, ông nội anh chứ Đứng Đắn, rốt cuộc là đời trước ta đã tạo nghiệp, gì mới gặp phải hệ thống phá bình như thế, xuyên qua loại thế giới không đáng tin cậy như này!

Cô gái nhỏ trong ngực đã ngủ, ngài chú hề đưa tay sửa sang lại chiếc váy hơi loạn của cô, cúi đầu hôn trán cô, trong ánh mắt hiếm khi hiện ra chút cảm xúc dịu dàng và quyến luyến.

Anh vỗ tay một cái, trên đất trống bên chân anh bỗng nhiên có vô số dây leo chui lên, nhanh chóng tăng trưởng rồi quấn lấy nhau.

Mầm cây vốn chỉ to bằng móng tay nhanh chóng biến thành cánh tay, màu sắc đậm dần.

Chỉ trong một lát, trước mặt liền có một đám dây leo được bện thành giường, anh lại vỗ tay lần nữa, biến ra một cái nệm mềm mại và một cái chăn lông ấm áp, nhanh nhẹn trải lên giường.

Sau đó anh nhẹ nhàng đặt Lâm Văn lên, chăn lông rất mềm mại, dường như Lâm Văn ngủ rất ngon, tìm tư thế thoải mái hơn ngủ tiếp.

Mặt cô chôn ở trong đó, màu da trắng hồng, lông mi dài cong vút, hết như là một thiên sứ xinh đẹp.

"Ngủ đi, bé yêu của tôi." Anh hôn một cái lên mặt cô.

"Cậu, cậu lại có dị năng không gian?" Có người thất kinh hét lên một tiếng.

Vừa rồi anh biến ra nệm và chăn từ trong hư không, ngoại trừ có được dị năng không gian ra thì căn bản không có cách nào làm được.

"Trời ạ, rốt cuộc cậu có bao nhiêu dị năng? Không phải chỉ có hai dị năng hệ thực vật và hệ lửa thôi sao?"

Tiếng nghị luận nháo nhào, trên mặt mọi người đều có tuyệt vọng và khiếp đảm.

Bọn hấn biết chú hề rất lợi hại, nhưng cũng chỉ biết là anh có dị năng hệ thực vật và hệ lửa, tuy hai dị năng này còn mạnh mẽ hơn bất cứ dị năng hệ lửa và hệ thực vật nào khác, nhưng bọn hấn có nhiều người như vậy, luôn có thể khắc chế dị năng của anh, đến lúc đó ủa lên, tuyệt đối có thể chế phục anh.

Bây giờ thấy anh lại có dị năng không gian mới phát giác được không thích hợp.

"Tôi là tổ tông của dị năng giả mấy người, mấy người thử nói xem tôi có bao nhiêu dị năng?" Anh cười lạnh một tiếng.

"Không thể nào, sau khi Zombie xuất hiện mới có dị năng giả. Thiên nhiên rất công bằng, pháp tắc thiên địa cũng sẽ không đổi..."

Nhìn những người chung quanh lảm bảm, phảng phất như ma chướng, ngài chú hề lộ ra vẻ mặt khinh thường.

"Thiên nhiên có thể nuôi dưỡng ra loại tàn ác như Zombie, những tên trong căn cứ kia chỉ đang lừa các người mà thôi. Tôi là dị năng giả toàn năng!" Anh vừa nói vừa liên tiếp búng ngón tay.

Tiếng "Bóc bóc bóc* ——" thanh thúy mà vang dội.

*Tiếng búng tay í, chả biết đề như nào luôn, ai biết cmt giúp mình nhé.

Nương theo mỗi một tiếng búng tay kết thúc, chung quanh đều sẽ xảy ra biến hóa.

Trên trời bắt đầu đổ mưa có sấm sét, có cảm giác trận sấm kia truyền đến tận trong thân thể, gây tê dại.

Do độc từ thì lan tràn, mảnh đất này đã sớm không còn một ngọn cỏ, bây giờ lại tựa như được trời cao chiếu cố, dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được mọc ra cỏ xanh, cây nhú mầm, cuối cùng biến thành đại thụ che trời.

Tay của anh vòng một vòng, mảnh thảo nguyên này lại biến mất bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Hồ mưa gọi gió, không gì không làm được.

Thậm chí vì đề phòng nước mưa rơi trúng Lâm Văn, anh còn biến ra một cây dù, không ai chống đỡ nó nhưng cây dù kia vẫn tự động dừng ngay phí trên Lâm Văn, che gió che mưa cho cô.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn anh cũng thay đổi, từ sợ hãi đến hướng tới, lại từ hướng tới đến chột dạ, cuối cùn biến thành tràn đầy hi vọng.

"Chú hề, anh chính là chúa cứu thế. Anh lợi hại như vậy, có thể giết chết tất cả Zombie, nhân loại chúng ta nên một lòng đoàn kết, anh đưa chúng tôi trở về, lật đổ đám ác ôn trong căn cứ hiện tại kia, chúng tôi tôn anh làm vua. Mời anh dẫn dắt chúng tôi đi đến thắng lợi!"

Ánh mắt những người kia sốt ruột, có kẻ nhát gan đã lái xe quay đầu chạy trốn, hiển nhiên là sợ anh tính sồ.

Cũng có người bắt đầu nhìn hót anh, muốn đi theo anh, trong mắt đã bị quyền lực và tiền tài trong tương tượng mê hoặc.

Ngài chú hề nghe bọn hần nói như vậy, bỗng nhiên ngửa đầu cười ha ha.

"Cứu vớt thế giới, tôi vốn đã muốn làm như vậy. Tôi cũng muốn để con người giành chiến thắng, thế nhưng ba năm trước đây, búp bê của đội chúng tôi chết rồi nên tôi đã đổi ý, chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Thế nhưng bây giờ, các người lại muốn cướp búp bê, các người nói xem tôi sẽ cho các người cơ hội sao?"

Giọng anh càng ép càng thấp, bên trong tràn ngập tiếc nuối và bi thương.

Sấm sét đan xen trên đỉnh đầu, thanh âm kia phảng phất như muốn phá vỡ xương cốt, khiến người ta sợ hãi.

"A a a ——" có mấy thợ săn đã không chịu nổi, bị lôi điện đánh đến miệng sùi bọt mép, trực tiếp nhát xiu, trên thân tỏa ra mùi khét lẹt.

"Mau đi thôi, nhanh nhanh nhanh ——" người còn sống đều thất kinh, dẫm ở chân ga muốn quay đầu chạy trốn.

Nhưng còn chưa kịp đội xe khởi động, toàn bộ những chiếc xe kia đã lơ lửng giữa không trung như máy bay trực thăng.

Một đám người kêu cha gọi mẹ, biết vậy chẳng làm muốn đập đầu cầu xin tha thứ cũng không phải số ít, còn có vô số kẻ chửi mắng oán hận.

Dù bất cứ khi nào bất cứ nơi đâu thì kẻ thắng đều làm vua, tận thế là rõ ràng nhất.

Nắm đầm của ai cứng hơn thì nghe người đó, trong những người này không ít người đều dính màu đồng loại chỉ vì cướp đi kia một chút vật tư.

"Máu sẽ chảy thành sông, như các người mong muốn."

Ngài chú hề nghiêng đầu một chút, trong miệng phát ra tiếng cười "Kiệt kiệt kiệt" quái dị, nếu lúc này Lâm Văn mà nghe thấy được sẽ cho là mình đã tiến vào thế giới ma quái.

Dị năng của anh rất cường đại, ngay cả những chiếc xe đã đào tẩu trước đó cũng bị bắt về, toàn bộ lơ lửng giữa không trung.

Những người ngồi trong xe nhìn cảnh tượng cách mặt đất càng ngày càng xa, vẻ mặt dử tợn mà vận vẹo, khủng hoảng dị thường.

Ngài chú hề nhắm mắt, vung tay lên, toàn bộ thế giới đều thanh tĩnh.

Lâm Văn dựa trên vách đá suy nghĩ về cuộc đời, toàn thân cô bản thiêu, tóc rối bời, quần áo tả tơi, còn thảm hơn tên ăn mày.

Bụng của cô rỗng tuếch, vẫn luôn hát không thành kể, có trời mới biết đã bao lâu cô chưa được ăn.

"Bộp ——" một tiếng vang giòn, một miếng thịt tươi bị ném bên cạnh trên tường, máu me văng đầy mặt cô.

Vẫn là loại mùi hôi thối kia, không biết miếng thịt này đã bị xéo ra bao lâu rồi, nhìn màu sắc khẳng định là không mới mẻ.

Lúc này một người đàn ông đi dưới ánh mặt trời tiến vào sơn động, anh mặc một bộ quần áo vải bố, nhìn sạch sẽ hơn Lâm Văn nhiều, chỉ là trên mặt có không ít vết thương, bằng không khuôn mặt của anh nhất định là một người đàn ông cực kỳ tuấn tú. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Bọn họ đều là Zombie, anh đang chăn nuôi cô.

Sau khi Lâm Văn thanh tỉnh thì không thấy ngài chú hề đâu, dù để hệ thống vô dụng kia lục soát thì cũng không có chút tiến triển nào.

Ngài chú hề giống như đã biến mất trong hư không, chẳng thể tìm thấy bóng dáng anh giữa biển người mênh mông.

Cô có suy nghĩ của mình, nhưng nhu cầu đối với sự vật là bản năng, cho nên hôm nay cô cũng rất sợ miếng thịt kia.

Cô không biết có phải do mình biến thành Zombie hay không mà cơ năng của thân thể đã xảy ra vấn đề, mùi của thứ này vẫn cực thú vị nhưng ăn vào miệng lại rất ngọt, mềm mềm còn có vị sữa nữa.

"Lật Xe, không được rồi, ta muốn ới quá." Cô giao lưu với hệ thống.

"Thế nào, có bầu?"

"Ta ngán món này rồi."

Lâm Văn ném cho nó về mặt mi đúng là nhắm nhí, nếu bây giờ mà cô có thể mang thai thì đã vui vẻ nhảy dựng lên rồi được không?

Sau khi đi vào thế giới này, cô đã từng nghĩ tới mình có thể sẽ làm một Zombie, dù sao giữa ăn người và bị ăn, cô đương nhiên nguyện ý làm một người săn đuổi.

Bây giờ mộng tưởng của cô đã thành sự thật nhưng tâm trạng phức tạp lạ thường.

"Ăn không vô thì thôi, dù sao ta cũng chỉ là số liệu, người không được mùi thối mà nhìn thấy cũng toàn là mosaic. Zombie không ăn gì cũng sẽ không đói chết, nhu cầu đuổi theo đồ ăn

của bọn chúng chỉ là bản năng mà thôi."

Lâm Văn bẹp miệng nuốt hai miếng cuối xuống, liếm liếm đầu lưỡi: "Ăn ngon lắm, ngọt ngào nhưng nhạt hơn kẹo sữa bò tí, có hơi giống vị sầu riêng. Đây là thịt ở đâu nhỉ, năm đó lúc Bạo Ngược hầm số 887 có phải cũng nếm được mùi vị này hay không?"

Hệ thống: "...". Nó không muốn trả lời vấn đề này.

"Vậy còn Đứng Đắn đâu? Thùng com* kia?" Lâm Văn đã hỏi vấn đề này vô số lần.

*Thùng com là đồ vô dụng, Văn Văn đang chửi hệ thống đó, nhớ mấy chương trước cũng có chửi rồi.

Lật Xe im lặng một chút mới lạnh lùng nói: "Thùng com không tìm thấy hấn, đồng thời thùng com còn mang đến một tin tức xấu cho ký chủ. Nhân viên Zombie chăn nuôi đẹp trai của ngài chính là

mục tiêu hiện giờ ngài phải công lược —— Ngây Thơ, xin ngài bớt đau buồn."

Lật Xe hoàn toàn chính là vô mê không sợ sứt, đúng, ta chính là thùng com đó, cô làm gì được ta?

Lâm Văn: "...". Bình gas đâu, để cô và hệ thống bị nổ chết đến tận trời luôn đi, sóng vai với mặt trời.

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới này không khủng bố, vì để tránh cho đám tiểu đồng bạn sợ hãi, ta sẽ xì poi một chút, cái cô ăn chính là sầu riêng đó 23333 không phải cô cho là, mà chính là nó đó!!! (3 lười»∠)_ do nhân viên chăn nuôi của cô ấy có đam mê đặc thù thôi. Tin ta đi! Chúng ta không ngược, chính thể vẫn là rất hài hòa hài, tin ta, chuyện chết sạch mà các người nhìn thấy lúc sau đều sẽ đảo ngược, ta thật là sợ các người nói ta truyền bá năng lượng phụ, hiện tại là thời kì của đồng, mọi người nhiều yêu yêu ta, thu mero (du 3) du /❤️~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Mê tình mặt thể (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi Lâm Văn ở trong son động mấy ngày, ngài Zombie đã mang đến cho cô một bộ váy và đồ rửa mặt.

Cô trời mới biết lúc cô nhìn thấy những vật này đã kích động đến cỡ nào, sắp lệ rơi đầy mặt ngay tại chỗ, trước đó khi chưa có những thứ này thì cô toàn chạy tới bờ sông nhỏ súc miệng rửa mặt qua loa là xong.

Nhưng khi cô mở hộp quà dài kia ra mới phát hiện chiếc váy bên trong giống hệt chiếc váy cô mặc lúc đóng vai búp bê trước đó.

Màu váy đỏ rực như lửa, chỗ vòng eo cắt may tinh tế, còn có cả một chiếc mũ dạ, phía trên được gắn viền ren màu đen.

Lúc nhìn thấy những thứ này, tâm trạng của cô lập tức trở nên phức tạp.

"Ngài Zombie, anh đã từng gặp một chú hề chưa?" Cô nhẹ giọng mở miệng.

Lúc Lâm Văn tỉnh lại đã phát hiện mình có thể nói chuyện, chỉ có điều cô rất ít giao lưu, cô đã hỏi qua hệ thống, hệ thống nói với cô là gen của cô đã biến thành Zombie chính xác không thể nghi ngờ, tất cả đều là tế bào đã chết.

Zombie trước mặt nhìn cô một cái, đôi mắt xanh sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô, tựa như cô là món ăn gì đó rất hấp dẫn anh, cuối cùng anh lắc đầu.

"Đinh ——" Giọng nói nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên: "Giá trị ngày thơ tăng mười điểm, chúc mừng ký chủ!"

Tâm trạng Lâm Văn hơi phức tạp, cô phát hiện từ Đứng Đắn cho đến Ngây Thơ thì tốc độ mở điểm đều cực nhanh, hơn nữa biên độ dâng lên cũng rất khoa trương, nhưng cô lại luôn thấy hơi sợ hãi.

Thế giới này cực kỳ không thân thiện với cô, điểm này là không thể nghi ngờ.

Luôn có điều dân muốn hại trẫm!

"Rốt cuộc là hấn và ngài chú hề có quan hệ gì hay không? Sao ta tìm ngài chú hề lại khiến hấn tăng giá trị ngày thơ cho ta?" Lâm Văn thấy hơi khó hiểu, thực sự không biết kịch bản của thế giới này là gì nữa.

"Từ lúc thế giới trước nhiều thêm một Cố Chấp thì ta đã phân hồi với tổng bộ rồi, tổng bộ đồng ý sẽ mở cửa sau cho cô vào thời khắc mấu chốt. Bây giờ ta sẽ cho cô xem cảnh tượng sau khi cô hôn mê, nhưng cụ thể có thể phát ra ở đâu thì phải xem vận khí của cô." Lật Xe thấy cô thực sự đáng thương nên cho cô đi cửa sau.

Nhìn bên ngoài thì cô đang bình tĩnh không lay động, chỉ đang nghiêm túc đánh răng rửa mặt, nhưng trên thực tế trước mắt đã phát ra cảnh tượng cực kỳ máu tanh.

"Má ơi, ngài chú hề đẹp trai quá đi."

"Kiếp sau ta không muốn hấn làm mục tiêu của ta nữa, ta chỉ muốn có một ba ba như này! Thân! Ta nằm cũng có thể trở thành kẻ chiến thắng!"

Cô đồng dài nói thầm với hệ thống, kết quả còn chưa nói xong thì hình ảnh đã dừng lại.

"Đoạn sau đâu? Ngài chú hề đùa nghịch mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng là trọng điểm là đoạn sau mà. Sao ta và ngài chú hề lại lạc nhau, lại ở cùng Zombie?" Cảm xúc của Lâm Văn kích động.

Ngược lại hệ thống vẫn thấy bình thường: "Cô bớt đau buồn đi."

Lâm Văn cảm thấy sống không còn gì lý thú nhưng lại không thể làm gì, thật ra cô còn muốn tắm rửa một chút nữa cơ, nhưng ngài Zombie này cứ nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt, ánh mắt hoàn toàn không hề dời khỏi người cô.

Cô cũng đành phải coi như thôi, nhưng lúc cô đi trở về thì ngài Zombie lại chặn đường cô, đưa tay chỉ dòng sông nhỏ bên chân, dụng ý rất rõ ràng.

"Ngài Zombie, tôi có thể tắm, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, anh có thể tránh đi một lát hay không?"

Ngài Zombie vẫn mở to cặp mắt kia nhìn cô, hai người, không đứng, hai thi thể đứng rất gần, Lâm Văn có thể trông thấy nếp uốn nơi khóe mắt anh, chính là điểm cô yếu nhất kia.

Trong đầu cô hồi tưởng lại đôi mắt của ngài chủ hề, liệu có thể đây là cùng một chiêu với Lạnh Nhật lần trước, hai người bọn họ đều là cùng một người hay không? Nhưng cô chợt phát hiện hình dáng của ngài chủ hề trong cô bắt đầu trở nên mơ hồ, rõ ràng cô đã từng cẩn thận quan sát gương mặt của anh như vậy, đã từng như ôm nhau thân mật như vậy, nhưng bây giờ ngay cả dáng vẻ của anh ra sao cô cũng không nhớ nổi.

Cô càng cố gắng nghĩ lại thì gương mặt của ngài chủ hề càng mơ hồ, cuối cùng chỉ còn lại khuôn mặt tươi cười đầy màu vẽ kia, còn dáng vẻ phía sau lớp màu vẽ đó cô thì quá nhiên cô đã chẳng nhớ nổi nữa.

Ngài Zombie mở to mắt nhìn cô, dường như không hiểu lời cô nói, ngay sau đó chợt nghe "Xoẹt" một tiếng, anh xé rách quần áo của mình.

Thêm một tiếng "Xoẹt", có vẻ chói tai, anh xé luôn cả quần áo của Lâm Văn.

Chờ đến khi Lâm Văn lấy lại tinh thần thì bọn họ đã thẳng thắn đối diện nhau, tiểu bảo bối của ngài Zombie ẩn núp trong bụi cỏ.

Sắc mặt cô đỏ lên, không dám nhìn xuống, chẳng qua vẫn cảm thán một câu, trước khi chết không chừng ngài Zombie chính là một huấn luyện viên thể hình, bo đi kia thật sự không thể nào chê, chỉ cần nhìn cũng khiến người ta chảy nước miếng.

Trên người cô chợt mát lạnh, lập tức ngồi xổm xuống để dòng nước che khuất thân thể của cô.

Mặc dù hiện tại cô là một bộ thi thể, nhưng cô cũng có tôn nghiêm.

Cô là một con Zombie soang trọng, khác hẳn mấy con hàng yêu diêm đê tiện chỉ muốn ăn ngoài kia nhá.

Ngài Zombie đưa lưng về phía cô kỳ kỳ cọ cọ, ánh mắt Lâm Văn không hề rời khỏi người anh.

Động tác của anh chẳng khác gì con người, thậm chí còn lấy một chai dầu gội đầu từ trên bờ để gội.

Lúc anh đang khom lưng gội đầu thì Lâm Văn lại có một ý nghĩ kỳ quái với bờ mông tròn trịa của anh, nếu bây giờ cô là con trai thì tốt quá, còn có thể trải nghiệm một màn "Nhặt xà phòng*" đầy khoái cảm.

**Nhặt xà phòng (Pick up the soap): xuất phát từ bộ phim "Tango & Cash" của Mỹ năm 1989, ý chỉ lúc cúi người nhặt xà phòng thì bị bạo lực, dùng để chỉ hành vi tình dục* đồng giới. (Theo Baile)*

Lâm Văn cũng bắt đầu kỳ cọ tắm rửa, cô thấm ướt mái tóc xong mới nhớ tới việc kêu ngài Zombie đưa dầu gội đầu cho cô.

Kết quả ngài Zombie phục vụ tận tâm, tự mình gội đầu cho cô luôn, bôi dầu gội đầu lên tóc cô, lập tức đánh ra rất nhiều bong bóng.

"Ngài Zombie, khi còn sống anh làm ở tiệm cắt tóc sao? Kỹ thuật gội đầu xoa bóp thật dễ chịu quá, nếu tôi có thể nằm hưởng thụ thì tuyệt."

Từ sau khi Lâm Văn mở cánh cửa nói chuyện ra thì hoàn toàn biến thành hình thức lảm lòi.

Mục tiêu này gọi là gì ấy nhỉ? À Ngây Thơ, có thể hiểu là, quý ngài Zombie ngây thơ đây nhất định không giống với những tên biến thái đê tiện trước đây, thật đáng yêu thật ngây thơ thật hiền lành, cô có thể khen thêm vài câu cũng được.

"Chỗ này chỗ này." Cô còn được nước lẩn tới chỉ huy người ta.

Động tác xoa tóc giúp cô của ngài Zombie chợt dừng, bỗng nhiên ôm lấy đầu của cô, ôm cô vào trong ngực.

"Ngài Zombie, sao vậy?"

Đầu cô còn đầy xà bông đầy nê, cứ tựa trong ngực anh như vậy luôn có cảm giác rất quái dị, nhưng hiện tại cô lại không dám mở mắt ra vì sợ xà bông chảy vào mắt.

Kết quả cô còn chưa kịp tiếp tục truy vấn thì bỗng nhiên ngài Zombie đã vác cô lên vai, bắt đầu phi nước đại về phía chỗ nước sâu.

Trong lòng Lâm Văn toát ra vô số câu "móa nó", đây là chuyện gì hả, rốt cuộc ngài Zombie đã bị đụng trúng cái chốt mở nào vậy, tóc của cô còn chưa kịp xả nữa kia.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Bởi vì quá mức sợ hãi, cô lập tức mở mắt ra nhìn thoáng qua, chỉ thấy bắp chân có lực của ngài Zombie giẫm trong nước "ràn rạt" rung động, bọt nước văng khắp nơi.

Cô không kiên trì được bao lâu thì đã nhắm mắt lại, xà bông gội đầu đã chảy vào trong mắt khiến nước mắt cô chảy ra.

Ngay lúc Lâm Văn cảm thấy mình sắp phun miêng thịt vì sàu riêng đã ăn sáng nay ra thì rốt cuộc ngài Zombie lại có động tác, lúc này nước đã tràn đến ngực anh.

Anh cứ ôm Lâm Văn như vậy, lập tức đắm vào trong nước.

Dòng nước lạnh băng tràn qua hai người, Lâm Văn sặc một ngụm nước, cảm giác mình sắp chết tới nơi.

Kết quả lại có một thứ ấm áp mà mềm mại chui vào, là môi lưỡi của ngài Zombie đang dò xét, truyền dưỡng khí cho cô.

Lâm Văn cảm thấy tóc của mình như nước chảy bèo trôi, dòng nước vốn đáng sợ nhưng vì có ngài Zombie ở bên nên đã trở nên dịu dàng thân thiện.

Hai tay của cô gắt gao ôm lấy cổ anh, hai người tựa như hai chú cá đang giao phối, ôm nhau bơi về phía trước.

Lâm Văn là con vịt cạn, thân thể này lại không có pháp thể Băng Phượng làm bàn tay vàng như thế giới trước cho nên cô hơi sợ nước, nhưng có ngài Zombie cùng đi, cô lại thả lỏng không ít.

Coi như đã vào nước nhưng ngài Zombie vẫn còn đang xoa bóp da đầu cho cô, thân thể Lâm Văn gần như đã trở nên mềm nhũn.

Cảm giác ôm nhau trong nước rất kỳ diệu, đến tận khi dưỡng khí trong miệng hai người sắp hết thì ngài Zombie mới ôm cô ra khỏi nước.

Cuối cùng Lâm Văn cũng thấy được thấy ánh mặt trời, cô ho hết nước trong cổ họng ra, loạng chà loạng choạng khó khăn vịn lấy ngài Zombie mới đứng vững được.

Cô ho khan một lúc mới chậm rãi đi tới, mờ mắt liền nhìn về phía anh: "Ngài Zombie, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Ngài Zombie không mở miệng, đưa tay sờ tóc cô, lại chạm vào mặt cô, cuối cùng đầu ngón tay dừng trên bờ môi cô, nhẹ nhàng miết, tựa như đã tìm được món đồ chơi mới lạ vậy.

"Đinh —— Giá trị ngày thơ đạt hai mươi điểm, mong ký chủ tiếp tục cố gắng."

Lâm Văn hoàn toàn hiểu nổi tên Ngây Thơ này, trước đó giá trị đứng đắn cũng tăng nhanh như vậy thì cô còn có thể có chút đầu mối, dù sao cô vẫn thường xuyên tương tác với ngài chủ hề, thế nhưng còn ngài Zombie thì ngay cả giao lưu bình thường cũng chưa từng, làm sao phán đoán được đây?

"Lật Xe, mi nói ta nghe thử coi, mười điểm kia sao lại tăng há?" Lâm Văn quyết định tìm hệ thống thiếu năng nghiên cứu một chút.

Thật ra Lật Xe căn bản không biết, nó trầm tư suy nghĩ một chút mới đáp: "Đại khái là do hấn hôn cô nên rất vui về chăng?"

"Vậy hấn túm ta xuống nước làm gì?"

"Bởi vì cô muốn nằm hưởng thụ người ta gọi đầu xoa bóp còn gì? Vừa hay kéo cả người lẫn đầu tóc vào trong nước hết luôn, khỏi phải tắm nữa."

Lâm Văn: "..."

Không thể dùng tư duy của người thường để lý giải Ngây Thơ, anh tựa như một đứa trẻ dễ phạm sai lầm, cái gì cũng phải thử, hơn nữa còn thích coi mấy lời Lâm Văn nói là thật.

Sau khi hai người tắm yên ương xong, ngài Zombie cứ như vậy ngồi trên tảng đá lớn bên bờ nhìn cô mặc quần áo.

Lâm Văn xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, cô muốn tìm chỗ trốn, nhưng ngài Zombie vẫn đuổi theo không bỏ, cô thật vất vả mới mặc được bộ đồ búp bê của mình vào, bên kia hệ thống nhắc nhở cô giá trị ngày thơ lại tăng.

"Ngài Zombie, dung mạo của anh thật đẹp."

Lâm Văn ngẩng đầu một cái, nhìn thấy anh cũng đã mặc xong, anh tìm được một bộ âu phục cao cấp không biết từ đâu ra, nhìn như được cắt may cho riêng anh vậy.

Giày da Oxford màu đen, cổ chân lộ ra một đoạn tất đen, âu phục phẳng phiu, mặc trên người anh rất có sức sống.

*Giày da Oxford:

Thậm chí anh còn lấy một chai keo xịt tóc ra, vuốt toàn bộ tóc mái ra phía sau, lộ rõ hình dáng khuôn mặt, từ trên xuống dưới đều toát ra phong phạm tinh anh.

Lâm Văn nhìn đến u mê chữ ê kéo dài, hoàn toàn không ngờ một Zombie mà biết cách ăn mặc lại trở nên đẹp đến thế, khí chất phi phàm.

Cô còn nhớ rõ trước đây khi lần đầu tiên trông thấy ngài Zombie đã suýt nữa anh dọa cho.

Bởi vì lúc ấy trên mặt anh toàn là những vết thương nhỏ chẳng chặt, toàn bộ đều đang rỉ máu, mà đôi mắt lại tái xanh, rõ ràng chính là một thi thể sắp thối rữa, nhưng bây giờ anh dùng nước tẩy đi cái bụi, tìm thuốc trị thương, lại đeo kính sát trùng màu đen, anh lập tức khôi phục đáng về con người.

Theo kinh nghiệm của Lâm Văn cho thấy, khi còn sống ngài Zombie nhất định cũng là một người đàn ông phong vân một cõi.

"Chúng, chúng ta đến, đến căn cứ."

Miệng của anh mấp máy, nói ra câu đầu tiên.

Giọng nói khàn khàn, tựa như có hạt cát đang càn quét trong cổ họng, hơn nữa mỗi chữ nói ra đều đặc biệt chậm chạp.

Lâm Văn có sự bài xích theo bản năng với căn cứ, đại khái cũng do ngài chú hề bị người trong căn cứ ám toán nên mới khiến bọn họ lạc nhau.

"Chúng ta đừng nên đi thi hon, trong căn cứ có rất nhiều người xấu, bọn họ sẽ bắt nạt chúng ta." Lâm Văn giữ chặt cánh tay của anh.

Ngài Zombie nhìn về phía cô, bởi vì không có con ngươi phát xanh nên giờ phút này đối mặt với cô chính là một cặp mắt đen nhánh, Lâm Văn chỉ cảm thấy có một dòng điện tê tê đại chạy khắp toàn thân.

"Tôi, cần bọn hân." Chỉ vì bốn chữ đơn giản này, Lâm Văn lập tức ngoan ngoãn theo sát anh.

Buồn cười, giờ bọn họ là Zombie cơ mà, lẽ ra con người phải sợ bọn họ chứ không phải bọn họ e ngại con người.

Cô muốn tìm những thành viên khác trong Đội săn Chú Hề, sau đó cùng nhau báo thù cho ngài chú hề.

"Vậy tôi muốn tìm người, ngài Zombie lợi hại hơn tôi, nếu thấy trên quần áo của ai có hình chú hề anh nhớ nói cho tôi biết nha. Bọn họ từng là đồng đội của tôi." Lâm Văn suy đi nghĩ lại, vẫn nói tính toán của mình cho anh.

Mục tiêu trước mặt này không giống mấy người trước đó, Ngây Thơ chính là thiên sứ nhỏ cô nói gì tin đó, cho nên cô để anh đi tìm thành viên của Đội săn Chú Hề hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Đinh —— giá trị ngây thơ tăng mười lăm điểm, ký chủ thật giỏi, siêu toẹt vời." Lật Xe bắt đầu ôm đầu cực kỳ kịp thời, hận không thể nâng Lâm Văn trong lòng bàn tay.

"Ký chủ, thế giới này rất thuận lợi, ta chờ cô mang ta nằm mà thắng. Ta đoán chừng xoát xong giá trị ngây thơ thì chúng ta có thể đi rồi, nhiều nhất là hai mục tiêu, nếu nó lại lòi ra thêm một cái nhất định ta sẽ đi từ chức." Lật Xe chẹp miệng nói.

"Cầm cái mỏ quạ đen của mi lại đi!"

Cuối cùng bọn họ cũng đi tới gần căn cứ, trụ sở này không lớn bằng cái trước đó, có điều quy định giữa tháng sẽ tổ chức chợ phiên lại không thay đổi.

Ngài Zombie lôi kéo tay của cô dạo bước trong chợ phiên.

Hiện giờ trong chợ phiên đa số đều là người bình thường bày hàng via hè hoặc là mua đồ, cho nên quần áo mặc trên người đều khá cũ kỹ, loại thời thế này mà có thể ăn mặc gây chú ý giống hai người bọn họ thế này không phú thì cũng quý.

Hoàn toàn lộ rõ thân phận của bọn họ, thợ săn bình thường sẽ không tìm tòi nghiên cứu gì trên người họ, nhất định phải là tinh anh trong tinh anh mới có thể có dáng vẻ cao cấp như vậy.

"Kẹo hồ lô, kẹo hồ lô siêu ngon đây."

Ngay lúc này mà có thể bán kẹo hồ lô thì phải nói là cực kỳ hiếm có, đường là vật phẩm hiếm, quả son tra* lại càng hiếm hơn, hai loại kết hợp với nhau thì không phải sẽ bán với giá trên trời hay sao, không ít trẻ con đều đứng cách đó không xa gặm ngón tay, nhưng bọn chúng không mua nổi, chỉ có nhìn đến chảy nước miếng.

**Son tra: còn gọi là son trà hoặc táo gai là loại quả hay được dùng làm kẹo hồ lô.*

Lâm Văn ngược lại không thấy thêm mấy với món này, dù sao thì hiện tại cô là một con Zombie, chỉ cảm thấy hứng thú với thịt vị sâu riêng thôi.

Ngài Zombie cứ như vậy lôi kéo tay của cô đi tới chỗ bán kẹo hồ lô.

"Tiên sinh, ngài muốn hai xâu kẹo hồ lô sao? Sơn tra chỗ tôi vừa kết quả năm nay, nếu không phải anh em của của tôi là đội trưởng trong tiểu đội thợ săn thì căn bản không lấy được thứ này đâu. Lốp đường bên ngoài cũng đường phèn loại tốt nhất đây..."

Chủ quán thấy anh đi tới thì hai mắt sáng lên, ra sức chào hàng kẹo hồ lô của mình, nước bọt gần như muốn bay ra ngoài.

Ngài Zombie không nói gì, chỉ lấy một nắm lớn phiếu ăn trong túi ra khiến tròng mắt của người bán hàng muốn rớt ra ngoài.

"Ai ư, hai xâu kẹo hồ lô không cần nhiều như vậy đâu, mười phiếu là đủ rồi."

Lâm Văn nghe thấy không khỏi lưu luyến, nếu dùng mười phiếu ăn để đổi lương thực thì không biết có thể ăn trong bao lâu, vật giá thời mạt thế thật đúng là chẳng chính xác gì cả. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Ngài Zombie cũng không thu hồi phiếu ăn lại mà còn nhét mạnh vào trong tay chủ quán, giật hết toàn bộ kẹo hồ lô cắm trên gậy tre xuống.

"Mua hết." Anh lại dùng loại giọng khàn khàn kia nói chuyện lần nữa.

Chủ quán sững sốt một chút, nhéo nhéo xấp phiếu ăn thật dày trong tay, con mắt cười đến không mở ra được.

"Đứng đứng, ngài cứ lấy hết đi." Lúc anh ta bán kẹo hồ lô, trong lòng vẫn luôn thấp thỏm, cho tới trưa cũng chưa bán được hai xâu, bây giờ lại có người mua hết, ngược rất bớt việc.

Sau khi người đàn ông lấy được kẹo hồ lô thì vẫy tay với đám nhóc đang đứng cách đó không xa.

Bảy tám đứa nhóc nhìn nhau, cũng không dám tiến lên.

Cuối cùng vẫn là hai đứa có tuổi lớn hơn bắt chập đi tới, trong mắt đều lóe ra khát vọng đối với kẹo hồ lô.

Ngài Zombie cũng hoàn toàn không khiến bọn chúng thất vọng, mỗi đứa một xâu kẹo, trong nháy mắt trên gậy tre đã không còn lại mấy.

"Tiên sinh, anh quả là người tốt."

Bọn trẻ kích động cảm tạ một câu, cầm kẹo chạy về nhà, thứ tốt như vậy không biết lúc còn sống có thể ăn được mấy lần, bất luận là lấy về để bán trao tay hay là cho nhà mình ăn thì cũng nên chia sẻ cùng người nhà.

Lâm Văn kinh ngạc đứng đó nhìn, không biết từ khi nào, ngài Zombie đã buông lỏng tay cô ra, chỉ chuyên tâm phát kẹo hồ lô.

Cô nhìn gương mặt nghiêng chăm chú của anh, trong lòng hơi ề ảm, lại một lần nữa nhớ đến ngài chú hề.

Ngài chú hề cũng tốt như vậy, mỗi lần về căn cứ đều sẽ phát kẹo cho mấy đứa trẻ, ngày mười lăm hàng tháng còn biểu diễn tiết mục miễn phí cho mọi người, nhưng cuối cùng lại vì một búp bê mà tất cả mọi người trong Đội săn Chú Hề đều bị gài bẫy.

Cũng không biết mấy đội viên khác ra sao rồi nữa.

Hai bọn họ định cư ở trụ sở này, mua một căn nhà lớn, vẫn là biệt thự ba tầng.

Lâm Văn không biết ngài Zombie muốn làm gì, cũng không biết sao anh lại có nhiều tiền như vậy, tóm lại cuộc sống của bọn họ rất tốt.

Bọn họ cùng xem tivi, ngài Zombie thích nhất là xem SpongeBob Chú bọt biển tình nghịch, mỗi lần xem đều lôi kéo Lâm Văn xem chung.

Đặc biệt là lúc SpongeBob hợp tác với Patrick Star, trong lúc vô tình ăn hiếp Squidward Xúc Tu, ngài Zombie đều liếc nhìn cô một cái, sau đó bắt đầu vỗ tay.

*SpongeBob và Patrick Star:

*Squidward Xúc Tu:

Đây là động tác anh vừa học được, biết đó có ý là khen ngợi.

Đồng thời mỗi khi đến lúc này, hệ thống đều sẽ nhắc nhở cô giá trị ngày thơ lại tăng.

Mặc dù mỗi lần đều chỉ là một hai điểm, nhưng bởi vì góp gió thành bão, giá trị ngày thơ rất nhanh đã đạt tiêu chuẩn.

Liên tiếp hai mục tiêu đều xuất như cáp treo khiến Lâm Văn cảm thấy không chân thực.

"Lật Xe, dự cảm không tốt trong lòng ta càng ngày càng mãnh liệt. Ta ở đâu, ta là ai, ta đang làm gì? Có phải là có người đang xâm lấn đầu óc của ta khiến khả năng nhận biết của ta xuất hiện sai lầm hay không?" Hiện giờ Lâm Văn cực kỳ không có cảm giác an toàn.

Hệ thống trấn an cô: "Cô là Lâm Văn, đang ở trong biệt thự cùng ngài Zombie ăn thịt vị sấu riêng, cùng xem SpongeBob Chú bọt biển tình nghịch. Ha ha ha ha, cô nhìn đáng vẻ ngu dốt của Patrick Star kia..."

Tiếng cười của Lật Xe vọng lại trong đầu cô, rất hiển nhiên Lật Xe cũng bị bộ hoạt hình này làm ngu người rồi.

Lâm Văn ăn com chẳng khác gì đang ăn phân.

Nếu không phải giờ phút này cô và ngài Zombie đều là Zombie, còn đều đang ăn thịt thì có lẽ cô đã cho là mình đang bị một đại lão nào đó có đam mê đặc thù bao nuôi, chứ không phải đang ở thời mạt thế sinh tồn chật vật này, lại còn có TV để xem!

"Rầm rầm rầm——" tiếng đập cửa bên ngoài vang lên.

Lâm Văn lập tức đi mở cửa, trước khi đi ra ngoài cô thuận tay chà lau vết máu ở khóe miệng một chút, miễn cho dọa sợ khách ngoài cửa.

"Chào cô, đây là đồ cô cần, giao hàng tận nơi." Lâm Văn đưa phiếu ăn, đây nhất định không phải cô mua.

"Cái gì đó?" Bấy giờ ngài Zombie đã nói rất lừ lóát, chỉ có điều giọng vẫn khàn khàn khó nghe.

Lâm Văn trực tiếp xé mở hộp ra, từ khi cô thành Zombie, sức lực đủ để tay không xé nát bạn trai cũ, cho nên phim kháng chiến tay không xé nát quân thù trên TV là hoàn toàn có khả năng, có khi người kia cũng là Zombie cũng nên nên.

"Đồ lót SpongeBob."

Tay Lâm Văn cầm một cái quần lót góc bẹt màu vàng hình phim hoạt hình, trên mặt không có chút rung động nào, trong lòng lại đang nghi ngờ cuộc đời.

Cô cảm thấy có có thứ gì đó sục sục. tat

*Đồ lót SpongeBob:

Tác giả có lời muốn nói: Đến rồi đến rồi ~ rốt cục cũng viết xong __ (3 网 »| /) _

Đoán xem Văn Văn sẽ thăm cỡ nào đây, từ lúc bắt đầu tiến vào thế giới này thì cô ấy đã bị bóng ma bao phủ, tin ta đi:-d

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mê tình mật thể (7)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Đêm đó, sau khi ngài Zombie tắm rửa xong thì mặc cái quần lót SpongeBob góc bẹt kia đi ra.

Tóc của anh vẫn đang nhỏ nước, từng giọt óng ánh trong suốt thuận theo tóc anh rơi xuống, trượt đến xương quai xanh rồi một đường chảy dọc theo khoảng giữa hai cơ ngực, thẳng đến phần bụng rắn chắc.

Cuối cùng toàn bộ giọt nước đều tụ tập đến quần lót anh đang mặc, phía trước căng phồng một đồng, bởi vì giọt nước làm đồ lót bị ướt nên càng lộ rõ hình dạng, dù hiện tại vẫn là trạng thái ẩn nấp nhưng hoàn toàn không thể khinh thường, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta đỏ bừng mặt.

Lâm Văn ôm cốc sữa bò cúi đầu xuống, cô phát hiện cô không có cảm giác với món ăn nào khác, chỉ muốn uống sữa bò.

Cô khẽ nhấp một ngụm, hương vị ngọt lịm lan tràn trong miệng, tựa như đang ngậm một viên kẹo vậy.

Trên đầu có một cái bóng bao phủ, ngài Zombie đi đến trước mặt cô, chạm rai cúi người, bờ môi dán lên, đầu lưỡi liếm một vòng quanh môi cô, ngay sau đó lại linh hoạt trực tiếp chui vào trong miệng cô.

Quấy khoang miệng cô đến long trời lở đất, vẫn còn một chút sữa bò chưa kịp nuốt xuống cũng bị anh quét sạch toàn bộ.

Cuối cùng một ly sữa bò này đã bị lưỡi hai người quấn lấy cùng nhau chén sạch, uống một nửa chảy mất một nửa.

"Tôi muốn đi tắm." Lâm Văn khó khăn lắm mới thoát khỏi anh, lập tức muốn chạy vào toilet, bằng không thì trong lòng cứ luôn cảm thấy nao nao.

Kết quả cô còn chưa kịp đứng vững thì đã bị kéo trở lại, một lần nữa ngã ngồi trên ghế sa lon.

"Tôi muốn ăn kẹo."

Lâm Văn nhìn con người đen thẫm của ngài Zombie, chẳng phản bác được. Muốn ăn kẹo thì tự mà ăn đi, chỗ cô đâu có kẹo.

Cô lẽ đã nhìn thấu ý nghĩ của cô, ngài Zombie đưa tay nắm lấy không khí, trên tay lập tức có thêm một nắm kẹo, điều này khiến Lâm Văn sợ ngây người.

Đây là lấy vật từ hư không? Siêu nhân cũng chưa trâu bò vậy đâu.

Anh bỏ kẹo lên bụng Lâm Văn, chọn lấy một cái vị dâu từ trong đó, sau khi ngón tay thon dài lột vỏ xong cũng không đưa vào trong miệng mình mà trực tiếp nhét vào miệng Lâm Văn.

Hương vị chua chua ngọt ngọt lập tức tràn ra đầu lưỡi khiến cô không khỏi hít mất hường thụ, cảm thấy ăn rất ngon.

Kết quả ngài Zombie chọt cúi xuống hôn cô, lại tranh kẹo với cô lần nữa.

Viên kẹo bị kẹp giữa lưỡi hai người, thỉnh thoảng lại đè ép, nước đường tan ra lan tràn trong miệng cả hai.

Đến tận bây giờ Lâm Văn mới hiểu được ngài Zombie đang chơi trò gì, anh hết như một đứa bé đang ỷ lại cô, ngay cả loại chuyện nhỏ như ăn kẹo cũng muốn qua miệng cô một lần.

Lúc này hệ thống lại làm mất hứng: "Thiếu nữ, cô chưa biết nói chuyện yêu đương gì cả, không phải hẳn muốn ăn kẹo đâu, hẳn muốn ăn nước miếng của cô thì có."

Lâm Văn: "..."

Chân mày của ngài Zombie vẫn luôn nhíu lại, dường như không anh không chọn được vị kẹo mình thích, mỗi lần đều chỉ liếm hai cái rồi cướp lấy kẹo tự mình nhai nát rồi nuốt xuống.

Cuối cùng đến tận khi anh cầm một viên kẹo vị xoài lên nhét vào trong miệng của cô, lần này bọn họ hôn rất lâu, viên kẹo kia cũng không bị nhai nát mà lại được hòa tan dần dần trong miệng cô.

"Phải là vị này mới đúng." Anh thỏa mãn gật đầu.

Hai người ở ngay trong căn cứ của con người, cô phát hiện hành vi cử chỉ của ngài Zombie càng lúc càng giống con người, không chút may mắn nhìn thấy sự cứng nhắc của thi thể, thậm chí ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu chậm rãi tăng lên, không còn lạnh buốt như thế nữa.

Ngài Zombie giờ giấy gói kẹo nhắm ngay ánh đèn, cẩn thận nhìn chữ trên đó, nhẹ giọng đọc: "Vị xoài. Văn Văn, tôi thích ăn vị xoài, lần sau chúng ta cùng ăn nữa nhé."

Lâm Văn nhìn anh đang cười với mình, chỉ cảm thấy da đầu bị dọa đến tê dại.

"Hệ thống, Lật Xe!" Cô gần như nghẹn ngào gào lên.

"Ta, ta không biết, cô đừng hỏi ta. A a a, ký chủ, ta sợ quá, tối hôm qua ta có xem truyện ma. Đều tại cô không cho ta trầm mê tiểu thuyết Mary Sue nào tàn, cho nên ta đã xem tiểu thuyết linh dị có chiều sâu, hiện giờ ta vẫn còn sợ đây nè."

Lật xe há miệng run rẩy trả lời cô, hiển nhiên so với Lâm Văn thì nó càng giống một thiếu nữ trượt chân hơn.

"Đình đình đình ——" Nó sợ hãi đến nỗi ngay cả tiếng hệ thống nhắc nhở cũng run rẩy: "Giá trị đứng đắn tăng mười điểm "

Đối với biểu hiện hào phóng của Ngây Thơ, Lâm Văn đã tập mãi thành thói quen.

Sau khi đến mặt thể, cô liên tiếp gặp phải hai mục tiêu đều có năng lượng chính trực, để cô cảm nhận được ánh sáng ấm áp.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lại đến giữa tháng, ngài Zombie nắm tay cô đi dạo phố, hai người vẫn mặc trang phục như lần đầu tiên tiến vào căn cứ, đồ tây đen và váy đỏ chính là sự tồn tại bất mắt nhất không thể nghi ngờ.

"Tiên sinh, tiên sinh, hôm nay ngài đưa vợ đi dạo phố sao?"

"Tiên sinh, vợ của ngài thật xinh đẹp!"

"Tiên sinh, hai người có thiếu thú cưng không? Mèo nhà bọn em vừa sinh một đám mèo con."

Một đám trẻ con vây quanh hai người bọn họ, chào hỏi ngọt ngào, trên mặt từng đứa đều treo nụ cười, rõ ràng chính là hy vọng của tổ quốc.

Lâm Văn nhìn khuôn mặt nhỏ đã tròn thêm một vòng của chúng, trong lòng cũng hơi an ổn, có vẻ như sau khi tới đây thì ngài Zombie sẽ thỉnh thoảng mua đồ cho chúng ăn, cho nên dáng vẻ của đám nhóc này cũng không đến nỗi nào.

Ngày lúc này, kẻ có tiền trong căn cứ không ít, nhưng không ai có thể hào phóng vô tư cho những đứa trẻ này ăn, còn không cần báo đáp.

Cho nên khi bọn nhóc này vừa thấy được ngài Zombie nắm tay Lâm Văn ra ngoài thì đều biến thành cái đuôi nhỏ.

Ngài Zombie gật đầu: "Vợ tôi là tốt nhất."

Anh dừng bước, đưa tay sờ mặt Lâm Văn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đen như mực của ngài Zombie lóe ra vài phần ngốc ngốc muốn động.

"Văn Văn, tôi muốn ăn kẹo."

Trong lòng Lâm Văn run lên, bên cạnh đều là trẻ con đang mở to mắt mong đợi nhìn bọn họ, cô cũng không thể trình diễn tiết mục không hợp với thiếu nhi ở đây được.

"Về rồi ăn, ở đây nhiều người lắm." Cô đưa tay nắm eo anh một cái.

Ánh mắt của ngài Zombie vẫn luôn dừng trên tay cô, không hiểu động tác đột nhiên xuất hiện này của cô là gì cho lắm, ngoẹo đầu suy tư thật lâu mới đáp ứng.

"Được, Văn Văn nói gì cũng đúng." Anh lại gần, hôn "chụt" một cái thật kêu lên mặt Lâm Văn.

"Ui ui ui ui, tiên sinh hôn cô vợ nhỏ kia. Sau này chúng em cũng phải tìm một cô vợ trẻ ăn kẹo cùng, hôn một cái..."

Bọn trẻ vây thành một vòng, hai tay che mặt, bên miệng vang tiếng cười, không hề có ý định giải tán

Lâm Văn thấy hơi ngượng ngùng, nhưng rồi lại cảm thấy chả sao cả.

Thời mặt thể này, ngay cả trắng trợn cướp đoạt dân nữ trên đường cũng không ai dám quản, chuyện bọn họ hơn nhau chẳng qua chỉ là cấp bậc nhập môn mà thôi.

Hai người vẫn đi về phía náo nhiệt, những đứa nhóc kia tiếp tục xúm lại, chấp nhất theo sát bọn họ.

Vẫn là quầy hàng bán kẹo hồ lô kia, nhưng hôm nay hình như chủ quán đã gặp phải phiền phức.

"Làm ơn đi các ngài thợ săn, xin các ngài xin thương xót cho. Tôi chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, các ngài không thể —— "

"Sao hả? Có phải mày cảm thấy bọn tao tra tấn thiếu hay không? Một phiếu ăn đổi một xâu kẹo hồ lô đã là giả trên trời rồi biết chưa? Thứ này của mày căn bản không đáng tiền..."

Một đám đàn ông phách lối cầu thả đang bao vây chủ quán, giờ nắm đầm lên uy hiếp anh ta.

"Không phải không phải, bình thường thì có thể bán cho người khác. Nhưng giờ..." Chủ quán kia vừa quay mặt thì trông thấy hai người Lâm Văn, hai mắt lập tức tỏa sáng, giống như đã thấy được chúa cứu thế vậy.

"Chính là vị tiên sinh này đã mua rồi, anh ta muốn mua hết, chúng tôi đã thương lượng xong rồi. Tiên sinh, phu nhân, hai vị có thể thanh toán, kẹo hồ lô đã chuẩn bị xong hết rồi, tới đây tới đây." Chủ quán thừa cơ tránh thoát khỏi sự kiểm chế của bọn họ, lập tức mang cả kẹo hồ lô lẫn gậy tre tới, giống như muốn bỏ rơi củ khoai lang nóng bỏng tay. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Cái thá gì! Đây là thứ lão đại của bọn tao muốn, lão đại của bọn tao là chủ tịch công hội của căn cứ, là lão đại của cái vùng này. Thứ ngài muốn ăn bọn mày dám không bán hay sao, nhanh lên!"

Một gã mặt mũi tràn đầy dữ tợn dùng một tay bắt lấy chủ quán, trực tiếp tiện tay hất sang bên cạnh.

Tên dữ tợn hẳn là một dị năng giả hệ sức mạnh, lúc gã nắm người lên thì trên tay nổi đầy gân xanh, nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng trên thực tế thì chủ quán đã trực tiếp bay sang bên cạnh, mắt thấy sắp va phải mấy sạp hàng gần đó.

Ngài Zombie nhướng mày, căn bản anh chưa hề cử động, chỉ nhẹ nhàng siết chặt tay Lâm Văn.

Chợt thấy chủ quán đang bay ra ngoài lại bỗng nhiên như được nâng lên, tựa như có một bàn tay vô hình đang đỡ anh ta, để anh ta bình an rơi xuống đất.

Chung quanh vang lên từng tiếng thốn thức, Lâm Văn ở bên cạnh xem cũng trợn mắt há hốc mồm, cảnh tượng vừa rồi giống như có hai đại tông sư võ công cao cường đang so chiêu vậy, cực kỳ đặc sắc.

"Chuyện quái gì vậy, lão đại, không lẽ ở đây có ma à? Chúng ta vẫn nên đi thôi."

"Đúng đấy, phía tây vẫn còn một chỗ bán kẹo hồ lô, đến đó mua chút sao giờ."

Mấy tiểu đệ phía sau tên dữ tợn đều đứng ngồi không yên, rõ ràng đã bị dọa sợ khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

"Cái rắm, tụi bây bị ngu à, tao có phải tên thiếu năng chỉ muốn ăn mấy xâu hồ lô này đâu. Chủ yếu là cấp trên có người coi trọng tiểu yêu tinh này, nghe nói có một vị chủ tịch từng gặp mặt tiểu yêu tinh này một lần, sau đó thì cái thứ trong bụng quần cứ mãi không yên, có dùng băng đá thoa cũng chả xuống..."

Tên dữ tợn hằm hừ mắng hai câu, ngay sau đó lại giảm âm lượng, trên mặt còn lộ ra nụ cười hèn hạ.

Tuy giọng nói của gã rất nhỏ nhưng Lâm Văn tai thính mắt tinh nên vẫn nghe rõ được, cô lập tức cảm thấy phiền muộn.

"Hệ thống, vừa rồi gã nói ai là tiểu yêu tinh thế? Sao ta thấy giống ta vậy, nhưng ta là thanh niên có chí hướng nên căn bản không làm ra được loại chuyện gây trở ngại này đâu." Lâm Văn tán dóc với hệ thống.

Hệ thống ha ha cười lạnh hai tiếng: "Cò đâu chỉ là tiểu yêu tinh, cò còn là yêu tinh hại người nữa cơ. Chắc chắn."

"Văn Văn, trong bụng quần của chủ tịch kia có thứ gì cứ mãi không yên vậy?"

Hiển nhiên ngài Zombie cũng nghe thấy, anh dùng một khuôn mặt tinh xảo ngây thơ vô tội hỏi cô.

Lâm Văn gần như muốn dùng hai tay che mặt, ngay trước mặt nhiều người thế kia mà anh lớn tiếng như vậy làm gì.

"Ha ha ha, các anh em. Tên tiểu bạch kiểm này đồ vô năng kìa. Có cô vợ xinh đẹp như vậy mà hần lại không biết làm ra sao? Còn hỏi trong bụng quần có thứ gì nữa chứ? Hắc, đồ ngu, nói mày đó, mày không phải là đàn ông à? Mày có muốn biết trong bụng quần có giấu bảo bối gì không? Đêm nay về tìm đàn bà thử một chút thì biết, còn vị tiểu yêu tinh này phải đi theo mày chỉ có lãng phí, mấy anh em bọn tao cho mày ít phiếu, mày bán cò ấy đi."

Tên dữ tợn hưng phấn vô cùng, đặc biệt là sau khi nghe được ngài Zombie hỏi ra loại lời này thì càng cười toe toét cực kỳ tùy tiện.

Những lời thô tục tràn ngập ra xung quanh, mấy người này nhìn qua đều là thành viên của đội săn trong căn cứ, bọn hắn đều đã trải qua khoảng thời gian đầu đao liếm máu.

Do không biết lúc nào sẽ mất mạng cho nên cũng không coi trọng phiếu ăn, ngược lại còn tận hưởng lạc thú trước mắt.

Rượu ngon thuốc xịn gái đẹp, chính là trạng thái nhân sinh đắc ý.

"Câm miệng." Đúng là anh không hiểu, nhưng vẫn có thể hiểu được ánh mắt.

Về mặt những người xung quanh đầy chế giễu và nhục nhã, hơn nữa bọn họ còn nói Lâm Văn, điều này khiến ngài Zombie càng thêm khó chịu.

Anh chỉ đơn giản nói ra hai chữ, tất cả những người đang cười to đều nghẹn đỏ khuôn mặt.

Bởi vì bọn họ không có cách nào mở miệng nói chuyện, một chữ cũng không được, ngay cả tiếng cười cũng không phát ra, hoàn toàn biến thành một người câm.

Đám người sốt ruột đến phát bực, đầu tiên là hoảng loạn rồi một chút rồi lập tức muốn xông lên đánh anh.

Nhưng ngài Zombie nhấc tay một cái, mấy người bọn hắn đã trời nổi ngay giữa không trung bay lơ lửng chẳng có mục đích.

Có một tên nhát gan đã sợ tè ra quần, người trên mặt đất nháo nhào né tránh, người đang đi đường mà bị phân chim rơi trúng đầu thì có thể tự nhận mình không may, nhưng nếu bị nước tiểu người tươi trúng thì không biết bao nhiêu xúi quẩy nữa!

"Tôi rất ghét các người, nếu lần sau còn ai dám nói xấu Văn Văn, tôi sẽ xé nát cái thứ trong bụng quần của các người."

Anh lạnh giọng cảnh cáo một câu, sau đó một tay nắm tay Lâm Văn, một tay khác cầm giấy trúc gắn kẹo hồ lô đi ra ngoài.

"A a a, tiền sinh thật lợi hại, chế ngự hết được mấy kẻ bại hoại luôn."

"Có kẹo hồ lô ăn rồi, bọn em ăn xong sẽ mau lớn, sau này cũng sẽ bảo vệ vợ thật tốt."

Một đám nhóc quý choai choai ngược lại sẽ nói ra những lời hay, dễ ngài Zombie vui vẻ, cuối cùng chỉ để lại một xâu hồ lô cùng chia với Lâm Văn.

Vốn cho là chuyện này đến đây là chấm dứt, không ngờ rằng sau khi về nhà, Lâm Văn mới chính thức nghênh đón phiền phức.

Sau khi quay về, ngài Zombie liền rầu rĩ không vui, mặc dù bình thường anh cũng không có quá nhiều biểu lộ.

Nhưng lần này Lâm Văn lại nhạy cảm phát giác được áp suất thấp xung quanh anh, hỏi chuyện gì anh cũng không nói, Lâm Văn dứt khoát mặc kệ anh.

Đến tận khi anh tự ngột ngạt một hồi mới do dự dè dặt mở miệng: "Hôm nay những người kia nói đến thứ trong bụng quần, tôi cũng có mà. Nhưng không yên là sao chứ? Nó rõ ràng rất ngoan ngoãn nằm trong quần lót của tôi mà, cũng rất nghe lời nữa. Đã thành lập tình hữu nghị lâu dài với SpongeBob."

Lâm Văn đang uống sữa bò, anh nói câu này xong cô đã trực tiếp phun ra một ngụm.

Phương pháp nhân hóa này của ngài Zombie thật sự quá tốt rồi, vật kia đã thành tinh, còn có bạn tốt của mình nữa.

"Đừng nghe bọn họ nói bậy, không có gì đâu, ngoan ngoãn là tốt. Tôi rất thích nó ngoan ngoãn, không nghe lời sẽ biến dạng đó." Lâm Văn dùng một giọng điệu hù dọa con nít dỗ anh.

Nhưng ngài cũng Zombie không phải dễ dụ như vậy, anh vẫn còn tập trung tinh thần muốn biết.

Lâm Văn không có cách nào, đành phải tìm máy tính đến, sau khi cuộc sống trong căn cứ trở nên ổn định thì cũng có người đang bán những thiết bị hiện đại hóa này.

Lúc ấy Lâm Văn đang hiểu kì đi dạo chợ phiên thì vừa lúc có một anh giai đang bán máy vi tính, còn nói trong bộ nhớ có lưu rất nhiều clip, có rất nhiều tư thế cho bọn họ lựa chọn.

Lúc ấy Lâm Văn đồ búng mặt muốn lôi kéo anh đi, kết quả ngài Zombie lại không hồ là ngốc bạch ngọt, đặc biệt ngốc manh hỏi người ta một câu: "Là có chỗ tốt cho bọn tôi sao?"

Anh giai lập tức gạt đầu: "Có chỗ tốt, chỗ tốt cực lớn, từ đây quân vương không lên triều nữa."

Tuy ngài Zombie không hiểu quân vương không lên triều nghĩa là gì, nhưng tóm lại nghe nói có chỗ tốt là mua ngay, cũng mặc kệ tốn bao nhiêu phiếu ăn.

Lâm Văn không biết giải thích cho anh làm sao, bây giờ trong nội tâm lại đang cảm kích anh giai bán máy vi tính, bây giờ thứ này đúng lúc phát huy tác dụng.

"Ày, xem đi. Trong này có rất nhiều, anh có gì không hiểu cũng đừng có hỏi tôi, tự suy nghĩ đi."

Lâm Văn ấn mở một video cho anh, bên trong lập tức xuất hiện một thiếu nữ da trắng xinh đẹp.

Cô vội vàng chạy trốn, loại phim "hành động tình cảm" này đến tận khi học đại học cô mới xem thử dưới sự dẫn dắt của một đám sắc nữ cùng phòng, thật ra cũng không có cảm giác gì.

Lâm Văn tắm rửa xong vẫn còn thấy ngài Zombie đang ngồi đó, tập trung tinh thần xem video, đôi mắt mờ to nhìn chăm chăm màn hình, căn bản không di chuyển.

"Ngài Zombie, tôi ngủ trước đây, anh đừng thức khuya quá." Lâm Văn vớt câu này ra xong lập tức chạy lên lầu.

Có trời mới biết cô khẩn trương cỡ nào, nhưng thật ra cũng không cần sợ, dù sao ngài Zombie cũng là thi thể, chỗ kia chắc không ngẩng đầu lên được đâu.

"Hệ thống, trong lòng của ta áy náy quá. Ngây thơ tựa như một cây cải tươi tốt vậy, ta cần phải nhanh chóng bón phân cho hân nhưng lại dục tốc bất đạt, giống như đang thúc giục hân ** , sau đó sinh ra cải trắng nhỏ vậy." Lâm Văn nằm trên giường, thở dài một hơi thật sâu.

Làm Zombie nên cô không cần ngủ, nhưng đã đi tới căn cứ của con người nên cô cũng nhập gia tùy tục.

Dù có mờ to mắt đến hừng đông thì cô cũng muốn nằm trên giường, quan trọng là cảm giác nghỉ thức kia.

Hệ thống ha ha một tiếng: "Ta thấy cô muốn cấp tốc còn không kịp kia kia, nhưng như vậy cũng đúng lúc hợp tâm ý của cô còn gì, sớm xoát đây. Phóng túng xong chúng ta sẽ đến thế giới sau!"

"Ta phi, mi là hệ thống lật xe, ta là ký chủ của mi chứ không phải chủ kênh sắc tình." Lâm Văn ném cho nó một cái liếc mắt.

Nằm trên giường nhẹ nhàng ngâm nga hát, cũng không biết ngài Zombie xem loại phim đó sẽ có phản ứng như thế nào, là hoang mang ngây thơ hay là cảm thấy nhân vật nữ trong đó kêu rất lố nựa.

"Ký chủ, cô nhọc lòng rồi, bác gái Lâm à." Hệ thống tròn trĩnh mắt với cô.

"Đúng thế, đương nhiên ta phải quan tâm đến nhân viên chăn nuôi nhà ta nhiều tí rồi! (*^__^*) hi hi..."

Đến nửa đêm, Lâm Văn đột nhiên cảm thấy mình hơi buồn ngủ, trong đầu mê man, căn bản không hề giống Zombie.

Ngay cả thời gian để nghỉ ngơi cô cũng không có, cứ như vậy không kiếm được ngủ thiếp đi, hô hấp nhẹ nhàng, hiển nhiên là ngủ rất say.

Một bóng dáng chậm rãi từ dưới lầu đi lên, cước bộ tựa như một con mèo, không hề phát ra âm thanh gì.

Nóng tay thon dài mà tái nhợt đẩy cửa ra một khe hở nhỏ, tiếng "Kẹt kẹt" vang lên, nhưng Lâm Văn lại không phát giác được gì.

Người đàn ông chậm rãi đi tới, trong phòng ngủ vẫn sáng đèn, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên gương mặt, chính là ngài Zombie.

Chỉ có điều thời khắc này nhìn anh không hề giống Zombie chút nào, trên da mặt trắng nõn hiện ra màu đỏ ửng không bình thường, hơi thở dồn dập, áo khoác âu phục đã sớm không biết bị ném đi đâu.

Cả vạt cũng bị ném đi, hai cúc áo trên áo sơ mi đã sớm băng rơi mất, lộ ra lồng ngực trắng muốt như ngọc.

Khẩn người ta kinh ngạc chính là, phía trước quần tây của anh có một khối lớn nhô lên, thậm chí còn có vết tích ẩm ướt, hiển nhiên anh đã có phản ứng sinh lý.

Zombie không thể nào có dạng loại đáng vẻ tràn ngập dục vọng này được, chỉ có điều làn da của anh vẫn trắng bệch như giấy.

Tóc trước trán đã thấm ướt mồ hôi, anh đưa tay gạt toàn bộ tóc ra sau đầu.

Ngài Zombie đi từng bước một đến bên giường, nhìn Lâm Văn đang ngủ ngon trên giường, khóe môi lộ ra nụ cười.

"Bé yêu của tôi, em cứ luôn gây bất ngờ cho tôi, dám cho tôi xem loại phim như thế. Em không biết rằng tôi cứ đòi đi đòi lại chính là vì muốn bồi dưỡng em thành công, để em trở thành đáng vẻ xinh đẹp nhất hoàn mỹ nhất, đến lúc đó, tôi sẽ có thể ăn sạch em"

Anh đưa tay sờ mặt Lâm Văn, tiếng cười kiệt kiệt kiệt giương cao, nếu như Lâm Văn có chút ý thức thì e rằng sẽ kinh ngạc phát hiện, tiếng cười kia giống hệt như của ngài chủ hề.

Chỉ có điều người đàn ông đang cười to trước mặt này lại chẳng có chút đáng vẻ dịu dàng nào của ngài chủ hề cả.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người thử cố gắng đoán xem mục tiêu này đang định làm chuyện gì lớn đây! Ha ha ha ha

Văn Văn tỏ vẻ mình rất tuyệt vọng, sau khi lên xe đều gặp toàn bệnh tâm thần, sợ quá muốn về nhà với mẹ ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Mê tình mặt thể (8)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn ngủ ngon cả đêm, lúc vừa mở mắt chợt phát hiện có một người đẹp đang ngủ say trước mặt mình.

Làn da tái nhợt, tóc đen nhánh, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng.

Cô không khỏi nín thở, ở trong lòng cảm thán với hệ thống, thiên sứ trưởng thành chẳng qua cũng như thế thôi.

"Đáng tiếc hẳn là Zombie, cũng không thể cứng rắn, lòng ta thấy hơi ngứa ngáy khó nhịn." Lâm Văn vô cùng luyến tiếc nói.

Kết quả lại bị hệ thống ghét bỏ gắt cho một cái: "Quả nhiên sắc tâm của cô vẫn không thay đổi, sau này đừng có mà khóc!"

Ánh mắt Lâm Văn hướng xuống, Bo đi của ngài Zombie tất nhiên là không thể che được, giống như những pho tượng nam lửa thể được điêu khắc từ đá cẩm thạch vậy, vân da rõ ràng, khiến người ta ngứa ngáy không nhịn được muốn sờ vài cái.

Anh còn mặc cái quần lót SpongeBob màu vàng kia, còn hai tay thì giấu bên trong quần lót, cũng không biết đang sờ cái gì, có thể ả ả trông thấy đường nhân ngư đi xuống.

Lâm Văn không khỏi ôm cổ, muốn tạo một góc độ tốt nhất để thưởng thức, chào hỏi Ngài tiểu Zombie thật tốt, hi vọng nó cũng thiên phú dị bẩm, trưởng thành khỏe mạnh.

Có điều lý tưởng rất đầy đặn, nhưng hiện thực cũng rất xương xẩu.

Bởi vì ngay lúc cô suyết nhìn được thì bỗng nhiên chỗ kia lại bị mosaic.

"Hệ thống, mi muốn tạo phản phải không? Khó khăn lắm có một chút phúc lợi thì mi lại cho ta xem mosaic, không muốn làm nữa hả?"

Lật Xe vô cùng ầm ức nói: "Ký chủ, đề ta nhắc cho cô nhớ, hành vi này của cô rất nguy hiểm. Hai thể giới trước người nói bị làm đến rách da chính là cô, thể giới này khó khăn lắm mới được yên tĩnh thì cô lại nghĩ sao thế, cô phải muốn rách da nữa không?"

Lâm Văn lạnh nhạt nói: "Ta không biết mi đang nói cái gì."

Cô vẫn còn giữ loại tư thế vận vẹo kia, kết quả lại phát hiện có hơi nóng phả lên trán, ngẩng đầu đã đối mặt với cặp mắt ánh xanh của ngài Zombie.

"Ngài Zombie, chào buổi sáng." Cô giật giật khoe miệng cứng đờ, hoàn toàn coi nhẹ một mặt hèn mọn của mình khi này.

"Văn Văn, em muốn xem "Iku" sao?" Lòng mi dài cong vút của ngài Zombie chớp chớp, ngữ khí có cảm giác mông lung vừa tỉnh ngủ.

Lâm Văn không rõ ràng cho lắm, "Iku" là cái gì?

*Iku: tiếng Nhật, là câu nói lúc đạt cao trào trong khi ân ái, ai có xem haiten thì chắc rõ mà ha □

"Lại đây, tôi không chỉ cho em xem, còn cho em sờ nó nữa."

Thế là anh lôi kéo tay Lâm Văn hướng vào trong quần lót của anh, Lâm Văn hoàn toàn chấn kinh, thì ra "Iku" là như vậy.

Ngài Zombie đã hoàn toàn bị "em gái" của nước nào đó cứ "Iku Iku sugoi" làm hư rồi, đang ngây thơ lại nói đen liên đen ngay.

"Đinh —— chúc mừng ký chủ, cô hiểu mà. Tăng mười điểm, ta xem trọng cô đó Văn ba ba, moa moa!" Tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống lại vang lên lần nữa, Lâm Văn đã học được cách bình tĩnh không sợ hãi.

Nên biết rằng so với hai thể giới trước, ở thời mặt thể gặp được Đứng Đắn và Ngây Thơ quả thực chính là hóa thân của thiên sứ.

Từ lần trước sau khi có người trâu chọc ở chợ phiên, Lâm Văn vẫn rất chú ý bốn phía.

Hệ thống đã nói cho cô biết gần đây có người đang theo dõi biệt thự của bọn họ, hơn nữa còn là nhiều tiểu đội thợ săn thay phiên nhau, cứ 24 giờ lại đòi cương vị không nghỉ ngơi, giám sát cả ngày.

Giống như người ở trong biệt thự này không phải là người bình thường mà là quái vật gì đáng sợ lắm vậy.

Mỗi ngày ngài Zombie đều trải qua rất vui vẻ, ngoại trừ xem SpongeBob ra thì anh còn tìm được phương thức tiêu khiển mới, đó chính là kéo Lâm Văn ra ngoài mua thức ăn.

Anh sẽ mang theo Lâm Văn cùng lựa cà chua, tìm củ khoai tây tròn vo, đồng thời còn vơ vét trứng gà.

Thật ra hai người bọn họ là Zombie nên không cần ăn những thứ này, nhưng lần nào anh cũng mua rất nhiều, sau khi quay về lại xem Lâm Văn nấu ăn.

"Ngài Zombie, giúp tôi xắn ống tay áo lên một chút với." Lâm Văn cầm cái nồi, vội vã vọt ra, trong nồi có dầu nóng đang sôi, cho nên cô hơi vội.

Cô đang đeo một cái tạp dề SpongeBob màu vàng, đây cũng là Ngài Zombie mua, nói là muốn hai bọn họ mặc giống nhau.

Kết quả sau khi anh cẩn thận từng li từng tí xắn tay áo lên giúp Lâm Văn xong, anh bỗng nhiên ôm lấy eo Lâm Văn, hôn lên trán của cô: "Vắt và cho em rồi, bé yêu."

Lâm Văn lập tức sững sờ tại chỗ, chớp chớp mắt ngẩn ngơ dò hỏi: "Anh vừa gọi tôi là gì?"

"Haizz, bé yêu, sao mày lại đáng yêu như vậy chứ? Bé yêu tao đang mặc cũng muốn hôn nữa, mày chờ tí, để tao cởi quần ra cho bọn mày thương thương* một chút ~"

*Từ gốc là "Thu nễ": là từ dùng để chỉ một biểu cảm đáng yêu. Giống như này nè (>◡<). (Do không có máy tính nên sẽ chèn hình sau nhé).

Cô lấy lại tinh thần, chợt thấy ngài Zombie vẫn ngồi trên ghế sa lon đang nói chuyện với SpongeBob trên tạp dề của cô, trên mặt còn cố gắng bày ra vẻ hiền hòa của con người, nhưng đáng tiếc cười còn khó coi hơn cả khóc.

Đã vậy anh còn đứng dậy cởi lưng quần, có vẻ như thật sự muốn để lộ đồ lót phía trong ra.

Lâm Văn tức giận quay người đi, mẹ nó đồ thiếu năng!

"Hức hức, Lật Xe mi ra đây! Mi nói coi giữa ta và SpongeBob, ai càng đáng yêu hơn, mi càng muốn thương thương ai hơn hả?" Cô gằm thét với Lật Xe.

Lật Xe đang xem một bộ truyện ngược tâm, khóc bù lu bù loa, bỗng nhiên lau nước mắt nói: "Bé bi, bé bi của nữ chính chết rồi, bé bi chưa kịp ra đời đã sảy mất, tác giả này chẳng có chút nhân tính nào cả, bé bi của ta, nếu được sinh ra nhất định sẽ siêu đáng yêu, ta muốn khiêu nại, thương thương bé bi..."

Lâm Văn: "...". Tim hệ thống khóc lóc kể lể là do cô thiếu năng, cái thứ Lật Xe này xem ra nhất định phải cải tạo lại.

Đến tối lúc ngài Zombie ngồi vào bàn đã nhìn thấy có bốn năm món ăn được bày biện trên bàn, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, mũi đồ ăn xông vào mũi nhưng Lâm Văn lại chẳng có ý muốn ăn chút nào.

"Muốn ăn không?"

Lâm Văn gật đầu, đương nhiên là muốn a, sau khi cô đi vào thế giới này, ngoại trừ lúc đầu ăn cùng ngài chủ hề rồi tự mình làm com ra thì đến giờ vẫn chưa được ăn.

"Vậy cứ ăn đi, bé yêu. Bé yêu của tôi muốn ăn com." Anh cầm cái thìa lung lay trước mặt Lâm Văn.

Bỗng nhiên Lâm Văn lại thêm ăn, giống như cô đã khôi phục lại bản năng của con người, ánh mắt cô sáng lên, lập tức nắm đũa ăn như gió cuốn.

"Tôi cũng muốn ăn nữa, Văn Văn mau niệm một câu chú ngữ cho tôi đi." Anh rướn người về phía trước, ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Lâm Văn cũng học theo dáng vẻ của anh, cầm thìa lên, dùng một loại tư thế vung gậy của tiên nữ niệm chú: "Úm ba la năng lượng, ngài Zombie nhà ta có thể ăn com rồi!"

Làm xong tất cả, cuối cùng hai đứa thiếu năng cũng có thể ăn ổn ăn com cùng nhau.

Gần đây trong căn cứ có lời đồn nổi lên bốn phía, nói là có Zombie cao cấp lẫn vào trong nhân loại, đồng thời rất có thể đang ở ngay bên cạnh, mong mọi người cẩn thận.

Kết quả đến lúc chợ phiên mỗi tháng, số người trên đường phố cũng không giảm bớt, vẫn là cảnh tượng rộn rộn ràng ràng, chen chen chúc chúc, mọi người cười cười nói nói, dường như chẳng hề bị ảnh hưởng.

Chính Lâm Văn là Zombie cho nên cũng thấy hơi chột dạ, chỉ kéo cánh tay ngài Zombie, tận lực tránh tiếp xúc với những người khác.

Có điều mấy đứa trẻ từng chịu ơn kia đứa nào đứa nấy cũng dính người cực kỳ, vừa thấy hai người bọn họ đã lập tức vỗ tay, còn vây quanh bọn họ nói về lời đồn gần đây.

"Trước đó không phải đã phát thông cáo nói có Zombie lẫn vào trong con người sao? Sao tất cả mọi người lại không hề để ý vậy?"

Lâm Văn thật sự hiểu kì, bắt lấy một đầu củ cải trong đó hỏi.

Chung quanh lập tức vang lên tiếng vui cười của bọn nhỏ, bọn chúng tranh nhau chen lấn trả lời Lâm Văn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Phu nhân, mỗi lần có người mới vào căn cứ thì loại tin đồn này gần như sẽ xuất hiện, dân bản địa như bọn em đều biết. Năm nào cũng truyền ra mấy lần, trong căn cứ có một số người không biết xấu hổ, cứ hề nhìn thấy thứ gì hoặc người nào mình muốn mua nhưng không mua nổi thì dùng chiêu trò mờ ám chứ sao. Nửa năm trước ở phố Đông có một cửa hàng kẹo sữa mới mở, em trai thứ chín của vợ hai của đội trưởng nào đó muốn cái cửa hàng kia nên bọn họ đã bịa ra một cái cớ, nói trong cửa hàng kia có cất giấu ngọn nguồn của Zombie, nói nghe quỷ quái lắm cơ!"

"Phải đó phải đó, sau đó không tìm được ngọn nguồn, lại nói bên trong có người ngoài hành tinh, cuối cùng còn chỉ vào một cây cọc nói đó là người ngoài hành tinh, chẳng ai dám vạch trần hết. Chỉ có thể mặc cho bọn hần nói bậy, cuối cùng cửa hàng kia bị chiếm, nhà kia cũng cửa nát nhà tan."

"Bà Vương là người tốt, khi đó thỉnh thoảng còn lên lút cho em kẹo sữa nữa."

"Em cũng từng ăn kẹo nhà bà ấy nè, mặc dù hơi dính răng nhưng lại rất ngọt, ngọt đến tận ngày hôm sau cơ!"

Bầu không khí nhất thời trở nên nặng nề, nhóm đầu củ cải đều không nói nữa, Zombie bên ngoài quả thực đáng sợ, bọn chúng lại được sinh ra ở thời đại loạn lạc thế này.

Nhưng cảnh Zombie ăn người bọn chúng lại chưa từng thấy qua, những thứ đó đều là chuyện của người lớn, nhưng ở trong căn cứ, mặc dù bọn chúng còn nhỏ tuổi thì cũng đã từng thấy không ít cảnh tượng máu tanh mạnh được yếu thua.

"Mấy em đi xem thử người bán kẹo hồ lô có còn ở đó hay không? Hy vọng anh ta không bị chuyện lần trước dọa chạy mất." Lâm Văn cười nhẹ chuyển chủ đề.

Quả nhiên cô vừa dứt lời, một đám quỷ nhỏ lại khôi phục tinh thần ngay thường, chạy đi nhanh như chớp.

Nhân lúc không có bọn nhỏ bên cạnh, Lâm Văn lập tức tiến đến bên tai ngài Zombie: "Chuyện này có phải đang nhằm về phía chúng ta không?"

"Cái gì nhằm về phía chúng ta? SpongeBob của chúng ta có bé bi sao?" Ngài Zombie vừa quay đầu, vẻ mặt ngây thơ khả ái.

Lâm Văn sững sốt, cảm nín không nói nên lời.

Nhưng cô lại có một bụng lời muốn nói với hệ thống: "A a a, lông mi ngài Zombie thật dài, ta sắp bị về moe của hấn làm ngất rồi, ma ma ta muốn thượng hấn!"

Hệ thống chỉ đánh giá bốn chữ đúng trọng tâm: "Mẹ nó thiếu năng."

"Chính là lấy cơ chúng ta là Zombie, sau đó mưu đồ làm loạn, muốn hại chúng ta. Ngài chú hề tôi muốn tìm trước đó chính là trùng phái loại quý kẻ này, làm tôi đến bây giờ vẫn chưa tìm được anh ấy." Lâm Văn tiếp tục kể tai nói nhỏ với anh.

"Ngực của em ép vào tôi." Anh gio tay lên sờ lên ngực Lâm Văn, tò mò nói: "Sữa bé bi mới sinh uống là do nơi này sản xuất ra sao?"

Lâm Văn đã ghen hòng, chẳng qua cô chỉ nói có mấy câu đã bị chiếm tiện nghi, đúng là sống không còn gì luyến tiếc.

May mắn lúc hai người đuổi tới nơi thì người bán kẹo hồ lô vẫn còn, một đám trẻ con đều vây quanh anh ta, nước bọt sắp chảy xuống đến nơi.

"Tiên sinh tiên sinh, kẹo hồ lô hôm nay trông ngon quá. Mẹ em nói không thể ăn không của anh được, lát nữa đến nhà em ăn com nha, mẹ em đã chuẩn bị hết rồi!"

"Mẹ em cũng nói vậy á, trong nhà có một khúc vải để may tây trang, để dành riêng cho anh đó!"

"Cha em..."

Mỗi đứa trẻ đều rất hiểu chuyện, nhà ai cũng không dễ dàng, mỗi lần bọn chúng được cho kẹo đều sẽ cảm về nhà ăn, số lần càng nhiều thì người trong nhà sẽ bán khoán, nhấn bọn trẻ lần sau nhớ cảm tạ tiên sinh.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lâm Văn nhìn thấy những đứa bé này tranh nhau chen lấn nói muốn cảm tạ tiên sinh ra sao, nụ cười trên mặt càng sâu, ai cũng thích những đứa trẻ có lòng biết ơn.

Tùng xâu kẹo hồ lô được phát cho mỗi đứa, gần như tất cả đám nhóc đều ngửa mặt lên, cực kỳ mong đợi nhìn anh.

Khóe miệng ngài Zombie nhẹ nhàng cong lên, nụ cười có vài phần ảm áp.

Ánh mặt trời giữa trưa chiếu lên người anh, màu vàng nhạt ánh lên gương mặt, Lâm Văn đến gần, thậm chí còn có thể trông thấy lông tơ nhỏ bé trên mặt, rất đáng yêu.

Biến cố lại xảy ra ngay giờ khắc này, đến lượt đứa bé cuối cùng nhận kẹo, nó bỗng nhiên ngẩng đầu, cao giọng hỏi một câu: "Tiên sinh, ngài là Zombie sao?"

Sự ồn ào náo động xung quanh chợt biến mất, an tĩnh đến đáng sợ.

Ngài Zombie cau mày, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì đột nhiên trên mu bàn tay bị rạch ra một vết thương dài.

Nhưng vết thương không có vết máu chảy ra, đứa bé kia chỉ vào mu bàn tay của anh, âm thanh cả kinh kêu lên: "Mau nhìn kia, hấn thật sự là Zombie. Miệng vết thương của hấn không có máu, hấn là Zombie, mọi người chạy mau lên, hấn muốn cắn chúng ta đó!"

Tiếng là của đứa trẻ rất nhanh đã khiến một đám người chú ý, có mấy quán nhỏ gần đó nghe được lập tức bị dọa vớt cả đồ trên tay xuống, gần như chạy trốn bán sống bán chết.

"Zombie tới kìa, Zombie..."

Chỉ cần nhắc đến Zombie, hầu như người người đều biến sắc, chợ phiên có nhiều người như vậy, những người khác căn bản chưa thấy gì lại gặp mấy người đang chạy trốn thì cũng gọi người bên cạnh chạy, căn bản không để ý đến chân tướng sự thật là gì.

Lâm Văn cau mày, cô hỏi thăm hệ thống: "Không phải trước đó máy móc của họ không kiểm tra được gì hay sao? Vì sao bây giờ lại nhắm vào ngài Zombie?"

Lật Xe cười lạnh một tiếng, dùng giọng điệu trào phúng nói: "Thiếu nữ, cô quá ngây thơ rồi, cô nên biết là trên đời này có rất nhiều phương pháp đao cắt không chảy máu, vết thương tên nhóc kia gây ra cô về dài nhưng thật ra cũng không sâu, lưỡi đao đã sớm dùng lừa hơ qua, cắt trúng thịt cũng sẽ không chảy máu, rõ chưa."

Lâm Văn: "...". Cô còn có thể nói gì đây, thì ra những người này đều có chuẩn bị mà đến.

"Ngài Zombie, anh có đau không?" Lâm Văn nâng tay của anh lên, cẩn thận nhìn một chút, trên mặt hiện ra vẻ cực kỳ đau lòng.

"Mọi người đừng sợ, có tiểu đội thợ săn Zombie bọn tôi ở đây, hấn không làm tổn thương mọi người được đâu. Mọi người nhanh chóng đến nơi an toàn đi!" Mấy tiểu đội thợ săn gần như nhảy ra ngay lập tức, cả đám đều vô trang đầy đủ, chỉ riêng dị năng trên tay bọn họ thôi cũng đã có mấy loại.

Lửa ngập trời, khắp nơi ngưng kết thành băng, có thể thấy được trong số này có không ít cường dị năng giả hệ tự nhiên lợi hại.

Lâm Văn chau mày, lại nữa, sao căn cứ nào cũng là phẩm hạnh này vậy.

"Ha ha, cô cũng đừng trách con người, dù sao cô cũng là một thành viên trong đó. Chẳng qua thiết lập của cô chính là sao tai họa, mười kiếp cô độc chính là cô đó. Chắc chắn, yêu phải người như cô thật đúng là xui tám đời, bé bi của ta ơi, sao con lại vào nhầm bụng người mẹ xui xẻo của con chứ? Nếu con sinh trong nhà con chó con mèo nào đó cũng có thể bình an ra đời rồi..."

Lâm Văn vừa định chất vấn hệ thống, mình bị cô độc mười kiếp, kết quả lại nghe thấy nội dung khác lạ của hệ thống thì lập tức trợn mắt, tên thiếu năng này lại bị tiểu thuyết đầu độc rồi.

Đến bây giờ còn chưa thoát ra khỏi cảnh nữ chính đau khổ mất con, hoàn toàn chính là một tên ngốc bạch ngọt thiếu não.

"Văn Văn, em sợ không?" Anh ôm lấy cô vào trong ngực, thấp giọng hỏi một câu.

"Có ngài Zombie ở bên cạnh, tôi không sợ." Trên mặt Lâm Văn lộ ra vẻ bi thương mà kiên cường.

Ngài Zombie sờ lên khóe miệng của cô, cúi đầu hôn cô một cái: "Ngoan."

"Đỉnh —— Giá trị ngày thơ tăng mười điểm, đã đến chín mươi điểm, mong ký chủ không ngừng cố gắng."

Lâm Văn gần như muốn quỵ xuống ngay lập tức, giá trị của mục tiêu ở thế giới này giống như đang ngồi máy bay vậy, cô sợ đến phát khóc luôn rồi.

"Hai người bọn chúng chính là Zombie, tôi đã sớm cảm thấy bọn chúng cứ lên lên lút lút, còn mua kẹo hồ lô cho đám trẻ kia nữa, căn bản là không có ý tốt, muốn hấn nuôi mấy đứa trẻ lớn lên để làm lương thực cho bọn chúng."

"Hiện giờ Zombie cấp cao đều có đầu óc, nhưng Zombie chung quy vẫn là Zombie, người đã sớm lộ ra sơ hở."

"Cô gái nhỏ, em nhìn cho rõ ràng, người đàn ông bên cạnh em là một Zombie, hấn nuôi em để đợi đến thời cơ thích hợp sẽ ăn sạch em đấy, đừng có ngốc nữa. Nhanh đến chỗ bọn anh này, bọn anh thương em"

Chung quanh đầy tiếng cười nhạo, rên rết từng người đều mang nụ cười dâm tà, hiển nhiên có mấy tên đã ngứa ngáy với Lâm Văn từ lâu.

Phụ nữ xinh đẹp trong căn cứ khá ít, xinh đẹp giống Lâm Văn lại càng không có.

Ngài đầu tiên khi cô mặc váy đỏ, đầu đội mũ, chân mang giày da nhỏ màu đen, chậm ung dung đi vào căn cứ đã bị không ít đàn ông coi như nữ thần.

Trong căn cứ đủ loại người, tổ chức cũng cao thấp không đều, cũng có những nhân sĩ chính nghĩa một lòng vì nhân loại mà liều mạng với Zombie.

Cũng có loại khốn nạn "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu", giờ phút này đám tụ tập bên cạnh Lâm Văn chính là mang mục đích muốn ngủ cô gái nhỏ này, dù không ăn được thịt thì húp miếng canh cũng tốt.

"Các người nói tôi là Zombie?" Ngài Zombie nghiêng đầu một chút, nhanh nhẹn tránh thoát phi tiêu bằng do một dị năng giả hệ băng phóng tới.

"Đúng, dựa vào tốc độ này của mày, còn là Zombie cấp cao nữa kia."

Người vừa xuất chiêu đầu tiên thấy ngài Zombie có thể nhẹ nhàng né tránh như thế, vẻ mặt thêm nghiêm túc.

Tiểu đội gây chuyện ở chợ phiên lần trước chính là quân đội tiên phong của bọn hấn, nhưng cuối cùng lại xám xịt trở về.

Nhưng bọn hấn vẫn chưa từ bỏ ý định, dù sao hai người ngài Zombie và Lâm Văn trước giờ đều không đi ra ngoài làm việc, mỗi ngày chỉ mua thức ăn rồi nấu cơm nhưng lại có phiếu ăn dùng không hết, tiền tài chấn động lòng người.

Bọn hấn theo dõi một tháng thì phát hiện cuộc sống của hai người này tẻ nhạt vô vị, hoàn toàn không có biểu hiện dị năng đặc biệt mạnh nào, cho nên hôm nay mấy người này mới chơi một chiêu như vậy

Mấy tiểu đội thợ săn đã sớm thương lượng xong, phiếu ăn giành được sẽ chia theo đầu người, cô gái nhỏ thì mỗi đội một tuần, sau này nếu chán vẫn có thể bán cho người khác.

Đương nhiên bọn hấn tưởng tượng rất hay, bây giờ nhìn thấy tên tiểu bạch kiểm này vẫn bình tĩnh không sợ hãi, trong lòng đều nghi hoặc.

Chẳng lẽ thật sự đã trúng thiết bả rồi?

"Zombie cấp cao ra làm sao, nói nghe thử xem." Anh vẫn bình tĩnh không dao động.

Lâm Văn thấy anh như thế cũng thờ phào một hơi, ít ra lần này cô không cần ngắt đi, tính lại sẽ đối mặt với một mục tiêu xa lạ.

"Giả vờ cái gì chứ, Zombie cấp cao có thể ra lệnh cho Zombie cấp thấp, hơn nữa còn có thể tạo ra sóng Zombie. Loại tai họa như mày tất nhiên bọn tao không thể giữ, phải thừa dịp còn sớm giải quyết mày mới có thể ngủ an giấc." Sắc mặt đầu lĩnh đội thợ săn bên kia khó coi nói.

Trong lòng của hấn ta dâng lên đủ loại suy đoán không được tốt nhưng vẫn kiên trì nói chuyện, không để mình hiện ra sợ hãi.

"A, thì ra là như thế, vậy sẽ như các người mong muốn, thế nào?" Ngài Zombie bỗng nhiên cười.

Khóe miệng của anh giương lên, độ cong cực kỳ khoa trương, không có chút cảm giác cứng nhắc nào.

Lâm Văn đứng bên cạnh anh nên có thể thấy rất rõ sự thay đổi trên mặt anh, cái loại cảm giác này thật giống như anh là một người xa lạ vậy.

"Cái..., cái gì? Lừa nhau à?" Những thợ săn kia nháo nháo lui về sau một bước, hoàn toàn cảm nhận được khí thế nguy hiểm trên người anh, trên mặt lộ vẻ khó tin.

"Tôi không chỉ là Zombie cấp cao, tôi còn tổ tông của Zombie nữa kia!" Anh cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên huyết sáo một tiếng.

Tiếng huyết kia cực kỳ chói tai, tần số cực cao, tựa như đang truyền đi thật xa.

Những thợ săn kia đều hoảng hồn, vẫn còn cây mạnh chống đỡ, từng đợt công kích tàn nhẫn phóng về phía hai bọn họ.

Ngài Zombie nhất tay, những công kích kia chọt giao nhau lẫn nữa rồi xông về phía đội thợ săn, lập tức tạo thành cảnh tượng người ngã ngựa đổ.

"Zombie, mười cây số bên ngoài đều có Zombie tụ tập, phụ cận căn cứ đều đã được thanh trừ qua, sao lại có nhiều Zombie như vậy!"

Tiếng thét chói tai truyền khắp toàn bộ căn cứ, không ít người đều chạy ra khỏi chỗ ở, vừa chạy trốn không mục đích vừa khóc rống rống.

Dương: Chương sau sẽ biết được tên của mục tiêu lần này, đáng thương cho anh giai đến tận giờ vẫn chưa được giới thiệu tên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Mê tình mặt thể (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

"Các người chạy cái gì?" Người thợ săn dẫn đầu kia bắt lấy một dân chúng

Trên mặt dân chúng mập mạp chảy đầy mồ hôi lạnh, há miệng run rẩy nói: "Có dị năng giả dò la được có sóng Zombie sắp đến rồi. Sóng Zombie đó, trăm ngàn Zombie sẽ xông về phía trụ sở này, khó khăn lắm tôi mới ổn định được cuộc sống, nhà của tôi con gái của tôi... Rốt cuộc là nghiệt do ai tạo ra vậy chứ?"

Anh ta nước mắt nước mũi tèm lem nói, nhìn có vẻ vô cùng đáng thương.

"Không thể nào, sao tự dưng lại có sóng Zombie được chứ? Có phải có nhầm lẫn gì không?" Trên mặt tên đầu lĩnh kia tràn đầy vẻ khó tin.

"Bên kia nói rất chắc chắn, tóm lại tất cả mọi người đều đang chạy trốn chết, mấy người cũng mau trốn đi, chớ vì giành giật đồ khinh thường người ta rồi mất luôn cả mạng." Người mập mạp này hiện giờ lại trở nên lớn gan, nói xong câu đó liền vung tay ra tiếp tục chạy đi.

Nếu là bình thường, anh ta sẽ chẳng dám nói câu nào trước mặt mấy tiểu đội thợ săn này, nhưng bây giờ là tình hình đặc biệt, tất cả mọi người đều đang chạy trốn chết, chắc hẳn đám người này cũng sẽ không đuổi theo anh ta đâu.

"Lão đại, làm sao bây giờ?" Thợ săn phía sau rõ ràng đã cảm thấy sợ.

Chuyện giết người cướp đồ mạnh được yếu thua là rất thường tình ở mặt thể, nhưng cũng không có nghĩa là bọn hắn không sợ chết, ngược lại còn rất sợ chết là đằng khác.

Chỉ khi còn sống mới có thể hưởng thụ mọi thứ, bây giờ bọn hắn đã muốn đánh trống lui quân.

"Không được, khó khăn lắm mới đến một bước này, sao có thể thất bại trong gang tấc được, chí ít phải để nhãi này giao một chút phiếu ăn ra chứ!" Tên thợ săn đầu lĩnh vẫn không cam tâm.

Hắn ta bày ra cục diện lớn như vậy, kết quả là cái gì cũng không kiểm soát được đã muốn kết thúc, đây chính là trạng thái ép hắn ta vào chỗ chết.

"Tên nhãi kia, mày thức thời một chút cho tao, giao phiếu ăn ra coi như phí bỏ công của mấy anh em. Cô gái nhỏ này bọn tao cũng không cần nữa, mày muốn làm gì thì làm, nhanh móc phiếu ăn ra đây!"

Đầu lĩnh kia vừa nói vừa vươn bàn tay ra, lửa trong lòng bàn tay của hắn ta đột nhiên dâng lên gần như cao đến tận trời, hiển nhiên là hắn ta đang đe dọa hai người Lâm Văn. Cho đến lúc này hắn ta vẫn chưa biết hết hi vọng. Lâm Văn nhìn gương mặt vuông tròn đầy chính khí kia, tên này nhìn có vẻ rất có tiền đồ, nhưng thích tìm đường chết thì không tốt tí nào.

Quả nhiên ngài Zombie không đồng ý yêu cầu của hắn ta, vung tay lên, đầu ngón tay của anh chợt tung ra vài đóm lửa nhỏ yếu ớt.

"Ha ha ha, bọn mày mau nhìn dị năng hệ lửa của tên nhãi này kia, đóm lửa bé tí thế kia có khác gì sắp tịt ngòi đâu chứ?" Thợ săn xung quanh nhìn thấy dị năng của anh thì điên cuồng cười ha hả.

Nhưng tiếng cười của bọn hắn chẳng kéo dài được bao lâu thì đã biến thành tiếng thét chói tai.

Một đóm lửa bắn đến lòng bàn tay tên đầu lĩnh, rất nhanh đã bị lửa trong lòng bàn tay của hắn ta cắn nuốt, nhưng chỉ trong nháy mắt, lửa trong lòng bàn tay kia lại đột nhiên bành trướng ra gấp hai ba lần, màu sắc ngọn lửa trở nên đỏ thẫm, rất nhanh đã nuốt mất toàn bộ bàn tay hắn ta.

"A, a -- nóng quá, cứu mạng!" Tên đầu lĩnh không ngừng huơ cánh tay muốn thoát ra.

Nhưng thế lửa lại dần dần to hơn, cuối cùng nuốt sống cả người hắn ta, khiến hắn ta hoàn toàn trở thành một người lửa, ngay cả tiếng kêu cứu cũng không phát ra được.

Thình thoảng ngài Zombie lại bung tay, thanh âm thanh thúy quanh quẩn bên tai, mỗi khi ngón trỏ và ngón cái của anh ma sát vào nhau thì sẽ có đóm lửa phóng ra.

Những thợ săn kia nháo nhào lui lại, rốt cuộc cũng không có ai dám chế giễu anh nữa, trong ánh mắt đầy vẻ kiêng kỵ.

"Hiểu lầm hiểu lầm rồi, vị tiểu bạch kiểm này, không phải, anh hùng hào hán, chúng tôi đều bị đội trưởng giật dây, bây giờ anh ta cũng bị cậu thiêu chết rồi, chúng tôi cũng không muốn cướp đồ của hai người nữa. Sóng Zombie sắp tới rồi, nơi này rất nguy hiểm, hai người nên trốn nhanh đi, bọn tôi đi trước đây."

Mấy người trong đội thợ săn vốn đã dao động, bây giờ đội trưởng cũng đã bị lửa thiêu chết, bọn hắn càng giống như rắn mất đầu, tùy thời chuẩn bị rút lui.

Người thợ săn vừa nói xong câu này đã quay người muốn đi, nhưng không nghĩ rằng vừa mới quay người thì đã bị cố định tại chỗ, một bước cũng không đi được, mấy đội viên khác cũng như thế.

"Các người mà đi thì ai thường thức sóng Zombie đây? Các người mà không nhìn thấy thì sao có thể chứng minh tôi là Zombie cấp cao đây?"

Ngài Zombie kéo kéo khoe môi, trên mặt lộ ra sự giễu cợt.

Có vài nhân loại có tâm lý cong cong vẹo vẹo, anh biết rất rõ.

"Tên này điên rồi, cậu đang nói bậy bạ gì đó? Chúng tôi đã nhận lỗi với cậu rồi, cậu không phải Zombie, đây chỉ là cái cớ mà bọn tôi bịa ra thôi, chỉ muốn lấy được chút phiếu ăn từ cậu để tiêu xài, bây giờ bỏ qua còn không được sao? Sóng Zombie sắp tới đến nơi..." Sắc mặt của bọn hắn kìm nén đến đỏ bừng, hiển nhiên vẫn chưa ý thức được Zombie tạo thành sóng Zombie đang ở ngay trước mặt bọn hắn.

"London bridge is falling down, falling down, falling down, London bridge is falling down, my fair lady..."

Anh mỉm nhẹ bờ môi, thấp giọng ngâm nga bản đồng dao đất khách kia.

Lúc Lâm Văn nghe được giai điệu quen thuộc này, cả người cô đều sùng sờ.

Hình như ngài Zombie đã nhận thấy, quay đầu nhìn về phía cô, mỉm cười với cô.

"A a a --" Tiếng rống giận của vô số Zombie truyền tới, một mảng Zombie đen nghìn nghịt đi tới, những nơi đi qua không có lấy một ngọn cỏ, cách rất xa đã ngửi thấy mùi thối của tử thi.

Trong cổ họng bọn chúng phát ra tiếng gào thét, một loại tồn tại thật kinh khủng.

Mỗi con đều không lành lặn, thiếu tay gãy chân, coi như trước đó không phải bị đồng loại cắn thì chết lâu như vậy cũng đủ để thịt trên người trở nên mục nát.

"Các người nhìn đi, đại quân Zombie của tôi tới rồi, các người có thể đi báo cáo kết quả rồi, tôi thật sự là Zombie cao cấp nhất đấy."

Anh nghiêng đầu một chút, giật giật khóe miệng, biểu cảm trên mặt bỗng nhiên trở nên dữ tợn.

Làn da vốn trắng nõn như sứ lại trở nên trắng bệch như tờ giấy, con ngươi màu đen cũng thay đổi thành màu xám xanh, màu môi cũng hoàn toàn trắng bệch, thậm chí lúc anh cử động cũng cực kỳ cứng nhắc, bất kể nhìn từ góc độ nào thì anh cũng là một Zombie hàng thật giá thật.

"A a a, tha cho chúng tôi đi..."

Những thợ săn kia bắt đầu cầu xin tha thứ, nhìn thấy ngài Zombie lộ ra thân phận vốn dĩ, những người này đều bị dọa đến khóc ròng ròng. Còn có mấy người chưa trải đời còn tiểu cả ra quần, mùi khai của nước tiểu bốc lên.

Lâm Văn nhú mày, cảm thấy rất không vừa mắt những người này.

Lấy mạnh hiếp yếu, đích thật là pháp tắc của thiên địa.

Nhưng sẽ không thể mãi mãi là kẻ mạnh, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ trở thành kẻ yếu, đến lúc đó dù sao cũng phải nhìn thẳng vào chính mình.

Những người này chỉ ý thức đồng người, lại khác thường có thể, cho nên không chút kiêng kỵ dùng các loại thủ đoạn tiện tay để khi dễ người khác, bây giờ cuối cùng báo ứng cũng tới, để bọn hắn cũng nếm thử cảm giác bị người ta bắt nạt.

Những Zombie ngửi được hơi người sống nên cả đám đều cực kỳ phấn khởi, không ngừng đi lên phía trước, nước miếng chảy đầy đất.

Đám thợ săn không thể động đậy, chỉ có thể bị ép nhìn Zombie đến gần, hai tay hự thối của chúng vuốt ve mặt bọn hắn, trong lòng ai nấy đều run sợ, sợ chỉ cần sơ ý một chút thì móng tay dài của những Zombie này sẽ để lại một vết máu trên mặt bọn hắn, vậy bọn hắn sẽ trực tiếp biến thành Zombie.

Móng vuốt của đám Zombie rất sắc bén, lập tức chia một người thành mấy phần, Zombie xung quanh ào ạt tuôn ra, bắt đầu tranh đoạt khẩu phần lương thực.

Tiếng thét chói tai của những thợ săn kia quanh quẩn vang vọng không lâu lắm, nhưng những tiếng la khóc cũng không kết thúc, ngược lại vẫn luôn rất rõ ràng.

Lâm Văn kinh ngạc phát hiện, những người này vậy mà sẽ không chết, cũng không bị biến thành Zombie.

Mỗi lần bị chia ra ăn, những phần thịt bị ăn sạch kia lại tựa như tế bào tái sinh, liên tục nguỵ hoặc không ngừng sau đó khép lại, nhưng tốc độ khép lại không nhanh bằng tốc độ ăn, đến khi bọn hắn bị ăn chỉ còn lại xí quách thì sẽ bị đám Zombie vứt bỏ, nhưng những chỗ khác vẫn nhanh chóng tái sinh tế bào.

Lâm Văn tròn cả mắt lên, trong dạ dày quay cuồng, suýt chút nữa đã nôn ra.

"Lật xe, cảnh tượng phản nhân loại như thế vì sao mi không làm mờ (mosaic) hả? Yếu đuối như ta sao có thể tiếp nhận được đây?" Cô lập tức táo bạo gọi Lật Xe, trong dạ dày càng ngày càng không thoải mái.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Ta, ta không che được, là mục tiêu muốn để cô thấy."

"Cái gì? why, tiểu Ngây Thơ của ta không phải vẫn luôn rất đáng yêu sao? Sao lại làm ra chuyện biến thái như vậy hả?"

"Ta quên nói cho cô biết, ngay lúc hắn vừa mới hát, mười điểm giá trị ngày thơ cuối cùng đã tăng, chúc mừng ký chủ xoát đầy!"

Lâm Văn: "... " Đây là chuyện có thể quên đấy à?

"Lật Xe, nếu bây giờ ta muốn chạy trốn thì xác suất thành công là bao nhiêu?"

"Xác suất là không, darling, cô hiểu mà, cô phải chấp nhận vận mệnh, mục tiêu lần này là ta đã thấy khổ sở nhất, sao thế giới thứ ba lại gặp được hắn, xe này lại không lật được rồi..."

Lật Xe nhỏ giọng nói gì đó, trong giọng nói tràn đầy tru sầu, có vẻ đã gặp phải vấn đề khó khăn.

"Mi nói cái gì?" Lâm Văn lập tức muốn cầm dao ép hỏi hệ thống.

Bên kia, ngài Zombie đang thưởng thức cảnh tượng Zombie cắn nuốt cuối cùng cũng quay mặt lại, mỉm cười với cô.

Lâm Văn khẽ giật mình, nụ cười này rất lạ lẫm, rõ ràng vẫn là gương mặt kia, nhưng so với Ngây Thơ ngờ ngợ ngác ngác thì nụ cười lần này lại khiến lòng người run rẩy, cảm thấy tựa như đã rơi vào cạm bẫy nào đó.

"Bé yêu, em rất sợ tôi?" Anh nhẹ nhàng giương cao giọng nói.

Lâm Văn nhận ra đây là giọng nói của ngài chú hề, chần chờ hỏi một câu: "Ngài chú hề?"

Anh cười không nói gì, vẫn luôn nhìn cô chăm chăm.

"Ngài Zombie đâu? Cũng là anh sao?"

Thật ra trước đó Lâm Văn đã lờ mờ đoán được, dù sao thì ở trước thế giới Lạnh Nhạt và Cỏ Chấp cũng là như thế mà.

"A, cô bé ngốc." Anh đến gần cô, đưa tay sờ tóc trước trán cô, vén tóc cô ra sau tai, trong tiếng cười trầm thấp xen lẫn sự cung chiêu.

"Đến bây giờ cũng không biết tên của tôi, phải bị phạt thôi."

Anh ghé vào môi của cô ní non, câu nói này vừa dứt, anh bỗng nhiên hôn lấy môi cô, đầu lưỡi cũng thừa cơ tiến vào.

Bên tai là tiếng Zombie tranh đoạt đồ ăn, Lâm Văn loáng thoáng nghe được âm thanh môi lưỡi quấn nhau của bọn họ, mang vài phần triền miên khiến cho người ta không khỏi đỏ mặt.

Động tác của người đàn ông càng ngày càng gấp gáp, sức lực cũng càng lúc càng lớn, đến tận khi hàm răng của anh không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi Lâm Văn, trong miệng hai người lập tức tràn ngập một mùi máu tươi.

Nhưng anh vẫn không hề dừng lại, từ từ liếm sạch sẽ máu trong miệng cô, đến tận khi một giọt cũng không để lại, đầu lưỡi của cô cũng không chảy máu nữa mới thôi.

"Thật ra vừa rồi tôi đã định cắn đầu lưỡi của em để nếm thử, dù sao mỗi một miếng thịt toàn thân trên dưới của em đều do tôi tỉ mỉ nuôi dưỡng, có sức hấp dẫn tuyệt đối với Zombie. Thế nhưng tôi lại đau lòng, bé yêu của tôi yếu ớt như vậy, chính là một con búp bê đẹp nhưng không xài được mà thôi, nếu không có lưỡi thì làm sao bây giờ? Mặc dù sau khi tôi ăn thì nó vẫn sẽ dài ra lại, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới em đau đến cau mày thì tôi lại không ra tay được..."

Anh ngoẹo đầu, chậm rãi nói chuyện.

Lâm Văn phản ứng lại mới hiểu được nguyên một đoạn dài này của anh là có ý gì, ngay sau đó cô không kịp phòng ngừa đã chảy nước mắt chua xót xuống.

Thù cái gì oán cái gì chứ, bây giờ cô hoàn toàn ngu ngơ lộn rồi có biết không? Đáng lẽ xoát xong giá trị đứng đắn và giá trị gây thơ thì cô hẳn đã hoàn thành nhiệm vụ viên mãn rồi khỏi thế giới này mới đúng, nhưng người đàn ông trước mắt này lại nói với cô rằng cô chính là mỹ thực lớn nhất của Zombie.

Hơn nữa còn là ăn hoài không hết, bị ăn sạch chỗ nào thì chỗ đó sẽ mọc lại, rốt cuộc ma ma cũng không cần lo lắng ta sẽ sút cân rồi.-D

"Thấy những người này không?" Ngón tay anh chỉ vào đám thợ săn vẫn đang tái sinh tế bào kia, từng người sớm đã hoàn toàn thay đổi, khóc ròng ròng, biết vậy chẳng làm.

Lâm Văn giật cả mình, gần như run run rẩy rẩy nói: "Tôi sẽ giống như bọn hắn? Tế bào sẽ tái sinh, sau đó mỗi ngày anh sẽ ăn chân giò kho, thịt người xào Cung Bảo*, cật xào cay..."

**Văn Văn chế lại từ món Gà Cung Bảo, là một món ăn nổi tiếng ở Tứ Xuyên:*

**Cật xào cay:*

Cô liệt kê tên từng món ăn, gần như sắp không nhận được mà khóc lớn lên.

Lâm Văn còn vừa nói vừa sờ mấy bộ phận của mình, cảm thấy trời sắp sụp xuống tới nơi rồi.

"Bọn hán đều là cấp thấp nhất, sao có thể bị được với mỹ vị tuyệt hảo như em, đừng tự hạ thấp bản thân." Anh cúi đầu hôn trán cô một cái, cực kỳ nghiêm túc giải thích với cô một câu.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Anh nói ra câu này khiến Lâm Văn càng muốn khóc hơn, cô cảm thấy cuộc đời của mình đã không còn hy vọng gì nữa.

"Lật Xe, Lật Xe, mẹ nó mi ra đây. Ký chủ của mi sắp chết rồi kia."

Lật Xe để mặc cô phát tiết mắng vài câu xong mới yếu ớt nói: "Ta ta ta, không phải không kịp nói cho cô hay sao? Thật ra từ đầu đến cuối cô chỉ đang công lược có một mục tiêu mà thôi, sau khi cô công lược ngây thơ xong thì mục tiêu đã lập tức hiện ra, lúc đó ta chỉ cảm thấy như trời sắp, thật đó tiểu ty tỷ, độ khó của mục tiêu này là năm sao, so với hán thì Lạnh Nhạt chính là bé yêu đó, tên này chính là cái đồ biến thái khó làm..."

"Được rồi, mi bớt nhiều lời đi, rốt cuộc mục tiêu này là ai?" Hiện giờ Lâm Văn đang ở thế bị động, chuyện cấp bách nhất lúc này chính là hiểu rõ tất cả mọi chuyện chứ không phải oán trời trách đất.

"Cô hít một hơi thật sâu trước đi, làm công tác chuẩn bị cho đầy đủ nhá!" Hệ thống cổ vũ cô: "Mục tiêu là Xảo Trá, giá trị xảo trá trước mắt là 20 điểm-- "

"Cmn, cái thứ quý gì đây, bà đây cực cực khổ khổ công lược Đứng Đắn và Ngây Thơ như vậy, hai người bọn họ cộng lại tận hai trăm điểm đấy, kết quả đến lượt tên Xảo Trá này lại chỉ còn thừa 20 điểm, có khác nào mười so với một đầu, sao hán không đi ăn cướp luôn đi!" Lâm Văn không đợi nó nói xong đã gầm thét lên.

Hiển nhiên chuyện giá trị xảo trá chỉ có ngần ấy quả thật chọc giận trời cao.

"Bớt giận bớt giận đi, ta vẫn còn một chuyện chưa nói. Chuyện hán để cô làm búp bê với chuyện lừa cô làm Zombie đều không có tác dụng đặc biệt nào cả, thật ra chính là nuôi dưỡng cô như lương thực dự trữ. Hán là tổ tông Zombie còn là tổ tông dị năng, căn bản chính là siêu cấp đại biến thái, những khẩu phần lương thực kia đều không phù hợp với khẩu vị của hán cho nên hán muốn đích thân nuôi dưỡng một cái, sau đó cô mới trở nên xuất sắc, lập tức trở hết tài năng."

Lật Xe khó khăn lắm mới giải thích rõ được quá trình này, có thể nói là phí không ít nước bọt.

Về phần người vừa biết được chân tướng là Lâm Văn, vừa đau khổ vừa hối hận.

"Năm đó ta bị mù nên mới thích Đứng Đắn và Ngây Thơ, để giờ tạo thành bi kịch thế này. Lật Xe, nhìn tên của mục tiêu mà xem, Xảo Trá, chắc chắn là không chơi lại rồi, tự sát đi." Lâm Văn sa sút tinh thần, rất muốn chạy trốn.

"Bé yêu, em sao vậy? Em càng như vậy thì tôi càng muốn ăn em hơn." Anh nâng ngón trỏ lên sờ mặt Lâm Văn, quẹt nước mắt cô cho vào miệng, lại chộp miệng giống như thứ này rất ngọt vậy.

Anh nắm lấy tay Lâm Văn, dịu dàng nói bên tai cô: "Lúc em làm búp bê của tôi thì tôi đã rất thích đôi tay này rồi, ngón tay ngọc nhỏ dài không tỳ vết, nếu gãy đứt tỳ bà nhất định sẽ rất đẹp. Nhưng có đẹp cách mấy cũng vô dụng, cho vào nồi nước dùng ngon nhất, lại dùng lửa nhỏ để hầm, nhất định trong cả căn phòng đều sẽ tỏa ra mùi hương tươi ngon cho mà xem."

Anh vừa nói vừa cầm lấy ngón tay Lâm Văn, bờ môi nhắm ngay đầu ngón tay của cô, hôn lên từng ngón, tựa như đang mút nước dùng trên ngón tay Lâm Văn, mút xong lại cắn vào miệng nhai một miếng, hương vị kia nhất định rất thơm ngon.

Lâm Văn đứng bên cạnh anh vẫn đang run rẩy không ngừng.

Tên Xảo Trá này quá biến thái, còn tàn nhẫn hơn cả Bảo Ngược, thế mà lại cười cười nói nói nghiên cứu thảo luận với cô làm sao để ăn cô ngay tại đây, hàm chiền hấp luộc, mười tám cách nấu ăn không gì không giỏi.

"Haizz, bé yêu, tôi nhớ em thích ăn món khoai tây sọi, em nói thử xem nếu cắt thịt thành sọi nhỏ rồi để em tự cảm muốn, sau đó lại ăn cùng tôi thì sẽ ra sao? Hương vị đó nhất định nhất tuyệt nhỉ?"

Tiếng nói của anh vừa dứt, Lâm Văn thực sự không chịu nổi đã nôn ra trước.

Có ai đến kéo tên biến thái này đi giùm đi, cô không hề có một chút hứng thú nào với việc ăn mình cả, làm ơn buông tha.

"Được rồi, những người này cũng rất đáng thương, chắc cũng đã nếm đủ đau khổ rồi, đi thôi." Xảo Trá huyết sáo một tiếng, tiếng huyết kia vẫn bén nhọn chói tai như vậy.

Đám Zombie vốn đang ra sức cướp đoạt thân thể đám thợ săn lại bỗng nhiên tựa như con ruồi không đầu, toàn bộ đều rời đi.

Ang lại huyết thêm một tiếng, những Zombie đáng sợ này lập tức chậm rãi quay về, chỉ qua một lát, con sóng hơn trăm ngàn con Zombie đã rời khỏi căn cứ.

Hai mươi phút sau, trong căn cứ đã không còn thấy được một con Zombie nào nữa, nhưng toàn bộ căn cứ đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, hết như có cơn bão vừa quét qua vậy.

Nếu con người vẫn muốn tiếp tục ở đây thì phải tiêu tốn rất nhiều nhân lực cùng vật lực để kiến tạo.

Đương nhiên những chuyện này đều không phải chuyện mà Lâm Văn nên quan tâm, bởi vì Xảo Trá đã đi đến trước mặt cô, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Ánh mắt của người đàn ông lạnh như băng khiến da đầu của cô tê dại, giống như mình là cái kệ để hàng hóa vậy.

Cô khóc chít chít hỏi hệ thống: "Mi cảm thấy hấn đang suy nghĩ cái gì?"

"Đại khái là tối nay nên ăn gì chẳng? Thịt lợn có hơi mỡ, nên chọn thịt ba chỉ thì hơn, có thể tìm thêm một chút rau xà lách ăn kèm..."

Hệ thống vừa nói vừa chảy nước miếng, hiển nhiên là nó đang thèm, Lâm Văn bị nó nói càng thêm sống không còn gì lưu luyến.

Thế giới trước cô có pháp thể Băng Phượng có thể nuốt người cùng pháp thể, tình cảnh khi đó chỉ e cũng giống bây giờ.

Chỉ có điều cô từ kẻ săn mồi biến thành người bị ăn, chuyện thay đổi góc nhìn này cũng không tốt đẹp cho lắm.

Anh giờ tay quét qua khuôn mặt, gương mặt khoa trương của chú hề lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Văn, ngay sau đó anh lại quét lần nữa, hết như lật mặt, anh lại biến thành ngài Zombie.

"Em cảm thấy lần này tôi nên đóng vai ai thì được đây?"

Lâm Văn nghĩ nghĩ, trả lời: "Người nào không ăn tôi thì anh đóng vai người đó."

Anh kéo khóa môi cười cười, cực kỳ kiên định nói: "Thật ngại quá, trong từ điển của tôi không có ba chữ "Không ăn em" này."

Lâm Văn: "...". Câu nào cô không có cách nào tiếp lời. $\neg (\neg \neg \neg) \vdash$

"Tôi tên là Đường Nghị, em nhất định phải nhớ kỹ cái tên này, người có thể ăn em chỉ có một mình tôi." Anh tiến sát vào cô, đưa lưỡi liếm khóa miệng, giống như đang chuẩn bị thưởng thức một món ăn ngon vậy.

"A, lúc anh kho chân giò của tôi có thể dùng nhỏ móng tay đi được không? Tay đứt ruột xót, tôi sợ đau."

Lâm Văn đã nhận rõ vận mệnh làm đồ ăn của mình, quyết định tích cực tranh thủ một chút lợi ích, dù sao giá trị xảo trá vẫn được hai mươi điểm, vẫn có một chút lòng thương hại.

Tác giả có lời muốn nói: Mục tiêu luôn luôn rất giao hoạt ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mê tình mặt thể (10)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

"Bác sĩ Đường, cậu đúng là người tốt."

"Bác sĩ Đường, cậu xem, nhờ có thuốc của cậu mà bệnh ho của tôi tốt hơn nhiều rồi."

"Bác sĩ Đường, phiền anh nhìn xem..."

Lâm Văn đang đứng bên cạnh Đường Nghị, kết quả lại bị một bầy người chen lấn hất ra ngoài.

Đường Nghị mặc áo khoác trắng, trên sống mũi cao là một chiếc mắt kính gọng vàng, giờ phút này đang dùng giọng điệu dịu dàng nói chuyện với một thiếu phụ, đứa bé trong lòng cô ấy đang khóc rống không ngừng, nhưng sau khi được Đường Nghị ôm đi dạo một vòng, cậu nhóc lập tức nín khóc mỉm cười, giống như trông thấy cha ruột vậy.

Lâm Văn nhếch miệng, cười lạnh một tiếng, ngoan ngoãn làm thần giữ cửa.

"Lật Xe, tên Xảo Trá này đúng là mặt người dạ thú, ta vốn cho rằng hấn đối xử tốt với người trong căn cứ là so tâm địa hấn thiện lương, lấy việc giúp người làm niềm vui. Hiện giờ xem ra, tất cả đều là giả tạo."

Lúc Lâm Văn nói lời này, cả người đều lộ ra vẻ trào phúng, hiển nhiên cô đã rất bất mãn với Đường Nghị.

"Ôi, lúc trước còn coi người ta là Tiểu Điem Điem, bây giờ lại là một đồng rác rưởi một đồng?"

"Trên đời này làm gì có ai thật sự người gặp người thích, xe gặp xe chõ, hoa gặp hoa nở chứ. Cho dù có, đó cũng là cái giả đi? Nhìn đáng vẻ cười đến xuân tâm nhộn nhạo của thiếu phụ kia mà xem, nếu cô ta biết người đàn ông cô ta đang câu dẫn kia là một con Zombie, nhất định biểu cảm của cô ta sẽ cực kỳ đặc sắc cho coi, ha ha..." Thành kiến của Lâm Văn về Đường Nghị không phải chỉ lớn bình thường thôi đâu.

"Thiếu phụ kia nhìn là biết có tiền đồ rồi, hiểu chuyện hơn cô nhiều, biết rõ phải ôm đùi anh giai Xảo Trá. Đầu giống cô, không có một chút trách nhiệm của một lương thực dự trữ, còn mỗi ngày cau có, cũng không biết cho ai nhìn nữa, ta nhìn người chính là thiếu got, đao tước got!"

Lâm Văn hít sâu một hơi, cực kỳ bất mãn nói: "Rốt cuộc mi ở phe nào hả? Mi thích hấn như thế thì, làm hệ thống cho hấn luôn đi, để ta làm mục tiêu, cũng làm một cái các loại tính cách sắp xếp sắp xếp đứng, mỗi thế giới đều làm khó dễ mi, khiến mi sa đọa khiến mi khóc, nghỉ ngơi cuộc đời nghỉ ngơi bản thân, muốn tự sát cũng không được..."

Nghe mấy lời phàn nàn gần như đếm không hết của cô là biết cô có thành kiến sâu cớ nào đối với chuyện này.

"Bác sĩ Đường, Bác sĩ Đường, đằng trước có một dị năng giả bị thương, là bị Zombie cắn, đã được cho uống thuốc ngải đưa, nhưng thù vệ không dám để anh ta vào thành, xin ngài hãy đi cứu anh ta với."

Một dị năng giả hệ tốc độ gần như hóa thành tàn ảnh di chuyển đến cạnh anh, lập tức lo lắng cầu cứu, vừa thở hổn hển vừa nói, không biết đã chạy nhanh cỡ nào mới đến được nơi này.

"Được." Đường Nghị gật đầu, lập tức nghiêm túc sắp xếp cho quần chúng xung quanh một chút, để cho bác sĩ hoặc y tá khác tiếp nhận.

Anh tháo găng tay nhét vào túi, quét mắt nhìn bốn phía lại không nhìn thấy bóng dáng Lâm Văn đâu, lập tức nhường mày.

"Bác sĩ Đường, đi liền luôn chứ?"

"Không, giúp tôi tìm bé con nhà tôi đã, cô ấy lạc rồi."

"A?" Dị năng giả tốc độ kia hơi ngu ngơ.

"Bác sĩ Đường có con từ bao giờ thế? Không phải cậu ấy chỉ có bạn gái thôi sao?"

"Đó là con của cậu ấy à? Bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?"

Cả đám đều xì xào bàn tán, tất cả mọi người đang tản ra giúp anh tìm con.

Lâm Văn vẫn đang đứng ngay bên ngoài cửa, nhếch miệng, quả thực không có lên tiếng.

"Bác sĩ Đường, Tiểu Lâm ở đây này. Chú của cháu đang sốt ruột tìm cháu kìa, sao cháu không lên tiếng vậy, thật chẳng hiểu chuyện gì cả." Tiểu quả phụ nũng nịu lúc này nhìn thấy Lâm Văn, lập tức cao giọng nói một câu.

Lời này của cô ta chiếm được không ít sự đồng ý, trong lòng Lâm Văn cười gằn, đã sớm không ưa cô ta rồi, nhưng trên mặt Lâm Văn vẫn duy trì nụ cười mỉm.

"Di nè, di đang nói gì vậy? Ba cháu rất thương cháu, ông ấy thích cùng cháu chơi trốn tìm lắm, muốn cháu nghịch ngợm một chút để ông ấy thể hiện tình thương của ba đó. Đứng không, ba ba?"

Lâm Văn uốn cong họng dùng giọng điệu ngọt ngào nói, cô hoàn toàn mặt dày vô sỉ biểu hiện ra trạng thái của một đứa trẻ bảy tám tuổi, còn dùng loại biểu cảm đặc biệt ngay thò kia nhìn về phía Đường Nghị.

Chỉ có điều lúc hai người bốn mắt chạm phải nhau, vẻ mặt cô lại biến thành cười như không cười.

Người anh em à, anh dám đùa giỡn với tôi thì tôi cũng dám chơi lại anh, anh bắt được tôi tôi sẽ để anh hắc hắc hắc.-D

Đôi mắt sắc bén của Đường Nghị có biến hóa, chậm rãi đi đến trước mặt cô, cúi đầu xuống xích lại gần cô.

Khoảng cách giữa hai người gần quá mức, bầu không khí mập mờ không thôi, người đứng xem chung quanh gần như đều nín thở không dám nói lời nào, sợ hai người này sẽ diễn phim cấm trước mặt mọi người.

May mà Đường Nghị vẫn biết kiềm chế, anh rất thích duy trì tầm mắt nạ cao thượng trước mặt mọi người, chỉ cần không có ai trêu chọc anh trước thì Đường Nghị chính là một tiểu thiên sứ.

Môi của anh hôn lên trán Lâm Văn, ghé sát bên tai cô thấp giọng nói: "Bây giờ tôi rất muốn ăn sạch em. Đôi môi nhỏ vừa mới gọi tôi là ba ba của em thật sự vừa đầy đặn vừa đẹp đẽ, nếu bôi một lớp dầu lên, kết hợp với chim cút nhỏ, nhất định hương vị sẽ giòn ngọt ngon miệng, cực kỳ non mềm."

Lâm Văn: "... Ba ba con sai rồi.

Rất nhanh cô đã phải cúi đầu trước thế lực ác, sợ hãi giật giật ống tay áo của anh: "Đừng đùa nữa mà, người ta vẫn đang chờ anh đi cứu người kia."

Dị năng giả tốc độ đang làm bóng đèn đến gần người bên kia cuối cùng cũng khôi phục thần trí, lập tức gật đầu với Đường Nghị.

"Đi thôi, tôi về sẽ xử lý em!" Đường Nghị nhìn thoáng qua Lâm Văn đầy cảnh cáo, nói với mấy người bên cạnh: "Mọi người giúp tôi trông chừng bé con một lúc, cô ấy rất nghịch ngợm, mong mọi người hãy nhường nhịn một chút, nếu có thứ gì hư hỏng thì đợi trở về tôi sẽ bồi thường."

Nói câu đó xong, anh mới đi theo dị năng giả tốc độ.

Anh đi rồi, những người xung quanh kia cũng tản ra rất nhanh.

Có điều bác sĩ Đường đã làm rất nhiều chuyện tốt ở trụ sở này, không ít người nghe lời anh răn rắp, cho nên đối với Lâm Văn là người mà anh coi trọng nhất thì đương nhiên mọi người không dám thất lễ.

Hướng hồ trước khi anh đi còn căn dặn một câu như vậy, cho nên có mấy người bàn với nhau rồi ở lại, còn có một hai cô gái cùng tuổi kéo cô cùng nói chuyện, không cho cô rời xa tầm mắt của bọn họ.

"Văn Văn, bác sĩ Đường kết hôn rồi à?"

"Kết rồi."

"A?" Tiếng nói của cô vừa dứt, trong lòng mấy cô gái đối diện đều chua xót không thôi, vẻ mặt đều không được bình thường, bất kể là thiếu nữ từ mười sáu tuổi đến người già năm sáu mươi tuổi, dường như đều rất xem trọng Đường Nghị, coi như mình không thể gả cho anh thì cũng muốn thu xếp mối hôn nhân này cho con gái hoặc cháu gái, bởi vậy lúc nghe được Lâm Văn nói anh đã kết hôn thì đều cảm thán không thôi.

"Nhưng sau đó đã chết rồi." Lâm Văn tiếp tục bịa, dù sao nhìn Đường Nghị như vậy, làm đầu lĩnh Zombie thì dù cho sau này có kết hôn thì cũng phải là Zombie, nhất định là người chết.

"Ồ." Mấy người kia gần như đồng thời thở phào một hơi, liếc nhìn nhau, đều biết tâm tư của nhau, thấy hơi xấu hổ.

"Anh ấy thích kiểu người thế nào?"

Lâm Văn nghiêng đầu một chút: "Không thờ."

"Cái gì?" Lần nữa gây nên một trận kinh hoàng, không thờ thì chả phải là người chết sao?

"Sẽ thờ, có thể hiểu được ánh mắt." Lâm Văn cười hi hi đôi giọng.

"Tôi biết ngay mà, Tiểu Lâm em nói chuyện phải rõ ràng chứ. Bác sĩ Đường vẫn luôn quan tâm em, em nên hiểu chuyện một chút, bọn chị cũng không lo lắng vô cớ đâu, dù sao bác sĩ Đường quan tâm em như vậy. Nếu như ngay cả bản thân mình mà em cũng lo không xong thì không thích hợp kết hôn với anh ấy, chỉ khiến anh ấy thêm phiền mà thôi."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Vui lòng đọc trên trang chính chủ để ủng hộ Editor.

Tiểu quả phụ đang ngồi ở bên cạnh đan áo len vẫn luôn không nói gì, lúc này cuối cùng mới mở miệng, có điều lời này lại không hề dễ nghe, rõ ràng chính là muốn dùng một gậy đánh chết Lâm Văn.

Mấy người ngồi bên cạnh đều vì điệu nhìn nhau vài lần, cũng không phản bác lời này, hiển nhiên bọn họ cũng coi Lâm Văn là đối thủ cạnh tranh.

Đàn ông lợi hại trong căn cứ đều là bánh trái thơm ngon.

Những cô gái bình thường giống như mấy cô chỉ có nhan lúc mình vẫn còn trẻ tuổi mỹ mạo mà tranh thủ, như vậy sau này mới có thể không sầu ăn không lo mặc.

Đặc biệt là ở trụ sở này, tỷ lệ nam nữ chênh lệch rất lớn, ở mấy căn cứ bình thường thì có một đồng đàn ông độc thân, ngược lại thì con gái lại rất hiếm thấy, do số lượng ít nên trở thành trọng điểm bảo vệ, nhưng ở nơi này thì lại khác.

Ở trụ sở này, vừa hay có người trong trường y, lại có không người của bệnh viện, cho nên nữ sinh và y tá đặc biệt nhiều, lúc này mới tạo thành loại tình huống này.

Vốn dĩ cuộc sống ở trụ sở này cũng rất thắm, sau đó thì Đường Nghị tới, anh đã mang đến kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến, có thể cứu chữa người từng bị Zombie cắn, gần như tất cả mọi người trong căn cứ đều xem anh như một vị thần.

Những cô gái trẻ tuổi diện mạo tốt đều hận không thể trực tiếp bò lên giường của anh.

Lúc bác sĩ Đường vào căn cứ, bên người cũng chỉ mang theo một mình Lâm Văn, hơn nữa mọi việc đều lấy cô làm đầu, bình thường cũng cực kỳ thân mật với nhau, không ngờ để cô làm việc, căn bản chính là đang nuôi một đại tiểu thư.

Cho nên những cô gái này đều xem cô là tình địch, chỉ là có hơi khó nói, nhưng tiểu quả phụ kia lại không lo lắng nhiều như vậy.

Cô ta có con, còn là mồi côi từ trong bụng mẹ, nếu không phải trong căn cứ có văn bản đã quy định rõ ràng không cho phép nạo thai thì cô lẽ đứa bé kia đã sớm không còn. Ngày nào cô ta cũng ôm đứa bé đến chỗ bác sĩ Đường bán thơm*, chỉ cần Bác sĩ Đường vừa đi, cô ta lập tức ghét bỏ đứa con cho người khác ôm ngay.

*Bán thơm: ngôn ngữ mạng TQ, chỉ hành động giả vờ đáng thương để nhận được sự đồng tình.

Dù sao hiện giờ trong căn cứ cũng có tiền, người rảnh rỗi cũng nhiều, chính phủ cũng tạo phúc lợi, có thể giao con cho người khác chăm sóc.

Lâm Văn đã sớm không vừa mắt tiểu quả phụ khoe khoang phong tạo này rồi, nghe thấy cô ta nói mình không hiểu chuyện, lập tức xụ mặt xuống, cười lạnh một tiếng: "Ồi, di à, nghe đi nói kia. Cho dù bác sĩ Đường có không thích tôi thì cũng sẽ không thích người đã từng sinh con như đi đâu."

Sắc mặt tiểu quả phụ tái đi, cái chày cái cối nói: "Từng sinh con thì sao chứ, cô gái không hiểu chuyện như cô mới là vấn đề kia. Hiện giờ ngay cả đàn ông già trẻ đều thích kiểu như tôi kia, có thể sinh dưỡn, không giống những người như các cô sau này chẳng biết có sinh con được không."

"Nè, cô nói vậy mà nghe được à? Con cô sinh cũng có phải của bác sĩ Đường đâu, có gì mà tự hào chứ. Hơn nữa mọi người đều nói chính cô đã hại chết chồng cô, đang yên đang lành lại đòi ăn cá, để chồng cô mang vết thương cũ chưa lành đi theo đội săn Zombie đến bờ biển tìm cá cho cô ăn, mẹ tôi nói, sau này có gả cho ai cũng không thể trở thành người vợ phá gia như cô, nếu không nhất định sẽ chẳng sống lâu được đâu!"

Lâm Văn còn chưa kịp nói gì thì một cô gái bên cạnh đã không nhịn được, trực tiếp đứng lên cãi nhau với cô ta.

Câu mà tiểu quả phụ vừa mới nói kia đã lập tức đắc tội mấy cô gái chưa kết hôn khác, chỉ sinh con thôi mà làm như mình thành mẹ thiên hạ không bằng, hơn nữa con cô ta sinh cũng có phải Hậu Nghệ* đâu, cũng không phải trầm hương*, làm như trâu bò lắm vậy.

*Hậu Nghệ: là một nhân vật truyền thuyết cổ đại TQ được hình tượng hóa là một xạ thủ vĩ đại, gắn liền với truyền thuyết bán hạ 9 mặt trời và câu chuyện liên quan tới Hằng Nga. (Theo Wiki)

*Trầm hương: phần gỗ mục thom được hình thành từ cây dó bầu. Khi phần gỗ bị thương kết hợp với nấm và vi khuẩn sẽ thành trầm - một loại gỗ có tinh dầu đặc biệt. Trầm hương có rất nhiều loại nhưng đắt đỏ nhất là Kỳ Nam, khoảng 6000\$/kg. (Theo thienmochuong.com)

"Cô nói ai là người vợ phá gia hả?"

"Nhà ai phá gia trong lòng người đó rõ ràng!"

"Con nhóc này, miệng độc như vậy, khó trách không lấy được chồng!"

"A, nhìn dáng vẻ không biết xấu hổ của cô mà xem, mỗi ngày hở ngực lộ lưng trước mặt bác sĩ Đường, hở chút là móc ** ra nhét vào trong miệng con mình, thứ kia của cô có sửa à? Lúc trước vì muốn nhanh gầy không phải cô đã sớm cho con dứt sữa hay sao, bây giờ đứa bé hút không ra sữa mà còn ra máu, cô lại làm mình làm mẩy muốn cho bác sĩ Đường nhìn, biết xấu hổ ghê cơ, tôi còn thấy ngượng giùm cô luôn đấy!"

Miệng lưỡi của cô gái kia quả nhiên ác độc, nói ra hết không hề có kỵ.

"Cho mày nói này. Con nhóc chết tiệt!" Tiểu quả phụ kia lập tức đứng dậy, trực tiếp cho cô gái kia một bạt tay.

Cô gái cũng không cam chịu yếu thế, nhanh tay kéo lấy tóc quả phụ tới trước mặt, cào lên gương mặt đầy son phấn của cô ta, vết máu lập tức xuất hiện.

"A, đồ tiện nhân!"

"Thứ đồ lằng lơ!"

Hai bên đánh nhau tít bụi, toàn bộ quá trình Lâm Văn đều ngu ngơ, chẳng qua cô chỉ mới mở đầu câu chuyện mà thôi, còn chưa kịp thêm chút lửa thì hai bên đã quất nhau rồi.

"Lật Xe, Lật Xe, mau xem đánh lộn kia, xem cho kỹ vào, lâu rồi không được xem náo nhiệt như vậy, thật đặc sắc!" Lâm Văn vỗ tay bốp bốp bốp.

Lật Xe vẫn giữ trạng thái lạnh nhạt: "Con gái đánh nhau chỉ có một kiểu thôi ấy mà, nắm tóc rồi tát một phát, chả có gì mới mẻ."

"Thế nhưng đây là lần đầu ta thấy một tràng diện lớn như vậy, mi mau nhìn cô gái bên cạnh cũng gia nhập rồi kia, cmm, đánh hay lắm, cô gái kia trước đó nhất định có luyện tập."

Lật Xe: "... Ký chủ hiện tại chính là đáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác, căn bản chính là nữ phụ ác độc tiêu chuẩn, thật là vô cùng thâm hiểm, nó không muốn xem nữa.

"Có hạt dưa không? Ta muốn cắn, quần chúng ăn dưa chỉ cần yên tĩnh như gà cắn hạt dưa là được rồi."

"Không có, có tiểu thuyết mạng, xem không?"

"Xem!" Lâm Văn không chút do dự, dù trước đó cô đã từng cực kỳ khinh bỉ hành vi xem tiểu thuyết náo loạn của hệ thống

Lúc Đường Nghị vác hòm thuốc trở về thì thấy Lâm Văn đang ngồi khóc ở cửa chính căn cứ, nước mắt nước mũi tèm lem, trên mặt còn có mấy vết cào màu đỏ, tóc cũng rối bời.

Bên cạnh có mấy người vẫn luôn khuyên nhủ cô: "Tiểu Lâm à, con đừng khóc, theo thím quay về thay quần áo rửa mặt đi đã, bác sĩ Đường thấy con như vậy sẽ đau lòng lắm."

"Con không về đâu, con đau quá, con rất khó chịu, con đã trêu ai ghẹo ai mà bị đánh chứ. Đường Đường, sao anh vẫn chưa trở lại nữa?"

Lâm Văn khóc hu hu, nhìn cực kì đáng thương.

Mấy người phụ nữ đứng một bên đều bó tay hết cách, các bà các cô vốn muốn cứ vậy kéo Lâm Văn đi, sửa sang sạch sẽ, chờ bác sĩ Đường trở về thì Lâm Văn có cáo trạng cũng không có bằng chứng, nhìn cũng không đến nỗi quá đáng thương.

Nhưng chỉ cần các bà các cô khẽ động đến Lâm Văn thì cô sẽ tìm chết đích sống, chỉ vào bức tường bên cạnh nói muốn đập đầu chết, ai dám động đến cô cô sẽ đập đầu chết cho xem, để bác sĩ Đường trở về trực tiếp nhặt xác.

Bởi vì Lâm Văn hiếm khi bày ra đáng vẻ đàn bà chua ngoa nên quả thật không ai dám động đến cô.

"Bác sĩ Đường về rồi."

"Bác sĩ Đường, xin lỗi, trước đó có mấy cô gái cãi nhau rồi đánh nhau, Lâm Văn cũng liên lụy trong đó, xin lỗi, thật xin lỗi!"

Lập tức có người tiến lên xin lỗi anh, gần cửa thành có không ít người vây quanh, thậm chí ngay cả đại nhân vật trong căn cứ cũng đến.

Dù sao với bản lĩnh đầy mình của Đường Nghị, dù có đến đâu cũng sẽ được hoan nghênh nhiệt liệt.

Dị năng giả không phải vô địch, bị Zombie cắn một cái cũng sẽ chẳng cứu nổi, không ít dị năng giả tỉnh anh vì quá mức không may gặp phải sóng Zombie thì có lợi hại hơn nữa cũng phải chào thua, rất nhiều dị năng giả ưu tú sau khi bị Zombie cắn đều lựa chọn tự sát.

Chuyện này đối với căn cứ mà nói đơn giản chính là tổn thất không lớn.

Hiện tại Đường Nghị xuất hiện, anh có thể cứu vớt tất cả con người bị cắn, không chỉ là dị năng giả, người bình thường cũng có thể.

Chỉ cần kịp thời uống thuốc anh cho thì sẽ có thể ngăn chặn thi độc một thời gian rất dài, trong khoảng thời gian này chỉ cần đến gặp Đường Nghị là được, anh nhất định có thể điều thủ hồi xuân cứu chữa cho họ.

"Tôi đã phê bình mấy người kia rồi, cũng đã trừng phạt, làm công miễn phí cho căn cứ ba tháng, thù lao đều sẽ thuộc về Lâm Văn, toàn căn cứ sẽ phát thông báo phê bình. Hai người về trước sửa sang lại một chút đi, đêm nay tôi sẽ mời hai người đi ăn để mấy cô gái xin lỗi, còn có yêu cầu gì nữa thì cứ việc nói."

Làm công ba tháng miễn phí, hình phạt này quả thật rất khác nghiệt đối với mấy cô gái kia.

Bình thường khẩu phần lương thực của mỗi nhà đã hơi túng thiếu rồi, nếu còn bị ít đi tiền công của một người thì chẳng khác nào thật rét vì tuyết còn lạnh vì sương.

Về phần tiểu quả phụ chỉ còn lại một mình thì càng thêm đáng thương.

Chẳng qua những sự trừng phạt này đều là thứ yếu, tất cả mọi người không muốn đắc tội Bác sĩ Đường chỉ vì chuyện này, thậm chí còn có người cảm thấy hình phạt vẫn còn nhẹ, không chừng Lâm Văn vẫn chưa hài lòng.

Từ khi Đường Nghị quay về, Lâm Văn vẫn ngồi ở đó khóc hức hức, cũng không hề gào khóc như đàn bà chua ngoa hay muốn trình diễn tiết mục tự sát nữa.

"Chờ một chút, để tôi nói chuyện với cô ấy trước đã. Mọi người giải tán hết đi, có chuyện gì ngày mai rồi nói, chuyện đi ăn cũng nói sau đi, cô ấy mệt rồi." Đường Nghị nghe mọi người nôm nôm miệng nườm nói một trận thì phát phát tay, có vẻ là muốn xua mọi người đi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Những người này do dự một chút, nhưng thấy bác sĩ Đường cũng không nổi trận lôi đình, dù còn hơi do dự nhưng vẫn tán ra.

Mãi cho đến khi bên cạnh không còn ai khác, Đường Nghị mới đi tới, ngồi xổm trước mặt Lâm Văn, đưa tay cẩn thận từng li từng tí nâng mặt cô lên xem.

"Đau ở đâu?"

Lâm Văn không để ý tới anh, cứ yên lặng chảy nước mắt, hốc mắt đỏ bừng.

"Lâm Văn, nói chuyện, đau ở đâu?" Anh lại hỏi thêm lần nữa, trong giọng nói chứa vài phần lo lắng không dễ dàng phát hiện ra.

Anh đang lo lắng, anh sợ Lâm Văn thật sự bị thương ở đâu đó.

"Chỗ nào cũng đau, anh không mang em theo, để em bị người ta bắt nạt. Anh biết mấy người kia có ý đồ bất chính với anh, đều muốn ngủ anh, vậy mà anh còn giao em cho bọn họ, lẽ ra em nên chạy trốn mới đúng!"

Lâm Văn khóc đến nấc cục, thật sự rất ảm ức.

Hệ thống bẹp miệng: "Cô được nha. Chẳng phải chỉ không đánh lại một đứa con gái còn nhỏ hơn cô thôi à, tự mình thẹn muốn chui xuống đất, còn cưỡng ép tự thêm kịch bản cho mình gì."

Lâm Văn dành thời gian trả lời nó: "Ta đang bận khóc, đừng làm ta thêm phiền, lời thoại hết bây giờ."

"Em dám chạy, tôi sẽ đánh gãy chân em." Từng chữ Đường Nghị nói ra đặc biệt chăm chú, hoàn toàn không thể nghi ngờ.

Lâm Văn bị anh dọa sợ run cả người, người anh em à, mi nói chả có ý nghĩa gì cả, người ta nói làm là làm ngay, còn mi đã làm cái chi đâu. Khó trách trong ba thế giới đến bây giờ chỉ có một mình mi chưa phá thân, ở thế giới trước, Lạnh Nhạt và Cổ Chấp người ta là pháo kếp, còn thế giới này của mi có ba cái nhưng đều là pháo lép.:-D

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới anh, Đường Nghị sờ lên đầu cô, lấy khăn tay trong túi ra lau nước mắt cho cô.

"Thời tiết khô như vậy, nếu em cứ khóc thế này thì lúc về thế nào cũng bị khô da cho xem. Đừng khóc nữa, về rồi nói tôi nghe sao lại ảm ức có được không? Tôi làm chủ cho em." Lúc Đường Nghị dịu dàng thật đúng là không thể xem thường, cảm giác như mọi cô gái khắp thiên hạ đều phải thần hồn điên đảo vì anh.

"Thật ra bây giờ em cũng không đau nữa, bị đánh thì bị đánh đi. Nhưng em thấy rất khó chịu, em quan trọng với anh như vậy, anh cũng không nỡ đụng đến một đầu ngón tay em nữa là, nhưng mấy cô gái kia lại dám đánh em, em đau quá đi à, Đường Nghị!" Cô trực tiếp nhào vào lòng Đường Nghị bắt đầu khóc.

Đường Nghị bị cô nhào vào đầy cõi lòng, lúc này lại đến lượt thân thể của anh không kiềm được run lên. Bé con của anh, thực sự quá đáng yêu.

"Đình —— Giá trị xảo trá tăng mười điểm, chúc mừng ký chủ lần nữa mở điểm, không ngừng cố gắng nhé!"

Lúc Lâm Văn nghe được âm thanh này, cả người đều muốn kích động đến phát khóc! Cuối cùng, lão xử nam keo kiệt đáng ghét đời này khẳng định sẽ đoạn tử tuyệt tôn Đường Nghị này, rồi cuộc cũng chịu cho cô thêm tí điểm!!

Nhún nhảy xoay tròn, ta từ từ nhắm hai mắt ~

Tác giả có lời muốn nói: Bác sĩ Đường là Xảo Trá, còn đường phía trước của Lâm Văn thật long đong ~ chúng ta thấp nển cho cô ấy nào:D

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Mê tình mạt thế (11)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Vậy là em đã nói một câu chua lỏm, sau đó lại ở bên cạnh xem kịch vui, kết quả lại bị người ta nắm tóc tiến vào cuộc chiến, sau đó mấy người còn lại cũng bắt đầu tấn công em?" Đường Nghị cầm thuốc sát trùng lau vết thương cho cô, thấp giọng hỏi một câu.

Lâm Văn quệt miệng gạt đầu, ảm ức nói: "Cũng đâu phải lỗi của em, là do mấy cô kia kịp phản ứng, muốn đánh em cho đến chết, sau đó kế thừa địa vị của em, chiếm lấy anh, cưỡng gian anh!"

"Em nói cái gì?" Tay Đường Nghị run một cái, lập tức ngừng đầu hỏi cô.

Lâm Văn ho nhẹ một tiếng, ai da má ơi, không cần thận nói ra lời trong lòng rồi, thật không hay lắm đâu.

"Cường, cưỡng hôn anh, mấy cô à ghen ghét ngày nào chúng ta cũng hôn tới hôn lui, mặc dù chỉ là hôn trán. Chủ yếu là do hormone của anh quá mạnh, con mắt của từng cô nhìn anh đều có tia X quang, trước tiên vòng quanh mặt của anh hai vòng, em dám cá, các cô à đã dùng ý niệm trấn đầu lưỡi liếm mười tám vòng trên mặt anh, tràn trề nước miếng. Sau đó lại dùng ánh mắt nhìn thất lung của anh, muốn xé rách cái quần này ra, tay mò ba trăm sáu mươi lăm lượt, mò anh đến trực da, sau đó —— "

Lâm Văn vừa nói vừa nheo mắt, làm ra bộ dạng cắn răng nghiêng lợi, cô nhe răng, răng nanh nhỏ, giống như đột nhiên cắn lên bộ phận nào đó của anh.

Đường Nghị ho nhẹ một tiếng, đưa tay bịt miệng cô lại.

"Em đừng nói nữa, hiện giờ toàn thân tôi đều không thoải mái. Hết phụ nữ rồi đến Zombie, cả đám đều muốn kéo một miếng thịt từ trên người tôi xuống đi. Còn cả ánh mắt lộ liễu của em nữa, tôi cảm thấy em đang dùng ánh mắt cưỡng bạo tôi."

Anh nhưn mày, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Lâm Văn khề hừ một tiếng, né tránh ánh mắt của anh.

"Khỏe chưa? Tối nay em muốn ăn thịt xào ớt xanh, anh nhớ cho thêm dầu và bột ngọt nhiều một chút, đừng có tiết kiệm, dù sao anh cũng có tiền, nuôi em đến cường tráng." Cô bĩu môi đưa ra yêu cầu.

**Thịt xào ớt xanh:*

Đường Nghị ném bóng gòn dính còn vào trong thùng rác, một tay bỏ đặt trên gáy cô, chậm rãi vuốt ve, tựa như đang vuốt ve một chú mèo vậy.

Lâm Văn rụt cổ lại, một cử động nhỏ cũng không dám. Cổ là nơi yếu ớt nhất của con người, hơn nữa Đường Nghị lại là sự tồn tại cường đại như vậy, song tổ tông của Zombie và dị năng giả, cái cổ nhỏ yếu ớt này của cô chẳng khác gì rau xanh bóp là đứt ngay, cần bản không dám lơ đãng.

"Em gọi món ăn làm tôi mới nhớ, cũng lâu rồi tôi chưa ăn món gì ngon. Em chuẩn bị dùng thứ gì trên người em để đổi món thịt xào ớt xanh này đây?" Đường Nghị lại lần nữa ngồi xuống đối mặt với cô, khóe miệng của anh nhẹ nhàng giương lên, nụ cười như có như không, chỉ có điều vẻ mặt lại lần vài phần trên chộc.

Lâm Văn không dám nói lời nào, cô ở trong lòng kêu gọi hệ thống: "Mi cảm thấy nếu ta nói với hần, ta nguyện ý chơi trò sinh bé bi với hần thì hần có sùng ta tận trời không nhỉ?"

Lật Xe trầm tư hồi lâu mới nói: "Khó mà nói, thứ người như Xảo Trá này, hần không phải là một món đồ đâu. Ký chủ đề ta nói cho cô nghe, ngàn vạn lần không thể để hần phản công, cô phải cẩn thận lãnh khốc vô tình đến cùng, hai ta đều phải chơi cho xong, trước đó đã có một ký chủ ngu ngốc đến công lược Xảo Trá, cuối cùng cô ấy lại yêu Xảo Trá đến không nổi đi."

"Sau đó thì sao?" Lâm Văn đợi nửa ngày cũng không đợi được đoạn sau, thúc giục hỏi một câu.

"Sau đó là không có sau đó nữa, ký chủ bị Xảo Trá làm hồn phi phách tán, không đi đến thế giới sau được nữa. Ta đành phải tìm ký chủ mới, trong số nhiều mục tiêu như vậy, Xảo Trá tuyệt đối là người có độ khó công lược cao nhất, bởi vì cô sẽ không thể hiểu nổi tên biến thái này đang suy nghĩ cái gì đâu, với lại chung quy thì hần cũng nên gây sự thôi cô hiểu không?" Vừa nhắc tới Xảo Trá thì quả thật hệ thống có một bụng khó tâm phách xả ra, khốc rùng rùng không ngừng, chắc hẳn Lật Xe đã trải qua nhiều phen không thoải mái.

"Hôm nay em cũng tổn thất thịt mà, lúc này anh nên gọi đem mấy cô ả độc ác kia đến để bọn họ lấy thịt của em từ trong khe móng tay ra cho anh, nói không chừng cũng có thể góp nhặt thành một bản thịt người băm đó. Cũng không thể trách em được, dù sao em cũng đã trả giá rất lớn, anh mau làm thịt xào ớt xanh cho em đi, nếu không em sẽ đến cửa nhà thủ lĩnh căn cứ khóc nói muốn chặt mấy người kia ra cho anh làm đồ nhắm."

Hôm nay gan Lâm Văn lớn không ít, ý vào việc bây giờ mình thân mang vết thương nhẹ, vừa nói còn vừa ngoẹo đầu sang bên cạnh, để anh có thể cẩn thận xem rõ hơn vết cào trên mặt kia, bày ra dáng vẻ muốn bao nhiêu đáng thương là có bấy nhiêu đáng thương.

Đường Nghị bị trạng thái chơi xấu này của cô làm cho hơi choáng váng, sau một lúc lâu mới cười khẽ một tiếng.

"Lâm Văn, em học được bản lĩnh rồi nhỉ." Anh cố ý giảm thấp âm lượng xuống, chứa ý cảnh cáo.

Lâm Văn rụt cổ ra sau một cái, tổng thể mà nói, cô vẫn hơi sợ Đường Nghị.

"Trước mặt anh em mới có bản lĩnh đó chứ, anh làm món đó cho em đi. Em đồng dài với anh cả buổi rồi, anh không có ý tốt để một cô gái khóc suốt suốt hơn nửa ngày trước mặt anh, giờ chỉ đề cập với anh có một yêu cầu mà anh còn ra sức khước từ nữa, nhất định sẽ có người nói anh không phải đàn ông."

Giọng nói của cô mềm nhũn, trước đó sau mười giờ tối, cô sẽ cùng Lật Xe mở cuộc nghiên cứu thảo luận khẩn cấp, cảm thấy Xảo Trá là người ăn mềm không ăn cứng, động tác nũng nịu của Lâm Văn và hành động nhào vào trong ngực anh kia, hẳn đã thật sự chạm tới sâu trong nội tâm của anh, cho nên mới cho cô thêm giá trị xào trá.

Cho nên hiện tại cô đều dùng bán manh nũng nịu là chủ yếu, cô gái nhỏ nũng nịu luôn làm cho người ta thương yêu mà.

Đường Nghị nhìn cô một cái thật sâu, cong khóe môi cười cười, cúi đầu xuống cùng cô trao đổi một nụ hôn cạn, ngay cả đầu lưỡi cũng không duỗi ra đã xoay người đi vào phòng bếp làm thịt xào cho cô.

Đương nhiên tâm tình của anh rất không tệ, Lâm Văn trở mắt nhìn người đàn ông kia cời áo khoác trắng ra, mặc tạp dề vào, cái eo và cái mông kia khiến ánh mắt cô cứ nhìn thẳng.

Nhưng tâm trạng Lâm Văn cũng rất không tốt, bây giờ cô đang phát cáu với Lật Xe: "Xảo trá thật bất lịch sự!"

"Thế nào, người ta rất thân sĩ mà. Cô đừng có nói oan cho người khác, hần thích sắm vai nhân vật, bác sĩ Đường này rất mặt người dạ thú nha."

"Hôn cũng không vurun lưỡi, còn gọi là hôn sao?" Lâm Văn hừ lạnh một tiếng.

"Àu mài, tiểu tỷ tỷ, cô không thể kỳ thị nụ hôn không dùng lưỡi được. Người ta còn ghét bỏ các người trao đổi nước bọt buồn nôn đó!" Hệ thống biểu thị không phục, số liệu giống như nó có bệnh thích sạch sẽ, không quen nhìn hôn lưỡi.

"Sai! Hôm nay chị đây sẽ dạy một khóa học cho cùng, những việc như môi chạm môi không gọi hôn, phải gọi là ăn miếng. Ăn trong ăn cơm ấy. Đây chính là bắt! lịch! sự! Sau này mi mà có hôn nữ hệ thống nào thì nhớ phải hôn sâu tận cổ họng cho ta, hôn đến khi cô ấy chảy nước miếng ra ngoài, hoài nghi cuộc đời mới là tốt nhất, như vậy cô ấy mới có thể hiểu mi yêu vô ấy, biết chưa hả? Nếu không chính là bất lịch sự!" Lâm Văn dùng ngôn từ chính nghĩa nói.

Hệ thống bị lời nói cực kỳ kích động này của cô dọa sợ, hoàn toàn không dám nói lời nào.

"..." Tiểu tỷ tỷ, ngài rất lợi hại, hôn tận cổ họng ha ha:-D

"Lần sau mà hấn còn ăn miếng ta, không có lịch sự như vậy nữa, ta sẽ trở mặt cho coi!" Lâm Văn thề son sắt đánh cược với hệ thống, trâu bò như rễ hành.

Lúc này Lật Xe lúc nhin không được muốn vì Xảo Trá không phải đồ chơi kia nói mấy câu: "Tiểu tỷ tỷ, nghe ta một lời đi, ta cảm thấy cô hơi làm quá rồi. Bây giờ cô có khác gì oán phụ dục cầu bất mãn đâu!"

"Mi nói ai hả? Còn dám nói ta như vậy nữa ta cũng sẽ học theo ký chủ trước đó yêu đương với Xảo Trá, chúng ta thật lòng yêu nhau, cùng hấn sinh con đường cái quần quýt triển miên đến chân trời, để mi xem chúng ta show ân ái cả đời không lật được xe. Ha ha-D" Lâm Văn cảm thấy rất tức giận với hành vi chia cùi chỏ ra ngoài của hệ thống, lập tức vô mề không sợ sứt nói.

Tru

"Cô ngon thì làm đi, tên khốn Xảo Trá đã làm hư cô rồi, thật hoài niệm cô run rẩy ở thời Bạo Ngược quá. Bà đây đi, tuyệt giao một phút với cô, sự kiêu ngạo của nương cô không cho phép bị chà đạp, hứ hứ hứ!" Lật Xe cũng là có hơi giận dữ, vút cho cô mấy câu xong là thật sự không để ý đến cô nữa.

"Ai bảo ta là công chúa nhỏ cơ chứ, ta có Xảo Trá sủng ta nhé! Thứ đồ gay như mi chả có ai sủng, vút sĩ diện gì đó, mi có tư cách chấc? Kiêu ngạo hứ hứ!" Tính tình của Lâm Văn cũng phát ra, cô quyết định kiên quyết không hống hệ thống.

"Ký chủ, cô chờ đó cho ta! Sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến cô hiểu ra, ký chủ đắc tội hệ thống sẽ không có kết cục tốt! Mang thù hứ hứ!" Lật Xe nhin rồi nhin, cuối cùng vẫn thả ra một câu ác độc này, mặc dù có nghe thế nào cũng đều thấy miệng cọt gan thỏ.

"Thôi đi, mi mà dám thi ta sẽ cắt đứt tiểu kê kê của mi hứ hứ!"

Lâm Văn nói xong câu đó cũng không thèm để ý đến nó nữa, dường như thật sự vì muốn hù dọa hệ thống, cô lập tức chạy đến phòng bếp, làm nũng với Đường Nghị.

"Đường Đường, tay của anh thật là đẹp, em cảm thấy vừa nhìn đáng về anh cắt thịt thôi đã muốn yêu anh luôn." Lâm Văn uốn họng ngọt ngào nói.

Kỹ năng dùng dao của Đường Nghị cực kỳ cao minh, động tác băm thịt vô cùng trôi chảy.

Kết quả là vừa nghe thấy câu nói này của cô, trên tay lập tức dùng sức quá mạnh, lưỡi dao "Xoẹt ——" một tiếng đâm vào tẩm thớt, để lại một dấu vết rất sâu.

Anh trầm mặc một lát, lông mày càng nhíu chặt.

Trong lòng Lâm Văn "Lộp bộp", thật ra lúc vừa nói lời này ra thì đã hơi hối hận, bởi vì chính cô cũng phát hiện giọng nói vừa rồi của mình buồn nôn cỡ nào, sợ đồng chí lão Đường không tiếp thụ được.

Kết quả thật đúng là bị cô đoán đúng, chơi sập rồi.

Đường Nghị nắm dao lên, lưỡi dao nhắm ngay Lâm Văn, cười âm hiểm nói: "Lâm Văn, em lại đây, tôi sẽ cắt em ra như băm thịt heo để em cảm nhận được nhiệt tình của tôi."

Lâm Văn bị dọa đến mờ to mắt, lập tức lui về sau hai bước lớn.

"Ngài cứ tiếp tục băm đi, tiểu nhân ra ngoài chờ, đừng để ý." Cô lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, cuối cùng hai tay còn gơ lên làm thành hình trái tim với anh.

"Em qua đây!" Dao trong tay Đường Nghị như đang nhắm ngay phía cô bay qua.

Lâm Văn lập tức đi chậm đến, cũng không dám lơ mắng nữa.

Sau khi cô rời khỏi phòng bếp, trong đầu của cô lập tức tràn ra tiếng hệ thống cười lớn.

"Lâm Văn, cô quá cmn có tài. Cô tuyệt đối là muốn làm ta chết vì cười, kế thừa kho số liệu của ta."

"Cút!" Lâm Văn thẹn quá hóa giận quát.

Buổi tối ăn thịt xào ớt xanh, Lâm Văn lại phát huy sự ca ngợi như cuồng phong bão táp, nói khô cả họng.

Thậm chí cuối cùng còn chúc Đường Nghị ngủ ngon, ngoan ngoãn như cô con gái nhỏ tri kỷ.

Đến khi cô trở về gian phòng của mình, lập tức xác nhận với hệ thống: "Lật Xe, vừa rồi được nhiều điểm không?"

"Một trăm điểm"

"Àu mài, vậy còn chờ gì nữa, tranh thủ thời gian đến thể giới khác đi, ta không muốn nhìn thấy cái mặt lạnh nhạt kia của Đường Nghị nữa!"

"Ta nói chính là giá trị độ dày da mặt của cô, hơn cả một trăm điểm. Còn giá trị xảo trá, số không. Tiểu tỷ tỷ, hôm nay cô toi công bán rẻ tiếng cười cả một buổi tối! Sau này cô đừng có tên Lâm Văn nữa, gọi là Lâm cười toi công đi, ha ha ha ha..."

Tiếng cười bi ôi của hệ thống phiêu đảng trong đầu cô, giống như muốn tẩy não Lâm Văn luôn vậy.

Gần đây Lâm Văn rơi vào trạng thái cực kỳ xoắn xuyết, cô cảm thấy mình tựa như hoa cúc xế chiều, bất luận cô có khoe khoang phong tạo ra sao, vị này Đường • Lão xử nam pháo lép • Nghị đều dứt khoát kiên quyết biểu hiện tính lạnh nhạt của anh ra, giá trị xảo trá vẫn dừng ở ba mươi điểm như đã chết, mặc cho mi có mưa rơi gió thổi thì người ta vẫn không nhúc nhích chút nào.

"Chắc hẳn ta là kẻ ngu nhất trên đời này rồi, ta cảm thấy mình rất tuyệt vọng, Xảo Trá, sớm muộn gì ta cũng sẽ cưỡng gian hân..." Lâm Văn chẳng khác gì Tường Lâm tẩu*, cứ luôn lảm nhảm lảm nhảm câu nói đó liên tục không ngừng.

**Tường Lâm tẩu:là một nhân vật trong truyện ngắn "Chức phúc" của Lỗ Tấn với số phận vô cùng gian khổ, long đong. "Tường Lâm" 祥林 được dùng làm tên người, mang ý nghĩa "cát tường như lâm" 吉祥如意林, vận mệnh rất tốt. Cho nên, trong xã hội Trung Quốc cũ, không ít người dùng nó. Nhưng, với Tường Lâm tẩu, từ ý nghĩa mặt chữ, tác giả đã dùng thủ pháp "phản kì ý nhi dụng chi" 反其意而用之 (dùng với ý nghĩa ngược lại). (Theo chuonghung.com)*

=> Chắc hẳn là tên bà Văn cũng có chữ Lâm cho nên bà mới nói mình giống Tường Lâm tẩu, ý chỉ tên mang nghĩa cát tường nhưng số phận lại khổ.

Hệ thống: "... " Alo, 110 à? Ở đây có người định phạm tội, muốn cướp đoạt dân nam trắng trơn.

Trong trụ sở này, Đường Nghị vẫn cực kỳ thuận buồm xuôi gió, sau khi Lâm Văn bị đánh, đã mấy ngày rồi hai người không đi ra ngoài, ai mời anh anh cũng không đi, chỉ nói muốn điều dưỡng thân thể cho Văn Văn, không thể gặp người khác.

Những dị năng giả làm nhiệm vụ bị Zombie thương tổn trên cơ bản đều bị dọa đến tè ra quần rồi, dù có quỷ rập xuống cửa nhà anh cũng chỉ vô ích.

Bác sĩ Đường quyết tâm không ra ngoài, hơn nữa còn tìm lãnh đạo căn cứ tới, bảo mọi người không nên làm khó anh, anh chỉ muốn ở bên Văn Văn của anh thật tốt, không muốn bị chuyện khác quấy rầy.

Đến tận khi Văn Văn bị thương, anh mới phát hiện anh quá bận rộn công việc, không cho Văn Văn sự quan tâm và bảo vệ đầy đủ, để tới khi người khác bắt nạt cô thì cảm giác tội lỗi trong lòng anh đã tràn đầy cả người.

Sau khi lời này được truyền ra, tất cả mọi người đều biết địa vị của Lâm Văn trong mắt anh.

Có điều lại có càng nhiều người phi nhỏ hơn, Lâm Văn chỉ bị bắt mắt có tí teo, Bác sĩ Đường lại nói ra những lời này, ai không biết còn tưởng rằng Văn Văn nhà anh mắc phải bệnh nan y gì đó, lời này thật khó nói hết.

Đến khi bác sĩ Đường đuổi hết những dị năng giả bị thương do thi biến đi, tất cả mọi người đã đối đãi với Lâm Văn tựa như đối đãi với gấu trúc lớn, cô đi một bước thì hận không thể tiến lên vịn cô.

Tiểu quả phụ trước đó ân cần nhất cũng không còn xuất hiện trước mặt bác sĩ Đường nữa, hẳn là gần đây chịu không ít đau khổ, xem như hiểu không ít đạo lý.

Hôm nay có một thương binh đặc biệt được một đám người che chở dùng cáng cứu thương mang tới.

Toàn thân người kia đều được chăn bông màu trắng phủ lên, không rõ đến tột cùng là nam hay nữ.

Có điều trước khi đưa vào phòng giải phẫu, có một đoạn cánh tay từ trong chăn bông lộ ra, đó là một đoạn cánh tay cực kỳ trắng nõn, thị lực Lâm Văn rất tốt, thậm chí còn nhìn thấy một nhò gân xanh phía trên, non mềm đến nỗi làm cho người ta yêu thương cực kỳ.

Thậm chí trong nháy mắt đó Lâm Văn còn ngửi thấy một loại hương hoa vô cùng thơm, khiến cả người cô đều buống lỏng, thậm chí trong đầu còn hiện lên vô số cảnh tượng đẹp đẽ.

Cô không khỏi híp mắt, nhẹ nhàng ngừng thở, hồi tưởng đến sự đẹp đẽ trong nháy mắt vừa rồi.

"Lật Xe, người phụ nữa vừa rồi là ai? Cô ta thơm quá, có dị năng gì à?"

Lâm Văn gần như lập tức đoán ra người kia là nữ, đồng thời còn không phải là người phụ nữ bình thường.

Hệ thống im lặng quý dị một lát, sau đó ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói ra: "Cô ta, là một sự tồn tại cực kỳ đặc biệt, vốn là cô phải xuyên vào thân thể của cô ta. Nhưng sinh mệnh lực của nguyên chủ quá mạnh, bị bảy zombie cắn vô số chỗ mà còn sống lại, hơn nữa còn biến thành dị năng giả, cho nên cô mới như hiện tại."

Lâm Văn bị dọa đến ôm lồng ngực mình: "Lật Xe, ta có dự cảm không lành, hơn nữa còn là cực kỳ mãnh liệt. Mì làm kịch bản dừng lại, đem người phụ nữ này đi đi, người ta hơi sợ."

Cô đã xuyên qua ba thế giới, đã hiểu rõ tính tình nước tiểu của Lật Xe, chỉ cần có người hay vật đặc thù xuất hiện, nhất định kịch bản phải lớn đến lật bàn, cô không muốn bị ngược đãi, cô tình nguyện đối mặt với lão xử nam như Đường Nghị chứ không muốn làm con thiếu thân đâu.

"Cô không có lựa chọn nào khác. Người phụ nữ này không đơn giản, điều kiện trong ngoài của cô ta đều rất tốt, siêu cấp phù hợp với thiết lập Bạch Liên Hoa của cô, đáng tiếc cô ta không phải là của cô. Muốn trách thì trách chính cô quá vô dụng ấy, xoát giá trị xảo trá lâu như vậy mà lúc Đường Nghị nhìn thấy cô chỉ ăn miếng cỏ bất lịch sự như vậy, một cái hôn sâu cũng không có, điểm số cũng không thay đổi chút nào, nói thật, tốc độ gà mái xoát còn nhanh hơn cô!"

Lật xe trắng trơn khinh bỉ cô.

Lâm Văn cảm thấy mình đã chịu bạo kích to lớn, cô ôm đầu khóc ròng.

"Mì cảm miệng đi, mì mới là gà mái, ta cũng không đẻ trứng."

"Éc, đúng, ngay cả gà mái cô cũng không bằng, ngay cả cái trứng cũng không đẻ ra."

Lâm Văn thật sự là nhịn không được, "Òa" một tiếng khóc lên, không vượt qua nỗi khoảng thời gian này.

Bác sĩ phụ trách của người phụ nữ kia là Đường Nghị, đèn giải phẫu vẫn luôn lóe lên, trong lòng Lâm Văn vô cùng lo lắng.

Bỗng nhiên bên trong phát ra một tiếng "Ầm——", giống như nổ tung, đèn giải phẫu lấp lóe mấy lần, bỗng nhiên phụt tắt.

Người đang đi lại vội vàng trong hành lang đều phát hiện ra dị biến này, sắc mặt đều khấn trương, nháo nhào chạy tới đây.

Đúng lúc này, Lâm Văn phát hiện những người này đều không cử động được, ngoại trừ một mình cô.

Cô ngồi cứng ngắc trên ghế, một cử động nhỏ cũng không dám, tâm trạng lo lắng.

Cô nên tiếp tục giả vờ không cử động được giống như bọn họ, hay là đẩy cửa phòng giải phẫu ra để vào xem đây.

Không đợi cô nghĩ rõ ràng, "Phanh ——" một tiếng, cửa phòng giải phẫu trực tiếp bị đập ra, cánh cửa chắc chắn như vậy trực tiếp bị đập bay, có thể tưởng tượng ra người đập nó đã dùng sức lớn cỡ nào.

Lâm Văn hít sâu một hơi, tim đập gia tốc, da đầu tê dại một hồi.

Mông của cô đã dôi khỏi mặt ghế, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy Đường Nghị chậm rãi đi ra từ trong phòng giải phẫu.

Trên áo blue trắng của anh dính đầy máu tươi, máu tươi kia phun ra rất kịch liệt, tung tóe đến trên mặt anh, thậm chí ngay cả trên kính mắt cũng có.

Xuyên qua lớp kính mỏng, Lâm Văn đối mặt với một đôi mắt đỏ ngầu.

Đó là một đôi mắt khát máu, gân xanh nổi trên trán anh, vẻ mặt hơi dữ tợn, dường như có vẻ thống khổ, lại giống như đang đè nén cái gì đó.

Lâm Văn nhìn xuống trong vô thức, chợt thấy được móng tay Đường Nghị lại mọc ra khá dài, còn là màu đen.

Giờ khắc này, bản năng muốn sống của thân thể mở ra, gần như cô bị dọa đến tè ra quần chạy ra bên ngoài.

Tên Đường Nghị này rõ ràng đã hóa Zombie, mà khẳng định là muốn ăn cô, dùng móng tay nhọn mà dài xé cô thành mấy mảnh, sau đó đưa từng khối vào miệng ăn sống nuốt tươi, thậm chí nội tạng và ruột của cô cũng bị kéo ra, từ từ nhét vào miệng, ăn đến máu thịt be bét, nhưng kẻ săn mồi Đường Nghị này e rằng sẽ chỉ cảm thấy miệng đầy mùi thịt.

Lâm Văn hơi tưởng tượng ra hình ảnh kia một chút, gần như bị dọa đến mồ hôi lạnh ứa ra, cô lập tức vùng tay muốn chạy trốn.

"Lâm Văn, quay lại đây." Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên sau lưng, dường như anh đang rất thống khổ.

Nhưng một tiếng gọi này hoàn toàn phản tác dụng. Lâm Văn nghe được giọng nói đè nén này của anh lại càng chạy nhanh hơn, ai không chạy người đó ngu.

Người anh em á, đây là anh muốn ăn tôi à, anh muốn ** thì chắc chắn tôi sẽ dừng lại, còn cái khác thì miễn bàn.

"Hệ thống, nhanh nhanh nhanh thêm dầu cho ta, ta hết chạy được rồi, ta sợ."

"Thêm dầu ngay, ký chủ!" Hệ thống biểu hiện rất nghe lời, kết quả là nó vẫn bị mắng.

"Ông nội mi, bảo mi cô vũ cơ mà!"

"Vây, uni*, Acha Acha*, hoặc là Ganbatte*, ngài thích nghe cái nào?" Hệ thống biểu thị nó phục vụ rất đúng chỗ.

**Uni: cách gọi chị trong tiếng Hàn.*

**Acha acha: tiếng Hàn, nghĩa là cô lên.*

**Ganbatte: tiếng Nhật, nghĩa là cố lên.*

"Mi muốn chết phải không, ta bảo mi bật hack cho ta, loại chạy nhanh ấy." Lâm Văn tức hỏn hển nói.

Kết quả cô còn chưa xong hệ thống xong, bỗng nhiên có một trận gió lạnh thổi qua bên người, làm lông tơ toàn thân cô dựng đứng.

Một bóng đen cấp tốc lướt tới chỗ cô, thổi tung mái tóc cô, còn mang mùi dầu gội đầu, ngay sau đó một tiếng "Ầm ——" nổ vang, bức tường trước mặt Lâm Văn bỗng nhiên bị đâm ra một cái lỗ.

"Lâm Văn, con mẹ nó em thử chạy một bước nữa xem?"

Tác giả có lời muốn nói: Sướng không?? Kịch bản vốn là như cáp treo vậy, Lâm Văn biểu thị cô ấy sắp bị bức thành bệnh tâm thần!!!

Chúng ta không ngược, tin ta:-D

Cái biểu tình này rất chân thành:-D

Hôm nay gõ đáng yêu:-D

Các người nhớ phải cmt yêu ta, nếu không:-D

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mê tình mặt thể (12)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn run rẩy không dám tiến về phía trước lấy một bước, tầm mắt của cô run run rẩy rẩy nhìn về phía anh.

Đôi mắt của người đàn ông vẫn đỏ ngầu, tựa như ác ma đi ra từ trong Địa ngục, móng tay của anh vẫn dài như cũ, màu sắc đậm dần, thậm chí khí sắc trắng hồng của người sống đang dần dần biến mất, bị từ khí màu xanh quấn quanh.

"Lại đây." Anh mở to cặp mắt đỏ ngầu kia, ra lệnh cho cô lần nữa.

Giọng nói của người đàn ông khàn khàn, thậm chí giống như thốt ra từ trong cổ họng, như đã thoát ly khỏi phạm trù của con người, hết như dã thú.

Hai chân Lâm Văn mềm nhũn, nhưng vẫn cố chống đỡ hít sâu một hơi đi lên phía trước, lần này cô cũng không dám nghịch với Đường Nghị nữa.

"Ký chủ, cố lên. Cô đi đi nào, cuối cùng Xảo Trá cũng muốn sùng hạnh cô rồi, hẳn là cô nên vui vẻ mới đúng chứ." Hệ thống vo ve như con ong trong đầu cô, làm cô phiền phức vô cùng.

Lúc khoảng cách giữa hai người chỉ còn một mét, Đường Nghị bỗng nhiên vươn hai tay ôm cô vào lòng, mặt của anh chôn ngay cổ Lâm Văn, hàm răng bén nhọn chạm vào nơi yếu ớt nhất của cô, chỉ cần nhẹ nhàng khẽ cắn thì đoán chừng cô sẽ chảy máu ngay.

Có điều Đường Nghị vẫn chậm chạp không nhúc nhích, cánh tay anh ôm Lâm Văn càng ngày càng dùng sức, dường như muốn ghim chết cô trong ngực luôn.

Lâm Văn luôn biết ở thế giới này Đường Nghị là một sự tồn tại siêu cấp lợi hại, dựa theo đặc tính bàn tay vàng được thể hiện ra ở chỗ Bạo Ngược và Lạnh Nhạt, tất nhiên Xảo Trá cũng sẽ không kém chỗ nào, cho nên cứ ôm chặt đuôi vàng của mục tiêu kim thì bình thường sẽ không xảy ra sai lầm gì.

Chỉ có điều bây giờ cái đuôi vàng này lại đang muốn cái mạng nhỏ của cô.

Hai cánh tay Đường Nghị mặc dù cứng rắn nhưng lại linh hoạt giống như đuôi rắn vậy, cuốn lấy cô thật chặt.

"Đường Đường, nếu anh muốn ăn em thì ăn đi. Dù sao em cũng có thể tái sinh, anh đừng siết em nữa mà. TAT." Lâm Văn khó khăn lắm mới thốt ra được một câu như vậy từ trong cổ họng, nước mắt trực tiếp rơi xuống.

Có trời mới biết cô đã nghe được tiếng xương cốt mình kêu "răng rắc" rồi, hôm nay nhất định sẽ bị thương nặng, cô không muốn nguyên nhân lật xe lại là gãy xương nhiều chỗ rồi bị kẹp chết như này đâu.

Gân xanh trên trán Đường Nghị nổi lên, gần như quát cô: "Em câm miệng cho tôi! Muốn chết sớm thì cứ nói."

Hiện tại anh đang vô cùng căm giận, hoàn toàn không có cách nào khống chế tính tình của mình, thậm chí còn rất muốn nổi giận với Lâm Văn.

Lâm Văn ngửa đầu cố gắng cách xa anh, chủ yếu là do tiếng máng của anh tựa như mãnh thú vậy, xuyên thấu chấn động cả màng nhĩ của cô.

Kết quả động tác này của cô ngược lại càng thêm kích thích Đường Nghị, chiếc cổ tinh tế trắng nõn của cô càng thêm lộ ra rõ ràng ngay trước mắt của anh, anh có thể nhìn thấy những mạch máu mỏng manh dưới làn da ấy, huyết dịch đang chảy bên trong nhất định là thứ anh thích uống nhất.

"Chết tiệt."

Anh gần như cắn răng nghiền lợi thốt ra hai chữ này, cuối cùng dục vọng của bản năng thân thể vẫn vượt qua tư tưởng của bản thân anh, người đàn ông bỗng nhiên cúi đầu xuống, cắn một cái ngay trên cổ cô.

Lúc răng chạm vào làn da, trên đó đã hình thành một cái lỗ, máu thơm ngon lập tức chảy vào trong miệng, lướt qua đầu lưỡi chảy đến yết hầu.

Có gái trong lòng này, là món ăn mỹ vị nhất mà anh tự tay bồi dưỡng.

Một búp bê xinh đẹp với vẻ ngoài tinh xảo, là bé yêu làm anh vui vẻ, hay là nhân vật máu chó bí ẩn mà anh cất giấu dưới đáy lòng đây.

Anh muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay, muốn cho cô cuộc sống tốt nhất, muốn trải qua sinh tử, yêu hận tình thù cùng cô, thế nhưng bây giờ những nguyện vọng và suy nghĩ trong lòng kia đều không thắng được nhu cầu bản năng của Zombie đối với đồ ăn.

"Đinh --- giá trị xảo trá tăng mười điểm, bốn mươi điểm."

"Đinh --- giá trị xảo trá tăng mười điểm, năm mươi điểm."

"Đinh --- "

Lâm Văn cảm thấy cổ mình rất đau, loại cảm giác bị hút máu kia còn đau hơn cả khi ở tu tiên giới trước kia nữa.

Cô cảm nhận được sinh mệnh đang trôi đi, nhưng do Đường Nghị đã mở bàn tay vàng cho cô nên năng lượng trong cơ thể đang liên tục tái sinh không ngừng.

Ở thế giới này, mãi mãi cô cũng không chết được.

Chỉ có điều đau đớn vẫn còn tiếp tục, thanh âm nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu, giá trị xảo trá vốn động như ao tù lại bỗng nhiên như được tiêm máu gà, tăng tấp tểng vọt, khiến Lâm Văn tưởng như có thể trực tiếp xoát đây, rời khỏi nơi quý quái này.

Đến khi Đường Nghị dừng lại, Lâm Văn đã hoàn toàn ngã vào lòng anh, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn chính là đáng về bị hút khô.

Nếu như nói trước kia cô một búp bê ngăn nắp xinh đẹp, vậy thì hiện tại cô chính là búp bê giẻ rách quanh năm không được tu sửa.

"Ký chủ, ký chủ, cô vẫn khỏe chứ?" Lật Xe thấy cô từ lúc bị hút máu vẫn không có mở miệng, không khỏi gấp giọng dò hỏi.

Lâm Văn run rẩy nói: "Còn sống, mi mau nói cho ta giá trị xảo trá tăng bao nhiêu, ta sẽ suy tính một chút xem có đáng giá để tiếp tục sống hay không."

"Ha ha ha, tổng cộng tăng năm mươi điểm đó, bây giờ giá trị xảo trá là tám mươi điểm. Cách thời gian lật xe đã không còn xa, ký chủ cô rất toét vời luôn!" Tiếng cười tùy tiện của hệ thống cứ vang vọng trong đầu Lâm Văn.

"Àu mài, ta sống rồi! Ta vẫn có thể tái chiến năm trăm năm!" Lâm Văn gần như khôi phục nguyên khí ngay lập tức.

Cô cảm thấy thời gian này vẫn còn hy vọng, mặc dù giá trị xảo trá khó tăng, nhưng ai bảo cô lợi hại như vậy chứ, hoặc là không động đây, hoặc vừa tăng thì sẽ tăng nhiều như vậy đó, khiến cô vui đến phát khóc luôn.

"Tĩnh rồi thì đừng giả vờ ngủ nữa, nhanh mở mắt ra đi, bé yêu của tôi." Giọng nói trầm thấp của Đường Nghị vang lên bên tai cô, thậm chí nói câu đó xong còn thổi một hơi vào lỗ tai cô.

May mà khẩu khí này vẫn còn ấm áp, chứng tỏ anh đã từ Zombie khôi phục lại trạng thái con người.

Vốn dĩ Lâm Văn còn muốn liên lạc tình cảm cùng hệ thống một chút, nhưng cô không ngờ đã bị Đường Nghị phát hiện, đành phải mơ mơ màng màng chớp chớp mắt.

Đường Nghị ôm cô vào lòng, lúc Lâm Văn mở mắt ra đã đối mặt với ánh mắt có vẻ hơi lo lắng của anh.

Đôi mắt đỏ ngầu của người đàn ông đã khôi phục lại một màu đen nhánh long lanh, lúc này thấy cô tỉnh lại, sắc mặt mới thả lỏng.

"Đường Đường, anh sắp cần chết em rồi." Lâm Văn làm nũng lên án, chuẩn bị cố gắng để giá trị xảo trá lên cao lần nữa.

"Thật sao?" Anh thấy cô mồm miệng rõ ràng thì bày ra thái độ thành thoi, không còn thấy đáng và khản trương như vừa rồi đâu nữa.

Lâm Văn không hiểu rõ rốt cuộc trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, chỉ chớp mắt vô tội nhìn anh, chợt thấy anh nâng cằm cô lên, cúi đầu xuống liếm liếm cổ cô.

Anh đang liếm miệng vết thương sẵn có, trước đó ở chỗ này còn có hai lỗ máu, bây giờ đang chậm rãi khép lại, chẳng qua động tác này của anh lại làm cho cô hơi ngứa.

"Được rồi, anh đừng liếm nữa, giống chó con quá." Lâm Văn cười tránh né động tác của anh.

"Đỉnh --- giá trị xảo trá giảm xuống mười điểm, tổng cộng còn bảy mươi điểm."

Lâm Văn: "..."

"Anh cứ liếm đi liếm đi, nghe nói nước bọt có thể chữa trị vết thương, em không ngại đâu." Cô lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười sáng rỡ, còn đưa cổ tới để anh liếm.

"Đỉnh --- giá trị xảo trá giảm xuống mười điểm, tổng cộng còn sáu mươi điểm."

Lâm Văn: "Lật Xe, Lật Xe, Lật Xe! Ta muốn chết, con hàng này sao lại giảm điểm hả, ta cho hán liếm hay không cho hán liếm thì hán đều muốn giảm, nói cho ta why?"

Hệ thống ho nhẹ một tiếng, hơi khó mở miệng nói: "Ta không biết, tên chó chết Xảo Trá này ra chiêu chẳng theo lẽ thường gì cả, hay cô hỏi hán thử coi?"

Lâm Văn do dự một lát, thấp giọng nói: "Đường Đường, có phải anh không thích em nữa không?"

"Đỉnh --- giá trị xảo trá giảm mười điểm, tổng cộng còn sáu mươi điểm*."

**Chỗ này đáng ra là 50 điểm mới phải, không biết sao tác giả vẫn để 60 điểm.*

Lâm Văn không chút do dự nói: "Ta lựa chọn tự sát, hệ thống, cho ta một dao thống khoái đi, không thèm chơi như vậy nữa, thứ đã xoát tăng mà vẫn có thể giảm, sao hán không chui lại vô bụng mẹ tái tạo lại đi!"

Hai tay Đường Nghị nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn gương mặt cô 1: "Thích em chứ, thích Văn Văn nhất, em là bé yêu mà tôi yêu nhất!"

Lời bày tỏ của người đàn ông nghe vô cùng êm tai, giọng nói trầm thấp dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai, đôi mắt cong cong trong tươi cười, phảng phất như trong đó chứa cả một nguồn suối trong khiến người ta chìm đắm.

Nhưng ngược lại, tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên lần nữa: "Đỉnh --- ký chủ cô hiểu rồi ha, ta không nói nữa, còn thừa lại năm mươi điểm, tự giải quyết cho tốt đi."

Lâm Văn nhú mày, lão xử nam, mi quá không từ tế rồi đó.

Vừa nói yêu ta vừa giảm giá trị xảo trá, mi còn biết xấu hổ không hả.

"Em không tin! Lời anh vừa nói một chữ em cũng không tin!" Lâm Văn nói xong câu đó lập tức cắn mặt của anh cho hả giận.

Kết quả động tác giống như sói đói vồ mồi này lại lần nữa khiến Đường Nghị cực kỳ vui sướng, tiếng cười trầm thấp truyền vào trong lỗ tai, nghe hay như tiếng đàn Cello vậy.

Anh đưa tay vỗ vỗ ót Lâm Văn cái, động tác êm ái trấn an cô.

Đến tận khi hệ thống nhắc nhở Lâm Văn, giá trị xảo trá đã dừng lại ở năm mươi điểm, không tiếp tục rơi xuống nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Hệ thống, nói thật nhá, ai mà trêu đùa ta như này thì không sống lâu đâu, sau này sớm muộn gì ta cũng sẽ để tên khốn này biết sự lợi hại của ta!" Lâm Văn ưỡn ngực.

Lật Xe cười lạnh nói: "Ký chủ, vừa rồi cô nên nói thẳng với hán ấy, nói không chừng hán vẫn có thể giảm xuống thêm mười điểm nữa cho cô.:-D"

"Cút!" Quả nhiên Lâm Văn lập tức quát cho nó một chữ.

Sau khi Đường Nghị khôi phục bình thường thì muốn thu dọn cục diện rồi rầm trước mắt.

Anh nhìn vách tường bị mình phá ra một cái hố cùng với cánh cửa phòng phẫu thuật mà mình đã đá hư, cau mày.

Lâm Văn vẫn được anh ôm trong lòng, người đàn ông thật sự rất cường tráng, hiện tại cứ dùng một tay ôm lấy cô như vậy tựa như đang ôm một đứa bé con.

Cô vừa nghiêng đầu, chợt thấy trong phòng phẫu thuật lóe lên ánh đỏ, hình như bên trong có thứ gì đó quý dị xuất hiện.

Hắn là người phụ nữ mà hệ thống xem trọng kia, quả nhiên là không tầm thường, có thể kích phát bản năng Zombie trong cơ thể Đường Nghị ra, thậm chí còn suýt chút hút khô cô, nếu không phải nhờ trước đó Đường Nghị đã cải tạo Lâm Văn thì có lẽ vừa rồi cô đã sớm thành một cái xác khô dưới sự cắn hút mãnh liệt của anh rồi.

Anh vỗ tay ra tiếng, kiến trúc đã bị hủy hoại chung quanh bắt đầu chậm rãi khôi phục như cũ, Đường Nghị cứ như vậy ôm cô đi vào phòng phẫu thuật.

Lúc này Lâm Văn mới nhìn thấy người phụ nữ đang nằm trên giường kia, quả thật đáng vẻ cô ta rất đẹp, có một loại khí chất của mỹ nhân cổ đại, mái tóc đen nhánh tăn ra trên giường bệnh màu trắng, càng nổi bật lên màu da trắng nõn như sứ của cô ta, bờ môi cũng là màu đỏ sẫm, không hề giống người đang bệnh chút nào.

Trên người cô ta có ánh sáng đỏ ần ần bao phủ, chỉ có điều dưới khí thế áp bách của Đường Nghị, ánh sáng đỏ kia càng ngày càng yếu, cuối cùng đã hoàn toàn bị anh ép vào lại trong cơ thể.

"Cô ta là ai?" Lâm Văn thấp giọng hỏi một câu.

"Người đáng chết." Anh đưa tay đến gần cổ người phụ nữ kia, chậm rãi siết chặt ngón tay, có vẻ là muốn trực tiếp bóp chết cô ta.

Lâm Văn trừng mắt nhìn, muốn xem anh giết người ra sao, kết quả Đường Nghị lại cúi đầu xuống thổi một hơi vào trán cô, Lâm Văn lập tức nhắm lại mắt.

Chờ đến khi mở mắt ra lần nữa, anh đã ôm cô đi ra ngoài.

Lâm Văn quay đầu, người phụ nữ kia vẫn còn yên ổn nằm ở đó.

"Cô ta không chết sao?"

Đường Nghị cười cười với cô: "Tôi đổi ý rồi, sau này cô ta vẫn còn chỗ hữu dụng."

Đến khi hai người đi ra, Đường Nghị lại vỗ tay lần nữa, những đám người đang bị đứng yên kia lại khôi phục hành động. Đầu tiên là từng người đều mờ mờ, sau đó hình như lại nhớ ra cái gì đó nên nhìn về phía phòng phẫu thuật.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thấy Đường Nghị đã ôm Lâm Văn ra ngoài, mấy người lập tức đuổi kịp, gấp giọng hỏi: "Bác sĩ Đường, người đó sao rồi?"

"Không chết, sống."

"Vậy ngài đi đâu thế? Tiếp theo vẫn còn phải phẫu thuật nữa mà?"

"Giao cho bác sĩ khác, tôi muốn về nhà cho bé con ăn, bé yêu nhà tôi đói bụng rồi."

Đường Nghị phát phát tay, đi thẳng không hề quay đầu lại.

Lâm Văn tựa trong ngực anh, vùi mặt vào lòng anh, hoàn toàn chính là đáng vẻ xấu hổ không muốn gặp ai.

Đường • Lão xử nam • Nghị thật sự rất thích xem cô thành con nít, bất luận là tư thế ôm cô hay là phương thức nói chuyện.

"Khó trách hẳn không phá thân được, thì ra là coi cô như con mình. Tình thương của cha như núi mà." Hệ thống ra vẻ hoàn toàn tình ngộ.

Ngay cả chữ "Cút" Lâm Văn cũng không muốn nói với nó, hoàn toàn cự tuyệt giao lưu.

Bởi vì Đường Nghị ngoài ý muốn hút máu của cô, cho nên lập tức tăng vọt năm mươi điểm, trực tiếp đưa giá trị xảo trá lên tới tám mươi điểm.

Sau khi tỉnh táo lại, giá trị xảo trá lại bắt đầu giảm, cũng may là cô cũng không cố gắng vô ích, cuối cùng vẫn giữ lại được hai mươi điểm.

Lâm Văn và hệ thống tổ chức đại hội khẩn cấp, nghiên cứu thảo luận làm sao để xoát giá trị xảo trá.

"Xảo Trá không hổ là Xảo Trá, ta nghi ngờ tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của hắn. Bao Ngược chịch* cô đầu tiên, cuộc đời của hắn cũng là thảm nhất. Lạnh Nhạt thì đỡ hơn hắn nhiều, lần này Xảo Trá đã hôn cô mấy trăm lần rồi, nhưng lại không ngủ cô, cho nên đến bây giờ mức độ thân mật của hai người đều ít đến đáng thương."

Hệ thống hiếm khi bày ra bộ mặt nghiêm chỉnh, hơn nữa lúc này trí thông minh còn đặc biệt online, trực tiếp làm Lâm Văn kích động muốn khóc.

Lâm Văn nằm trên giường giả chết, hôm nay tâm trạng của cô lên cao xuống thấp tựa như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, hoàn toàn không chống đỡ được.

Cô nằm trên giường thờ dài liên tục, cuối cùng lại ngủ thiếp đi.

Lúc nửa mê nửa tỉnh, Lâm Văn đột nhiên cảm giác được cửa phòng của cô bị đẩy ra, sau đó có một bóng đen đi đến.

Cô chớp chớp mắt, lập tức nhìn thấy Đường Nghị đang đứng bên giường của cô, thế đứng thẳng giống như một cây thương vậy.

Lâm Văn bị giật nảy mình, cô cứ tưởng là nửa đêm hắn lại hóa Zombie, muốn tìm cô hút máu.

"Đường, Đường Nghị, có phải anh muốn uống máu em không?"

Cô lộn nhào từ trên giường dậy, lập tức mò chột mờ đèn ngay đầu giường.

Ánh đèn mờ nhạt sáng lên, chiếu rọi căn phòng công chúa màu hồng càng thêm lộng lẫy.

Lâm Văn hoảng sợ ngồi ngay đầu giường nhìn anh, Đường Nghị đã sớm cởi bỏ áo blue trắng bên ngoài ra, chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi trắng, có điều trên áo somi đã mờ ra mấy cúc, lộ ra lồng ngực trắng như tuyết, toàn bộ tóc trên trán đều được vuốt ra sau đầu, hình dáng khuôn mặt được lộ ra rõ ràng.

Giờ phút này ánh mắt của anh lại là một mảnh đen kịt, cũng không có trạng thái đồ ngẫu.

Lâm Văn thấy thế thở phào một hơi, cảm thấy cuối cùng mình cũng không phải lo lắng tới tính mạng nữa.

"Hơn nửa đêm mà vào cũng không gõ cửa, làm em sợ muốn chết. Có chuyện gì anh nói đi."

Bởi vì Đường Nghị bình thường, cho nên khẩu khí nói chuyện của cô không hề khách khí.

Trên tay anh là một cái ly chân dài, bên trong có chứa rượu vang màu đỏ, Lâm Văn hơi xịch lại gần chút, có thể ngửi được một mùi rượu nhàn nhạt.

"Bé yêu, em lại đây, tôi kể chuyện cho em nghe." Anh ngoác cổ.

Lâm Văn luôn cảm thấy đêm nay anh có chỗ khác biệt, nhưng cụ thể là bất đồng ở đâu thì cô không rõ.

Cô ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, Đường Nghị dùng một tay ôm vai cô, một tay khác cầm ly rượu, nhẹ nhàng lắc chất lỏng trong ly.

"Trước kia, có một Rất Lợi Hại đột nhiên xuất hiện đi khắp nơi trên thế gian, suốt quãng đường hần đều đóng vai các loại thân phận khác nhau dùng chân ở các căn cứ, khảo nghiệm độ trung thành của những nhân loại kia. Nhưng lần nào cũng thất bại, đến tận khi hần gặp một Bé Yêu, Bé Yêu rất dễ thương, sẽ đóng vai một búp bê biết ca hát."

Sau khi anh nói đến đây thì nghiêng đầu nhìn Lâm Văn.

Lâm Văn mặt đối mặt với anh, cười nịnh nọt.

Người anh em à, Rất Lợi Hại trong câu chuyện của anh không phải là chính anh à, còn Bé Yêu được nhắc đến chính là tôi còn gì.

Đường Nghị thấy đôi mắt cô cong cong, trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng đáng yêu, không kiềm được cúi đầu xuống hôn lên trán của cô.

"Sau đó Rất Lợi Hại và Bé Yêu đi qua hai căn cứ, Rất Lợi Hại phát hiện mình càng ngày càng thích Bé Yêu, muốn ăn sạch cô, muốn chiếm cô thành của mình. Thế là hần bèn thuận theo tâm ý, biến Bé Yêu thành món ăn mình yêu nhất, vốn cho rằng chỉ cần như vậy thì bọn họ sẽ không phải xa nhau nữa, thế nhưng từ đầu đến cuối trong lòng Rất Lợi Hại đều không nỡ, bản năng cảm nhận nguy hiểm nói cho hần biết, nếu hần cứ thuận theo dục vọng không thể ức chế trong lòng mình thì, sau khi làm chuyện thâm mật với Bé Yêu, cuối cùng Bé Yêu sẽ rời khỏi hần."

Đường Nghị tiếp tục dùng ngữ khí bình tĩnh nói chuyện, từ đầu đến cuối trên mặt của anh đều chứa ý cười, đáng vẻ dễ thương lượng.

Nhưng đáy lòng Lâm Văn đã từ từ sinh ra bất an, cô bắt đầu kêu gọi hệ thống.

"Lật Xe, Lật Xe, mi đừng có mà già chết, Xảo Trá đang tính làm gì vậy?"

Lật Xe sợ hãi nói: "Ký chủ, cô đừng gọi ta. Xuyt, ta sợ hần nghe được."

Lúc Lâm Văn nghe thấy câu này thì tuyệt vọng, cô lại lần nữa nhớ tới thời điểm bị Lạnh Nhạt áp chế khi trước, lúc ấy Lật Xe cũng sợ không dám mạo hiểm, bây giờ tên Xảo Trá này nhìn có vẻ còn lợi hại hơn, xe này có phải không lật được nữa hay không.

"Sẽ không, Bé Yêu sẽ không rời khỏi Rất Lợi Hại. Bé Yêu cũng siêu thích Rất Lợi Hại." Lâm Văn lập tức khoắc lấy cánh tay anh, bày tỏ cùng anh.

"Đừng sợ, câu chuyện này sẽ là câu chuyện có hậu nhất trên đời, ngọt đến sâu răng."

Đường Nghị đưa tay vỗ vỗ cô, tiếp tục nói: "Mỗi ngày Rất Lợi Hại đều biến thành thân sĩ, nhưng trong nội tâm của có một tên cảm thù bị xiềng xích, hần đè nén chính mình. Đến một ngày nọ có một đóa hoa độc làm hần phải phóng thích dục vọng trong thân thể ra, không cách nào không chế, sau đó hần đã bắt Bé Yêu tới yêu thương một phen thật tốt, hần chợt phát hiện Bé Yêu có một giá trị đỉnh điểm, chỉ cần không vượt qua ranh giới đó, bọn họ sẽ có thể vĩnh viễn không rời xa nhau."

Lâm Văn chớp chớp mắt, trên mặt vẫn mang biểu cảm ngây thơ, nhưng trong lòng đã ôm hệ thống run lấy bầy.

"Ký chủ, ta sợ." Lật Xe không hổ là hệ thống nhát gan nhất thiên hạ, Lâm Văn còn chưa kịp biểu hiện ra sự sợ hãi của mình, con hàng này đã bắt đầu lòi đuôi.

"Rốt cuộc là hần có ý gì đây? Hần biết có một giá trị xảo trá ư?"

"Ý hần là hần đã sớm muốn ngủ cô, nhưng là vì muốn sau này có thể ngủ cô ở nơi tốt hơn nên hần đã khắc chế bản thân trước, kết quả giờ lại phát hiện ra không có vấn đề gì lớn, sau này hần sẽ có thể không quan tâm nơi chốn mà ngủ cô, đại khái chính là ý này."

Lâm Văn: "...". Mi có thể cắt.

"Đã trễ rồi, em muốn đi ngủ, ngủ ngon nha Đường Đường." Lâm Văn ngáp một cái, cười như thiên sứ với anh.

Đường Nghị đứng lên, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, đưa tay tắt đèn cho cô.

Trong phòng biến thành một vùng tăm tối, Lâm Văn khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít đêm nay cô vẫn an toàn.

Có điều ý nghĩ này của cô còn chưa kịp ổn định lại, bờ môi đã bị cắn, một ngụm rượu vang ngọt ngào vị đẩy vào trong miệng.

Nụ hôn của người đàn ông mãnh liệt lại chấp nhất, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, liên tục tiến vào cổ họng của cô.

Hệ thống trong đầu reo hò thay Lâm Văn: "Ồ hô, tiểu ty tỷ, rốt cuộc hôm nay Xảo Trá cũng biết lẽ nghĩa rồi. Không còn ăn miếng nữa, chúc mừng hai người thành công hôn tận cổ họng, bốp bốp bốp!"

Tác giả có lời muốn nói: Tới rồi ~ ngày mai lái xe đơn giản một chút, thật ra đã có độc giả đề nghị lái xe nhiều lắm, cho nên sau này cốt truyện khá nhiều, xe ít, đừng nhớ xe nữa.-D

Muốn coi lái xe thì về thăm lại Lạnh Nhạt đi, sư phụ Lạnh Nhạt khá am hiểu pháo đài mà ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Mê tình mật thể (13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lâm Văn giờ ngón giữa với hệ thống, "Cút!"

Nhưng rất nhanh sau đó cô đã không còn cơ hội quan tâm đến những chuyện này nữa, bởi vì Đường Nghị hết như con giun trong bụng cô, thật sự dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm liếm yết hầu.

Động tác của anh như vậy khiến Lâm Văn nhớ con mực cô thích ăn, mỗi khi ăn đồ nướng, toàn thân mực đều là bảo vật, miệng mực, râu mực, cô thích ăn nhất chính là mực, cô cảm thấy chắc hẳn Đường Nghị cũng coi cô là con mực.

Khối thịt yết hầu kia là nơi có sức lực nhất, dù sao mỗi ngày đều cần phải nói chuyện, dây thanh kia rất mềm dẻo, lúc nhai nhất định cũng sẽ rất dai.

Chờ đến khi Đường Nghị buông tha cho khối thịt mềm của cô, Lâm Văn lập tức đưa tay che miệng của mình.

"Khụ khụ, sao anh lại vậy chứ. Đánh người không đánh mặt, ăn người không ăn yết hầu anh không biết sao? Em phải giữ lại dây thanh này, còn có thể hát mấy bài để nghe đó!" Cô sặc hai lần, ho khan không ngừng, bị bức đến chảy cả nước mắt.

Đường Nghị nheo mắt nhìn cô, ý vị không rõ nói: "Hiện giờ tôi không muốn nghe em hát, nhưng đúng là nên giữ lại thanh quản này, để đến lúc đó em cứ kêu thoải mái."

Anh đưa tay vỗ vỗ mặt cô, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

Lâm Văn chớp chớp mắt, hơi ngu ngơ nhìn anh, còn chưa kịp hoàn toàn hiểu rõ ý anh thì đã bị anh coi áo ra.

Nhưng Lâm Văn vốn bị anh đặt dưới thân cũng không chỉ bị coi quần áo mà còn làm cô đau đến nhe răng trợn mắt, ra vẻ rất đau nhưng không dám mở miệng.

Đường Nghị thấy đáng về này của cô, không nhịn được nhủ thầm.

"Lâm Văn, em tuyệt đối là cô gái yếu ớt nhất mà tôi từng thấy, một ngày hai mươi bốn giờ có thể nhìn thấy mười tám chiêu thức khóc của em, hơn nữa cách thức còn không tái diễn!" Anh đưa tay chỉ cô.

Lâm Văn lập tức trừng mắt nhìn anh, người anh em à, anh thật cmn vô dụng, muốn ăn tôi còn làm nhiều chuyện như vậy, có tin tôi sẽ trở mặt không hả.

"Đó là do anh kiến thức hạn hẹp." Cô liếc mắt.

Hệ thống lập tức vỗ tay: "Tiểu tỷ tỷ, cô thật lợi hại, quả nhiên Xảo Trá đã chiều hư cô rồi."

Đường Nghị đưa tay sờ khoe mắt của cô, đôi mắt đang trợn to của Lâm Văn lập tức hép lại, cô sợ mình trừng mắt quá lớn sẽ bị tên đàn ông hư này đâm mù.

"Có ai từng nói là em bị tôi chiều hư chưa? Hừm?" Một chữ cuối cùng của anh cực kỳ có phong cách tổng giám đốc bá đạo.

Lâm Văn: "..."

Hệ thống lập tức phui sạch: "Không phải ta, chính hẳn cảm nhận được, chuyện không liên quan đến ta. Mosaic rồi, tiểu tỷ tỷ phát huy cho tốt nhá."

Nó nói xong câu đó lập tức giả chết, chỉ còn lại một mình Lâm Văn đối mặt với Đường Nghị.

"Không sao, anh càng yêu thương em, nuôi em đến trắng trẻo mập mạp thì em mới có được thể chất thịt ngon căng đầy chứ, cảm giác lúc ăn cũng rất tuyệt đó!" Lâm Văn cực lực đề cử chính mình.

Đường Nghị cười lạnh một tiếng khó dò: "Được thôi, Văn Văn đã nói tôi không có kiến thức, vậy tối nay chúng ta nên nghiên cứu một chút đi nhì."

Anh vừa dứt lời đã gợn tay đặt trước mắt Lâm Văn, bàn tay người đàn ông đặc biệt đẹp đẽ, da trắng ngón dài, khớp nối linh hoạt, nhìn có vẻ lúc hầu hạ người khác sẽ rất thoải mái.

Bất chợt anh chà xát đầu ngón tay, móng tay vốn được cắt ngắn bỗng nhiên trở nên vừa dài vừa nhọn, có trạng thái hóa Zombie.

Lâm Văn giật nảy mình, Đường Nghị là bác sĩ, luôn luôn thích sạch sẽ, không để móng tay dài, nhưng hôm nay lại biến ra móng tay dài, có khác gì yêu quái đầu lâu chứ.

"Anh lại muốn làm gì? Đừng có cần em mà." Lâm Văn lập tức muốn chạy trốn, nhưng cô bị anh giữ chặt dưới thân, căn bản không chạy được.

Cuối cùng cái khó ló cái khôn, cô cầm cái gối đầu bên cạnh phủ lên mặt mình, chỉ ít thì không muốn trơ mắt nhìn mình bị ngù mã phanh thây.

Một tiếng "Roạt ——" vang lên, Thân thể Lâm Văn không khỏi run run, cô chưa kịp phát giác ra chỗ nào đau thì đã cảm thấy trên người lạnh buốt, ngay sau đó lại là một tiếng xé rách vang lên, quần ngủ phía dưới cũng bị lột mất.

Cô run rẩy muốn dời gối đầu ra để điều tra tình hình quân địch một chút, kết quả cái gối đầu lại bị anh đè xuống, cô căn bản không có cơ hội nhìn nữa.

Ánh mắt bị che chắn, giác quan sẽ phóng đại vô hạn, Đường Nghị nuôi cô lâu như vậy, rốt cuộc đêm nay cũng quyết định ăn mặn.

Đường như anh thật sự xem Lâm Văn là mực nướng, đầu tiên là cẩn thận quét gia vị trên dưới một lần, ngay sau đó lại thưởng thức ở nơi có hương vị tốt nhất một lượt, không nỡ há miệng cắn, cuối cùng anh móc bảo bối lớn ra, cẩn thận hưởng thụ một phen.

Lâm Văn vẫn bị che dưới gối đầu như vậy, tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt đứt quãng, lúc nhanh lúc chậm, giọng cô vốn đã êm tai, sau đó lại còn được ngai chú hề ban dị năng, lúc này lại giống như đang hát lên một ca khúc vô cùng hay vậy.

Thân thể bác sĩ Đường rất tuyệt, chỉ cần Lâm Văn tùy ý quơ tay là có thể chạm đến lồng ngực kiên cố của anh cùng với bụng dưới đầy cơ bắp, thậm chí bác sĩ Đường cũng vô cùng thích được cô chạm vào, còn cực kỳ không biết xấu hổ để cô đưa tay sờ đến nơi đang kết hợp của hai người, khiến Lâm Văn kêu thảm thiết liên tục.

"Bác, bác sĩ Đường, đủ rồi, em buồn ngủ quá ả." Giọng Lâm Văn đứt quãng, cô gần như cho là mình sắp ngất đi.

May mắn Đường Nghị vẫn còn coi như có chút nhân tính, đến lúc cuối cùng đã cho cô lấy gối đầu ra, lúc này Lâm Văn mới có thời gian thở dốc.

Chẳng qua cô cảm thấy con mực nướng như mình khẳng định đang lăm vào tình cảnh bấp bênh, nếu không sao cô lại có cảm giác toàn thân ẩm ướt, tựa như vừa được vớt ra từ trong nước.

"Chưa đủ đâu, tôi vẫn còn rất nhiều thứ để em mở mang kiến thức đấy." Anh xích lại gần cô, hôn lên cái trán ướt đẫm mồ hôi của cô, đưa tay vuốt tóc mái ướt sũng của cô ra phía sau, để lộ vàng trán trơn bóng.

Lúc này Lâm Văn nghe thấy câu "Mở mang kiến thức" thì lập tức muốn khóc, tự tạo nghiệt không thể sống mà, đêm nay bác sĩ Đường đã cho cô biết thế nào là lên trời xuống đất.

Sau này cô trâu bò hỏi hệ thống, tí như Lật Xe, mí từng thấy báo bối lớn có điện chưa? Tê đại đến nỗi lăm mí cho rằng mình sẽ lên Thiên Đường, ta đã gặp qua rồi-D

Mí từng thấy báo bối lớn biến thành băng chưa? Lạnh đến tận tim gan tỳ phổi, ta từng gặp rồi-D

Bạn học Lâm Văn tự cho là đã được chứng kiến sự kiện lớn, khóc la cả đêm, bác sĩ Đường thỉnh thoảng hôn hôn sờ sờ cô, đồng thời còn biểu thị sự cổ vũ đối với màn ca hát này của cô.

"Bé yêu, kêu một tiếng nữa nào ~ "

"Bé yêu, em thật tuyệt vời!"

"Bé yêu, tôi chợt phát hiện, đàn ông chính là không thể kìm nén, nếu kìm nén quá lâu thì nhu cầu sẽ càng bức thiết, thậm chí sẽ đến gần biên giới sụp đổ, đến khi hần ngẫu nhiên đạt được, rất có thể sẽ thất sự diệt vong. Nhưng nếu như hần không kiểm chế mình, ngược lại còn chuẩn bị tâm lý đầy đủ, đến khi nhảm nháp cô ấy lần nữa, em sẽ phát hiện dù có lên trời xuống đất cũng sẽ không sụp đổ..."

Giọng nói đầy truyền cảm bác sĩ Đường quanh quẩn bên tai, Lâm Văn khóc thở không ra hơi, một nửa là do sợ mình thoai mái đến ngất đi.

Rõ ràng cô đã chóng mặt, lúc nào cũng có thể ngất đi, nhưng những lời mà bác sĩ Đường nói lại tựa như bàn ủi, từng câu từng chữ đều chui vào trong tai cô, đồng thời còn khắc họa sâu sắc trong lòng cô, giống như câu danh ngôn vàng, mãi mãi cũng không thể quên được.

"Không, em sắp hỏng mắt." Lâm Văn hô to.

Người anh em nè, lão xử nam mấy người chính là đáng ghét như thế đó, cho dù cô có là bong bóng thì cũng muốn khổ sướng kết hợp, một lần mà bom quá nhiều sẽ dễ thoát hơi lăm biết không?

Làm phiền anh tôn trọng túi da này của tôi nhiều hơn.

"Có tôi ở đây, em sẽ không hỏng. Em là món ăn hoàn mỹ nhất trên đời mà tôi đã bồi dưỡng, dù có ăn một ngàn một vạn lần cũng sẽ không hỏng. Em giống như rượu vậy, càng ủ càng thơm, tựa như đồng tiền thời xưa, càng cất giữ giá trị càng cao..."

"Ừm, em còn giống đậu hủ thối nữa, người thì thối mà ăn thì thơm!" Lâm Văn chém đinh chặt sắt ngắt lời anh.

Dù có yếu đuối, lúc này một đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, nhưng cô kiên cường, cô muốn nhìn Đường Nghị kinh ngạc.

"A, bé yêu của tôi quả nhiên lợi hại, lúc này mà tinh thần vẫn còn phấn chấn, chúng ta lại cố gắng một chút, thử xem có thể sinh ra một Lợi Hại Nhỏ và Bé Yêu Nhỏ hay không?"

Lâm Văn lại rơi vào bấp bênh lần nữa, cô tựa như một chiếc thuyền con, không nhìn thấy lối vào, cũng chẳng nhìn thấy điểm cuối.

Chỉ có thể chìm nổi giữa từng đợt sóng mãnh liệt, trầm mê chính mình.

Hơn nữa tuy bác sĩ Đường là lão xử nam lần đầu ăn mặn, nhưng không thể không nói, tư thế mà anh biết thực sự rất nhiều.

Có đôi khi đến cả Lâm Văn cũng phải sợ hãi thán phục với tri thức rộng lớn của anh, kết hợp với độ mềm dẻo của thân thể mình, chẳng qua chỉ đang làm tình mà thôi, nhưng cô cảm thấy mình đã nắm trong tay chức quán quân Yoga toàn thế giới.-D

Cái chân kia muốn phóng đến đâu thì phóng đến đó, eo kia muốn xoay thế nào thì xoay thế ấy, cô sắp hỏng đến nơi rồi.

Tất cả kết thúc, trời bên ngoài đã tảng sáng. Lâm Văn nằm trên giường run run rẩy rẩy, cô cảm thấy mình bị Parkinson* rồi, hoàn toàn không khống chế nổi.

* *Bệnh Parkinson:Bệnh rối loạn vận động.*

Trên người toàn là mồ hôi, được Đường Nghị ôm đi tắm rửa.

Kết quả là cô vẫn không khống chế nổi run lên, thân thể quá mệt mỏi, cộng thêm chuyện lúc trước quá kích thích, mạnh như vậy nhưng khi dừng lại cô vẫn có chút không quen.

"Bé yêu, em lại mời gọi tôi à?" Anh cúi đầu thấp giọng thì thầm một câu bên tai cô.

Lâm Văn lắc đầu như trống bỏi, cuối cùng cô bắt lấy tay Đường Nghị, nói muốn hát một bài cho anh nghe.

"Mười tám cái sờ*?" Bác sĩ Đường sau khi phá thân quả nhiên khác trước, ngay lúc tắm uyên ương trần tục như này, lời nói thô tục thuận miệng là ra.

**Nguyên văn là "Thập Bát Mô", một điệu hát dân gian của TQ, có nhiều phiên bản khác nhau. Phổ biến nhất là bản "Thập Bát Mô" của Vi Tiểu Bảo trong 《Lộc Đình Kỳ》,*

nội dung thì hơi ba chấm... Xuyên suốt bài hát đều là chỉ việc sở những bộ phận khắp cơ thể người con gái. Ai hiểu kì có thể search "Thập Bát Mô" là ra.

"Không, là "We are the champions, no time for losers"

"Cause we are the champions of the world..."*

**Bài "We are the champions" - Queen. Clip ở phía trên nhé.*

Cô tình cảm dạt dào hát lên bài « We are the Champions », cô thật sự cảm thấy quán quân Yoga thế giới kỳ trước có thể chia chút phần thưởng cho cô, dù cho không có cúp thì cũng có thể cô vũ cho bản thân.

"Chúng ta là quán quân gì?"

"Yoga."

"..."

Đến khi Lâm Văn trở lại giường, một câu cũng không dám nói, bởi vì nước lạnh, trời bên ngoài cũng đã sáng, cũng bởi vì cô hát một ca khúc, bọn họ cũng đã dùng phần lớn thời gian để tập Yoga.

Đời này cô không muốn bày sắc mặt nữa, cô nhìn đáng về bác sĩ Đường vẫn tinh thần sáng láng, ngay cả tóc trên đầu của anh có như con nhím vì không được xịt keo thì cô cũng không dám cả khịa.

Lâm Văn ngủ đến nắng lên ba sào, đến khi ung dung tỉnh thì trong phòng vẫn là một màu đen kịt, bởi vì cửa sổ đều bị màn cửa thật dày che lại, một chút ánh nắng cũng không thể chiếu vào.

Cô nằm trên giường già chết không nhúc nhích, hệ thống trong đầu tất nhiên là muốn tới ăn cần thăm hỏi cô.

"Tiểu tỷ tỷ, tối hôm qua thế nào rồi? Mosaic cả đêm, ta thật sự sầu chết rồi, sợ hấn sẽ phân thây cô nhiều lần, làm canh thập toàn đại bổ gì đó, uống xong thì chờ cô mọc lại, tiếp tục kịch chiến trên giường một phen. Đến khi hết đạn cạn lương lại nâng cô vào phòng bếp hâm một nồi súp bồi bổ thân thể, tiếp tục ba, ba ba ba..." Lật xe nói phải gọi miệng lưỡi tron tru, lớp bớp không ngừng.

Lâm Văn tưởng tượng đến cảnh kia, hữu khí vô lực nói: "Mì tưởng tượng hay thật đó, ta vỗ tay cho mì!"

Lật Xe sùng sốt một chút, bởi vì nó hoàn toàn là ôm tâm tư diss cô nên mới nói như vậy.

Nhưng phản ứng này của Lâm Văn hoàn toàn không đúng, cô cũng không biểu lộ nụ cười kia:-D, chính là thái độ tán dương chân thành.

"Có, có phải cô bị làm đến choáng váng rồi không?"

"Không có, ta thực sự cảm thấy ý kiến của mì siêu tốt, ta khẩn cầu mì nói lại với Xảo Trá giúp ta. Cái tên cò hó không biết xấu hổ kia căn bản không hề có thời gian nghỉ ngơi giữa trận, hấn vẫn luôn không dừng lại, hoàn toàn là con ngựa chạy bằng điện. Ta muốn mắng người, ta muốn hu hu..."

Lâm Văn thê thê thăm thẳm khóc lóc kể lể với Lật Xe, cô cảm thấy mình thật thê thảm mà, thăm đến không có điểm dừng.

Lật Xe trầm mặc, nó không biết nên làm sao an ủi Lâm Văn, sau một lúc lâu mới nói: "Không sao, hấn tuyệt đối là Boss bự của thế giới này, xoát xong giá trị xảo trá là chúng ta có thể rời khỏi nơi quý quái này rồi, cô đừng quá đau lòng."

"Mì, hức, mì cầm miệng cho ta! Mì chớ nói cái gì đúng hết, lần trước khi ta xoát đầy giá trị đứng đắn và ngay thơ, mì còn nói theo ta nằm cũng thắng đó thôi. Kết quả, tên cò hó Xảo Trá này lại đến, ta hận mì, mì cầm miệng cho ta!"

Lâm Văn nức nở, khóc đến đáng thương.

Lật Xe tò vò về cực kỳ ảm ức, nó run giọng nói: "Vậy ta có thể làm sao? Ta cũng rất tuyệt vọng mà. Xảo Trá vốn đã nguy hiểm, ai biết cô xui xẻo như vậy chứ, có điều hấn cung chiều cô nhất còn gì, mỗi ngày đều ôm cô, hấn không thể đem đặt cô lên vai mà gio đấy. Mọi thứ đều phải nhìn hai mặt nha, nhân tính của Xảo Trá rất đủ, trí thông minh cũng rất cao, Bạo Ngạc trước đó không được ——"

Câu cuối nó nói được phân nửa, lại nuốt nửa câu sau về, từ đầu đến cuối đều lộ ra hương vị quý dị.

Nhưng do thể xác và tinh thần Lâm Văn đều mệt nên cũng không phát hiện nó có chỗ không đúng, chỉ đang ai tán mình sao lại đáng thương đến thế.

Một tiếng "Két" vang lên, cửa bị đẩy ra, Lâm Văn lập tức nhắm mắt lại giả vờ ngủ, cô không muốn nhìn thấy bác sĩ Đường nữa, bởi vì chỉ cần trông thấy cái khuôn mặt, kia là cô đã muốn chụu không nổi.

Có điều loại kỹ năng vờ ngủ vụng về này của cô hoàn toàn bại lộ trong một giây trước mặt bác sĩ Đường.

"Bé yêu, dậy ăn cơm"

"..." Lâm Văn chỉ có giữ im lặng, ai mà không biết giận chứ.

"Ngoan, tôi biết em tỉnh rồi."

"..." Không, ta không có tỉnh, mì gặp ảo giác đó.

Đường Nghị thấy cô hô hấp đều đặn, giống như đã ngủ thiếp đi, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Lâm Văn, tôi đã nói với em chưa nhì, không uống rượu mời chỉ thích uống rượu phạt. Buổi sáng đàn ông đều có lúc hưng phấn, tôi là loại thiên phú khá dị bẩm, bây giờ còn chưa ngủ yên đâu. Nếu em muốn tạo cơ hội cho tôi làm cùng em đến tối thì bây giờ cũng đừng có mở mắt, tôi không ngại tiếp tục để em đói thêm một ngày, đến cảm thụ sự nhiệt tình của tôi."

Ngữ khí của bác sĩ Đường ngữ rõ ràng tràn đầy ý cảnh cáo, cô lập tức sợ hãi, mở to mắt.

"Bác sĩ Đường, anh đến rồi. Anh xem đây chẳng phải thật đúng lúc sao, anh vừa tới là em tỉnh ngay." Luận việc mở mắt nói lời bịa đặt, Lâm Văn nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.

"A, em chưa tỉnh làm sao biết tôi vừa tới?"

"..." Người anh em, nói chuyện với con gái mà bắt bẻ thế làm gì, đáng đời mi cmn ba pháo lép.

Hệ thống lập tức uốn nắn lại trong đầu cô: "Cô đừng cứ luôn pháo lép pháo lép, hần nã pháo còn vang hơn bất cứ ai, trong lòng cô không rõ ràng chắc. Pháo người ta thả chính là nổ kếp, chịu bực! Còn hần thả chính là hòa tiền, chịu ——, về phần chừng nào bực thì biết được rồi. Một pháo này còn lợi hại hơn pháo kếp nữa!"

"Cút!" Lâm Văn kéo lấy thân thể mệt mỏi, nghiêm nghị bảo hệ thống cút ngay lập tức.

"Nào, ăn trứng gà." Đường Nghị cũng không khó xử cô, đưa một cái bát sứ tới, bên trong có trứng gà nấu đường đỏ, hiện giờ còn bốc hơi nóng, hiển nhiên đặc biệt nấu cho cô.

*Trứng gà nấu đường đỏ:

"Nhà chúng tôi từ lâu đã có truyền thống, thân thể của phụ nữ là quan trọng nhất, nếu hôm trước bị thương hoặc bị lạnh, ngày hôm sau sẽ được một thành viên nam trong gia đình làm cho một bát trứng gà nấu đường đỏ. Em ném thử xem, đây là lần đầu tiên tôi nấu, không biết có đủ ngọt hay không, có thể nói cho tôi biết, lần sau tôi sẽ làm ngon hơn."

Bác sĩ Đường đỡ cô ngồi xuống, vén góc chăn ho cô, còn mình thì ngồi bên giường nhìn cô ăn.

Lâm Văn sùng sốt một chút, không biết có phải do khí nóng bốc lên từ món trứng gà hay không, cô cảm thấy trong mắt mình tràn ra một mảnh sương mù, ánh mắt trở nên mơ hồ không rõ, mũi cũng có chút ê ẩm.

Cô chịu khổ chịu liên lụy đã nhiều, thế nhưng vẫn chưa có ai nấu trứng gà đường đỏ cho cô ăn bao giờ.

"Ăn ngon lắm, ngọt độ vừa phải, chỉ cần là anh làm em đều thấy ngon." Cô hít mũi một cái, dùng đũa ghim một quả trứng gà cắn một cái.

Lúc trứng gà tràn vào miệng còn mang theo vị ngọt của đường đỏ, khiến cô bỗng nhiên cảm thấy an tâm.

Trong lòng bàn tay đang ôm lấy bát sứ, cảm giác nóng hằm hấp liên tục truyền tới, dù nhiệt độ bỗng đến dọa người, nhưng cô vẫn cảm thấy thật thoải mái.

"Đeo miệng như thế, tối qua còn nói tôi kiến thức hạn hẹp cơ đấy." Bác sĩ Đường cong khóe miệng, tâm trạng rất tốt.

Lâm Văn bị anh nhắc lại lịch sử đen tối, không khỏi vuron chân ra khỏi chăn, đá anh một cước mới xem như xong việc.

"Còn vạch trần em nữa. Là em chưa trải việc đời được chưa."

Cô nghiêm túc ăn hết hai quả trứng gà, lại uống hết một bát đường đỏ, trong dạ dày trống rỗng lập tức trở nên ấm áp, từ trong ra ngoài đều lộ ra niềm hạnh phúc.

"Ký chủ, trứng gà nấu đường đỏ ăn ngon không?" Lạt Xe dường như cảm nhận được cô đang cực kỳ hạnh phúc, cho nên thấp giọng hỏi một câu.

"Ăn ngon, không chỉ hương vị món ăn, mà còn là ý niệm trong lòng. Ta, có hơi không nở ròi xa bác sĩ Đường rồi." Lâm Văn suy tư một chút, ngữ khí có vài phần khắc chế.

"Vờ lờ, cô cmn đừng làm ta sợ, lật không được xe ta sẽ đi làm hòa thượng, mỗi ngày đi uống đến say không còn biết gì, sau đó sẽ đến trước cửa nhà cô nôn điên cuồng, tuyên bố nhiệm vụ cho cô, công lược đây hòa thượng là ta đây, nếu không sẽ khiến cô chết không từ tế!" Lạt Xe lập tức muốn trở mặt, nó biết Lâm Văn không phải da mặt dày bình thường, cho nên liền dùng loại phương thức mắc ói này để cho cô biết khó mà lui.

Lâm Văn: "... Cúi như ta sợ nì, tinh táo một chút đi, tiểu đệ đệ.

"Nằm trên giường cả ngày rồi, muốn ra ngoài đi dạo không?" Đường Nghị cầm khăn tay lau miệng cho cô.

Lâm Văn gật đầu, muốn xuống giường đi giày, kết quả còn chưa đợi cô xoay người lại, cả người đã bị anh ôm công chúa vào lòng.

"Em cũng đã mệt nhọc cả đêm rồi, bây giờ tôi sẽ phục vụ em. Làm tài xế của em, em muốn đi đâu thì đi đó." Bác sĩ Đường cực kỳ nghiêm túc nói với cô.

Lâm Văn mở to mắt nhìn, thăm dò mở miệng nói: "Em muốn đi một vòng trên phố."

Đường Nghị cong môi cười cười, dùng một cái áo khác nam bọc cô lại, cứ như vậy ôm cô một đường đi ra ngoài.

Chỗ ở của họ cách cách khá xa khu phồn hoa, cứ đi bộ như thế cũng mất tầm nửa giờ.

Từ lúc hai người bọn họ bắt đầu xuất hiện bên ngoài, ánh mắt của người đi đường đều không ngừng bắn tới, cảm thấy cực kỳ nghi hoặc với tạo hình kỳ lạ của bọn họ.

"Không đi không đi, mắc cỡ chết mất." Lâm Văn cần mặt mũi, vừa rồi cô chỉ nói cho có, nào biết được bác sĩ Đường lại coi như thật.

"Tên đã lên dây không thể không bắn, bé yêu, tài xế này sẽ không thay đổi hướng đi, một con đường đi đến cuối cùng." Ngữ khí anh kiên định.

Thấy Lâm Văn rụt cổ một cái, hiển nhiên là xấu hổ, anh lại cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, động tác cực kỳ nhu hòa.

"Em đừng sợ, chỉ cần hai chúng ta ở cùng nhau, dù đó có là một con đường chết, cũng không sợ."

Lâm Văn: "... " TAT nhưng ta thật sự rất sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mê tình mật thể (14)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

"Bác sĩ Đường."

"Bác sĩ Đường, bây giờ mới ra ngoài tàn bộ sao."

"A, trong ngực bác sĩ Đường đang ôm cái gì thế?"

Suốt quãng đường đi đều có người chào hỏi với Đường Nghị, người quen lẫn người lạ đều đến tham gia náo nhiệt, đương nhiên họ càng thêm cảm thấy hứng thú với đối tượng mà Đường Nghị đang ôm trong lòng hơn, mười người thì có hết chín người muốn hỏi, ngay cả chó gấp trên đường cũng muốn kêu to hai tiếng với cô.

Lâm Văn mặt mặt ném về tận nhà, gắt gao níu chặt áo khoác trên người, có sao cũng không dám buông ra.

Trên đường đi còn gặp được một người quen làm trong bệnh viện, lão viện trưởng cũng tò mò hỏi trong ngực anh là cái gì.

"Bé con nhà tôi nghịch ngợm, muốn đi dạo nhưng lại không muốn mang giày, cho nên tôi chỉ đành ôm cô ấy ra ngoài thế này." Lần này Đường Nghị lại trả lời đàng hoàng, đương nhiên từ trong miệng của anh, Lâm Văn lại biến thành trẻ con.

"Đề tôi nhìn thử bé con nhà cậu xem sao, có phải bị bệnh hay không?" Lão viện trưởng xoa xoa tay, bộ dáng chờ không nổi nữa, ông thật sự là rất hiếu kỳ với dáng vẻ của bé bi.

Lâm Văn nghe vậy lập tức trốn vào áo khoác, đưa tay bóp ngực anh, cảnh cáo anh đừng để cô mất mặt.

Kết quả động tác này của cô lại lập tức làm Đường Nghị cười khẽ một tiếng, hình như còn kèm theo vài phần đắc ý.

"Được, lão viện trưởng vốn dĩ chính là Trưởng khoa nhi, đúng lúc ngài giúp tôi nhìn thử xem sao." Đường Nghị giả bộ như không hiểu ý cô, lập tức kéo áo khoác đi, Lâm Văn vội vàng dùng hai tay níu áo lại, sử dụng tất cả sức lực bú sữa mẹ phản kháng với anh.

"Chắc, ngài xem bé con lại không nghe lời rồi, xem ra là da lại ngứa, muốn trở về bị tôi đánh cho một trận ra trò." Đường Nghị mở to mắt nói lời bịa đặt.

Lâm Văn nghe anh nói vậy, cảm thấy mình bị hù đến run chân, lập tức buông tay ra.

Áo khoác rất nhanh đã bị xóc lên, lão viện trưởng nhìn thoáng qua Lâm Văn, đầu tiên là sùng sốt một chút, sau đó lại nhìn Đường Nghị.

"Thanh niên các cô cậu thật lắm trò. Haizz, tôi già rồi, bé con này của cậu không có bệnh gì to tát, là bị chiều hư thôi." Lão viện trưởng nói xong câu đó xong thì lắc đầu, cười lên xe đạp đi mất.

"Em thấy chưa, lão viện trưởng cũng nói tôi chiều hư em rồi!"

Đường Nghị cúi đầu nói chuyện với cô, kết quả là bắt gặp cái trợn mắt của Lâm Văn, sau đó cô lại giữ chặt áo khoác trùm lên đầu lần nữa, không thèm để ý đến anh.

Lực cánh tay của bác sĩ Đường rất lớn, cứ như vậy ôm cô đến tận bệnh viện rồi mới lượn một vòng trở về, mặc dù Lâm Văn chỉ lộ diện có một lần, nhưng hơn phân nửa người trong căn cứ đều biết, Bác sĩ Đường cùng chiều Lâm Văn đến mức nào, ngay cả đi đường cũng không cho đi, còn ôm vào trong ngực thế kia.

Kết quả đến khi bọn họ trở lại chỗ ở, sắc trời đã tối đen.

Lâm Văn trực tiếp biểu thị mình muốn về phòng, tối hôm qua cô luyện yoga hai người đã mất đi hơn phân nửa cái mạng, cần phải tĩnh dưỡng ít nhất một tuần.

Kết quả bác sĩ Đường lại giống như không nghe thấy, trực tiếp ôm cô vào phòng tắm.

"Bác sĩ Đường, tự em tắm được, không cần phiền đến anh." Lâm Văn thề sống chết bảo vệ trinh tiết của mình, nếu cô lại ngốc bạch ngọt như vậy nữa, đoán chừng lại phải đi luyện

yoga.

"Em đã ở trên giường cả ngày rồi, có thể không cần tắm, là giúp tôi tắm."

Bác sĩ Đường không nói lời gì đã cởi ra sạch sẽ, sau đó cũng lột sạch cô, cứ như vậy kéo cô vào trong bồn tắm.

Lâm Văn ngồi trong bồn tắm, sau lưng là Đường Nghị, chỉ cần cô hơi dựa ra sau một chút, toàn bộ phía sau lưng sẽ có thể áp vào ngực của anh, cảm nhận nhiệt độ cực nóng trên thân người đàn ông, giống như là muốn làm bỏng cô luôn vậy.

Cho nên Lâm Văn vẫn luôn biểu hiện mình rất ngoan ngoãn, cứ như vậy xoay người còng lưng, hận không thể cách xa anh vạn dặm.

Nhưng hết lần này tới lần khác Đường Nghị không cho phép cô cách xa như vậy, cầm vòi sen tới phun về phía cô.

Cuối cùng Lâm Văn bị chơi đùa giống như một con gà đáng thương ướt sũng, yên tĩnh cuộn trong lòng Đường Nghị, tước vũ khí đầu hàng mặc cho người ta bài bố.

Cũng may Đường Nghị chỉ ôm cô tắm rửa mà thôi, cũng không làm cái khác, cuối cùng lau khô cho cô rồi mới đưa lên giường.

"Ngủ ngon, bác sĩ Đường." Trên mặt Lâm Văn lập tức lộ ra nụ cười, rốt cuộc cũng có thể đi ngủ.

Đường Nghị mặc cái quần lót tứ giác, thân trên để trần, cầm khăn chà lau mái tóc còn ướt.

Có bọt nước óng ánh thuận theo thân thể của anh chảy xuống, từ xương quai xanh xinh đẹp đến cơ bụng hữu lực mà rắn chắc, cuối cùng chạy đến đường nhân ngư gợi cảm, hai đường rõ ràng kia kéo dài đến tận trong quần lót, làm cho người ta mơ màng vô hạn.

Lâm Văn nhìn thấy thế thì đôi mắt không khỏi nhìn chăm chăm, bo đi Bác sĩ Đường thật là tốt, phía dưới nữa là đôi chân vừa dài vừa trắng, đẹp đến nỗi muốn đột phá đến tận chân trời.

Vì để tránh cho mình bị sắc dụ, cô lập tức vùi mặt vào trong chăn, không cho anh phát hiện sự thất thố của mình.

Kết quả còn không đợi cô nhắm mắt lại ngủ, cô đã cảm thấy bên phải giường bỗng nhiên lún xuống, hiển nhiên là có người ngồi, cô bỗng nhiên mở mắt ra, lập tức đối mặt với vẻ mặt cười như không cười của bác sĩ Đường.

Tay Đường Nghị nắm lấy một góc chăn, muốn xốc lên chui vào bên trong, lại bị cô nhanh tay lẹ mắt cầm lấy cổ tay.

"Bác sĩ Đường, nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy không hay lắm đâu?"

"Tôi qua em cũng không phải nói như vậy, yêu cầu tôi thật nhiều, lúc đòi nhanh lúc đòi chậm, có lúc còn muốn tôi xoay tròn mang em lên trời." Đường Nghị chớp chớp mắt, cực kỳ nghiêm trang nói.

Nội tâm Lâm Văn âm thầm học máu, rốt cuộc cô cũng biết tại sao lúc vừa tới thế giới này Đường Nghị có thể xoát ra giá trị đứng đắn rồi, bởi vì đó chính là tính cách mà anh dùng để tự vệ.

"Anh nói vậy, em có phải con quay đầu, sao lại muốn anh xoay tròn mang em lên trời chứ?" Lâm Văn lập tức phản bác, tối hôm qua cô vốn là mơ mơ màng màng, sững đến độ sắp hôn mê, nhưng tên bác sĩ Đường biến thái hết lần này tới lần khác lại có năng lực để cô nhớ kỹ mọi chuyện cần thiết tối qua, mỗi một chi tiết cũng không bỏ qua, cho nên câu nói này chắc chắn cô chưa từng nói qua!

"Đại khái là động tác yoga chẳng? Dù sao chúng ta cũng là quán quân yoga thế giới mà.-D"

Lâm Văn thấy bị thống, đêm qua cô thực sự quá phấn khởi, cho nên hoàn toàn không khống chế nổi sức mạnh Hồng Hoang trong cơ thể, còn lôi kéo anh hát « We are the champions », bây giờ bị nói lại, đúng là nghiệp quật mà.

"Đêm nay em không muốn tập yoga, tập nữa sẽ phé luôn đó."

"Chuyện đó là không thể nào, thân thể em do chính tay tôi bồi dưỡng hoàn thiện, dù em có nghỉ ngơi chính mình, cũng không thể nghỉ ngơi tôi." Vẻ mặt Đường Nghị cực kỳ nghiêm túc.

Hai người giằng co, Đường Nghị dứt khoát vùng tay, không cần quấy với cô thêm nữa, ngồi yên trên giường cười híp mắt nhìn cô.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Bé yêu, em ngồi lại gần đây, tôi kể chuyện cho em nghe." Anh ngoác cô, giọng nói dịu dàng êm ái.

Lâm Văn gần như muốn òa khóc, mở đầu quen thuộc như vậy, một chút cô cũng không muốn nghe, tối hôm qua không phải là nghe kể chuyện xong, sau đó lão xử nam liền phá thân, thả ba quả pháo vang dội ra nhanh như chớp.

"Em không nghe, em không nghe!" Lâm Văn lạnh lùng cự tuyệt.

Đường Nghị cũng không để ý đến cô, biểu cảm trên mặt cũng càng thêm nhu hòa, giọng nói trầm thấp vang lên lần nữa: "Rất Lợi Hại đã lâu không ăn mặn, rốt cuộc cũng ăn Bé Yêu. Hân rất đặc ý cũng rất hài lòng, bởi vì Bé Yêu là do hân một tay bồi dưỡng nên, thật ra Rất Lợi Hại cũng không có kiên nhẫn gì, cũng không thích nuôi thực vật hoặc động vật, nhưng lúc đối mặt với Bé Yêu, hân lại sử dụng sự kiên nhẫn lớn nhất của mình. Lừa cô ấy là Zombie, để cô ấy ăn thịt sống, thật ra đó chỉ là mấy mùi sầu riêng được thêm hiệu ứng mà thôi. Sau khi Bé Yêu được bón phân, liền khỏe mạnh trưởng thành, khoảnh khắc nở rộ dưới thân Rất Lợi Hại tối qua khiến thế gian dường như không còn bóng tối, từ đó về sau đồng hành cùng ánh sáng..."

Giọng nói của người đàn ông vốn trầm thấp, hơn nữa anh lại cố ý thả nhẹ, càng thêm muốn ngừng mà không được.

Lâm Văn cứ như vậy say mê trong thế giới mà anh tạo ra, đương nhiên không thể thiếu những lúc diss hệ thống, miếng thịt tươi đã ăn trước kia vốn có một mùi vị sầu riêng, không ngờ thật sự chính là sầu riêng.

Đường Nghị đưa tay sờ mặt Lâm Văn, lúc anh nhìn hướng Lâm Văn, ánh mắt luôn luôn mang theo sự ôn tồn và chăm chú, đầy mắt thâm thúy, dường như có thể dim chết người khác.

"Bây giờ Bé Yêu thật sự rất mệt, hôm qua cô ấy đã từ một thiếu nữ tươi non mộng nước biến thành thiếu phụ lưng tuổi bị đối xử thô bạo, hiện tại đang thiếu nước nghiêm trọng, tâm hồn bị thương nặng, cho nên em muốn ăn đi ngủ. Mời Rất Lợi Hại trở về phòng anh cho, em cần không gian cá nhân." Lâm Văn lấy lại tinh thần, lập tức chém đinh chặt sắt cự tuyệt anh.

Có đồ ngon đồ ngọt thế nào đi nữa, cũng không thể làm Lâm Văn thỏa hiệp, dù sao chuyện tối hôm qua quá mức kích thích.

Cô sợ mình mà làm nhiều thêm mấy lần nữa sẽ biến thành thiếu năng, dù sao lập tức tăng quá nhiều kiến thức, cô cảm thấy mình phải thành lập triết lý sống lần nữa, nếu không sẽ dễ dàng sụp đổ.

"Không, sau khi bồi dưỡng em thành công, chúng ta chính là thực vật đã nở hoa, lúc thụ phấn phải ở cùng nhau." Đường Nghị vén chăn lên, lập tức chui vào trong.

Lâm Văn vốn còn dùng hai tay cầm góc chăn, nhưng cô đâu phải là đối thủ của Đường Nghị, chăn lập tức bị lật tung sang một bên, trông thấy Bác sĩ Đường đã tiến vào ổ chăn, Lâm Văn lập tức bị dọa đến dùng cả tay chân muốn bò xuống giường.

Kết quả Đường Nghị lại khẽ vươn tay, chặn ngang ôm lấy cô, trực tiếp nhét vào trong chăn.

"A a a --" Lâm Văn gãy dạ muốn tránh né, kết quả là mông liền bị đét cho mấy phát.

Cuối cùng cô vẫn bị bác sĩ Đường vô tình trấn áp, cứ như vậy bị đối chân dài của anh đè, thân thể cũng bị cánh tay anh ôm chặt lấy, hoàn toàn không thể động đậy.

"Chúng ta chơi một trò chơi đi. Nếu em muốn đêm nay tiếp tục thụ phấn, em cứ việc động, không động dậy thì coi như tôi thua. Nếu như em không muốn thụ phấn, chỉ muốn đi ngủ, vậy thì ngoan ngoãn đừng động, chúng ta sẽ không chơi trò ngoài miệng nói không muốn nhưng thân thể lại rất thành thật kia." Đường Nghị cứ như vậy không chừa cô lại, giống như đang ôm một con búp bê bằng bông vậy.

Thân thể Lâm Văn lập tức trở nên cứng ngắc, không nhúc nhích, hoàn toàn biểu đạt ý muốn của mình.

Mặc dù ở một vài thời điểm thì cô là mặt hàng vừa yêu điểm vừa tiện, nhưng nói thật là tối hôm qua sau khi lên đỉnh Vu Sơn cùng bác sĩ Đường xong, cô tiện không nổi nữa, hiện tại cô rất muốn lạnh nhạt.

"Ng Sloan, ngủ đi, không cho phép nhúc nhích, không thì tôi sẽ cho rằng em muốn thụ phấn."

"Thụ anh chó --"

"Mắng chửi người cũng coi như động."

Lâm Văn đành nuốt hai chữ "Đại gia" trở về, kịp thời đổi thành "Trứng trứng".

Đường Nghị ngược lại thấy cao hứng, đưa tay vỗ vỗ đầu của cô nói: "Kiến thức sinh vật học của bé yêu coi như không tệ, thân là nam giới, quả thật tôi dùng trứng trứng thụ phấn với em."

Lâm Văn: "... 110 à, có người đùa giỡn lưu manh, hơn nữa còn là lưu manh hạ lưu như thế, cô thật sự là không chịu nổi."

Cũng may đêm nay bác sĩ Đường nói lời giữ lời, ôm cô yên tĩnh không nói gì, Lâm Văn cũng hoàn toàn thành bé Sloan, Sloan ngoan nằm trong ngực anh mà ngủ.

Có điều Lâm Văn cảm thấy mình vẫn còn too young too simple*, bởi vì lúc cô nửa mê nửa tỉnh, cảm thấy mình càng ngày càng nóng, giống như cô lại biến thành con mực, bị đặt trên vỉ nướng, chung quanh đều là lửa than hồng rực, ngọn lửa từ từ nướng cơ thể yếu ớt của cô, con mực vốn tươi non mọng nước bỗng nhiên trở nên khô quắt xẹp lép, còn bốc mùi khét.

*Trẻ người non dạ.

"Úm, nóng." Cô nhủ chặt lông mày mơ hồ không rõ hồ một câu.

Lâm Văn muốn chạy, nhưng quanh thân cô đều bị cuốn lấy, lửa than kia giống như thành tinh, trói chặt lấy cô.

Lúc cô đang thấp giọng oán trách vài câu, bỗng nhiên lửa than lại buông lỏng kiểm chế, Lâm Văn không khỏi mừng rỡ, lập tức bắt đầu di chuyển sang bên cạnh muốn rời khỏi lửa than dính người này.

Ngay một khắc đó, cô dường như thông suốt mở hai mắt ra, lập tức liên đới mắt với một đôi mắt tràn đầy tính toán.

"Em cứ động rồi, bé yêu, tôi bắt đầu nhé ~"

Đường Nghị lập tức xoay người đè lên, ngay lúc tiếp xúc thân mật, Lâm Văn cảm nhận được nhiệt độ trên người anh cực nóng, sắp bùng đến nơi.

"Đường Nghị, tên khốn nhà anh, anh chơi xấu a a a!" Cô bị nóng đau đến không muốn sống.

Nhưng khi Đường Nghị thấy từ cô cứ động loạn xạ, lập tức thu lại nhiệt độ trên thân thể, có điều động tác đè ép Lâm Văn ngược lại càng ngày càng khoa trương.

"Úm, anh, anh đồ khốn! Đường Nghị, anh toàn nói dối, toàn thân bốc hỏa đến nơi rồi mà em có thể không động dậy được chắc? Hu hu..."

Giọng chửi âm lượng cao của Lâm Văn dần dần nhỏ lại, trở nên mơ hồ không rõ, tiếng ngâm khê ái muội rơi vào trong lỗ tai mười phần dụ hoặc.

Đường Nghị thấy trên mặt cô lại đỏ mớ hôi, hơn nữa còn là biểu cảm không biết là thống khổ hay là xoắn xuýt, tâm trạng rất tốt bậc cười, chẳng qua động tác dưới thân lại càng lúc càng nhanh, đồng thời hai tay bắt lấy vai của cô, Lâm Văn căn bản không có cơ hội thoát đi, chỉ có tiếp tục tập yoga.

Cuối cùng Lâm Văn cũng không rõ đến tột cùng là mình bị tức choáng, hay là bị kích thích choáng, tóm lại cô cảm thấy khó thở, mường nhĩ "Ong ong", sau đó trước mắt cô tối đen, ngất đi.

Đợi đến lúc tỉnh lại lần nữa, cô cũng không mở to mắt, cứ như vậy nằm lỳ trên giường không nhúc nhích, cô cảm thấy đại khái là mình đã xuất hiện ảo giác.

"Ký chủ, cô vẫn khỏe chứ?" Hệ thống không khỏi bắt đầu quan tâm cô.

"Lật Xe, mi nói xem có phải nhận thức của ta bị sai hay không. Thật ra ta cũng không phải là nhân loại, cũng không phải là Zombie, ta chỉ là một con búp bê bom hơi có ý thức mà thôi. Cho nên Đường không bằng cảm thú mới thích cùng ta tập yoga như vậy?" Lâm Văn cực kỳ nghiêm túc hỏi, cô thật sự sinh ra sự nghi ngờ nghiêm trọng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hệ thống trầm mặc thật lâu mới trả lời cô: "Nhận thức của bản thân cô không có vấn đề, có thể là hần xuất hiện sai lầm, hần hần là một huấn luyện viên yoga."

Lâm Văn: "..."

Cô suy nghĩ một lát, nổi giận nói: "Mi đừng cho là ta lên giường nhiều sẽ bị ngốc nhá, ta thông minh lắm đấy. Hần luôn nói bọn ta đang thụ phấn, mỗi ngày hần thích lộ nụ hoa ra, đó chính là bộ phận sinh d* của hần, cho nên hần chính là một loài thực vật!"

Hệ thống lập tức nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, quả thật là ta sai, hần thực vật cho nên mới thụ phấn, cô mới là huấn luyện viên yoga. Chúc mừng cô tối hôm qua lại đạt được quán quân thế giới, dựa theo tần suất tập yoga của các cô như này, một ngày phải trao giải nhiều lần, cực khổ cho cô rồi."

"A a a, không cực khổ không cực khổ, nhận được giải thưởng là vinh hạnh của ta, cảm ơn người đã tập yoga cùng -- emn chứ trao giải nhiều lần, ta muốn lật xe, lật lật lật!" Đầu tiên là Lâm Văn lễ phép đáp lại, sau đó lại đột nhiên nhớ tới, lập tức trở mặt.

Không thể không nói, đại khái là cô thật sự đã tập yoga quá nhiều, gần đây đầu óc hoàn toàn không tỉnh táo.

Bên này cô còn chưa diss hệ thống xong, bác sĩ Đường lại bắt sù xuất hiện trước mặt cô, bên trong vẫn là hai cái trứng gà nấu đường đỏ.

Lâm Văn đoạt lấy bát sù bằng một tay, trên mặt tràn đầy khí thế, có vẻ là muốn cầm chén trứng gà đường đỏ này trút giận.

"Em mà dám quăng cái chén này đi thì đừng hòng bước xuống giường được nữa." Đường Nghị hiềm khi dùng loại ngữ khí âm u này nói chuyện.

Lâm Văn chuẩn bị ném, nghe như thế, lập tức vô thức ôm lấy bát sù.

Cô sợ, cô không dám TAT.

"Anh sẽ hối hận, Đường Nghị! Tối hôm qua anh lừa gạt em như vậy, khó trách anh là Xảo Trá! Âm hiểm! Độc ác! Hèn hạ! Biến --" Lâm Văn dùng đũa hung hăng chọc trứng gà, trong miệng không ngừng lầm bầm.

Kết quả lúc cô đang nói đến từ "Biến thái", đúng lúc ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, nháy mắt kia cô nhìn thấy sắc mặt người đàn ông cấp tốc âm trầm xuống, mắt thấy sắp mưa rền gió dữ đến nơi, lập tức nuốt chữ còn lại xuống.

"Em không có nói, em chưa nói gì hết, em ăn trứng gà. TAT" Lâm Văn lập tức sợ chết chết thỏa hiệp, đáng thương quệt miệng, bụng chén trứng gà bắt đầu ăn.

"A, em nói." Đường Nghị cười lạnh một tiếng.

"Nói bậy, em không có nói biến thái!" Lâm Văn trừng anh.

"Em vừa mới nói."

Lâm Văn lườm anh một cái, cúi đầu ăn trứng gà của mình, cô phát hiện nếu chơi trò trí tuệ với Xảo Trá, quả thật là cam bái hạ phong.

Đường Nghị tìm cái ghế đầu ngồi đối mặt với cô, bởi vì Lâm Văn ngồi trên giường, cho nên giờ phút này cô đang nhìn xuống anh.

"Em vừa mới nói tôi là Xảo Trá, là cái tên ai lấy cho tôi vậy?" Người đàn ông nhẹ giọng mở miệng, trên mặt mang vẻ hiểu kì.

Lâm Văn cúi đầu ăn trứng gà, không để ý đến anh, trong lòng lại khóc lóc kể lể với hệ thống: "Lật Xe, ta, ta sao vậy chứ? Ta vậy mà lần đầu tiên phạm phải loại sai lầm cấp thấp này trước mặt mục tiêu, lúc trước ta cũng chưa từng nói ra tên mục tiêu của Lạnh Nhạt và Bạo Ngạc, bây giờ ta nên xử lý thế nào đây?"

Lật Xe phiên muộn thờ dài một hơi: "Haizz, ký chủ, đừng sợ. Ta hiểu cô mà, người thường nói một lần mang thai ngốc ba năm, cô emn còn chưa mang thai, ngủ một giấc đã ngốc ba năm."

Lâm Văn: "...". Cô vẫn nên ngoan ngoãn ăn trứng gà thì hơn.

Đường Nghị thấy nàng không để ý đến mình, đưa tay xoa mặt cô về phía anh, không cho cô trốn tránh.

"Nói đi nào, ta là Xảo Trá thật sao? Còn ngài chủ hề là Âm Hiểm? Là tên không có lương tâm nào lấy cái tên như vậy cho hần thế, rõ ràng ngài chủ hề rất dịu dàng dễ gần, thiện lương động lòng người. Còn ngài Zombie là Độc Ác hay là Biến Thái?"

Bác sĩ Đường hoàn toàn biến thành mùi vạ cái không có gì, lập tức không dừng lại được, hơn nữa còn để ánh mắt Lâm Văn đối diện anh từ đầu đến cuối, dường như hoàn toàn không có ý định buông tha cho cô.

Da đầu Lâm Văn căng ra, cảm giác áp bách do người đàn ông này tạo ra không phải người bình thường có thể tiếp nhận.

Huống hồ Đường Nghị được xưng là Xảo Trá, Lâm Văn sợ chính mình nói nhiều sai nhiều, cho nên lập tức căng thẳng nhắm ngay môi anh mà hôn.

Không dám trả lời vấn đề của anh, vậy thì ngăn chặn là được, dùng những thứ khác chấn chấn không chặn nổi, chỉ có miệng của cô mới là cái nắp tốt nhất.

Vị đường đỏ ngọt ngào lan tràn giữa răng môi hai người, Đường Nghị đưa sò sau gáy cô, xem như trấn an cô, đồng thời tăng cường nộ hôn này.

Thịt nướng đưa tận cửa, ai không ăn là đồ ngốc.

Bác sĩ Đường là Xảo Trá đó, chính là người giao hoạt, cho nên anh không chỉ ăn miếng thịt nướng này mà còn kéo cô lên giường thụ phấn.

"Ừm, em muốn ăn trứng gà, em không muốn lên giường!" Lâm Văn khóc lúc ôm lấy bát sù.

"Dậy rồi ăn, ngoan, em muốn như vậy, sao tôi có thể để em uất ức được, tôi thương em đến thế cơ mà! Đi, thụ phấn!"

Anh nói được thì làm được, ôm cô lăn lên giường.

Lâm Văn muốn khóc cũng khóc không được, cô muốn nói mình không chịu nổi, thế nhưng ở thế giới này, cô chính là do Đường Nghị một tay bồi dưỡng ra, cho nên thân thể này của cô

cũng là thiên phú dị bẩm.

"Ai nha mà ôi, tiểu ca ca tiểu tỷ tỷ lại muốn lái xe. Tích, thẻ dữ liệu, hai người cố gắng lên, ta ở đây xem mosaic. Chờ cô tỉnh lại ta sẽ trao giải cho cô!"

"Cút!" Lâm Văn khóc chít chít quất.

Tác giả có lời muốn nói: Các người còn muốn đi thế giới nào, có thể nói lại, thế giới sau sẽ là sao trời và biển cả ~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mê tình mật thế (15)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn cảm thấy mình đặc biệt xui xẻo, trứng gà đường đỏ còn chưa ăn xong thì đã lăn lên giường tiếp.

Một lần nữa bị bác sĩ Đường gây vò một trận, gần như khiến cô tiến tới ranh giới nhìn thấu cuộc đời.

Mãi cho đến khi yên tĩnh lại, Đường Nghị ôm cô từ phía sau, không ngừng thuận khí giúp cô, thấy đáng về hai mắt cô mở to, một câu cũng không nói, không khỏi xích lại gần cần tai cô.

Lỗi tai là nơi khá nhạy cảm của Lâm Văn, sau khi cô cảm nhận được lập tức rút cổ lại, không cho anh có động tác gì khác nữa.

"Sống lại rồi?" Đường Nghị hỏi.

Lâm Văn bĩu môi: "Bác sĩ Đường, trên đầu chữ sắc có một cây đao, anh đừng có không tin, lúc còn trẻ mà cứ túng dục quá độ như thế, chờ đến khi tuổi già mới biết hối hận, chi tiết thời gian đã trễ."

Lời cô nói đều là kinh nghiệm, dù sao cũng đã đi qua ba thế giới, mỗi lần như vậy hệ thống đều nhắc nhở cô trên đầu chữ sắc có một cây đao, đáng tiếc cô luôn luôn không tin, bây giờ lại đến phiên cô khuyên người khác.

Có điều Đường Nghị cũng chỉ tự tin cười cười: "Ồ trên giường của tôi, em hoàn toàn có thể háo sắc thỏa thích. Bởi vì tôi không có đao, chỉ có cây kẹo que chờ em."

Lâm Văn: "... " Không thể không nói, Đường Nghị mà đùa giỡn lưu manh lên thì hoàn toàn là không theo lẽ thường, không thể chống đỡ nổi.

Hai người trải qua một đoạn thời gian cực kỳ xa xỉ, mấy ngày nay không biết cô đã ăn trứng gà đường đỏ bao nhiêu lần, ăn vào là muốn ói, đương nhiên cái Đường Nghị gọi là kẹo que cũng hoàn toàn không có lúc nào yên tĩnh.

Chờ đến khi hai người không dính nhau như vậy nữa, dường như bác sĩ Đường cũng đã thích ứng với loại trạng thái nhào nhoẹt kia, không còn giống như trước đó hận không thể dùng hết tất cả vốn liếng dụ cô lên giường như thế nữa, hiện tại cũng coi như có thể sinh sống bình thường.

"Bác sĩ Đường, mấy ngày nay ngài xin phép nghỉ sao, sức khỏe sao rồi?"

"Bác sĩ Đường, ngài hết ho chưa?"

Lâm Văn nhìn thấy những người này chào hỏi anh thì đều muốn đỏ mặt thay Đường Nghị, bởi vì thằng cha này không biết xấu hổ, ở nhà xa hoa dâm dăng cùng cô mà còn lão toét nói mình ngã bệnh.

Có điều chưa chờ cô tròn mắt xong, chợt nghe Đường Nghị cười híp mắt giải thích với người chung quanh: "Không phải tôi bệnh, là bé con nhà tôi quá dính người, cô ấy cứ luôn quấn lấy không cho tôi đi làm, phải cho ăn kẹo que mới ngoan được."

"Lần sau mà có kẹo que nữa, đều tặng cho cậu."

"Được, tôi muốn vị xoài." Đường Nghị còn yêu cầu mùi vị với người ta.

Bản lĩnh tròn mắt nói dối của bác sĩ Đường, quả thực là siêu cấp đệ nhất.

Cậu nói này làm Lâm Văn thẹn đến sắc mặt đỏ bừng, huých cù chò đánh anh, kết quả bác sĩ Đường tay mất lạnh lẽo ôm cô, cười bắt đắc dĩ với những người đang xem trò hay bên cạnh, giống như thật sự đều là do Lâm Văn cố tình gây sự.

Đối với loại hăm hại như này, Lâm Văn quả thật mất mặt đến muốn tìm kẻ đất chui vào, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì, chỉ có tùy ý anh nói bừa.

Ai bảo tất cả mọi người trong căn cứ này đều tôn kính Bác sĩ Đường chứ, còn Lâm Văn cô chính là một cô gái nhỏ quần lấy không buông, tính tình chua ngoa còn bị chiều hư.

Cho nên, căn bản không ai tin tưởng cô.

Khó khăn lắm mới đến bệnh viện, trên đường đi cứ bị lôi kéo như vậy, đã có vô số người biết bác sĩ Đường vì chiều Lâm Văn mà làm trễ nải mấy ngày làm việc.

Tóm lại trên đầu Lâm Văn đã gánh danh hiệu "Cô vợ phá gia", từ đầu đến cuối đều không thể thoát khỏi, cái mũ này ngược lại còn càng mang càng vững chắc.

Cuối cùng bác sĩ Đường cũng vào bệnh viện, nhưng anh còn đặc biệt không yên lòng về Lâm Văn, luôn nhờ người săn sóc cô.

Nhưng gần đây trong căn cứ không yên ổn, Zombie bên ngoài tiến hóa càng ngày càng lợi hại, cấp bậc cũng càng ngày càng cao, ở nơi cách căn cứ không xa có nhiều Zombie đến nỗi suýt nữa thành sống Zombie, cho nên trong bệnh viện đặc biệt bận rộn.

Những cô y tá vốn đang cùng với cô nói chuyện phiếm, thuận tiện coi chừng cô, nhưng bởi vì lại có một nhóm thương binh được đưa đến cho nên toàn bộ đều ra ngoài đón người.

Một mình cô ngồi trong bệnh viện, nhìn đám người tới lui bên ngoài, có chút nhàm chán ngăn người.

"Cộc cộc." Cửa sổ bị gõ vang, Lâm Văn nghiêng đầu thì thấy một con bò câu đang dùng miệng mổ cửa kính.

Nhưng sau khi cô nhìn rõ ràng, chợt bị giật nảy mình, bởi vì con bò câu kia đã chết.

Có một tròng mắt rơi ra, cứ như vậy treo một bên, cạnh mỏ nhọn cũng chảy chất lỏng màu vàng sẫm, nhìn hết sức khả nghi.

Thậm chí trên người của nó toàn là vết bẩn, nó tựa như một con bò câu Zombie vậy.

Tay của cô run lên, bởi vì ở trong hoàn cảnh này lâu như vậy, cô chỉ từng gặp nhân loại biến thành Zombie, chưa từng nhìn thấy động vật biến thành đáng sợ như thế, bình thường đều chỉ nhìn thấy thi thể của bọn nó.

Thế nhưng bây giờ con bò câu đang không ngừng mổ cửa sổ kia đang biểu hiện ra một khía cạnh khác của thể giới này trước mặt Lâm Văn.

"Mở cửa sổ đi." Hệ thống phát giác được sự do dự của cô, lập tức giật giây nói.

"Ta không, có ngu mới đi, rõ ràng là muốn kiếm chuyện." Lâm Văn vẫn luôn là người thông minh.

"Không kiếm chuyện thì lật được xe chắc? Hay là cô đã thật sự yêu Xảo Trá, muốn cùng hắn dây dưa triền miên đến chân trời, bạch đầu giai lão đến vĩnh viễn?" Lật Xe biểu thị hết sức bất mãn với tiền đề mục tiêu trước mắt, bởi vì Xảo Trá đã ăn Lâm Văn sạch sẽ, nhưng giá trị Xảo Trá vẫn có thể dừng lại ở mức năm mươi như cũ.

Không phải không có thay đổi, mà là Xảo Trá thực sự quá xảo trá.

Đường như anh biết chỉ cần giá trị mục tiêu không đến đỉnh điểm, anh sẽ có thể luôn luôn giữ Lâm Văn lại.

Mỗi lần thụ phấn với Lâm Văn, anh đều kích động dị thường, cả người đều muốn phát run, hoàn toàn không khống chế nổi.

Thậm chí nếu Lâm Văn chú ý, sẽ phát hiện mỗi khi người đàn ông động tình, cặp mắt kia đều hiện ra màu đỏ máu, tựa như lần không thể kiểm soát mà uống máu của cô vậy.

Chỉ có điều mỗi lần thụ phấn, hai bên đều nằm ngay ranh giới mất khống chế, cả người Lâm Văn đều mơ mơ màng màng, vốn không để ý đến điểm này.

Huống hồ bác sĩ Đường có vô số tâm tư, anh đã muốn giấu điểm Lâm Văn, thì cô sẽ không phát hiện được.

Bởi vì bác sĩ Đường kích động, giá trị xảo trá tăng lên như hỏa tiễn, nhưng từ đầu đến cuối anh đều có thể khống chế trong khoảng gần đây. Sau đó chờ Lâm Văn ngủ, Đường Nghị cứ như vậy ôm cô, mờ mắt nhìn cô suốt cả đêm không ngủ được.

Nhưng từ khi Lâm Văn bắt đầu cùng anh luyện yoga thì đã bị Đường Nghị khiến cô có thói quen làm việc và nghỉ ngơi bình thường của con người.

Có điều lúc Lâm Văn ăn trứng gà đường đỏ, giá trị xảo trá vốn đã tăng lên mạnh mẽ lại trực tiếp khôi phục thành năm mươi điểm.

Lật Xe vẫn luôn không dám nói với Lâm Văn những chuyện này, bởi vì sợ cô không chịu nổi.

Nó là một hệ thống được tạo thành từ số liệu, đối mặt với loại thay đổi nhanh chóng này còn suýt chút nữa mắc bệnh tim, huống chi là người coi trọng điểm số như Lâm Văn.

"Được thôi, vậy thì làm." Cuối cùng Lâm Văn cũng thỏa hiệp, gần đây không có chút tiến triển nào quả thực làm cô vô kế khả thi, cực kỳ nôn nóng.

Lúc cô đẩy cửa sổ ra, con bò câu Zombie kia lập tức xông đến trực tiếp hé miệng, nhắm ngay cổ tay Lâm Văn cắn một cái.

"A --" Lâm Văn hét lên một tiếng, bởi vì ngay chỗ cổ tay cô đã thiếu đi một miếng thịt, lập tức máu me đầm đìa.

Con bò câu Zombie kia lập tức nuốt chửng miếng thịt, hai mắt đỏ ngầu, lập tức muốn đuổi theo Lâm Văn.

Lâm Văn tay mất lạnh lẽo đóng cửa sổ lại, cô vừa định để hệ thống buff thêm cho cô, miệng vết thương trên cổ tay chợt chậm rãi ngo ngoáy, bắt đầu khép lại, đồng thời có thịt mới mọc ra.

"Rầm rầm rầm --" Con bò câu Zombie ở ngoài càng ngày càng kích động, liên tiếp đụng cửa kính, sức lực kia nhìn mà phát sợ, sắp và chạm vỡ cả kính.

"Lật Xe, ta ** ông nội mí!" Lâm Văn lập tức mắng, mặc dù vết thương của cô có thể tự động khép lại, nhưng bị kéo xuống một miếng thịt vẫn rất đau.

Mà con bò câu Zombie này ngoại trừ ăn thịt của cô ra thì không còn bất kỳ ý định nào khác.

"Cô cứ tự nhiên ** ông nội ta, tám đời tổ tông nhà ta đều cảm tạ cô. Ông ấy đã bỏ trốn với tên đàn ông khác." Lật Xe liếc mắt với cô.

Lâm Văn: "... " Lời này làm cô thật sự không có cách nào nói tiếp.

Ngay lúc cô bị cắn một miếng, Đường Nghị đang phẫu thuật chợt hơi cau mày, lúc hạ dao phẫu thuật hơi không ổn định.

Trong lòng của anh ần ần có dự cảm không tốt, vốn dĩ lịch phẫu thuật hôm nay của anh đã được sắp xếp xong xuôi cả, nhưng khi ca phẫu thuật thứ hai còn chưa bắt đầu, anh đã giao cho những bác sĩ khác, còn mình thì đi tìm Lâm Văn.

Ở trạm y tá cũng không có bóng dáng Lâm Văn, cả căn phòng không có một ai, hôm nay thương binh rất nhiều, anh cũng biết, tất cả mọi người đều đã đi làm việc.

Nhưng Lâm Văn không phải y tá, chỉ ít hần là cô nên ở đây mới phải, thế nhưng lại không thấy cô đâu.

Anh hít sâu một hơi, mặc dù đã trôi qua rất lâu, thậm chí ngay cả một giọt máu cũng không có, nhưng anh lại ngửi được một mùi máu tươi, còn vô cùng thanh ngọt, là hương vị anh cực kỳ thích.

Là hương vị độc nhất vô nhị trên thế gian này, chỉ có người mà anh một tay bồi dưỡng ra mới có thể có.

Lúc này ngược lại là Đường Nghị không sót ruột, anh đưa tay chỉ một cái lên bảng đen bên cạnh, bảng đen kia chợt biến thành một màn hình lớn, phía trên hiện ra tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong phòng trước đó, bao gồm cả cảnh tượng Lâm Văn bị bỏ câu cắn mất một miếng thịt.

Cuối cùng cảnh tượng dừng lại ngay lúc Lâm Văn mở cửa rồi khỏi căn phòng này, tất cả liền kết thúc.

Anh híp mắt, bỗng nhiên sờ lên túi áo khoác trắng của mình, ngay sau đó kéo ra một cái áo lót viền ren màu đen từ trong chiếc túi rộng tuếch, hết như làm ảo thuật.

Cảm giác cực kỳ quen thuộc, đương nhiên anh càng thích sau khi cởi thứ này ra vào buổi tối hơn, lúc sờ lên thứ càng có nội hàm đó, loại cảm giác mềm mại tinh tế kia có sờ cả đời cũng không chán.

Anh mở nhãn hiệu ra, trên đó viết 75B.

Đường Nghị lại cười lạnh một tiếng, sờ đường viền hoa trong tay, ngón tay lại hướng về phía bảng đen vỗ tay lần nữa, trên bảng đen lần nữa cho thấy bóng dáng Lâm Văn, chẳng qua lần này cô đang ở cùng một người khác.

Anh lẳng lặng nhìn cô cười với người ta, cuối cùng xác định cô không có nguy hiểm, trước khi cô chạy về chỗ trạm y tá thì đã rời khỏi nơi đó. Đồng thời kịp trở lại bàn phẫu thuật, mọi chuyện đều như chưa từng xảy ra.

Lâm Văn mặt ừ mảy chau cả đoạn đường, cô vừa mới gặp một người phụ nữ, chính là người làm Đường Nghị mất khống chế lần trước.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô ta nói cô ta tên là Tiểu Nhu, là người được bồi dưỡng ra giống Lâm Văn, chỉ có điều cách bồi dưỡng của hai người không giống nhau, Lâm Văn theo hướng đồ ăn ăn không hết, còn Tiểu Nhu là búp bê người thật bom hơi cao cấp ngủ không ngán.

"Ký chủ, cô đang do dự cái gì? Muốn lật xe nhất định phải dựa vào cô ta."

"Có dựa vào cô ta thì cũng không làm, cô ta dám nói với ta nước của cô ta đặc biệt nhiều. Cô ta cho là cô ta nhiều thịt thì nước cũng nhiều à? Không biết xấu hổ, vậy mà dùng loại tiểu phẩm đồi trụy này sỉ nhục ta! Ta chính là thiếu nữ vị thành niên, chắc chắn nước nhiều hơn cô ta!" Lâm Văn tức hồng hén quát nó, nếu không phải hệ thống là số liệu, chắc hẳn hiện tại đã bị cô phun cho mặt mũi đầy nước bọt.

"Bớt giận dề, cô nổi lửa gì nữa không biết, không phải cô đã diss lại cô ta rồi à. Cũng dùng loại tiểu phẩm mặn mà này sỉ nhục cô ta còn gì, còn nói bác sĩ Đường nhà mấy cô chỉ ăn tiêu một người là cô. Nữ tử hán đại trượng phu, co được dân được, cô cứ tổ chức mở cửa cho bọn hán, để bọn hán vào tiêu diệt Xảo Trá, chúng ta sẽ có thể đến thế giới tiếp theo rồi!" Lật Xe tận tình khuyên bảo khuyên nhủ.

(Dương: dành cho ai không hiểu đoạn này, nghĩa là Tiểu Nhu dụ dỗ Văn Văn mở cửa cho đồng bọn của cô ta vào tiêu diệt Đường Nghị.)

Kết quả Lâm Văn càng thêm tức giận: "Mi đánh rắm, bác sĩ Đường lợi hại như vậy, có thể chết sao? Huống hồ coi như hán chết, hiện tại ta mới có năm mươi điểm, mi cảm thấy hán vừa chết thì lập tức có thể biến thành một trăm điểm à?"

Lật Xe suy nghĩ một chút, đúng là hơi sai sai, không khỏi thấp giọng nói thầm: "Cô bị làm sao vậy hả, ở thế giới này hoàn toàn không giống mọi khi, hiệu quả quá kém coi chừng bị sét đánh..."

"Lật Xe, mi muốn chết đúng không?"

Lật xe lập tức không dám thăm nói cô nữa, ngược lại còn dụ dỗ nói: "Hay là cô cứ lén thả những người kia vào, sau đó chờ đến khi Đường Nghị sắp không xong, thay hán cắn một đao, sau đó cô liền treo. Cô nên biết cô à nhiều nước kia đã thế son sắt nói đồng bọn của mình rất lợi hại, dùng hung khí nhất định không bình thường, đâm cô một đao tuyệt đối cô không sống được. Lúc đó cô sắp chết rồi, sau đó lại nói vài lời cảm động lòng người, chắc hẳn sẽ huyền diệu cô chẳng?"

Lâm Văn nhủ mảy: "Chiều này cũ rích rồi, mà sao nghe quen quen thế nhỉ?"

"Ai cần biết có cũ hay không, hữu dụng là được. Lúc ở chỗ Bạo Ngược cô chính là làm như vậy còn gì."

Cuối cùng Lâm Văn cũng nhớ lại, lúc trước tên nhóc quý xui xẻo Lâm Trí kia chính là bị cô gài bẫy như vậy mà đầy điểm.

"Tên Xảo Trá này toàn thân đều là mưu mô, cũng không ngốc bạch ngọt như Bạo Ngược, có thể làm à?"

"Được mà, tiểu tỷ tỷ, cô phải tin tưởng chính mình, dù sao một con hát giống như cô, không diễn kịch thì phí lắm."

Lâm Văn hừ lạnh một tiếng: "Ta không thích biệt hiệu con hát này, còn nữa, không được kêu con mụ kia là cô à nhiều nước, sao mà bằng ta được!"

Hệ thống: "...". Tiểu tỷ tỷ này hiện giờ càng ngày càng thô bạo, lại vô cùng quan tâm đến những phương diện này.

Đường Nghị phẫu thuật xong, thay quần áo bị máu tươi làm bẩn ra, lại nghiêm túc rửa tay, sau đó mới đi tìm Lâm Văn.

"Đường Đường, anh xong rồi sao? Tối nay chúng ta ăn gì đây?" Lâm Văn trông thấy anh, lập tức bày ra khuôn mặt cười tươi rói.

Đường Nghị nhìn cô một cái thật sâu, ánh mắt người đàn ông tinh mịch, thậm chí vào thời khắc ấy con ngươi như sắp phát xanh đến nơi, giống như xuyên thấu qua thân thể của cô thấy được linh hồn vậy.

"Ăn kẹo que, ăn thật ngon miệng, ăn nhiều thêm vài lần." Anh đưa thay sờ cổ của cô, giống như đang trêu chọc một con mèo.

Lâm Văn không khỏi sợ run cả người, có tật giật mình hỏi thăm hệ thống xem có phải mình bại lộ hay không, tên Lật Xe kia đương nhiên là cật lực cổ vũ cô, rõ ràng là đáng về đứng đầu nói chuyện không đau eo.

"Không ăn!" Lâm Văn cố gắng trấn định, còn trừng mắt nhìn anh, đến cô cũng bị kỹ xảo của mình thuyết phục.

"Xem biểu hiện của em đã." Ngược lại Đường Nghị cũng không nói rõ ra, anh thuận theo cổ cô chậm rãi hướng xuống, giống như đang vuốt lông cho mèo.

"Hôm nay có ngoan không? Tôi nghe nói cả ngày hôm nay không có y tá nào ở cùng em, có phải em làm chuyện xấu gì rồi không?"

Lâm Văn lắc đầu như trống bỏi, chém đinh chặt sắt nói: "Không có. Em rất ngoan!"

"Ng ngoan lắm, vậy tối nay sẽ không ăn kẹo que." Đường Nghị cúi đầu hôn trán cô một cái, nụ cười trên mặt dịu dàng, nói khẽ: "Đêm nay uống canh bỏ câu, chưng trứng bỏ câu, ăn bỏ câu nướng, chúng ta sẽ làm một bàn tiệc bỏ câu!"

Lâm Văn nghe được nửa câu đầu, lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhưng đến nửa câu sau thì gần như bị dọa cho run lấy bầy.

"Lật Xe, ta cảm nhận được uy lực của Xảo Trá ba ba, ta muốn ngắt đi cho rồi. Yếu đuối như ta, không phải cùng một đẳng cấp với Xảo Trá ba ba đâu, xin mi buông tha cho ta đi!"
Lâm Văn gần như muốn quý tới nơi.

Hệ thống quý xuống trước cả cô: "Cầu xin cô buông tha cho ta đi, ký chủ. Khó khăn lắm mới nhặt được một người kẻ tặc ngục như cô, còn hoàn thành nhiệm vụ lật xe tốt như vậy, thật sự ta đã dốc hết tâm huyết bồi dưỡng cô đó!"

Đêm đó, quả thật như lời Đường Nghị nói, anh mua được hết toàn bộ bỏ câu trong căn cứ.

Tổng cộng mười con, mấy người bán đều nuôi chúng ư na ư nần, cho ăn không ít đồ ăn, chuẩn bị bán giá tốt, kết quả xem xét là Bác sĩ Đường đến mua nên đã tự nguyện hạ một nửa giá, quả thực là thâm hụt tiền bán ra.

Tâm trạng bác sĩ Đường rất tốt, một tay cầm mười con bỏ câu, một tay khác nắm tay Lâm Văn, đi về nhà của bọn họ.

"Lại đây, bé yêu, tôi sẽ dạy cho em giết bỏ câu lấy máu như thế nào, tối nay chúng ta sẽ làm hết." Đường Nghị mặc tạp dề xong liền ngoác cô.

"Bỏ câu đáng yêu như thế, sao anh có thể ăn bỏ câu được chứ?" Lâm Văn âm ức nói.

"Tôi đói rồi, ăn em hay là ăn bỏ câu, em chọn đi."

"A, em tới liền, giết thế nào?" Lâm Văn háp tấp chạy qua.

Đường Nghị không hổ là bác sĩ, kỹ năng dùng dao thượng thừa.

Đường Nghị cầm tay cô, trong tay cô cầm dao, Lâm Văn cảm thấy chỉ cần tay mình hơi nhúc nhích một chút thì một con bỏ câu hoạt bát sẽ tắt thở ngay, không có bất cứ đau đớn nào.

Cứ như vậy trái phải mười nhát, mấy con bỏ câu kia đã ngum sạch.

Lâm Văn từ run lấy bầy, đến sau cùng lạnh lùng chết lặng.

"Lật Xe, tối nay ta, ta đã lấy đi mười sinh mạng!"

"Bớt đau buồn đi, thí chủ, ta sẽ siêu độ thay bọn chúng. Cô cũng không cần để ý làm gì, dù sao năm đó cô cũng trở hết tài năng từ ngàn vạn con t*ng trùng của ba ba cơ mà, lúc ấy cũng đã giết chết hàng ngàn hàng vạn sinh mệnh. Mỗi một con người ngay từ khi ra đời thì chẵn chẵn đã là hung thủ giết người.-D "

"Mi có thể rút." "

Tối nay Đường Nghị tự mình xuống bếp làm một bữa tiệc bỏ câu cho cô, cũng đúng như anh nói, đêm nay không có ăn kẹo que.

Lâm Văn đang ngủ một giấc ngon lành trong lòng anh, vẫn là hệ thống kêu vô số lần trong đầu cô mới gọi được thần trí của cô tỉnh táo.

"Ký chủ, cô đừng nói nữa, nhanh đi mở cửa cho người ta đi. Tiểu Nhu mang pháp bảo tới cho cô kia."

Lâm Văn mơ mơ màng màng nói: "Đêm mai đi, đêm nay ta buồn ngủ quá, trời sắp xuống cũng không được."

Cô nói xong câu đó, thật sự rút người vào lòng Đường Nghị, không thèm để ý đến chuyện bên ngoài nữa.

Lật Xe sắp bị tức đến ngắt đi, ký chủ bày ra sự chống cự tiêu cực như này, nó thật sự là gặp vận xui tám đời.

Ngược lại Đường Nghị phát giác được động tác gần sát của cô, khỏe môi cong cong, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Anh hôn một cái lên khóe môi Lâm Văn, ánh mắt dần dần trở nên tĩnh mịch, đôi mắt kia từ màu đen biến thành màu đỏ sậm, tựa như là tràn đầy máu vậy.

Lật Xe kinh ngạc phát hiện giá trị xảo trá bắt đầu điên cuồng tăng lên, mắt thấy sắp đến chín mươi, tim của nó bắt đầu gia tốc.

Có điều không để nó chờ mong quá lâu, giá trị xảo trá lại bắt đầu cấp tốc hạ xuống, nó không khỏi nhũn mảy, rõ ràng ký chủ ngủ say như chó, cũng không có ai kích thích Đường Nghị, tại sao giá trị xảo trá lại không ngừng biến hóa, đồng thời tần suất càng lúc càng nhanh.

"Ký chủ, cô cmn mau tỉnh lại đi, ta sắp không xong rồi. Nhanh lên -- tỉnh..."

Tiếng máy móc ồn ào truyền đến, giống như cuốn băng bị kẹt vậy, âm thanh rè rè làm cho người ta rất không thoải mái.

Lâm Văn nhũn này, dường như sắp tỉnh lại, Đường Nghị đưa tay vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng dỗ dành cô tiếp tục ngủ.

Đêm nay cô ngủ rất ngon, chỉ là đôi mắt của người đàn ông bên cạnh lại càng ngày càng đỏ, thân thể cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo, thậm chí ngay cả móng tay cũng bắt đầu dài ra, có biểu hiện hóa Zombie.

Nhưng thời khắc này Đường Nghị lại vô cùng lý trí, anh giữ trạng thái hóa Zombie nhưng lý trí vẫn nằm trong phạm vi có thể khống chế, kích phát năng lực của mình.

"Không phải Tiểu Nhu nói sẽ có một người phụ nữ đến tiếp ứng sao? Chúng ta cmn đã đợi một đêm rồi, sắp chết cóng đến nơi, sao vẫn còn chưa tới nữa?"

"Đừng nóng nảy, cô cho rằng tên quái vật Đường Nghị kia dễ đối phó như vậy sao, chúng ta tìm lâu như vậy cũng không có tin tức gì, hần căn bản là không có nhược điểm, Tiểu Nhu cũng không thể cạy mở được phòng ngự của hắn, chỉ có bé yêu kia là thịt trong lòng hắn, mới có thể giết chết hắn!" Một giọng nam khàn khàn vang lên, cực kỳ khó nghe.

Tác giả có lời muốn nói: Chương kế tiếp mời xem Văn Văn tìm đường chết như thế nào, Bác sĩ Đường làm sao thể hiện mình một mặt xảo trá của mình, hoan nghênh các người đến gần với quá trình mưu trí của Văn thiếu năng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Mê tình mặt thế (16)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

□ **Cảnh báo:** *Chương này có cảnh máu me, không thích hợp với người già, trẻ nhỏ, người có tâm hồn ú ứ đui và phụ nữ cho con bú* □

□□□□□□

Là thịt đầu quả tim của Đường Nghị, Lâm Văn vẫn còn mơ màng ngủ, cô đang mơ một giấc mơ đẹp, thỉnh thoảng còn kéo khóe miệng cười một cái.

Trong mơ Đường Nghị biến thành một chậu xương rồng xiêu vẹo, còn dáng vẻ của cô thì rất đẹp, giữa rất nhiều cây xương rồng, độc chiếm ân sủng của chủ nhân.

Mỗi ngày chủ nhân đều ghét bỏ bác sĩ Đường, bởi vì lúc mua anh đã phải bỏ ra hơn mấy chục, người ta thì nuôi đến độ có thể xanh tươi non nớt, còn anh thì lại là màu xanh sẫm.

Ngày nào Lâm Văn cũng muốn chế giễu anh, chẳng qua sau đó cô cũng không cười nổi nữa, bởi vì cả hai bọn họ đều nở hoa rồi, chủ nhân để nụ hoa của hai bọn họ ở cùng nhau để thụ phấn.

Lúc đóa hoa là cô bị đóa hoa Đường Nghị bao trùm, cả người đều cảm thấy tuyệt vọng.

Cô thật sự không muốn thụ phấn!

Đường Nghị không biết cô mơ thấy cái gì, nhưng nhìn cô lúc vui lúc buồn, chắc hẳn trong giấc mộng này cô đang quán quýt với ai đó.

Anh đưa tay chỉ lên vách tường, bức tường lập tức biến thành màn hình, hiện ra tình hình trước cửa căn cứ hiện tại.

Cá căn cứ rất lớn, hệ thống an ninh cũng là hạng nhất, trên thực tế nhóm người này rất khó trà trộn vào, cho nên bọn họ cần phải có người nội ứng ngoại hợp, nhưng quân tiên phong trước đó là Tiểu Nhu đã thất bại, chỉ có thể ký thác hy vọng lên người Lâm Văn.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Văn lại là người không thể dựa vào được, bây giờ ngược lại là Đường Nghị lại tự mình mở cửa cho bọn họ.

Những hệ thống an ninh kia lập tức tê liệt, đồng thời cổng lớn chậm rãi mở ra, đám người đang thủ bên ngoài kia vui mừng, lập tức tiến vào.

Sáng sớm lúc Lâm Văn tỉnh lại, Lật Xe vẫn luôn chửi mắng cô âm ỉ, thật sự chưa từng thấy ký chủ nào lười như cô.

"Ta lười thì làm sao, chậm một ngày thì chết à. Ngược lại là mi chịu khó thật đấy, có dò xét được thứ gì hay ho không? Huống hồ lời cô à kia nói một câu ta cũng cũng không tin, mặc dù bác sĩ Đường là đồ khôn kiếp, nhưng cũng không đến mức ta phải bắt tay với người khác để hãm hại hẳn chứ? Hôm qua hẳn mới làm một bàn tiệc bỏ câu cho ta đấy!"

Hiện giờ dáng vẻ của Lâm Văn chính là đã bị mua chuộc hoàn toàn, hệ thống nghe cô nói vậy thì cũng chả buồn chửi rửa cô nữa.

Bởi vì đêm qua nó cũng xảy ra vấn đề, căn bản không có cách nào liên hệ với ký chủ, vì không để cho Lâm Văn có cơ hội mắng nó là phế vật, nó vẫn đừng đề cập tới chuyện này nữa thì hơn.

Hôm nay bác sĩ Đường thức dậy rất sớm, lúc Lâm Văn xuống lầu, phát hiện bữa sáng đã được làm xong, có trứng ốp la còn có sữa bò nóng, cô ăn rất ngon.

"Trên mặt em có dính gì sao?" Bởi vì bác sĩ Đường cứ mãi nhìn cô, cho nên cô không nhận được thấp giọng hỏi một câu.

Đường Nghị nghiêm túc trả lời cô: "Bé yêu của tôi càng ngày càng đẹp, mỗi ngày tôi đều phát hiện mình càng ngày càng không thể rời xa em được."

Lâm Văn đỏ bừng mặt vì lời thổ lộ này của anh, tâm trạng rất tốt theo anh đi ra ngoài.

Hôm nay thời tiết thật không tốt, bên ngoài sương mù mông lung, rõ ràng sắc trời đã không còn sớm, thậm chí ngay cả mặt trời cũng đã ló dạng, nhưng sương mù lại không có chút dấu hiệu tan đi.

"Hôm nay sương mù quá dày đặc, em đừng đi lung tung, kéo tôi không tìm được em."

Đường Nghị ôm lấy cô, lúc đưa cô đến trạm y tá, cực kỳ nghiêm túc căn dặn cô.

Ngược lại tiểu hộ sĩ đang đứng bên cạnh không nhìn được nữa: "Bác sĩ Đường, ngài đi nhanh đi. Bọn tôi sẽ trông chừng bé con nhà ngài cẩn thận, hai người đừng ở đây làm tôi buồn nôn nữa."

Cô ấy vừa dứt lời, nhóm tiểu hộ sĩ đều nở nụ cười.

Hôm nay vẫn bề bộn nhiều việc như vậy, Lâm Văn dành chút thời gian, đi gặp Tiểu Nhu lần nữa.

Cô ta đang mặc quần áo bệnh nhân, lúc nhìn thấy Lâm Văn liền cười đến mặt mày cong cong, giống như hai người là bạn bè thân thiết lắm vậy.

"Văn Văn, cô đến rồi, cảm ơn cô tối hôm qua đã hoàn thành nhiệm vụ như đã hứa, người của bọn tôi đã vào rồi, rất nhanh cô sẽ có thể trông thấy bộ mặt thật của Đường Nghị."

Lâm Văn nhú mày: "Tôi không có thả cho bọn họ vào."

Nhưng Tiểu Nhu vẫn cười, nhẹ giọng trấn an cô: "Cô đừng sợ. Tôi biết tên biến thái Đường Nghị kia đáng sợ cỡ nào, sự tồn tại của hắn khiến toàn bộ nhân loại và Zombie vừa nghe thấy đã sợ mất mật, chỉ cần hắn còn sống một ngày, thế giới này sẽ luôn nằm trong nguy hiểm. Lần này cô đã trợ giúp cho chúng tôi, chính là đang cống hiến cho cả nhân loại."

Lâm Văn cười lạnh: "Công năng tẩy não của cô cũng lợi hại thật đấy, chị gái nè, là cơ cấu do nhà ai tạo ra đấy? Đừng có mà nói tôi cùng phe với mấy người, nếu không phải thế cục bắt buộc, tôi càng hy vọng sẽ được ở bên cạnh bác sĩ Đường, cho dù có phải đối đầu với cả thế giới như lời cô nói."

Tiểu Nhu sùng sốt một chút, ngược lại cười khẽ một tiếng, lúc cô ta nhìn về phía Lâm Văn, ánh mắt âm trầm không rõ, cuối cùng vẫn không có nói thêm câu nào.

Lâm Văn thờ phỉ phò bỏ đi, cô cảm thấy chuyện này chỉ được cái tốn thời gian.

Ngay khi không còn nhìn thấy bóng dáng cô nữa, Tiểu Nhu vốn đang ngồi trên xe lăn, cười đến thiên kiều bá mị, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên dữ tợn.

"Đồ khốn kiếp nhà anh, không phải đã bị con nhỏ Bạch Liên Hoa này làm mê muội đầu óc rồi chứ, anh chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi." Giọng nữ bén nhọn phát ra, cũng không biết đang găm thét với ai.

Ngay sau đó mặt mũi của cô ta lại biến đổi, vẻ mặt tức giận biến mất không còn, trở thành biểu cảm cười như không cười: "Cô nhìn xem bé yêu của tôi thiện lương biết bao, loại đàn bà bán thiu như cô sẽ không hiểu được sự thiện lương của cô ấy."

"Anh đừng tự lừa mình dối người nữa, Lâm Văn mà thật sự đáng yêu thì trên đời này sẽ không có cô gái nào không đáng yêu hết. Tôi thật sự không hiểu nổi, đều là người được bồi dưỡng như nhau, vì sao hết lần này tới lần khác anh chỉ chọn cô ta mà không chọn tôi? Tất cả đàn ông đều mê muội vì tôi, anh lại vứt bỏ tôi như gậy rách. Nếu như lúc trước anh lựa chọn tôi, tôi cũng sẽ không phản bội -- "

Cô ta còn chưa dứt lời, bỗng nhiên lại tự giật tay lên cho mình một cái tát, đồng thời vẻ mặt giận dữ.

"Cô là cái thứ gì, sao có thể so sánh với cô ấy. Bất luận là cô ấy thật sự thiện lương hay chỉ là giả vờ, chúng tôi cũng sẽ không rời khỏi nhau."

Biểu hiện trước sau trái ngược kịch liệt này của Tiểu Nhu, nếu như bị Lâm Văn nhìn thấy, khẳng định sẽ nói cô ta có bệnh thần kinh.

Trên thực tế Tiểu Nhu thật đúng là bị người ta chiếm đoạt thân thể, hết thảy đều do bác sĩ Đường khống chế, chuyện này đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi.

"A ---" Tiểu Nhu la hoảng lên, ngay sau đó cô ta cảm thấy có thứ gì đó mạnh mẽ rút khỏi người cô ta, giống như muốn rút đi cả cột sống, đau đến không muốn sống.

"Rầm ---" một tiếng, thậm chí cô ta đã trực tiếp ngã lộn trên đất, cơ bắp không ngừng run rẩy, mắt trợn trắng tựa như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Lâm Văn đang trên đường trở về, sương mù càng ngày càng đậm, trên cơ bản thì ngay cả phạm vi một mét xung quanh cũng không nhìn thấy rõ nữa.

Cửa khoa phẫu thuật vốn dĩ cách đó không xa bỗng nhiên biến mất, ngay cả chút hình dáng cũng không thấy.

"A a a ---" Âm thanh bên tai dần dần trở lên rõ ràng, tiếng gào thét hết như mãnh thú kia, Lâm Văn không thể quen thuộc hơn được nữa, lúc cô vừa tới thế giới này đã từng bị đám Zombie truy sát vô số lần, đương nhiên rất quen thuộc với tiếng của bọn chúng.

Cảm giác cấp bách lập tức mạnh lên rất nhiều, những tiếng gặm ăn cũng dần truyền đến, khiến trong nội tâm cô hốt hoảng.

Một con mọc ra móng tay dài xuyên thấu qua sương mù, hướng về phía mặt cô chộp tới, quả nhiên là có Zombie mai phục ở gần đây.

Lâm Văn muốn tránh né theo bản năng, nhưng cổ chân lại bị thứ gì cuốn lấy, ngay sau đó cả người cô đều bị nhấc lên, xẹt qua giữa không trung cuối cùng rơi xuống một nơi lông lá mềm mềm.

"Ồ, búp bê, đã lâu không gặp!"

Giọng nói cực kỳ quen thuộc truyền đến, cô vừa nghiêng đầu chợt thấy cặp sinh đôi nhấc tay, dây leo đang quấn lấy cổ chân Lâm Văn từ từ rút về.

"Chị Văn, rốt cuộc bọn em cũng tìm được chị rồi!" Nghi Quân một phát bắt lấy tay cô, hốc mắt ửng đỏ, nhìn có vẻ đáng thương.

Lúc này Lâm Văn mới phát hiện người bên cạnh đều là những đội viên đã thất lạc của đội săn Chú Hề lúc trước, một người cũng không thiếu.

"Gâu gâu gâu ---" thậm chí con Poodle đang làm vật cưỡi dưới người cô cũng kêu to, chào hỏi cô.

"Sao mọi người lại tới đây?"

"Lão đại bảo bọn em tới đó!"

"Đúng rồi, lão đại đâu?"

Trong lòng Lâm Văn "Lộp bộp" một chút, cô ần ần có dự cảm không tốt.

"Tôi không biết, anh ấy gọi mọi người tới mà, mọi người không không thấy anh ấy sao?"

"Không sao cả, tìm được chị thì chẳng khác nào tìm được lão đại, sao anh ấy có thể bỏ mặc chị đâu được." Nghi Quân vừa nói vừa che miệng khẽ cười.

Lần nữa lại nghe được hai từ "Chị dâu", trong lòng Lâm Văn thật đúng là một lời khó nói hết.

Được cô bé nhắc nhở, Lâm Văn mở miệng ngậm nga bài hát kia.

"London bridge is falling down, falling down, falling down, London bridge is falling down, my fair lady..."

Bài đồng dao quen thuộc vang lên, những Zombie xung quanh lại cùng nhau gào lên, giống như đang đáp lại cô vậy.

Một trận gió lốc từ trên đỉnh đầu thổi qua, sương mù dày đặc dần dần tiêu tán, cảnh tượng chung quanh cũng trở lên rõ ràng.

Poodle to bị mang theo bọn họ nhảy lên một cái, trực tiếp phóng về phía bệnh viện.

Trên quảng trường tụ tập đầy người, có người bình thường, có dị năng giả, nhiều hơn cả là Zombie.

Hai bên đối kháng, tựa như một trận đại chiến giữa con người và Zombie.

Nhưng giữa trung tâm của cuộc chiến, có một nhóm người đang đứng, có vẻ như đang thương lượng gì đó.

Lâm Văn chẳng cần đi qua thì đã khẳng định trong đó tuyệt đối có Đường Nghị, cảnh tượng quen thuộc này, phương thức quen thuộc này, cô vốn chẳng hề muốn trải qua lần nữa đâu được không?

Mỗi một lần có cảnh tượng như vậy, mục tiêu bên cạnh Lâm Văn đều sẽ thay đổi, trước đó là từ ngài Chú Hề biến thành ngài Zombie, sau đó lại là bác sĩ Đường, lần này nếu còn thay đổi nữa thì cô sẽ lật xe tự sát tại tội.

"Mọi người đã đến đông đủ cả rồi. Bé yêu, chào cô, lần đầu gặp mặt, tôi là lão đại của Tiểu Nhu, Lý Trác. Cũng là cộng sự trước đây của Đường Nghị, hiện tại là đối thủ một mắt một còn."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc Poodle to bị xuyên qua bức tường người trùng điệp, đi đến trung tâm, đối diện với một người đàn ông thanh tú đang ngồi trên xe lăn, hần nhẹ gật đầu chào hỏi với cô.

Sắc mặt Lý Trác trắng bệch, bờ môi tím tái, thậm chí mạch máu trên mặt đều lộ ra một màu xanh tím, mặt không còn chút máu.

Trên đùi của hần đập chấn lòng, tóm lại là lai giả bất thiện*.

***Lai giả bất thiện:** Người đến không có ý tốt.

"Bọn Zombie mấy người định làm gì? Trực tiếp trà trộn vào căn cứ nhân loại, muốn một mẻ hốt gọn chúng tôi sao? Lý Trác, Zombie cao cấp như anh đạo này có vẻ sống không tốt lắm nhì."

Lý Trác đột nhiên ngửa đầu cười to: "Ha ha ha, Đường Nghị, mày cho là mình khóa tẩm da người lên thì thật sự có thể hòa lẫn giữa con người hay sao. Bọn họ có biết thật ra mày chính là tổ tông của đám Zombie không? Những virus này đều do mày mà ra, toàn bộ thế giới đều vì mày mà loạn."

Những nhân loại và dị năng giả đang đứng sau lưng vốn đang hoàn toàn ủng hộ, xem Đường Nghị như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nhưng bây giờ lại nghe được câu nói này của Lý Trác, từng người đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

"Người nói vậy, người mới là Zombie, bác sĩ Đường không biết đã vì mọi người mà có bao nhiêu cố gắng và cống hiến, chỉ có cậu ấy mới có thể cứu được người từng bị Zombie cắn, Zombie như các người đừng mơ tưởng dùng loại phương thức này để chia rẽ bọn ta!"

Có điều người vẫn tỉnh táo tương đối nhiều, cộng thêm cống hiến của Đường Nghị trong căn cứ đều rõ như ban ngày, muốn nói hần là Zombie, thật sự là không có ai tin tưởng.

Thấy đám người đều đỏ mặt tá tai đứng về phía Đường Nghị, giúp anh nói chuyện, sắc mặt Lý Trác trầm xuống, trong ánh mắt lộ ra vẻ tức giận, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Đường Nghị, tên tiểu tạp chủng như mày vẫn sẽ thu mua lòng người giống hệt trước kia, ở đâu cũng có thể trở thành tiêu điểm, là lăng tự tình thần của mọi người. Nhưng bản chất thật sự của mày đã đối trả lại còn buồn nôn, sau lưng làm ra những chuyện kia, quả thật khiến lòng người rét lạnh!"

Giữa Lý Trác và Đường Nghị có vẻ có không ít thù hận, bây giờ hần bị chọc giận, lập tức liền mở miệng nhục mạ.

Câu nói này của hần lập tức lại khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, hệ thống thì đang xem náo nhiệt trong đầu cô.

"Tên Lý Trác này ngược lại hiểu rõ Xảo Trá đấy, hiếm khi có một người biết chuyện, chỉ là hơi ngu. Đừng chần chừ nữa, tranh thủ thời gian làm đi chứ, chỉ nói miệng lưỡi thì có gì tài ba!"

Lâm Văn thấy nó đứng đấy nói chuyện không đau eo, ngay cả mắt trắng cũng chả muốn trợn nữa.

"Tôi tốt hay xấu, không phải một mình anh là có thể đánh giá." Ngược lại Đường Nghị vẫn luôn rất bình tĩnh.

Anh vẫy vẫy tay với chú chó bên cạnh, Poodle được anh dạy dỗ thật ngoan ngoãn, lập tức quỳ chân trước trên mặt đất, toàn bộ người đều nằm xuống.

Tay của anh lại ngoác lần nữa, lần này hiển nhiên gọi Lâm Văn.

Còn chưa đợi cô già vờ không nhìn thấy, Nghi Quân ở bên cạnh đã đẩy cô một cái.

Lâm Văn chỉ có thể ngoan ngoãn đi đến, lúc khoảng cách giữa cô và Đường Nghị chỉ còn hai bước, bác sĩ Đường đưa tay một cách đầy chiếm hữu, dùng một tay ôm cô vào lòng.

"Chỉ cần bé yêu của tôi cảm thấy tôi tốt, vậy là đủ rồi. Văn Văn, em cảm thấy tôi có tốt với em không?" Anh đưa xoa đầu Lâm Văn.

Vấn đề này không có đáp án thứ hai, Lâm Văn sờ ngực 75B của mình nói cho anh biết: "Tốt, anh là người tốt với em nhất trên thế giới này."

"Đường Nghị, mày đừng tự lừa mình dối người nữa, đây cũng là một cô gái bị mày lừa. Lâm Văn, hần là cô đã từng gặp Tiểu Nhu, Tiểu Nhu cũng giống như cô, cũng là một người mà hần bồi dưỡng ra, kết quả nói không cần là không cần, cô cũng sẽ không ngoại lệ. Đàn ông đối với phụ nữ, luôn có một ngày sẽ chán ngấy. Cô -- "

Hần còn chưa nói hết, Đường Nghị liền vỗ tay ra tiếng, lập tức có mấy đóm lửa bay về phía hần.

Năng lực của Đường Nghị ghê gớm đến mức nào, những người khác không biết, nhưng Lý Trác lại rõ hơn ai hết.

Lửa dị năng của anh nằm ở một đẳng cấp hoàn toàn khác với dị năng giả bình thường, chỉ cần nhiễm phải một chút, lửa kia nhất định vừa chạm vào là đốt ngay, hơn nữa còn đốt cháy hoàn toàn.

Sắc mặt Lý Trác nhẵn lại, hần lập tức thổi một hơi, một con gió lốc mãnh liệt thổi qua, đốm lửa kia bị hần thổi bay về phía bầy zombie, mấy Zombie bất hạnh nhiễm phải cứ như vậy bị đốt thành tro.

Bầy Zombie đằng sau từ lúc đối diện với nhân loại đã sớm rơi vào trạng thái điên cuồng, hai mắt bọn chúng phiếm hồng, giương nanh múa vuốt tựa như muốn nuốt hết những người đối diện kia.

Nhưng bọn chúng đã tiếp nhận mệnh lệnh rõ ràng, không thể động đậy, chỉ có chờ tại chỗ, cho nên đến nay bọn nó đều đang không chế bản năng.

Trình độ thống lĩnh của Zombie cấp cao và Zombie cấp thấp, chỉ cần nhìn sơ là thấy rõ.

"Anh có thể nói lung tung về tôi, nhưng không thể nói bẽ yêu của tôi." Đường Nghị chau mày.

"Mày đừng đắc ý quá sớm, lần này tao có chuẩn bị mà đến, tao đã nghiên cứu ra thuốc khiến mày phải lộ ra bộ mặt thật sự, mày cứ đợi đến lúc bại lộ thân phận, trở thành tội nhân của cả thế giới đi, tao sẽ trả lại sự thanh bình cho mọi người và thế gian này!"

Lý Trác quát to một tiếng, lập tức lấy ra hai viên thuốc thử, đột nhiên ném về phía Đường Nghị.

Đồng thời hần còn vận dụng dị năng hệ gió của hần, khiến mùi của thuốc hoàn toàn thổi về phía Đường Nghị.

Gió lốc đánh tới, Lâm Văn bị gió thổi làm nước mắt chảy ra.

Yếu đuối như cô, tại sao lại muốn đề cô gặp phải tai nạn lớn như thế chứ, cô chẳng hề muốn tạo nên, cô chỉ muốn ở cùng Poodle. TAT

Tiếng gió dần dần nhỏ lại, Lâm Văn chợt nghe phía sau phát ra tiếng gào thét dồn nén, căn bản không phải do nhân loại phát ra.

Bờ vai của cô bỗng nhiên bị người ta tóm lấy, Lâm Văn vô thức nhìn đầu vai một chút, lập tức nhìn thấy móng tay kia dài ra.

"Đường --" cô còn chưa kịp gọi ra, cả người đã bị xoay lại, trực tiếp nhìn thấy mặt mũi Đường Nghị tràn đầy mạch máu xanh tím, đôi mắt anh đỏ lên, khuôn mặt vốn tuấn tú cũng hoàn toàn thay đổi.

Thậm chí hàm răng vốn trắng tinh chỉnh tề, bây giờ cũng mọc ra răng nanh, hiện tại Đường Nghị đã hoàn toàn bị Zombie hóa, hoàn toàn khác biệt với khi bị nửa Zombie hóa lúc trước, anh đã mất đi lý trí.

Còn không đợi Lâm Văn nói chuyện, Đường Nghị đã cúi người xuống há miệng to như chậu máu, lập tức cắn bả vai cô.

Cảm giác răng nhọn đâm vào da thịt tuyệt đối không hề dễ chịu, đau đớn tận xương tủy.

"A --" Anh điên cuồng hút lấy máu tươi của cô, thậm chí còn kéo một miếng thịt từ trên vai cô xuống, dầm máu, trực tiếp nuốt vào trong miệng, ngay cả động tác nhắm nháp cũng không có.

"Lão đại!" Tiếng thét chói tai của bọn Nghi Quân truyền đến.

Những người sau lưng vốn dĩ vẫn luôn ủng hộ Đường Nghị cũng nhao nhao lui lại, bây giờ khí tràng trên người Đường Nghị tuyệt đối không tầm thường, những Zombie cấp thấp kia ngay cả một đầu ngón tay anh cũng không sánh nổi.

"Hần chính là Zombie, các người nhìn thấy cả rồi chứ, đều là tại hần! Là hần tạo ra huyết thanh có độc, tiêm vào trong cơ thể của mình, sau đó những huyết thanh kia lẫn vào thị trường, mới có ngày hôm nay..." Lý Trác trông thấy anh trực tiếp ôm Lâm Văn bắt đầu gặm ăn, không khỏi cười ha hả lên, biểu cảm trên mặt hần bắt đầu trở nên dữ tợn mà điên cuồng, thậm chí khi thấy Đường Nghị ăn sạch bé yêu mà anh coi trọng nhất, trong lòng của hần hiện lên vài phần khoái cảm.

Lâm Văn chưa từng cảm thấy đau đớn thế này bao giờ, bởi vì Đường Nghị đã hoàn toàn mất khống chế, móng tay vừa dài vừa nhọn của anh lần lượt xé từng miếng thịt trên người cô xuống, điều này khiến cô nhớ tới lúc ăn khoai lang vào mùa đông, lột từng lớp vỏ, sau đó sẽ có thể ăn từng ngum từng ngum.

Chắc hẳn trong mắt Đường Nghị, cô chính là một củ khoai lang cực kỳ ngon.

"Phốc --" một tiếng, là cả bàn tay của anh đã chui vào ngực Lâm Văn, nháy mắt đã cảm trái tim của cô.

"Bác sĩ Đường, em đau quá, đau quá." Lâm Văn đau đến khóc lên.

Cô thấp giọng cầu khẩn anh, giọng nói mang vẻ mềm mại, lại hít vào một hơi, mắt thấy sắp đau đến ngất đi.

"Đinh --- giá trị xảo trá tăng mười điểm, tổng cộng chín mươi điểm."

Từ lúc Đường Nghị hoàn toàn Zombie hóa, hệ thống vẫn luôn nhắc nhở cô, giá trị xảo trá đang không ngừng tăng lên, lập tức liền đạt tới chín mươi điểm.

Hai mắt đỏ ngầu của Đường Nghị nhìn cô không chớp mắt, dường như lộ ra vẻ mờ mịt, cánh tay của anh rút lui, nhưng vẫn nắm chặt lấy trái tim đang đập của Lâm Văn.

Lại "Phốc ---" một tiếng, cuối cùng cánh tay của anh cũng lui ra khỏi thân thể cô, trong lòng bàn tay đang cầm lấy một trái tim đỏ tươi.

Lâm Văn cảm thấy toàn thân rét run, trước mắt biến thành màu đen.

"Đinh --- giá trị xảo trá tăng mười điểm, chúc mừng ký chủ đã xoát đầy, chuẩn bị đến thể giới tiếp theo!"

Giọng nói của Lật Xe dần dần trở nên mơ hồ, cô đã chẳng nghe rõ được gì nữa.

Cô cảm thấy toàn thân đều đau, dù sao cũng máu me đầm đìa, nhưng đau nhất chính là trái tim.

Cô đã làm mất trái tim của mình, rõ ràng bác sĩ Đường thích cô như vậy, yêu cô thương cô như vậy, sao chỉ vì hai viên thuốc đã biến thành người khác, đối xử với cô tàn nhẫn như vậy.

Coi như giả trị xảo trá có xoát đầy đi nữa thì cô cũng không vui về gì mấy, chỉ tràn đầy mệt mỏi và phẫn nộ.

Chẳng lẽ nhất định cô phải chết thảm như vậy thì mới có thể xoát đầy giả trị xảo trá hay sao?

"Lâm Văn, Lâm Văn ---" dường như có ai đó đang nhẹ giọng gọi cô.

Tác giả có lời muốn nói: Chẹp, không ngược đâu:-D

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Mê tình mật thế (17)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Lâm Văn nghe thấy có người gọi mình, nhưng ý thức từ đầu đến cuối đều mê man.

Cô muốn nói chuyện với hệ thống, để nó tranh thủ thời gian mang mình rời khỏi thế giới chết tiệt này, bởi vì trạng thái hiện giờ của cô rất không thích hợp, luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Nhưng hệ thống căn bản không có cách nào giao lưu với cô, giống như đã bị thứ gì đó ngăn cản vậy.

Trước mắt của cô vẫn luôn có hai cảnh tượng xuất hiện, giống như hiện thực và hư ảo đang luân phiên chuyển đổi.

Một cảnh là mình huyết lệ chảy dọc, còn một cảnh tượng khác lại khá mơ hồ, giống như có người đang gọi cô.

Cuối cùng cô vẫn bị kéo vào trong cảnh tượng đáng sợ kia, cô muốn nhìn thử xem sau khi Đường Nghị ăn cô sẽ có phản ứng như thế nào.

Kết quả cô vừa tiến vào trong cảnh tượng kia, cũng cảm thấy toàn thân đau xót, bởi vì Đường Nghị đã ăn xong cô, ném cô lên mặt đất, thân thể của cô va đập, chút xương trắng lộ ra bên ngoài đều bị va gãy, trạng thái rất khó chấp nhận.

Đường Nghị vẫn trong trạng thái hai mắt đỏ ngầu, cổ họng của anh thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét không giống tiếng người, đôi mắt vẫn luôn dò xét người ở cả hai bên, giống như đang tự hỏi là nên ăn người hay ăn Zombie.

Lý Trác vốn dĩ đang cười đến mức vô cùng đắc ý, đặc biệt là khi nhìn thấy cảnh tượng Đường Nghị cắn nuốt Lâm Văn, trong lòng dâng lên từng đợt khoái cảm.

"Đường Nghị, mày cũng có hôm nay. Đến lúc mày tỉnh táo lại, nhìn thấy một đồng xương trắng của bé yêu nhà mày, có khi mày sẽ muốn giết chết cả thế giới cũng nên. Nhưng mà mày lại chẳng thể giết ai cả, bởi vì kẻ chơi chết cô ta chính là mày, mày nên giết chết chính mày đi, ha ha ha —— "

Hắn bắt đầu cười như điên, nhưng sau khi cười xong lại bắt đầu ho khan, có vẻ thân thể cũng không tốt.

Cô lẽ là ông trời không muốn để hắn cứ tùy ý như thế, Đường Nghị vọt thẳng về phía hắn, Lý Trác còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nhào trúng.

Móng tay rất dài của Đường Nghị trực tiếp đâm thẳng vào ngực của hắn, giống như lúc giết chết Lâm Văn vậy, lòi cả trái tim của hắn ra.

Chỉ có điều anh không ăn thịt Lý Trác, thậm chí còn ghét bỏ vết máu của hắn, hai tay cùng đưa vào trong ngực của hắn, trực tiếp phanh thây Lý Trác.

Từng tảng thịt rơi xuống đầy đất, mấy Zombie cấp cao bên cạnh đều bị máu văng trúng, giống như một con mưa máu, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch.

"Đường Nghị, buông tha cho tôi đi, đều là lão đại —— không, đều là chủ ý của tên súc sinh Lý Trác này, chúng tôi không muốn như vậy đâu, cũng không muốn hủy diệt thế giới này, đều tại hắn có bệnh."

"Đường lão đại, tôi sai rồi, anh mới là lão đại, Lý Trác chính là đồ —— "

Người này còn chưa kịp nói hết, Đường Nghị bỗng nhiên bay đến bên cạnh hắn, lặp lại cách giết chết Lý Trác trước đó.

Mỗi một người đều trực tiếp bị móc tim, thậm chí bởi vì anh móc quá nhiều trái tim, thủ pháp biến hóa đến mức thuần thục vô cùng, trên đất đều là thi thể chia năm xẻ bảy.

Nhân loại ở phía đối diện sau khi nhìn thấy những thấy cảnh tượng tàn nhẫn đầm máu kia, đã sớm bị dọa đến run chân, không còn một ai dám nói bác sĩ Đường là người tốt nữa.

Dân chúng bình thường đã sớm thét chói tai chạy trốn, ngay cả những dị năng giả tay dính vô số máu tươi bây giờ đều bị dọa đến mặt không còn chút máu, thậm chí đáy lòng còn sinh ra cảm giác cực kỳ sợ hãi.

Cuối cùng bọn họ cũng không kiên trì nổi nữa, từng người dùng hết tất cả vốn liếng bắt đầu chạy trốn.

Đám Zombie cấp cao cũng cực kỳ sợ hãi, bề ngoài của bọn hắn gần như không khác gì con người, thậm chí ngay cả lý trí của mình cũng có thể giữ, nhưng điểm khác biệt duy nhất chính là, đồ ăn của bọn hắn chính là con người, cho nên vẫn không cách nào thay đổi được sự thật bọn hắn là Zombie.

"A a a —— "

Những Zombie cấp cao này thấy mình không phải là đối thủ của Đường Nghị, ai nấy cũng gấp rút muốn chạy trốn.

Nhưng Đường Nghị quá lợi hại, anh là quái vật toàn dị năng, hoàn toàn là sự tồn tại nghịch thiên, cho nên bất luận là Zombie cấp cao hay là dị năng giả lợi hại, trong mắt Đường Nghị đều chỉ là con kiến yếu ớt có thể bóp chết bất cứ lúc nào, cực kỳ nhỏ bé.

Cho nên bọn hắn không thể liều mạng, chỉ có cuống họng cứ luôn gào thét gì đó, những Zombie bình thường đang đứng tại chỗ không động đậy lập tức tiếp nhận được mệnh lệnh, cả đám đều đi về phía Đường Nghị, muốn ngăn cản anh để những Zombie cấp cao kia có thời gian chạy trốn.

"Rống ——" Có điều sau khi Đường Nghị gầm nhẹ một tiếng, hàng ngàn hàng vạn Zombie đang tràn về phía trước bỗng nhiên dừng bước, thậm chí động tác bắt đầu chần chờ lui lại, hiển nhiên là sợ Đường Nghị.

"A a a ——" Đám Zombie cấp cao còn sót lại bên kia cũng không từ bỏ, số đông lực lượng lớn chính là át chủ bài duy nhất của bọn hắn, nếu như lúc này cũng không dùng được, vậy bọn hắn thật sự xong đời rồi.

Bọn hắn duy trì rất nhiều tập tính của con người, ngay cả ham sống sợ chết cũng không khác mấy, giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt.

Cho nên cho dù bọn hắn biết những Zombie bình thường kia càng e ngại Đường Nghị, nhưng vẫn còn đang vùng vẫy gây chết.

Zombie cấp thấp cũng chỉ có thể bị Zombie cấp cao chi phối, Đường Nghị lại là Zombie lợi hại nhất ở đây, cho nên đám Zombie bình thường không chấp hành mệnh lệnh của bọn hắn cũng là rất bình thường.

Đường Nghị thấy mấy Zombie cấp cao kia muốn chạy trốn, hiển nhiên tâm trạng rất không tốt, anh càng tăng cao âm lượng gầm vài tiếng.

Thân thể đám Zombie cấp cao cứng đờ, ngay sau đó bọn hắn chợt phát hiện thân thể của mình không thể động đậy được nữa, theo tiếng gầm của Đường Nghị, bọn hắn hoàn toàn không thể khống chế được cơ thể, đi đến trước mặt anh.

Zombie cấp cao có quyền thống trị tuyệt đối đối với Zombie cấp thấp, bây giờ ngay trước mặt tổ tông Zombie Đường Nghị, bọn hắn chính là Zombie cấp thấp, Đường Nghị hoàn toàn có năng lực khống chế bọn hắn.

Bây giờ bọn hắn từng bước một đi về phía quái vật này, nhìn biểu cảm trầm mặc của Đường Nghị cùng với tròng mắt đỏ ngầu, từng Zombie dù là trái tim đã lạnh lẽo, huyết dịch đã không còn lưu thông, nhưng vẫn cảm nhận được sự sợ hãi vô tận.

Nhưng bọn hắn lại không thể làm được gì, chỉ có thể tùy ý đưa mình vào miệng cọp.

"Phốc ——" một tiếng, lại một cánh tay đâm vào trái tim, Đường Nghị vẫn cứ như thể móc từng trái tim một ra.

Ánh mắt những người này đều đờ đẫn, trong lòng hối hận.

Tranh đấu giữa Zombie và nhân loại càng ngày càng mãnh liệt, căn cứ tụ tập nhân loại càng thêm tiên tiến công nghệ cao, mỗi một căn cứ đều có công năng giám sát rất mạnh, cho nên dù bề ngoài những Zombie cấp cao này không khác con người là mấy, nhưng cũng không có cách nào trà trộn vào trong đó, chỉ có thể để người ta lên lút mở cửa cho bọn hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Tối hôm qua lúc bọn hắn đi theo Lý Trác vào, cầm hai ống thuốc có thể làm Đường Nghị nổi điên, trong lòng còn vô cùng mừng thầm, chỉ cần xử lý Đường Nghị, bọn hắn sẽ có thể xưng bá thế giới.

*Duong: Chương trước mình làm thành viên thuốc, là ống thuốc mới đúng, mình sẽ sửa sau nhé >~

Cho dù dùng thân phận Zombie, bọn hắn đã từng vô số lần mời Đường Nghị gia nhập với bọn hắn, đồng thời cho anh làm đầu lĩnh, nhưng Đường Nghị đều cự tuyệt.

Chẳng qua trước đó là anh không đếm xỉa đến, mặc dù đóng vai chú hề lẫn trong loài người, nhưng chỉ cần Zombie không chủ động trêu chọc anh, anh cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Đến tận sau này khi anh gặp được một cô gái xinh đẹp tinh xảo, Đường Nghị liền thay đổi, anh mang cô về trụ sở của mình, đồng thời để cô làm búp bê của đội, cùng chính là bé yêu của anh, chỉ là người thuộc về duy nhất một mình anh.

Lúc đó, anh bắt đầu nghiêng về phía loài người, dù nhân loại đã từng tìm anh gây sự vô số lần, nhưng anh vẫn trợ giúp nhân loại, thậm chí còn bắt đầu lấy huyết thanh của mình ra, cứu vớt những người từng bị Zombie cắn.

Bây giờ rốt cuộc những Zombie cấp cao này cũng nhắm nghiền hai mắt, những Zombie cấp thấp cũng chẳng thể làm nên trò trống gì, vọng tưởng Zombie xưng bá thế giới triệt để kết thúc.

Không có Zombie cấp cao khống chế, Đường Nghị chỉ rống lên hai tiếng, những Zombie cấp thấp đều chạy tán loạn, không dám dừng lại nữa.

Cả căn cứ lớn như vậy chợt trở nên im ắng, những người khác đều nằm trên đất, chỉ có một mình Đường Nghị đứng ở nơi đó.

Nhân loại và Zombie đều chạy, không còn ai quấy rầy anh nữa.

Anh như chợt nhớ ra điều gì đó, chậm rãi quay đầu, nhìn thi thể lộ ra cả xương trắng của Lâm Văn trên mặt đất, không khỏi thấp giọng rống lên hai câu.

Đáng tiếc không có ai trả lời anh, một tàn ảnh hiện lên, anh đã đến bên cạnh cô.

Mùi máu trên người Lâm Văn đối với anh mà nói chính là dụ hoặc trí mạng, anh ôm lấy cơ thể Lâm Văn, vrom lười liếm hai cái ngay chỗ đang chảy máu trên ngực Lâm Văn.

Nội tạng của cô đều đã bị móc ra, anh muốn đánh thức cô.

Trong ý thức của anh, cô gái trước mặt mãi mãi cũng sẽ không chết, bởi vì khoảnh khắc lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, trong nội tâm lập tức sợ hãi chuyện có một ngày cô sẽ chết, cho nên lúc đó anh đã cho cô quyền hạn vĩnh sinh.

Dù trên thân chỉ còn xương trắng, cô cũng có thể sinh ra máu thịt, sống lại bầu bạn bên anh lần nữa.

Thế nhưng lần này cô lại không hề có một chút dấu hiệu sinh trường máu thịt nào.

Một con bò câu từ trên trời hạ xuống, từ bộ lông bản thiu của nó có thể thấy, đây hẳn là con bò câu đã mổ Lâm Văn kia.

Nó trực tiếp đáp xuống đất, đi về phía một đoạn ruột đầy máu, mắt nó như bốc lửa, giống như đang nhìn thấy một kho báu vậy.

Đường Nghị chỉ một ngón tay, một lưỡi dao gió bay ra, trực tiếp chém đứt miệng và hai cánh của nó, con bò câu kia lập tức ngã trên mặt đất, không thể động đậy.

"Lâm, Lâm Văn ——" cô họng của anh trượt xuống hai lần, gọi ra tên của cô một cách khó khăn.

"Lâm Văn, Lâm Văn..."

Tiếng gọi càng ngày càng thông thuận, chất giọng khàn khàn cũng dần dần trở lại bình thường, giống của một con người.

Trong mắt đỏ ngầu rồi cuộc cũng có thể chuyển động, chỉ có điều vừa mới chuyển hai vòng đã có nước mắt trượt xuống từ khóe mắt.

"Lâm Văn, sao em có thể chết được? Tôi đã giao phó quyền hạn vĩnh sinh cho em, em sẽ không chết. Em phải ở bên cạnh tôi đến thiên hoang địa lão, thiên trường địa cửu ở thế giới này. Sao em có thể bỏ lại tôi mà đi?" Anh gần hỏi từng tiếng, nước mắt không ngừng chảy ra.

Người đã bị lấy đi trái tim, sẽ không sống lại.

Cho dù có được quyền hạn vĩnh sinh, cũng sẽ không thể sống lại.

Lâm Văn cảm thấy kỳ quái, rõ ràng cô đã chết, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những hình ảnh này, nghe được lời anh nói.

Đường Nghị vô cùng hối hận, giữ chặt tay cô không buông, muốn đánh thức cô.

Nhưng nhiều chỗ trên cánh tay phải lẫn tay trái Lâm Văn đều đã nhìn thấy xương trắng, phần thịt đã biến mất không thấy đâu, không cần phải nói cũng có thể đoán được, nhất định là đã bị Đường Nghị ăn.

Anh càng khóc thảm thiết hơn, cũng không dám chạm vào tay của cô nữa.

Đây là lần đầu tiên Lâm Văn thấy anh rơi lệ, rất khó tưởng tượng, một người đàn ông men như bác sĩ Đường, còn là mưu mô xảo trá như thế, gần như không ai có thể để khiến anh chịu thiệt thòi, cô đã nghĩ cả đời này mình sẽ không thể nhìn thấy anh rơi lệ.

Nhưng giờ đây nhìn thấy đáng vẻ khóc bù lu bù loa của anh, ngoại trừ buồn cười ra, trong lòng cũng ê ẩm, giống như bị ai đó dùng dao đâm vậy, mà thật ra cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, bởi vì trái tim cô đã bị tên khốn Đường Nghị này khoét mất rồi.

Nhưng khi nhìn lấy anh khóc thảm thiết như thế, vậy mà Lâm Văn lại đau lòng.

Nếu hệ thống ở đây, nhất định sẽ mắng cô là đồ ngốc.

Vậy mà lại mềm lòng với kẻ đã giết mình, hơn nữa còn đau lòng cho hắn.

"Bé yêu, tôi đã giết em, em có trách tôi không?" Anh ôm cô, ngẩng đầu yếu ớt hỏi một câu.

Tựa như anh không còn sức lực vậy, thậm chí trên hàng lông mi dài còn đọng lại nước mắt, nhìn cực kỳ đáng thương.

"Không trách, em không trách anh ——"

Lâm Văn không ngờ cô có thể mở miệng nói chuyện, hơn nữa còn nói ra lời trong lòng.

Cô lập tức ngậm miệng, cô vốn dĩ đã chết triệt để rồi, đôi mắt vẫn luôn mờ to, đáng vẻ chết không nhắm mắt, hiện giờ sao lại có thể nói ra thành lời được.

"Hừ hừ hừ ——" Đường Nghị ôm lấy cô, đầu tựa vào lồng ngực của cô, bắt đầu thấp giọng bật cười.

Thậm chí anh cười đến độ ngay cả thân thể của cô đều cũng rung động theo, nhưng Lâm Văn vốn động một chút đã đau muốn chết thì bây giờ lại không còn chút cảm giác đau nhức nào.

"Em đã trao trái tim mình cho tôi, cho nên em đã hoàn toàn là người của tôi, chúng ta nhất định phải bạch đầu giai lão, thiên trường địa cửu ở thế giới này." Rốt cuộc Đường Nghị cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ lên của anh đã khôi phục bình thường, vết xanh tím kinh khủng trải rộng kia cũng đã biến mất, vẫn là khuôn mặt trắng trẻo mịn màng kia.

"Anh ——" Lâm Văn hơi nghi hoặc mở miệng.

Cô muốn hỏi, nhưng trong lòng chứa đựng quá nhiều vấn đề, trong lúc nhất thời không có cách nào mở miệng, hơn nữa cô phát hiện cô và hệ thống đã hoàn toàn mất liên lạc.

Xem ra tên thiếu năng Lật Xe kia lại không được rồi, lần trước bị Lạnh Nhạt phát hiện, lần này lại trực tiếp bị Xảo Trá ngăn cách.

"Đây là một ảo cảnh, một huyền cảnh do em làm chủ. Những gì em chờ đợi và sợ hãi đều sẽ thể hiện trong này. Huyền cảnh này là ý tưởng chân thật nhất sâu trong nội tâm của em, căn bản không có cách nào che giấu."

Đường Nghị không chờ cô hỏi đã chủ động giải thích cho cô.

Lâm Văn nghe vậy, trong lòng có cảm giác bất an mãnh liệt.

"Em sợ tôi sẽ giết chết em, nhưng em lại kỳ vọng chính em sẽ tử vong. Em sợ hãi tôi sẽ phản bội nhân loại, đứng về phía Zombie. Em sợ rời khỏi tôi, vừa hi vọng rời khỏi tôi. Em hy vọng tôi khổ sở, nhưng lại sợ tôi quá khó chịu..."

Mỗi câu mỗi chữ Đường Nghị nói ra, Lâm Văn chỉ cảm thấy giống như thiên thư, nhưng lời anh nói lại đều là sự thật.

"Em không hiểu anh đang nói cái gì." Ánh mắt Lâm Văn dao động, ngay cả ở trong lòng kêu gọi hệ thống cô cũng không dám, bởi vì đây là huyền cảnh do Đường Nghị sáng tạo ra, tuy nói cô là chúa tể ở đây, nhưng trong lòng Lâm Văn đang nghĩ gì, nhất định đều không thoát khỏi ánh mắt của anh.

Đường Nghị nghe thấy cô nghĩ một đằng nói một nẻo, thấp giọng cười lần nữa, giống như đã nghe được câu chuyện cười thú vị nào đó vậy.

"Bé yêu của tôi, em không cần phải sợ hãi, bất luận là trong mơ hay là hiện thực, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không làm hại em. Nếu quả thật có một ngày như vậy, người chết trước nhất định là tôi, đây là lời tôi nguyện rủa cho chính mình, cũng là tuyên ngôn tình yêu tôi dành cho em. Tôi là bác sĩ, tôi tin chắc rằng đứng trước sinh tử, người người đều bình đẳng, tôi cũng đã từng thấy vô số sinh tử, cho nên có đôi khi chỉ muốn phó thác cho trời. Nhưng giữa tôi và em, sinh mệnh của em càng quý giá hơn tôi, dù đều là một sinh mạng, tôi cũng sẽ khiến mệnh của em sinh sôi không ngừng, ai cũng không thể tổn thương em, bao gồm cả chính tôi!"

Đường Nghị cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên bờ môi cô.

Không thể không nói, lời bày tỏ của bác sĩ Đường là câu nói hay nhất cô từng nghe.

Lâm Văn bỗng nhiên cảm thấy trong lồng ngực trống trải của mình có thứ gì đó đang sinh trưởng.

"Thình thịch ——" ở nơi vốn lạnh lẽo, bị sự cực nóng lấp đầy, trái tim của cô lại về tới lồng ngực, huyết dịch lưu thông lần nữa.

Thân thể đã bị xé thành mảnh nhỏ bắt đầu chậm rãi sinh trưởng, cô kinh ngạc nhìn Đường Nghị, đôi mắt tĩnh mịch kia của bác sĩ Đường thực sự quá dụ người phạm tội, chỉ cần bước vào thì chẳng thể chạy thoát nữa.

Lúc này trong lòng Lâm Văn là sự kích động không thể nghi ngờ, cô nhấc cánh tay vẫn còn lộ xương trắng kia, nhẹ nhàng sờ lên mặt bác sĩ Đường.

Trên gương mặt trắng trẻo của anh lập tức dính chút máu, nhìn có vẻ mỹ lệ mà bệnh trạng.

Hai tay Lâm Văn đặt lên mặt anh, để anh cúi đầu xuống, mình thì ngẩng đầu, hơi dùng sức hôn lên môi anh.

Trên môi của cô còn dính vết máu, lúc bác sĩ Đường đưa đầu lưỡi lượn vào trong miệng cô, trên đầu lưỡi lập tức tràn ngập hương vị tanh ngọt, vẫn là sự dụ hoặc trí mạng như thế, là hương vị anh thích nhất.

Đến khi một nụ hôn hoàn tất, thân thể Lâm Văn đã khôi phục gần hết, cô nhẹ thở hắt hển.

Dù sao vẫn còn trong trạng thái suy nhược mà lại hôn kịch liệt như thế, cô vẫn hơi gắng sức.

Cô thở trong chốc lát, sắc mặt hơi đỏ lên, hiển nhiên là cảm thấy xấu hổ vì hành động nóng đầu của mình vừa rồi.

Cuối cùng cô ho nhẹ một tiếng, giả vờ bình tĩnh nói: "Anh làm em cảm động, cho nên mới muốn hôn anh một chút."

Đường Nghị bật cười lần nữa, lần này trên mặt anh đầy vẻ đắc ý, cũng cúi đầu xuống hôn khước miệng của cô: "Tôi biết em không chỉ muốn hôn tôi một chút, còn muốn làm tôi một chút. Có điều bây giờ không phải lúc, chúng ta nên chọn thời điểm địa lợi nhân hoà."

Lâm Văn nghe thấy câu nói đùa tục tĩu của anh, lập tức càng thêm ngượng ngùng, người này sao lại đoán chuẩn tâm tư của cô như vậy chứ.

"Bé yêu, nên tỉnh lại thôi."

Anh ghé sát vào tai cô, thấp giọng nói một câu, giống như đang gọi thần trí của cô quay về, thậm chí còn há miệng cắn nhẹ vành tai của cô.

Lâm Văn chỉ cảm thấy con mắt nhói nhói, đầu hơi đau, chờ đến khi cô chớp mắt lần nữa, phát hiện cảnh tượng trước mắt đã không giống khi nãy.

Giờ phút này cô đang an vị trên lưng Poodle, cô bé Nghi Quân đang trông coi cô, chung quanh đã sớm hỗn chiến loạn xạ.

Chiến tranh giữa nhân loại và Zombie đã bắt đầu, Lý Trác ngồi trên xe lăn, nhìn những dị năng giả khí thể hung hãn kia, trên mặt không hề có sự sợ hãi.

Bởi vì bên cạnh hắn đều là Zombie cấp cao, giống như cô thấy trong huyền cảnh, những Zombie cấp cao đang ngựa đầu gào thét, có một số Zombie cấp thấp xông lên bảo vệ Lý Trác.

Ba tầng trong ba tầng ngoài, căn bản không ai có thể giết chết hắn.

Lâm Văn nhìn mấy lần liền vội vàng tìm kiếm Đường Nghị trong đám đông, quả nhiên anh đã trở thành nhân vật cấp bậc lãnh tụ bên phía nhân loại, dẫn đầu xông vào trong đám Zombie.

Những Zombie cấp thấp kia căn bản không dám làm gì anh, trên tay anh không ngừng xuất hiện đốm lửa, chỉ cần dính vào sẽ bị đốt ngay. Những sinh vật ngu ngốc này đều không có trí thông minh, ngửi thấy hương vị nhân loại đều không ngừng chen chúc, muốn đi ăn người, kết quả lại chen thành một đống, số lượng của bọn chúng rất không lồ, hiển nhiên là lần này Lý Trác có chuẩn bị mà đến.

Có điều số lượng nhiều cũng không có nghĩa là sức mạnh lớn, có đôi khi còn trở thành vướng bận.

Chẳng hạn như bây giờ, chỉ cần có một đốm lửa rơi trúng một con Zombie, sơ sơ có thể thiêu chết mười con, dù sao bọn chúng đều chen thành một cục, nhìn thấy lửa cháy cũng không biết tránh.

Bọn chúng không biết đau đớn, cho nên dù lửa thiêu đến cũng sẽ không sợ sệt, còn chấp nhất xông về phía con người.

So với những Zombie không có não, đương nhiên là con người thông minh hơn rất nhiều, phần lớn là mấy người một tổ, dù sao bọn họ đều là tiểu đội thợ săn, hợp tác vô cùng ăn ý, chỉ cần mấy người đã có thể tiêu diệt mười thậm chí trên trăm Zombie.

Lâm Văn đang cười Poodle thì đang ở hậu phương, nhưng đội viên khác trong đội săn Chú Hề đều ra chiến trường, hơn nữa từng người giết đến sáng khoải, kích thích cực kỳ.

"Ồ kia, chị dâu chị tỉnh rồi. Lão đại rất lo lắng chị đó, chẳng qua chị ôm chị một cái ngay trước mặt đầu lĩnh Zombie thôi, vậy mà chị lại thẹn thùng đến ngất đi, da mặt của chị cần phải rèn luyện một chút mới được. Da mặt mỏng như vậy mà ở cùng với lão đại, nhất định sẽ bị bắt nạt!" Nghi Quân thấy cô có động tĩnh, lập tức quay đầu cười hi hi nói đùa với cô.

Lâm Văn nhếch miệng, cô đã bị bắt nạt rất thâm rồi.

Vừa rồi còn diễn kịch trong huyền cảnh kia kia, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

"Anh ấy cũng đã thay đổi đáng kể, không còn là ngài Chú Hề nữa, sao em lại nhận ra được anh ấy là lão đại của em?" Lâm Văn hơi hiếu kỳ hỏi thăm.

"Gi chứ, bọn em đã từng thấy gương mặt lúc chưa hóa trang của anh ấy rồi, giống nhau như đúc không thể giả được. À, phải rồi, trước đó hình như chị dâu vẫn chưa thấy qua." Nghi Quân nghiêng đầu một chút, nhẹ giọng giải thích.

Lâm Văn lập tức nóng máu, ha ha, bác sĩ Đường, quả nhiên là độc nhất là lòng dạ đàn ông, gương mặt kia cũng đã cho đội viên nhìn, nhưng lại không cho cô nhìn, toàn bộ quá trình chỉ có một mình cô là thiếu năng, bị đùa bỡn xoay vòng!

"Ái nè, ký chủ của ta, ngài còn sống nha! Không chỉ còn sống, mà còn sống rất khỏe mạnh, rốt cuộc cũng biết mình là thiếu năng rồi!"

Giọng nói của hệ thống đã lâu không thấy truyền đến, không hiểu sao Lâm Văn hơi đau tim

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau hẳn là câu chuyện này sẽ hoàn tất rồi~ sớm vung hoa chúc mừng! (du┐┌3┐┐) du┐?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Mê tình mặt thế (18)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

"Xe Xe." Lâm Văn nịnh nọt gọi nó.

"Đừng có làm như thần lắm í, nghiêm túc đi! Loại người như Xảo Trá đáng đâm ngàn đao, nên bị rút gân lột da, không thể có bất kỳ ảo tưởng nào với hắn được. Ký chủ, ta nhắc nhở cô lần nữa, đừng nên bị hắn câu dẫn." Hệ thống dùng ngôn từ chính nghĩa cự tuyệt cô.

"Mi đánh rắm, còn lâu ta mới bị hắn câu dẫn! Ta tới là để hoàn thành nhiệm vụ, cũng không phải đến ngủ đàn ông!" Lâm Văn thờ phỉ phò, ngữ khí gấp rút, giống như đang nóng lòng muốn rũ sạch cái gì đó vậy.

"Ồ hay, không phải cô đến để chơi trai hay sao? Cô đến ba thế giới rồi mà có làm gì đâu, chỉ tận tình chơi trai, còn là chơi trai trắng trợn!" Lật Xe kiên quyết không buông tha cho cô.

Lâm Văn cầm nín không nói nên lời, bởi vì sau khi cô cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy lời Lật Xe nói hình như cũng đúng.

Nghi Quân nói câu kia xong, thấy Lâm Văn không trả lời, hơn nữa sắc mặt càng ngày càng khó coi, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Cô bé ho nhẹ một tiếng, lập tức giải thích: "Chị Văn, không phải chị tức giận đó chứ? Lão đại không cố ý muốn lừa gạt chị đâu, chị là đội viên khiến anh ấy dốc hết tâm tư nhất. Thật ra lúc đó anh ấy cũng cực kỳ không muốn thảo bỏ lớp nguy trang, dùng nước tẩy trang tẩy đi lớp màu vẽ kia chẳng khác nào muốn giết anh ấy cả. Lúc ấy Lão Quý còn đùa một câu, nói lão đại thật ra là con gái, hơn nữa còn là một cô gái có gương mặt không thể miêu tả, nếu không thì sao lại chán ghét tẩy trang như vậy. Lời này còn bị em diss lại nữa cơ, rõ ràng là ông kỳ thị giới tính!"

Nghi Quân nói luyên thuyên, phát phát hiện mình lạc đề, lập tức kéo đề tài ban đầu lại: "Lúc đó là do lão đại chơi thật lòng hay mạo hiểm bị thua, anh ấy chọn mạo hiểm, bọn em muốn anh ấy tẩy trang thì anh ấy không có cách nào từ chối, vậy nên anh ấy mới cho bọn em nhìn thấy khuôn mặt chân thật. Lúc em nhìn thấy cũng muốn choáng váng, thật sự rất đẹp trai ha ha ha..."

Cô gái nhỏ vừa nói vừa dùng hai tay che mặt, hiển nhiên là thẹn thùng, nhớ tới thịnh thế mỹ nhân của lão đại, thiếu nữ vị thành niên như cô bé cũng phải chìm đắm

Lâm Văn lạnh nhạt nhìn cô bé, Nghi Quân lập tức kịp phản ứng lại, vội vàng phát tay: "Chị dâu, em kiên quyết ủng hộ chị làm chị dâu của bọn em, mấy con hồ ly tinh khác đều không được. Em không có ý nghĩ xấu gì với lão đại đâu. Hơn nữa, lão đại quan tâm chị nhất, anh ấy không cho chị thấy khuôn mặt thật chính là tình thú nhỏ nhỏ giữa hai người mà thôi. Mà cho dù bọn em chưa từng thấy qua khuôn mặt chân thực của lão đại đi nữa thì cũng có thể đoán ra ai là anh ấy, dù sao người có thể như hình với bóng với chị dâu, đồng thời còn thương yêu chị nhất, người đó nhất định chính là lão đại của bọn em! Em là người thông minh như vậy, sao có thể không có ánh mắt được chứ!"

Có thể là cô gái nhỏ chú ý đến Lâm Văn không vui, cho nên vẫn luôn cười hi hi nói cô bé được hỏi.

Lâm Văn cười với cô bé, dù có vô mong ngra cô như thế nào cũng đều vô dụng thôi, vẫn chẳng che giấu được chuyện tên khốn Đường Nghi kia chỉ che giấu hình dáng của anh với mình cô, những người khác đều thấy được.

"Cố lên, Lão Quý, các anh phải thay em giết thật nhiều Zombie cho đã nghiện."

Nghi Quân rất nhanh đã dời sự chú ý sang chiến trường, còn thỉnh thoảng cổ vũ cho mấy người bọn họ.

Lâm Văn nghe cô bé cổ vũ, cũng dời lực chú ý lên người mấy đội viên.

Trong quần áo của Lão Quý có không ít thứ đang ngọ nguậy, thậm chí còn có vô số bóng đen nhảy ra khỏi ống tay áo hắn, Lâm Văn nhìn kỹ lại, không khỏi sợ run cả người.

Những bóng đen kia không phải thứ gì khác mà chính là rắn hổ nuôi, toàn bộ nhanh chóng cắn Zombie, còn có con cuốn lấy Zombie.

Trong nhận thức của Lâm Văn, độc rắn vô dụng với Zombie, dù sao những con Zombie này đều đã biến thành thi thể, không có dây thần kinh của con người, độc rắn cắn bản không có cách nào ảnh hưởng đến bọn chúng.

Nhưng sau khi răng nanh của mấy con rắn kia cắm vào da những con Zombie, lại lập tức có tác dụng rất nhanh, rất nhiều Zombie đều ngã xuống.

"Rắn kia, có rắn, nhiều rắn quá." Không ít người sợ rắn theo bản năng, nháo nhào né tránh, nhưng rõ ràng những con rắn đều có linh tính, không có một con rắn nào ngộ thương đến nhân loại, toàn bộ đều tránh khỏi bọn họ.

Cơ thể Lão Quý giống như ổ rắn vậy, thả bầy rắn ra mãi không hết, mà những con Zombie lại không có cách nào tới gần hắn, mấy con rắn kia cực kỳ biết bảo vệ chủ nhân.

Lâm Văn nuốt một ngụm nước bọt, cô cảm thấy trong dạ dày đang cuộn trào, hội chứng sợ lỗ lại sắp tái phát, mà cô lại thật sự sợ loại sinh vật thân mềm lạnh lẽo này.

Cô chuyển ánh mắt, liền thấy Ngải Thụy, theo Lâm Văn biết, anh ta chính là dị năng giả hệ sức mạnh.

Trong rất nhiều dị năng giả lợi hại giai đoạn sau này, thật ra dị năng giả hệ sức mạnh cũng không quá hiếm có, cũng không lợi hại như vậy.

Kết quả Ngải Thụy hoàn toàn lật đổ cách nghĩ của cô, bởi vì anh ta không chỉ lấy một địch trăm, mà ngay lúc bên cạnh anh ta có quá nhiều Zombie vây quanh, Ngải Thụy chọt ngựa măt lên trời gào to một tiếng, bỗng nhiên thân thể bắt đầu thay đổi kịch liệt, toàn thân trực tiếp biến thành một người khổng lồ cao năm mét, một cước đạp xuống hình thành một cái hố sâu, găm bẹp vô số Zombie.

Lâm Văn chỉ có thể há to mồm sợ hãi than, còn về phần cặp song sinh hệ thực vật lại càng là sự tồn tại nghịch thiên, vô số dây leo phóng ra, giống như xúc tu, mỗi nhánh gần như trực tiếp xuyên qua Zombie như xiên thịt dẽ nướng.

Đương nhiên lúc cặp song sinh và Ngải Thụy phối hợp, lại càng ấn ý kinh người.

Bởi vì thân thể Ngải Thụy quá khổng lồ, hoàn toàn có thể vô ý làm nhân loại bị thương, lúc này những nhánh dây leo của cặp song sinh đã đem đến nhân tố mang tính quyết định, chúng quần lấy vô số Zombie sau đó ném đến cái hố mà Ngải Thụy đã găm ra trước đó, Zombie không leo lên được ngay, chỉ cần Ngải Thụy lại găm thêm một lần nữa, hầu hết những Zombie kia lập tức trở nên mềm nhũn như giấy.

"Hay lắm, hay lắm!" Cô gái nhỏ Nghi Quân kích động đến nổi mặt mày đỏ bừng, trực tiếp đứng lên lưng Poodle, không ngừng vỗ tay.

Lâm Văn trông thấy dáng vẻ kích động của cô bé có vẻ rất muốn xông qua hỗ trợ, nhưng cô bé phải để ý đến Lâm Văn, cho nên cũng chỉ có thể ở lại hậu phương.

Lý Trác phía đối diện vẫn luôn quan sát toàn diện chiến cuộc, nhìn thấy Zombie xung quanh liên tục bại lui, sắc mặt của hắn rất khó coi.

Hắn ra dấu tay với Zombie cấp cao bên cạnh, mấy Zombie cấp cao lập tức ngửa đầu gầm rú vài tiếng.

Lâm Văn đang nghĩ tiếng rống của mấy Zombie cấp cao này cũng khó nghe hết như trong ảo cảnh, kết quả ý nghĩ này còn chưa kết thúc, bên tai chợt nghe mấy tiếng "Vù vù ——", thậm chí khỏe mắt còn có thể nhìn thấy mấy bóng đen, hình như là có cái gì đó đang vọt thẳng về phía cô.

Ngay lúc này, Nghi Quân đang lớn tiếng khen ngợi đồng đội sầm mặt lại, cô gái nhỏ chẳng thềm quay đầu lại, chợt nhấc tay, xung quanh cô bé và Lâm Văn liền nổi lên một bức tường gió.

"Ầm ầm ầm ——" chỉ nghe thấy vài tiếng va đập nặng nề, ngay sau đó những bóng đen định tới gần đều bị khiến cho lui về phía sau.

Lúc này Lâm Văn mới phát hiện mấy bóng đen kia đều là mấy Zombie cấp cao áo mũ chỉnh tề, ngoại trừ một đôi mắt không có tròng trắng ra thì trên cơ bản bọn hắn không khác gì người thường, chỉ là móng tay đặc biệt dài, hoàn toàn chính là dị loại, vừa rồi tốc độ của bọn hắn nhanh như vậy là nhắm vào Lâm Văn, muốn trực tiếp giết chết cô.

Đây cũng mệnh lệnh mà Lý Trác vừa đưa ra, Lâm Văn là đầu quả tim của Đường Nghi, là bé yêu của anh.

Nếu như đám Zombie có thể trực tiếp đánh lén thành công từ phía sau, đó chính là đã kích cực lớn với Đường Nghi, e rằng sẽ trực tiếp làm Đường Nghi sụp đổ, không quan tâm trận chiến này sẽ như thế nào nữa, sẽ chỉ ôm lấy bé yêu của anh mà khóc rống lên.

Có điều Nghi Quân ở lại bảo vệ Lâm Văn cũng coi như không phải ăn không ngồi rồi, cô gái nhỏ trông có vẻ gầy yếu, nhưng năng lực lại mạnh mẽ như thế.

Phản ứng cực nhanh tạo ra tường gió, vậy mà có thể ngăn cản được mấy Zombie cấp cao liên hợp công kích, lại còn không hề bối rối chút nào.

Thấy dáng vẻ muốn trốn do tập kích thất bại của đám Zombie cấp cao, Nghi Quân thuận tay đánh ra mấy lưỡi đao gió, những lưỡi đao nhỏ bé kia trực tiếp chém rơi đầu đám Zombie cấp cao.

Tốc độ của cô bé cực nhanh, động tác này gần như chỉ hoàn thành trong chớp mắt.

Lâm Văn chỉ trông thấy mấy Zombie cấp cao đang co giò chạy bỗng nhiên đầu thân đôi ngã, sau đó óc trắng máu đỏ tuôn ra, tiếp đó lại không một tiếng động.

Nghi Quân làm ra một màn trấn áp, Zombie bên kia không có hành động gì nữa, Lý Trác nhú mày, hắn hoàn toàn không nghĩ tới những thủ hạ của Đường Nghi lại có dị năng lợi hại như thế.

Rõ ràng trước đó hắn đã nghe ngóng, biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng. Cho nên những người mà Đường Nghi đã từng tiếp xúc trước đó, hẳn đều nhất nhất điều tra rõ ràng.

Đội thợ săn Chủ Hề này là đội viên cố định của Đường Nghi, cho nên hắn nghe ngóng càng thêm cẩn thận.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trên tư liệu cho thấy, dị năng của Ngải Thụy và Lão Quỷ kia rất bình thường, về phần dị năng của cô gái nhỏ và cặp song sinh ngược lại là lợi hại, chỉ có điều tuổi còn nhỏ, đẳng cấp không cao, cho nên đội thợ săn này không tạo nên được uy hiếp gì cả, chỉ cần kiềm chế lại Đường Nghi là được rồi.

Nhưng bây giờ hiện thực bày ra trước mắt lại hoàn toàn trái ngược với những gì hắn nghe được, những đội viên này không những không phải gánh nặng, ngược lại ai nấy trong bọn họ cũng đều rất lợi hại.

Thật ra không chỉ một mình Lý Trác kinh ngạc, Lâm Văn cũng bị khiếp sợ, tin tức trước đó cô biết cũng không khác Lý Trác là mấy, hoàn toàn không biết tại sao những người này lại bỗng nhiên trở nên lợi hại như vậy, căn bản là không có cách nào tiếp nhận.

"Nghi Quân, sao bỗng nhiên mọi người lại lợi hại như vậy?" Lâm Văn trực tiếp hỏi ra.

Nghi Quân vốn đang kim nén đến hoảng, hiện giờ mấy Zombie cấp cao đưa tới cửa, để cô bé ra tay một lần cho đỡ nghiệm, trong lòng đang đắc ý cực kỳ. Nghe thấy câu hỏi của Lâm Văn, rất kiêu ngạo ưỡn ngực nhỏ của mình lên.

"Chỉ đâu, chúng em vốn dĩ đã rất lợi hại rồi, mỗi người lấy một địch trăm cũng không thành vấn đề. Em dư sức bảo vệ chị, em đã lập quân lệnh trạng với lão đại rồi, nếu chị bị chút tổn thương nào, em sẽ tự sát tạ tội."

Một cô gái nhỏ kiêu ngạo, lời nói ra khó tránh khỏi hơi khuếch đại. Cô bé cười hi hi bổ sung một câu: "Đều là lão đại dạy dỗ tốt."

Nếu cô bé không nói thêm câu này còn đỡ, thêm câu này xong, lòng mày Lâm Văn lập tức nhú lại.

"Mọi người đều lợi hại như thế, vậy lần trước chị và ngài Chủ Hề bị bao vây chặn đánh, tiểu đội chỉ hơn trăm người kia căn bản không phải là đối thủ của mọi người đúng không? Lúc ấy tại sao tất cả mọi người đều chưa phản kháng đã chạy, chỉ để lại chị và anh ấy?" Lâm Văn tiếp tục truy vấn.

Nghi Quân mở to mắt nhìn cô, trong lúc nhất thời không có cách nào giải thích.

Đến lúc này cô gái nhỏ mới ý thức được, mình vừa mới nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, hình như đã nói lời gì không nên nói mất rồi, mặc dù những điều này đều là sự thật.

Nhưng bí mật giữa bọn họ và lão đại đã bị chị dâu tương lai biết, còn là bí mật bất lợi cho lão đại, khó xử rồi đây.

Giống như bọn họ đang che giấu chuyện lão đại ngoại tình, sau đó bị chị dâu thông tuệ truy hỏi ra, tình hình này thật sự khá khó nhằn.

"Mấy người hay thật đấy, cứ làm bộ làm tịch. Trước đó gặp phải tên vô lại trắng trợn cướp đoạt dân nữ kia, em còn giả vờ yếu đuối trước mặt tôi. Đây đều là do lão đại của mấy người an bài, bắt tay đùa giỡn tôi phải không?" Lâm Văn trừng mắt cô bé, sắc mặt rất khó coi, khóe miệng cong lên cười lạnh.

Nghi Quân gần như run lẩy bẩy, cô bé lập tức lay cánh tay Lâm Văn, gấp giọng nói: "Chị đừng hỏi em nữa, em không biết gì hết. Chị dâu, em đâu có đối xử tệ với chị dâu, chị đừng như vậy với em mà. Nếu để lão đại của bọn em biết, em và chị chỉ ở cùng nhau có một giờ mà đã làm phai nhạt tình cảm của hai người, vậy em có tự sát tạ tội cũng không đền nổi đâu. TAT "

Lâm Văn khề hừ một tiếng, cuối cùng vẫn xoa đầu cô bé: "Ngoan, chuyện này không liên quan tới em, sẽ không liên lụy đến em đâu."

"Ừm, em tin tưởng chị đó. Chị dâu, chị nhất định đừng nói là do em nói nha. Em sẽ ngoan mà, sau này lão đại của bọn em mà lại làm chuyện xấu gì nữa, em đều sẽ mật báo cho chị có được không?" Dưới sự dụ dỗ của Lâm Văn, cô bé Nghi Quân đã chủ động đầu hàng quân địch.

Lâm Văn gật gật đầu, vui vẻ vỗ vai cô bé.

Cô gái nhỏ ngây thơ đơn thuần chính là dễ dỗ dành như vậy đó, Lâm Văn vẫn luôn ở cùng Xảo Trá, cô toàn bị người kia lừa gạt, còn bị lừa đến thăm, hiện tại đổi vai, cô đơn giản có một loại cảm giác làm thượng đế.

Trong lòng Lâm Văn đang suy nghĩ làm sao tính sổ với Đường Nghị, chợt thấy Đường Nghị đang du tẩu trong bầy Zombie xoay người một cái, trực tiếp bay lên không đến đây.

Có điều anh lại phóng ra mấy nhánh dây leo cực kỳ chắc chắn, trực tiếp trói lên người Poodle, sau đó bay tới.

Anh nhìn kỹ Lâm Văn một chút, thấp giọng hỏi thăm một câu: "Có bị thương ở đâu không?"

Lâm Văn lắc đầu, nhìn đáng vẻ bác sĩ Đường gấp gấp như vậy, chắc là vừa mới bất ngờ đánh lên Lý Trác, làm hấn kinh ngạc toát mồ hôi lạnh, cho nên mới kịp thời thoát thân khỏi cuộc chiến.

"Nè bác sĩ Đường, dựa theo tấm lòng thầy thuốc của các anh mà nói, nếu anh đã có năng lực lớn như vậy, cũng đừng che giấu làm gì. Mau xử lý đám Zombie này đi, đừng có giả vờ yếu đuối nữa." Lâm Văn nhớ tới lời Nghi Quân vừa mới nói, không khỏi cười lạnh một tiếng, mấy câu nói ra đều âm dương quái khí.

Bác sĩ Đường nhú mày, không phải vừa rồi trong ảo cảnh bé yêu còn anh anh em em với anh sao, sao lúc này lại trở mặt rồi.

Anh trực tiếp quay đầu nhìn về phía Nghi Quân, cô bé bị dọa đến giật mình, giống như con mèo nhỏ xù lông, liên tục xua tay: "Chuyện này không liên quan đến em, chính anh lừa gạt chị dâu mà, anh không thể trách người khác. Lão đại, có câu gọi tự làm tự chịu đó!"

Ngữ khí của cô bé vừa vội vừa nhanh, chờ sau khi nói xong mới ý thức được mình đã nói sai.

Chợt nghe Đường Nghị cười khề một tiếng, nụ cười trên mặt càng càng thêm đậm dàng, nói khề: "Tự làm tự chịu sao, tôi lừa gạt bé yêu khi nào?"

"Không có không có, là em lừa." Nghi Quân đôi giọng rất nhanh.

"Thật không tề, cánh cứng cáp rồi nhì." Đường Nghị híp mắt nhìn cô bé, thuận tay sờ mặt Lâm Văn thấp giọng nói: "Đừng để ý đến con bé, con nít con nôi biết cái gì, tôi đi giết Zombie cho em, sẽ trở về nhanh thôi."

Anh cam đoan với cô, vừa dứt lời, cả người đã bay ra ngoài.

Kết quả Nghi Quân ở hậu phương lại lập tức khóc chít chít nói: "Chị Văn, có phải em tự hổ mình rồi không."

Lâm Văn gật đầu, gọi nước lạnh cho cô bé: "Em không chỉ tự hổ mình, em còn nói anh ấy tự làm tự chịu nữa cơ, lợi hại thật đấy!"

Nghi Quân không biết nên xin ai giúp đỡ, nằm khóc. TAT

Đường Nghị cũng không tiếp tục trở lại vòng chiến mà là bay lên đài cao, đối mặt với Lý Trác phía xa xa.

Lý Trác vẫn luôn chú ý động thái của anh, nhìn thấy vừa rồi giữa tình hình chiến đấu kịch liệt như thế, mà anh vẫn có thể thoải mái rồi đi, giống như đã chọn phải tổ ong vô vẽ của Zombie, trong nội tâm nhất thời phát hỏa.

Hắn đã thấy kết cục thất bại, thậm chí trong lòng còn sinh ra ý nghĩ muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng lại không bỏ được.

Chi càn lần này thắng lợi, thế giới này sẽ không có ai có thể uy hiếp hắn nữa, hắn sẽ xưng bá toàn thế giới, thắng lợi ngay trước mắt, hắn đã chuẩn bị lâu như vậy, thật sự không có cách nào tùy tiện buông tay.

Đường Nghị híp mắt, bỗng nhiên huyết sáo một cái, tiếng huyết sáo kia cực kỳ bén nhọn, truyền vào trong lỗ tai rất khó tiếp thu.

Có điều chuyện này đối với nhân loại thì còn khá tốt, nhưng ảnh hưởng đối với những Zombie lại càng rõ ràng hơn.

Động tác của đám Zombie cấp thấp hơi dừng lại một chút, ngay sau đó lại khôi phục bình thường, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Ngược lại là những Zombie cấp cao kia đều trở nên cứng ngắt, thẳng đến cuối cùng lại không thể khống chế được nữa.

"Đường Nghị, Đường Nghị, mây đám... Mây..." Gân xanh trái rộng trên mặt Lý Trác càng thêm rõ ràng, cả người đều cực kỳ đau đớn, hẳn mở miệng muốn nói gì đó, nhưng chẳng nói được câu nào hoàn chỉnh.

Zombie cấp cao xung quanh hẳn càng nát bét hơn, ngay cả một chữ cũng không thốt ra được.

"Nhanh lên, giết bọn chúng đi, những Zombie này chẳng còn sức uy hiếp gì đâu." Có không ít dị năng giả chú ý tới động tĩnh bên này, lập tức vui vẻ thông báo cho nhau, mọi người càng giết càng háng, đều muốn vọt tới trước mặt đám Zombie cấp cao.

Ngay lúc bọn họ đem hết tất cả vốn liếng ra, sắp xông tới nơi, chợt nhìn thấy một Zombie cấp cao mặt mày dữ tợn nâng tay lên, móng tay dài nhọn trực tiếp xuyên qua đầu mình, mọi tinh hạch bên trong ra.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, ai cũng biết đám Zombie không sợ bị thương, cũng sẽ không đổ máu, càng không biết mệt mỏi, muốn giết chết bọn chúng chỉ có dùng một kích trí mạng mới được.

Nơi yếu ớt nhất của đám Zombie chính là đầu, chặt đầu của chúng xuống, những Zombie này sẽ thật sự chết hẳn.

Trong đầu của bọn chúng đều có một viên tinh hạch, đó là thứ vô cùng quan trọng, tựa như trái tim của nhân loại vậy, ném đi vật này thì căn bản không có khả năng sống.

Trong trận chiến này, vô luận là nhân loại hay Zombie thì cũng coi như đã được mở mang kiến thức.

Những Zombie cấp cao đều rất lợi hại, có thể hiệu lệnh cho hàng ngàn hàng vạn Zombie cấp thấp, chỉ dựa vào chiến thuật biến người cũng có thể giết chết bọn họ, thế nhưng bây giờ những Zombie cấp cao không ai bì nổi này vậy mà bắt đầu mọc tinh hạch của mình ra, tự sát.

Cảnh tượng tự sát này vừa diễn ra, tựa như bệnh truyền nhiễm vậy, mỗi một con đều phát ra tiếng "Phốc phốc phốc ——", những móng vuốt sắc nhọn có thể xé nhân loại thành mảnh kia đều nhao nhao đâm vào đầu của mình, mọi tinh hạch ra.

"Đường ——" Cuối cùng ngay cả Lý Trác cũng không ngăn cản nổi, hẳn và cánh tay giằng co một thời gian dài, đến cùng vẫn không có cách nào khuất phục lại bản năng.

Zombie yêu cầu thức ăn là bản năng, Zombie cấp thấp phục tùng mệnh lệnh của Zombie cấp cao cũng là bản năng.

Ngay vừa rồi, tổ tông Zombie Đường Nghị đã hạ mệnh lệnh tự sát đối với những Zombie khác, thậm chí vì đề phòng nhân loại nghi ngờ anh, anh còn đề cho đám Zombie tiếp tục công kích, chỉ làm cho đám Zombie cấp cao tự kết liễu.

Không ít dị năng giả đang vọt tới phía trước, mắt thấy sắp có thể chạm đến Zombie cấp cao, thế là cứ như vậy trở mắt nhìn những Zombie này tự cắm vào đầu, sau đó lần lượt nhắm mắt chết thẳng cẳng.

Những con Zombie bình thường không có Zombie cấp cao chỉ huy, rất nhanh đã phân tán ra, không còn tính tổ chức như vậy nữa.

Dù sao thức ăn ở đây đều phân tán, bọn chúng đều không có trí tuệ, chỉ có thể khuất phục bản năng.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là nhân loại toàn thắng, lần chiến đấu này Đường Nghị làm chỉ huy chính, càng nhận được sự ủng hộ to lớn.

Nhìn anh được mọi người vây quanh tung lên trời, nét mặt Lâm Văn ẩn chứa nụ cười.

"Ha ha, nè kỳ chủ chơi trai trắng trơn, sau này cô còn dám gọi ta thùng com, còn dám nói ta là gay trong gay, ta nhất định sẽ trở mặt. Lâm chơi trai trắng trơn, thế giới sau mà cô có thể chơi trai coi như ta thua! Ta hứa luôn!" Hệ thống kịp thời cho gọi một chậu nước lạnh cho cô.

"Mì lại sao nữa vậy, hôm nay lại diss ta tới tấp, ông chứ* tới ả?"

* Kính nguyệt của con gái là bà dì, hệ thống là con trai nên thành ông chứ.

"Đánh rắm, cô cmn có biết giá trị xảo trá là bao nhiêu không?"

Lâm Văn suy nghĩ một chút, yếu ớt hỏi thăm: "Năm mươi điểm? Không hề tăng tạo nào sao? Xảo Trá vốn rất khó xoát mà, mì cũng biết rồi còn gì, loại đàn ông như bác sĩ Đường toàn thân đều là mưu mô, rất khó làm đó."

"Chúc mừng cô ha, giảm mười điểm, giá trị xảo trá bốn mươi điểm, cô còn cách điểm max hơi bị xa đó!"

Lâm Văn: "..."

Tác giả có lời muốn nói: hình như chương này không thể xong rồi, chương kế tiếp nhất định xong. TAT

Ta cũng cùng cô gái nhỏ Nghi Quân, nằm khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mê tình mặt thể (Xong)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□

Bác sĩ Đường quả nhiên nói được thì làm được, Zombie cấp cao vừa chết, đám Zombie cấp thấp lập tức như rắn mất đầu, hiện tại không cần bác sĩ Đường phải ra tay nữa, những dị năng giả kia đã có thể giết gần hết đám Zombie cấp thấp.

Cuối cùng cả trụ sở đều trở thành biển tử thi, bất luận là thi thể của con người hay là Zombie, đều nhiều đến dọa người.

Đặc biệt là Ngải Thụy đã biến thành người khổng lồ trước đó, một cước là một cái hố sâu, bên trong chất đông vô số Zombie.

Hết thảy đều trở nên bình lặng, bởi vì lần thắng lợi này, trong căn cứ lớn như thế lần đầu tiên yên tĩnh, nhưng ngay sau đó là vô số tiếng hoan hô, gần như muốn lật tung cả căn cứ vậy.

Sau đó mọi người lại nhìn sang những người bên cạnh mình, rất nhiều đồng đội đã chết oan chết uổng trong trận chiến lớn vừa rồi, không ít thi thể bị Zombie gặm cắn đến nỗi chỉ còn lại mấy mảnh xương nát, nội tạng bị kéo ra đầy đất, căn bản không thể phân biệt được đến tốt cùng ai là ai.

"Hức hức -- a a --" trong căn cứ lại vang vọng tiếng khóc vô cùng bi thương, bọn họ chiến đấu với Zombie lâu như vậy, lần này đám Zombie cấp cao xâm lấn, hơn nữa còn là quy mô lớn như thế, sau này chắc rằng những Zombie này sẽ chẳng gây nên được chuyện gì đáng lo nữa.

Nhân loại đã lâu không nghênh đón thắng lợi như vậy, đồng thời khiến cho vô số người thấy được hy vọng, bọn họ muốn thoát khỏi địa ngục này.

Cô bé Nghi Quân đưa tay ôm lấy cô, trên mặt cũng đầy nước mắt, nhưng trong lòng lại cực kỳ vui vẻ, vừa khóc rồi lại cười nhìn thật đáng thương.

Cô bé trưởng thành trong thời loạn thế, từ nhỏ đã trải qua hoàn cảnh tra tấn đau khổ như vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều nom nớp lo sợ bị ăn sạch, rốt cuộc hiện giờ cũng có thể chờ đợi được thắng lợi này, cô bé gần như vui đến phát khóc, ngực sức tung hô lung tung bên tai Lâm Văn.

Bác sĩ Đường chậm rãi đi tới, anh vỗ tay một cái, vô số đóm lửa lan tràn, thiêu hủy đi toàn bộ thi thể buồn nôn trên mặt đất.

Thời loạn thế, không thể giữ lại thi thể của Zombie, thi thể con người bị Zombie cắn chết cũng không thể để lại, bởi vì trên thân thể kia có virus Zombie, nếu lỡ xảy ra phiền toái gì, chỉ sợ mãi mãi cũng không thể thoát khỏi thời loạn thế.

Ngọn lửa lớn cháy hùng hực, dị năng hệ lửa của Đường Nghi quả nhiên lợi hại, chỉ thiêu chết vật, không hề ảnh hưởng đến những vật sống xung quanh.

Giữa khối lửa lượn lờ, rất nhanh anh đã đến bên cạnh Lâm Văn, Nghi Quân đã cực kỳ biết điều rồi đi.

Anh ôm chặt lấy cô, cứ như vậy ngay trước mặt mọi người, hôn cô thật sâu, thậm chí còn đưa đầu lưỡi vào trong miệng của cô, thỏa thích càn quét đến nghiêng trời lệch đất.

Đương nhiên nếu để cho Lâm Văn đánh giá, nụ hôn này có thể đạt chín mươi điểm, dù sao Đường Nghi hôn vô cùng lịch sự, không còn là nụ hôn lướt qua là xong nữa, mà là một nụ hôn sâu tận cổ họng.

Mười điểm bị trừ đi hoàn toàn là do anh hôn đến nỗi nước bọt chảy ra, trượt xuống khoe miệng cô, làm cô có hơi xấu hổ, huống chi cô bé Nghi Quân vẫn còn đang ở bên cạnh lén lút nhìn trộm kia, có làm sao cũng thấy không ổn.

"Chúng ta kết hôn đi." Đường Nghi thấy cô xấu hổ đến nỗi mặt đỏ bừng, chợt đưa lưỡi liếm sạch sẽ chỉ bạc còn sót lại trên miệng cô, cuối cùng ghé sát bên tai của cô thấp giọng nói.

Giọng nói của Đường Nghi vẫn luôn rất êm tai, trầm thấp như pháo hoa vậy, giờ đây anh còn nói ra câu nói này, càng giảm thấp giọng xuống, cố ý dùng loại cảm giác tràn đầy từ tính kia.

Lâm Văn nghe thấy, lập tức muốn run chân.

"Cái gì?" Lâm Văn sững sờ.

Người đàn ông trước mặt bỗng nhiên quỳ một gối trên đất, vỗ tay một cái, trong tay chợt xuất hiện một bó hoa hồng đỏ rực như lửa.

"Lâm Văn, gả cho tôi được không? Tôi yêu em, yêu hơn cả sinh mạng của mình, sự tồn tại của em chính là ý nghĩa cuộc sống của tôi. Cuộc đời của tôi vốn chỉ là bóng đêm u ám, tôi chẳng khác gì một cô máy tính vớ vẩn, cho đến khi tôi gặp em, tôi mới cảm nhận được ánh mặt trời."

Anh thâm tình chân thành nhìn Lâm Văn, lời nói ra tựa như một bình rượu nồng nàn, mùi rượu tỏa hương khắp nơi, Lâm Văn chưa uống giọt nào nhưng đã muốn say rồi.

"A a a, cầu hôn kia!"

"A --- lão đại, anh đang cầu hôn sao?" Nghi Quân la to lên, người xung quanh đều biết hết.

"Rốt cuộc bác sĩ Đường cũng cầu hôn Lâm Văn rồi, ngày nào tôi cũng phải nhìn hai người show ân ái đến phiền, mau mau ở bên nhau đi!" Mọi người ríu rít reu chọc.

"Ở bên nhau, ở bên nhau, ở bên nhau..." Tất cả mọi người trong căn cứ bắt đầu vỗ tay ồn ào lên.

Sắc mặt Lâm Văn càng thêm đỏ, cô có hơi không biết làm sao, hoàn toàn không nghĩ tới vậy mà Đường Nghi lại cầu hôn cô, nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Lật Xe, rõ ràng giá trị xáo trá chỉ có bốn mươi điểm, tại sao hần lại muốn cầu hôn ta? Rõ ràng là không yêu ta mà, ngay cả điểm trung bình cũng chưa tới đâu!" Lâm Văn cực kỳ nghi hoặc dò hỏi.

"Sao ta biết được, tên Xảo Trá xui xẻo này, đồ khôn kiếp, số liệu của ta không có cách nào vận hành bình thường được. Sức mạnh của hần còn lợi hại hơn cả Lạnh Nhạt ở thế giới trước, hơn nữa hần còn rất thông minh, đã rất lâu rồi ta không liên lạc được với tổng bộ..."

Hệ thống dòng dài nói một đồng lớn, sau đó lại như đang phát tiết nói ra: "Không nên đáp ứng hần, mau cự tuyệt đi. Ai muốn ở cùng với tên biến thái này chứ, Bạo Ngược và Lạnh Nhạt đều cho cô max điểm, nhưng cô cũng đâu có kết hôn với bọn họ, bây giờ cùng hần kết cái rắm!"

Lâm Văn hơi do dự, cô thật sự không biết rốt cuộc là bác sĩ Đường đang dở trò gì.

Đây là thế giới thứ ba mà cô tới, cô cũng đã có hiểu biết đại khái đối với các loại giá trị, đoán chừng đó chính là mức độ tình cảm sâu cạn của mục tiêu đối với cô, loại tình cảm này có thể là yêu, cũng có thể là hận.

Có điều từ trước đến nay cô đều là ký chủ có lòng tâm, chắc là mục tiêu đều yêu cô đến nỗi không kiềm chế được.

Đường Nghị thấy cô thật lâu vẫn không nói gì, chợt búng tay lần nữa.

Hai người đều đang ở trên lưng Poodle, sau khi anh búng tay một cái, bỗng nhiên có vô số cánh hoa hồng xuất hiện, hình thành một đóa hoa cực lớn, bao bọc lấy hai người bọn họ.

Hương hoa nhàn nhạt quanh quẩn, phía trên đỉnh còn có mấy ngôi sao nhỏ lấp lánh, không đến mức khiến trong này trở nên tối tăm không ánh sáng.

"Người bên ngoài không thấy được trong này đâu, em nói cho tôi biết đi. Lâm Văn, em có bằng lòng trở thành vợ của tôi không?" Đường Nghị vẫn giữ dáng vẻ dịu dàng như thế, ánh mắt sâu xa.

Không thể không nói, lúc anh muốn hóa thành một người đàn ông có mị lực, cả người tựa như phát sáng vậy, làm cho bất cứ ai cũng không thể cự tuyệt.

Anh bố trí một cạm bẫy dịu dàng, dẫn dụ Lâm Văn nhảy vào.

"Không bằng lòng."

Lâm Văn mở miệng, có điều đây không phải là do cô tự nguyện nói, mà là do hệ thống đang điều khiển thân thể cô.

Biểu cảm của Đường Nghị trở nên cứng ngắc trong nháy mắt, anh nhẹ nhàng hip mắt, cong môi khẽ cười: "Bé yêu, tôi đã nói với em chưa nhỉ, toàn thân trên dưới của em đều rất đáng yêu, nhưng chỉ có duy nhất thứ đang ẩn nấp trong thân thể em kia là tôi không thích, hơn nữa còn đặc biệt chán ghét."

Lúc anh nói xong câu đó, mở miệng thổi vào mặt Lâm Văn một hơi.

Lâm Văn chỉ có thể nhắm mắt lại, bởi vì có gió phát qua khuôn mặt của cô nên đây chỉ là động tác bản năng mà thôi.

"A a a, Xảo Trá muốn tạo phản, ký chủ cứu ta, ký chủ -- "

Âm thanh sợ hãi của Lật Xe truyền đến, kinh hãi rõ ràng.

"Tôi biết điều em muốn là gì, bé yêu, tôi không mong gì khác, chỉ mong em ở bên cạnh tôi đến hết quãng đời này, tôi sẽ cho em điều em muốn, lần này tôi không lừa em, tôi thề!" Đường Nghị ngắt đầu, nghiêm túc nhìn cô.

Anh vẫn duy trì tư thế quỳ một gối trên đất, ngữ khí trịnh trọng.

"Nhưng chính anh đã nói, em có cơ thể bất tử, cả đời này của chúng ta e rằng sẽ chẳng kết thúc được." Lâm Văn đã bị lừa rất nhiều lần, hiện tại cô cũng học khôn ra.

"Không, cả đời này chúng ta sẽ giống như những người bình thường, trải qua sinh lão bệnh tử. Tôi hi vọng có thể cùng em bên nhau đến khi bạc đầu, con cháu đầy cả sảnh đường."

Lâm Văn kinh ngạc nhìn anh, trong thế giới này, Đường Nghị hoàn toàn chính là chúa tể.

Anh đã nói như thế, vậy thì nhất định có thể thực hiện.

Lâm Văn nhẹ hít một hơi, cô nghe được tiếng tim đập "Thịch thịch thịch" trong lồng ngực mình, cô đang khẩn trương, cô đang chờ mong.

"Được, em bằng lòng, chúng ta sẽ ở bên nhau đến khi bạc đầu, con cháu đầy cả sảnh đường."

Cô tiến lên phía trước, nhận lấy bó hoa hồng trong tay anh, đóa hoa vốn chỉ đang nở một nửa, nhưng ngay lúc chạm phải tay cô, bỗng nhiên nở rộ hoàn toàn.

Trong mắt Đường Nghị lóe lên sự mừng như điên, anh dùng sức ôm lấy Lâm Văn, tựa như muốn hòa cô vào trong ngực mình, mãi mãi cũng không xa rời nhau.

"Anh sẽ mãi mãi đối xử tốt với em." Anh hứa hẹn.

Chờ đến khi Lật Xe trở nên tỉnh táo lại, hết thấy đã trở thành kết cục đã định.

Lâm Văn đáp ứng lời cầu hôn của Đường Nghị, sau khi người trong căn cứ biết tin tức này, gần như tất cả mọi người đều bắt đầu reo hò, đồng thời bọn họ đều thương lượng muốn tổ chức một hôn lễ thật hoành tráng cho bác sĩ Đường và Lâm Văn.

Đây là dịp để ăn mừng bọn họ chiến thắng Zombie, cũng là để chúc phúc cho đôi tân nhân, song hi lắm môn.

Đường Nghị rất gấp gáp, sau khi Lâm Văn đáp ứng anh, anh lập tức bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, các đội viên trong đội thợ săn Chú Hề cũng không ai thoát khỏi, toàn bộ đều bị anh sai bảo vòng quanh.

Khoảng khắc hành khúc đám cưới vang lên, Lâm Văn mặc áo cưới trắng như tuyết, ngồi lên xe hoa hình bí đỏ tinh xảo.

Chiếc xe hoa này được thiết kế như xe ngựa, giống hệt trong truyện cổ tích mà Lâm Văn từng xem, thân xe màu đỏ, bốn góc đều được trang trí bằng những bó hoa hồng đỏ nở rộ.

Đường Nghị đợi cô trong xe, hai người nắm tay nhau, xe ngựa chậm rãi khởi hành, chạy quanh căn cứ một vòng.

Hai bên đường đều là người, tất cả mọi người đều ăn mặc đẹp đẽ, thỉnh thoảng còn vỗ tay huýt sáo, chúc mừng cho đôi tân nhân.

Công lao vào sự nỗ lực của bác sĩ Đường dành cho trụ sở này rõ như ban ngày, bây giờ anh kết hôn với người mình yêu, trên mặt tất cả mọi người trong căn cứ đều tràn đầy nụ cười, nháy mắt hoan hô.

"Ngài Đường Nghị, anh có đồng ý cưới cô Lâm Văn làm vợ hay không? Anh có đồng ý bất kể là thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay ốm đau, vui vẻ hay đau buồn, anh cũng sẽ vĩnh viễn yêu cô ấy, chung thủy với cô ấy không?" Người chứng hôn là Ngài Thụy, hiếm khi anh ta nghiêm chỉnh được một lần.

"Tôi đồng ý." Giọng nói của bác sĩ Đường kiên định, tựa như một lời cam kết.

Câu hỏi như vậy cũng dành để hỏi Lâm Văn, đương nhiên là đạt được câu trả lời như nhau.

Hai câu "Tôi đồng ý", trên ngón áp út mang nhẫn cưới đã kết nối chặt chẽ hai người với nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Lúc Lâm Văn bị anh ôm lấy mà hôn, cảm thấy hơi giật mình, hết thấy tựa như một giấc mộng vậy, tới nhanh như thế, lại xinh đẹp nhường này.

Toàn bộ người trong căn cứ đều tham gia hôn lễ của hai người bọn họ, nên dĩ nhiên khách quý chật nhà, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Văn đi bên cạnh Đường Nghị, cùng anh mời rượu bốn phía.

"Ha ha." Ngay lúc mọi người xung quanh đều đang nói lời chúc mừng, chỉ có hệ thống trong đầu Lâm Văn đang cực kỳ không vui, còn thỉnh thoảng cười lạnh.

"Lật Xe, hôm nay là ngày vui của ta, mi muốn ăn kẹo cưới không?"

"Ăn chứ, ăn nhiều nữa là đằng khác, để cho ta ăn rồi chết đi cho khỏe. Sau khi tên Xảo Trá này che chắn ta, đến tột cùng là hắn đã cho cô chỗ tốt gì mà cô cứ như vậy không chùn bước gà cho hắn?"

Lâm Văn vẫn đang uống rượu với người ta, nhưng cũng không lạnh nhạt nó: "Bọn ta chỉ là giao dịch py*, mi đừng có nghĩ bọn ta quá dơ bẩn như vậy. Hôn nữa đây cũng không phải lần đầu ta kết hôn, rõ ràng ta và Bạo Ngược đã từng thành thân rồi!"

**Giao dịch py: ngôn ngữ mạng TQ, chỉ giao dịch ngầm không muốn để người khác biết, cũng dùng để chỉ giao dịch giữa bạn bè với nhau. (Theo Baike)*

"Cô đánh rắm, lần đó là cô bị ép buộc, còn lần này là cô cam tâm tình nguyện!" Hệ thống rống cô, nhưng nó bị thương phát hiện, dù mình có la nát cổ họng cũng vô ích, bởi vì nó lại bị che chắn.

Đến buổi tối vẫn còn một màn náo động phòng, nhưng cuối cùng do ảnh hưởng của bác sĩ Đường quá sâu, những người kia không dám quấy nữa, cứ như vậy sợ hãi rút lui.

Đêm nay bác sĩ Đường đặc biệt kích động, đồng thời cũng sớm đánh tiếng với Lâm Văn, nói là muốn mở mang kiến thức hoành tráng một chút, kết quả lại dọa Lâm Văn chưa kịp cởi quần áo đã muốn bỏ chạy trước.

Cuối cùng đương nhiên là bị anh bắt về, ngoan ngoãn bị người ta ăn sạch.

Đương nhiên Lâm Văn cũng coi như đã trải qua vô số việc đòi, dị năng hệ băng mà cô biết trước đây đều chỉ là trò trẻ con, bác sĩ Đường là dị năng giả toàn hệ, cho nên chỉ có thứ Lâm Văn không nghĩ tới, chứ không có chuyện bác sĩ Đường không làm ra được.

Quá nhiều trò làm cô xấu hổ đến nỗi toàn thân đỏ bừng, không ngừng thở gấp.

Đến cuối cùng khi cô sắp ngất đi, mới nhớ tới một chuyện, bắt lấy cánh tay của anh, thấp giọng hỏi một câu: "Vi sao trước kia anh lại gạt em để các đội viên trong đội săn Chú Hề chạy trốn?"

Đường Nghị hôn lên thái dương ẩm ướt mồ hôi của cô, nói khẽ: "Bởi vì anh muốn yêu đương với em, mấy cái bóng đèn kia quá vướng víu."

Sau khi Lâm Văn có được đáp án thì mơ màng ngủ mất, trong mơ không có bất kỳ nguy hiểm gì, chỉ có chim hót hoa nở.

Cô ngủ rất an ổn, có bác sĩ Đường ở bên cạnh, Lâm Văn cảm thấy trên đời này không một ai có thể tổn thương cô được.

"Chào buổi sáng, bác sĩ Đường." Cô tỉnh lại đã thấy ngay vẻ mặt dịu dàng của người đàn ông, cười nhẹ lên tiếng chào.

"Chào buổi sáng, Đường phu nhân."

Bác sĩ Đường và Đường phu nhân sống một cuộc sống rất hạnh phúc, bọn họ cùng nhau đến bệnh viện làm, cùng nhau về nhà nấu cơm, ngoại trừ lúc Đường Nghị phẫu thuật thì cô không đi vào, còn thời gian khác đều như hình với bóng.

Tất cả mọi người trong căn cứ đều có thể nhận ra bọn họ rất yêu nhau, không ai lại đi quấy rầy bọn họ.

Lần thanh trừ Zombie cấp cao quy mô lớn kia, quả nhiên đã mang thắng lợi đến ngay trước mắt nhân loại, những Zombie cấp thấp đã không gây nên nổi sóng gió gì nữa.

Mặt thể dường như đang dần dần rời xa, căn cứ đang không ngừng mở rộng, thậm chí còn sắp khôi phục thành trạng thái thành trấn thôn trang trước đó.

Mọi người không cần phải lo lắng sẽ từ vong bất cứ lúc nào nữa, cũng không cần phải sợ hãi Zombie nữa, càng không lo sẽ bị đói bụng.

Lương thực được trồng với số lượng lớn, bọn họ sẽ không vì tiết kiệm một hạt bắp đậu mà đói đến thoi thóp.

Mỗi lần Lâm Văn nắm tay Đường Nghị đi dạo trên đường phố, đều có thể nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của mọi người.

"Bác sĩ Đường, đây là cà chua nhà tôi vừa hái, tặng cho Lâm Văn ăn nè."

"Bác sĩ Đường, nhà tôi vừa làm kẹo hồ lô nè, phụ nữ có thai thường thích ăn chua lắm."

"Bác sĩ Đường, đến khuya nhớ phải nấu cơm cho Tiểu Lâm ăn nha, trong bụng của cô ấy còn một miệng ăn nữa đó!"

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

Đi đến đâu cũng có vô số người chào hỏi bọn họ, có điều trong khoảng thời gian gần đây, tất cả mọi người đều không thể không nhắc đến Lâm Văn.

Bởi vì cô mang thai, hơn nữa còn ** tháng, mỗi lần nâng cao cái bụng lớn đi ra đường, Lâm Văn đều có một loại cảm giác vui mừng.

**Chà biết sao chỗ này bị che mắt.*

Đã qua ba thế giới, đây là lần đầu tiên cô trải nghiệm cảm giác mang thai, cô muốn làm mẹ, cô muốn sinh con cho bác sĩ Đường.

"Một ngàn bước, đủ rồi." Đường Nghị cầm máy đếm bước trong tay, nhìn thấy con số trên đó biến thành một ngàn, lập tức ngoắc cô đến.

Lâm Văn bĩu môi: "Bác sĩ Đường, nhất định là anh lên kút ăn gian, em mới đi có mấy bước thôi, sao chưa gì đã một ngàn rồi?"

"Lại đây!" Anh ngoắc cô, ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

Lâm Văn không có cách nào khác, trước đó Đường Nghị đều ngoan ngoãn phục tùng cô, nhưng từ khi cô mang thai, anh liền bắt đầu các loại quan tâm.

Không biết anh tìm được một quyển sách từ đâu, nói là phụ nữ có thai trước khi lâm bồn hai ba tháng nên đi đường cẩn thận. Đúng là nên vận động thân thể, nếu không xương chậu quá nhỏ sẽ rất khó sinh, nhưng mỗi lần vận động cũng không thể quá nhiều, nếu không sẽ dễ bị ảnh hưởng, dù sao trong cơ thể Lâm Văn vẫn còn trọng lượng của một người nữa.

"Lật Xe, chỗ mí có sách gì hay không, ta không tin quyển sách kia của bác sĩ Đường đâu. Trờ về còn muốn phụ nữ có thai tập yoga, ta thật là vất vả mà!" Lâm Văn không có cách nào khác, chỉ có thể đi đến trước mặt anh, nhưng vẫn không từ bỏ, lập tức cầu cứu hệ thống.

"Ha ha." Lật Xe rất lạnh nhạt với cô, từ khi cô kết hôn với bác sĩ Đường, nó cứ luôn âm dương quái khí.

Lâm Văn cũng đã quen rồi, cô chỉ muốn trêu chọc hệ thống một chút, bằng không Lật Xe sẽ nhàm chán biết bao, không có ai nói chuyện với nó.

Giữa cô và Lật Xe tạo thành một sự ă ăy, ai cũng không nhắc đến giá trị xảo trá nữa.

Giống như thế giới này đã trở thành một sự tồn tại chân thật, không còn là mang theo nhiệm vụ tới nữa, Lâm Văn cũng không muốn xoát giá trị xảo trá nữa, bác sĩ Đường đã đáp ứng cô rồi, đến khi bọn họ từ từ già đi, anh sẽ cho cô điều cô muốn.

Đường Nghị vô cùng thoải mái ôm ngang cô lên, hai người vừa nói vừa cười.

Cô nằm trong ngực của người đàn ông, ngửi mùi hương quen thuộc trên người anh, nhắm mắt lại tựa như muốn ngủ say.

Gió nhẹ phất qua mặt, bỗng nhiên từ phía trên có một con Zombie nhảy ra, nhìn dáng vẻ áo mũ chỉnh tề kia, hơn nữa còn biết đánh lén, chắc hẳn là Zombie cấp cao.

Có điều ngay cả đầu Đường Nghị cũng chẳng thèm ngẩng lên, miệng thổi một hơi, mấy lưỡi dao gió lập tức bay qua, cắt Zombie cấp cao thành mấy khúc, óc văng khắp nơi.

Lại một trận gió thổi qua, xua đi mùi hôi thối đó, Lâm Văn không thoải mái giật giật, dường như sắp tỉnh lại.

Đường Nghị cúi đầu xuống, hôn lên trán của cô, thấp giọng dỗ dành: "Ngủ ngoan nhé, bảo bối của anh."

Lâm Văn khôi phục yên tĩnh, hô hấp cũng hài hòa hơn.

Hệ thống "Chặc" một tiếng, nó đã sớm phát hiện, Xảo Trí không chế thế giới này, nhưng bản thân thế giới cũng đang chối bỏ anh.

Lúc nhiệm vụ của Lâm Văn không có cách nào triển khai, thế giới sẽ phản ứng theo bản năng, muốn khó khăn trắc trở xuất hiện giữa bọn họ, nhưng Đường Nghị quá mức lợi hại, bất luận là Zombie hay là trong căn cứ có người muốn ám sát anh, đều vô dụng.

Dù toàn thế giới đều đối địch với anh, nhưng chỉ cần anh còn Lâm Văn, Đường Nghị chính là bất khả chiến bại.

Anh bằng lòng tạo nên một thế giới tốt đẹp vì cô.

"Vỡ nước ối rồi, mau đưa vào phòng sinh đi, bác sĩ đã đợi ở bên trong rồi."

"Bác sĩ Đường, anh không thể cầm dao được, tay anh đang run kìa!"

Lâm Văn nằm trên băng ca, được người ta đẩy về phía phòng phẫu thuật, Đường Nghị đang theo phía sau trở nên cực kỳ khẩn trương, thậm chí hốc mắt của anh còn ần ần đỏ lên.

"A a, đau quá!"

"Miệng từ cung của bệnh nhân mở rất nhỏ, hơn nữa chân đứa bé lại muốn ra trước, e rằng sẽ mất rất nhiều máu..."

Đường Nghị ngồi xổm bên ngoài phòng phẫu thuật, anh vẫn luôn tai thính mất tỉnh, thanh âm bên trong không ngừng truyền vào lỗ tai của anh, xen lẫn tiếng la đau đớn của Lâm Văn, trong lòng của anh vừa vội vừa sợ.

"Thích, thích --" Bên tai anh còn có tiếng trái tim đang đập, từ thông thả trở nên gấp rút, thẳng đến cuối cùng tựa như muốn nổ tung.

Xung quanh dường như có cái gì đó đang vỡ tan, tiếng "Răng rắc --" giống như búa đòi mạng.

Cặp mắt của anh triệt để biến thành màu đỏ sẫm, búng tay một cái, toàn bộ nhân viên y tế đang bận bịu đều dừng lại, chung quanh trở nên mơ hồ, chỉ có anh là rõ ràng nhất.

Anh từng bước một đi vào phòng phẫu thuật, Lâm Văn nằm trên giường thờ hồn hển, dưới người cô đầy máu, đứa bé chỉ mới ra được một nửa, dường như bị kẹt ở nơi đó không ra được.

"Lâm Văn, chúng ta không sinh nữa được không, anh không cần con, anh chỉ cần em thôi."

Đường Nghị đưa tay chạm lên bờ môi cô, ánh mắt không có tiêu cực của Lâm Văn chợt ngưng tụ lần nữa, toàn thân cô đều là mồ hôi, bờ môi trắng bệch như tờ giấy, sắc mặt rất tệ.

"Không được, em nhất định phải sinh, chúng ta đã nói phải con cháu đầy đàn rồi mà! Không có con, thì lấy đâu ra cháu." Giọng của cô khàn khàn, giống như nhạc cụ bị hỏng vậy, khiến người ta nghe mà đau lòng.

Đường Nghị nhìn cô thật sâu, không nói gì.

"Bác sĩ Đường, chúng ta đã nói rồi mà, anh sắp làm ba ba rồi, cười một cái nào." Cô khó khăn giật giật khóe miệng.

Đường Nghị thấy được sự kiên quyết trong ánh mắt cô, anh không nói gì, chỉ lui đến một nơi hẻo lánh, búng tay lần nữa.

Cảnh tượng lại khôi phục, bác sĩ vẫn còn đang khích lệ cô.

"Ra, ra rồi!" Bác sĩ y tá xung quanh đều vui đến phát khóc, thời gian sinh lâu như thế, cuối cùng đứa bé cũng ra được.

Bác sĩ tay mát lạnh lệ cất cuống rốn, nhưng anh ta còn chưa kịp chúc mừng, chợt nghe thấy tiếng vang tích tích tích.

"Bác sĩ, cô ấy ra máu quá nhiều, nhịp tim giảm tốc."

"Bác sĩ, đứa bé không có hơi thở, ở trong bụng quá lâu, ẹ là -- "

Đường Nghị đứng trong góc nhỏ, cứ như vậy nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt.

Anh cười lạnh một tiếng, lúc anh còn rất nhỏ, có người xem số mạng cho anh, cả đời mẹ goá con cô, không vợ không con.

Thế nhưng anh không tin số mệnh, anh đấu với trời, có một người vợ đáng yêu vui vẻ, vợ lại còn mang thai, tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt nhất, nhưng vợ của anh lại vì khó sinh mà nằm trên bàn phẫu thuật, đứa bé cũng không thể thở nổi, một xác hai mạng.

Chung quy anh cũng không thể chạy khỏi số mệnh.

"Rắc!" Một tiếng thật lớn, giống như mặt kính vỡ vụn.

Đường Nghị biết, ảo cảnh của anh đã tan vỡ, anh cũng nên tỉnh khỏi giấc mộng này rồi.

Tiếng đánh "Bốp bốp bốp --" nhẹ nhàng truyền đến, ngay sau đó là tiếng khóc "Oa oa --" ni non, tiếng khóc non nớt giống như chim hoàng oanh hót vang, thanh thúy êm tai.

"Đứa bé sống rồi! Thật tốt quá."

"Tích ----" đáng tiếc trái tim Lâm Văn lại không đập nữa.

"Lâm Văn, mặt thế năm 134 ngày 28 tháng 4 lúc bảy giờ, không thể cứu sống, tử vong!" Bác sĩ trưởng xác định cô tử vong.

Trong phòng phẫu thuật lạnh ngắt như tờ, ngay sau đó liền có tiếng nức nở trầm thấp truyền đến, bất luận là y tá hay là bác sĩ, đều rất quen thuộc Lâm Văn, mỗi ngày cô đều đến đây.

Cô tựa như là một mặt trời nhỏ, sưởi ấm người bên cạnh, cô xinh đẹp như vậy, trẻ tuổi, hạnh phúc, cô đã có con với bác sĩ Đường, nhưng lại không thể mở mắt ra nhìn ngắm thế giới này nữa.

"Bác sĩ Đường, thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Chúc mừng anh, có được quý tử." Bác sĩ nói hai câu cùng một lượt với anh, một chết một sống.

Đường Nghị vẫn còn sững sờ, bác sĩ đưa đứa bé còn bọc trong tã lót cho anh, khoảnh khắc anh ôm lấy thân thể mềm mại kia, anh hoàn toàn cảm nhận được sinh mệnh mới tràn đầy.

"Thịch -- Thịch --" anh nghe được tiếng trái tim đang đập, dễ nghe như vậy, mê người như vậy.

Đời này của anh, có vợ lại có con, đã phá tan chuyện hoang đường của tên đạo sĩ thời kia.

Đường Nghị ôm con gào khóc, người đàn ông được toàn căn cứ kính ngưỡng, giờ phút này lại đang khóc như một đứa trẻ.

Những bác sĩ và các y tá trong phòng phẫu thuật tốp năm tốp ba rời đi, lúc này bọn họ không thể an ủi được anh, chỉ có thể để anh ở cùng vợ con của mình, từ biệt nhau lần cuối.

Mệnh cách của một người không phải dễ dàng phá vỡ như vậy, Đường Nghị vẫn luôn biết.

Cho nên anh chưa từng có bất kỳ ý nghĩ xa xỉ nào, sau khi đám Zombie cấp cao kia bị giết chết, anh đã xếp đặt một ảo cảnh, anh phải cầu hôn Lâm Văn, anh muốn lấy cô, muốn cùng cô sinh con, thực hiện tất cả bên trong ảo cảnh.

Nhưng ảo cảnh cuối cùng vẫn chỉ là ảo cảnh, anh không phải thần, trong ảo cảnh cũng không thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của hiện thực, cho nên đến một lúc nào đó khi ảo cảnh quá khác biệt so với hiện thực, sức mạnh của anh sẽ không có cách nào duy trì ảo cảnh được nữa.

Cho nên ảo cảnh của anh tan vỡ, nhưng trong hiện thực, Lâm Văn đã để lại cho anh một đứa con.

Đường Nghị đã từng nói, chỉ cần bọn họ bạch đầu giai lão, con cháu đầy đàn thì sẽ cho Lâm Văn điều cô muốn, nhưng anh thích cô như vậy, cho nên dù không thể bên nhau đến già, sau khi ảo cảnh này kết thúc, anh cũng sẽ cho.

Mà Lâm Văn cũng hoàn toàn chính xác có được điều cô muốn, đó chính là để đứa bé này sống lại, để bác sĩ Đường làm ba ba.

"Bé yêu, anh yêu em. Lâm Văn, cảm ơn em." Anh cúi xuống, đặt một nụ hôn trên vầng trán đã bắt đầu trở nên lạnh lẽo của Lâm Văn.

Tôi hi vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại, tôi sẽ ôm con của chúng ta, ở thế giới của tôi, chờ em!

《Mê tình mặt thế (Xong)》

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay ta rất bị kịch, mắt cá chân đau, hơn nữa còn tương đối nghiêm trọng, trực tiếp sưng lên, đau chết mất, cho nên mới trễ, thứ lỗi ~

Câu chuyện này xong rồi, hỏi các người có sướng hay không?, tóm lại ta rất thoải mái, viết lúc nửa đêm, lỗ mũi mình ề ầm ~ hy vọng các người thích câu chuyện này này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Hắc Liên Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

